

Адкрыццё 18: гучны крык — 2018-2030

*«Яна ўпала, яна ўпала, Вавілон
Вялікі!» »*

«Выйдзі з яе, народ мой...»

Самуіл прадстаўляе

**Растлумачце мне
Данііла і Адкрыццё**

Прарочыя доказы таго, што Бог
існуе,

Яго канчатковыя адкрыцці для
Яго абраных

У гэтай працы: Яго праект - Яго
суд

Версія: 01-12-2024

(70-Восень-5995)

я голас чалавека пасярод Улая;

**ён закрычаў і сказаў: Габрыэль, растлумач яму бачанне
» Данііл 8:16.**

Тлумачальная запіска вокладкі

Зверху ўніз: Пасланні трох анёлаў з Адкрыцця 14.

Гэта тры ісціны з кнігі Данііла, адкрытыя святым пасля суда вясной 1843 г. і пасля суда 22 кастрычніка 1844 г. Не звяртаючы ўвагі на ролю суботы, раннія адвентысты не маглі зразумець сапраўднага значэння гэтых паведамленняў. Адвентысты, якія чакалі вяртання Хрыста, звязвалі свой вопыт з « **паўночным крыкам** » або « *пасярод ночы* », якія цытуюцца ў прытчы пра « *дзесяць нявінніц* » ад Матфея 25:1 да 13, дзе аб'ява аб « *вяртанні* » жаніха ».

- 1- **Тэма суда** разгортваецца ў Дан.8:13-14 і тэма весткі першага анёла ў Адкр.14:7: « *Пабойцеся Бога і аддайце Яму славу, бо прыйшла гадзіна суда Ягонага, і пакланіцеся таму, хто ўчыніў зямля, нябёсы і крыніцы вады!* »: вяртанне да суботы, адзінага сапраўднага сёмага дня Божага парадку, яўрэйскай суботы і штотыднёвага дня адпачынку, патрабуе Бог у чацвёртай з дзесяці заповедзяў.
- 2- **Асуджэнне папскага Рыма** , « *маленькага рога* » і « *іншага караля* » Данііла 7:8-24 і 8:10-23 да 25, які атрымлівае назву « *Вавілон вялікі* » ў паведамленні другога анёла Апо. 14:8: « *Вавілон Вялікі ўпаў, ён упаў!* ": у асноўным з-за няздзелі ранейшы "дзень сонца" атрымаў у спадчыну ад імператара Канстанціна I, які ўстанавіў яго 7 сакавіка 321 г. Але гэты выраз " *ён упаў* " апраўданы адкрыццём яго праклятай прыроды Богам, як ён прадставіў яго сваім слугам-адвентыстам пасля 1843 г., у 1844 г., аднавіўшы практыку пакінутай суботы. « *Яна ўпала* » азначае: «яна ўзята і пераможана». Такім чынам Бог праўды абвясчае сваю перамогу над лагерам рэлігійнай хлусні.
- 3- **Тэма Страшнага суда** , дзе « *агонь другой смерці* » паражае хрысціянскіх паўстанцаў. Гэта выява, прадстаўленая ў Дан.7:9-10, тэма разгорнута ў Адкр.20:10-15, і гэта тэма трэцяга анёла ў Адкр.14:9-10: « *І другі, трэці анёл ішоў за імі, кажучы гучным голасам: калі хто паклоніцца зьверу і вобразу ягонаму і атрымае кляймо на лоб ці на руку сваю, той таксама будзе піць віно лютасьці Божа, выліў без сумесі ў чару гневу свайго, і будзе ён мучаны ў агні і серцы перад святымі анёламі і перад Ягнём* »: тут няздзеля атаясамліваецца са « *знакам звера* ».

Звярніце ўвагу на аднолькавую адпаведнасць нумароў мэтавых вершаў у Данііла 7: 9-10 і Адкрыцці 14: 9-10.

Чацвёрты анёл : ён з'яўляецца толькі ў Аро.18, дзе адлюстроўвае апошняе абвясчэнне трох папярэдніх адвентысцкіх пасланняў, якія карыстаюцца ўсім боскім святлом, якое прыйшло, каб асвятліць іх з 1994 года і да канца свету, гэта значыць да вясна 2030 Гэта роля, якую павінна адыграць гэтая праца. Святло, якое прыйшло, каб асвятліць яго, паказвае паслядоўныя віны: каталіцкай рэлігіі, з 538 г.; пратэстанцкага веравызнання, з 1843 г.; і афіцыйная адвентысцкая ўстанова з 1994 г. Усе гэтыя духоўныя падзенні мелі прычыну ў свой час: адмова ад святла, прапанаванага Святым Духам Божым у Езусе Хрысце. “ У час канца ”, згаданы ў Дан.11:40, Каталіцкая Царква аб'ядноўвае ў сваім праклёне ўсе рэлігійныя групы, хрысціянскія ці не, якія прызнаюць яе служэнне і ўладу; гэта пад эгідай свайго так званага «экумэнічнага» альянсу, да якога пасля пратэстантызму ў 1995 годзе далучыўся афіцыйны адвэнтызм.

2 Карыньянаў 4:3-4

« ...Калі наша Евангелле ўсё яшчэ завуалявана, яно завуалявана для тых, хто гіне; для няверуючых, чый розум Бог гэтага веку асляпіў, каб яны не бачылі бляску Евангелля славы Хрыста, які ёсць вобраз Божы . »

«І калі прарочае слова застанеца незразумелым, яно застанеца такім толькі для тых, хто павінен быць страчаны»

Акрамя таго, падсумоўваючы адкрыцці, прадстаўленыя ў гэтым дакуменце, ведайце, што, каб « *апраўдаць святасць* », з вясны 1843 г. усталяваны ўказам стваральніка і заканадаўцы Бога Данііла 8:14, паводле яго « *вечнага Евангелля* »,

па ўсёй зямлі, кожны мужчына і кожная жанчына,

павінны быць ахрышчаны ў імя Ісуса Хрыста поўным апусканнем, каб атрымаць боскую ласку,

павінны выконваць суботу, сёмы дзень суботняга адпачынку, асвячоны Богам у Кнізе Быцця 2 і 4-й ³ 10 Яго заповедзяў, цытуемых у Кнізе Зыходу 20; гэта, каб захаваць сваю ласку,

павінны шанаваць боскія маральныя законы і законы харчавання, прадпісанья ў Святой Бібліі, у Быцці 1:29 і Лявіт 11, (святасць цела)

і не павінен « пагарджаць сваім прароцкім словам », каб не « пагасіць Духа Божага » (1 Фес.5:20).

**Любы, хто не адпавядае гэтым крытэрыям, асуджаны Богам на « другую смерць », апісаную ў Адкрыцці 20.
Самуэль**

ТЛУМАЧЫ – Я, ДАНІЭЛ І АПАКАЛІПСІС Пагінацыя разглядаемых тэм

Частка першая: Падрыхтоўчыя заўвагі

Выкарыстоўвае аўтаматычны пошук па нумарах старонак выкарыстоўванага праграмнага забеспячэння

Тытульны ліст

- 07 Прэзентацыя
- 12 Бог і яго тварэнні
- 13 Біблейскія асновы праўды
- 16 Фундаментальная заўвага : 7 сакавіка 321 г., пракляты дзень граху
- 26 Сведчанне Божае, дадзенае на зямлі
- 28 Заўвага : не блытайце пакутніцтва з пакараннем
- 29 Быццё: жыццёва важнае прарочае рэзюмэ
- 30 Вера і нявер'е
- 33 Ежа для адпаведнага надвор'я
- 37 Аб'яўленая гісторыя сапраўднай веры
- 39 Падрыхтоўчыя заўвагі да кнігі Данііла
- 41 Усё пачынаецца ў Данііла - КНІГІ ДАНІЛА**
- 42 Данііл 1 - Прыбыццё Данііла ў Вавілон
- 45 Данііл 2 - *Статуя* бачання цара Навухаданосара
- 56 Данііл 3 - Тры таварышы ў *печы*
- 62 Данііл 4 - кароль прыніжаны і наверхнуты
- 69 Данііл 5 - Суд цара Валтасара
- 74 Данііл 6 - Данііл у *львіным рове*
- 79 Данііл 7 - *The чатыры жывёлы* і маленькі папскі *рог*
- 90 Данііл 8 - Папская асоба пацверджана - боскі ўказ Дан.8:14.
- 103 Данііл 9 - Абвяшчэнне часу змнога служэння Ісуса Хрыста.

- 121 Даниіл 10 - Аб'ява аб вялікім бедстве - Бачанні бедства
- 127 Даниіл 11 - Сем войнаў Сірыі.
- 146 Даниіл 12 - Усеагульная місія адвентыстаў, ілюстраваная і датаваная.
- 155 Уводзіны ў прарочую сімволіку
- 158 Адвентызм
- 163 Першы погляд на Апакаліпсіс
- 167 Сімвалы Рыма ў прароцтве
- 173 Святло ў суботу
- 176 Божы ўказ Даниіла 8:14
- 179 Падрыхтоўка да Апакаліпсісу
- 183 Кароткі змест Апакаліпсісу
- 188 **Частка другая: падрабязнае даследаванне Апакаліпсіса**
- 188 **Адкрыццё 1** : Пралог-Вяртанне Хрыста-Адвентысцкая тэма
- 199 **Адкрыццё 2** : Асамблея Хрыста ад яе заснавання да 1843 году
- 199 1 ^{перыяд} : *Эфес* - 2 ^{перыяд} : *Смірна* - 3 ^{перыяд} : *Пергамон* -
4-я ^{эпоха} : *Фіяціра*
- 216 **Аб'яўленне 3** : Асамблея Хрыста з 1843 г. - адноўленая апостальская хрысціянская вера
- 216 5-ы перыяд : *Сардыс* - 6-ы ^{перыяд} : *Філадэльфія* -
- 223 Лёс адвентызму, выяўлены ў першым бачанні Элен Г. Уайт
- 225 7-я ^{эра} : Лаадыкія
- 229 **Адкрыццё 4** : нябесны суд
- 232 Заўвага : БОСКІ ЗАКОН прарочыць
- 239 **Адкрыццё 5** : Сын Чалавечы
- 244 **Адкрыццё 6** : Дзеючыя асобы, боскія пакараньні і знакі часоў хрысціянскай эры - Першыя 6 пячатак
- 251 **Адкрыццё 7** : Адвентызм сёмага дня запячатаны « *пячаткай Бога* »: суботай і таёмнай « *сёмай пячаткай* ».
- 259 **Адкрыццё 8** : Першыя чатыры « *трубы* »
- 268 **Адкрыццё 9** : 5-я і 6-я « *трубы* »
- 268 5-я « *труба* »
- 276 6-я « *труба* »
- 286 **Адкрыццё 10** : « *маленькая адкрытая кніга* »
- 291 Канец першай часткі Адкрыцця
Другая частка: распрацаваныя тэмы
- 292 **Адкрыццё 11** : праўленьне папы - нацыянальны атэізм - 7-я « *труба* »
- 305 **Адкрыццё 12** : вялікі цэнтральны план
- 313 **Адкрыццё 13** : ілжэбраты хрысціянскай рэлігіі
- 322 **Адкрыццё 14** : Час адвэнтызму сёмага дня
- 333 **Адкрыццё 15** : Канец выпрабавальнага перыяду
- 336 **Адкрыццё 16** : *Сем апошніх бедстваў Божгага гневу*
- 345 **Адкрыццё 17** : прастытутка выкрываецца і ідэнтыфікуецца
- 356 **Адкрыццё 18** : прастытутка атрымлівае пакаранне
- 368 **Адкрыццё 19** : *Армагедонская бітва* Ісуса Хрыста
- 375 **Адкрыццё 20** : *тысяча гадоў* 7-га тысячагодзьдзя і апошні суд

- 381 **Адкрыцьцё 21** : сімвалізаваны праслаўлены *Новы Ерусалім*
392 **Адкрыцьцё 22** : Бясконцы дзень вечнасьці
40 5 **Літара забівае, але Дух ажыўляе**
408 **Зямны час Езуса Хрыста**
410 **Святасць і асвятчэнне**
424 **Падзел Быцця - ад Быцця 1 да 22 -**
525 Выкананне абяцанняў, дадзеных Абрагаму: Быццё 23 да...
528 Зыход і верны Майсей – З Бібліі ў цэлым – Гадзіна апошняга выбару
– Адвентызм сёмага дня: аддзяленне, імя, гісторыя – Галоўныя суды
Божыя – Божае ад А да Я – Скажэнні біблейскіх тэкстаў – Дух
аднаўляе праўду.
547 **Апошняе прысвячэнне**
548 **Апошні званок**

Заўвага: пераклады на замежныя мовы выконваюцца з дапамогай праграм аўтаматычнага перакладу, аўтар нясе адказнасць толькі за тэксты на французскай мове, мове арыгінальнай версіі дакументаў.

Растлумачце мне Данііла і Адкрыцьцё

Прэзентацыя

Я нарадзіўся і жыву ў гэтай вельмі агіднай краіне, бо Бог сімвалічна называе яе сталіцу «*Садом і Егіпет*» у Адкр.11:8. Яе мадэль грамадства, рэспубліканская, выклікала зайздасць, пераймалася, распаўсюджвалася і прымалася шматлікімі народамі па ўсім свеце; гэтая краіна - Францыя, дамінуючая манархічная і рэвалюцыйная краіна, эксперыментатар пяці рэспублік з дзяржаўнымі рэжымамі, асуджанымі Богам. Ён з гонарам абвяшчае і дэманструе свае табліцы правоў чалавека, якія абуральна супрацьстаяць табліцам чалавечых абавязкаў, напісаных у выглядзе «дзесяці заповедзяў» самім Богам-стварыцелем. З моманту свайго ўзнікнення і сваёй першай манархіі яна занялася абаронай свайго ворага, рымска-каталіцкай рэлігіі, чыё вучэнне ніколі не пераставала называць «злом» тое, што Бог называе «дабром», і называць «дабром» тое, што ён называе «злом». ». Працягваючы сваё няўмольнае падзенне, яго рэвалюцыя прывяла да прыняцця атэізму. Такім чынам, як стварэнне, гаршчок з зямлёй, Францыя знаходзіцца ў супрацьстаянні, якое супрацьпастаўляе яе ўсемагутнаму Богу, сапраўднаму жалезнаму гаршку; зыход быў прадказальны і ім прарочаны; яна выпрабуе лёс «*Садому*», вінаватай у тых жа грахах перад ёй. Сусветная гісторыя за апошнія 1700 гадоў або каля таго была сфарміравана яго злым уплывам, асабліва яго падтрымкай улады рымска-каталіцкага папскага рэжыму з боку яго першага манарха Хлодвіга I першага караля франкаў. Ён быў ахрышчаны ў Рэймсе 25 снежня 498 года. Гэтая дата мае знак святкавання Божага Нараджэння, якое Рым несправядліва і абуральна звязвае з фальшывай датай нараджэння Езуса Хрыста, уцелаўлёнага Бога, Стварыцеля свету і усё, што жыве ці існуе; які справядліва прэтэндуе на тытул «*Бог праўды*», таму што ён ненавідзіць «*хлусню, бацькам якой д'ябал*», як абвясціў Езус.

Вы жадаеце бясспрэчных доказаў таго, што ні адзін рымскі папа не мае права называць сябе слугой Ісуса Хрыста? Вось яно, дакладнае і біблейскае: Езус сказаў у Матфея 23:9: “***І айцом сваім не называйце нікога на зямлі; бо адзін у вас бацька, які ў небе.***»

Як завуць папу на зямлі? Кожны можа бачыць, што гэта «святые ***айцец***» ці нават «святые ***айцец***». Каталіцкіх святароў таксама называюць «***айцамі***». Гэта бунтарскае стаўленне прымушае мноства святароў лічыць сябе нібыта неабходнымі пасярэднікамі паміж Богам і грэшнікам, у той час як Біблія вучыць для яго свабоднага доступу да Бога, узаконенага Езусам Хрыстом. Такім чынам каталіцкая вера інфантылізуе чалавека, каб ён выглядаў незаменным і істотным. Гэта адхіленне ад прамога заступніцтва Ісуса Хрыста будзе асуджана Богам у прароцтве ў Дан.8:11-12. Пытанне-адказ: Хто можа паверыць, што магутны Творца Бог можа ўзяць у якасці

сваіх слуг людзей, якія не падпарадкоўваюцца яму з такой абуральнай «**нахабствам**», асуджанай у Дан.7:8 і 8:25? Біблейскі адказ на гэтую інфанталізацыю чалавечага розуму знаходзіцца ў гэтым вершы з Jer.17:5: «**Так кажа ЯаНВéН: Пракляты чалавек, які спадзяецца на чалавека, які прымае плоць за сваю падтрымку і хто адварочвае сэрца сваё ад ЯаНВéН.**!»

Паколькі менавіта Францыя ў значнай ступені сфармавала рэлігійную гісторыю большай часткі хрысціянскай эры, Бог даў французу місію раскрыць яго праклятую ролю; гэта, асвятляючы схаваны сэнс яго прароцкіх адкрыццяў, зашыфраваных у строга біблейскім кодзе.

У 1975 годзе я атрымаў паведамленне аб маёй прароцкай місіі праз бачанне, сапраўдны сэнс якога я зразумеў толькі ў 1980 годзе, пасля майго хросту. Ахрышчаны ў веру адвентыстаў сёмага дня, з 2018 г. я ведаю, што я прызначаны ў служэнне на час юбілею (7 разоў па 7 гадоў), які скончыцца вясной 2030 г. з вяртаннем у славе Госпад Бог Усемагутны, Ісус Хрыстос.

Прызнанне існавання Бога ці Ісуса Хрыста недастаткова для атрымання вечнага збаўлення.

Я памятаю, што перад тым, як вярнуцца на неба, Езус звярнуўся да сваіх вучняў са словамі гэтых вершаў ад Матфея 28:18 да 20: «**Ісус, падышоўшы, сказаў ім так: дадзена Мне ўся ўлада ў небе і на зямлі. Дык ідзіце і навучайце ўсе народы, хрысціячы іх у імя Айца і Сына і Святога Духа і навучаючы іх захоўваць усё, што Я загадаў вам.** І вось, Я з вамі ва ўсе дні аж да сканчэння свету». Яго Боскі Дух натхніў апостала Пятра гэтай іншай афіцыйнай і ўрачыстай дэкларацыяй у Дзеях 4:12: «**Няма ў іншым збаўлення; бо няма іншага імя над небам, дадзенага людзям, якім мы павінны былі б выратавацца**».

Такім чынам, зразумейце, рэлігія, якая прымірае нас з Богам, не грунтуецца на рэлігійнай спадчыне, абумоўленай чалавечымі традыцыямі. Вера ў адкупленчую добраахвотную ахвяру, прынесеную Богам праз Яго чалавечую смерць у Езусе Хрысце, з'яўляецца **адзіным спосабам** атрымаць наша прымірэнне з дасканалай праведнасцю Яго Боскай святасці. Акрамя таго, кім бы вы ні былі, незалежна ад вашага паходжання, вашай спадчыннай рэлігіі, вашага народа, вашай расы, вашага колеру скуры або вашай мовы, ці нават вашага статусу сярод людзей, ваша прымірэнне з Богам прыходзіць толькі праз Ісуса Хрыста і прыхільнасць да яго вучэння, якое ён звяртаецца сваім вучням да сканчэння свету; як сведчыць гэты дакумент.

Выраз «**Айцец, Сын і Дух Святы**» абазначае тры паслядоўныя ролі, якія выконвае адзіны Бог у сваім плане збаўлення, прапанаваным вінаватаму грэшніку, асуджанаму на «*другую смерць*». Гэтая «троіца» не з'яўляецца сходам трох багоў, як вераць мусульмане, апраўдваючы такім чынам сваё адмаўленне ад гэтай хрысціянскай дагматыкі і яе рэлігіі. Як «**Айцец**», Бог з'яўляецца нашым Творцам для ўсіх; як «**Сын**» ён даў сабе цела з плоці, каб загладзіць грахі сваіх выбраных замест іх; у «**Духу Святым**» Бог, Дух уваскрослага Хрыста, прыходзіць, каб дапамагчы сваім абраным дасягнуць поспеху ў сваім навяртанні, атрымаўшы «**асвячэнне, без якога ніхто не**

ўбачыць Пана», паводле таго, чаму вучыць апостал Павел у Гбр.12. : 14; «асвячэнне» - гэта аддзяленне для Бога і Богам. Гэта пацвярджае яго прыняцце выбранніка і выяўляецца ў справах яго веры, у яго любові да Бога і Яго натхнёнай і аб'яўленай біблейскай праўды.

Прачытанне гэтага дакумента вельмі важна для разумення **вельмі высокага ўзроўню праклёну**, які ахоплівае народы зямлі, іх рэлігійныя інстытуты і заходнехрысціянскі свет, асабліва з-за іх хрысціянскага паходжання; таму што шлях, пракладзены Езусам Хрыстом, складае **адзіны і выключны збаўчы шлях** Божага праекта; у выніку хрысціянская вера застаецца галоўнай мішэнню нападаў д'ябла і дэманаў.

У прынцыпе, выратавальны праект, распрацаваны Богам-стваральнікам, просты і лагічны. Але рэлігія набывае складаны характар з-за таго, што тыя, хто яе выкладае, думаюць толькі аб апраўданні сваёй рэлігійнай канцэпцыі і, практыкуючы грэх, часта па няведанні, гэтая канцэпцыя больш не адпавядае патрабаванням Бога. У выніку ён дзівіць іх сваім праклёнам, які яны тлумачаць на сваю карысць і не чуюць боскага папроку.

Гэты твор не прызначаны для атрымання літаратурнай прэміі; для Бога-творцы яго адзіная роля - падвергнуць сваіх выбраных выпрабаванню веры, якое дазволіць ім атрымаць вечнае жыццё, здабытае Езусам Хрыстом. Вы знойдзеце там паўторы, але гэта стыль, які выкарыстоўвае Бог, выбіваючы адны і тыя ж вучэнні, якія ён раскрывае праз розныя выявы і сімвалы. Гэтыя шматлікія паўторы з'яўляюцца найлепшымі доказамі іх сапраўднасці і сведчаць аб важнасці, якую ён надаваў ілюстраваным праўдам. Прыпавесці, якім навучаў Езус, пацвярджаюць гэты акцэнт і паўтарэнне.

У гэтай працы вы знойдзеце адкрыцці, дадзеныя вялікім Творцам Богам, які наведваў нас пад чалавечым імем Ісуса з Назарэта, які прыходзіў пад тытулам «памазаннік» або «месія», паводле габрэйскага слова «mashiah», цытаванага ў Дан. :9:25, або «Хрыстос», ад грэчаскага «christos» з пісанняў Новага Завету. У ім Бог прыйшоў, каб прынесці сваё абсалютна чыстае жыццё ў добраахвотную ахвяру, каб пацвердзіць абрады ахвярапрынашэння жывёл, якія папярэднічалі Яго прышэсцю з моманту першароднага граху, здзейсненага Евай і Адамам. Тэрмін «*памазаннік*» абазначае таго, хто прымае намашчэнне Духам Святым, сімвалам якога з'яўляецца алей з аліўкавых дрэў. Прарочае аб'яўленне, дадзенае Богам у адзінае імя Ісуса Хрыста, і Яго адкупленчая праца накіроўваюць Яго выбраных на шлях, які вядзе да вечнага жыцця. Таму што толькі збаўленне ласкай не перашкаджае выбранаму трапіць у пасткі, пра якія ён не ведае. Такім чынам, каб завяршыць сваю прапанову ласкі, Бог прыходзіць у імя Езуса Хрыста, каб адкрыць існаванне галоўных пастак, якія дазваляюць Яго апошнім слугам канца часу аналізаваць, судзіць і ясна разумець блытаніну сітуацыя ўніверсальнай хрысціянскай рэлігіі, якая пануе ў гэтую апошнюю эпоху збаўлення зямлі.

Але перад пасевам пажадана выкарчаваць; таму што прырода Бога-творцы скажоная вучэннямі вялікіх монатэістычных рэлігій,

распаўсюджаных на зямлі. Усіх іх аб'ядноўвае тое, што яны навязваюць адзінага Бога праз прымус і такім чынам сведчаць аб сваім аддзяленні і ад любых адносін з Ім. Відавочная свабода, звязаная з хрысціянскай верай, звязана толькі з сучаснымі абставінамі часу, але як толькі Бог дазволіць дэманам дзейнічаць свабодна, гэтая нецярпімасць да тых, хто іх не прытрымліваецца, зноў з'явіцца. Калі б Бог хацеў дзейнічаць праз абмежаванні, яму было б дастаткова проста зрабіць сябе бачным для іх вачэй, каб дамагчыся ад сваіх стварэнняў, каб яны падпарадкоўваліся ўсёй яго волі. Калі ён не дзейнічаў такім чынам, гэта таму, што яго выбар выбраных службовых асоб грунтуецца **выключна** на свабодным выбары любіць яго ці адмаўляцца ад яго; свабодны выбар, які ён дае ўсім сваім стварэнням. І калі ёсць абмежаванне, то толькі натуральны характар выбраных, якіх Бог любові падштурхоўвае і прыцягвае сваёй індывідуальнай свабоднай прыродай. І гэтая назва кахання добра пасуе ёй, таму што яна сублимуе яе, прапаноўваючы сваім стварэнням дэманстрацыю дзеяння, якая робіць яе бяспрэчнай; ахвяруючы сваё жыццё, каб адкупіць у асобе Езуса Хрыста грахі, успадкаваныя і здзейсненыя **толькі Яго выбраннікамі** ў часе іх няведання і слабасці. Увага! На зямлі гэтае слова кахання прымае толькі форму пачуцця і яго слабасці. Бог моцны і цалкам справядлівы; што мае вялікае значэнне, бо прымае форму прынцыпу, дзе пачуцці цалкам кантралююцца. Такім чынам, сапраўдная рэлігія, ухваленая Богам, абапіраецца на свабоднае прытрымліванне Яго асобы, Яго думак і Яго прынцыпаў, устаноўленых у законах. Усё зямное жыццё пабудавана па яго фізічных, хімічных, маральных, псіхічных і духоўных законах. Падобна таму, як ідэя пазбегнуць закону зямнога прыцягнення і прымусіць яго знікнуць ніколі не прыйдзе ў галаву чалавеку, яго дух можа гарманічна квітнець толькі ў павазе і паслухмянасці законам і прынцыпам, устаноўленым Богам-стваральнікам. І гэтыя словы апостала Паўла з 1 Кар.10:31 цалкам апраўдваюцца: « **Ці ясце, ці н'яце, ці што іншае робіце, усё рабіце на славу Божую** ». Прымяненне гэтага бясплатнага запрашэння стала магчымым дзякуючы таму, што ў Бібліі і толькі ў ёй Бог перадаў і адкрыў свае боскія меркаванні. І важна ўлічваць яго меркаванне ў здзяйсненні справы « **асвячэння** », без якога, паводле Габр.12:14, « **ніхто не ўбачыць Госпада** ». Часам яго меркаванне прымае форму рэцэпту, але яно не больш спрэчнае, чым меркаванне лекара-спецыяліста, якому чалавек спяшаецца падпарадкавацца, мяркуючы, што такім чынам дзейнічае ў сваіх інтарэсах для свайго фізічнага або псіхічнага здароўя (нават калі ён памыляецца). Бог-Творца — перш за ўсё адзіны і сапраўдны лекар душ, якіх Ён ведае ў драбнючкіх дэталях. Балюча, але лечыцца, калі сітуацыя спрыяльная. Але ў рэшце рэшт ён знішчыць і знішчыць усё нябеснае і зямное жыццё, якое аказалася няздольным любіць яго і, такім чынам, падпарадкоўвацца яму.

Такім чынам, рэлігійная нецярпімасць з'яўляецца паказальным плёнам ілжывай монатэістычнай рэлігіі. Гэта з'яўляецца вельмі сур'ёзнай памылкай і грахам, таму што скажае характар Бога і, нападаючы на Яго, не рызыкуе атрымаць Яго благаслаўленне, Яго ласку і Яго збаўленне. Аднак

Бог выкарыстоўвае яго як бiч, каб пакараць i нанесцi ўдар па няверуючым або няверным чалавецтвам. Я абапіраюся тут на бiблейскія i гiстарычныя сведчаннi. Сапраўды, пiсаннi Старога Запавету вучаць нас, што, каб пакараць за нявернасць свайго народа, нацыi пад назвай Израиль, Бог выкарыстаў «фiлiстымлян», свайго блiжэйшага суседа. У наш час гэты народ працягвае гэтую акцыю пад назвай «палестынец». Пазней, калi ён хацеў аб'явіць свой суд i сваё канчатковае асуджэнне гэтага зямнога цялеснага Израіля, ён заклікаў да паслуг цара Халдэйскага Навухаданосара; гэта тры разы. У трэцім, у 586 г., народ быў знішчаны, а ацалелыя людзi былі вывезены ў Вавілон на тэрмін «70 гадоў», як прадказана ў Ер.25:11. Яшчэ пазней, за адмову прызнаць Ісуса Хрыста сваім месіяй, нацыя была зноў знішчана рымскімі войскамі на чале з Цітам, спадчыннікам імператара Веспасіана. У хрысціянскую эпоху, афіцыйна вярнуўшыся ў грэх у 321 г., хрысціянская вера была аддадзена нецярпімасці папам з 538 г. I гэтая дамiнуючая каталіцкая вера імкнулася пасварыцца з народамі Блізкага Ўсходу, якія сталі рэлігійнымі мусульманамі ў тым жа ^{VI} стагоддзі. . Нявернае хрысціянства знайшло там вечнага грознага праціўніка. Таму што рэлігійнае супрацьстаянне двух лагераў падобнае да палякаў, татальна супрацьстаяных да канца свету. Няверуючы таксама ганарлівы i шукае славы выключнасці; не атрымаўшы ад Бога, ён прыпісвае гэта сабе i не прымае аспрэчвання. Такое апісанне асобы характарызуе, таксама калектыўна, членаў, якія належаць да розных асамблей i аб'ядноўваюцца ў розныя ілжывыя рэлігii. Асуджэнне нецярпімасці не азначае, што Бог талерантны. Нецярпімасць - гэта чалавечая практыка, натхнёная дэманічным лагерам. Слова талерантны мае на ўвазе думку пра неталерантнасць, а слова праўдзiвай веры - гэта адабрэнне або непрыняцце ў адпаведнасці з бiблейскімі прынцыпам «так або не». Са свайго боку, Бог падтрымлівае існаванне зла, не церпячы яго; ён падтрымлівае гэта на час свабоды, запланаваны ў яго праекце для выбару выбраных службовых асоб. Такім чынам, слова талерантнасць адносіцца толькі да чалавецтва, i гэты тэрмін з'явіўся ў Нантскім эдыкце Генрыха IV ад 13 красавіка 1598 г. Але пасля заканчэння часу ласкі зло i тыя, хто робіць, будуць знішчаны. Талерантнасць замяніла рэлігійную свабоду, дадзеную чалавеку Богам ад пачатку.

Аб'яўляецца меню гэтага твора; доказы будуць прадстаўлены i прадэманстраваны на ўсіх старонках.

Бог і яго тварэнні

Духоўны лексікон, якім карыстаюцца людзі ў Лацінскай Еўропе, хавае важныя пасланні, якія перадае Бог. Гэтак, перш за ўсё, са словам Апакаліпсіс, якое ў гэтым аспекце азначае вялікую катастрофу, якой баяцца людзі. Аднак за гэтым страшным тэрмінам хаваецца пераклад «Адкрыццё», якое адкрывае Яго слугам у Хрысце неабходныя рэчы, неабходныя для іх збаўлення. У адпаведнасці з прынцыпам, што шчасце адных выклікае няшчасце іншых, тых, хто з супрацьлеглага лагера, паведамленні ў абсалютных супрацьлегласцях вельмі багатыя ў вучэнні і вельмі часта прапаноўваюцца ў самым святым «Адкрыцці», дадзеным апосталу Яну.

Іншы тэрмін, слова «анёл» хавае важныя ўрокі. Гэта французскае слова паходзіць ад лацінскага «angelus», само па сабе ад грэцкага «aggelos», што азначае: пасланнік. Гэты пераклад паказвае нам каштоўнасць, якую Бог надае сваім стварэнням, сваім аналагам, якіх ён стварыў свабоднымі і адносна незалежнымі. Жыццё, дадзенае Богам, гэтая незалежнасць захоўвае лагічныя абмежаванні. Але гэты тэрмін «пасланнік» паказвае нам, што Бог бачыць сваіх свабодных адпаведнікаў як жывыя пасланні. Такім чынам, кожнае стварэнне ўяўляе сабой паведамленне, якое складаецца з жыццёвага вопыту, пазначанага асабістым выбарам і пазіцыяй, якія складаюць тое, што Біблія называе «душой». Кожная істота непаўторная, як жывая душа. Бо тое, чаго не ведалі першыя нябесныя двойнікі, створаныя Богам, тыя, каго мы традыцыйна называем «анёламі», — гэта тое, што той, хто даў ім жыццё і права на жыццё, можа забраць іх назад. Яны былі створаны для вечнага жыцця і нават не ведалі значэння слова смерць. Менавіта каб адкрыць ім, што азначае слова смерць, Бог стварыў наша зямное вымярэнне, у якім чалавечы від, або Адам, будзе гуляць ролю смяротнага пасля граху ў Эдэмскім садзе. Пасланне, якое мы прадстаўляем, прыемнае Богу толькі ў тым выпадку, калі яно адпавядае Яго стандартам добра і добра. Калі гэтае пасланне адпавядае стандартам зла і паганага, той, хто яго нясе, належыць

да мяцежнага тыпу, якога яно асуджае на вечную смерць, на канчатковае знішчэнне і знішчэнне ўсёй яго душы.

Біблейскія асновы праўды

Бог убачыў, што гэта добра і правільна адкрыць Майсею паходжанне нашай зямной сістэмы, каб пра гэта ведаў кожны чалавек. Ён паказвае там прыярытэт духоўнага навучання. У гэтым дзеянні ён прадстаўляе нам **асновы сваёй праўды**, якія пачынаюцца з рэгулявання парадку часу. Бо Бог ёсць Богам парадку і высакароднай паслядоўнасці. Мы адкроем, у параўнанні з яго стандартамі, дурны і непаслядоўны аспект нашага цяперашняга парадку, устаноўленага чалавекам граху. Таму што гэта сапраўды грэх і ўжо першародны грэх, які змяняе ўсё.

Але перш за ўсё важна разумець, што « *пачатак* », названы Богам у Бібліі, і першае слова ў кнізе «Быццё», гэта «паходжанне», не тычыцца « *пачатку* » жыцця, а толькі гэта яго стварэнне ўсяго нашага зямнога вымярэння, якое ўключае зоркі нябеснага космасу, усе створаныя на чацвёрты дзень пасля самой зямлі. Маючы на ўвазе гэтую думку, мы можам зразумець, што гэтая спецыфічная зямная сістэма, у якой ночы і дні будуць ісці адна за адной, створана, каб стаць асяроддзем, дзе Бог і яго верныя выбраннікі і варожы лагер д'ябла будуць супрацьстаяць адзін аднаму. Гэтая барацьба Божага дабра са злом д'ябла, першага грэшніка ў гісторыі жыцця, з'яўляецца прычынай яго існавання і асновай усяго аб'яўлення яго універсальнага і шматграннага збаўчага праекта. Падчас гэтай працы вы адкрыеце для сябе сэнс некаторых загадкавых слоў, сказаных Ісусам Хрыстом падчас яго зямнога служэння. Такім чынам, вы ўбачыце, якое значэнне яны набываюць у вялікім праекце, запушчаным адзіным вялікім Богам, стваральнікам усіх формаў жыцця і матэрыі. Тут я закрываю гэтую важную дужку і вяртаюся да тэмы парадку часу, устаноўленага гэтым Вярхоўным Валадаром існавання.

Перад грахом жыццё Адама і Евы было пабудавана вакол сямідзённых тыдняў. У адпаведнасці з мадэллю чацвёртай з дзесяці заповедзяў (або Дэкалогу), якая **нагадвае пра гэта**, сёмы дзень з'яўляецца днём, асвячоным для адпачынку Богам і чалавекам, і ведаючы сёння, што гэтае дзеянне прарочыць, мы можам зразумець, чаму Бог трымаецца паважайце гэтую практыку. У сваім агульным праекце, які тлумачыць прычыны гэтага канкрэтнага зямнога стварэння, тыдзень, прапанаваная адзінка часу, прадказвае сем тысяч гадоў, на працягу якіх будзе здзейснены вялікі праект універсальнай (і шматсусветнай) дэманстрацыі Яго любові і справядлівасці. У гэтай праграме, па аналогіі з першымі шасцю днямі тыдня, першыя шэсць тысячагоддзяў будуць змешчаны пад дэманстрацыю Яго любові і цягнення. І як сёмы дзень, сёмае тысячагоддзе будзе прысвечана ўсталяванню Яго дасканалай праведнасці. Я магу абагульніць гэтую праграму такім чынам, сказаўшы: шэсць дзён (з тысячы гадоў = шэсць тысяч гадоў), каб выратаваць, і сёмы (= тысяча гадоў), каб судзіць і знішчыць зямных і нябесных паўстанцаў. Гэты збаўчы праект будзе цалкам абапірацца на добраахвотную адкупленчую ахвяру, прынесеную Богам-стваральнікам у зямным боскім аспекце асобы, названай па яго боскай волі Ісусам Хрыстом у грэчаскай версіі або паводле іўрыту Ісусам Месіяй.

Да граху, у першапачатковым дасканалым боскім парадку, увесь дзень складаецца з дзвюх паслядоўных роўных частак; За 12 гадзінамі месяцовай ночы ідуць 12 гадзін сонечнага святла, і цыкл пастаянна паўтараецца. У нашых цяперашніх умовах такая сітуацыя ўзнікае толькі два дні ў годзе, у час вясновага і воснянскага раўнадзенства. Мы ведаем, што бягучыя поры года абумоўлены нахілам зямной восі, і такім чынам мы можам зразумець, што гэты нахіл з'явіўся як следства першароднага граху, здзейсненага першай парай, Адамам і Евай. Да граху, без гэтай схільнасці, рэгулярнасць боскага парадку была дасканалай.

Поўны абарот Зямлі вакол Сонца паказвае адзінку года. У сваім сведчанні Майсей распавядае гісторыю зыходу габрэяў, вызваленых Богам з егіпецкага рабства. І ў самы дзень гэтага выхаду Бог сказаў Майсею ў Выхадзе 12:2: « *Гэты месяц будзе для цябе першым у годзе; гэта будзе для вас у першы месяц* ». Такая настойлівасць сведчыць пра важнасць, якую Бог надае гэтай справе. Габрэйскі каляндар з дванаццаці месяцовых месяцаў вагаўся з часам, і пасля сонечнага парадку было неабходна дадаць дадатковы трынаццаты месяц, каб аднавіць адпаведнасць пасля некалькіх гадоў назапашвання гэтай затрымкі. Габрэі выйшлі з *Egiphta 14-ы дзень першага месяца года* », які лагічна пачынаўся з вясновага раўнадзенства; імя, якое азначае менавіта «ўпершыню».

Гэты загад, дадзены Богам, « *гэты месяц будзе для вас першым месяцам у годзе* », не трывіяльны, таму што ён скіраваны да ўсіх людзей, якія будуць патрабаваць Яго збаўлення да канца свету; Габрэйскі Ізраіль, атрымальнік Божлага Адкрыцця, з'яўляючыся толькі авангардам вялікага універсальнага збаўчага праекта сваёй боскай праграмы. За яго месяцовым часам наступіць сонечны час Хрыста, праз які Божы збаўчы праект аб'яўляецца ва ўсім святле.

Ідэальнае аднаўленне гэтых боскіх стандартаў ніколі не будзе дасягнута на зямлі, населенай непакорлівымі і злымі людзьмі. Аднак у індывідуальных адносінах, якія мы маем з Богам, застаецца магчымым гэты магутны нябачны творчы Дух, які павялічвае любоў гэтак жа, як і справядлівасць. І любыя стасункі з ім павінны пачынацца з гэтага пошуку **яго** каштоўнасцяў і, перш за ўсё, каштоўнасцей **ягонага** часу. Гэта акт веры, даволі прасты і без асаблівых заслуг; мінімум, каб прапанаваць з нашага чалавечага боку. І калі наш падыход прыемны Яму, становяцца магчымымі адносіны любові паміж стварэннем і яго Творцам. Нябёсы заваёўваюцца не подзвігамі і не цудамі, а знакамі ўзаемнай увагі, якія выказваюць сапраўднае каханне. Гэта тое, што кожны можа адкрыць для сябе ў справе Езуса Хрыста, які аддаў сваё жыццё, добраахвотна, як знак паклікання, каб выратаваць толькі выбраную каханую.

Пасля гэтай цудоўнай карціны боскага парадку паглядзім на жаласны аспект нашага чалавечага парадку. Гэтае параўнанне тым больш неабходнае, што дазволіць нам зразумець папрокі, якія Бог прадказаў праз свайго прарока Данііла, якога Езус у свой час пацвердзіў як такога. Сярод гэтых папрокаў мы чытаем у Дан.7:25: « Ён задумае змяніць часы і закон ». Бог ведае толькі адзін стандарт гэтых рэчаў; тыя, якія ён сам устанавіў ад стварэння свету і потым адкрыў Майсею. Хто адважыўся на такое бясчынства? Пануючы рэжым, якому ён прыпісвае « *нахабства* » і « *поспех яго хітрыкаў* ». Таксама апісаны як « *іншы кароль* », сінтэз гэтых крытэрыяў сведчыць аб рэлігійнай уладзе. Больш за тое, абвінавачаны ў « *пераследзе святых* » магчымасці інтэрпрэтацыі звужаюць і абмяжоўваюць рымскі папскі рэжым, устаноўлены **толькі** з 538 г. указам імператара Юстыніяна ^{1-га}. Але Аб'яўленне пад назвай Апакаліпсіс раскрые той факт, што гэтая дата 538 з'яўляецца толькі следствам і пашырэннем зла, нанесенага супраць « *часоў і боскага закону* » ад 7 сакавіка 321 г. рымскім імператарам Канстанцінам ¹. Яго злачынства будзе часта прыгадвацца ў гэтым даследаванні, таму што гэтая злая дата ўносіць праклён у чыстую і дасканалую хрысціянскую веру, усталяваную ў часы апосталаў. Такое дзяленне віны паміж паганскім імперскім Рымам і Рымска-каталіцкім папскім Рымам з'яўляецца галоўным ключом да прароцкага аб'яўлення, пабудаванага ў сведчаннях, напісаных Даніілам. Для язычніцкага імператара ўсталяваны першы дзень адпачынку, але гэта хрысціянскі папскі рэжым хто рэлігійна навязаў яго ў яго « *змененым* », асаблівым і чалавечым выглядзе, дзесяці заповедзяў Божых.

Фундаментальная заўвага: 7 сакавіка 321 г., пракляты дзень граху

І моцна пракляты, таму што 7 сакавіка 321 года астатняя частка святога сёмага дня суботы была, згодна з датаваным імператарскім указам, афіцыйна заменена на першы дзень. У той час гэты першы дзень быў прысвечаны язычнікамі пакланенню Богу Сонца, SOL INVICTVS, гэта значыць абуральнаму НЕПЕРАМОЖНАМУ СОНЦУ, якое ўжо было аб'ектам пакланення з боку егіпцяў падчас зыходу з Габрэямі, але таксама ў Амерыцы інкамі і ацтэкамі і да сённяшняга дня японцамі (краіна «ўзыходзячага сонца»). Д'ябал заўсёды выкарыстоўвае адны і тыя ж рэцэпты, каб прывесці людзей да свайго падзення і асуджэння Богам. Ён выкарыстоўвае іх павярхоўнасць і цялесны розум, які прымушае іх пагарджаць духоўным жыццём і ўрокамі гістарычнага мінулага. Сёння, 8 сакавіка 2021 г., калі я пішу гэтую нататку, гэтыя навіны сведчаць аб важнасці гэтага абурэння, сапраўднай абразы боскага вялікасці, і яшчэ раз боскі час набывае сваё поўнае значэнне. Для Бога перыяд года пачынаецца вясной і заканчваецца ў канцы зімы, гэта значыць, паводле нашага сучаснага рымскага календара, з 20 сакавіка да наступнага 20 сакавіка. Такім чынам, здаецца, што 7 сакавіка 321 г. для Бога было 7 сакавіка 320 г., г. зн., за 13 дзён да вясны 321 г. Такім чынам, для Бога гэта быў 320 год, які быў адзначаны ў канцы агідным актам, учыненым супраць Яго справядлівага і святы боскі закон. Згодна з Божым часам, 2020 год з'яўляецца 17-й ^{гадавінай} (17: лік суда) па колькасці стагоддзяў з 320 года. Таму не дзіўна, што з

пачатку 2020 года Божае праклён увайшоў у агрэсіўную фазу у форме заразнага віруса, які выклікаў паніку на Захадзе, у грамадстве людзей, чый давер і вера былі цалкам ускладнены на навуку і яе прагрэс. Паніка з'яўляецца следствам немагчымасці прадставіць эфектыўныя лекі або вакцыну, нягледзячы на высокія тэхнічныя навыкі сучасных навукоўцаў. Надаючы гэтым 17 стагоддзям прароцкае значэнне, я нічога не выдумляю, таму што для Бога лічбы маюць духоўны сэнс, які ён раскрывае і выкарыстоўвае ў пабудове сваіх прароцтваў, і менавіта ў Адкрыцці 17 раздзел прысвечаны тэме « суд блудніцы, якая сядзіць на многіх водах ». « *Вавілон вялікі* » - гэта яго назва, і «*вялікія воды* », якія ўдзельнічаюць, мяркуюць, што « *рака Еўфрат* », на якую Бог нацэлены ў паведамленні « *шостаі трубы* » Адкр.9:13, сімвале будучай Трэцяй сусветнай вайны. За гэтымі сімваламі стаяць папскі каталіцызм і няверна хрысціянская Еўропа, крыніцы і аб'екты яго гневу. Барацьба паміж Богам і людзьмі толькі пачалася; жалезны гаршчок супраць глінянага, зыход барацьбы прадказальны; лепш, гэта прадказана і запраграмавана. Як Бог збіраўся адзначыць 17-ю ^{стагоддзе} 7 сакавіка 320 г. (320 г. для сябе і яго выбраных; 321 г. для ілжэрэлігійнага ці прафанага свету)? Я доўга верыў, што гэта адбудзецца праз уступленне ў сусветную вайну, але сусветную вайну, якая скончыцца ў атамнай форме, таму што Бог прадказаў гэта тройчы, у Дан.11:40 да 45, Езэкііла 38 і 39 і, нарэшце, , у Адкр.9:13 да 21. Барацьба, распачатая Богам супраць мяцежнага чалавецтва з вясны 2020 г., таго ж тыпу, што і барацьба, якую Ён веў супраць фараон Егіпта ў часы Майсея; і канчатковы вынік будзе такім жа; вораг Божы страціць там сваё жыццё, як фараон, які ў свой час убачыў смерць свайго першароднага сына і страціў свайго. 8 сакавіка 2021 г. я адзначаю, што гэтае тлумачэнне не было выканана, але я быў гатовы да гэтага каля месяца, зразумеўшы праз Божае натхненне, што 321 было для Бога 320 і што, такім чынам, ён планаваў праклясці, а не проста дзень 7 сакавіка 2020 г., але ўвесь год, да якога прывязаны гэты пракляты дзень, такім чынам прымяняючы для гэтага пакарання прыныцы, прыведзены ў Лічбы 14:34: « *Падобна таму, як вам спатрэбілася сорак дзён, каб даследаваць зямлю, вы будзеце несці пакаранне за свае незаконні сорак гадоў, год за кожны дзень* ».

Але да гэтага назірання дадаецца адна рэч. Наш фальшывы каляндар памыляецца не толькі ў пачатку года, але і ў даце нараджэння Ісуса Хрыста. Памылкова, у 5-м ^{стагоддзі}, манах Дыянісій Малы змясціў гэта на смерць цара Ірада, якая сапраўды адбылася ў - 4 яго календара. Да гэтых 4 гадоў мы павінны дадаць « *два гады* », паводле ацэнак Ірада, як узрост Месіі, якога ён хацеў пакараць смерцю паводле Матфея 2:16: « *Тады Ірад, убачыўшы, што ён быў падмануты мудрацы, вельмі раззлаваўся, і ён паслаў забіць усіх дзяцей ва ўзросце ад **двух гадоў** і менш, якія былі ў Віфлееме і на ўсёй яго тэрыторыі, у аднаведнасці з датай, якую ён старанна спытаў у мудрацоў ». Такім чынам, калі ён лічыць гады, Бог дадае 6 гадоў да нашай звычайнай ілжывай і памылковай даты, і нараджэнне Ісуса адбылося вясной гэтага года - 6. У выніку 320 год для яго быў: 326 і 17-ы. ^{свецкім} юбілеем нашага 2020 года стаў для яго 2026 год ад сапраўднага моманту нараджэння*

Ісуса Хрыста. Гэты лік 26 з'яўляецца нумарам тэтраграмы «YHWH», на іўрыце «Yod, Hé, Wav, Hé», якім Бог назваў сябе, пасля пытання Майсея: «*Як цябе завуць?* » ; гэта, паводле Зыходу 3:14. Такім чынам, вялікі Творца Бог меў яшчэ адну прычыну адзначыць сваёй асабістай каралеўскай пячаткай гэты дзень, адзначаны яго ўсемагутным боскім праклёнам; і гэта да сканчэння свету. Біч заразнай хваробы, якая з'яўляецца ў гэтым 2026 годзе Божага часу, толькі што пацвердзіла бесперапыннасць гэтага праклёну, які будзе прымаць розныя формы на працягу апошніх гадоў жыцця на планеце Зямля. Трэцяя ядзерная сусветная вайна азначае «*канец*» «*часоў народаў*», абвешчаных Езусам Хрыстом у Мацвея 24:14: «*Гэтая добрая вестка Валадарства будзе абвешчана па ўсім свеце, як сведчанне ўсім нацыі . Тады прыйдзе канец* ». Гэты «*канец*» пачнецца з заканчэннем перыяду адтэрміноўкі; прапанова выратавання скончыцца. Выпрабаванне веры, заснаванае на павазе да яго святой суботы, канчаткова аддзяліць лагер «авечак» ад лагера «казлоў» паводле Матфея 25:32-33: «*Усе народы збяруцца перад Ім. Ён аддзяліць адно ад другога, як пастух аддзяляе авечак ад коз; і паставіць авечак праваруч ад сябе, а козаў - леваруч* ». Дэкрэт закона, які робіць рымскую нядзелю абавязковай, у канчатковым выніку прывядзе да таго, што сапраўдныя абраныя святыя Ісуса Хрыста будуць асуджаныя на смерць. Гэтая сітуацыя выканае гэтыя словы Дан.12:7: «*І пачуў я чалавека, апранутага ў ільняную вопратку, які стаяў над водамі ракі; ён падняў сваю правую руку і сваю левую руку да неба, і ён пакляўся тым, хто жыве вечна, што гэта будзе ў час, і часы, і паўчасу, і што ўсё гэта скончыцца, калі сіла людзей святы будзе цалкам зламаны ». З чалавечага пункту гледжання, іх становішча будзе адчайным, а смерць непазбежнай. Менавіта тады ўсплываюць гэтыя словы Ісуса Хрыста, цытаваныя ў Мф.24:22: «*І калі б не скараціліся гэтыя дні, ніхто б не выратаваўся; але дзеля абраных дні гэтыя скароцяцца* ». 6000 год скончыцца раней за 3 красавіка 2036 г. па боскім часе, гэта значыць 3 красавіка 2030 г. па нашым ілжывым календары, які надыходзіць праз 2000 гадоў пасля дня распяцця Ісуса Хрыста, які споўніўся на 14-ы ^{дзень} пасля пачатку вясны 30. І гэтыя «*дні*» павінны быць «*скарочаны*» або зменшаны. Гэта значыць, што дата прымянення пастановаў аб смерці будзе папярэднічаць гэтай даце. Бо надзвычайная сітуацыя патрабуе непасрэднага ўмяшання Хрыста, каб выратаваць сваіх выбраных. Затым мы павінны прыняць да ўвагі Божы прыярытэт праслаўлення стандарту «*часу*», які Ён даў Свайму зямному стварэнню. Менавіта ён натхніць паўстанцаў апошніх дзён выбраць дату, якая на некалькі дзён перавышае першы дзень вясны 2030 года, за якім замыкаецца 6000 гадоў зямной гісторыі. Тады адкрываюцца дзве магчымасці: дата, якая застанеца невядомай да канца, або 3 красавіка 2030 г., якая азначае максімальна магчымую і духоўна значную мяжу. Улічыце, што, нягледзячы на надзвычайную важнасць, 14-ы ^{дзень} года ўкрыжавання Ісуса Хрыста не падыходзіць для таго, каб адзначыць канец 6000 гадоў сусветнай гісторыі, а тым больш пачатак ^{7-га} тысячагоддзя. Вось чаму я аддаю перавагу і веру вясновай даце 21 сакавіка 2030 г., даце «*скарочанага*» прарочага часу 3 красавіка або прамежкавай даце. Пазначаная*

прыродай, створанай Богам, вясна мае вырашальнае значэнне, калі мы хочам адлічыць 6000 гадоў чалавечай гісторыі; што становіцца магчымым з таго моманту, як Адам і Ева зграшылі. У біблейскай кнізе Быцця дні, якія папярэднічалі гэтай першай вясне, былі вечнымі днямі. Час, адлічаны Богам, - гэта час зямлі граху і 6000 гадоў, якія, як прадказвае тыдзень, пачынаюцца з пачатку першай вясны і скончацца з канцом апошняй зімы. Адночы вясной пачаўся адлік 6000 гадоў. З-за граху зямля зведала нахіл сваёй восі на 23° 26' і магла пачацца чаргаванне сезонаў. У габрэйскіх святах Старога Запавету дамінуюць два святы: штотыднёвая субота і Пасха. Гэтыя два святы змяшчаюцца пад сімвалізмам лічбаў «7, 14 і 21» у «7-м ' 14-м ' 21-м » днях, якія прадстаўляюць тры этапы плана боскага збаўлення: штотыднёвая суботняя тэма Адкр.7, якая прарочыць ўзнагарода выбраных святых, для «7»; адкупленчая праца Езуса Хрыста, якая ўяўляе сабой **спосаб** прапанаваць гэтую ўзнагароду для «14». Звярніце ўвагу, што ў свята Пасхі, якое доўжыцца 7 дзён, 15-ы ' 21-ы ^{дзень} з'яўляюцца дзвюма суботамі свецкага бяздзейнасці. А патройная «7» або «21» азначае канец першых 7000 гадоў і ўваход у вечнасць новага чароўнага стварэння на зямлі, абноўленага ў адпаведнасці з Rev.21; гэтая лічба 21 сімвалізуе дасканаласць (3) і паўнату (7) жыццёвага праекта, які быў мэтай, жаданай Богам. У Адкрыцці 3, вершы 7 і 14 адпаведна адзначаюць пачатак і канец установы адвентыстаў сёмага ^{дня}; тут зноў дзве фазы адной і той жа асвечанай тэмы. Сапраўды гэтак жа Адкр.7 разглядае тэму запячатвання выбраных адвентыстаў, а Адкр.14 прадстаўляе пасланні трох анёлаў, якія падсумоўваюць іх універсальную місію. Такім чынам, у 30 годзе, канец 4000 гадоў быў дасягнуты вясной, і толькі па сімвалічных прычынах, Ісус быў укрыжаваны праз 14 дзён пасля 21 сакавіка гэтай вясны 30 года, гэта значыць, 36 для Бога. На гэтых прыкладах Бог пацвярджае, што «7» суботы і «14» адкуплення грахоў выбраных Езусам Хрыстом непадзельныя. Такім чынам, калі ў канцы наступае «7» суботы, Хрыстос-Адкупіцель з «14» ляціць яму на дапамогу, каб аддаць яму славу, максімум 14 «дзён», якія будуць аддзяляць дзве даты, будуць «*скарочаны*» або падаўлены, каб выратаваць сваіх апошніх абраных вернікаў.

Перачытваючы Мф.24, мне падалося, што пасланне Хрыста скіравана, у прыватнасці, да Яго вучняў у канцы свету, да нас, хто жыве ў гэтыя апошнія гады. Вершы 1-14 ахопліваюць час да часу «*канца*». Езус прадказвае паслядоўнасць войнаў, з'яўленне ілжэпрарокаў і канчатковае духоўнае астуджэнне. Затым, вершы з 15 па 20, у дваіным прымяненні, тычацца як разбурэння Ерусаліма, здзейсненага рымлянамі ў 70 г. н.э., так і канчатковай агрэсіі народаў супраць габрэйства выбраных, якія шануюць святую Божую суботу. Пасля гэтага верш 21 прадказвае іх апошняю «*вялікую бяду*»: «*Бо тады будзе такая вялікая бяда, якой не было ад пачатку свету дагэтуль і «не будзе ніколі*»; Звярніце ўвагу, што гэтае тлумачэнне «*і ніколі не будзе*» забараняе прымяненне да часоў апосталаў, таму што яно супярэчыць вучэнню Дан.12:1. Гэта азначае, што абедзве цытаты адносяцца да аднаго і таго ж дасягнення ў апошнім зямным выпрабаванні веры. У Дан.12:1 выраз ідэнтычны: «*У той час паўстане*

Міхал, вялікі князь, абаронца сыноў твайго народу; і гэта будзе час смутку, якога не было з часоў існавання народаў да таго часу . У той час тыя з вашых людзей , якія будуць знойдзены запісанымі ў кнізе , будуць выратаваны . ". « Смучэнне » будзе такім вялікім, што « дні » трэба будзе « скароціць » у адпаведнасці з вершам 22. Верш 23 указвае на стандарт сапраўднай веры, які не ўзрастае ў спантаных з'явах Хрыста на зямлі: « Калі вы сказаў: вось, ён у пустыні; вось, ён у пакоях, не верце ». У тую ж апошнюю эпоху спірытызм памножыць свае « вундэркінды » і свае зманлівыя і спакуслівыя абліччы фальшывага Хрыста, які падпарадкуе дрэнна навучаныя душы: « Бо паўстануць ілжэхрысты і ілжэпрарокі; яны будуць рабіць вялікія цуды і цуды, аж да ўвядзення ў зман , калі гэта магчыма, нават выбраных »; што пацвярджаецца Адкр. 13:14: « І яна падманула жыхароў зямлі знакамі, якія ёй было дадзена чыніць перад зверам, загадаўшы жыхарам зямлі зрабіць выяву зверу у якога была рана ад мяча і які застаўся жывы . У вершы 27 згадваецца магутнае і пераможнае з'яўленне чароўнага Хрыста, а ў вершы 28 прадказваецца « пачастунак », прапанаваны драпежным птушкам пасля яго ўмяшання. Бо бунтаўшчыкі, якія выжывуць да яго прыходу, будуць знішчаны і адпраўлены на пашу “ птушкам нябесным ”, як вучыць Ап. 19:17-18 і 21.

Я абагульняю тут усё гэта новае разуменне боскага тварэння. Усталяваўшы першы тыдзень, Бог фіксуе адзінства дня, які складаецца з цёмнай ночы і светлага дня, сонца будзе асвятляць яго толькі з 4-га ^{дня}. Ноч прадказвае ўсталяванне граху на зямлі з-за будучага непаслушэнства Евы і Адама. Да гэтага акту граху зямное стварэнне паказвае **вечныя** характарыстыкі . Здзейснены грэх, усё мяняецца і можа пачацца зваротны адлік 6000 гадоў, таму што Зямля нахіляецца вакол сваёй восі і пачынаецца прыныць пораў года. Зямное стварэнне, праклятае Богам, тады набывае свае **вечныя характарыстыкі**, якія мы ведаем. 6000 гадоў, якія пачаліся ў першую вясну, адзначаную грахам, скончацца вясной 6001 года з вяртаннем у боскай славе Ісуса Хрыста. **Яго канчатковае прышэсце адбудзецца ў « першы дзень першага месяца » першага года ^{7-га} тысячагоддзя .**

Тым не менш, 7 сакавіка 2021 г. нашага фальшывага чалавечага календара толькі што быў адзначаны рэлігійным візітам Папы Францішка да ўсходніх хрысціян, якія пераследуюцца ў Іраку мусульманскімі экстрэмістамі. На гэтай сустрэчы ён нагадаў мусульманам, што ў іх адзін і той жа Бог, Бог Абрагама, і ён лічыў іх сваімі «братамі». Гэтыя словы, якія радуець заходніх няверуючых, з'яўляюцца не меншым абурэннем для Езуса Хрыста, які аддаў сваё жыццё ў ахвяру за прабачэнне грахоў сваіх выбраннікаў. І гэтае ўварванне лідэра «былых крыжакоў» каталікоў-«хрысціянаў» на іх тэрыторыю можа толькі ўзмацніць гнеў ісламістаў. Такім чынам, гэтая мірная акцыя папы прывядзе да драматычных наступстваў, прарочаных у Дан.11:40, да ўзмацнення «сутыкнення» мусульманскага «караля поўдня» з папскай Італіяй і яе еўрапейскімі саюзнікамі. І ў гэтай перспектыве эканамічны калапс Францыі і ўсіх заходніх краін хрысціянскага паходжання, выкліканы іх лідэрамі з-за віруса Covid-19, зменіць баланс сіл і, у рэшце рэшт, дазволіць завяршыць «Трэцюю сусветную вайну», якую

падштурхнулі. назад да канца апошніх 9 гадоў, якія яшчэ наперадзе нас. У заключэнне давайце ўспомнім, што, выклікаўшы эпідэмію COVID-19 і яе развіццё, Бог адкрыў шлях для праклёну, які павінен быў характарызаваць апошнія дзесяць гадоў гісторыі чалавецтва на зямлі.

Аднак 7 сакавіка 2021 г. быў адзначаны актамі гвалту з боку моладзі паміж варагуючымі бандамі і супраць паліцыі ў некалькіх гарадах Францыі. Гэта пацвярджае шлях да абагульненага супрацьстаяння; пазіцыі кожнага з іх непрымірымыя, таму што яны несумяшчальныя. Гэта наступства сутыкнення дзвюх дыямэтральна супрацьлеглых культураў: заходняй сьвецкай свабоды супраць грамадства босаў і капа паўднёвых краінаў, да таго ж традыцыйна і нацыянальна мусульманскіх. Наспявае такая трагедыя, як Covid-19, ад якой няма лячэння.

Каб завяршыць назіранне за агідным парадкам, узаконеным чалавецтвам, трэба адзначыць: змену года пасля 12-га ^{месяца}, які носіць назву 10-га ^{месяца} (снежань), на пачатку зімы; змена дня сярод ночы (апоўначы); станоўчым застаецца толькі дакладны і рэгулярны падлік гадзін. Такім чынам, цудоўны боскі парадак знік з-за граху, заменены грахоўным парадкам, які знікне, у сваю чаргу, калі з'явіцца слаўны Бог-стваральнік, каб звесці рахункі, гэта значыць у канцы першых шасці тысяч гадоў, вясной 2030 г., для ашуканых людзей, або вясной 2036 г. ад сапраўднага нараджэння нашага Госпада і Збаўцы Ісуса Хрыста, для Яго выбраных.

Усталяваны і назіраны бязладдзе сведчыць аб боскім праклёне, які цяшыць над чалавецтвам. Таму што з моманту нахілу зямлі вылічэнне часу страціла сваю стабільнасць і рэгулярнасць, гадзіны ночы і дня пастаянна павялічваюцца і памяншаюцца.

Парадак, у якім Бог Творца арганізоўвае свой план збаўлення, далей паказвае нам духоўныя прыкрытэты, якія Ён прапануе чалавеку. Ён вырашыў выявіць сваю ўзвышаную любоў, аддаўшы сваё жыццё ў Езусе Хрысце ў якасці выкупу пасля 4000 гадоў чалавечага зямнога вопыту. Робячы гэта, Бог кажа нам: «Спачатку пакажы мне сваю паслухмянасць, і я пакажу табе сваю любоў».

На зямлі людзі змяняюць адзін аднаго, узнаўляючы аднолькавыя плады характару, аднак пакаленне апошняга часу, у які мы ўвайшлі ў 2020 г., уяўляе асаблівасць; пасля 75 гадоў міру ў Еўропе і неверагоднай нядаўняй эвалюцыі генетычнай навукі вельмі лагічна, што еўрапейцы і іх выхадцы з ЗША, Аўстраліі і Ізраіля верылі, што яны могуць рэагаваць на ўсе праблемы са здароўем, іх грамадства ўсё больш дэзінфікуюцца. Новая не атака заразнага віруса, новыя паводзіны лідэраў развітых грамадстваў. Прычынай такіх паводзін страху з'яўляецца іх уздзеянне на народы Зямлі праз бамбардзіроўку сродкаў масавай інфармацыі, і сярод гэтых сродкаў масавай інфармацыі, новыя сродкі масавай інфармацыі або сацыяльныя сеткі, якія з'яўляюцца ў павуцінні, што ўяўляе сабой свабоднае інтэрнэт-камунікацыі, у якім мы знайсці больш-менш выразныя дыфузары. Такім чынам, чалавецтва апынулася ў пастцы сваёй празмернасці свабоды, якая ляжыць на ім як праклён. У ЗША і Еўропе гвалт супрацьпастаўляе этнічныя супольнасці

адна адной; там аднаўляецца праклён вопыту « *Вавілона* »; яшчэ адзін бяспрэчны боскі ўрок, які не быў засвоены, таму што ён з'яўляецца нашчадкам адной пары, якая абавязкова размаўляе на адной мове, пакуль гэты вінаваты вопыт, які мы бачым і сёння, чалавецтва падзелена мноствам моў і дыялектаў, створаных Богам і раскіданых па ўсёй зямлі . І так, Бог не спыніў стварэнне пасля першых сямі дзён стварэння; ён па-ранейшаму стварыў шмат, каб праклясці, а часам і дабраславіць сваіх выбраных, манна, прапанаваная ў пустыні сынам Ізраілевым, з'яўляецца прыкладам.

Аднак **свабода** — гэта цудоўны дар ад нашага Творцы. Менавіта на ім абазіраецца наша **свабодная** прыхільнасць яго справе. І тут, трэба прызнаць, гэтая цэласная свабода прадугледжвае існаванне выпадковасці, таму што Бог ні ў якім разе не ўмешваецца; слова, якому многія вернікі зусім не вераць. І яны памыляюцца, таму што Бог у сваім стварэнні пакідае на волю выпадку, і перш за ўсё ролю ўзбуджэння сярод выбраных, ацэнкі аб'яўленых ім нябесных нормаў. Вызначыўшы сваіх абраных, Творца бярэ на сябе апеку над імі, каб кіраваць імі і вучыць сваім праўдам, якія рыхтуюць іх да вечнага нябеснага жыцця. Заганы развіцця і жахлівасці, якія назіраюцца пры нараджэнні чалавечых істот, даказваюць дзеянне выпадковасці, якая стварае генетычныя памылкі ў працэсе размнажэння віду з больш ці менш сур'ёзнымі наступствамі. Распаўсюджванне відаў заснавана на імпульсе рэпрадуктыўных ланцужкоў, якія час ад часу ствараюць памылкі адпаведнасці; гэта ў тым ліку па прынцыпе спадчыннасці або незалежна ад верагоднасці жыцця. Падводзячы вынік, калі я абавязаны сваёй верай магчымасці свабоднага жыцця, то, наадварот, узнагародай і харчаваннем гэтай веры я абавязаны любові Бога і ініцыятывам, якія ён ужо распачаў і якія Ён працягвае прадпрымаць, каб выратаваць мяне .

У гісторыі яго зямнога стварэння дзень, які будзе пракляты Богам, стаіць першым у тыдні; яго лёс напісаны: яго мэта будзе « *аддзяліць святло ад цемры* ». Выбраны ілжэхрысціянамі, каб супярэчыць Божаю выбару, які асвятляе сёмы дзень, гэты першы дзень цалкам выканае сваю ролю « *знака* » непакорлівага паўстанцкага лагера ў Адкр.13:15. Наколькі першая нядзеля праклята Богам, сёмы дзень шабат бласлаўлены і асвечаны Ім. І каб зразумець гэтае супрацьстаянне, мы павінны прыняць думку пра Бога, які з'яўляецца знакам асвятлення Ім і для Яго. Субота датычыць сёмага дня, і гэты лік *сем*, «7», сімвалізуе паўнату. Пад гэтым тэрмінам паўнаты Бог змяшчае думку пра мэту, з якой Ён стварыў нашае зямное вымярэнне, а менавіта: рэгуляванне граху, яго асуджэнне, яго смерць і знікненне. І ў гэтым плане гэтыя рэчы будуць выкананы ў поўным аб'ёме на працягу 7-га ^{тысячагоддзя}, якое прарочыць штотыднёвая субота. Таму для **Бога гэтая мэта больш важная, чым сродкі** адкуплення, якімі Ён адкупіць жыццё зямных выбраннікаў і якія здзейсніць асабіста ў Езусе Хрысце цаной жахлівых пакут.

Вось яшчэ адна прычына, чаму Бог кажа ў Эклл.7:8: « *канец справы лепшы за пачатак* ». У кнізе Быцця пераемнасць у парадку «ноч-дзень» або « *вечар-раніца* » пацвярджае гэтую боскую думку. У Іс.14:12 пад выглядам вавілонскага цара Бог сказаў д'яблу: « *Вось ты ўпаў з неба, **ранішняя зорка*** ,

сын зары! Ты скінуты на зямлю, ты, пераможца народаў ! » Выраз, якім Бог называе яго, « **ранішня зорка** », сведчыць аб тым, што ён параўноўвае яго з «сонцам» нашай зямной сістэмы. Ён быў яго першым стварэннем і пад прыкрыццём цара Тыра, Ез.28:12 распавядае пра яго першапачатковую славу: « *Сыне чалавечы, заплач над царом Тыра! Ты скажаш яму: так кажа Гасподзь Бог: ты паставіў пячатку да дасканаласці, ты быў поўны мудрасці, дасканалы ў прыгажосці .* » Гэтая дасканаласць павінна была знікнуць, замест яе паўсталі бунтарскія паводзіны, якія зрабілі яго ворагам, д'яблам і праціўнікам, сатаной, асуджаным Богам, таму што верш 15 абвяшчае: « *Ты быў дасканалы ў сваіх шляхах з таго дня, як ты быў стварыў, пакуль ня знойдзецца сярод вас беззаконьне* ». Такім чынам, той, хто лічыўся « **ранішняй зоркай** », падштурхоўваў няверных людзей шанаваць як боства «**ранішняю зорку**» боскага тварэння: «Непераможнае Сонца», абагаўлёнае з рымскага культу, якому амаль увесь свет заходняе хрысціянства пакланяецца паганску. Бог ведаў яшчэ да свайго стварэння, што гэты першы анёл паўстане супраць яго, і, нягледзячы на гэта, ён стварыў яго. Гэтак жа за дзень да свайго смерці Езус абвясціў, што адзін з 12 апосталаў здрадзіць Яго, і нават наўпрост сказаў Юдзе: « *Што маеш рабіць, рабі хутчэй!* ». Гэта дазваляе нам зразумець, што Бог не імкнецца перашкаджаць сваім стварэнням выказваць свой выбар, нават калі яны супярэчаць яго ўласным. Езус таксама запрасіў сваіх апосталаў пакінуць Яго, калі яны жадаюць. Пакідаючы сваім стварэнням поўную свабоду выказвацца і раскрываць сваю прыроду, ён можа выбраць сваіх выбраннікаў за іх прадэманстраваную вернасць і ў канчатковым рахунку знішчыць усіх сваіх нябесных і зямных ворагаў, нягодных і абыякавых.

Першародны грэх

Астатняя частка першага дня набывае вялікае значэнне ў нашу хрысціянскую эпоху, таму што ўяўляе сабой « **грэх** », адноўлены з 7 сакавіка 321 г., і таму, што становіцца знакам лагера, які ўступіў у паўстанне супраць асвячонага лагера Бога. Але гэты « **грэх** » не павінен прымусіць нас забыцца пра першародны « **грэх** », які асуджае чалавецтва на смерць па спадчыне з часоў Адама і Евы. Асвечаная Духам, гэтая тэма прывяла мяне да важных урокаў, схаваных у кнізе Быцця. На ўзроўні назірання кніга раскрывае нам паходжанне стварэння ў раздзелах 1, 2, 3. Сімвалічнае значэнне гэтых лічбаў цалкам апраўдана: 1 = адзінка; 2 = недасканаласць; 3 = дасканаласць. Гэта заслугоўвае тлумачэння. Gen.1 распавядае пра стварэнне першых 6 дзён. Іх вызначэнне « **вячэрняя раніца** » набудзе значэнне толькі пасля граху і праклёну зямлі, які становіцца ўладай д'ябла, што стане тэмай Быцця 3, без якой выраз « **вячэрняя раніца** » не мае значэння сэнс на зямным узроўні. Даючы тлумачэнне, раздзел 3 кладзе пячатку дасканаласці на гэта Божае адкрыццё. Сапраўды гэтак жа, у Быцці 2, тэма сёмага дня шабату або, дакладней, адпачынку Бога і чалавека ў сёмы дзень, таксама набывае сваё значэнне толькі пасля «першароднага граху», здзейсненага Евай і Адамам у

Gen.3, што дае яму прычыну існавання. Такім чынам, як гэта ні парадаксальна, без абгрунтавання, дадзенага ў Быц.3, асвячоная субота заслугоўвае свайго сімвала недасканаласці «2». З усяго гэтага вынікае, што зямля была створана Богам, каб быць ахвяраванай д'яблу і яго дэманам, каб злыя плады іх душы маглі матэрыялізавацца і з'яўляцца перад вачыма ўсіх, Бога, анёлаў і людзей, і што анёлы і мужчыны выбіраюць свой бок.

Гэты аналіз прымушае мяне звярнуць увагу на тое, што ўстанаўленне сёмага дня асвячонага спачыну прадказвае праклён зямнога «грэху», устаноўленага ў Быц.3, таму што сама зямля праклята Богам, і таму толькі з моманту смерці і яго працэс дзівіць яго, яго час шэсць тысяч гадоў і тысяча гадоў сёмага тысячагоддзя набываюць сэнс, тлумачэнне, апраўданне. Варта адзначыць наступнае: перад зямным стварэннем, на нябёсах, канфлікт ужо сутыкнуў лагер д'ябла з лагерам Бога, але толькі смерць Езуса Хрыста зробіць індывідуальны выбар канчатковым; што стане бачным праз выгнанне з нябёсаў паўстанцаў, асуджаных з таго часу на смерць у зямным стварэнні. Зараз, на нябёсах, Бог не арганізаваў жыццё анёлаў на «*вячэрнай раницы*» чаргавання, гэта таму, што неба ўяўляе Яго вечную норму; тое, што будзе пераважаць і працягвацца для сваіх абраных вечна. Сутыкнуўшыся з гэтымі дадзенымі: як наконт зямлі да граху? Акрамя чаргавання «*вечара-раницы*», яе нормай з'яўляецца і нябесная, відаць, жыццё разгортваецца ў вечнай норме; веганскія жывёлы, веганскія людзі і без смерці, якая стане расплатай за грэх, дні ідуць за днямі, і гэта можа доўжыцца вечна.

Але ў Быцці 2 Бог адкрывае нам свой парадак часу тыдня, які заканчваецца на сёмы дзень адпачынкам для Бога і для людзей. Гэта слова адпачынак паходзіць ад дзеяслова «спыніць» і адносіцца як да працы, якую выконвае Бог, так і да працы, якую робяць людзі. Вы разумееце, што да граху ні Бог, ні людзі не маглі адчуваць стомленасць. Цела Адама не пакутавала ад хваробы, стомленасці або болю любога роду. Цяпер сямідзённы тыдні ішлі адзін за адным і ўзнаўляліся як вечны цыкл, за выключэннем таго, што паслядоўнасць «*вячэрнай раницы*» адрознівалася ад нябеснай нормы Валадарства Божага. Такім чынам, гэтая розніца была прызначана для прароцкага раскрыцця праграмы, распрацаванай вялікім Богам-стваральнікам. Падобна таму, як свята «Йом Кіпур» або «Дзень адкуплення» аднаўлялася кожны год у габрэяў і прадказвала канец граху праз яго адкупленне, здзейсненае смерцю Ісуса Хрыста, так штотыднёвая субота прадказвае прыход сёмага дня тысячагоддзі, калі Бог і Яго абраныя ўступяць у сапраўдны супакой, таму што паўстанцы загінуць, а бязбожнасць будзе пераможана. Аднак абраныя па-ранейшаму занепакоеныя «*грахом*», бо з Хрыстом яны павінны судзіць «*грахі*» і грэшнікаў, якія ў гэты час будуць спаць смяротным сном. Вось чаму, як і шэсць папярэдніх дзён, сёмы знаходзіцца пад знакам «*граху*», які ахоплівае і тычыцца сямі дзён усяго тыдня. І толькі ў пачатку васьмага тысячагоддзя, пасля таго, як грэшнікі будуць спалены ў «*агні другой смерці*», на абноўленай зямлі пачнецца вечнасць без «*граху*». Калі сем дзён адзначаны грахам і яны прадказваюць 7000 гадоў, адлік гэтых 7000 гадоў можа пачацца толькі з усталявання граху, выяўленага ў Быц.3. Такім чынам, зямныя дні без граху не ўваходзяць у

норму і логіку паслядоўнасці « *вячэрняй раніцы* » або « *цемры святла* », і паколькі гэты час без « *грэху* », ён не можа ўвайсці ў 7000 гадоў, запраграмаваных і прадказаных для « *грэху* ». ” да сямідзённага тыдня.

Гэта вучэнне падкрэслівае важнасць гэтага дзеяння, якое Бог прыпісвае рымскаму папству ў Дан.7:25: « *Ён складзе план змены часоў і законаў* ». « *Змена часу* », устаноўленага Богам, прыводзіць да немагчымасці выявіць прароцкі характар штотыднёвай суботы Божага « *закону* ». І гэта тое, што Рым зрабіў з часоў Канстанціна I з 7 сакавіка 321 года, загадаўшы штотыднёвы адпачынак у першы дзень замест сёмага. Прытрымліваючыся рымскага парадку, грэшнік не вызваляецца ад першароднага « *грэху* », успадкаванага ад Адама і Евы, але ў дадатак бярэ на сябе дадатковы « *грэх* », на гэты раз **добраахвотны**, які павялічвае яго віну перад Богам.

Парадак часу « *вечаровая раніца* » або « *цемра святло* » - гэта канцэпцыя, абраная Богам, і выкананне гэтага выбару спрыяе і дазваляе доступ да прарочай таямніцы Бібліі. Нішто не прымушае чалавека прыняць гэты выбар, і доказам з'яўляецца тое, што чалавецтва вырашыла адзначыць змену дня апоўначы, гэта значыць праз 6 гадзін пасля вясновага заходу сонца; які прарочыць лагер тых, хто прачынаецца занадта позна для слаўнага вяртання Хрыста, Жаніха ў прыпавесці пра дзесяць нявінніц. Такім чынам, тонкія пасланні, дадзеныя Богам, знаходзяцца па-за яго інтэлектуальнай дасяжнасцю. Але для Яго выбраных парадак боскага часу асвятляе ўсе яго прароцтвы і асабліва тое з Аб'яўлення, у пачатку якога Езус прадстаўляе сябе як « *альфу і амегу* », « *пачатак або пачатак і канец* ». Кожны дзень, які праходзіць у нашым жыцці, прадказвае Божы план, які ён абагульняе ў Быц. 1, 2 і 3, паколькі « *ноч* » або « *цемра* » прадстаўляе шэсць святых дзён, прадстаўленых у Быц. 1, у той час як боскі супакой, устаноўлены ў Быц. « *светлы* » час. Менавіта паводле гэтага прынцыпу, згодна з Дан.8:14, час хрысціянскай эры дзеліцца на дзве часткі: час духоўнай « *цемры* » паміж 321 г., калі ўсталяваны « *грэх* » супраць суботы, і 1843 г., калі час « *святла* » пачынаецца для абраных з гэтай даты да вяртання Ісуса Хрыста вясной 2030 г., дзе, як у Быц.3, ва Усемагутным Богу-Творцы ён прыходзіць судзіць паміж абранымі і паўстанцаў, « *авечак і коз* », як ён судзіў паміж « *змеям, жанчынай і Адамам* ». Сапраўды гэтак жа ў Адкрыцці тэмы « *Лістоў да сямі Цэркваў, аб сямі пячатках і аб сямі трубах* » прадказваюць « *цемру* » для першых шасці і боскае « *святло* » для сёмай і апошняй ступені кожнай з гэтых тэм. . Гэта сапраўды так, што ў 1991 годзе афіцыйная адмова інстытуцыйнага адвентызму ад гэтага апошняга «святла», святла, якое Езус даў мне з 1982 года, прымусіла яго сказаць Яму ў Лісце да « *Лаадыкіі* » ў Адкрыцці 3 :17: « *Таму што ты кажаш: я багаты, я ўзбагаціўся **і ні ў чым не маю патрэбы**, і таму што ты не ведаеш, што ты няшчасны, няшчасны, бедны, сляпы і **голы**. ,... ”. Афіцыйныя адвентысты забыліся на гэтую цытату з 1 Пятра 4:17: « *Бо гэта час, калі **пачнецца суд над домам Божым**. Цяпер, калі гэта пачнецца з нас, які будзе канец тых, хто не слухаецца Евангелля Божага? » Установа існуе з 1863 года, і Ісус блаславіў яе заснаванне ў эпоху « *Філадэльфія* », у 1873 годзе. Згодна з боскім прынцыпам « *вячэрняя раніца* » або « *светлая цемра* », апошняя і**

сёмая эры сімвалізуюцца назвай «*Лаадыкея*». ” павінен быў быць часам вялікага боскага “*святла*”, і цяперашняя праца з’яўляецца доказам гэтага, вялікае “*святло*” сапраўды прыйшло, каб асвятліць прадказаныя таямніцы, у гэтую апошнюю эпоху, за кошт афіцыйнай адвентысцкай установы ва ўсім свеце. Назва «*Лаадыкія*» цалкам апраўданая, бо азначае «асуджаныя людзі або людзі суда». Тыя, хто не належаць ці больш не належаць Госпаду, асуджаныя далучыцца да прыхільнікаў «праклятага Богам дня». Паказваючы сябе няздольнымі падзяліць з Богам Яго справядлівае асуджэнне рымскай «нядзелі», субота больш не будзе здавацца ім такой важнай, як у благаслаўлены час іх хросту. Пасланне, перададзенае Ісусам Хрыстом свайму слуге Элен Г. Уайт, у яе кнізе «Раннія творы» і ў яе першым бачанні, пераклала гэтую сітуацыю так: «яны страцілі зрок, і мэту, і Ісуса... Яны патанулі ў злы свет, і мы ніколі больш іх не ўбачым».

Кніга Быцця 2 прарочыць час «*святла*», і гэты раздзел Кнігі Быцця пачынаецца з **асвячэння «сёмага дня»**. Ён заканчваецца вершам 25: «*Чалавек і жонка яго былі голяы і не саромеліся*». Сувяз паміж гэтымі дзвюма тэмамі паказвае, што выяўленне іх фізічнай аголенасці будзе следствам прыпісвання ім «*грэху*», які яны здзейснілі і які, апісаны ў Быц.3, такім чынам з’яўляецца прычынай смяротнай духоўнай аголенасці. Параўноўваючы гэтае вучэнне з вучэннем «*Лаадыкіі*», мы знаходзім, што субота звязана з «*грахом*», які робіць чалавека «*аголеным*». У гэтым апошнім кантэксце практыкі суботы ўжо недастаткова для захавання ласкі Хрыста, таму што, прапаноўваючы яе поўнае прарочае святло афіцыйным адвентысцкім уладам паміж 1982 і 1991 гадамі, патрабаванні Езуса Хрыста ўзраслі, і ён гэтага хоча. эры, што праз практыку яго святой суботы абраны, варты яго ласкі, аддае свой працэнт, свой час, сваё жыццё і ўсю сваю душу для сваіх адкрыццяў, прадказаных у Данііла і Адкрыцці; але таксама ва ўсёй аб’яўленай Бібліі, якая з’яўляецца «*двума сведкамі*» паводле Адкр. 11:3.

Сведчанне Бога, дадзенае на зямлі

Як бы гэта ні было важна, наведванне Богам чалавецтва ў постаці Езуса Хрыста не павінна прымушаць нас забываць пра Яго папярэдняе наведванне ў часы Майсея. Таму што менавіта ў гэтым далёкім кантэксце Бог адкрыў яму паходжанне зямнога вымярэння. І як адкрыццё, дадзенае Богам, аповед Быцця гэтак жа важны, як і Адкрыццё, адкрытае апосталу Яну. Форма, абраная Богам для арганізацыі зямнога жыцця, прадказвае Яго план любові да стварэнняў, якім Ён дае поўную свабоду, каб яны маглі адказаць на Яго любоў і жыць з Ім вечно або адкінуць яе і знікнуць у небывышчэй смерці, у адпаведнасці з умовамі яго выратавальнай прапановы.

Калі Адам створаны адзін, па-першае, гэта таму, што ён прадстаўлены як «*вобраз Божы* (Быц.1:26-27)» у пошуках любові ад свабоднага адпаведніка яго вобразу, таму што ўвесь час яго мінулае вечнасці была абсалютная адзінота. Гэта стала для яго невыносным да такой ступені, што

ён быў гатовы несці наступствы свабоды, якую збіраўся даць сваім жывым істотам. Стварэнне Евы з аднаго з рэбраў Адама, калі ён пагружаны ў смяротны сон, прадказвае стварэнне яго Царквы, Выбранага, які складаецца з яго верных абраных, плёну, сабранага яго адкупленнем смерцю ў Езусе Хрысце; гэта апраўдвае ролю « *памочніцы* », якую Бог прыпісвае жанчыне, якая пайшла ад Яго і імя якой Ева азначае « *жыццё* ». Выбраная будзе « *жыць* » вечна, і на зямлі яна мае пакліканне прапанаваць Богу сваю « *дапамогу* », каб супрацоўнічаць па-чалавечы ў ажыццяўленні яе праекта, які накіраваны на ўсталяванне дасканалай сумеснай і непарушнай любові ў яе вечных сусветах.

Грэх непаслухмянасці ўваходзіць у чалавецтва праз Еву або праз сімвал « *жанчыны* » яе выбраннікаў, якія ўспадкуюць гэты першародны грэх. Акрамя таго, як Адам, з любові да Евы, у Езусе Хрысце Бог становіцца чалавекам, каб падзяліць і панесці замест сваёй Абранай смяротнае пакаранне, якое заслугоўваюць яе грахі. Такім чынам, гісторыя Быцця з'яўляецца як гістарычным сведчаннем, якое раскрывае наша паходжанне і абставіны ў ім, так і прароцкім сведчаннем, якое раскрывае збаўчы прынцып вялікага любоўнага праекта ўсеагучнага Бога-Створцы.

Пасля першых шасці дзён стварэння, згаданых у Кнізе Быцця 1, шасці дзён, якія прадказваюць шэсць тысяч гадоў, зарэзерваваных Богам для выбару зямных выбраннікаў, у Кнізе Быцця 2, пад вобразам вечнай суботы, адкрыецца сёмы неабмежаваны дзень, каб вітаць правяраных і выбраных абраных.

Бог з самага пачатку ведае вынік свайго праекта, імёны сваіх выбраннікаў, якія з'явяцца на працягу шасці тысяч гадоў. Ён меў усю моц і паўнамоцтвы, каб судзіць і знішчаць мяцежных анёлаў без неабходнасці ствараць наша зямное вымярэнне. Але менавіта таму, што ён паважае свае стварэнні, якія любяць яго і якіх ён любіць, ён арганізуе ўсеагульную дэманстрацыю на зямлі, створанай для гэтай мэты.

Бог узвышае вышэй за ўсё прынцып праўды. Як было абвешчана ў Пс . Згодна з Евангеллем ад Яна 18:37, ён сам прыйшоў, каб « *даваць сведчанне праўдзе* » і прадстаўляе сябе ў Ап. 3:14 пад імем « *Праўдзівы* ». Такое ўсхваленне і праслаўленне прынцыпу праўды знаходзіцца ў **поўнай апазіцыі** да прынцыпу хлусні, і гэтыя два прынцыпы прымаюць розныя формы. Прынцып хлусні ўвесь час спакушаў жыхароў зямлі на працягу ўсёй яе гісторыі. У сучасны час хлусня стала нормай існавання. У разуменні гандляроў гэта прынята пад тэрмінам «блеф», але, тым не менш, гэта плён д'ябла, « *бацькі хлусні* » паводле Яна 8:44. На рэлігійным узроўні хлусня з'яўляецца ў выглядзе розных рэлігійных падробак у залежнасці ад народаў і месцаў на зямлі. І сама хрысціянская вера стала дасканалым вобразам «блытаніны» (= Вавілона), настолькі шмат яе цёмных падробак.

Хлусні вучаць па-навуковаму. Таму што, насуперак свайму аўтарытарнаму падыходу, навуковая думка не ў стане даць рэальныя доказы сваёй эвалюцыйнай тэорыі відаў і мільёнаў і мільярдаў гадоў, якія навукоўцы прыпісваюць існаванню Зямлі. Насуперак гэтай навуковай думцы, сведчанне Бога-стварэльніка прапануе шмат доказаў яго рэальнасці,

таму што зямная гісторыя сведчыць аб яго дзеяннях, першы прыклад з якіх з'яўляецца патопам, пацверджаным прысутнасцю марскіх выкапняў на раўнінах і нават на вяршынях самых высокіх гор на зямлі. Да гэтага натуральнага сведчання дадаецца сведчанне, пакінутае гісторыяй чалавецтва, жыццём Ноя, жыццём Абрагама, вызваленнем габрэяў з егіпецкага рабства і нараджэннем яўрэйскага народа, жывымі сведкамі яго гісторыі да часоў канец свету; ёсць таксама сведчанні відавочцаў апосталаў Ісуса Хрыста, якія былі сведкамі Яго цудаў, Яго распяцця і ўваскрасення; да таго, што страх смерці пакінуў іх, і яны пайшлі на шлях мучаніцтва, свайго Настаўніка і ўзору Езуса з Назарэта.

Узгадваючы гэтае слова «мучаніцтва», я павінен пачаць тут тлумачэнне.

Заўвага: не блытайце пакутніцтва з пакараннем

Дзве рэчы маюць аднолькавы знешні выгляд і таму іх можна лёгка пераблытаць. Аднак гэтая блытаніна мае сур'ёзныя наступствы, паколькі пакаранне рызыкуе быць прыпісаным да сапраўднага выбранніка Бога, і наадварот, дзіця д'ябла можа быць прыпісана да мучаніцтва за вельмі падманлівага Бога. Такім чынам, каб ясна бачыць, мы павінны прыняць да ўвагі наступны аналіз, які пачынаецца з гэтага прынцыпу; Спачатку задамося пытаннем: што такое мучаніцтва? Гэтае слова паходзіць ад грэцкага «*martus*», што азначае: сведка. Што такое сведка? Гэта той, хто дакладна ці не паведамляе пра тое, што ён убачыў, пачуў або што зразумеў па тэме. Тэма, якая нас тут цікавіць, рэлігійная, і сярод тых, хто сведчыць за Бога, ёсць сапраўдныя і фальшывыя сведкі. Несумненна тое, што Бог робіць розніцу паміж імі. Праўда вядомая яму, і ён дабраслаўляе яе, таму што гэты сапраўдны сведка, са свайго боку, імкнецца паказаць сябе верным, выконваючы ў «*справах*» ую сваю аб'яўленую праўду, і ён трымае на гэтым шляху да прыняцця праўды. І гэтая смерць з'яўляецца сапраўдным мучаніцтвам, таму што жыццё, ахвяраванае смерцю, адпавядала стандарту святасці, якога патрабаваў Бог у свой час. Калі прапанаванае жыццё не

адпавядае гэтай адпаведнасці, то гэта не мучаніцтва, гэта пакаранне, якое спасцігае жывую істоту, аддадзены д'яблу на знішчэнне, таму што яна не мае абароны і благаслаўлення Бога. У залежнасці ад адпаведнасці стандарту праўды, які патрабуе Бог для кожнай эпохі, ідэнтыфікацыя «мучаніцтва» будзе абавязкова на нашы веды аб боскім судзе, выяўленым у яго прароцтвах, якія накіраваны на час канца; што з'яўляецца мэтай і прадметам дадзенай работы.

Важна разумець, што праўда не здольная навярнуць непакорлівы розум; вопыт першага створанага анёла, названага Богам сатаной з моманту яго паўстання, даказвае гэта. Праўда - гэта прынцып, да якога натуральна будуць прывабліваць абраныя, тыя, хто любіць яе і гатовы змагацца побач з Богам у Езусе Хрысце, хлусня, якая шкодзіць яму.

У заключэнне, Божае Аб'яўленне будзеца паступова на працягу шасці тысяч гадоў вопыту і сведчанняў, перажытых у найлепшых і найгоршых умовах. Час у шэсць тысяч гадоў можа здацца кароткім, але для чалавека, які праяўляе сапраўдную цікавасць толькі да гадоў уласнага жыцця, гэта насамрэч дастаткова вялікі прамежак часу, які дазваляе Богу расцягнуць на стагоддзі, а дакладней на шэсць тысяч гадоў. , розныя этапы дасягненняў яго глабальнага праекта. Выключна ў Езусе Хрысце Бог дае сваім абраным апошняга часу яснае разуменне сваіх таямніц і спраў, зарэзерваванае для гэтага апошняга часу.

Быццё: жыццёва важнае прарочае рэзюмэ

У такім разуменні апісанне Быцця дае асноўныя ключы да біблейскіх прароцтваў Данііла і Адкрыцця; і без гэтых ключоў гэта разуменне немагчыма. Гэтыя рэчы будуць узгадвацца, калі гэта неабходна, падчас прароцкага вывучэння, але з гэтага часу мы павінны ведаць, што словы « *глыбокі, мора, зямля, жанчына* » будуць несці пэўную ідэю боскай думкі ў яе адкрыцці «Апакаліпсіс». Яны звязаны з трыма паслядоўнымі этапамі зямнога стварэння. « *Прорва* » адносіцца да планеты Зямля, цалкам пакрытай вадой без жыцця. Затым, на другі дзень падзелу стыхій, « *мора* », як сінонім і сімвал смерці, будзе населена толькі марскімі жывёламі на 5-ы дзень¹; яго асяроддзе варожае для людзей, створаных дыхаць паветрам. « *Зямля* » выходзіць з « *мора* » і таксама будзе населена на пяты дзень жывёламі і, нарэшце, на шосты дзень, « *чалавекам, створаным паводле вобразу Божага* » і « *жанчынай* », якія будуць створаны на рабры чалавека. Разам мужчына і жанчына зачаць дваіх дзяцей. Першы « *Авель* », тып духоўнага выбранніка (*Авель* = Айцец ёсць Бог), будзе забіты з рэўнасці

сваім старэйшым « *Каінам* », тыпам цялеснага, матэрыялістычнага чалавека (= набыццё), такім чынам прадказваючы лёс тыповага абранага, Ісуса Хрыста і Яго абраных, якія будуць пакутаваць і загінуць як мучанікі з-за «Каінаў», габрэяў, католікаў і пратэстантаў, усіх «гандляроў храмам», чыя паслядоўная і агрэсіўная рэўнасць дэманструецца і здзяйснялася на працягу зямной гісторыі. Таму ўрок, які даў Божы Дух, заключаецца ў наступным: з « **бездані** » паслядоўна ўзнікаюць « *мора і зямля* » сімвалы фальшывых хрысціянскіх рэлігій, якія вядуць да пагібелі душ. Каб пазначыць свой Выбраны сход, ён дае ёй слова « *жанчына* », якая, калі яна верная свайму Богу, з'яўляецца « *Жонкай* » «ягняці» , вобразнага сімвала самога Хрыста, прадказанага словам « *мужчына* » (Адам) . Калі яна няслушная, яна застаецца « *жанчынай* », але прымае вобраз « *прастытуткі* ». Усе гэтыя рэчы будуць пацверджаны ў дэталёвым даследаванні, прадстаўленым у гэтай працы, і іх важнае значэнне стане відавочным. Вы можаце лёгка зразумець, што ў 2020 годзе падзеі, прадказаныя ў прароцтвах Данііла і Адкрыцці, у большасці сваёй ужо здзейсніліся ў гісторыі, і яны вядомыя людзям. Але яны не былі вызначаны для духоўнай ролі, дадзенай ім Богам. Гісторыкі адзначаюць гістарычныя факты, а тлумачыць іх могуць толькі Божыя прарокі.

Вера і нявер'е

Па сваёй прыродзе людзі з самага паходжання належаць да веруючага тыпу. Але вера не вера. Чалавек заўсёды верыў у існаванне Бога або бажастваў, вышэйшых духаў, якім яны павінны былі служыць і якім яны павінны былі дагаджаць, каб не пацярпець шкоду ад свайго гневу. Гэта натуральнае перакананне распаўсюджвалася са стагоддзяў на стагоддзі і з тысячагоддзяў у тысячагоддзі да сучаснасці, калі навуковыя адкрыцці завалодалі мозгам заходняга чалавека, які з таго часу стаў недаверлівым і няверуючым. Адзначым, што гэтая змена ў асноўным характарызуе людзей хрысціянскага паходжання. Бо ў той жа час на Усходзе, Далёкім Усходзе і ў Афрыцы захаваліся вераванні ў нябачных духаў. Гэта тлумачыцца звышнатуральнымі праявамі, сведкамі якіх з'яўляюцца людзі, якія выконваюць гэтыя рэлігійныя абрады. У Афрыцы відавочныя доказы існавання нябачных духаў забараняюць нявер'е. Але гэтыя людзі не ведаюць, што духі, якія моцна праяўляюць сябе сярод іх, насамрэч

з'яўляюцца дэманічнымі духамі, адхіленымі Богам-стваральнікам усяго жыцця і асуджанымі на смерць умоўна. Гэтыя людзі не няверуючыя і не няверуючыя, як заходнікі, але вынік той жа, бо яны служаць дэманам, якія спакушаюць іх і трымаюць пад сваім тыранічным панаваннем. Іх рэлігійнасць мае ідалапаклонніцкі паганскі тып, які характарызуе чалавецтва з самага яго паходжання; Ева стала яго першай ахвярай.

На Захадзе нявер'е сапраўды з'яўляецца вынікам выбару, таму што мала хто не ведае свайго хрысціянскага паходжання; а сярод абаронцаў рэспубліканскай свабоды ёсць людзі, якія цытуюць словы са Сьвятога Пісаньня, сьведчачы тым самым, што яны ня ведаюць пра яго існаваньне. Яны не ведаюць пра слаўныя факты, пра якія гэта сведчыць для Бога, і тым не менш, яны вырашылі не прымаць іх да ўвагі. Менавіта гэты тып нявер'я Дух называе нявер'ем і які з'яўляецца абсалютнай мяцежнай апазіцыяй сапраўднай веры. Таму што, калі ён прымае пад увагу доказы, якія дае яму жыццё па ўсёй зямлі і асабліва ў звышнатуральных праявах афрыканскіх народаў, чалавек не мае магчымасці апраўдаць сваё нявер'е. Таму звышнатуральныя дзеянні дэманаў асуджаюць заходняе нявер'е. Бог-творца таксама дае доказы свайго існавання, дзейнічаючы моцна праз з'явы, створаныя падуладнай яму прыродай; землятруссы, вывяржэнні вулканаў, разбуральныя прыліўныя хвалі, смяротныя эпідэміі, але ўсе гэтыя рэчы цяпер атрымліваюць навуковыя тлумачэнні, якія маскіруюць і знішчаюць боскае паходжанне. Воку, гэтаму вялікаму ворагу веры, дадаецца навуковае тлумачэнне, якое пераконвае чалавечы мозг і заахвочвае яго ў выбары, які вядзе яго да пагібелі.

Чаго Бог чакае ад сваіх стварэнняў? Ён абярэ сярод іх тых, хто ўхваляе **яго** ўяўленні аб жыцці, гэта значыць, хто прымае яго думкі. Вера будзе сродкам, але не мэтай. Вось чаму « *вера без учынкаў* », якую яна павінна несці, называецца « *мёртвай* » у Якуба 2:17. Бо калі існуе праўдзівая вера, існуе і фальшывая вера. Усё залежыць ад правільнага і няправільнага, і ў Бога няма праблем вызначыць паслухмянасць, каб адрозніць яе ад непаслушэнства. У любым выпадку, ён застаецца адзіным суддзёй, чыё меркаванне будзе вырашаць вечную будучыню кожнага з яго стварэнняў, паколькі мэта яго выбару ўнікальная, а яго прапанова вечнага жыцця атрымана выключна праз Ісуса Хрыста. Пераход на зямлю апраўданы толькі для таго, каб прапанаваць магчымасць гэтага выбару вечных абраных. Вера не з'яўляецца плёнам вялізных высілкаў і ахвяраў, але з'яўляецца натуральным станам, атрыманым або не атрыманым стварэннем ад яго нараджэння. Але калі яно існуе, яно павінна карміцца Богам, інакш яно памірае і знікае.

Сапраўдная вера - рэдкасць. Таму што, насуперак падманліваму аспекту афіцыйнай хрысціянскай рэлігіі, недастаткова паставіць над магілай істоты крыж, каб перад ёй адчыніліся нябесныя дзверы. І я звяртаю ўвагу на гэта, таму што здаецца, што гэта не заўважана, Ісус сказаў у Матфея 7:13-14: « *Увайдзіце праз вузкую браму. Бо шырокія брамы і шырокі шлях, што вядзе да пагібелі, і шмат тых, што ўходзяць празь іх. Але вузкая брама і вузкая дарога, што вядзе ў жыццё, і нямногія* »

знаходзяць яе. » Гэтае вучэнне дадаткова пацвярджаецца ў Бібліі на прыкладзе дэпартацыі габрэяў у Вавілон, бо Бог знаходзіць годнымі свайго абрання толькі Данііла і трох яго паплечнікаў і пяць магутных каралёў; і Езэкііль, які жыве ў гэтую эпоху. Затым мы чытаем у Езэк.14:13-20: « *Сыне чалавечы, калі краіна зграшыць супраць мяне, здзейснішы нявернасць, і я працягну руку маю на яе, калі я зламаю за яе посах хлеба, калі я пашлю голод на ім, калі б я знішчыў людзей і жывёл з яго, і былі б пасярод яго гэтыя тры чалавекі, **Ной, Данііл і Ёва**, яны ўратуюць душы свае праўдаю сваёй, кажжа Гасподзь Бог. Калі б я прымусіў дзікіх звяроў блукаць па краіне, якая апусцела б, калі б яна стала пустыняй, дзе ніхто не мог бы прайсці з-за гэтых звяроў, і былі б гэтыя тры чалавекі пасярод яе, я быў бы жывы! кажжа Гасподзь Бог, **не ратавалі б ні сыноў, ні дачок, але толькі яны былі б уратаваны**, і зямля зрабілася б пустыняй. Або калі б я навёў меч на гэтую зямлю, калі б я сказаў: *Хай меч пройдзе па зямлі!* Калі б я знішчаў людзей і звяроў, а сярод гэтага былі гэтыя тры чалавекі, я быў бы жывы! кажжа Гасподзь Бог, **яны не ратуюць ні сыноў, ні дачок, але толькі ратуюць**. Або калі б я наслаў чуму на гэтую зямлю, калі б я выліў сваю лютасць на яе праз смяротнасць, каб вынішчыць з яе людзей і жывёл, і былі б сярод яе **Ной, Данііл і Ёў, я жывы!** агалашае Гасподзь Бог, **яны не жадалі ратаваць ні сыноў, ні дачок, але сваёй праведнасцю ўратоўвалі б душы свае.** » Такім чынам мы даведаемся, што падчас патопу толькі Ной быў прызнаны вартым выратавання сярод васьмі чалавек, абароненых каўчэгам.*

Далей Езус сказаў у Матфея 22:14: « *Бо шмат пакліканых, але мала выбраных.* » Прычына проста тлумачыцца высокім узроўнем святасці, якога патрабуе Бог, які хоча заняць першае месца ў нашым сэрцы або нічога. Вынікам гэтага патрабавання з'яўляецца супрацьпастаўленне гуманістычнага мыслення аб свеце, якое ставіць чалавека вышэй за ўсё. Апостал Якуб перасцерагаў нас ад гэтага супрацьдзеяння, кажучы: « *Чужалодзеі! Хіба вы не ведаеце, што любоў да свету ёсць варожасць супраць Бога ? Таму той, хто хоча быць сябрам свету, робіць сябе ворагам Бога .* » Езус зноў кажжа нам у Мц.10:37: « *Той, хто любіць яго бацька або яго маці больш, чым я **не варты мяне і таго, хто любіць яго сын ці дачка больш, чым я **не варты мяне****.* ». Акрамя таго, калі вы, як і я, запрашаеце сябра адказаць на гэты рэлігійны крытэрыў, якога патрабуе Ісус Хрыстос, не здзіўляйцеся, калі ён назаве вас фанатыкам; Вось што здарылася са мной, і тады я зразумеў, што сапраўдным сябрам для мяне быў толькі Езус ; яго, « *Праўдзівага* » з Адкр.3:7. Мы таксама будзем называць вас фундаменталістам, таму што вы паказваеце сябе сумленным перад Богам, законнікам, таму што вы любіце і шануеце Яго найсвяцейшы закон праз сваю паслухмянасць. Часткова гэта будзе чалавечая цана, каб дагадзіць Пану Езусу, які варты нашай самаахвярнасці і поўнай адданасці, якіх Ён патрабуе.

Вера дазваляе нам атрымліваць ад Бога Яго таемныя думкі, пакуль мы не адкрыем велічыню Яго грандыёзнага праекту. І каб зразумець свой агульны праект, абраны павінен прыняць да ўвагі нябеснае жыццё анёлаў, якое папярэднічала зямному вопыту. Таму што ў гэтым нябесным грамадстве падзел стварэнняў і адбор добрых анёлаў, верных Богу, не

праводзіліся на аснове веры ва ўкрыжаванага Хрыста або на адкіданні Яго, як гэта было б на зямлі. Гэта пацвярджае, што на універсальным узроўні ўкрыжаванне Хрыста, які застаўся бязгрэшным, з'яўляецца для Бога **сродкам** асуджэння д'ябла і яго паслядоўнікаў і што на зямлі вера ў Ісуса Хрыста ўяўляе сабой **сродак**, выбраны Богам, каб мець любоў, якую Ён адчувае да сваіх выбраных, якія любяць і шануюць яго. **Мэтай** гэтай дэманстрацыі яго поўнай самаахвярнасці было магчымасць законна асудзіць на смерць мяцежных нябесных і зямных стварэнняў, якія не падзяляюць яго сэнс існавання. І сярод сваіх зямных стварэнняў ён выбірае тых, хто прымае яго думкі, ухваляе яго ўчынкi і яго меркаванні, таму што яны годныя падзяліць яго вечнасць. У рэшце рэшт, ён вырашыць праблему, якую стварае свабода, дадзеная ўсім яго нябесным і зямным стварэнням, таму што без гэтай свабоды каханне выбраных ім стварэнняў было б нічога не вартым і нават немагчымым. Сапраўды, без свабоды істота не больш чым робат з аўтаматызаванымі паводзінамі. Але цаной свабоды, у рэшце рэшт, стане знішчэнне непакорлівых стварэнняў неба і зямлі.

Такім чынам, даецца доказ таго, што вера не абапіраецца на простае: « *Вер у Пана Езуса, і ты будзеш збаўлены* ». Гэтыя біблейскія словы заснаваныя на тым, што мае на ўвазе дзеяслоў «верыць», а менавіта на паслухмянасці боскім законам, што характарызуе сапраўдную веру. Для Бога мэта складаецца ў тым, каб знайсці істоты, якія падпарадкоўваюцца Яму з любові. Ён знайшоў некаторых сярод нябесных анёлаў і сярод сваіх зямных чалавечых стварэнняў, ён выбраў некаторых і будзе працягваць выбіраць некаторых да канца часу ласкі.

Ежа для патрэбнага надвор'я

Падобна да таго, як чалавечае цела патрабуе харчавання, каб падоўжыць сваё жыццё, вера, народжаная ў яго духу, таксама патрабуе свайго духоўнага харчавання. Кожны чалавек, адчувальны да дэманстрацыі любові, дадзенай Богам у Езусе Хрысце, адчувае жаданне ў сваю чаргу зрабіць што-небудзь для яго. Але як мы можам зрабіць тое, што яму спадабаецца, калі мы не ведаем, чаго ён ад нас чакае? Адказ на гэтае пытанне будзе сілкаваннем нашай веры. Таму што « *без веры немагчыма*

дагадзіць Богу» паводле Гбр.11:6. Але гэтая вера ўсё ж павінна быць для яго жывой і прыемнай праз яе адпаведнасць яго чаканням. Бо Гасподзь Бог Усемагутны — яго Завяршальнік і Суддзя. Мноства вернікаў-хрысціян прагнуць мець добрыя адносіны з Богам нябесным, але гэтыя адносіны застаюцца немагчымымі, таму што іх вера не сілкуецца належным чынам. Адказ на праблему дадзены нам у Матфея 24 і 25. Езус засяроджвае сваё навучанне на нашых апошніх днях, якія незадоўга папярэднічаюць часу Яго другога з'яўлення, на гэты раз у славе Яго Боскасці. Ён апісвае гэты шляхам памнажэння вобразаў у прытчах: прыпавесць пра смакоўніцу ў Мц.24:32-34; прыпавесць пра начнога злодзея, у Мц.24:43-51; прыпавесць пра дзесяць нявінніц, у Мф.25:1-12; прыпавесць пра таленты, у Матфея 25:13 да 30; прытчы пра авечак і коз у Матфея 25:31 да 46. Сярод гэтых прытчаў згадка пра «*ежу*» сустракаецца двойчы: у прыпавесці пра начнога злодзея і ў прытчы пра авечак і коз, таму што, нягледзячы на Калі Езус кажа: «*Я быў галодны, і вы далі Мне паесці*», Ён кажа нам пра духоўную ежу, без якой вера чалавека памірае. «*Бо не хлебам адным будзе жыць чалавек, але кожным словам, якое выходзіць з вуснаў Божых*». Мц.4:4". Мэта ежы веры - абараніць яго ад «*другой смерці*» Ап. 20, якая прыводзіць да страты права на вечнае жыццё.

У рамках гэтага разважання накіруйце свой позірк і ўвагу на прытчу пра начнога злодзея:

V.42: «*Таму чуйце, бо не ведаеце, у які дзень прыйдзе ваш Пан*».

Тэма вяртання Ісуса Хрыста вызначана, і яе «чаканне» выкліча духоўнае абуджэнне ў Злучаных Штатах Паўночнай Амерыкі паміж 1831 і 1844 гадамі. Яно называецца «адвентызмам», члены гэтага руху - яны самі пазначаны іх сучаснікамі пад тэрмінам «адвентысты»; слова ўзятае з лацінскага «adventus», што азначае: прыход.

V.43: «*Ведайце гэта добра, калі б гаспадар дома ведаў, у якую гадзіну ночы павінен прыйсці злодзея, ён бы пільнаваў і не дазваляў узламаць свой дом*».

У гэтым вершы «*гаспадар дома*» — гэта вучань, які чакае вяртання Езуса, а «*злодзея*» адносіцца да самога Езуса. Праз гэтае параўнанне Езус паказвае нам перавага ведання даты свайго вяртання. Таму Ён заахвочвае нас адкрыць гэта, і наша прыслухоўванне да яго парад будзе абумоўліваць нашы адносіны з Ім.

V.44: «*Таму і вы будзьце гатовыя, бо Сын Чалавечы прыйдзе ў час, калі вы не думаеце*».

Я выправіў у гэтым вершы будучы час дзеясловаў, таму што ў грэчаскім арыгінале гэтыя дзеясловы стаяць у цяперашнім часе. Сапраўды, гэтыя словы Езус сказаў сваім сучасным вучням, якія пыталіся ў Яго на гэтую тэму. У час канца Гасподзь будзе выкарыстоўваць гэтую «адвентысцкую» тэму, каб адсеяць хрысціян, падвяргаючы іх выпрабаванню прароцкай веры; для гэтай мэты ён паслядоўна арганізуе з цягам часу чатыры «адвентысцкіх» чаканні; кожны раз апраўдваецца новым асвятленнем, дадзеным Духам, першыя тры датычацца прароцкіх тэкстаў Данііла і Адкрыцця.

V.45: « *Хто ж такі верны і разумны слуга, якога гаспадар паставіў над сваім народам, каб даваць ім ежу ў належны час? »*

Будзьце асцярожныя, каб не памыліцца ў сваім меркаванні, таму што « *ежа* », пра якую гаворыцца ў гэтым вершы, зараз перад вашымі вачыма. Так, менавіта гэты дакумент, якому я даў назву «Тлумачэнне Данііла і Адкрыцця», з'яўляецца гэтай духоўнай « *ежай* », неабходнай для падтрымання вашай веры, таму што ён дае ад Езуса Хрыста ўсе адказы на пытанні, якія вы можаце законна задаць. , а акрамя гэтых адказаў, нечаканыя адкрыцці, такія як сапраўдная дата вяртання Ісуса Хрыста, якая абавязвае нас да вясны 2030 г. у чацвёртым і апошнім «адвентыцкім» «чаканні».

Будучы асабіста заклапочаны гэтым вершам, я прадстаўляю гэты дакумент, плён маёй вернасці Богу праўды і маёй разважлівасці, таму што я не хачу быць здзіўленым вяртаннем Ісуса Хрыста. Тут Езус раскрывае свой план апошняга часу. Ён запланаваны на гэты час « *ежу* », прыдатную для ўмацавання веры Яго выбраных, якія верна чакаюць Яго слаўнага вяртання. І гэтая « *ежа* » прарочая.

V.46: « *Дабрашчасны той слуга, якога гаспадар, калі ён прыйдзе, знойдзе, што робіць так!* »

Тут пацвярджаецца кантэкст яго слаўнага вяртання, гэта чаканне чацвёртага «адвентыста». Зацікаўлены слуга сапраўды ўжо вельмі рады ведаць аб'яўленую думку Бога, Яго суд над верай людзей. Але гэтае благаслаўленне будзе распаўсюджвацца і датычыцца ўсіх тых, хто, атрымаўшы гэтае апошняе боскае святло, у сваю чаргу будзе распаўсюджваць яго і дзяліцца ім з выбранымі, раскіданымі па ўсёй зямлі, аж да вяртання Езуса Хрыста.

V.47: « *Я кажу вам праўду, ён усталое гэта над усёй сваёй маёмасцю.* »

Даброты Пана будуць датычыцца да Яго вяртання духоўных каштоўнасцей. І слуга становіцца для Езуса ахоўнікам яго духоўнага скарбу; эксклюзіўны дэпазітар яго аракулаў і яго адкрытага святла. Прачытаўшы ўвесь гэты дакумент, вы зможаце пераканацца, што я не перабольшваю, даючы яго біблейскаму прароцкаму адкрыццю назву «скарб». Як яшчэ я магу назваць аб'яўленне, якое абараняе ад « *другой смерці* » і адкрывае шлях да вечнага жыцця? Таму што ён расейвае і знікае магчымасць сумнення, фатальнага для веры і збаўлення.

V.48: « *Але калі гэта злы слуга, які кажа ў сабе: «Мой гаспадар марудзіць з прыходам», »*

Жыццё, створанае Богам, мае бінарны тып. Усё мае сваю абсалютную супрацьлегласць. І Бог прадставіў людзям два шляхі, два шляхі, каб кіраваць іх выбарам: *жыццё і дабро, смерць і зло; пшаніца і мякіна; авечка і казёл, святло і цемра*. У гэтым вершы Дух нацэлены на злога слугу, але тым не менш слугу, што азначае ілжывую веру, якую не жывіць Бог, і, перш за ўсё, ілжывую хрысціянскую веру, якая ў канчатковым выніку дасягае самой адвентыцкай веры ў наш час канца. . Больш не атрымліваючы святла ад Езуса Хрыста, таму што ён адмовіўся ад таго, што было прадстаўлена яму паміж 1982 і 1991 гадамі і якое абвешчала аб яго прыходзе ў 1994 годзе,

гэты адвентызм стварыў плён бязбожнасці, вынікам якога стала выпраменьванне пасланніка Богага ў лістападзе 1991 года. Звярніце ўвагу, што Езус адкрывае схаваныя думкі сэрца: « *Хто кажа ў сабе* ». Таму што выгляд знешніх рэлігійных паводзін надзвычай падманлівы; рэлігійны фармалізм замяняе сапраўдную жывую веру, поўную руплівасці да праўды.

V.49: «... *калі ён пачне біць сваіх таварышаў, калі будзе есці і піць з п'яніцамі,* »

Выява крыху чаканая на сённяшні дзень, але выпраменьванне выразна выражае, у мірны час, апазіцыю і барацьбу, якія выражаюць і папярэдняюць сапраўднаму пераследу, які наступіць; гэта проста пытанне часу. З 1995 г. інстытуцыянальны адвентызм « *есць і п'е з п'яніцамі* » да такой ступені, што заключыў саюз з пратэстантамі і католікамі, увайшоўшы ў экуменічны саюз. Бо ў Адкр.17:2, звяртаючыся да каталіцкай веры, якая называецца « *Вавілон Вялікі* », і пратэстанцкай веры, якая называецца « *зямля* », Дух кажа: « *З ёй цары зямныя аддаліся блуду, і гэта з віна распусты яго, што жыхары зямлі напіўся* ».

V.50: « *...гаспадар гэтага слугі прыйдзе ў той дзень, якога ён не чакае, і ў гадзіну, якой ён не ведае,* »

Наступствам адмовы ад святла адносна трэцяга чакання адвентыстаў і даты 1994 з'яўляецца ўрэшце няведанне часу сапраўднага вяртання Езуса Хрыста, гэта значыць чацвёртага чакання адвентыстаў чароўнага праекта. Гэта няведанне з'яўляецца следствам разрыву адносін з Езусам Хрыстом, таму мы можам зрабіць наступнае выснову: адвентысты, якія апынуліся ў гэтай трагічнай сітуацыі, больш не з'яўляюцца ў вачах Бога або, на яго думку, «адвентыстамі».

V.51: « *...ён разарве яго і дасць яму долю з **кывадушнікамі** : там будзе плач і скрыгат зубоў.* »

Вобраз выражае гнеў, які Бог накліча на фальшывых слуг, якія здрадзілі яму. Я адзначаю ў гэтым вершы тэрмін « **кывадушнікі** », якім Дух пазначае ілжэхрысціян у Дан.11:34, але для разумення кантэксту часу, на які накіравана прароцтва, якое ўключае вершы 33 і 35, патрабуецца больш шырокае чытанне: « *і мудрэйшы з іх навучыць многіх. Ёсць такія, што паддадуцца на час мячу і агню, няволі і рабунку. У той час, калі яны паддадуцца, ім дапаможа мала, а шмат далучыцца да іх з кывадушнасці. Некаторыя з мудрацоў упадуць, каб яны былі ачышчаны, ачышчаны і абялены, **да часу канца**, бо ён не наступіць да прызначанага часу.* » Такім чынам, « *злы слуга* » — гэта сапраўды той, хто здраджвае чаканням Бога, свайго Настаўніка, і далучаецца « *да апошняга часу* » да лагера « **кывадушнікаў** ». З гэтага часу ён падзяляе з імі гнеў Божы, які дзівіць іх да апошняга суда, дзе яны будуць знішчаны, знішчаны ў « *возеры вогненным* », што дае « *другую смерць* » канчаткова, паводле Ап. 20: 15: « *Хто не знайшоўся запісаным у кнізе жыцця, той быў кінуты ў возера вогненнае* ».

Адкрытая гісторыя сапраўднай веры

Праўдзівая вера

Пра сапраўдную веру можна сказаць шмат, але я ўжо прапаную гэты аспект, які мне здаецца прыярытэтным. Кожны, хто хоча наладзіць адносіны з Богам, павінен ведаць, што яго ці яе ўяўленне пра жыццё на зямлі і на нябёсах з'яўляецца крайняй супрацьлегласцю нашай сістэме, усталяванай на

зямлі, якая пабудавана на ганарлівых і злых думках, натхнёных Богам. свайго ворага і яго сапраўдных выбраннікаў. Езус даў нам спосаб вызначыць сапраўдную веру: « *Па пладах іх пазнаеце іх . Ці збіраем вінаград з церняў, ці смоквы з чартапалоху?* (Мц.7:16)». Зыходзячы з гэтага сцвярджэння, будзьце ўпэўненыя, што ўсе, хто прэтэндуе на яго імя і хто не прадстаўляе, яго лагоднасць, яго паслужлівасць, яго самаахвярнасць, яго дух ахвярнасці, яго любоў да праўды і яго руплівасць паслухмянасці заповедзям Божым, ніколі не былі і не будуць яго слугамі; гэтаму вучыць нас 1 Кар.13, вызначаючы харызму сапраўднай святасці; таго, чаго патрабуе праведны суд Божы: верш 6: « *яна не радуецца несправядлівасці, а радуецца праўдзе* ».

Як мы можам верыць, што гнаны і ганіцель аднолькава судзіць Бог? Якое падабенства паміж Езусам Хрыстом, добраахвотна ўкрыжаваным, і рымскай папскай інквізіцыяй ці Жанам Кальвінам, якія падваргалі мужчын і жанчын катаванням да самай смерці? Каб не бачыць розніцы, мы павінны ігнараваць словы, натхнёныя біблейскімі творамі. Так было да таго, як Біблія была распаўсюджана па ўсім свеце, але з тых часоў яна стала даступнай паўсюль на зямлі; якія апраўданні могуць апраўдаць памылкі ў меркаваннях людзей? Няма ніводнага. Такім чынам, надыходзячы боскі гнеў будзе вельмі вялікім і некантралюемым.

Тры з паловай гады, на працягу якіх Езус працаваў у сваім зямным служэнні, адкрываюцца нам у Евангеллі, каб мы маглі ведаць стандарт сапраўднай веры ў Божым меркаванні; адзінае, што мае значэнне. Яго жыццё прапануецца нам як узор; узор, які мы павінны пераймаць, каб ён прызнаў нас сваімі вучнямі. Гэта прыняцце азначае, што мы падзяляем яго канцэпцыю вечнага жыцця, якую ён прапануе. Эгаізм там выгнаны, а таксама спусташальны і разбуральны гонар. У вечным жыцці, якое прапануецца толькі абраным, прызнаным самім Езусам Хрыстом, няма месца жорсткасці і бязбожнасці. Яго паводзіны былі мірна рэвалюцыйнымі, таму што ён, Настаўнік і Гасподзь, зрабіў сябе слугою ўсіх, нахіліўшыся да таго, каб абмыць ногі сваім вучням, каб надаць канкрэтны сэнс свайму асуджэнню ганарлівых каштоўнасцяў, праяўленых іудзейскія рэлігійныя дзеянні свайго часу; рэчы, якія па-ранейшаму характарызуюць яўрэйскіх і хрысціянскіх рэлігійных людзей сёння. У абсалютнай апазіцыі стандартам, адкрытым у Езусе Хрысце, з'яўляецца стандарт вечнага жыцця.

Паказваючы сваім слугам спосаб ідэнтыфікаваць сябе, сваіх ворагаў, ілжывых слуг Божых, Ісус Хрыстос дзейнічаў, каб выратаваць іх душы. І Яго абяцанне быць да канца свету « *пасярод* » сваіх выбраных выконваецца і заключаецца ў тым, каб асвятляць і абараняць іх на працягу ўсяго іх зямнога жыцця. Абсалютным стандартам сапраўднай веры з'яўляецца тое, што Бог застаецца са сваімі абранымі. Яны ніколі не пазбаўлены Яго святла і Святога Духа. І калі Бог адыходзіць, то таму, што выбраны ўжо не адзін; яго духоўны статус змяніўся на праведным Божым судзе. Таму што яго меркаванне прыстасоўваецца да паводзін чалавека. На індывідуальным узроўні змены застаюцца магчымымі ў абодвух напрамках; ад дабра да зла або ад зла да дабра. Але гэта не так, на калектыўным узроўні рэлігійных груп і інстытутаў, якія толькі ператвараюцца з дабра ў зло, калі не

прыстасоўваюцца да змен, устаноўленых Богам. У сваім навучанні Езус кажа нам : « Ня можа добрае дрэва прыносіць дрэнныя плады, як дрэннае дрэва не можа прыносіць добрыя плады » (Мц.7,18). Такім чынам Ён даў нам зразумець, што з-за сваіх агідных пладоў каталіцкая рэлігія з'яўляецца « дрэвам » і што праз сваю ілжывую дактрыну яна застаецца такой, нават калі, пазбаўленая манархічнай падтрымкі, перастане пераследаваць людзей. І тое ж самае з англіканскай рэлігіяй, створанай Генрыхам VIII, каб апраўдаць яго пералюбы і яго злачынствы; якую каштоўнасць Бог можа даць сваім нашчадкам і наступнікам манархаў? Гэта таксама тычыцца пратэстанцкай кальвінісцкай рэлігіі, бо гэтага заснавальніка, Жана Кальвіна, баяліся з-за рэпутацыі яго жорсткага характару і шматлікіх пакаранняў смерцю, якія ён узаконіў у сваім горадзе Жэневе, вельмі падобным да каталіцкіх практыкі свайго часу, аж да выхаду за іх межы. Гэты пратэстантызм наўрад ці спадабаўся салодкаму Госпаду Езусу Хрысту, і яго ні ў якім разе нельга лічыць узорам праўдзивай веры. Гэта сапраўды так, што ў сваім аб'яўленні, дадзеным Данілу, Бог ігнаруе пратэстанцкую рэфармацыю, нацэліўшыся толькі на папскі рэжым 1260 гадоў, і на час усталявання пасланняў адвентызму сёмага дня, носьбіта адкрытых боскіх ісцін, з 1844 года, да канца свету, які наступіць у 2030 годзе.

Усе гістарычныя злыя рэлігійныя падробкі маюць аспекты зацверджанай Богам мадэлі, але яны ніколі не супадаюць з ёй. Сапраўдная вера ўвесь час жывіцца Духам Хрыста, а фальшывая — не. Сапраўдная вера можа растлумачыць таямніцы Божых біблейскіх прароцтваў, ілжывая — не можа. Мноства інтэрпрэтацый прароцтваў цыркулюе ў свеце, кожная больш мудрагелістая, чым папярэдняя. У адрозненне ад іх, мае інтэрпрэтацыі атрыманы выключна з цытат з Бібліі; таму пасланне дакладнае, стабільнае, паслядоўнае і адпавядае думцы Бога, ад якой яно ніколі не адхіляецца; і Ўсявышні сочыць за ім.

Падрыхтоўчыя заўвагі да Кнігі Данііла

Імя Данііл азначае Бог мой суддзя. Веданне Богага суда з'яўляецца галоўнай асновай веры, бо яно вядзе стварэнне да паслухмянасці Яго

аб'яўленай і зразумелай волі, што з'яўляецца адзінай умовай для таго, каб заўсёды атрымліваць ад Яго благаслаўленне. Бог шукае любові сваіх стварэнняў, якія робяць яе канкрэтнай і дэманструюць праз сваю паслухмяную веру. Такім чынам, Божы суд выяўляецца праз яго прароцтвы, у якіх выкарыстоўваюцца сімвалы, як у прыпавесцях Езуса Хрыста. Божы суд упершыню раскрываецца ў кнізе Данііла, але ён толькі закладвае асноўныя асновы для Яго суда над хрысціянскай рэлігійнай гісторыяй, якая будзе падрабязна расказана ў кнізе Адкрыцці.

У Данііла Бог адкрывае мала, але гэтае колькаснае мала мае вялікае якаснае значэнне, таму што складае падмурак агульнага прарочага Аб'яўлення. Архітэктары-будаўнікі ведаюць, наколькі вырашальнай і вызначальнай з'яўляецца падрыхтоўка будаўнічай пляцоўкі. У прароцтве такая роля адводзіцца аб'яўленням, атрыманым прарокам Даніілам. Сапраўды, калі іх значэнні ясна зразумелыя, Бог дасягае падвойнай мэты : даказаць сваё існаванне і даць сваім выбраннікам ключы да разумення паслання, перададзенага Духам. У гэтых «некалькіх рэчах» мы знаходзім усё адно і тое ж: абвяшчэнне пераемнасці чатырох універсальных пануючых імперый з часоў Данііла (Дан.2, 7 і 8); афіцыйнае датаванне зямнога служэння Ісуса Хрыста (Дан.9); абвяшчэнне хрысціянскага вераадступніцтва ў 321 г. (Дан.8), 1260-гадовае праўленне папы паміж 538 і 1798 г. (Дан.7 і 8); і саюз «адвентыстаў» (Дан. 8 і 12) з 1843 г. (да 2030 г.). Я дадаю да гэтага Дан.11, які, як мы ўбачым, раскрывае форму і развіццё канчатковай наземнай ядзернай сусветнай вайны, якая яшчэ павінна завяршыцца да слаўнага вяртання Бога Збаўцы.

Непрыкметна Гасподзь Ісус Хрыстос узгадаў імя Данііла, каб нагадаць пра яго важнасць для новага завету. « Таму, калі вы ўбачыце мярзоту спусташэння, **пра якую казаў прарок Данііл** , усталяваную ў святых месцы, няхай той, хто чытае, зважае! (Мц.24:15) »

Калі Ісус сведчыў на карысць Данііла, гэта таму, што Данііл атрымаў ад яго вучэнні аб сваім першым прышэсці і слаўным вяртанні больш, чым хто-небудзь іншы да яго. Каб мае словы былі ясна зразумелыя, вы павінны ведаць, што Хрыстос, які прыйшоў з нябёсаў, раней прадставіў сябе Данілу пад імем « **Mikhail** » у Дан.10:13-21, 12:3, і гэтае імя прысвоена Езусу - Хрыстос у Адкр.12:7. Гэтае імя « **Мікаэль** » больш вядома ў лацінскай каталіцкай форме Мішэль, імя, дадзенае знакамітаму Мон-Сен-Мішэль у брэтонскай Францыі. Кніга Данііла дадае лічбавыя дэталі, якія дазваляюць нам ведаць год яго першага прышэсця. Я хацеў бы таксама адзначыць, што імя « **Мікаэль** » азначае: Хто падобны да Бога; а імя « **Ісус** » перакладаецца як: **YahWéH** ратуе. Абодва імёны тычацца вялікага Бога-стваральніка, першае з тытулам нябесным, другое з тытулам зямным.

Revelation of the Future ўяўляецца нам у выглядзе шматпавярховай будаўнічай гульні. На пачатку развіцця кінематографа для стварэння рэльефных эфектаў у мультфільмах кінематаграфісты выкарыстоўвалі шклянныя пласціны, накладанне якіх на розных малюнках давала выяву на некалькіх узроўнях. Так і з прароцтвам, распрацаваным Богам.

Усё пачынаецца ў Даніэля

КНИГА ДАНИЛА

Вы, хто чытаеце гэты твор, ведайце, што неабмежаваны Усемагутны Бог жывы, хоць і схаваны. Гэтае сведчанне « *прарока Данііла* » было напісана, каб пераканаць вас у гэтым. Ён нясе пячатку сведчання старога і новага завету, таму што Езус угадаў яго ў словах, скіраваных да сваіх вучняў. Яго досвед паказвае дзеянне гэтага добрага і справядлівага Бога. І гэтая кніга дазваляе нам адкрыць для сябе суд, які Бог вядзе ў рэлігійнай гісторыі свайго монатэізму, габрэйскага ў першым альянсе, потым хрысціянскага ў сваім новым альянсе, заснаваным на крыві, пралітай Ісусам Хрыстом 3 красавіка 30 г. эпохі. Хто лепш за « *Данііла* » можа раскрыць Божы суд? Яго імя азначае «Бог мой суддзя». Гэтыя жывыя перажыванні - не байкі, а сведчанне боскага благаслаўлення яго ўзору вернасці. Бог прадстаўляе яго сярод трох людзей, якіх ён хацеў выратаваць у няшчасці ў Езэк.14:14-20. Гэтыя тры віды абранага - « *Ной, Данііл і Ёў* ». Божае пасланне ясна кажа нам, што нават у Езусе Хрысце, калі мы не будзем прыпадабняцца да гэтых мадэляў, дзверы да збаўлення застануцца для нас зачыненымі. Гэта пасланне пацвярджае вузкую дарогу, вузкую сцежку або вузкую браму, праз якую выбраныя павінны прайсці, каб увайсці ў рай, паводле вучэння Ісуса Хрыста. Гісторыя « *Данііла* » і трох яго таварышаў прадстаўлена нам як узор вернасці, якую Бог захоўвае ў дні смутку.

Але ў гэтай гісторыі жыцця Данііла таксама ёсць навяртанне трох магутных каралёў, якіх Бог здолеў вырваць з рук д'ябла, якому яны пакланяліся ў поўным няведанні. Бог зрабіў гэтых імператараў самымі магутнымі прадстаўнікамі сваёй справы ў гісторыі чалавецтва, першымі, але і апошнімі, таму што гэтыя ўзорныя людзі знікнуць, а рэлігія, каштоўнасці і мараль няспынна прыйдуць у заняпад. Для Бога выкраданне душы - гэта доўгая барацьба, і выпадак з царом *Навухаданосарам* - надзвычай паказальная мадэль у сваім родзе. Гэта пацвярджае прыпавесць пра Езуса Хрыста, гэтага « *Добрага Пастыра* », які пакідае свой статак, каб шукаць згубленую авечку.

Данііл 1

Дан 1:1 На трэці год валадаранья Ёакіма, цара Юдэйскага, Навухаданосар, цар Вавілонскі, пайшоў на Ерусалім і аблажыў яго.

1а- *Трэці год валадаранья Ёакіма, цара Юдэйскага*
Кіраванне Іаакіма 11 гадоў з – 608 па – 597. 3-ці год у – 605.

1б- *Навухаданосар*

Гэта вавілонскі пераклад імя цара Навухаданосара: «Набу абараняе майго старэйшага сына». Набу - месопатамскі бог ведаў і пісьма. Мы ўжо можам зразумець, што Бог мае намер вярнуць яму гэтую ўладу над ведамі і пісьмом.

ДАН 1:2 *І аддаў Гасподзь у рукі ягоныя Ёакіма, цара Юдэйскага, і частку посуду дома Божага. Навухаданосар адвёз гэты посуд у зямлю Сэнаар, у дом свайго бога, і паклаў яго ў скарбніцу свайго бога.*

2а- *Гасподзь аддаў у яго рукі Ёакіма, цара Юдэйскага*

Пакінутасць Богам габрэйскага караля апраўдана. 2Хар.36:5: *Ёакіму было дваццаць пяць гадоў, калі ён стаў царом, і адзінаццаць гадоў валадарыў у Ерусаліме. Ён рабіў благое ў вачах Госпада, Бога свайго .*

2б- *Навухаданосар аднёс посуд у зямлю Сінаар, у дом свайго бога, і паклаў іх у скарбніцу свайго бога.*

Гэты кароль язычнік, ён не ведае сапраўднага Бога, якому служыць Ізраіль, але ён клапоціцца пра шанаванне свайго бога: Бел. Пасля свайго будучага навяртання ён будзе служыць сапраўднаму Богу Данііла з такой жа вернасцю.

ДАН 1:3 *Цар загадаў Ашпеназу, начальніку сваіх еўнухаў, прывесці некаторых з сыноў Ізраілевых царскага паходжанья або знатнага роду,*

Дан 1:4 *маладыя хлопцы без заганы цела, прыгожыя з выгляду, надзеленыя мудрасцю, разуменнем і настаўленнем, здольныя служыць у царскім палацы і якія будуць навучаны пісьмам і мове Халдэяў.*

4а- Кароль Навухаданосар выглядае прыязным і разумным, ён толькі імкнецца дапамагчы яўрэйскім дзецям паспяхова інтэгравацца ў яго грамадства і яго каштоўнасці.

ДАН 1:5 *Цар прызначыў ім на кожны дзень частку ежы са свайго стала і віна, якое ён піў, маючы намер выхоўваць іх на працягу трох гадоў, у канцы якіх яны будуць на службе ў кароль.*

5а- Добрыя пачуцці караля відавочныя. Ён дзеліцца з моладдзю тым, што прапануе сам, ад сваіх багоў да ежы.

ДАН 1:6 *Сярод іх Данііл, Хананія, Місаіл і Азарыя з сыноў Юды.*

6а- З усіх маладых габрэяў, дастаўленых у Вавілон, толькі чацвёрта з іх паказалі ўзорную вернасць. Наступныя факты арганізаваны Богам, каб паказаць розніцу ў плёне тых, хто служыць Яму і каго Ён дабраслаўляе, і тых, хто не служыць Яму і якіх Ён ігнаруе.

ДАН 1:7 *І даў ім начальнік еўнухаў імёны: Данііл Валтасар, Ананія Сэдрах, Місаіл Місах і Азарыя Аўдэнага.*

7а- Інтэлект падзяляюць гэтыя маладыя габрэі, якія згаджаюцца насіць паганскія імёны, навязаныя пераможцам. Іменаванне - гэта знак перавагі і прынцып, якому вучыць праўдзівы Бог. Быццё 2:19: *І Гасподзь Бог, Які ўтварыў з зямлі ўсіх зьвяроў палявых і ўсіх птушак нябесных, прывёў іх да*

чалавека, каб убачыць, як ён іх назаве, і каб кожная жывая істота называлася так, як чалавек даў бы яму.

7b- Данііл «Бог мой суддзя» перайменаваны ў Валтасара: «Бэл абароніць». Бел абазначае д'ябла, якому гэтыя язычніцкія народы ў поўным недасведчанасці служылі і ўшаноўвалі яго, ахвяры дэманічных духаў.

Хананія «Ласка або Дадзенае ад ЯНWÉН» становіцца «Шадрахам, «натхнёным Аку». Аку быў богам месяца ў Вавілоне.

Mishaël «Хто з'яўляецца праведнасцю Бога» становіцца Meschac «які належыць Аку».

Азарыя «Дапамога або Дапамога - гэта ЯХВЭХ» становіцца «Абэд-Нега», «Слуга Нега», і там ужо сонечны бог халдэяў.

Дан 1:8 Данііл вырашыў не апаганьвацца царскай ежай і віном, якое піў цар, і прасіў галоўнага еўнуха не прымушаць яго апаганьвацца.

8a- **Наяўнасць язычніцкага імя** не ўяўляе праблемы, калі вы пацярпелі паражэнне, але апаганіць сябе да такой ступені, каб пасароміць Бога, - гэта занадта шмат. Лаяльнасць маладых людзей прымусіла іх устрымацца ад каралеўскага віна і мяса, таму што гэтыя рэчы традыцыйна падносиліся язычніцкім бажствам, шанаваным у Вавілоне. Іх юнацтву не хапае сталасці, і яны яшчэ не разважаюць, як Павел, верны сведка Хрыста, які лічыць фальшывыя бажствы ветрам (Рым.14; 1Кор.8). Але, баючыся шакаваць тых, хто слабы ў веры, ён дзейнічае як яны. Калі ён дзейнічае наадварот, ён не здзяйсняе граху, таму што яго развагі правільныя. Бог асуджае апаганенне, учыненае добраахвотна з усім веданнем і сумленнем; у гэтым прыкладзе, наўмысны выбар ушанавання паганскіх багоў.

Дан 1:9 Бог даў Данілу ласку і ласку перад галоўным еўнухам.

9a- Вера маладых людзей выяўляецца ў іх страху не дагадзіць Богу; Ён можа дабраславіць іх.

ДАН 1:10 Начальнік еўнухаў сказаў Данілу: я баюся гаспадара майго караля, які наказаў табе, што табе есці і піць; бо чаму ён павінен бачыць твой твар больш прыгнечаным, чым у маладых людзей твайго ўзросту? Выставілі б маю галаву цару.

ДАН 1:11 Тады Данііл сказаў эканому, якому галоўны еўнух даручыў нагляд за Даніілам, Хананіяй, Місаілам і Азарыям:

ДАН 1:12 Дзесяць дзён выпрабоўвай рабоў тваіх і дай нам гародніны есці і вады піць;

ДАН 1:13 Тады ты паглядзіш на твары нашыя і на твары юнакоў, якія ядуць царскую ежу, і зробіш са слугамі тваімі так, як ты бачыў.

ДАН 1:14 І даў ім тое, чаго прасілі, і выпрабоўваў іх дзесяць дзён.

ДАН 1:15 У канцы дзесяці дзён яны былі лепшыя і больш поўныя за ўсіх маладых людзей, якія елі царскую ежу.

15a- Мы можам правесці духоўнае параўнанне паміж « дзесяццю днямі » вопыту Данііла і трох яго паплечнікаў з « дзесяццю днямі » прароцкіх гадоў пераследу паведамлення « Смірнскай » эры Апо 2:10 . Сапраўды, у абодвух досведах Бог адкрывае схаваны плён тых, хто сцвярджае, што ад Яго.

ДАН 1:16 Начальнік забраў ежу і віно, прызначаныя для іх, і даў ім гародніны.

16а- Гэты вопыт паказвае, як Бог можа дзейнічаць на розумы людзей, каб яны спрыялі Яго слугам згодна з Яго святой воляй. Паколькі рызыка, на якую ішоў царскі аканом, была вялікай, і Бог павінен быў умяшцацца, каб ён прыняў прапановы Данііла. Вопыт веры ўдалы.

ДАН 1:17 *Бог даў гэтым чатыром юнакам веды, разуменне ўсіх літар і мудрасць; і Данііл растлумачыў усе відзежы і сны.*

17а- *Бог даў гэтым чатыром маладым людзям веды, кемлівасць ва ўсіх літарах і мудрасць*

Усё — дар ад Госпада. Тыя, хто яго не ведаюць, не ведаюць, наколькі ад яго залежыць, разумныя яны і мудрыя ці невуцкія і дурныя.

17 б- *і Данііл растлумачыў усе відзежы і ўсе сны .*

Першым, хто паказаў сваю вернасць, Данііл атрымаў гонар ад Бога, які даў яму дар прароцтва. Гэта было сведчанне, якое ён даў у свой час вернаму Язэпу, палоннаму ў Егіпта. Сярод Божых ахвяр Саламон таксама выбраў мудрасць; і за гэты выбар Бог даў яму ўсё астатняе, славу і багацце. Данііл, у сваю чаргу, адчуе гэта ўзвышэнне, пабудаванае яго верным Богам.

ДАН 1:18 *У час, прызначаны каралём, каб прынесці іх да яго, начальнік еўнухаў прадставіў іх Навухаданосару.*

ДАН 1:19 *Цар размаўляў з імі; і сярод усіх гэтых маладых людзей не было такога, як Данііл, Хананія, Місаіл і Азарыя. Таму яны былі прыняты на службу да цара.*

ДАН 1:20 *Ва ўсіх рэчах, якія патрабуюць мудрасці і разумення, і пра што кароль пытаўся ў іх, ён знайшоў, што яны ў дзесяць разоў вышэйшыя за ўсіх чараўнікоў і астролагаў, якія былі ва ўсім яго каралеўстве.*

20а- Такім чынам, Бог паказвае « розніцу паміж тымі, хто Яму служыць, і тымі, хто Яму не служыць », што напісана ў Мал.3:18. Імёны Данііла і яго папличнікаў увойдуць у сведчанне Святой Бібліі, бо іх дэманстрацыя вернасці будзе служыць узорам для заахвочвання выбраных да канца свету.

ДАН 1:21 *Такім быў Данііл да першага года цара Кіра.*

Данііл 2

ДАН 2:1 *На другі год валадарання Навухаданосара Навухаданосару сьніліся сны. Яго розум быў неспакойны, і ён не мог заснуць.*

1а- Такім чынам, у – 604. Бог аб'яўляецца ў духу караля.

ДАН 2:2 *Цар паклікаў чараўнікоў, астролагаў, чараўнікоў і Халдэяў, каб расказаць яму ягоныя сны. Яны прыйшлі і прадставіліся перад каралём.*

2а- Затым паганскі кароль звяртаецца да людзей, якім ён да таго часу давяраў, кожны з якіх быў спецыялістам у сваёй галіне.

ДАН 2:3 *І сказаў ім цар: сніўся мне сон; мой розум узбуджаны, і я хацеў бы ведаць гэты сон.*

3а- Кароль добра сказаў: *Я хачу ведаць гэты сон ; ён не кажа пра яго сэнс.*

ДАН 2:4 *Халдэі адказалі каралю па-арамейску: цару, жыві вечно! Скажы пра гэта сваім слугам, і мы растлумачым.*

ДАН 2:5 *І адказваў цар зноў і сказаў Халдэям: гэтая справа ўратавалася ад мяне; Калі вы не раскажаце мне пра сон і яго тлумачэнне, вас разарвуць на часткі, а дамы вашыя ператворацца ў кучу смецця.*

5а- Непрымірымасць караля і крайнія меры, якія ён прымае, з'яўляюцца выключнымі і натхнёнымі Богам, які стварае сродкі, каб збіць з панталыку паганскае шарлатанства і адкрыць сваю славу праз сваіх верных слуг.

ДАН 2:6 *Але калі вы раскажаце мне сон і яго тлумачэнне, вы атрымаеце ад мяне дары і дары і вялікую пашану. Таму раскажы мне сон і яго тлумачэнне.*

6а- Гэтыя дары, падарункі і вялікія ўшанаванні Бог рыхтуе для сваіх верных выбраннікаў.

ДАН 2:7 *Яны другі раз адказалі: няхай цар раскажа сон сваім слугам, і мы растлумачым яго.*

ДАН 2:8 *І адказваў кароль і сказаў: Сапраўды я бачу, што ты хочаш выйграць час, бо бачыш, што гэтае слова не ўцякло ад мяне.*

8а- Кароль пытаецца ў сваіх мудрацоў пра тое, чаго ніколі не прасілі, і ён гэтага не дасягае.

ДАН 2:9 *Дык вось, калі вы не раскажаце мне пра сон, той жа прысуд ахопіць усіх вас; вы хочаце падрыхтавацца да таго, каб казаць мне хлусню і няпраўду, чакаючы, пакуль час зменіцца. Таму раскажы мне сон, і я даведаюся, ці зможаш ты мне растлумачыць яго.*

9а - *вы хочаце падрыхтавацца да таго, каб сказаць мне хлусню і хлусню, пакуль чакаеце, пакуль час зменіцца*

Менавіта па гэтым прынцыпе да канца свету багацеюць усе ілжэпразорцы і варажбіты.

9б- *Таму раскажы мне сон, і я даведаюся, ці зможаш ты даць мне тлумачэнне*

Упершыню гэтая лагічная развага выяўляецца ў думцы чалавека. Шарлатаны выдатна праводзяць час, калі могуць расказаць што заўгодна сваім найўным і залішне даверлівым кліентам. Просьба караля выкрывае іх мяжу.

ДАН 2:10 *Адказалі Халдэі цару: няма нікога на зямлі, хто б мог сказаць тое, што просіць цар; ні адзін кароль, якім бы вялікім і магутным ён ні быў, ніколі не патрабаваў такога ад чараўніка, астралага ці халдэя.*

10а- Іх словы праўдзівыя, бо да таго часу Бог не ўмешваўся, каб выкрыць іх, каб яны зразумелі, што ён адзіны Бог, і што іх паганскія бажаствы - гэта нішто, а нішто і ідалы, створаныя рукамі і духамі людзей, дадзенымі да дэманічных духаў.

Дан 2:11 *Тое, што просіць цар, цяжка; няма нікога, хто мог бы сказаць каралю, акрамя багоў, жытло якіх не сярод людзей.*

11а- Мудрыя тут выказваюць бясспрэчную ісціну. Але, робячы гэтыя заўвагі, яны прызнаюць, што не маюць адносінаў да багоў, у той час як увесь час з імі кансультуюцца падманутыя людзі, якія думаюць, што праз іх атрымаюць адказы ад схаваных бостваў. Выклік, кінуты каралём, выкрывае іх. І каб дасягнуць гэтага, патрабавалася непрадказальная і бясконца мудрасць праўдзівага Бога, якая ўжо ўзвышана выявілася ў Саламона, гэтага майстра боскай мудрасці.

ДАН 2:12 *На гэта цар разгневаўся, і вельмі раззлаваўся. Ён загадаў забіць усіх вавілонскіх мудрацоў.*

Дан 2:13 *Прысуд быў апублікаваны, мудрацы былі пакараныя смерцю, і яны шукалі Данііла і яго таварышаў, каб знішчыць іх.*

13а- Бог уваскрасіць іх у славе разам з царом Навухаданосарам, паставіўшы сваіх слуг перад смерцю. Гэтая стратэгія прадказвае апошні вопыт адвентысцкай веры, дзе абраныя будуць чакаць смерці, прадугледжанай паўстанцамі ў вызначаны дзень. Але тут зноў сітуацыя будзе адваротнай, таму што мёртвымі будуць тыя паўстанцы, якія будуць забіваць адзін аднаго, калі магутны і пераможны Хрыстос з'явіцца на небе, каб судзіць і асудзіць іх.

ДАН 2:14 *Тады Данііл гаварыў мудра і мудра з Арэхам, начальнікам каралеўскай варты, які выйшаў, каб забіць вавілонскіх мудрацоў.*

ДАН 2:15 *І адказваў ён і сказаў Арэху, царскаму тысячніку: чаму такі суровы прысуд каралю? Арджок растлумачыў справу Даніэлю.*

ДАН 2:16 *І Данііл пайшоў да караля і прасіў яго даць яму час даць каралю тлумачэнне.*

16а- Данііл дзейнічае ў адпаведнасці са сваёй прыродай і сваім рэлігійным вопытам. Ён ведае, што яго прарочыя дары дадзены яму Богам, якому ён прызвычаіўся цалкам давяраць. Даведаўшыся, што пытаецца кароль, ён ведае, што ў Бога ёсць адказы, але ці ёсць яго воля, каб яны яму былі вядомыя?

ДАН 2:17 *І Данііл пайшоў у свой дом і расказаў аб гэтай справе Ананіі, Місаілу і Азарыю, таварышам сваім,*

17а- Чацвёрта маладых людзей жывуць у доме Данііла. « Падобныя збіраюцца разам », і яны прадстаўляюць сход Бога. Ужо перад Езусам Хрыстом « дзе двое ці трое збіраюцца ў імя Маё, там Я сярод іх », — кажа Пан. Братэрская любоў аб'ядноўвае гэтых маладых людзей, якія дэманструюць прыгожы дух салідарнасці.

Дан 2:18 *заклікаючы іх прасіць літасці ў Бога нябеснага, каб Данііл і яго таварышы не былі знішчаны разам з астатнімі вавілонскімі мудрацамі.*

18а- Перад такой моцнай пагрозай іх жыццям палкая малітва і шчыры пост з'яўляюцца адзінай зброяй выбраных. Яны гэта ведаюць і будуць чакаць адказу ад свайго Бога, які ўжо даў ім столькі доказаў, што любіць іх. Напрыканцы свету такім жа чынам будуць дзейнічаць і апошнія абраныя, на якіх дзейнічае пастанова смерці.

ДАН 2:19 Тады таямніца была адкрыта Данілу ў бачанні ўначы. І дабраславіў Данііл Бога нябеснага.

19а- Па просьбе яго выбраных, верны Бог ёсць, таму што ён арганізаваў выпрабаванне, каб засведчыць сваю вернасць для Данііла і трох яго таварышаў; каб узвесці іх на вышэйшыя пасады ў царскім урадзе. Ён будзе, вопыт за вопытам, рабіць іх незаменнымі для гэтага караля, якога ён узначаліць і ўрэшце нават. Гэтае навяртанне будзе плёнам верных і бездакорных паводзін чатырох маладых габрэяў, асвечаных Богам для выканання выключнай місіі.

ДАН 2:20 Данііл сказаў у адказ: хай будзе дабраславёнае імя Божае ад веку і да веку! Яму належаць мудрасць і сіла.

20а- Цалкам апраўданая пахвала, таму што доказ яго мудрасці бяспрэчна прадэманстраваны ў гэтым вопыце. Яе сіла прывяла Ёакіма да Навухаданосара, і яна навязала свае ідэі ў розумы людзей, якія былі за яе праект.

ДАН 2:21 Ён змяняе часы і абставіны, зрынае і ўсталёўвае цароў, дае мудрасць мудрым і веды разумным.

21а- Гэты верш выразна выказвае ўсе прычыны верыць у Бога і ў Бога. Навухаданосар урэшце рэшт наватнецца, калі цалкам зразумее гэтыя рэчы.

ДАН 2:22 Ён адкрывае глыбокае і схаванае, ведае, што ў цемры, і святло застаецца зь Ім.

22а- Д'ябал таксама можа адкрыць тое, што глыбока і схавана, але святла няма ў ім. Ён робіць гэта, каб спакусіць і адварнуць людзей ад праўдзівага Бога, які, калі ён робіць гэта, дзейнічае, каб выратаваць сваіх выбраных, адкрываючы ім смяротныя пасткі, расстаўленыя дэманамі, асуджанымі на зямную цемру, з моманту перамогі Ісуса Хрыста над грахам і смерць.

ДАН 2:23 Божа бацькоў маіх, праслаўляю Цябе і слаўлю Цябе, што Ты даў мне мудрасць і моц, і што Ты адкрыў мне тое, што мы прасілі ў Цябе, што Ты адкрыў нам таямніцу караля.

23а- Мудрасць і сіла былі ў Богу, у малітве Данііла, і Бог даў іх яму. У гэтым вопыце мы бачым, як спаўняецца прынцып, якому навучаў Езус: «*Прасіце, і будзе вам дадзена*». Але зразумела, што для атрымання гэтага выніку ляльнасць абітурыента павінна вытрымаць усе выпрабаванні. Сіла, атрыманая Даніілам, прыме форму, якая дзейнічае на думкі караля, які будзе падвергнуты бяспрэчным відавочным доказам, якія прымусяць яго прызнаць існаванне Бога Данііла, невядомага яму і яго народу да таго часу.

ДАН 2:24 Пасля гэтага Данііл пайшоў да Арэха, якому цар загадаў знішчыць вавілонскіх мудрацоў; і ён пайшоў і сказаў яму так: Не губі мудрацоў Вавілонскіх! Павядзіце мяне перад царом, і я дам каралю тлумачэнне.

24а- Боская любоў чытаецца ў Данііла, які думае атрымаць жыццё для мудрых паганцаў. Гэта таксама паводзіны, якія сведчаць Богу аб Яго дабрыні і спагадзе, у стане розуму дасканалай пакоры. Бог можа быць задаволены, Яго слуга праслаўляе Яго справамі сваёй веры.

ДАН 2:25 Арэх хутка прывёў Данііла да караля і сказаў яму так: я знайшоў сярод палонных Юдэй чалавека, які дасць тлумачэнні цару.

25а- Бог трымае караля ў вялікай тузе, і простая перспектыва атрымаць адказ, які ён так жадаў, прымусіць яго гнеў неадкладна аціхнуць.

ДАН 2:26 *І адказваў кароль Данілу, якога звалі Валтасар: ці можаш ты расказаць мне сон, які я бачыў, і тлумачэньне яго?*

26а- Паганскае імя, дадзенае яму, нічога не мяняе. Гэта Данііл, а не Валтасар, які дасць яму чаканы адказ.

ДАН 2:27 *Данііл адказаў перад царом і сказаў: тое, пра што кароль пытаецца, гэта таямніца, якую ня могуць адкрыць цару мудрацы, астролягі, чараўнікі і варажбыты.*

27а- Данііл заступаецца за мудрых. Тое, што прасіў у іх кароль, было для іх недасягальным.

ДАН 2:28 *Але ёсць Бог на нябёсах, які адкрывае таямніцы і які абвясціў цару Навухаданосару, што будзе ў канцы часоў. Гэта твой сон і бачаньня, якія ты меў у сваім ложку.*

28а- Гэты пачатак тлумачэння зробіць Навухаданосара ўважлівым, таму што тэма будучыні заўсёды мучыла і засмучала людзей, а перспектыва атрымаць адказы на гэтую тэму хвалюючая і сущышальная. Данііл скіроўвае ўвагу караля на нябачнага жывога Бога, што дзіўна для караля, які пакланяўся матэрыялізаваным бажаствам.

ДАН 2:29 *На ложку тваім, цару, прыйшлі да цябе думкі пра тое, што будзе пасля гэтага часу; і той, хто адкрывае таямніцы, абвясціў вам, што будзе.*

ДАН 2:30 *Калі гэтая таямніца адкрылася мне, дык не таму, што ўва мне мудрасць большая за ўсіх жывых; але гэта для таго, каб тлумачэньне было дадзена каралю, і каб ты ведаў думкі сэрца свайго.*

30а - *справа не ў тым, што я маю мудрасць вышэйшую за мудрасць усіх жывых людзей; але гэта так, што тлумачэнне дадзена каралю*

Дасканалая пакора ў дзеянні. Данііл адступае ўбок і кажа каралю, што гэты нябачны Бог цікавіцца ім; гэты Бог больш магутны і эфектыўны, чым тыя, якім Ён служыў да таго часу. Уявіце, як паўплывалі гэтыя словы на яго розум і сэрца.

30б- *і ведаць думкі сэрца твайго*

У паганскай рэлігіі стандарты дабра і зла праўдзівага Бога ігнаруюцца. Каралёў ніколі не сумняваюць, таму што іх баяцца і баяцца, таму што іх улада вялікая. Адкрыццё сапраўднага Бога дазволіць Навухаданосару паступова выявіць недахопы свайго характару; тое, што ніхто не наважыўся б зрабіць сярод яго людзей. Урок таксама скіраваны да нас: мы можам ведаць думкі нашага сэрца толькі тады, калі Бог дзейнічае ў нашым сумленні.

ДАН 2:31 *Ты зірнуў, цару, і ўбачыў вялікую ідалу; гэтая статуя была велізарная і незвычайнага пышнасці; яна стаяла перад вамі, і выгляд яе быў жахлівы.*

31а- *вы бачылі вялікую статую; гэтая статуя была велізарнай і незвычайнай пышнасці*

Статуя будзе ілюстраваць паслядоўнасць вялікіх зямных імперый, якія будуць змяняцца адна за адной да вяртання ў славе Ісуса Хрыста, адсюль і яе велізарны выгляд . Яе пышнасць заключаецца ў тым, што

паслядоўныя кіраўнікі пакрытыя багаццем, славай і ўшанаваннямі, аказанымі людзьмі.

31b - *яна стаяла перад вамі, і яе выгляд быў жудасны.*

Будучыня, якую прарочыць статуя, ляжыць *перад* каралём, а не за ім. Яе жахлівы аспект прадказвае мноства чалавечых смерцяў, якія прывядуць да гэтага, войны і пераследы, якія будуць характарызаваць гісторыю чалавецтва да канца свету; кіраўнікі ходзяць па трупах.

ДАН 2:32 *Галава гэтага ідала была з чыстага золата; грудзі і рукі ў яго былі са срэбра; живот яго і сьцёжны яго зь медзі;*

32a- *Галава гэтай статуі была з чыстага золата*

Данііл пацвердзіць гэта ў вершы 38, *галава золата* - сам цар Навухаданосар. Гэты сімвал характарызуе яго, таму што, па-першае, ён будзе навяртацца і з верай служыць сапраўднаму Богу-творцу. Золата з'яўляецца сімвалам чыстай веры ў 1 Пятра 1:7 . Яго доўгае праўленне адзначаць рэлігійную гісторыю і апраўдае яго згадку ў Бібліі. Акрамя таго, ён з'яўляецца **кіраўніком** пабудовы спадчыны зямных кіраўнікоў. Прароцтва пачынаецца ў першы год яго праўлення ў - 605.

32b - *яго грудзі і рукі былі з срэбра*

Срэбра мае меншую каштоўнасць, чым золата. Яно змяняецца, золата застаецца нязменным. Мы назіраем дэградацыю чалавечых каштоўнасцяў, якая ідзе за апісаннем статуі зверху ўніз. З - 539, імперыя мідзян і персаў стане пераемнікам імперыі Халдэйскай.

32c- *яго живот і сьцёжны былі з латуні*

Латунь таксама мае меншую каштоўнасць, чым срэбра. Гэта металічны сплаў на аснове медзі. Ён жудасна псуецца і з часам мяняе знешні выгляд. Ён таксама цвярдзейшы за срэбра, сам па сабе цвярдзейшы за золата, якое само па сабе застаецца вельмі падатлівым. Сэксуальнасць знаходзіцца ў цэнтры вобраза, абранага Богам, але гэта таксама вобраз размнажэння чалавека. Грэчаская імперыя, таму што гэта сапраўды яна, сапраўды апынецца вельмі пладавітай, даючы чалавецтву сваю паганскую культуру, якая будзе працягвацца да канца свету. Грэчаскія статуі з літой і латуні будуць захапляцца людзьмі да канца. Аголенасць цела выяўляецца, а яго сапаваньня норавы бязмежныя; гэтыя рэчы робяць Грэчаскую імперыю тыповым сімвалам граху, які будзе трываць на працягу стагоддзяў і тысячагоддзяў да вяртання Хрыста. У Дан.11:21-31 грэцкі цар Антыёх 4, вядомы як Эпіфан, ганіцель яўрэйскага народа на працягу «7 гадоў» паміж - 175 і - 168, будзе прадстаўлены як тып папскага ганіцеля, якому ён папярэднічае ў прарочы аповед гэтай главы. Гэты верш 32 паслядоўна згрупаваў і згадаў імперыі, якія прывялі да Рымскай імперыі.

Дан 2:33 *ногі ў яго жалезныя; ногі ў яго часткова з жалеза, а часткова з гліны.*

33a - *яго ногі, з жалеза*

Як чацвёртая прадказаная імперыя, Рым характарызуецца максімальнай загартоўкай, прадстаўленай жалезам. Гэта таксама самы распаўсюджаны метал, які акісляецца, іржавее і разбураецца. Тут зноў пацвярджаецца пагаршэнне і яно нарастае. Рымляне - політэісты; яны

прымаюць багоў пераможаных ворагаў. Вось як грэцкі грэх праз іх пашырэнне распаўсюдзіцца на ўсе народы яго імперыі.

33b- *ногі, часткова жалезныя, часткова гліняныя*

У гэтай фазе гліняная частка аслабляе гэта жорсткае панаванне. Тлумачэнне простае і гістарычнае. У 395 годзе Рымская імперыя распалася, і пасля гэтага *дзесяць пальцаў на нагах статуі* прывядуць да стварэння *дзесяці* незалежных хрысціянскіх каралеўстваў, але ўсе яны будуць падпарадкаваны рэлігіянаму нагляду біскупа Рыма, які стане Папам з 538 года. Гэтыя дзесяць каралёў з'яўляюцца згадваецца ў Дан.7:7 і 24.

ДАН 2:34 *Калі вы глядзелі, выпаў камень без рук, ударыў жалезныя і гліняныя ногі ідала і разьбіў іх.*

34a- Вобраз каменя, які б'е, натхнёны практыкай смерці праз пабіванне камянямі. Гэта быў стандарт пакарання смерцю вінаватых грэшнікаў у старажытным Ізраілі. Вось і прыходзіць гэты камень, каб каменаваць зямных грэшнікаў. Апошняя пошасцю Божага гневу будзе град, паводле Адкр.16:21. Гэты вобраз прадказвае дзеянне Хрыста супраць грэшнікаў у час Яго слаўнага боскага вяртання. У Зах.3:9 Дух дае Хрысту вобраз каменя, галоўнага ў куце, таго, з якога Бог пачынае будаўніцтва свайго духоўнага будынка: *Бо вось камень, які я паклаў перад Ісусам Навінам, на адным гэтым камені сем вачэй; вось, Я сам выражу тое, што будзе высечана на ім, кажа Гасподзь Саваоф; і Я адмяню беззаконьне гэтай зямлі ў адзін дзень.* Затым мы чытаем у Зак.4:7: *Хто ты, вялікая гара, перад Зарававэлем? Вас разгладзяць. Ён закладзе галоўны камень сярод воклічаў: Ласка, ласка ёй! У гэтым жа месцы, у вершах 42 і 47, мы чытаем: Ён скажаў мне: што ты бачыш? Я адказаў: гляджу, і вось падсвечнік, увесь залаты, з вазою наверху, і сем лампадаў, і сем патронаў для лампад, якія наверху падсвечніка ; ... Бо тыя, хто пагарджаў днём слабых пачаткаў, будуць радавацца, калі ўбачаць узровень у руцэ Зарававэля. **Гэтыя сем - вочы Гасподнія, якія праглядаюць усю зямлю** . Каб пацвердзіць гэтае паведамленне, мы знойдзем у Ап.5:6 гэтую выяву, на якой сем вачэй каменя і свечнік прыпісваюцца Ягняці Божаю, а менавіта Езусу Хрысту: *І ўбачыў я пасярод трон і чатыры жывыя істоты, а пасярод старэйшын ягня, якое было там, быццам заколатае. У яго было сем рагоў і сем вачэй, якія з'яўляюцца сямю духамі Бога, пасланымі па ўсёй зямлі.* Суд над грэшнымі народамі ажыццяўляецца асабіста Богам, чалавечая рука не ўмешваецца.*

ДАН 2:35 *Тады жалеза, гліна, медзь, срэбра і золата разбіліся разам і сталіся, як мякіна, якая ўцякае з летняга гумна; вецер панёс іх, і следу ад іх не было. Але камень, які ўдарыў у ідала, стаў вялікай гарой і напоўніў усю зямлю.*

35a- *Тады жалеза, гліна, медзь, срэбра і золата разбіліся разам і сталіся, як мякіна, якая ўлетку ўцякае з гумна; вецер панёс іх, і следу ад іх не было.*

Пасля вяртання Хрыста нашчадкі народаў, якія сімвалізуюць золата, срэбра, медзь, жалеза і гліна, засталіся ў сваіх грахах і вартыя знішчэння Ім, і выява прадказвае гэтае знішчэнне.

35b- *Але камень, які ўдарыў у ідала, стаў вялікай гарой і напоўніў усю зямлю*

Аб'яўленне пакажа, што гэта аб'ява будзе цалкам выканана толькі пасля *тысячы гадоў* нябеснага суда, з усталяваннем выбраных на абноўленай зямлі, у Адкрыцці 4, 20, 21 і 22.

Дан 2:36 *Гэта сон. Дамо тлумачэнне перад царом.*

36а- Кароль нарэшце чуе тое, пра што марыў. Такога адказу нельга прыдумаць, бо падмануць яго было немагчыма. Такім чынам, той, хто апісвае яму гэтыя рэчы, сам атрымаў такое ж бачанне. І ён таксама адказвае на просьбу караля, паказваючы сябе здольным інтэрпрэтаваць выявы і даць ім сэнс.

ДАН 2:37 *Ты цар цароў, бо нябесны Бог даў табе панаванне, моц, сілу і славу;*

37а- Я вельмі цаню гэты верш, у якім мы бачым Данііла, які неафіцыйна размаўляе з магутным каралём, чаго ні адзін чалавек не адважыўся б зрабіць у нашыя збочныя і разбэшчаныя дні. Неафіцыйны зварот не абразлівы, Данііл паважае халдзейскага цара. Туінальнасць - гэта толькі граматычная форма, якая выкарыстоўваецца ізаляваным суб'ектам, які выказвае сябе перад трэцім бокам. І «наколькі вялікі кароль, ён не менш чалавек», як умеў сказаць у свой час акцёр Мальер. І дрэйф неапраўданых клятваў нарадзіўся ў яго часы з Людовікам 14, ганарлівым «каралём-сонцам».

37б- *О кароль, ты кароль каралёў, бо Бог нябесны даў табе імперыю*

Больш, чым павага, Данііл прыносіць каралю нябеснае прызнанне, пра якое ён не ведаў. Фактычна, нябесны Цар цароў сведчыць аб тым, што пабудаваў зямнога Цара цароў. Кіраванне каралямі складае імператарскі тытул. Сімвалам імперыі з'яўляюцца "арліныя крылы", якія будуць характарызаваць яе як першую імперыю ў Дан.7.

37с- *магутнасць,*

Яно абазначае права панаваць над мноствам і вымяраецца колькасцю, то бок масай.

Гэта можа закружыць галаву і напоўніць магутнага караля гонарам. Кароль часам паддаецца ганарыстасці, і Бог вылучвае яго праз сур'ёзнае выпрабаванне прыніжэннем, выяўленае ў Дан.4. Ён павінен прыняць ідэю, што ён атрымаў сваю ўладу не сваёй сілай, а таму, што праўдзівы Бог даў яе яму. У Дан.7 гэтая сіла прыме сімвалічны вобраз Мядзведзя *мідзян* і персаў.

Атрымліваючы ўладу, часам, адчуваючы пустэчу ў сабе і ў сваім жыцці, людзі здзяйсняюць самагубства. Улада прымушае фантазіраваць аб атрыманні вялікага шчасця, якое не прыходзіць. «Усё новае, усё прыгожае», - гаворыць прымаўка, але гэта адчуванне наўрад ці доўжыцца. У сучасным жыцці вядомыя і шанаваныя і ўзбагачаныя мастакі ў канчатковым выніку здзяйсняюць самагубства, нягледзячы на відавочны, асляпляльны і слаўны поспех.

37д- *трываласць*

Ён абазначае дзеянне, ціск пад уціскам, якое прымушае суперніка згінацца ў баі. Але гэтую барацьбу можна весці і супраць сябе. Затым мы гаворым пра сілу характару. Сіла вымяраецца якасцю і эфектыўнасцю.

Ён таксама мае свой сімвал: *леў паводле Судзей 14:18: «што мацней за льва, што саладзей за мёд»*. Сіла льва ў яго цягліцах; тыя яго лапы і

кіпцюры, але асабліва тыя яго рот, які хапае і душыць сваіх ахвяр, перш чым з'есці іх. Адкрыццё гэтага адказу на загадку, пастаўленую Філістымлянам Самсонам, стане следствам беспрэцэдэнтнай сілы з яго боку супраць іх.

37-ы- *і слава* .

Гэтае слова мяняе сэнс у сваёй зямной і нябеснай канцэпцыях. Да гэтага вопыту Навухаданосар атрымаў чалавечую славу. Задавальненне дамінаваць і вырашаць лёсы ўсіх істот на зямлі. Яму застаецца адкрыць для сябе нябесную славу, якую здабудзе Езус Хрыстус, зрабіўшы сябе, Настаўніка і Госпада, слугою сваіх слуг. Дзеля свайго выратавання ён у рэшце рэшт прыме гэтую славу і яе нябесныя ўмовы.

ДАН 2:38 *Ён аддаў у твае рукі, дзе б яны ні жылі, сыноў чалавечых, і зьвяроў палых, і птушак нябесных, і паставіў цябе валадаром над усімі імі: ты той, хто ёсьць залатая галава.*

38a- Гэтая выява будзе выкарыстоўвацца для абазначэння Навухаданосара ў Дан.4:9.

38b- *вы галава золата.*

Гэтыя словы паказваюць, што Бог загадзя ведае выбар, які зробіць Навухаданосар. Гэты сімвал, *галава з золата* , прадказвае яго будучае асвятчэнне і яго абранне для вечнага збаўлення. Золата з'яўляецца сімвалам ачышчанага веры паводле 1 Пятра 1:7: *каб выпрабаванне вашай веры, даражэйшае за тленнае золата (якое, аднак, выпрацоўваецца агнём), прынесла хвалу, славу і гонар, калі з'явіцца Езус Хрыстус* . Золата , гэты падатлівы метал , з'яўляецца вобразам гэтага вялікага караля, які дазваляе сябе пераўтварыць працай Бога-Створцы.

ДАН 2:39 *Пасля цябе паўстане іншае царства, меншае за тваё; потым трэцяе царства, якое будзе з бронзы і будзе панаваць над усёю зямлёю;*

39a- З часам якасць чалавека будзе пагаршацца; срэбра грудзей і дзвюх рук статуі менш, чым золата галавы. Як і Навухаданосар, Дарый Мідзянін навернецца, Кір 2 Персід таксама ў адпаведнасці з Esd.1:1 да 4, усе таксама любяць Данііла; а пасля іх Дарый Персідскі і Артаксэрс 1 ^{паводле} Esd.6 і 7. У выпрабаваннях яны будуць радавацца, убачыўшы, што Бог габрэяў прыходзіць на дапамогу сваім.

39b- *затым трэцяе царства, якое будзе з бронзы, і якое будзе кіраваць усёй зямлёй.*

Тут сітуацыя для Грэцкай імперыі сур'ёзна пагаршаецца. Латунь, сімвал, які яе прадстаўляе, абазначае нечыстасць, *грэх* . Вывучэнне Дан.10 і 11 дазволіць нам зразумець, чаму. Але ўжо культура народа знаходзіцца пад пытаннем як вынаходнік рэспубліканскай свабоды і ўсіх яе вычварэнскіх і карумпаваных адхіленняў, якія паводле прынцыпу не маюць мяжы, таму Бог кажа ў Pro.29:18: *Калі няма адкрыцця , людзі без абмежаванняў; Шчаслівы, калі ён выконвае закон!*

Дан 2:40 *Будзе чацвёртае царства, моцнае, як жалеза; як жалеза ўсё ломіць і ломіць, так яно ўсё ламае і ломіць, як жалеза ўсё ломіць.*

40a- Сітуацыя пагаршаецца з гэтым чацвёртым каралеўствам, якое з'яўляецца царствам Рыма, якое будзе дамінаваць над папярэднімі імперыямі і прыме ўсе іх боскасці, так што яно акумулюе ўсе іх негатыўныя

характарыстыкі, уносячы навізну, жалезную дысцыпліну непрымірымай цвёрдасці. Гэта робіць яго настолькі эфектыўным, што ні адна краіна не можа супрацьстаяць яму; настолькі, што яго імперыя будзе распаўсюджвацца ад Англіі на захадзе да Вавілона на ўсходнім баку. Жалеза сапраўды з'яўляецца яго сімвалам, з яго двухбаковымі мячамі, яго даспехамі і яго шчытамі, так што пры атацы армія набывае выгляд панцыра, ашчаціненага кропкамі дзідаў, надзвычай эфектыўнага супраць бязладных нападаў і рассяянага ад ворагаў.

ДАН 2:41 *І як ты бачыў ногі і пальцы, часткова з ганчарнай гліны, а часткова з жалеза, гэтак каралеўства будзе падзелена; але будзе ў ім нешта ад моцнасьці жалеза, таму што вы бачылі жалеза, змяшанае з глінай.*

41а- Данііл не ўдакладняе гэта, але вобраз гаворыць. *Ступні і пальцы ўяўляюць сабой дамінуючую фазу, якая прыйдзе на змену паганскай Рымскай імперыі, намалёванай жалезам*. Падзеленая, гэтая Рымская імперыя стане полем бітвы для невялікіх каралеўстваў, утвораных пасля яе распаду. Саюз жалеза і гліны стварае не сілу, але раздзяленне і слабасць. Чытаем *ганчарную гліну*. Ганчар - гэта Бог паводле Ер.18:6: *Ці магу я не паступіць з вамі так, як гэты ганчар, доме Ізраілеў? кажа Гасподзь. Вось, як гліна ў руцэ ганчара, так і вы ў маёй руцэ, доме Ізраілеў!* Гэтая гліна з'яўляецца мірным складнікам чалавецтва, з якога Бог выбірае сваіх выбраннікаў і робіць з іх пачэсны посуд.

ДАН 2:42 *І як пальцы на нагах былі часткова з жалеза, а часткова з гліны, так і гэтак царства будзе часткова моцным, а часткова крохкім.*

42а- Адзначаецца, што рымскае жалеза працягвалася да канца свету, хоць Рымская імперыя страціла сваё адзінства і сваё панаванне ў 395 г. Тлумачэнне заключаецца ў аднаўленні яе панавання рэлігійным спакушэннем рымска-каталіцкай веры. Гэта адбылося дзякуючы ўзброенай падтрымцы Хлодвіга і візантыйскіх імператараў рымскаму біскупу каля 500 г. Яны пабудавалі яго прэстыж і новую папскую ўладу, што зрабіла яго, але толькі ў вачах людзей, зямным лідэрам хрысціянскай царквы з 538 года.

ДАН 2:43 *Ты бачыў жалеза, змяшанае з глінай, таму што яны будуць змяшаныя чалавечымі саюзамі; але яны не будуць злучаныя паміж сабой, як жалеза не спалучаецца з глінай.*

43а- Дзесяць пальцаў на нагах стануць *дзесяцію рагамі ў Дан.7:7 і 24*. Пасля цела і ног яны прадстаўляюць заходнія хрысціянскія народы Еўропы ў апошні час, гэта значыць наш эпохі. Асуджаючы крывадушныя саюзы еўрапейскіх народаў, Бог 2600 гадоў таму адкрыў нетрываласць пагадненняў, якія аб'ядноўваюць людзей сённяшняй Еўропы, аб'яднаных менавіта на аснове «Рымскіх пагадненняў».

ДАН 2:44 *У дні гэтых цароў Бог Нябесны паставіць царства, якое ніколі не будзе разбурана, і яно не прыйдзе пад панаванне іншага народа; ён разаб'е і разбурыць усе гэтыя каралеўствы, а сам будзе трываць вечна.*

44а- *У часы гэтых каралёў*

Справа пацверджана, што *дзесяць пальцаў на нагах* адпавядаюць слаўнаму вяртанню Хрыста.

44b- *Бог нябёсаў паставіць царства, якое ніколі не будзе разбурана*

Выбар выбраных ажыццяўляецца пад імем Ісуса Хрыста з моманту яго служэння, падчас яго першага прышэсця на зямлю, каб загладзіць грахі тых, каго ён ратуе. Але на працягу двух тысяч гадоў пасля гэтага служэння гэты выбар здзяйсняўся ў пакоры і пераследзе з боку д'ябальскага лагера. А з 1843 г. тых, каго збаўляе Езус, мала, як пацвярджае даследаванне Дан.8 і 12.

6000 гадоў часу выбару выбраных падыходзіць да канца, 7-е ^{тысячагоддзе} адкрывае суботу вечнасці толькі для выбраных, адкупленых крывёю Ісуса Хрыста з Адама і Евы. Усе будуць абраныя з-за іх вернасці, таму што Бог бярэ з сабой верных і паслухмяных людзей, дастаўляючы д'ябла, яго мяцежных анёлаў і непакорлівых людзей на поўнае знішчэнне іх душ.

44c- *і якія не прыойдуць пад панаванне іншага народа*

Таму што гэта ставіць канец зямным чалавечым панаванням і пераемнасці.

44d - *ён разаб'е і знішчыць усе гэтыя каралеўствы, а сам будзе трываць вечна*

Дух тлумачыць значэнне, якое надае слову канец; абсалютны сэнс. Адбудзеца ліквідацыя ўсяго чалавецтва. А Rev.20 адкрые нам, што адбываецца на працягу 7-га ^{тысячагоддзя}. Такім чынам мы адкроем праграму, запланаваную Богам. На спустошанай зямлі д'ябал будзе знаходзіцца ў палоне без нябеснай і зямной кампаніі. І на нябёсах на працягу 1000 гадоў абраныя будуць судзіць бязбожных мёртвых. У канцы гэтых 1000 гадоў бязбожнікі ўваскрэснуць для канчатковага суда. Агонь, які іх знішчае, ачысціць зямлю, якую Бог створыць новай, праслаўляючы яе, каб прыняць Яго трон і Яго адкупленых выбраных. Такім чынам, выява бачання абагульняе больш складаныя дзеянні, якія адкрые Апакаліпсіс Езуса Хрыста. **ДАН 2:45** *На гэта паказвае камень, які ты бачыў, што падае з гары без дапамогі любой рукі і які разбівае жалеза, медзь, гліну, срэбра і золата. Вялікі Бог абвясціў цару, што павінна адбыцца пасля гэтага. Сон праўдзівы, і тлумачэнне яго дакладнае.*

45a- Нарэшце, пасля Яго прышэсця, сімвалам якога з'яўляецца *камень Хрыста, тысячагадовы нябесны суд і выкананне ім апошняга суда*, на новай зямлі, адноўленай Богам, *вялікая гара*, абвешчаная ў бачанні, прыме форму і месца для яго вечнасць.

ДАН 2:46 *Тады цар Навухаданосар упаў ніцма і накланіўся Данілу, і загадаў прынесці яму ахвяры і дымленьне.*

46a- Усё яшчэ язычнік, кароль рэагуе ў адпаведнасці са сваёй прыродай. Атрымаўшы ад Данііла ўсё, што ён прасіў, ён схіліўся перад ім і ўшанаваў свае абавязацельствы. Данііл не прырэчыць супраць ідалапаклонніцкіх дзеянняў, якія ён практыкуе ў адносінах да яго. Супярэчыць і ставіць пад сумнеў яшчэ рана. Час, які належыць Богу, зробіць сваю справу.

ДАН 2:47 *І сказаў кароль Данілу, кажучы: «Сапраўды, Бог твой ёсць Бог багоў і Пан цароў, і Ён адкрывае таямніцы, бо ты здолеў адкрыць гэтую таямніцу».*

47a- Гэта быў першы крок караля Навухаданосара да яго навяртання. Ён ніколі не зможа забыць гэты вопыт, які прымушае яго прызнаць, што Данііл

знаходзіцца ў адносінах з сапраўдным Богам, насамрэч, *Богам багоў і Панам каралёў*. Але паганскае атачэнне, якое яму дапамагае, затрымае яго навяртанне. Яго словы сведчаць аб эфектыўнасці прароцкай працы. Сіла Бога загадзя сказаць, што адбудзецца, ставіць нармальнага чалавека перад сцяной пераканаўчых доказаў, перад якімі выбраны паддаецца, а заняпалы супраціўляецца.

ДАН 2:48 *Тады кароль падняў Данііла і даў яму шмат багатых падарункаў; ён даў яму каманду над усёй правінцыяй Вавілона і зрабіў яго вярхоўным кіраўніком над усімі мудрацамі Вавілона.*

48а- Навухаданосар дзейнічаў у адносінах да Данііла гэтак жа, як фараон да яго ў адносінах да Язэпа. Калі яны разумныя, а не ўпарта замкнёныя і заблакіраваныя, вялікія лідэры ўмеюць цаніць паслугі слугі, які прыносяць каштоўныя якасці. Яны і іх людзі з'яўляюцца бенефіцыярамі боскіх дабраслаўленняў, якія спачываюць на Яго выбраных. Такім чынам, мудрасць праўдзівага Бога прыносяць карысць кожнаму.

Дан 2:49 *Данііл напросіў цара перадаць кіраванне вавілонскай правінцыяй Сэдраху, Місаху і Аўдэнага. А Данііл быў пры каралеўскім двары.*

49а- Гэтыя чацвёрэ маладых людзей вылучаліся сваім асабліва верным стаўленнем да Бога сярод іншых маладых габрэяў, якія прыйшлі з імі ў Вавілон. Пасля гэтага выпрабавання, якое магло стаць драматычным для кожнага, з'яўляецца адабрэнне жывога Бога. Такім чынам, мы бачым розніцу, якую робіць Бог паміж тымі, хто Яму служыць, і тымі, хто Яму не служыць. Ён узвышае сваіх выбраннікаў, якія паказалі сябе годнымі, публічна, ва ўсіх людзей.

Данііл 3

Дан 3:1 Цар Навухаданосар зрабіў залаты ідал вышынёй шэсцьдзесят локцяў і шырынёй шэсцьдзесят локцяў. Ён паставіў яго ў даліне Дура, у правінцыі Вавілон.

За- Кароль быў перакананы, але яшчэ не наверхнуты жывым Богам Данііла. І манія вялікасці ўсё яшчэ характарызуе яго. Навакольныя дарослыя заахвочваюць яго на гэтым шляху, як ліса ў байцы з варонай, любяць яго і шануюць як бога. Акрамя таго, кароль у выніку параўноўвае сябе з богам. Трэба сказаць, што ў язычніцтве дрэйф лёгкі, таму што іншыя фальшывыя бажаствы нерухомыя і застылі ў выглядзе статуі, а ён, цар, будучы жывым, ужо вышэйшы за іх. Але як дрэнна гэта золата выкарыстоўваецца для ўзвядзення статуі! Відавочна, што папярэдняе бачанне пакуль не дало плёну. Магчыма, нават пашаны, якія аказаў яму Бог багоў, дапамаглі захаваць і нават павялічыць яго гонар. Золата, сімвал веры, ачышчанага выпрабаваннямі ў адпаведнасці з 1 Пятра 1:7, дапаможа выявіць прысутнасць гэтага тыпу ўзнёслай веры ў трох папличнікаў Данііла, у новым вопыце, апісаным у гэтай главе. Гэта ўрок, які Бог адрасуе, у прыватнасці, сваім абраным падчас апошняга судовага працэсу над адвентыстамі, калі дэкрэт аб смерці, прарочаны ў Адкр.13:15, павінен быў забраць іх жыццё.

ДАН 3:2 Цар Навухаданосар склікаў сатрапаў, аканоміў і намесьнікаў, галоўных судзьдзяў, скарбнікаў, законнікаў, судзьдзяў і ўсіх кіраўнікоў абласцей, каб прыйсці на асьвячэньне ідала, якое паставіў цар Навухаданосар.

2а- У адрозненне ад выпрабаванняў Данііла ў Дан.6, гэты вопыт не звязаны з змовамі людзей, якія атачалі караля. Тут выяўляецца плён яго асобы.

ДАН 3:3 І сабраліся сатрапы, наглядчыкі і намесьнікі, галоўныя судзьдзі, скарбнікі, законнікі, судзьдзі і ўсе кіраўнікі абласцей, каб асьвяціць ідала, якое паставіў цар Навухаданосар. Яны стаялі перад выявай, якую паставіў Навухаданосар.

ДАН 3:4 І крыкнуў веснік моцным голасам: так загадваюць вам, людзі, народы і людзі кожнай мовы!

ДАН 3:5 Калі вы пачуеце гук трубы, жалейкі, гітары, самбука, гусяў, дуды і ўсіх відаў музычных інструментаў, тады ўпадзеце і паклоніцеся залатой статуі, пастаўленай царом Навухаданосарам.

5а- У момант, калі вы пачуеце гук трубы

Сігнал суда будзе дадзены гукам трубы, гэтак жа як вяртанне Ісуса Хрыста сімвалізуецца ў Адкр 11:15 гукам 7-й ^{трубы}, і шэсць папярэдніх пакаранняў таксама сімвалізуюць трубы.

5б - вы ўпадзеце ніцма

Прастрацыя - гэта фізічная форма аказання гонару. У Адкр.13:16 Бог сімвалізуе гэта рукой людзей, якія атрымаюць знак зверга, які складаецца з практыкі і ўшанавання дня паганскага сонца, якое замяніла святую боскую суботу.

5с- і вам спадабаецца

Пакланенне - гэта разумовая форма аказання гонару. У Адкр.13:16 Бог адлюстроўвае гэта праз лоб чалавека, які прымае кляймо зверга.

Гэты верш дазваляе нам знайсці ключы да гэтых сімвалаў, якія цытуюцца ў Апакаліпсісе Ісуса Хрыста. *Лоб і рука* чалавека абагульняюць яго думкі і яго справы, і сярод абраных гэтыя сімвалы атрымліваюць *пячатку Бога* ў адрозненне ад *знака звера*, які атаясамліваецца з «нядзеляй» рымскага каталіцтва, прыняты і падтрымліваецца пратэстантамі з часоў іх уступленне ў экуменічны саюз.

Уся арганізацыя гэтай меры, уведзенай каралём Навухаданосарам, будзе адноўлена ў канцы свету ў выпрабаванні на вернасць субоце Бога-творцы. Кожную суботу адмова абраных ад працы будзе сведчыць аб іх супраціўленні законам людзей. А ў нядзелю іх адмова ўдзельнічаць у навязаным супольным набажэнстве вызначыць іх бунтарамі, ад якіх трэба пазбавіцца. Затым будзе абвешчаны смяротны прысуд. Такім чынам, працэс будзе цалкам адпавядаць таму, што перажывуць трое спадарожнікаў Данііла, якія самі будуць цалкам дабраславёны Богам за іх ужо прадэманстраваную вернасць.

Аднак перад канцом свету гэты ўрок быў прапанаваны, па-першае, габрэям старога альянсу, якія падвергліся падобным выпрабаванням паміж - 175 і - 168 гадамі, пераследаванымі да смерці грэцкім царом Антыёхам 4, вядомым як Эпіфан. I Дан.11 будзе сведчыць, што некаторыя верныя габрэі палічылі за лепшае быць забітымі, чым здзейсніць агіду перад сваім сапраўдным Богам. Таму што ў тых дні Бог не ўмешваўся, каб цудоўным чынам vyrатаваць іх, як не зрабіў гэта пазней для хрысціян, забітых Рымам.

Дан 3:6 *Хто не схіліцца і не наклоніцца, той адразу будзе ўкінуты ў распаленую печ.*

ба- Для таварышаў Данііла пагрозай з'яўляецца *распаленая печ*. Гэтая пагроза смерці з'яўляецца вобразам канчатковага дэкрэта аб смерці. Але ёсць розніца паміж двума перажываннямі пачатку і канца, таму што ў рэшце рэшт, *распаленая печ* будзе карай апошняга суда агрэсарам і ганіцелям выбраных святых Божых.

ДАН 3:7 *Таму, калі ўсе народы пачулі гук трубы, і жалейкі, і гітары, і самбука, і гусяў, і ўсіх музычных інструментаў, усе людзі, плямёны і людзі ўсіх моваў упаў і накланіўся залатому ідалу, які паставіў цар Навухаданосар.*

7а – Гэта паводзіны амаль усеагульнага і аднадушнага падпарадкавання мас чалавечым законам і пастановам усё яшчэ прадказвае іх паводзіны ў часе апошняга выпрабавання зямной веры. Апошні ўсеагульны ўрад зямлі будзе падпарадкоўвацца з такім жа страхам.

ДАН 3:8 *З гэтай нагоды і ў той самы час прыйшлі некаторыя Халдэі і абвінавацілі Юдэяў.*

8а- Божыя выбраннікі з'яўляюцца мішэнню гневу д'ябла, які пануе над усімі душамі, якія Бог не прызнае сваімі выбраннікамі. На зямлі гэтая д'ябальская нянавісць афармляецца ў выглядзе рэўнасці і адначасова вялікай нянавісці. У такім выпадку яны нясуць адказнасць за ўсё зло, ад якога пакутуе чалавецтва, хоць гэтае зло тлумачыцца адваротным, што з'яўляецца проста наступствам адсутнасці іх абароны з боку Бога. Тыя, хто ненавідзіць

выбарных чыноўнікаў, плятуць змовы, каб зрабіць іх папулярным пракляццем, ад якога трэба пазбавіцца, забіўшы іх.

ДАН 3:9 Яны адказалі і сказалі цару Навухаданосару: цару, жыві вечна!

9а- Агенты д'ябла выходзяць на сцэну, сюжэт становіцца больш зразумелым.

ДАН 3:10 Ты даў заповедзь, каб кожны, хто пачуе гук трубы, жалейкі, гітары, самбука, гусяў, дуды і ўсіх відаў інструментаў, пакланіўся залатому ідалу,

10а- Яны нагадваюць каралю яго ўласныя словы і парадак яго каралеўскай улады, якому патрабуецца падпарадкаванне.

Дан 3:11 і хто не схіліцца і не паклоніцца, будзе ўкінуты ў распаленую печ.

11а- Узгадваецца таксама пагроза смерці; пастка зачыняецца на выбраных святых.

ДАН 3:12 Ёсць Юдзі, якім ты даверыў кіраванне вавілонскай правінцыяй, Сэдрах, Місах і Аўдэнага, людзі, якія не зважаюць на цябе, цару; яны не служаць вашым багам і не пакланяюцца залатому ідалу, які вы паставілі.

12а- Справа была прадказальнай, высокія пасады былі давераны яўрэйскім іншаземцам, падступная рэўнасць, якая распалілася, павінна была праявіць свой плён у забойчай нянавісці. І такім чынам народнай помсьлівасцю вылучаюцца і асуджаюцца Божыя абраньнікі.

ДАН 3:13 Тады Навухаданосар, раззлаваны і разгневаны, загадаў прывесці Сэдраха, Місак і Аўдэнага. І прывялі гэтых людзей да караля.

13а- Памятайце, што гэтыя тры чалавекі атрымалі ад Навухаданосара самыя высокія пасады ў яго каралеўстве, таму што яны здаваліся яму мудрэйшымі, больш разумнымі, чым людзі яго народа. Вось чаму яго «раздражнёны і люты» стан будзе тлумачыць імгненнае забыццё іх выключных якасцяў.

ДАН 3:14 Адказаў Навухаданосар і сказаў ім: Ці наўмысна, Сэдрах, Місах і Аўдэнага, вы не служыце багам маім і не пакланяецеся залатому ідалу, які ў мяне высока?

14а- Ён нават не чакае, пакуль яны адкажуць на яго пытанне: Вы наўмысна не падпарадкоўваецеся маім загадам?

ДАН 3:15 Цяпер будзьце гатовыя, і калі вы пачуеце гук трубы, жалейкі, гітары, самбука, гусяў, дуды і ўсялякіх інструментаў, вы ўпадзеце і пакланецеся ідалу што я зрабіў; калі не паклонішся яму, адразу будзеш укінуты ў сярэдзіну распаленай печы. І хто той бог, які выбавіць цябе ад маёй рукі?

15а- Раптам усвядоміўшы, наколькі карысныя для яго гэтыя людзі, кароль гатовы прапанаваць ім новы шанец, падпарадкоўваючыся свайму універсальнаму імперскаму загаду.

Зададзенае пытанне атрымае нечаканы адказ ад праўдзівага Бога, якога Навухаданосар, здаецца, забыўся, захоплены дзейнасцю свайго імператарскага жыцця. Больш за тое, няма чаго ўстанавіць дату рамана.

Дан 3:16 Сэдрах, Місах і Аўдэнага адказалі цару Навухаданосару: ня трэба адказваць табе на гэта.

16а- Гэтыя словы, зробленыя самаму магутнаму каралю свайго часу, здаюцца абуральнымі і непачцівымі, але гэтыя людзі, якія казалі іх, не мяцежныя людзі. Наадварот, яны з'яўляюцца ўзорам паслухмянасці жывому Богу, якому яны цвёрда вырашылі заставацца вернымі.

ДАН 3:17 *Вось Бог наш, Якому мы служым, можа выратаваць нас ад распаленай печы, і Ён вызваліць нас ад рукі тваёй, цару.*

17а- У адрозненне ад караля, верныя абраныя захавалі доказы, якія Бог даў ім, каб паказаць, што ён быў з імі ў выпрабаванні бачання. Звязваючы гэты асабісты досвед са слаўнымі ўспамінамі свайго народа, вызваленага ад егіпцянаў і іх рабства тым самым верным Богам, яны набраліся смеласці да такой ступені, што кінулі выклік каралю. Іх рашучасць поўная, нават калі яна ідзе цаной іх смерці. Але Дух прымушае іх прарочыць Яго ўмяшанне: *ён вызваліць нас ад тваёй рукі, о кароль .*

ДАН 3:18 *У адваротным выпадку ведай, цару, што мы не будзем служыць тваім багам і не будзем пакланяцца залатому ідалу, які ты паставіў.*

18а- І ў выпадку, калі Божая дапамога не прыйдзе, ім лепш памерці як верным выбраннікам, чым выжыць як здраднікам і баязліўцам. Гэтая вернасць будзе знойдзена ў выпрабаванні, накладзеным грэцкім ганіцелем у – 168. І пасля гэтага, на працягу ўсёй хрысціянскай эры сярод сапраўдных хрысціян, якія да канца свету не будуць блытаць закон Божы з законам злых людзей.

ДАН 3:19 *Навухаданосар напоўніўся гневамі і змяніў свой твар, павярнуўшыся супраць Сэдраха, Місаха і Аўдэнага. Ён зноў загаварыў і загадаў напаліць печ у сем разоў больш, чым належыць.*

19а- Трэба разумець, што гэты кароль ніколі за сваё жыццё не бачыў і не чуў, каб хто-небудзь выступаў супраць яго рашэнняў; што апраўдвае яго лютасць і змяненне выгляду яго твару . Дябал уваходзіць у яго, каб прывесці яго да забойства выбраных Божых.

ДАН 3:20 *Затым ён загадаў некаторым з самых моцных воінаў у сваім войску звязаць Сэдраха, Місаха і Аўдэнага і кінуць іх у распаленую печ.*

ДАН 3:21 *І гэтыя людзі былі звязаны ў сваіх штанах, у сваіх туніках, у сваіх плашчах і ў іншай вопратцы, і былі кінуты ў сярэдзіну распаленай печы.*

21а- Усе гэтыя згаданыя матэрыялы з'яўляюцца гаручымі, як і іх целы.

ДАН 3:22 *Паколькі загад караля быў жорсткі, і печ была надзвычай гарачая, полымя забіла людзей, якія кінулі ў яе Сэдраха, Місаха і Аўдэнага.*

22а- Смерць гэтых людзей сведчыць аб смяротнай эфектыўнасці агню ў гэтай печы.

ДАН 3:23 *І гэтыя тры чалавекі, Сэдрах, Місах і Аўдэнага, упалі звязанымі ў сярэдзіну распаленай печы.*

23а- Загад караля выкананы, нават забітыя яго ўласныя слугі.

ДАН 3:24 *І спалохаўся цар Навухаданосар і хутка ўстаў. І ён, адказваючы, сказаў дарадцам сваім: ці ня кінулі мы трох звязаных людзей у агонь? Яны адказалі каралю: вядома, цар!*

24а- Кароль каралёў свайго часу не можа паверыць сваім вачам. Тое, што ён бачыць, перавышае чалавечае ўяўленне. Ён адчувае неабходнасць

супакоіць сябе, спытаўшы ў навакольных, ці рэальнасць кідання трох чалавек у агонь печы. І гэта пацвярджае яму: *гэта дакладна, о кароль!*

ДАН 3:25 *Ён сказаў у адказ: вось, я бачу чатырох чалавек без пугаў, якія ходзяць сярод агню і не маюць ніякай шкоды; а фігура чацвёртага нагадвае сына багоў.*

25a- Здаецца, толькі ў караля было бачанне чацвёртага персанажа, які напалохаў яго. Узорная вера трох мужчын ушанавана і атрымала адказ ад Бога. У гэтым агні кароль можа адрозніць людзей, і ён бачыць постаць святла і агню, якая стаіць з імі. Гэты новы вопыт пераўзыходзіць першы. Рэальнасць жывога Бога ўсё яшчэ даказаная яму.

25b- *і фігура чацвёртага нагадвае сына багоў*

Знешні выгляд гэтага чацвёртага персанажа настолькі адрозніваецца ад чалавечага, што кароль ідэнтыфікуе яго з *сынам багоў*. Гэты выраз радуе, таму што гэта сапраўды непасрэднае ўмяшанне таго, хто стане для людзей, **Сына Божлага і Сына Чалавечага**, Езуса Хрыста.

ДАН 3:26 *Тады Навухаданосар падышоў да ўваходу ў вогненную печ і, кажучы, сказаў: Сэдрах, Місах і Аўдэнага, слугі Бога Ёсвятвышняга, выходзьце і прыходзьце! І выйшлі Сэдрах, Місах і Аўдэнага з сярэзіны агню.*

26a- Яшчэ раз Навухаданосар ператвараецца ў ягня перад абліччам караля-льва, надзвычай моцнага за яго. Гэты напамін абуджае сведчанне вопыту папярэдняга бачання. Бог нябесны звяртаецца да яго ў другі раз.

ДАН 3:27 *Сабраліся разам сатрапы, наглядчыкі, намесьнікі і царскія дарадцы; яны ўбачылі, што агонь не меў улады над цэламі гэтых людзей, што валасы на іх галовах не былі спалены, што іхнія трусы не былі пашкоджаныя, і што пах агню не закрануў іх.*

27a- У гэтым вопыце Бог дае нам і Навухаданосару доказ сваёй сапраўднай усемагутнасці. Ён стварыў зямныя законы, якія абумоўліваюць жыццё ўсіх людзей і ўсіх жывёл, што жывуць на яго зямлі і ў яго вымярэнні. Але ён толькі што даказаў, што ні ён, ні анёлы не падпарадкоўваюцца гэтым зямным правілам. Стваральнік універсальных законаў, Бог стаіць над імі і можа, па сваёй волі, распараджацца цудамі, якія ў яго час прынясуць славу і рэпутацыю Езусу Хрысту.

ДАН 3:28 *Адказаў Навухаданосар і сказаў: дабраслаўлены Бог Сэдраха, Місаха і Аўдэнага, які паслаў анёла свайго і выратаваў слуг сваіх, якія спадзяваліся на яго, і якія парушылі загад цара і аддалі цэла сваё, замест таго, каб служыць і пакланяцца любы бог, акрамя іх Бога!*

28a- Гнеў караля знік. Устаўшы на ногі як мужчына, ён вучыцца на гэтым вопыце і выдае загад, які не дапусціць паўтарэння гэтага. Бо вопыт горкі. Бог паказаў вавілонянам, што Ён жывы, актыўны і поўны сілы і моцы.

28b- *які паслаў свайго анёла і вызваліў сваіх слуг, якія давяралі яму, і якія парушылі загад караля і здалі свае целы, а не служылі і пакланіліся любому богу, акрамя свайго Бога!*

З высокай ступенню яснасці кароль разумее, наколькі вартая захаплення вернасць людзей, якіх яго вар'яцкі гонар хацеў забіць. Без сумневу, ён разумее, што дзякуючы сваёй уладзе ён мог бы пазбегнуць

гэтага дурнога выпрабавання, выкліканага яго гонарам, які толькі прымушае яго рабіць памылкі, рызыкуючы невінаватымі людзьмі.

ДАН 3:29 *Вось мой загад: кожны чалавек, з любога народа, нацыі або мовы, які будзе ліхасловіць Бога Сэдраха, Місаха і Аўдэнага, будзе пасечаны, а дом ягоны будзе ператвораны ў кучу смецця, таму што няма іншага бога, які мог бы вызваліць, як ён.*

29а- Гэтай дэкларацыяй кароль Навухаданосар забяспечвае сваю абарону выбраннікам Бога.

У той жа час ён пагражае кожнаму, хто будзе ліхасловіць Бога Сэдраха, Місаха і Аўдэнага, і ён удакладняе, што ён будзе разарваны на кавалкі, а яго дом будзе ператвораны ў кучу смецця, таму што няма іншага бога, які можа выратаваць, як ён. Сутыкнуўшыся з гэтай пагрозай, упэўнены, што пакуль валадарыць цар Навухаданосар, верныя выбраннікі Бога не будуць мець праблем з-за змоваў.

ДАН 3:30 *Пасьля гэтага цар зрабіў Сэдраха, Місаха і Аўдэнага дабрабытам у вавілонскай правінцыі.*

30а – “Усё добра, што добра канчаецца” для верных выбраннікаў живога Бога, Творцы ўсяго, што жыве і існуе. Бо яго абраныя ўваскрэснуць апошнімі і будуць вечна хадзіць па пыле мёртвых, сваіх былых ворагаў, па адноўленай зямлі.

У апошнім выпрабаванні гэты хэпі-энд таксама атрымаецца. Такім чынам, першае выпрабаванне і апошняе прыносяць карысць ад непасрэднага ўмяшання живога Бога на карысць Яго выбраных, якіх Ён прыходзіць збавіць у Езусе Хрысце, Збаўцы, бо Яго імя Езус азначае «ЯХВЭХ ратуе».

Данііл 4

Дан 4:1 *Навухаданосар, цар усім народам, племенам і мовам, што жывуць на ўсёй зямлі. Няхай міру будзе вам дадзена ўдосталь!*

1а- Тон і форма пацвярджаюць гэта, кароль, які гаворыць, - гэта той, хто ператварыўся ў Бога Данііла. Яе выразы нагадваюць запісы пасланняў новага завету. Ён прапануе супакой, таму што сам цяпер знаходзіцца ў спакоі ў сваім чалавечым сэрцы з Богам любові і справядлівасці, сапраўдным, адзіным, адзіным.

ДАН 4:2 Мне здалося добрым паказаць знакі і цуды, якія Бог Усявышні ўчыніў са мною.

2а- Цяпер кароль дзейнічае так, як Ісус сказаў сляпым і калекам, вылечаным ім: «*Ідзіце, пакажыцеся ў храме і раскажыце, што Бог зрабіў для вас*». Кароль ажыўлены такім жа жаданнем, натхнёным Богам. Таму што навяртанні магчымыя кожны дзень, але Бог не дае ўсім такім уздзеяннем, якое адчувае кароль каралёў, магутны і моцны імператар.

Дан 4:3 Якія вялікія знакі Яго! Якія магутныя яго цуды! Царства Ягонае - валадарства вечнае, і валадарства Ягонае з пакаленьня ў пакаленьне.

3а- Разуменне і ўпэўненасць у гэтых рэчах дае яму спакой і сапраўднае шчасце, якія ўжо даступныя тут, ніжэй. Цар усё даведаўся і зразумеў.

ДАН 4:4 Я, Навухаданосар, жыў мірна ў сваім доме і шчаслівы ў сваім палацы.

4а- Ціхі і шчаслівы? Так, але яшчэ ненавернуты паганец за праўдзівага Бога.

ДАН 4:5 Я бачыў сон, які напалохаў мяне; думкі, якія перасьледавалі мяне на ложку маім, і відзежы розуму майго напоўнілі мяне жахам.

5а- Гэты кароль Навухаданосар сапраўды прадстаўлены нам як заблудшая авечка, якой Бог у Хрысце прыходзіць, каб дапамагчы і выратаваць яе ад няшчасця. Бо пасля гэтага мірнага і шчаслівага зямнога часу будучыня караля будзе пагібельна і вечнай смерцю. Дзеля яго вечнага збаўлення Бог прыходзіць, каб турбаваць і мучыць яго.

ДАН 4:6 І я загадаў прывесці да мяне ўсіх вавілонскіх мудрацоў, каб яны растлумачылі мне сон.

6а- Відавочна, што Навухаданосар мае сур'ёзныя праблемы з памяццю. Чаму ён адразу не тэлефануе Даніэлю?

Дан 4:7 Затым прыйшлі чараўнікі, астралагі, Халдэі і варажбіты. Я расказаў ім сон, а яны не далі мне тлумачэння.

7а- Усё адбываецца як з першым бачаннем, паганскія варажбіты аддаюць перавагу прызнаць сваю няздольнасць, а не расказаць байкі каралю, які ўжо пагражаў іх жыццям.

ДАН 4:8 Нарэшце, Данііл з'явіўся перада мною, названы Валтасарам на імені майго бога, і які мае ў сабе духа святых багоў. Расказваю яму сон:

8а- Указваецца прычына забыцця. Бел быў яшчэ царскім богам. Я нагадваю тут, што Дарый Мідзянін, Кір Персідскі, Дарый Персідскі, Артаксэрс 1-ы - паводле Esd.1, 6 і 7, усе ў свой час будуць шанаваць абраных габрэяў і іх адзінага Бога. Уключаючы Кіра, пра якога Бог прарочыць у Ісаі 44:28, кажучы: *Я кажу пра Кіра: Ён мой пастыр, і ён выканае ўсю маю волю; скажа пра Ерусалім: хай будзе адбудаваны! А пра храм: Няхай будзеца! - Прарочаны пастыр выканае прароцкую волю Бога, якому ён прызнаецца паслухмяным. Гэты іншы тэкст пацвярджае яго прароцкае навяртанне: Ісая 45:2: Так кажэ Гасподзь памазанцу свайму, Кіру, і ў вершы 13: Я ўваскрасіў Кіра ў свайой праўдзе, і выраўную ўсе шляхі яго; Ён адбудуе горад мой і вызваліць палонных маіх без выкупу і хабару, кажэ Гасподзь Саваоф. І выкананне гэтага плана з'яўляецца ў Esd.6:3 да 5: У першы год цара Кіра, цар Кір даў гэты загад адносна дома Божага ў*

Ерусаліме: Няхай дом будзе зноў пабудаваны, каб быць месцам ахвярапрынашэння прапануюцца, і што ён мае трывалую аснову. Шэсьцьдзесят лоціяў у вышыню, шэсьцьдзесят лоціяў у шырыню, тры рады абчасаных камянёў і адзін рад новага дрэва. **Выдаткі будуць аплачаны сям'ёй караля**. Акрамя таго, залаты і сярэбраны посуд дома Божага, які Навухаданосар забраў з Ерусалімскага храма і перавёз у Вавілон, будзе вернуты, перанесены ў Ерусалімскі храм на тое месца, дзе яны знаходзіліся, і размешчаны ў доме Божага. **Выдаткі будуць аплачаны сям'ёй караля**. Бог дае яму тыя ўшанаванні, якія ён аказаў цару Саламону. Аднак будзьце асцярожныя! Гэты дэкрэт не дазволіць выкарыстоўваць разлік, прапанаваны ў Дан.9:25, для вызначэння даты першага прышэсця Месіі; гэта будзе цар персідскага Артаксеркса. Кір адбудаваў храм, але Артаксеркс дазволіў адбудаваць сцены Ерусаліма і вярнуцца ўвесь габрэўскі народ на сваю нацыянальную зямлю.

ДАН 4:9 Валтасар, правадыр чараўнікоў, які, як я ведаю, мае ў сабе духа сьвятых багоў, і для якога ніякая таямніца няцяжкая, дай мне тлумачэнне відзеньняў, якія я бачыў у сьне.

9a- Нам трэба зразумець, дзе знаходзіцца кароль. У думках ён заставаўся язычнікам і іншым богам прызнаваў толькі Бога Данііла, за выключэннем таго, што той быў здольны тлумачыць сны. Ідэя неабходнасці змяніць багоў не прыходзіла яму ў галаву. Бог Данііла быў яшчэ адным богам у параўнанні з іншымі.

Дан 4:10 Вось уявы майго розуму, калі я ляжаў. Гляджу я, і вось, сярод зямлі стаіць дрэва вялікае.

10a- У выявах, якія Езус будзе выкарыстоўваць, каб даваць урокі духоўным людзям, якіх ён хоча навучыць, дрэва будзе вобразам чалавека, ад чароту, які гнецца і гнецца, да магутнага і велічнага кедра. І як чалавек можа ацаніць смачныя плады дрэва, так і Бог шануе ці не плады, якія прыносяць яго стварэнні, ад самых прыемных да найменш прыемных, нават агідных і агідных.

ДАН 4:11 І сталася гэтак дрэва вялікім і моцным, вяршыня яго дасягала нябёсаў, і было відаць яго з краёў усёй зямлі.

11a- У бачанні статуі халдэйскі кароль ужо параўноўваўся з дрэвам паводле выявы моцы, сілы і імперыі, якія былі дадзены яму сапраўдным Богам.

ДАН 4:12 Лістота яго была прыгожая, і плод яго багаты; ён насіў ежу для ўсіх; зьяры палявыя хаваліся ў цяні яго, і ўсе жывыя істоты чэрпалі з яго ежу.

12a- Гэты магутны кароль дзяліўся з усімі членамі сваёй імперыі багаццем і прадуктамі харчавання, вырабленымі па яго загадах.

12b - птушкі нябесныя зрабілі сабе дом сярод галін яго,

Выраз з'яўляецца рэпрызай Дан.2:38. У літаральным сэнсе гэтыя нябесныя птушкі ўвасабляюць мір і спакой, якія пануюць пад яго кіраўніцтвам. У духоўным сэнсе яны адносяцца да нябесных анёлаў Божых, але ў гэтай адзінай спасылцы з Экл.10:20 гаворка ідзе пра самога Бога, бо толькі Ён даследуе думкі кожнага: *Не праклінай цара, нават у думках, і не*

лайце багатых у пакоі, дзе вы спіце; бо **птушка нябесная** аднясе твой голас, **крылаты** абвяшчае твае словы . У большасці цытат нябесныя птушкі нагадваюць арлоў і драпежных птушак, дамінуючых сярод крылатых. Птушкі селяцца там, дзе іх ежы ўдасцаль; вобраз таму пацвярджае дабрабыт і насычэнне ежай.

ДАН 4:13 *Ва ўявах духа майго, якія я бачыў, лежачы, я бачыў, і вось, адзін з пільных і сьвятых сышоў зь нябёсаў.*

13a- Сапраўды, нябесным анёлам не трэба спаць, таму яны знаходзяцца ў пастаяннай дзейнасці. Тыя , *хто сьвяты і служыць Богу, спускаюцца з нябёсаў*, каб несці Яго пасланні Яго зямным слугам.

ДАН 4:14 *І ён моцна закрываў і сказаў так: Ссячы дрэва і абсячы галіны яго; абтрасіце лістоту і раскідайце плады; хай уцякаюць зьвяры з-над яго і птушкі з галін яго!*

14a- Бачанне абвяшчае, што кароль страціць сваё каралеўства і панаванне над ім.

ДАН 4:15 *Але пакіньце сцябло з каранямі ў зямлі і прывяжыце яго жалезнымі і меднымі ланцугамі сярод палявой травы. Няхай ён будзе намочаны расой нябеснай, і, як жывёлам, хай будзе яму доля зямная трава.*

15a- *Але пакіньце ствол у зямлі там, дзе знаходзяцца карані*
Кароль застанецца ў сваім царстве; яго не выганяць.

15b- *і скаваць яго жалезнымі і меднымі ланцугамі сярод палявой травы*
Няма неабходнасці ў жалезных або медных ланцугах, таму што Бог проста зробіць так, каб яго падатлівае стварэнне страціла розум і здаровы сэнс ва ўсіх аспектах, фізічных, разумовых і маральных. Магутны кароль прыме сябе за польнага звера. Таму вяльможы яго каралеўства будуць вымушаныя пазбавіць яго панавання над каралеўствам.

15c- *Няхай ён будзе намочаны расой нябеснай, і няхай будзе яму, як зьярам, трава зямная ў якасці долі*

Мы можам сабе ўявіць жах яго дарослых, якія ўбачаць, што ён есць траву з зямлі, як карова ці авечка. Ён адмовіцца ад крытых жылля, аддаючы перавагу жыць і спаць у палях.

ДАН 4:16 *Сэрца чалавечае будзе аднята ў яго, і сэрца зьвярынае будзе дадзена яму; і сем часоў пройдуць над ім.*

У гэтым вопыце Бог яшчэ раз дае доказ сваёй сапраўднай усемагутнасці. Паколькі Творца жыцця ўсіх сваіх стварэнняў, ён можа ў любы час дзеля сваёй славы зрабіць адно разумным або, наадварот, аглушыць. Паколькі гэта застаецца нябачным для іх вачэй, мужчыны ігнаруюць гэтую пагрозу, якая пастаянна над імі ляжыць. Але гэта праўда, што ён рэдка ўмешваецца, а калі ўмешваецца, то з пэўнай прычыны і мэты.

Пакаранне мернае. Гэта будзе прымяняцца да караля Навухаданосара **сем разоў** , толькі сем гадоў. Выкарыстанне гэтай працягласці ні для каго, акрамя самога караля, не з'яўляецца законным. Зноў жа, робячы гэты выбар лічбы «7», Бог-стварэльнік сваёй «каралеўскай пячаткай» ініцыяваў дзеянне, якое павінна здзейсніцца.

Дан 4:17 *Гэты прысуд - настанова тых, хто чуе, гэтая настанова - загад сьвятых, каб жывыя ведалі, што Усявышні пануе над чалавечым*

каралеўствам і дае яго таму, каму хоча, і што ён выходзіць там наймярзотнейшага з людзей.

17а- *Гэты прысуд з'яўляецца ўказам тых, хто назірае*

Святы Дух падкрэслівае выключны характар гэтага Божага ўмяшання, якому Ён надае ролю «пастановы» тым, хто назірае . Чалавек павінен зразумець, што, нягледзячы на зманлівую знешнасць, за ім пастаянна назіраюць нябесныя істоты. Бог хоча зрабіць гэты прыклад урокам для людзей да канца свету. Спасылаючыся на тых, хто назірае , ён выяўляе дасканалую калектыўную аднасць анёлаў лагера Божага, які аб'ядноўвае іх у сваіх праектах і дзеяннях. Акрамя таго, гэты верш пацвярджае, што Бог прыпісвае лічбе 17 значэнне суда, гл. таксама Адкрыццё 17.

17б - *каб жыўшыя ведалі, што Усявышні валадарыць над чалавецтвам і аддае яго таму, каму хоча*

Бог усім кіруе і ўсім кіруе. Часта, забываючыся на гэтую схаваную рэальнасць, чалавек лічыць сябе гаспадаром свайго лёсу і сваіх рашэнняў. Ён думае, што выбірае сваіх лідэраў, але гэта Бог, які ставіць іх на пасаду, у адпаведнасці са сваёй добрай воляй і сваім меркаваннем аб рэчах і істотах.

17с- *і што ён выходзіць там наймярзотнейшага з людзей*

Праўдзівая прымаўка: «у людзей ёсць такія кіраўнікі, якіх яны заслугоўваюць». Калі людзі заслугоўваюць мярзотнага чалавека ў якасці кіраўніка, Бог навязвае ім гэта.

ДАН 4:18 *Гэта сон, які сніўся мне, цару Навухаданосару. Ты, Валтасар, дай тлумачэнне, бо ўсе мудрацы майго каралеўства не могуць даць яго мне; вы можаце, таму што ў вас ёсць дух святых багоў.*

18а- *Навухаданосар робіць поспехі, але ён усё яшчэ не навярнуўся. Ён яшчэ памятаў, што Даніла служыць святым багам . Адзінабожжа ім яшчэ не зразумела.*

ДАН 4:19 *Тады Данііл, якога звалі Валтасар, быў ашаломлены на хвіліну, і яго думкі занепакоілі яго. Адказаў кароль і сказаў: Валтасар! І адказаў Валтасар: спадару мой, няхай гэты сон будзе для ворагаў тваіх, і тлумачэнне яго для праціўнікаў!*

19а- *Данііл разумее сон і тое, што павінна адбыцца, настолькі жудаснае для караля, што Данііл палічыў за лепшае б бачыць, як справа выканана на яго ворагах.*

ДАН 4:20 *Дрэва, якое ты бачыў, якое вырасла вялікім і моцным, вяршыня якога дасягала нябёсаў, і якое было відаць ва ўсіх кутках зямлі;*

ДАН 4:21 *Гэтае дрэва, у якога была прыгожая лістота і багаты плод, якое дала ежу для ўсіх, пад якім хаваліся палявыя звяры і сярод галін якога сяліліся птушкі нябесныя,*

21а- *лістота была прыгожая*

Знешні выгляд і адзенне.

21б- *і багатыя плады*

Багацце дабрабыту.

21с- *які нёс ежу для ўсіх*

Які забяспечваў прадуктамі харчавання ўвесь свой народ.

21d- *над якім хаваліся палявыя звяры*

Кароль абаронца сваіх слуг.

21-га- *і сярод галін якога пасяліліся птушкі нябесныя*

Пад яго кіраваннем яго народ жыў у вялікай бяспецы. Птушкі адлятаюць і пакідаюць дрэва пры найменшай небяспецы.

ДАН 4:22 *Гэта ты, кароль, стаў вялікім і моцным, чыя веліч узрасла і ўзвышаецца да нябёсаў, і чыя ўлада распасціраецца да краёў зямлі.*

ДАН 4:23 *І ўбачыў цар аднаго са сьвятых вартаўнікоў, які сыходзіў зь неба і сказаў: ссячы дрэва і зьнішчы яго; але пакіньце ствол у зямлі, дзе карэнні, і завяжыце яго жалезнымі і меднымі ланцугамі сярод палявой травы; хай намочыцца ён расою нябеснай, і хай будзе доля ягоная з палявымі зьвярамі, пакуль не пройдзе над ім сем часоў.*

ДАН 4:24 *Вось тлумачэньне, цару, гэта пастанова Ўсявышняга, якая споўніцца над гаспадаром маім царом.*

ДАН 4:25 *Выганяць цябе з людзей, і будзеш жыць са зьвярамі польнымі, і будучь даваць табе есьці траву, як быкам; расой нябеснай будзеш мокры, і сем часоў пройдуць над табою, пакуль не спазнаеш, што Усявышні пануе над валадарствам чалавечым і дае яго, каму хоча.*

25а- *пакуль не даведаешся, што Усявышні кіруе царствам людзей і аддае яго таму, каму хоча.*

Данііл называе Бога «Усявышнім». Такім чынам ён накіроўвае думкі караля аб існаванні адзінага Бога; ідэю, якую кароль вельмі цяжка зразумець з-за гэтага політэістычнага паходжання, якое перадаецца ад бацькі да сына.

Дан 4:26 *Загад пакінуць ствол там, дзе карані дрэва, азначае, што тваё каралеўства застанецца з табой, калі ты прызнаеш, што Той, хто кіруе, знаходзіцца на небе.*

26а- *Калі ён прызнае, што той, хто кіруе, знаходзіцца ў небе, вопыт прыніжэння спыніцца, таму што кароль будзе перакананы і навернецца.*

ДАН 4:27 *Дык вось, цару, хай парада мая спадабаецца табе. Пакладзіце канец сваім грахам, чынычы справядлівасць, і сваім беззаконням, выяўляючы спагаду да няшчасных, і вашае ічасце будзе працягвацца.*

27а- *Калі кароль ажыццявіць тое, што Данііл пералічвае ў гэтым вершы, ён сапраўды навернецца. Але гэты характар аддадзены ганарлівасці, яго бяспрэчная ўлада зрабіла яго капрызным і часта несправядлівым, як навучыў нас папярэдні адкрыты вопыт.*

Дан 4:28 *Усё гэта здзейснілася на цара Навухаданосара.*

28а- *Гэтая дэкларацыя Данііла забараняе любую іншую інтэрпрэтацыю гэтага прароцтва, якое асуджае на несапраўднасць прароцкія асновы, якім вучаць Сведкі Іеговы і любыя іншыя рэлігійныя групы, якія супярэчаць правілам, вызначаным Даніілам. Больш за тое, змест цэлага раздзела сведчыць пра гэта. Таму што гісторыя навучыць нас, чаму на караля наклалася праклён у прароцтве дрэва.*

ДАН 4:29 *У канцы дванаццаці месяцаў, калі ён хадзіў па царскім палацы ў Вавілоне,*

29а- *12 месяцаў, або год, або « час » праходзіць паміж бачаннем і яго выкананнем.*

ДАН 4:30 Адказаў кароль і сказаў: ці ня вялікі гэта Вавілон, які я набудаваў у жыльлё царства моцаю моцы маёй і дзеля славы красы маёй?

30а- Гэта лёсавызначальны момант, калі каралю было б лепш прамаўцаць. Але мы можам гэта зразумець, таму што яго Вавілон быў сапраўдным цудам, які па-ранейшаму ўваходзіць у лік «сямі цудаў свету». Вісячыя сады, пышныя зелянінай, сажалкі, прасторныя плошчы і валы на плошчы 40 км з кожнага боку. Валы, на вяршыні якіх маглі раз'язджацца два танкі па ўсёй даўжыні валоў; шашы таго часу. Адна з яго брамы, рэканструяваная ў Берліне, знаходзіцца ў цэнтры дзвюх сцен, складзеных з блакітных эмаляваных камянёў, на якіх выгравіраваны герб караля: леў з крыламі арла, пра які згадвае Дан.7:4. Яму было чым ганарыцца. Але Бог не бачыць гонару ў яго словах, ён бачыць гонар, але перш за ўсё забыццё і пагарду да свайго папярэдняга вопыту. Безумоўна, гэты кароль не адзіная ганарлівая істота на зямлі, але Бог нацэліў на яго, хоча, каб ён быў на сваім небе, і ён будзе мець яго. Гэта заслугоўвае тлумачэння: Бог судзіць свае стварэнні па-за знешнім выглядам. Ён даследуе іх сэрцы і розумы і прызнае, ні разу не памыляючыся, авечак, вартых збаўлення. Гэта прымушае яго настойваць і часам тварыць цуды, але метадаў апраўдваецца якасцю атрыманага канчатковага выніку.

ДАН 4:31 Калі гэтае слова было яшчэ ў вуснах цара, голас сышоў з неба: *Слухай, цар Навухаданосар, што каралеўства адымецца ў цябе.*

31а- Навухаданосар стаў ахвярай любові Бога, які зладзіў на яго пастку і папярэдзіў яго аб гэтым у сваім прарочым сне. Прысуд з нябёсаў можна пачуць, але будзем радавацца, таму што зло, якое зробіць яму Бог, выратуе яго жыццё і зробіць яго вечным.

ДАН 4:32 *Выганяць цябе з людзей, будзеш жыць са зьвярамі польнымі, і будучь даваць табе есьці траву, як быкам; і сем часоў пройдуць над табою, пакуль не спазнаеш, што Усявышні валадарыць над чалавечым царствам і дае яго, каму хоча.*

32а- На працягу сямі гадоў, сем разоў, кароль губляе сваю яснасць, і яго розум пераконвае яго, што ён усяго толькі жывёла.

Дан 4:33 *У той самы час споўнілася слова над Навухаданосарам. Ён быў выгнаны з людзей, ён еў траву, як валы, яго цела было намачана расой нябеснай; пакуль валасы яе не вырасьлі, як пёры арліныя, а пазногі — як птушыныя.*

33а- Кароль сведчыць, што ўсё, што было абвешчана у бачанні было добра выканана на ім. Пішучы сваё сведчанне, наверхнуты кароль узгадвае гэты зневажальны вопыт, кажучы пра сябе ад трэцяй асобы. Сорам усё яшчэ штурхае яго адступіць. Застаецца магчымым яшчэ адно тлумачэнне, якое заключаецца ў тым, што гэтае сведчанне было напісана разам каралём і Даніілам, яго новым братам у праўдзівым Богу.

ДАН 4:34 *Пасля назначанага часу я, Навухаданосар, узвёў вочы мае да неба, і розум вярнуўся да мяне. Я блаславіў Усявышняга, уславіў і праславіў таго, хто жыве вечно, чыё валадарства — вечнае валадарства, і чыё валадарства з роду ў род.*

34a- Мудры і ўсемагутны Бог здабывае любоў згубленай авечкі. Яна далучылася да статку ягонага і памнажае свае хвалы дзеля яго славы.

34b- *той, чыё валадарства - вечнае валадарства, і чыё валадарства трывае з пакалення ў пакаленне*

Формула тычыцца 5-га ^{царства}, на гэты раз, вечнага, з бачання Сына Чалавечага Дан.7:14: *Яму дадзена ўлада, слава і царства; і ўсе народы, народы і ўсе мовы служылі яму. Яго валадарства - гэта вечнае валадарства, якое не міне, і яго царства ніколі не будзе разбурана . А таксама ў бачанні выявы ў Дан.2:44: У дні гэтых цароў Бог нябесны паставіць царства, якое ніколі не будзе разбурана, і яно не прыойдзе пад панаванне іншага народа; ён разаб'е і разбурыць усе гэтыя каралеўствы, а сам будзе трываць вечна .*

ДАН 4:35 *Усе, хто жыве на зямлі, нішто ў вачах Ягоных: Ён робіць, што хоча, з войскам нябесным і з тымі, хто жыве на зямлі, і няма нікога, хто б мог супрацьстаяць Ягонай руцэ ён: што ты робіш?*

35a- Слава Богу жывому! Таму што на гэты раз кароль усё зразумеў і навярнуўся.

Дан 4:36 *У той час розум вярнуўся да мяне; слава каралеўства майго, веліч і бляск мой вернуты мне; зноў спыталі мяне дарадцы мае і старэйшыны мае; Мяне вярнулi ў маё каралеўства, і мая моц толькі ўзрасла.*

36a- Як справядлівы і сумленны Ёў, якому Бог даў сыноў, дачок і нашчадкаў у канцы яго выпрабаванняў, кароль аднаўляе давер сваіх знатных і аднаўляе сваё цяпер ужо мудрае валадаранне сярод сапраўдных мудрацоў, прасветленых жывым Богам. . Гэты вопыт даказвае, што Бог дае Валадарства таму, каму хоча. Менавіта ён натхніў вялікіх халдэяў зноў прасіць свайго цара.

ДАН 4:37 *Цяпер я, Навухаданосар, слаўлю, праслаўляю і праслаўляю Цара нябеснага, у якога ўсе справы праўдзівыя і шляхі яго справядлівыя, і які можа прынізіць тых, што ходзяць у ганарлівасці.*

37a- Ён можа сказаць гэта, таму што ён заплаціў, каб мець магчымасць гэта сказаць.

Каб пазбегнуць горшага, вырыванне зуба можа быць вельмі балюча; але стаўкі могуць апраўдаць пакуты. Каб атрымаць вечнасць, можа быць неабходна прайсці праз цяжкія або вельмі цяжкія выпрабаванні; выкарчоўванне гонару апраўдае іх, калі гэта магчыма. Ведаючы яго магчымасці, Езус Хрыстус зрабіў Паўла сляпым па дарозе ў Дамаск, каб духоўна сляпы «ганіцель братаў сваіх» стаў яго верным і руплівым сведкам пасля таго, як вярнуўся зрок ягоных вачэй, але перш за ўсё зрок яго дух.

Данііл 5

ДАН 5:1 *Кароль Валтасар зладзіў вялікую гасьціну для сваіх вяльможаў, на тысячу, і піў віно перад імі.*

1a- Кароль Навухаданосар заснуў у міры Божым, калі ён быў даволі старым, і яго сын Набанід змяніў яго, не жадаючы кіраваць, таму ён дазволіў свайму сыну Валтасару валадарыць замест яго. Не блытайце гэтае імя, якое

азначае «Бэл абараняе караля», выклік, які Бог мае намер прыняць, з імем, якое Навухаданосар даў Данілу: Валтасар, што азначае «Бэл будзе абараняць». У паходжанні гэтых імёнаў ляжыць пакланенне Белу або Беліялу, за якім стаіць адзіны арганізатар політэізму: сатана, д'ябал. Як мы ўбачым, наступнікі наверха караля не пайшлі за ім па гэтым шляху.

ДАН 5:2 *Валтасар, пакаштаваўшы віна, прынёс залаты і срэбны посуд, які Навухаданосар, бацька ягоны, узяў з Ерусалімскага храма, каб кароль і вяльможы яго, жонкі і наложніцы выкарыстоўвалі іх для піць.*

2а- Для гэтага паганскага караля гэтыя залатыя і срэбныя пасудзіны - толькі здабыча, узятая ў габрэяў. Вырашыўшы ігнараваць сапраўднага Бога, да якога наварнуўся Навухаданосар, ён ігнаруе той факт, што гэты жывы Бог судзіць усе яго дзеянні. Выкарыстоўваючы гэтыя рэчы, кансэкраваныя і асьвечаныя ў служэнні Богу-Стварыцелю, як падставу і прафанацыю, ён робіць апошнюю памылку свайго кароткага жыцця. У свой час Навухаданосар ведаў, як прыняць да ўвагі дзейную моц Бога габрэяў, бо разумее, што яго нацыянальных багоў насамрэч не існуе. Усе народы, падпарадкаваныя цару Вавілонскаму, чулі яго моцнае сведчанне на карысць Цара Нябеснага, асабліва яго найбліжэйшая сям'я. Такім чынам, Бог мае ўсе падставы паказаць сябе справядлівым і бязлітасным.

ДАН 5:3 *І вынеслі залаты посуд, які быў узяты з храма, з дому Божага ў Ерусаліме; і пілі яго кароль і вяльможы ягоныя, жонкі ягоныя і наложніцы ягоныя.*

3а- Данііл настойвае на паходжанні гэтых сасудаў, якія былі выдалены з храма, з дома Божага ў Ерусаліме. Ужо, убачыўшы, што габрэйскі Бог дазволіў вынесці гэтыя рэчы са свайго храма, малады цар павінен быў зразумець, што сапраўдны Бог карае і сурова карае тых, хто яму дрэнна служыць. Паганскія багі не робяць такіх рэчаў, і іх чыноўнікі толькі імкнуцца дагадзіць людзям, чыю даверлівасць яны выкарыстоўваюць.

ДАН 5:4 *Яны пілі віно і славілі багоў залатых, срэбных, медных, жалезных, драўляных і каменных.*

4а- Прафаннае выкарыстанне састарэла, гэта ідалапаклонства, вяршыня агіды для Бога. Важнай дэтальлю з'яўляецца тое, што кароль з вялікай неасцярожнасцю балюе са сваімі сябрамі, а яго гораду пагражаюць мідзяне і персы, якія яго абложваюць.

ДАН 5:5 *У гэты момант з'явіліся пальцы чалавечай рукі і пісалі насупраць сьвяцільні на вапняку сьцяны царскага палацу. Кароль убачыў гэты канец рукі, якая пісала.*

5а- Цуды часоў Навухаданосара былі пагарджаныя, гэты новы цуд не накіраваны на навартанне, але на знішчэнне жыцця вінаватых, як мы ўбачым. Перад злымі абвінаваўцамі, якія жадалі смерці грэшніку, Ісус Хрыстос таксама напіша пальцам на пяску грахі, якія яны чыняць таемна.

ДАН 5:6 *Тады кароль змяніўся, і думкі ягоныя трывожылі яго; суставы яго спіны расслабіліся, а калені стукаліся адна аб адну.*

6а- Цуд адразу дае свае наступствы. Нягледзячы на ап'яненне, яго розум рэагуе, ён у жаху.

ДАН 5:7 *І закрычаў цар гучна да астролагаў, Халдэяў і варажбітоў; і адказаў кароль і сказаў вавілонскім мудрацам: кожны, хто прачытае гэтае Пісанне і дасць мне тлумачэнне яго, будзе апрануты ў пурпуру і будзе насіць залатое каралі на шыі сваёй і будзе мець трэцяе месца ў ўрад каралеўства.*

7а- Даніэль зноў ігнаруецца; яго сведчанні былі пагарджаныя каралеўскай спадчынай. І зноў, у надзвычайнай пакуты, малады кароль абяцае самыя высокія ўшанаванні таму, хто апынецца здольным расшыфраваць паведамленне, напісанае на сцяне, звышнатуральным спосабам. Той, хто гэта зробіць, атрымае трэцяе месца ў каралеўстве, таму што Набанід і Валтасар займаюць першае і другое месцы.

ДАН 5:8 *Прыйшлі ўсе царскія мудрацы; але яны не маглі прачытаць напісанае і даць каралю тлумачэнне.*

8а- Як і пры Навухаданосары, гэта застаецца немагчымым для паганскіх мудрацоў.

ДАН 5:9 *Тады цар Валтасар вельмі спалохаўся і зьмяніў колер, а вяльможы ягоныя былі ў жаху.*

ДАН 5:10 *І цырыца, дзякуючы словам караля і яго вяльможаў, увайшла ў банкетную залу і сказала так: о кароль, жыві вечна! Няхай не трывожасць цябе твае думкі, і няхай твой твар не мяняе колер!*

ДАН 5:11 *У вашым каралеўстве ёсць чалавек, які мае ў сабе духа святых багоў; і ў дні бацькі твайго знайшліся ў ім сьвятла, розум і мудрасьць, як мудрасьць багоў. Таксама цар Навухаданосар, бацька ваш, цар, бацька ваш, паставіў яго правадыром чараўнікоў, астролагаў, халдэяў, варажбітоў,*

Дан 5:12 *таму што ў ім Данііл, названы царом Валтасарам, быў знойдзены вышэйшы дух, веды і разуменне, здольнасць тлумачыць сны, тлумачыць загадкі і вырашаць цяжкія пытанні. Таму няхай паклічуць Данііла, і ён дасць тлумачэнне.*

12а- Гэтае сведчанне каралевы збівае з панталыку і асуджае ўсю каралеўскую сям'ю: мы гэта ведалі... але вырашылі не прымаць гэта да ўвагі.

ДАН 5:13 *Тады Данііл быў прыведзены да караля. Адказаў кароль і сказаў Даніілу: ці ты гэты Даніла, адзін з палонных Юдэяў, якіх бацька мой кароль вывеў зь Юдэі?*

ДАН 5:14 *Я чуў пра цябе, што ты маеш у сабе духа багоў і што ў табе сьвятло, розум і надзвычайная мудрасьць.*

ДАН 5:15 *Яны толькі што прывялі да мяне мудрацоў і астролагаў, каб яны прачыталі гэтае пісанне і далі мне тлумачэнне; але яны не змаглі даць тлумачэнне слоў.*

Дан 5:16 *Я даведаўся, што вы можаце даваць тлумачэнні і вырашаць цяжкія пытанні; цяпер, калі ты зможаш прачытаць гэтае пісанне і даць мне тлумачэнне, ты будзеш апрануты ў пурпур, на шыі будзеш насіць залатое каралі і будзеш займаць трэцяе месца ва ўрадзе каралеўства.*

16а- Трэцяе месца пасля Набаніда, яго бацькі і яго самога.

ДАН 5:17 *Данііл адказаў перад каралём: захавай дары твае і аддай дары твае іншаму; аднак я прачытаю каралю напісанае і дам яму тлумачэнне.*

17а- Данііл стары і не надае значэння ўшанаванням або таварам і каштоўнасцям з срэбра і золата, але магчымасць нагадаць гэтаму маладому каралю пра яго недахопы, яго грахі, за якія яму давядзецца заплаціць за сваё жыццё, не адмовіцца, і ён слуга Божы для такога роду дзеянняў.

ДАН 5:18 Цару, Найвышэйшы Бог даў Навухаданосару, бацьку твайму, панаванне, веліч, славу і веліч;

18а- Кіраванне Навухаданосара было справай і дарам праўдзівага Бога, як і яго веліч, якую ён памылкова прыпісваў сваёй сіле з гонару, перш чым сем гадоў быў дурным перад Богам.

ДАН 5:19 І з-за велічы, якую ён даў яму, усе людзі, народы, людзі кожнай мовы баяліся і трымцелі перад ім. Кароль забіваў, каго хацеў, і дазваляў жыць тым, каму хацеў; каго хацеў, падымаў, а каго хацеў — апускаў.

19а- Кароль пакараў смерцю тых, каго хацеў

У прыватнасці, гэтая ўлада, дадзеная Богам, прымусіла яго пакараць мяцежны яўрэйскі народ і пакараць смерцю многіх яго прадстаўнікоў.

19б- і ён пакінуў жыццё тых, каго хацеў

Данііл і палонныя габрэі выйгралі.

19с- ён гадаваў тых, каго хацеў

Данііла і трох яго верных паплечнікаў цар Навухаданосар падняў над халдэямі.

19д- і ён апусціў тых, каго хацеў

Вялікія яго каралеўства павінны былі пагадзіцца, каб імі кіравалі маладыя прыхадні з габрэйскай няволі. Яго магутнай рукой габрэйскі нацыянальны гонар быў прыніжаны і знішчаны.

ДАН 5:20 Але калі сэрца яго ўзнялася, а дух зацвярдзелы да пыхі, ён быў скінуты са свайго каралеўскага трона і пазбаўлены славы;

20а- Вопыт караля Навухаданосара дазваляе нам зразумець пыху, якую прыпісваюць папскаму каралю Дан.7:8. Данііл дэманструе каралю, што абсалютная ўлада дадзена Богам таму, каму ён хоча, згодна з яго праграмай. Але, нагадваючы аб прыніжэнні цара Навухаданосара, ён нагадвае яму, што якім бы магутным ён ні быў, зямны цар залежыць ад неабмежаванай улады нябеснага цара.

ДАН 5:21 Ён быў выгнаны з асяродзьдзя сыноў чалавечых, і сэрца ягонае сталася, як сэрца зьяроў, і жытло ягонае было сярод дзікіх аслоў; яму давалі есці траву, як валам, і цела яго палівалі расой нябеснай, пакуль ён не спазнаў, што вярхоўны Бог пануе над царствам людзей і аддае яго таму, каму хоча.

21а- Я звярнуў увагу, што толькі ў гэтым вершы згадваюцца «дзікія аслы». Асёл — тыповы сімвал упартасці: «упарты, як асёл», асабліва калі ён «дзікі», а не прыручаны. Гэта сімвал, які прадстаўляе дух чалавека, які адмаўляецца слухаць урокі, дадзеныя Богам праз жыццёвы вопыт і біблейскія аб'яўленні.

ДАН 5:22 І ты, Валтасар, сын ягоны, не ўлакорыў сэрца твайго, хоць і ведаў усё гэта.

22а- Фактычна, гэта быў Валтасар, які паводзіў сябе як «дзікі асёл», не прымаючы пад увагу вопыт, перажыты яго «бацькам» (яго дзедам).

ДАН 5:23 Ты ўзвысіў сябе супраць Госпада нябёсаў; посуд дома яго прынесены перад вамі, і вы пілі зь іх віно, ты і старэйшыны твае, жонкі твае і наложніцы твае; ты славіў багоў срэбных, залатых, медных, жалезных, драўляных і каменных, якія ня бачаць і ня чуюць, і нічога ня ведаюць, і не праславілі Бога, у якога ў руцэ тваё дыханьне і ўсе дарогі твае.

23а - Валтасар апаганіў залаты посуд, які быў асвечаны Богу-стваральніку для рэлігійнага служэння ў яго храме. Але, выкарыстоўваючы іх для ўсхвалення фальшывых паганскіх багоў, ён дасягнуў вышыні **мярзоты**. Гэты вобраз падрыхтоўвае вобраз Адкр.17:4: *гэтая жанчына была апранута ў пурпуру і пурпуру і ўпрыгожана золатам, каштоўнымі камянямі і жэмчугам. Яна трымала ў руцэ залаты кубак, напоўнены мярзотамі і нечыстотамі яе прастытуцыі*. Яна атрымала назву « Вавілон вялікі » ў вершы 5.

ДАН 5:24 Таму ён паслаў гэты канец рукі, якая накрэсліла гэты ліст.

24а – У сваю чаргу Валтасар занадта позна адкрывае існаванне сапраўднага жывога Бога, які дзейнічае і чудоўным чынам рэагуе на паводзіны людзей.

Дан 5:25 *Вось надпіс, які напісаны: гольян, гольян, тэкел, уфарсін.*

25а- Пераклад: падлічаны, падлічаны, узважаны і падзелены

Дан 5:26 *І вось тлумачэнне гэтых слоў. Пралічана: Бог палічыў тваё каралеўства і паклаў яму канец.*

26а- Першы « падлічаны » паказвае на пачатак валадарання, а другі « падлічаны » - на канец гэтага валадарання.

Дан 5:27 *Узважаны: вы былі ўзважаныя на вагах, і вы знайшлі недахоп.*

27а- Шалі тут з'яўляюцца сімвалам боскага суда. Людзі прынялі яго для абазначэння службаў правасуддзя; вельмі недасканалая справядлівасць. Але Бог дасканалы і заснаваны на вобразе падвойных вагаў, Ён узважвае ўчынкi дабра і зла, якія здзейсніў судзімы. Калі плято дабра лягчэйшае, чым плято зла, боскае асуджэнне апраўданае. І гэта выпадак з царом Валтасарам.

Дан 5:28 *Падзелены: Царства тваё будзе падзелена і аддадзена Мідзянам і Персам.*

28а- У той час як ён аддаваўся агідным выпіўкам у сваім каралеўскім палацы пад кіраўніцтвам цара Дарыя, мідзяне ўвайшлі ў Вавілон па рэчышчы ракі, часова адцягнутаі і высахлай.

ДАН 5:29 *І Валтасар неадкладна аддаў загад, і Данііла апранулі ў пурпуру і надзелі на яго шыю залатыя каралі, і было абвешчана, што ён будзе трэцім ва ўрадзе каралеўства.*

Дан 5:30 *У тую ж ноч быў забіты Валтасар, цар Халдэйскі.*

ДАН 5:31 *Дарый Мідзянін завалодаў царствам, маючы шэсьцьдзесят два гады.*

31а- Гэтае дакладнае сведчанне відавочцы Данііла не прызнаецца гісторыкамі, якія прыпісваюць гэта дзеянне персідскаму цару Кіру 2 Вялікаму ў – 539 г.

Данііл 6

Вучэнне гэтага раздзела 6 ідэнтычнае вучэнню Данііла 3. На гэты раз яно прадстаўляе нам Данііла ў выпрабаванні ўзору вернасці, каб пераймаць і прайграваць для ўсіх выбраных, пакліканых Богам у Езусе Хрысце. Каментарыі карысныя, але проста прачытайце і вывучыце ўрок. Кароль *Дарый* дзейнічае як Навухаданосар у свой час і, у сваю чаргу, *ва ўзросце 62 гадоў*, ён будзе вызнаваць славу жывога Бога Данііла; навяртанне, атрыманае дзякуючы сведчанню Данііла аб вернасці, калі Бог абараніў яго ад *львоў*. З самага пачатку іх адносін ён адчувае прыхільнасць і цікавасць да Даніэля, які служыць яму верна і сумленна і ў якім ён *бачыць вышэйшы розум*.

ДАН 6:1 *Добра было Дарыю паставіць над царствам сто дваццаць сатрапаў, якія павінны былі быць па ўсім царстве.*

1а- Кароль Дарый выяўляе сваю мудрасць, даверыўшы кіраванне каралеўствам 120 губернатарам, створаным у 120 правінцыях.

ДАН 6:2 *І прызначыў ён трох правадыроў над імі, сярод якіх быў Данііл, каб гэтыя сатрапы давалі ім справаздачу і каб кароль не пацярпеў ніякай шкоды.*

2а- Данііл па-ранейшаму з'яўляецца адным з галоўных лідэраў, якія кантралююць сатрапаў.

ДАН 6:3 *Данііл пераўзыходзіў князёў і сатрапаў, бо ў ім быў вышэйшы дух; і кароль думаў усталяваць яго па ўсім каралеўстве.*

3а- Дарый, у сваю чаргу, заўважае перавагу Данііла з пункту гледжання яго разумнага і мудрага розуму. І яго план паставіць яго вышэй за ўсіх абудзіць рэўнасць і нянавісць да Данііла.

ДАН 6:4 *Тады кіраўнікі і сатрапы шукалі магчымасці абвінаваціць Данііла ў справах каралеўства. Але яны не маглі знайсці ні нагоды, ні чаго напракнуць, таму што ён быў верны, і ні віны, ні чаго-небудзь дрэннага не бачылі ў ім.*

4а- Данііл служыць Богу там, дзе ён яго паставіў, так што ён служыць каралю з такой жа адданасцю і вернасцю. Такім чынам, гэта выглядае *недакорным* ; крытэрыў, які сустракаецца сярод святых «адвентыстаў апошніх дзён» паводле Адкр.14:5.

ДАН 6:5 *І сказалі гэтыя людзі: мы не знойдзем ніякай нагоды супраць гэтага Данііла, хіба што ў законе яго Бога.*

5а- Гэтыя развагі раскрываюць мысленне д'ябальскага лагера апошняга зямнога выпрабавання веры, у якім суботні адпачынак сёмага дня Закона Божага дазволіць забіць сваіх верных слуг, бо яны не пагодзяцца шанаваньне астатня частка першага дня стала абавязковай, нядзеля паводле рымскага рэлігійнага права.

ДАН 6:6 *Тады гэтыя князі і гэтыя сатрапы ў суме прыйшлі да караля і сказалі яму так: цар Дарый, жыві вечно!*

6а- Гэта бурнае ўступленне мае на мэце нагадаць каралю аб сіле ліку, яго здольнасці ствараць беспарадкі і, такім чынам, аб неабходнасці ўмацавання свайго панавання.

ДАН 6:7 *Усе князі каралеўства, аканомы, сатрапы, дарадцы і губернатары лічаць, што павінен быць выдадзены каралеўскі ўказ з строгай забаронай, каб кожны на працягу трыццаці дзён маліўся любому Богу або любому чалавеку, акрамя цябе, цару, будзе кінуты ў львіную яму.*

7а- Да таго часу цар Дарый не імкнуўся прымусіць людзей свайго каралеўства служыць аднаму богу, а не іншаму. У політэізме рэлігійная свабода поўная. І каб пераканаць яго, змоўшчыкі ліслівіць яму, шануючы яго, цара Дарыя, як бога. Тут зноў, як ва ўсіх вялікіх кіраўнікоў, абуджаецца гонар і прымушае яго ўхваляць гэты парадак, які, аднак, не зыходзіць з яго розуму.

ДАН 6:8 *Цяпер, кароль, пацьвердзі забарону і напішы ўказ, каб ён быў незваротным, паводле закону Мідыі і Пэрсы, які нязменны.*

8а- Гэты дэкрэт цудоўна прадказвае таго, хто зробіць Рымскую нядзелю абавязковай у канцы дзён. Але давайце заўважым, што гэты нязменны характар закона Мідыі і Персаў, устаноўлены памылковымі і грэшнымі людзьмі, цалкам неапраўданы. Нязменнасць належыць сапраўднаму і жывому Богу, Творцу.

Дан 6:9 *Пасля гэтага цар Дарый напісаў указ і ўказ.*

9а- Гэты крок вельмі важны, таму што, напісаўшы сам указ і абарону, трэба будзе паважаць нязменны закон мідзян і персаў.

ДАН 6:10 *Калі Данііл даведаўся, што ўказ напісаны, ён увайшоў у дом свой, дзе вокны сьвятліцы былі адчыненыя ў бок Ерусаліма; і тры разы на дзень кленчваў, маліўся і славіў Бога свайго, як і раней.*

10а- Данііл не мяняе сваіх паводзін і не дазваляе на сябе ўплываць гэтай чалавечай меры. Адчыняючы сваё акно, ён паказвае, што хоча, каб пра яго вернасць Усемагутнаму Богу ведалі ўсе. У гэты час Данііл паварочвае ў бок Ерусаліма, дзе знаходзіцца нават разбураны храм Божы. Бо Дух Бог доўгі час зьяўляўся ў гэтым сьвятым храме, які зрабіў сваім домам, сваім зямным жытлом.

ДАН 6:11 *Тады гэтыя людзі ўвайшлі ў шумным парадку і знайшлі Данііла, які маліўся і заклікаў свайго Бога.*

11а- Змоўшчыкі чакалі і сачылі за ім, каб злавіць яго на непадпарадкаванні каралеўскаму ўказу; у цяперашні час з'яўляецца «грубым злачынствам».

ДАН 6:12 *І сталі яны перад каралём і сказалі яму адносна каралеўскай абароны: хіба ты не напісаў абароны, што кожны, хто на працягу трыццаці дзён будзе маліцца якому-небудзь богу або любому чалавеку, акрамя цябе, цару, будзе кінулі ў логава львоў? Цар адказаў: гэта дакладна, згодна з законам Мідыі і Персаў, які нязменны.*

12а- Кароль можа пацвердзіць толькі той указ, які ён сам напісаў і падпісаў.

ДАН 6:13 *І адказвалі яны зноў і сказалі цару: Данііл, адзін з палонных Юдэй, не паслухаў цябе, цару, і малітвы, якую ты пісаў тры разы на дзень.*

13а- Злоўлены на месцы дзеяння, у дзеянні сваёй малітвы, Данііл асуджаны. Кароль шануе Данііла за вернасць і сумленнасць. Ён неадкладна ўстанавіць сувязь паміж сабой і гэтым Богам, якому ён служыць з такой стараннасцю і вернасцю, бо рэгулярна моліцца яму тры разы на дзень. Гэта тлумачыць боль і пакуты, якія прычыніць яму асуджэнне Данііла, і пачатак яго будучага навяртання.

ДАН 6:14 *Пачуўшы гэта, кароль вельмі засмуціўся; ён захацеў выбавіць Данііла і да захаду сонца спрабаваў выратаваць яго.*

14а- Затым кароль разумее, што ім маніпулявалі, і ён прыкладае ўсе намаганні, каб выратаваць Данііла, якога ён вельмі шануе. Але яго намаганні будуць марнымі, і кароль з сумам выяўляе перад усім, што: *літара забівае, але дух дае жыццё*. Даючы пазней людзям гэты выраз, Бог паказвае мяжу павагі да законаў. Жыццё нельга рэгуляваць літарамі законаў. У сваім боскім судзе Бог прымае пад увагу дэталі, якія мёртвая літара яго пісанага закона ігнаруе, і людзі без Бога не маюць мудрасці, каб зрабіць тое ж самае.

ДАН 6:15 Але гэтыя людзі настойвалі на каралю і казалі яму: «Ведай, кароль, што закон мідзян і пэrsaў патрабуе, каб кожная забарона або ўказ, пацверджаны каралём, былі бесперашкоднымі.

15a- Змоўшчыкі нагадваюць аб незваротнасці (неапраўданасці) рашэнняў, прынятых царом Мідыі і Персаў. Ён сам трапіў у пастку спадчыннай культуры. Але ён разумее, што стаў ахвярай змовы супраць Данііла.

ДАН 6:16 Тады кароль загадаў прывесці Данііла і кінуць у львіную яму. Адказаў кароль і сказаў Данілу: хай выбавіць цябе Бог твой, Якому ты цярпліва служыш!

16a- Кароль вымушаны кінуць Данііла ў львіную яму, але ён усім сэрцам жадае, каб Бог, якому ён так верна служыць, умяшаўся і выратаваў яго.

ДАН 6:17 Яны прынеслі камень і паклалі яго на адтуліну ямы; кароль запячатаў яго сваім пярсцёнкам і пярсцёнкам сваіх вяльможаў, каб нічога не змянілася адносна Данііла.

17a- Тут вопыт Данііла паказвае падабенства з пахаваннем Хрыста, круглыя каменныя дзверы якога таксама былі запячатаны, каб прадухіліць умяшанне чалавека.

ДАН 6:18 І пайшоў цар у свой палац; ён правёў ноч у посце, не прывёў да сябе наложніцы і не мог заснуць.

18a- Такія паводзіны караля сведчаць аб яго шчырасці. Робячы гэтыя рэчы, ён паказвае, што хоча дагадзіць Богу Данііла і атрымаць ад яго сваё выратаванне. Гэта пачатак яго навяртання да адзінага Бога.

ДАН 6:19 Цар устаў на досвітку і пасьпешліва пайшоў да львінай ямы.

19a- Падрыхтоўка да чысціні з наступнай бяссоннай ноччу з-за таго, што яго розум пакутуе ад думкі пра смерць Данііла і гэты кідок да львінага ямы на досвітку - гэта не дзеянні паганскага караля, а дзеянні брата, які любіць свайго брата у Бога.

ДАН 6:20 Калі ён наблізіўся да ямы, сумным голасам паклікаў Данііла. Адказаў кароль і сказаў Данілу: ці мог Данііл, слуга Бога жывога, Бог твой, Якому ты цярпліва служыш, выратаваць цябе ад ільвоў?

20a- Калі ён наблізіўся да ямы, ён сумным голасам паклікаў Данііла

Кароль спадзяецца, але баіцца і баіцца горшага для Данііла. Аднак яго надзея дэманструецца тым, што ён тэлефануе ёй і задае пытанне.

20b- Ці быў Данііл, слуга Бога жывога, ваш Бог, якому вы цярпліва служыце, мог выратаваць вас ад ільвоў?

Назваючы Яго « Жывым Богам », Дарый сведчыць аб пачатку свайго навяртання. Аднак яго пытанне " ці змог ён выратаваць вас ад ільвоў? » паказвае нам, што ён яго яшчэ не ведае. У адваротным выпадку ён сказаў бы: " Ён хацеў пазбавіць вас ад ільвоў? " .

ДАН 6:21 І сказаў Данііл каралю: цару, жыві вечно!

21a- У вуснах змоўшчыкаў у вершы 6 гэты выраз меў мала значэння, але ў Данііла ён прарочыў доступ да вечнага жыцця, захаванага для абраных Бога.

ДАН 6:22 Бог мой паслаў анёла свайго і закрыў папчы лвам, якія не зрабілі мне зла, бо я быў прызнаны невінаватым перад Ім; і перад табою, цар, я не зрабіў нічога благога.

22а- У гэтым вопыце кароль Дарый разумее, наколькі дурным, неапраўданым і неўхваляльным з'яўляецца праўдзівы Жывы Бог, якому Данііл, не хаваючыся, нязменнасць канцэпцыі чалавечых каралеўскіх указаў.
ДАН 6:23 *Тады кароль вельмі ўзрадаваўся і загадаў вывесці Данііла з ямы. Данііл быў выняты з ямы, і не было на ім раны, таму што ён спадзяваўся на свайго Бога.*

23а- *Тады кароль вельмі ўзрадаваўся*

Гэтая рэакцыя натуральнай і спантаннай радасці паказвае будучыню, выбраную Богам, таму што кароль цяпер мае ўпэўненасць у сваім існаванні і сваёй уладзе.

23b - *Данііл быў выняты з ямы, і не было на ім раны*

Як не згарэла адзенне трох таварышаў Данііла, кінутае ў перагрэтую печ.

23с- *таму што ён спадзяваўся на свайго Бога*

Гэтая ўпэўненасць выявілася ў яго рашэнні не выконваць каралеўскі ўказ, які пазбавіў бы Бога яго малітваў; немагчымы і наймаверны выбар для гэтай чыста чалавечай мадэлі веры.

ДАН 6:24 *Цар загадаў, каб тых людзей, якія абвінавацілі Данііла, прывялі і кінулі ў львіную яму, яны і дзеці іхнія і жонкі іхнія; і перш чым яны дайшлі да дна ямы, ільвы схавілі іх і пераламалі ім усе косці.*

24а- Бог павярнуў сітуацыю супраць бязбожнікаў, якія планавалі зло. У часы персідскіх цароў, якія прыйдуць, вопыт будзе адноўлены для габрэя Мардэхая, якога правадыр Аман захоча забіць разам са сваім народам у часы царыцы Эстэр. Там таксама Аман будзе павешаны на шыбеніцы, усталяванай для Мардахая.

ДАН 6:25 *Пасля гэтага кароль Дарый напісаў усім народам, і ўсім плямёнам, і ўсім мовам, што жывуць на ўсёй зямлі: мір вам у вялікасці!*

25а- Гэта новае пісьмо караля - гэта запіс чалавека, пераможанага жывым Богам. Будучы цяпер у поўным спакоі ў сваім сэрцы, ён выкарыстоўвае сваё дамінуючае становішча, каб гаварыць з усім народам свайго каралеўства, сведчанне свайго міру, якое ён атрымаў ад праўдзівага Бога.

Дан 6:26 *Я загадваю, каб ва ўсім маім каралеўстве быў страх і страх перад Богам Данііла. Бо Ён ёсць Бог жывы і трывае вечна; яго каралеўства ніколі не будзе разбурана, і яго панаванне будзе доўжыцца да канца.*

26а- *Я загадваю гэта на ўсёй тэрыторыі майго каралеўства*

Цар загадвае, але нікога не прымушае.

26b- *страх і страх перад Богам Данііла*

Але ўзбагачаны гэтым вопытам, ён навязвае страх і страх перад Богам Данііла, каб адгаварыць аўтараў новай змовы, распальтай супраць Данііла.

26с- *Бо Ён Бог жывы і трывае вечна*

Ён спадзяецца, што гэтае сведчанне будзе прынята ў сэрцах народа каралеўства, і для гэтага ён хваліць і ўзвышае яго.

26d - *яго каралеўства ніколі не будзе разбурана, і яго панаванне будзе доўжыцца да канца*

Вечны характар 5-га ^{каралеўства} статуі зноў абвешчаны.

ДАН 6:27 *Гэта Той, Хто вызваляе і збаўляе, Хто робіць знакі і цуды на небе і на зямлі. Менавіта ён вызваліў Данііла ад улады львоў.*

27а- *Гэта той, хто вызваляе і ратуе*

Кароль сведчыць аб тым, што ён назіраў, але гэта вызваленне і выратаванне датычацца толькі фізічнага цела, жыцця Данііла. Нам трэба будзе дачакацца прышэсця Ісуса Хрыста, каб зразумець жаданне Бога вызваліць і збавіць ад граху. Але адзначым, што кароль, натуральна, адчуваў патрэбу ачысціцца, каб дагадзіць жывому Богу.

27б - *які робіць знакі і цуды ў небе і на зямлі*

Кніга Данііла сведчыць аб гэтых знаках і цудах, звышнатуральных дзеяннях, якія здзейсніў Бог, але будзьце асцярожныя, д'ябал і яго дэмані таксама могуць падрабіць некаторыя боскія цуды. Каб вызначыць паміж двума магчымымі крыніцамі, дастаткова зразумець, каму выгадна дастаўленае паведамленне. Гэта вядзе да паслухмянасці Богу-стваральніку ці да яго непаслухмянасці?

Дан 6:28 *Данііл меў поспех у валадаранні Дарыя і ў валадаранні Кіра Персідскага.*

28а- Мы разумеем, што Данііл не вернецца ў сваю нацыянальную радзіму, але ўрокі, якім Бог навучыў яго ў Дан.9, прымусяць яго прыняць гэты лёс, які вырашыў яго Бог, не пацярпеўшы.

Данііл 7

Дан 7:1 : *У першы год Валтасара, цара Вавілонскага, Данііл бачыў сон і бачыў бачаньня, калі ён ляжаў. Затым ён запісаў сон і расказаў галоўнае.*

1а- *Першы год Валтасара, цара Вавілонскага*

Гэта значыць у – 605 г. З моманту бачаньня Дан.2 прайшло 50 гадоў.

Смерць, вялікага цара Навухаданосара замяняе яго ўнук Валтасар.

Дан 7:2 : *Данііл пачаў і сказаў: я бачыў у сваім начным бачанні, і вось, чатыры вятры нябесныя кінуліся на вялікае мора.*

2а- *уварваліся чатыры вятры нябесныя*

Гэта ўніверсальныя войны, якія прымушаюць дамінантаў пашыраць сваю ўладу ў напрамку чатырох бакоў свету , у бок Поўначы, Поўдня, Усходу і Захаду.

2б- *на вялікім моры*

Вобраз непрыемны для чалавецтва, бо мора, нават вялікае, з'яўляецца сімвалам смерці. У Божым праекце гэта не асяроддзе, падрыхтаванае для чалавека, створанае паводле яго вобраза, паводле Быцця 1. Яго асяроддзе - зямля. Але з часоў першароднага граху чалавецтва страціла свой боскі вобраз, і ў яго чыстых і святых вачах яно больш не з'яўляецца нячыстымі і пражэрлівымі марскімі жывёламі, якія пажыраюць адзін аднаго пад натхненнем д'ябла і дэманаў. У гэтым бачанні мора сімвалізуе ананімную масу людзей.

Акрамя таго, тэрыторыя, ахопленая прароцтвам, тычыцца народаў, звязаных сваімі прыбрэжнімі аспектамі, якія мяжуюць з Міжземным морам. Такім чынам, *мора* адыгрывае вялікую ролю ў баявых дзеяннях заваёў уладароў.

ДАН 7:3 *І чатыры вялікія зьверы выйшлі з мора, розныя адзін ад аднаго.*

3а- *І чатыры вялікія жывёлы выйшлі з мора*

Мы знаходзім у новым бачанні вучэнне, дадзенае ў Данііла 2, але там жывёлы *замяняюць часткі цела статуі*.

3б- *розныя л е с адзін ад аднаго*

Як і матэрыялы статуі Дан.2.

ДАН 7:4 *Першы быў падобны да льва і меў крылы арліныя; Я глядзеў, пакуль яму не адарвалі крылы; ён быў узняты з зямлі і пастаўлены на ногі, як чалавек, і сэрца чалавека было дадзена яму.*

4а- *першы быў падобны да льва і меў крылы арліныя*

Тут *залатая галава* халдэйскага цара Дан.2 становіцца *львом з арлінымі крыламі*; эмблема, выгравіраваная на блакітных камянях Вавілона, гонару цара Навухаданосара ў Дан.4.

4б- *Я глядзеў, аж крылы яму адарвалі*

Прароцтва адносіцца да сямі гадоў або сямі часоў, падчас якіх цар Навухаданосар быў зроблены дурным Богам. На працягу гэтых 7 гадоў (*сем разоў*) прыніжэнняў, прадказаных у Дан.4:16, *яго чалавечае сэрца было выдалена, заменена сэрцам звера.*

4с- *ён быў узняты з зямлі і пастаўлены на ногі, як чалавек, і сэрца чалавека было дадзена яму.*

Тут пацвярджаецца яго навяртанне да Бога-творцы. Яго досвед дазваляе нам зразумець, што для Бога чалавек ёсць чалавекам толькі тады, калі яго сэрца мае вобраз Божага. Ён адкрые гэта ў сваім уцелаўленні ў Езусе Хрысце, дасканалай боскай мадэлі любові і паслухмянасці.

ДАН 7:5 *І вось, другі звер, падобны да мядзведзя, стаяў збоку; у яго было тры рэбры ў роце паміж зубамі, і сказалі яму: устань, еш шмат мяса.*

5а- *І вось, другі звер быў падобны да мядзведзя і стаяў з аднаго боку*

Пасля халдзейскага цара *сярэбраны куфар і рукі мідзян і персаў* сталі *мядзведзем*. Дакладнасць « *які стаяў з аднаго боку* » паказвае персідскае панаванне, якое з'явілася другім пасля мідскага, але яго заваёвы, атрыманыя персідскім каралём Кірам 2, далі яму значна большую моц, чым мідзяне.

5б- *у яго ў роце паміж зубамі было тры рэбры, і яны сказалі яму: устань, еш шмат мяса*

Персы будуць панаваць над Мідыяй і заваяваць тры краіны: Лідыю багатага цара Крэза ў 546 г., Вавілонію ў 539 г. і Егіпет у 525 г.

ДАН 7:6 Пасля гэтага я ўбачыў, і вось, другі, падобны да барса, і чатыры крылы на спіне яго, як у птушкі; гэтая жывёла мела чатыры галавы, і дадзена ёй была ўлада.

ба- Пасля гэтага я зірнуў, і вось, іншы, падобны да барса

Такім жа чынам, медны жывот і сцёгны грэчаскіх кіраўнікоў ператвараюцца ў леопарда з чатырма птушынымі крыламі; Плямы грэцкага леопарда робяць яго сімвалам граху.

бб- і меў чатыры крылы на спіне, як у птушкі

Чатыры крылы птушкі, звязаныя з леопардам, ілюструюць і пацвярджаюць надзвычайную хуткасць заваявання маладога караля Аляксандра Вялікага (паміж -336 і -323).

бс- гэтая жывёла мела чатыры галавы, і ёй было дадзена ўлада

Тут « чатыры галавы », але ў Дан.8 гэта будуць « чатыры вялікія рогі », якія абазначаюць грэчаскіх кіраўнікоў, пераемнікаў Аляксандра Македонскага: Селеўка, Пталамея, Лісімаха і Касандра.

ДАН 7:7 Пасля гэтага я глядзеў у начных уявах маіх, і вось, быў чацвёрты звер, страшны, страшны і вельмі моцны; у яго былі вялікія жалезныя зубы, што засталася, ён еў, ламаў, таптаў нагамі; ён адрозніваўся ад усіх папярэдніх жывёл і меў дзесяць рагоў.

7а- Пасля гэтага я глядзеў у сваіх начных уявах, і вось, быў чацвёрты звер, жудасны, жудасны і незвычайна моцны

Тут зноў жалезныя ногі Рымскай імперыі ператвараюцца ў пачвару з жалезнымі зубамі і дзесяцю рагамі. Таму што, згодна з Адкр.13:2, толькі яно мае крытэрыі трох папярэдніх імперый: Сіла льва, пацверджаная ў гэтым вершы, дзе сказана: незвычайна моцны; моц мядзведзя і хуткасць леопарда са спадчынай яго граху сімвалам яго плям.

7б- у яго былі вялікія жалезныя зубы, ён еў, ламаў і таптаў тое, што засталася;

Гэтыя падрабязнасці прыпісваюць яму бойню і разню, учыненыя сімвалам рымскага жалеза, якія будуць працягвацца да канца свету, яго папскага панавання.

7с- ён адрозніваўся ад усіх папярэдніх жывёл і меў дзесяць рагоў.

Дзесяць рагоў сімвалізуюць франкаў, лангабардаў, алеманаў, англасаксаў, вестготаў, бургундаў, свеваў, герулаў, вандалаў і остготаў. Гэта дзесяць хрысціянскіх каралеўстваў, якія ўтворацца пасля распаду Рымскай імперыі з 395 года, згодна з тлумачэннямі анёла Данілу ў вершы 24.

ДАН 7:8 І я паглядзеў на рогі, і вось, другі маленькі рог выйшаў з іх, і тры з першых рагоў былі вырваны перад гэтым рогам; і вось, у яе былі вочы, як вочы чалавека, і вусны, якія гаварылі пыхліва.

8а- Я паглядзеў на рогі, і вось, яшчэ адзін маленькі рог выйшаў з іх

Маленькі рог выходзіць з аднаго з дзесяці рагоў, які пазначае Італію остготаў, дзе знаходзіцца горад Рым і так званы папскі «Святы прастол», у Латэранскім палацы на гары Цэліус; Лацінскае імя азначае: неба.

86- *і перад гэтым рогам адарваны тры першыя рогі*

Адарваныя *рогі* храналагічна: *тры каралі паніжаны* з верша 24, а менавіта герулы паміж 493 і 510 гадамі, потым паслядоўна вандалы ў 533 годзе і остготы ў 538 годзе, якія былі выгнаны з Рыма палкаводцам Велізарыем па загадзе Юстыніяна 1^і канчаткова разбітыя пры Равене ў 540 годзе. Таму што мы павінны адзначыць следства выразу *перад гэтым рогам*. Гэта азначае, што *Рог* не мае асабістай ваеннай улады і атрымлівае выгаду ад узброеных сіл манархаў, якія баяцца яго і яго рэлігійнай улады і таму аддаюць перавагу падтрымліваць і падпарадкоўвацца яму. Гэта разважанне будзе пацверджана ў Дан.8:24, дзе мы прачытаем: *яго моц будзе павялічвацца, але не дзякуючы яго ўласнай сіле*, а верш 25 будзе ўдакладняць: *з-за яго росквіту і поспеху яго хітрыкаў, ён будзе мець пыху ў сэрца*. **Такім чынам дэманструецца, што ісціна атрымлівае пацверджанне толькі шляхам згрупавання падобных паведамленняў, раскіданых у розных раздзелах кнігі Данііла і ў больш шырокім сэнсе ўсёй Бібліі.** Раздзеленыя раздзелы кнігі «запячатваюць» прароцтва і яго пасланні, самыя тонкія і важныя застаюцца недаступнымі.

8с- *і вось, у яе былі вочы, як вочы чалавека*

У Rev.9, Дух папярэднічае сваім апісанням з тэрмінам *як*. Такім чынам, ён мяркуе падабенства знешняга выгляду, якое не з'яўляецца рэальнасцю. Тут таксама трэба адзначыць падабенства з *чалавекам*, уцелаўлёным у сваёй дасканаласці ў Езусе Хрысце, але ён мае на гэта толькі прэтэнзію. Але ёсць і больш, таму што «*вочы*» сімвалізуюць празорлівасць прарокаў, ідэальным узорам якіх таксама з'яўляецца Езус. І Дух намякае на прароцкую прэтэнзію папства, якое ў канчатковым выніку заснуе сваю афіцыйную штаб-кватэру ў Ватыкане, слова, якое азначае: прарочыць, ад лацінскага «*vaticinare*». Справа будзе пацверджана ў Адкр.2:20, калі Дух параўноўвае гэтую рымска-каталіцкую царкву з *Езавэлью*, якая забівала прарокаў *УаНВéН*, замежнай жанчынай, якая пакланялася Ваалам, замужам за царом Ахавам. Параўнанне апраўданае, таму што папства прымушае сапраўдных Божых прарокаў у Хрысце паміраць на вогнішчах інквізіцыі.

8d- *і рот, які гаварыў з фанабэрыстасцю.*

У гэтым раздзеле 7 боскі рэжысёр і рэжысёр прадстаўляе ў «павелічэнні» хрысціянскую эпоху, якая яго асабліва хвалюе, перыяд паміж канцом Рымскай імперыі і слаўным вяртаннем Хрыста ў Міхаіле, яго нябесным імені з анёламі. Ён абвясчае прыход *пыхлівага цара, ганіцеля святых Найвышэйшага*, які нападае на боскія рэлігійныя нормы, спрабуючы змяніць *часы і закон*, дзесяць заповедзяў, а таксама іншыя боскія пастановы. Дух абвясчае сваё апошняе пакаранне; ён будзе «*спажыты агнём*». *з-за яго нахабных слоў*. Таму сцэна нябеснага суда сёмага тысячагоддзя паўстае адразу пасля згадвання *яго напышлівых слоў*. Перад ёй кароль Навухаданосар таксама праяўляў *пыху*, але ён пакорліва прыняў урок прыніжэння, які даў яму Бог.

Суд нябесны

ДАН 7:9 Я глядзеў, калі ставілі троны. І сеў Старажытны днёмі. Вопратка Ягоная была белая, як сьнег, і валасы на галаве Яго, як чыстая воўна; трон яго быў, як полымя вогненнае, і колы, як палаючы агонь.

9a- Я глядзеў, як стаялі троны

Гэтая сцэна ўяўляе сабой час суда, які будзе здзейснены адкупленымі святымі Ісуса Хрыста ў яго прысутнасці, якія сядзяць на тронах, **на нябёсах**, згодна з Адкр.4, на працягу *тысячы гадоў*, згаданых у Адкр.20. Гэты прысуд стварае ўмовы для **канчатковага суда**, выкананне якога ілюструецца ў вершы 11.

9b- *І сеў Стары днёмі.*

Гэта абагаўлены Хрыстос, адзіны Бог-стваральнік. Дзеянне дзеяслова *сядзець* указвае на спыненне дзейнасці стоячы, з'яўляецца вобразам адпачынку. Неба ў абсалютным спакоі. На зямлі бязбожнікі былі знішчаны пасля вяртання Хрыста.

9c- *Яго вопратка была белая, як снег, і валасы на галаве Яго, як чыстая воўна*

Белы колер з'яўляецца сімвалам дасканалай чысціні Бога, якая тычыцца ўсёй Яго прыроды на ўзроўні Яго адзення, сімвалаў Яго твораў і валасоў на Яго галаве, якія з'яўляюцца вянкам чыстай і дасканалай мудрасці, свабоднай ад усякага *граху*.

Гэты верш прапануе Ісаі 1:18: *Прыйдзіце і будзем судзіцца! кажэ ЯаНВéН. Калі грахі твае, як пунсовае, будуць белыя, як сьнег; калі яны будуць чырвоныя, як пурпур, яны стануць, як воўна.*

9d - *яго трон быў падобны да полымя агню,*

Трон азначае месца вялікага Суддзі, суд *Божага* розуму. Яно размешчана пад вобразам полымя *агню*, якое будзе *вачыма* Хрыста-справядлівасці ў Адкр.1:14, дзе мы знаходзім апісанне гэтага верша. Агонь знішчае, што надае гэтаму суду мэту знішчэння ворагаў Бога і Яго выбраных. Паколькі яны ўжо мёртвыя, гэты суд датычыцца *другой смерці*, якая канчаткова ўразіць асуджаных.

9-я- *і колы, як палаючы агонь.*

Трон мае *колы* ў параўнанні з *палаючым агнём*, які будзе запалены на зямлі: Адкр.20:14-15: *другая смерць вогненнае возера*. Такім чынам, *колы* мяркуюць перамяшчэнне суддзяў з нябёсаў на зямлю для выканання вынесеных прысудаў. Жывы Бог, вялікі Суддзя, рухаецца, і калі зямля будзе абноўлена і ачышчана, ён зноў рушыць, каб усталяваць там свой каралеўскі трон у адпаведнасці з Адкр.21:2-3.

ДАН 7:10 Рака вогненная цякла і выцякала перад ім. Тысячы тысяч служылі яму, і дзесяць тысяч мільёнаў стаялі перад ім. Суддзі селі, і разгарнуліся кнігі.

10a- *Вогненная рака цякла і выцякала перад ім*

Ачышчальны *агонь*, які сядзе з *нябёсаў*, каб зжэрці душы загінулых, а потым уваскрэснуць, паводле Ап. *любімы горад*. **Але агонь сышоў з неба і зжэр іх**.

10b- *Тысячы тысяч служылі яму*

Гэта значыць мільён душ абраных, **выкупленых** з зямлі.

10с- *і дзесяць тысяч мільёнаў стаялі перад ім*

Дзесяць мільярдаў зямных душ, **пакліканых** Богам, уваскрасаюць і выклікаюць перад ім і яго суддзіямі, каб панесці справядлівы чароўны прысуд другой смерці, тое, што пацверджана ў Евангеллі ад Луці 19:27: *А астатнія, прывядзіце сюды ворагаў маіх, якія не жадалі, каб я валадарыць над імі і забіваць іх у прысутнасці маёй*. Такім чынам, Дух пацвярджае словы, сказаныя праз Езуса ў Матфея 22:14: « **Бо шмат пакліканых, але мала выбраных** ». Гэта будзе асабліва актуальна ў апошнія дні паводле Луці 18:8: ... *Але калі прыйдзе Сын Чалавечы, ці знойдзе веру на зямлі?*

10d- *Суддзі селі, і кнігі былі разгорнуты*

Вярхоўны суд будзе судзіць на падставе паказанняў, якія дазволілі вынесці прысуд, і абвінаваўчых актаў, адаптаваных індывідуальна для кожнай асуджанай душы. Яго кнігі апісваюць жыццё істоты, захаванай у памяці Богам, з вернымі анёламі ў якасці сведак, цяпер нябачнай для зямлян. **ДАН 7:11** *І я ўбачыў, з-за пагардлівых слоў, якія казаў рог; і як я паглядзеў, жывёла была забітая.*

11а- *Тады я паглядзеў, з-за напышлівых слоў, якія вымавіў рог*

Як словы « з-за напышлівыя словы » паказваюць, што гэты верш хоча паказаць нам прычынна-выніковую сувязь, якая вызначае Божы суд. Ён не судзіць беспадстаўна.

11б- *і пакуль я глядзеў, жывёла была забітая*

Калі чацвёртая жывёла, якая прадстаўляе пераемнасць, Імператарскі Рым - дзесяць еўрапейскіх каралеўстваў - Папскі Рым, знішчаецца агнём, гэта адбываецца з - за нахабнай вуснай дзейнасці Папскага Рыма; дзейнасць, якая будзе працягвацца да вяртання Хрыста.

11с- *і яго цела было **знішчана**, дастаўлена ў агонь для спалення*

Суд адначасова б'е ў маленькі рог і ў дзесяць грамадзянскіх рагоў, якія падтрымлівалі яго і ўдзельнічалі ў яго грахах паводле Адкр.18:4. *Вогненнае возера другой смерці пажарэ і **знішчыць іх***.

Дан 7:12 *Іншыя жывёлы былі пазбаўлены сваёй сілы, але ім было дадзена падаўжэнне жыцця да пэўнага часу.*

12а- *Іншыя жывёлы былі пазбаўлены сваёй сілы*

Тут, як і ў Адкр.19:20 і 21, Дух паказвае, што іншы лёс прадугледжана для звычайных грэшнікаў паганства, якія з'яўляюцца спадкаемцамі першароднага граху, які перадаваўся ад Адама да людзей на працягу зямной гісторыі.

12б- *але падаўжэнне жыцця ім было дадзена да пэўнага часу*

Гэтая дакладнасць азначае перавагу папярэдніх імперый у тым, што яны не перажылі канца свайго панавання ў канцы свету, як у выпадку з 4-й рымскай жывёлай пры яе апошняй форме хрысціянскага ўсеагульнага кіравання ў момант вяртання Ісуса Хрыста. Канец 4-га адзначаны яго поўным разбурэннем. Пасля гэтага зямля застаецца *бясформеннай і пустой* у вобразе *бездані* Быц.1:2.

Ісус Хрыстос, сын чалавечы

ДАН 7:13 Я глядзеў у начных уявах, і вось, у аблоках нябесных прыйшоў Нехта, падобны да Сына Чалавечага; ён прыйшоў да Старажытнага днямі, і прывялі яго да яго.

13a- Я глядзеў у начных уявах маіх, і вось, на аблоках нябесных прыйшоў Нехта, падобны да Сына Чалавечага

З'яўленне сына чалавечага пралівае святло на значэнне толькі што згаданага суда. Суд належыць Хрысту. Але ў часы Данііла Ісус яшчэ не прыйшоў, таму Бог уяўляе, што ён здзейсніць праз сваё зямное служэнне падчас свайго першага прышэсця на зямлю людзей.

13b - ён прыйшоў да спрадвечнага днямі, і яны прывялі яго да яго.

Пасля сваёй смерці ён уваскрэсне сам, каб прадставіць сваю дасканалую праведнасць, прынесеную ў ахвяру абражанаму Богу, каб атрымаць прабачэнне сваіх верных выбраннікаў, адсартаваных і выбраных ім самім. Прадстаўленая карціна вучыць прынцыпу збаўлення, атрыманага праз веру ў жаданую Богам ахвяру ў Хрысце. І гэта пацвярджае яго справядлівасць перад Богам.

ДАН 7:14 І далі яму ўладу, і славу, і каралеўства; і ўсе народы, народы і ўсе мовы служылі яму. Ягонае валадарства — вечнае валадарства, якое не міне, і ягонае каралеўства ніколі не будзе разбурана.

14a- Яму было дадзена панаванне, слава і каралеўства

Дадзеныя гэтага верша абагульняюцца ў гэтых вершах Мц.28:18-20, якія пацвярджаюць, што суд сапраўды належыць Ісусу Хрысту: *Ісус, падышоўшы, сказаў ім так: дадзена Мне ўся ўлада на небе і на зямлі . Дык ідзіце і навучайце ўсе народы, хрысціячы іх у імя Айца і Сына і Святога Духа і навучаючы іх захоўваць усё, што Я загадаў вам. І вось, Я з вамі ва ўсе дні аж да сканчэння свету .*

14b- і ўсе народы, народы і людзі кожнай мовы служылі яму

У абсалютным выражэнні гэта будзе на новай зямлі, старая абноўлена і праслаўлена пасля сёмага тысячагоддзя. Але адкупленыя будуць выбраны з усіх народаў, народаў і моваў адзіным збаўленнем, атрыманым Езусам Хрыстом, таму што яны служылі Яму на працягу свайго жыцця. У Ап.10:11 і 17:15 гэты выраз адносіцца да хрысціянізаваанай Еўропы і Заходняга свету. У гэтай групе мы знаходзім мільён *выратаваных* абраных, якія служаць Богу ў вершы 10.

14c- і яго праўленне ніколі не будзе знішчана

Дэталі, прыведзеныя ў Дан.2:44 адносна яго, пацвярджаюцца тут: *яго валадаранне ніколі не будзе знішчана.*

ДАН 7:15 У мяне, Данііл, дух мой трывожыўся ўва мне, і ўявы галавы маёй жахнулі мяне.

15a- Я, Данііл, меў у сабе трывожны дух

Бяда Данііла апраўданая, бачанне абвяшчае небяспеку для святых Божых.

15b- і бачання ў маёй галаве напалохалі мяне.

Неўзабаве яго бачанне Міхаіла акажа на яго такі ж эфект, паводле Дан.10:8: *Я застаўся адзін і ўбачыў гэта вялікае бачанне; сіла мая вычарпала мяне, твар мой змяніўся і згніў, і я страціў усю моц.*

Тлумачэнне: *сын чалавечы і Міхаіл* - адна і тая ж боская асоба . *Страх* будзе характарызаваць панаванне Рыма, таму што ў гэтых двух паслядоўных панаванняў, ён не дасць народу святых кіраўнікоў, такіх як Навухаданосар, Дарый Мідзянін і Кір 2 Персідскі.

ДАН 7:16 *І я падышоў да аднаго з тых, што стаялі там, і спытаўся ў яго аб праўдзе пра ўсё гэта. Ён сказаў мне і даў мне тлумачэнне:*

16a- **Тут пачынаюцца дадатковыя тлумачэнні, дадзеныя анёлам**

ДАН 7:17 *Гэтыя чатыры вялікія зьверы, гэта чатыры каралі, якія паўстануць зь зямлі;*

17a- Звярніце ўвагу, што гэтае вызначэнне аднолькава прымяняецца да паслядоўнасці, выяўленай у Дан.2 праз выяву *статуі* , як і тут, у Дан.7, да выявы *жывёл* .

Дан 7:18 *Але сьвятыя Найвышэйшага атрымаюць царства, і яны будуць валодаць каралеўствам вечна, ад веку да веку.*

18a- Той жа каментар, што і для чатырох спадчын. Зноў жа, пятае тычыцца *вечнага Валадарства* выбраных, якое Хрыстус будзе на сваёй перамозе **над грахам** і смерцю.

ДАН 7:19 *Тады я нажадаў ведаць праўду пра чацвёртага звера, які адрозніваўся ад усіх астатніх, вельмі страшны, меў жалезныя зубы і медныя цвікі, які еў, ламаў і таптаў тое, што засталася;*

19a- *які меў жалезныя зубы*

Мы знаходзім тут, у *зубах* , жалезны сімвал цвёрдасці Рымскай імперыі, пазначаны *нагамі* статуі Дан.2.

19b- *і цвікі з латуні* .

У гэтай дадатковай інфармацыі анёл удакладняе: *and nails of brass* .

Такім чынам , **спадчына грэчаскага граху** пацвярджаецца гэтым нячыстым матэрыялам, сплавам, які сімвалізаваў грэчаскую імперыю на ***жываце і сцёгнах*** статуі Дан.2.

19c- *хто еў, ламаў, таптаў тое, што засталася*

Ядуць або карыстаюцца заваяванымі рэчамі, тым, што прымушае іх расці - *ламаць* , прымушаць і знішчаць - *таптаць* , пагарджаць і пераследваць - вось дзеянні, якія два паслядоўныя "Рымы" і іх грамадзянскія і рэлігійныя прыхільнікі будуць практыкаваць да вяртання Хрыста. У Ап.12:17: Дух пазначае апошніх «адвентыстаў» словам « *рэшткі* ».

ДАН 7:20 *І з дзесяці рагоў, якія былі на галаве ў яго, і з другога, які выйшаў, і перад якім упалі тры, на тым рогу, які меў вочы, вусны гаварылі пыхліва, і большы выгляд, чым іншыя .*

20a- Гэты верш змяшчае супярэчлівую дэталю да верша 8. Як тут « *ражок* ». ***лепшы выгляд, чым іншыя?*** У гэтым усё яго адрозненне ад іншых *цароў дзесяці рагоў* . Яна вельмі слабая і далікатная, але, тым не менш, дзякуючы даверлівасці і страху Божаю, які, як яна сцвярджае, прадстаўляе на зямлі, яна дамінуе і маніпулюе імі, як ёй заўгодна, за выключэннем рэдкіх выключэнняў.

ДАН 7:21 *І ўбачыў я гэты рог, які ваяваў са сьвятымі і браў верх над імі,*

21а- Парадокс працягваецца. Яна сцвярджае, што ўвасабляе найвышэйшую святасць, і Бог абвінавачвае яе ў пераследзе яго святых. Тады тлумачэнне адно: яна ляжыць, як дышае. Яго поспех заключаецца ў велізарнай падманлівай і разбуральнай хлусні, вельмі разбуральнай для шляху, пракладзеным Езусам Хрыстом.

Дан 7:22, *пакуль не прыйшоў Спрадвечны днём і не даў права сьвятым Усявышняга, і прыйшоў час, калі сьвятыя завалодалі царствам.*

22а- На шчасце, добрыя навіны пацвердзіліся. Пасля змрочных дзеянняў папскага Рыма і яго грамадзянскіх і рэлігійных прыхільнікаў канчатковая перамога прыйдзе да Хрыста і яго выбраных.

Вершы 23 і 24 вызначаюць парадак пераемнасці

ДАН 7:23 *Так ён сказаў мне: Чацвёрты звер - гэта чацвёртае царства, якое будзе існаваць на зямлі, адрозна ад усіх царстваў, і якое пажарэ ўсю зямлю, таптча яе і разаб'е.*

23а- Паганская Рымская імперыя ў яе імперскай форме паміж – 27 і 395 гг.

Дан 7:24 *Дзесяць рагоў - гэта дзесяць каралёў, якія паўстануць з гэтага царства. Пасля іх паўстане іншы, адрозны ад першага, і скіне трох каралёў.*

24а- Дзякуючы гэтай дакладнасці мы можам ідэнтыфікаваць гэтыя дзесяць рагоў з **дзесяццю** хрысціянскімі каралеўствамі, утворанымі на заходняй тэрыторыі разваленай і разбуранай Рымскай імперыі. Гэта тэрыторыя нашай сучаснай Еўропы: ЕС (або ЕС).

ДАН 7:25 *Ён будзе гаварыць словы супраць Усявышняга, і будзе прыгнятаць сьвятых Усявышняга, і будзе спадзявацца змяніць часы і закон; і сьвятыя будуць аддадзеныя ў рукі яго на час, і часы, і палову часу.*

25а- *Ён будзе казаць словы супраць Усявышняга*

У гэтым вершы Бог сканцэнтраваў сваё асуджэнне грахоў, якія ён прыпісвае рымскаму папскаму рэжыму і яго папярэднікам, біскупам Рыма, якімі здзейсненае зло папулярызавала, апраўдвала і вучыла невуцкія натоўпы. Дух пералічвае абвінавачанні, пачынаючы з самых сур'ёзных: *са слоў супраць самога Усявышняга*. Парадаксальна, але папы заяўляюць, што служаць Богу і прадстаўляюць яго на зямлі. Але менавіта гэтая прэтэнзія з'яўляецца віной, таму што Бог ніякім чынам не ўхваляе гэтую папскую прэтэнзію. І ў выніку ўсё, што Рым ілжыва вучыць пра Бога, закранае яго асабіста.

25б- *ён будзе прыгнятаць святых Усявышняга*

Несправядлівы пераслед святых у вершы 21 тут адкліканы і пацверджаны. Прысуды выносяцца рэлігійнымі трыбуналамі, якія носяць назву «Святая інквізіцыя». Прымяняюцца катаванні, каб прымусіць невінаватых людзей прызнаць сваю віну.

25с- *і ён будзе спадзявацца змяніць часы і закон*

Гэта абвінавачванне дае чытачу магчымасць аднавіць фундаментальныя праўды пакланення сапраўднаму, жывому і адзінаму Богу.

Прыгожы парадак, устаноўлены Богам, быў зменены рымскімі манахамі. Згодна з Кнізе Зыходу 12:2, Бог сказаў габрэям падчас зыходу з Егіпта: ***Гэты месяц будзе для вас першым з месяцаў; гэта будзе для вас***

першы месяц года . Гэта загад, а не простая прапанова. І паколькі збаўленне паходзіць ад габрэяў паводле Ісуса Хрыста, з моманту Зыходу кожная істота, якая ўваходзіць у выратаванне, таксама ўваходзіць у сям'ю Бога, дзе яго парадак павінен панаваць і паважацца. Гэта сапраўдная дактрына збаўлення, і гэта з часоў апосталаў. У Хрысце Ізраіль Божы набыў духоўны аспект, гэта не менш Яго Ізраіль, для якога Ён устанавіў свой ордэн і свае дактрыны. Паводле Рым.11:24, язычнік, які наварнуўся, прышчэплены да габрэйскага караня і ствала Абрагама, а не наадварот. Павел перасцерагаў яго ад нявер'я, якое стала фатальным для непакорлівых яўрэяў старога завету і будзе такім жа фатальным для мяцежных хрысціян новага; які непасрэдна тычыцца рымска-каталіцкай веры, і вывучэнне Дан.8 пацвердзіць гэта, з 1843 г. хрысціян-пратэстантаў.

Мы знаходзімся толькі ў пачатку доўгага прароцкага адкрыцця, дзе боскае абвінавачванне, зробленае ў гэтым вершы, паўсюдна, таму што наступствы жудасныя і драматычныя. Часы, змененыя Рымам, тычацца:

1 – суботні адпачынак 4-й ^{запаведзі} Божай. Сёмы дзень быў заменены з 7 сакавіка 321 года на першы дзень, які праводзіцца Богам як свецкі дзень і пачатак тыдня. Больш за тое, гэты першы дзень быў устаноўлены рымскім імператарам Канстанцінам I, ^{калі} ён быў прысвечаны пакланенню «шаноўнаму непераможнаму сонцу», сонцу, абагаўлёнаму язычнікамі, ужо ў Егіпце, біблейскаму сімвалу граху. Данііл 5 паказаў нам, як Бог карае злачынствы, учыненыя ім, чалавек такім чынам папярэджаны, і ён ведае, што яго чакае, калі Бог будзе судзіць яго, як ён судзіў і забіў цара Валтасара. Субота, асвячоная Богам ад заснавання свету, мае падвойныя характарыстыкі, звязаныя з часам і боскім законам, як згадваецца ў нашым вершы.

2 – Пачатак года, які першапачаткова адбываўся вясной, слова, якое азначае першы раз, было зменена на пачатак зімы.

3 – Згодна з Богам, змена дня адбываецца на заходзе сонца, у парадку начнога дня, а не апоўначы, таму што яна рытмічная і адзначана зоркамі, якія Ён стварыў з такім намерам.

Змяненне ў законе значна глыбей, чым тэма суботы. Рым не апаганіў залаты посуд храма, ён дазволіў сабе змяніць першапачатковы тэкст слоў, напісаных Богам сваім пальцам на каменных скрыжальных, дадзеных Майсею. Рэчы настолькі святыя, што дакрануцца да каўчэга, у якім яны былі знойдзены, Бог адразу паразіў смерцю.

25с- *і святыя будуць аддадзены ў яго рукі на час, часы і палову часу*

Што значыць *час* ? Вопыт цара Навухаданосара дае нам адказ у Дан.4:23: *выгоняць цябе з людзей, будзеш жыць са звярамі польнымі, будуць даваць табе есці траву, як валам; **і сем часоў пройдуць над табою**, пакуль не ўведаеш, што Усявышні валадарыць над чалавечым царствам і дае яго, каму хоча. Пасля гэтага цяжкага вопыту цар сказаў у вершы 34: « **Пасля прызначанага часу я, Навухаданосар, узняў вочы мае да неба, і разуму вярнуўся да мяне** » . Я дабраславіў Усявышняга, Я хваліў і праслаўляў таго, хто жыве вечно, чыя ўлада - вечная ўлада, і чыё валадарства з роду ў род . Мы можам зрабіць выснову, што гэтыя *сем часоў* азначаюць сем гадоў з*

пачатку і заканчэння працягласці на працягу яго жыцця. Такім чынам, тое, што Бог называе *часам*, - гэта час, неабходны Зямлі, каб зрабіць адзін поўны абарот Сонца. Адтуль узнікае шмат паведамленняў. Бог сімвалізуецца сонцам, і калі істота падымаецца з гонарам, каб паставіць яе на сваё месца, Бог кажа ёй: «Круг вакол маёй боскасці і даведайся, хто я». Для Навухаданосара сем абаротаў неабходныя, але эфектыўныя. Іншы ўрок будзе датычыць працягласці папскага праўлення, таксама прадказанага тэрмінам « *час* » у гэтым вершы. Параўноўваючы з вопытам Навухаданосара, Бог карае хрысціянскую пыху, аддаючы яе глупству **на час, часы і палову часу** прарочых гадоў. З 7 сакавіка 321 г. гонар і невуцтва ў глупстве прымусілі людзей пагадзіцца паважаць парадак, які змяніў заповедзь Божую; чаго не можа падпарадкавацца пакорлівы раб Хрыста, інакш ён адлучыў бы сябе ад свайго збаўцы Бога.

Гэты верш прымушае нас шукаць сапраўднае значэнне і даты пачатку і канца гэтай прадказанай працягласці. Мы даведаемся, што гэта 3 гады і шэсць месяцаў. Фактычна, гэтая формула зноў з'явіцца ў Адкр.12:14, дзе яна супастаўляецца з формулай *1260 дзён* з верша 6. Прымяненне кода з Ез.4:5-6, *адзін дзень за год*, зробіць гэта магчымым зразумець, што гэта сапраўды 1260 доўгіх і жудасных гадоў, пакут і смерці.

Дан 7:26 *Таму прыйдзе суд, і ягоная ўлада будзе аднятая ад яго, і яна будзе знішчана і знішчана назаўжды.*

2а- Падкрэслівае цікавасць гэтай дакладнасці: суд і канец панавання пап адбываюцца адначасова. Гэта даказвае, што згаданы суд не пачнецца да вяртання Хрыста. У 2021 г. папы ўсё яшчэ актыўныя, таму суд, цытуемы ў Данііла, не пачаўся ў 1844 г., браты-адвентысты.

Дан 7:27 *Валадарства і панаванне і веліч усіх царстваў пад небам будзе дадзена народу святых Усявышняга. Яго валадаранне - вечнае валадаранне, і ўсе кіраўнікі будуць яму служыць і падпарадкоўвацца.*

27а – Такім чынам, прысуд добра выконваецца пасля вяртання ў хвале Хрыста і ўзняцця Яго выбраных на неба.

27б- *і ўсе кіраўнікі будуць яму служыць і падпарадкоўвацца яму*

У якасці прыкладаў Бог паказвае нам трох кіраўнікоў, прадстаўленых у гэтай кнізе: халдэйскага цара Навухаданосара, мідскага цара Дарыя і персідскага цара Кіра 2.

Дан 7:28 *Тут скончыліся словы. Мяне, Данііла, дужа турбавалі думкі мае, я перафарбаваўся, і гэтыя словы захоўваў у сэрцы маім.*

28а- Праблема Данііла па-ранейшаму апраўданая, таму што на гэтым узроўні доказам ідэнтычнасці папскага Рыма яшчэ не хапае сілы; яго асоба пакуль застаецца ўжо вельмі пераканаўчай «гіпотэзай», але ўсё ж «гіпотэзай». Але Данііл 7 складае толькі другую з сямі прароцкіх пласцін, прадстаўленых у гэтай кнізе Данііла. І мы ўжо змаглі ўбачыць, што паведамленні ў Дан.2 і Дан.7 ідэнтычныя і ўзаемадапаўняльныя. Кожная новая старонка будзе прыносіць нам дадатковыя элементы, якія будуць накладвацца на ўжо праведзеныя даследаванні, будуць падмацоўваць і падмацоўваць Божае пасланне, якое такім чынам будзе станавацца ўсё больш і больш ясным.

Гіпотэза аб тым, што « *маленькі рог* » гэтага раздзела 7 з'яўляецца папскім Рымам, яшчэ патрабуе пацверджання. Справа будзе зроблена. Але давайце ўжо ўспомнім гэтую гістарычную паслядоўнасць, якая тычыцца Рыма, « *4-й жахлівай жывёлы з жалезнымі зубамі* ». Ён абазначае Рымскую імперыю, за якой ідуць « *дзесяць рагоў* » свабодных і незалежных еўрапейскіх каралеўстваў, якія ў 538 годзе змяніліся « *маленькім рогам* », меркаваным папам, гэтым « *іншым каралём* », перад якім « *тры рагі або тры каралі* », Герулы, вандалы і остготы прыніжаны паміж 493 і 538 гадамі ў вершах 8 і 24.

Данііл 8

ДАН 8:1 У трэці год валадарання цара Валтасара я, Данііл, бачыў уяву, акрамя той, якую я бачыў раней.

1а- Прайшло часу: 3 гады. Данііл атрымлівае новае бачанне. У гэтым ёсць толькі дзве жывёлы, якія ў вершах 20 і 21 выразна атаясамліваюцца з *мідзянамі, персамі і грэкамі*, якія ў папярэдніх бачаннях былі 2-й і 3-й імперыямі прадказанай спадчыны. З часам у бачаннях жывёлы ўсё больш выразна адпавядаюць абрадам габрэяў. Дан.8 прадстаўляе *барана і казла*; жывёлы, прынесеныя ў ахвяру Дня *Ачышчэння* габрэйскага абраду. Такім чынам, мы можам заўважыць сімвал граху ў суперпазіцыі Грэцкай імперыі: *медны живот і сцёгны Дан.2, леопард Дан.7 і казёл Дан.8.*

ДАН 8:2 *Калі я ўбачыў гэтую візію, мне здалося, што я знаходжуся ў сталіцы Сузах, у правінцыі Элам; і падчас бачання майго я быў каля ракі Улай.*

2а- Даниіл знаходзіцца ў Персіі каля ракі Карун, якая ў яго часы была Улай. Персідская *сталіца і сімвал ракі* народа паказваюць геаграфічнае месца адліку для бачання, якое Бог дасць ім . Такім чынам, прарочыя пасланні даюць у гэтай главе каштоўныя геаграфічныя дадзеныя, якіх не было ў раздзелах 2 і 7.

ДАН 8:3 *І падняў я вочы мае і ўбачыў, і вось, баран стаіць перад ракой, і ў яго рагі; гэтыя рагі былі высокія, але адзін быў вышэйшы за другі, і ён падымаўся апошнім.*

3а- Гэты верш абагульняе гісторыю Персіі, ілюстраваную гэтым *бараном* , чый *рог найвышэйшы* прадстаўляе яго, таму што першапачаткова пад уладай свайго саюзніка Мідыі ён узняўся над ім апошнім з прыходам да ўлады персідскага караля Кіра 2 у 539 г., апошняга сучасніка Даниіла паводле Дан.10:1. Але тут я ўказваю на праблему сапраўднай даты, таму што гісторыкі цалкам ігнаруюць сведчанне відавочцы Даниіла, які прыпісвае ў Дан.5:31 заваёву Вавілона мідыйскаму цару Дарыю, які арганізаваў Вавілон у 120 сатрапій паводле Дан. 6:1. Кір прыйшоў да ўлады пасля смерці Дарыя, таму не ў 539 годзе, а крыху пазней, ці, наадварот, заваёва Дарыем магла адбыцца крыху раней даты - 539.

3б- Боская тонкасць з'яўляецца ў гэтым вершы, у форме, якая выкарыстоўваецца для абазначэння малога і вялікага рога. Гэта пацвярджае, што выраз « *маленькі рог* », які старанна пазбягаюць , прывязаны выключна да ідэнтычнасці Рыма.

ДАН 8:4 *Я бачыў барана, які б'е рагамі сваімі на захад, і на поўнач, і на поўдзень; ні адна жывёла не магла супрацьстаяць яму, і не было каму дастаўляць яго ахвяры; ён рабіў тое, што хацеў, і стаў магутным.*

4а- Вобраз гэтага верша ілюструе паслядоўныя фазы персідскіх заваёў, якія вядуць іх да імперыі, панавання цара цароў.

На *Захадзе* : Кір 2 заключыў саюз з халдэямі і егіпцянамі паміж 549 і 539 гг.

На *поўначы* : Лідыя караля Крэза заваявана ў 546 г

Апоўдні : Кір заваёўвае Вавілонію , змяніўшы караля Мідыі Дарыя пасля 539 г., а пазней персідскі цар Камбіз 2 заваёвае Егіпет у 525 г.

4б- *і ён стаў магутным*

Ён дасягнуў імператарскай *улады* , якая зрабіла Персію першай імперыяй, пра якую прарочылі ў гэтай главе 8. Гэта была 2-я ^{імперыя} ў бачаннях Дан.2 і Дан.7. У гэтай сіле Персідская імперыя, пашыраная да Міжземнага мора, напала на Грэцыю, якая спыніла яе ў Марафоне ў 490 г. Войны аднавіліся.

ДАН 8:5 *Калі я прыгледзеўся, і вось, казёл ідзе з захаду і бегае па ўсёй зямлі тварам сваім, не дакранаючыся яе; у гэтага казла быў вялікі рог паміж вачыма.*

5а- Верш 21 ясна ідэнтыфікуе казла: *Казёл - цар Явана, Вялікі рог паміж яго вачыма - першы цар* . *Яван*, ёсць старажытная назва Грэцыі. Ігнаруючы слабых грэчаскіх каралёў, Дух будзе сваё адкрыццё на вялікім грэчаскім заваёўніку Аляксандры Македонскім.

5б- *вось ішла каза з захаду*

Геаграфічныя ўказальнікі яшчэ даюцца. Каза прыходзіць з Захаду ў адносінах да Персідскай імперыі, узятай у якасці геаграфічнага арыенціра.

5с- *і падарожнічаў на ўсёй зямлі на яе наверхні, не дакранаючыся яе*

Пасланне падобнае да чатырох птушыных крылаў леопарда з Дан.7:6. Ён падкрэслівае надзвычайную хуткасць заваёў гэтага маладога македонскага цара, які праз дзесяць гадоў пашырыць сваё панаванне аж да ракі Інд.

5d- *у гэтага казла паміж вачыма быў вялікі рог*

Ідэнтычнасць дадзена ў вершы 21: *Вялікі рог паміж яго вачыма - першы кароль. Гэты цар* – Аляксандр Македонскі (– 543 – 523). Дух надае яму выгляд аднарога, казачнай міфічнай жывёлы. Такім чынам, ён асуджае невычэрпную плённую фантазію грэчаскага грамадства, якое выдумляла байкі, прымяняльныя да рэлігіі, і чый дух перасякаў стагоддзі да нашага часу на зманліва хрысціянскім Захадзе. Гэта аспект *граху*, які пацвярджаецца вобразам казла, жывёлы, якая выконвала ролю *граху* ў святым штогадовым абрадзе «дня адкуплення». Укрыжаванне Месіі Ісуса дасягнула сваёй боскай дасканаласці, гэты абрад павінен быў спыніцца пасля яго... гвалтоўна, праз знішчэнне храма і яўрэйскай нацыі рымлянамі ў 70 годзе.

ДАН 8:6 *І прыйшоў ён да барана з рагамі, якога я бачыў, што стаяў каля ракі, і кінуўся на яго ва ўсёй сваёй злосці.*

ба - Аляксандр Вялікі пачынае атаку на персаў, каралём якіх з'яўляецца Дарый 3. Апошні пацярпеў паражэнне пры Ісе, ён уцёк, пакінуўшы свой лук, шчыт і плашч, а таксама сваю жонку і спадчынніка ў - 333 г. Ён будзе забіты пазней двума з яго вялікіх.

бб- *і ён кінуўся на яго ва ўсёй сваёй лютасці*

Гэтая **лютасць** гістарычна апраўданая. Гэтаму папярэднічаў гэты абмен паміж Дарыем і Аляксандрам: «Перад тым, як Аляксандр сустрэўся з Дарыем, персідскі цар паслаў яму падарункі, накіраваныя на тое, каб падкрэсліць іх адпаведнае становішча караля і дзіцяці - Аляксандр у той час быў яшчэ маладым чалавекам, прынцам-пачаткоўцам у мастацтве вайны (аддзяленне I, падвода 89). Дарый пасылае яму кулю, бізун, конскі тормаз і срэбную скрыню, поўную золата. Ліст, які суправаджае скарб, падкрэслівае элементы: мяч, каб ён працягваў гуляць як дзіця, тормаз, каб навучыць яго кантраляваць сябе, бізун, каб выправіць яго, і золата ўяўляе даніну, якую македонцы павінны плаціць персідскі імператар.

Аляксандр не выяўляе ніякіх прыкмет гневу, нягледзячы на страх ганцоў. Наадварот, ён просіць іх павіншаваць Дарыя з яго вытанчанасцю. Дарый, кажа ён, ведае будучыню, паколькі ён даў Аляксандру мяч, які сімвалізуе яго будучае заваяванне свету, тормаз азначае, што ўсе будуць падпарадкоўвацца яму, бізун будзе караць тых, хто асмеліцца паўстаць супраць яго, і золата мяркуе даніну, якую ён атрымае ад усіх сваіх падданных». Прарочая дэталі: у Аляксандра быў конь, якому ён даў імя «Буцэфал», што азначае з узмацняльнай прыстаўкай «галава». Ва ўсіх бітвах ён будзе стаяць на чале свайго войска са зброяй у руках. І ён стане на

«дзєсяць гадоў» кіруючай «галавой» свету, ахопленана прароцтвам. Яго вядомасць будзе спрыяць грэцкай культуры і *граху*, які яе стыгматызуе.

ДАН 8:7 *Я бачыў, як ён падыходзіў да барана і гневаўся на яго; ён ударыў барана і зламаў яму два рогі, і баран не меў сілы супрацьстаяць яму; ён кінуў яго на зямлю і затптаў яго, і не было каму выратаваць барана.*

7a- Вайна, распачатая Аляксандрам Македонскім: у 333 г. пры Ісе персідскі лагер быў разбіты.

ДАН 8:8 *І казёл стаў вельмі моцны; але калі ён быў моцны, вялікі рог яго зламаўся. Чатыры вялікія рогі падняліся замест яго да чатырох вятроў нябесных.*

8a - *яго вялікі рог зламаўся*

У 323 г. малады цар (– 356 – 323 гг.) памёр, не застаўшыся спадчыннікам, ва ўзросце 32 гадоў у Вавілоне.

8b- *Чатыры вялікія рогі падняліся, каб замяніць яго, на чатырох вятрах нябесных.*

Заменаў памерлага караля сталі яго генералы: дыядохі. Калі памёр Аляксандр, іх было дзєсяць, і 20 гадоў яны ваявалі паміж сабой да таго, што праз 20 гадоў у жывых засталася толькі чацвёрта. Кожны з іх заснаваў у краіне, над якой панаваў, сваю каралеўскую дынастыю. Найвялікшым з іх з'яўляецца Селеўк, вядомы як Нікатар, ён заснаваў дынастыю "Селеўкідаў", якая панавала ў царстве Сірыі. Другі - Пталемей Лагас, ён заснаваў дынастыю Лагідаў, якая панавала ў Егіпце. Трэці - Касандр, які кіруе Грэцыяй, і чацвёрты - Лісімах (лацінскае імя), які кіруе Фракіяй.

Прарочае пасланне, заснаванае на геаграфіі, працягваецца. Чатыры кардынальныя кропкі чатырох нябесных вятроў пацвярджаюць ідэнтычнасць краін удзельнікаў баявых дзеянняў.

Вяртанне Рыма, маленькі рог

ДАН 8:9 *З аднаго з іх выйшаў маленькі рог, які моцна вырас на поўдзень, на ўсход і на найпрыгажэйшую зямлю.*

9a- Аспект гэтага верша апісвае пашырэнне каралеўства, якое ў сваю чаргу стане дамінуючай імперыяй. Аднак на папярэдніх уроках і ў гісторыі свету правапераемнікам Грэцкага каралеўства з'яўляецца Рым. Гэтая ідэнтыфікацыя дадаткова апраўдваецца выразам «маленькі рог», які на гэты раз, у адрозненне ад таго, што было зроблена для больш кароткага сярэдняга рога, выразна цытуецца. Гэта дазваляе нам сказаць, што гэты «маленькі рог» сімвалізуе ў дадзеным кантэксце рэспубліканскі Рым, які расце. Таму што ён умешваецца на ўсход, як паліцэйскі свету, часта таму, што закліканы вырашыць лакальны канфлікт паміж супернікамі. І гэта дакладная прычына, якая апраўдвае наступны вобраз.

9b- *З аднаго з іх выйшаў маленькі рог*

Папярэднім дамінантам была Грэцыя, і менавіта з Грэцыі Рым прыходзіць дамінаваць у гэтай усходняй зоне, дзе знаходзіцца Ізраіль; Грэцыя, адзін з чатырох рагоў.

9c- *які значна пашыраецца на поўдзень, на ўсход і ў напрамку найпрыгажэйшых краін.*

Рымскі рост пачынаецца з яго геаграфічнага размяшчэння спачатку *на поўдзень*. Гісторыя пацвярджае гэта : Рым уступіў у Пунічныя войны супраць Карфагена, сучаснага Туніса, каля 250 г.

Наступны этап пашырэння адбываецца *на ўсход*, умешваючыся ў *адзін з чатырох рагоў* : Грэцыя, каля - 200. Ён быў выкліканы туды Эталійскай грэчаскай лігай для падтрымкі супраць Ахейскай лігі (Этолія супраць Ахаі). Прыбыўшы на грэцкую зямлю, рымская армія ніколі не пакіне яе, і ўся Грэцыя стане рымскай калоніяй з - 160.

З Грэцыі Рым працягне сваю экспансію, ступіўшы ў Палестыну і Юдэю, якая ў 63 годзе стане правінцыяй Рыма, заваяванай войскамі генерала Пампея. Гэта Юдэя, якую Дух пазначае гэтым прыгожым выразам: *Найпрыгажэйшая з краін*, выраз цытуецца ў Дан.11:16 і 42 і Ез.20:6 і 15.

Гіпотэза пацвярджаецца, « маленькі рог » - гэта Рым

На гэты раз сумневы больш недапушчальныя, папскі рэжым Дан.7 выкрыты, таму, прапускаючы непатрэбныя стагоддзі, Дух вядзе нас да трагічнай гадзіны, калі, пакінуты імператарамі, Рым аднаўляе сваё панаванне пад рэлігійнай формай Хрысціянскае аблічча, якому ён прыпісвае дзеянні, паказаныя сімваламі наступнага верша 10. Гэта дзеянні « *іншага* » цара Дан.7.

Імператарскі Рым, потым Папскі Рым пераследуюць святых

Два паслядоўныя чытанні для гэтага аднаго верша

ДАН 8:10 *Яна паднялася да войска нябеснага, і спуціла частку гэтага войска і некаторыя зоркі на зямлю, і патаптала іх нагамі.*

10а- *Яна паднялася да войска нябеснага*

Кажучы « яна », Дух захоўвае ў якасці мішэні ідэнтычнасць Рыма, у храналагічнай паслядоўнасці яго пашырэнняў, пасля розных формаў кіравання, на якія ён спасылаецца ў Ап. 17:10, Рым дасягнуў імперыі пад кіраваннем Рымскі імператар Актавіян, вядомы як Аўгуст. І менавіта ў яго часы Ісус Хрыстос нарадзіўся ад Духа ў яшчэ нявінным целе Марыі, маладой жонкі Язэпа; абодва абраныя па адзінай прычыне іх прыналежнасці да роду цара Давіда. Пасля сваёй смерці, уваскрэшы сам, як і абвясціў, Езус даверыў сваім апосталам і вучням місію абвясціць добрую навіну збаўлення (Евангелле), каб зрабіць выбранымі людзей па ўсім свеце. У гэты час Рым сутыкнуўся з лагоднасцю і хрысціянскім пацыфізмам; яна ў ролі мясніка, вучні Хрыста ў ролі забітых ягнят. Цаной вялікай пакутніцкай крыві хрысціянская вера распаўсюдзілася па ўсім свеце і асабліва ў сталіцы імперыі Рыме. Імператарскі Рым паўстае супраць хрысціян. У гэтым вершы 10 два дзеянні Рыма перакрываюцца. Першы датычыцца імператарскага, а другі — папскага.

У імперскім рэжыме мы ўжо можам аднесці прыведзеныя яму дзеянні:

Яна паднялася да войска нябеснага : супрацьстаяла хрысціянам. За гэтым сімвалічным выразам, *узброеным небам*, стаіць абраны хрысціянін, паводле якога Езус ужо назваў сваіх вернікаў: *грамадзянамі Валадарства Нябеснага*. Акрамя таго, Дан.12:3 параўноўвае сапраўдных святых з

зоркамі, якія таксама з'яўляюцца *насеннем* Абрагама з Быцц.15:5. У першым чытанні адважнасць замучыць сыноў і дачок Бога ўжо з'яўляецца для паганскага Рыма ганарыстым учынкам і недастойным і неапраўданым узвышэннем. У другім чытанні прэтэнзія біскупа Рыма на тое, каб кіраваць як папа Абранік Езуса Хрыста з 538 г., таксама з'яўляецца нахабным учынкам і яшчэ больш недастойным і неапраўданым павышэннем.

Яна прымусіла частку гэтага войска і зоркі ўпасці на зямлю, і яна растаптала іх: яна пераследавала іх і аддавала іх смерці, каб адцягнуць увагу свайго насельніцтва на сваіх арэнах. Пераследнікамі з'яўляюцца галоўным чынам Нерон, Даміцыян і Дыяклетыян, апошні афіцыйны ганіцель паміж 303 і 313 гадамі. У першым чытанні гэты драматычны перыяд асвятляецца ў Аро.2 пад сімвалічнымі назвамі « *Эфес* », час, калі Ян атрымлівае сваё боскае Аб'яўленне пад назвай « Апакаліпсіс » і « *Смірна* ». У другім чытанні, прыпісаным папскаму Рыму, гэтыя дзеянні змешчаны ў Аро.2 у перыяды, названыя « *Пергам* », гэта значыць разрыў саюза або пералюб, і « *Тыятыр* », гэта значыць мярзоты і смерці. Кажучы, *і таптала іх*, Дух прыпісвае абодвум Рымам аднатыпныя крыважэрныя дзеянні. Дзеяслоў *растатпаны* і яго выраз *растатпаны* прыпісваюцца паганскаму Рыму ў Дан.7:19. Але дзеянне *таптання* будзе працягвацца да канца *2300 вечара-раніцы* верша 14 гэтага раздзела 8 у адпаведнасці з вершам 13: *Дакуль святасць і войска будуць таптаць*? Гэта дзеянне было здзейснена ў часы хрысціянскай эры, і таму мы павінны аднесці яго да папскага Рыма і яго манархічных апірышчаў; што пацвярджае гісторыя. Аднак адзначым важнае адрозненне. Паганскі Рым толькі літаральна прымушае святых Ісуса Хрыста *падаць на зямлю*, у той час як папскі Рым праз сваё ілжывае рэлігійнае навучанне прымушае іх духоўна *падаць на зямлю*, перш чым літаральна пераследаваць іх у сваю чаргу.

Спарадычныя ганенні працягваліся з пераменамі міру да прыходу імператара Канстанціна I, які спыніў ганенні на хрысціян Міланскім эдыктам, яго рымскай сталіцы, у 313 г., што складае тэрмін « *дзесяці гадоў* » ад ганенні, якія характарызуюць эпоху « *Смірны* » Ап.2:8. Праз гэты мір хрысціянская вера нічога не выйграе, а Бог шмат страціць. Таму што без бар'ера пераследу, прыхільнасці ненавернутых да гэтай новай веры багатыя і памнажаюцца па ўсёй імперыі і асабліва ў Рыме, дзе кроў мучанікаў пралілася найбольш.

Таму менавіта з гэтым часам можна звязаць пачатак другога чытання гэтага верша. Той, дзе Рым становіцца хрысціянскім, падпарадкоўваючыся загадам імператара Канстанціна, які ў 321 годзе толькі што выдаў эдыкт, які загадвае змяніць штотыднёвы дзень адпачынку: сёмы дзень суботы замяняецца першым днём тыдня; у той час, прысвечаны язычнікамі пакланенню богу « шаноўнага непераможнага сонца ». Гэта дзеянне такое ж сур'ёзнае, як *выпіўка залаты посуд храма*, але на гэты раз Бог не адрэагуе, дастаткова будзе гадзіны канчатковага суда. З яго новым днём адпачынку Рым распаўсюдзіць сваю хрысціянскую дактрыну на ўсю імперыю, а яго мясцовы аўтарытэт, біскуп Рыма, атрымае прэстыж і падтрымку, пакуль

папскі тытул не дасць яму вярхоўнага ўзняцця ўказам у 533 г., візантыйскім імператар Юстыніян¹. Толькі пасля выгнання варожых остготаў першы кіруючы папа Вігілій заняў сваё папскае месца ў Рыме, у Латэранскім палацы, пабудаваным на гары Цэлій. Дата 538 г. і прыбыццё першага папы азначае выкананне дзеянняў, апісаных у наступным вершы 11. Але гэта таксама пачатак 1260 дзён-гадоў праўлення пап і ўсяго, што іх датычыць і што было выяўлена ў Дан.7. Бесперапыннае праўленне, падчас якога святыя зноў *растананы*, але на гэты раз рымскім папскім рэлігійным панаваннем і яго грамадзянскімі прыхільнікамі, манархамі, і вяршыняй гэтага... у імя Хрыста.

Канкрэтныя дзеянні папства, заснаваныя ў 538 годзе

ДАН 8:11 Яна паднялася да начальніка войска, і адняла ад яго вечную ~~ахвяру~~, і разбурыла ~~месца~~, на якім ляжала аснова ягонай сьвятыні.

11a- Яна паднялася на чале войска

Гэты правадыр войска лагічна і біблейска з'яўляецца Езусам Хрыстом, паводле Эф.5:23: *бо муж з'яўляецца галавой жонкі, як і Хрыстус з'яўляецца галавой Касцёла, які з'яўляецца Яго целам, і якога ён з'яўляецца Збаўца*. Дзеяслоў « яна ўваскрэсла » падабраны ўдала, таму што менавіта ў 538 г. Езус знаходзіцца на небе, а папства — на зямлі. Неба знаходзіцца па-за межамі яе дасяжнасці, але « яна паднялася », прымусіўшы людзей паверыць, што яна замяняе яго на зямлі. З нябёсаў у Езуса мала шанцаў пазбегнуць людзей з пасткі, расстаўленай для іх д'яблам. Тым больш, навошта яму гэта рабіць, калі ён сам дастаўляе іх у гэтую пастку і ўсе яе праклэнны? Бо мы добра прачыталі, у Дан.7:25, « *святыя будуць аддадзены ў яго рукі на час, часы (2 разы) і паўтара часу* »; яны вызваленыя наўмысна Богам Хрыстом, з-за змены часу і закону. Закон, зменены Канстанцінам у 321 г. адносна суботы, вядома, але, перш за ўсё, закон, зменены рымскім папам пасля 538 г., дзе закранаецца не толькі субота, але і ўвесь закон, перароблены Рымам. версія.

11b- адабраў ад яго вечную ~~ахвяру~~

Я звяртаю ўвагу на адсутнасць слова ахвяра ў арыгінальным габрэйскім тэксе. Тым не менш, яго прысутнасць сведчыць аб кантэксце старога альянсу, але гэта не так, як я толькі што прадэманстравалі. Згодна з новым заповітам, *ахвяры і прынашэнні* былі спынены, смерць Хрыста ў *сярэдзіне тыдня*, пра які гаворыцца ў Дан.9:27, зрабіла гэтыя абрады бескарыснымі. Аднак сёе-тое засталася ад старога завету: служэнне першасвятара і хадайніка за грахі народа, які таксама прадказаў нябеснае служэнне, якое Езус здзейсніў на карысць толькі сваіх выбраных, набытых Яго крывёю з моманту свайго ўваскрэснення. Хрыстос вярнуўся на неба, што заставалася ад яго ўзяць? Яго святарская функцыя заключаецца ў яго выключнай ролі заступніка ў прабачэнні грахоў сваіх выбраннікаў. Сапраўды, з 538 г. усталяванне на зямлі, у Рыме, лідэра Царквы Хрыстовай зрабіла нябеснае служэнне Езуса марным і бескарысным. Малітвы больш не праходзяць праз яго, і грэшнікі застаюцца носбітамі сваіх грахоў і сваёй віны перад Богам. Гбр.7:23 пацвярджае гэты аналіз, кажучы: « *Але Ён,*

паколькі Ён трывае вечна, мае святарства, якое не падлягае перадачы ». Змена кіраўніка на зямлі апраўдвае агідныя плады, якія прыносяць гэта хрысціянства без Хрыста; пладоў, прарочаных Богам Данілу. Чаму хрысціяне патрапілі пад гэты страшны праклён? Наступны верш 12 дасць адказ: *з-за граху*.

Ідэнтыфікацыя вечнага, якая толькі што была праведзена, будзе служыць асновай для разлікаў з выкарыстаннем працягласцей 1290 і 1335 дзён-гадоў, якія будуць прапанаваны ў Дан.12:11 і 12; усталяванай асновай з'яўляецца дата 538 г., калі *вечнае святарства* было скрадзена зямным папскім лідэрам.

11с- *і разбурыў ~~месяца~~, дзе ляжыць сьвятыня ягоная*

З-за кантэксту новага завету, паміж двума магчымымі значэннямі габрэйскага слова "мекон", перакладзенага як "месца", я захавай яго пераклад "асновы", гэтак жа законны і лепш адаптаваны да кантэксту хрысціянскай эры, на якую арыентавана прароцтва.

Хуткае чытанне нічога не бачыць, але ўважлівае вивучэнне пад кіраўніцтвам Духа адкрывае вочы на тонкасці кнігі Данііла, дзе часта абмяркоўваецца *святыня*, што бянтэжыць. Аднак можна не падмануцца ў залежнасці ад дзеяслова, які абазначае дзеянне, якое здзяйсняецца на *святыні*.

Тут у Дан.7:11: яго *аснова зрынутая* папствам.

У Дан.11:30: ён *апаганены* грэцкім царом, ганіцелем габрэяў Антыёхам 4 Эпіфанам у – 168.

У Дан.8:14 і Дан.9:26 гаворка ідзе не пра ~~святыню~~, а пра *святасць*. Габрэйскае слова «qodesh» сістэматычна няправільна перакладаецца ва ўсіх перакладах найбольш распаўсюджаных версій. Але арыгінальны тэкст на іўрыце застаецца нязменным, каб сведчыць пра першапачатковую праўду.

Вы павінны ведаць, што тэрмін « *святыня* » адносіцца выключна да месца, дзе знаходзіцца асабіста Бог. Паколькі Ісус уваскрос і вярнуўся на неба, на зямлі больш няма *святыні*. Такім чынам, *адмена асновы Яго святыні* азначае падрыў дактрынальных асноў, якія тычацца Яго нябеснага служэння, якое паказвае ўсе ўмовы збаўлення. Сапраўды, пасля хрышчэння пакліканы павінен мець магчымасць карыстацца ўхваленнем Езуса Хрыста, які ацэнчвае яго веру па яго справах і згаджаецца ці не адпускае яму грахі ў імя сваёй ахвяры. Хрост азначае пачатак вопыту, перажытага пад справядлівым Божым судом, а не яго канец. Гэта азначае, што калі прамыя адносіны паміж зямным выбраннікам і яго нябесным заступнікам перапыняюцца, збаўленне становіцца немагчымым, а святы завет парушаецца. Гэта жудасная духоўная драма, якую ігнаруюць ашуканыя і спакушаныя людскія масы з 7 сакавіка 321 г. і 538 г., калі *вечнае святарства* Езуса Хрыста было пазбаўлена Папам дзеля яго карысці. *Адмена асновы сваёй святыні* таксама азначае прыпісанне 12 апосталам, якія прадстаўляюць аснову або аснову выбраных, духоўнага дома, фальшыва хрысціянскую дактрыну, якая апраўдвае і ўзакончвае грэх супраць боскага закону; тое, чаго не зрабіў бы апостал.

ДАН 8:12 *І войска было аддадзена з вечнай ахвярай за грэх; рог кінуў праўду на зямлю і дасягнуў поспеху ў сваіх пачыненнях.*

12а- *Войска было вызвалена з вечнай ахвярай*

У больш сімвалічнай мове гэты выраз мае тое ж значэнне, што і Дан.7:25: *войска было вызвалена ... Але тут Дух дадае з вечным*

12б - *з-за граху*

Альбо, паводле 1 Іаана 3:4, з-за парушэння закона зменены ў Дан.7:25. Бо Ян сказаў і напісаў: *кожны, хто грашыць, пераступае закон, а грэх ёсць парушэнне закона*. Гэтая трансгрэсія ўзыходзіць да 7 сакавіка 321 г. і тычыцца, па-першае, адмовы ад святой Божай суботы; субота, **асвячоная** Ім ад стварэння свету, у адзіны і вечны « **сёмы дзень** ».

12с- *рог кінуў праўду на зямлю*

Ісціна па-ранейшаму з'яўляецца духоўным словам, якое абазначае закон у адпаведнасці з Псалом 119:142-151: *Закон Твой ёсць праўда ... усе заповедзі Твае - праўда*

12д- *і дасягае поспеху ў сваіх пачыненнях*

Калі Дух Бога Творцы абвясціў пра гэта загадка, то не здзіўляйцеся, што праігнараваў гэты падман, найвялікшае духоўнае махлярства ва ўсёй гісторыі людзей; але і самая сур'ёзная па сваіх наступствах страта чалавечых душ для Бога. Верш 24 пацвердзіць, кажучы: *Яго сіла будзе павялічвацца, але не ад яго ўласнай сілы; ён нанясе неверагодны хаос, ён даб'ецца поспеху ў сваіх пачыненнях, ён знішчыць моцных і людзей святых.*

Падрыхтоўка да асвячэння

На ўроках рэлігійных абрадаў Старога Запавету гэтая тэма падрыхтоўкі да асвячэння з'яўляецца пастаянна. Па-першае, паміж часам рабства і ўваходам у Ханаан святкаванне Пасхі было неабходна для асвячэння людзей, якіх Бог збіраўся весці на сваю нацыянальную зямлю, Ізраіль, зямлю абяцаную. Фактычна, каб здзейсніцца ўваход у Ханаан, спатрэбілася 40 гадоў выпрабаванняў ачышчэння і асвячэння.

Сапраўды гэтак жа, адносна суботы, якая адзначаецца на сёмы дзень ад аднаго заходу сонца да наступнага, неабходны быў папярэдні час падрыхтоўкі. Шэсць дзён свецкіх дзеянняў патрабавалі абмывання цела і пераапраанання, гэтыя рэчы таксама ўскладаліся на святара, каб ён мог без небяспекі для жыцця ўвайсці ў святое месца храма, каб здзейсніць там сваю рытуальную службу. .

Сямідзённы 24-гадзінны тыдзень стварэння пабудаваны на аснове сямітысячагадовага Божлага плана збаўлення. Такім чынам, першыя 6 дзён азначаюць першыя 6 тысячагоддзяў, на працягу якіх Бог выбірае сваіх выбраннікаў. А 7-е^і апошняе тысячагоддзе ўяўляе сабой вялікую суботу, падчас якой Бог і Яго абраныя, сабраныя на нябёсах, атрымліваюць асалоду ад сапраўднага і поўнага адпачынку. Усе грэшнікі часова мёртвыя; за выключэннем сатаны, які застаецца ізаляваным на бязлюднай зямлі на працягу гэтага перыяду ў «тысячу гадоў», паказанага ў Адкр.20. Перад уваходжаннем у «рай» абраныя павінны быць ачышчаны і асвечаны. Ачышчэнне абапіраецца на веру ў добраахвотную ахвяру Хрыста, але

асвячэнне атрымліваецца з Яго дапамогай пасля хрышчэння, таму што ачышчэнне прыпісваецца або атрымліваецца загадзя ў імя прынцыпу веры, але асвячэнне - гэта плён, атрыманы ў рэчаіснасці ва ўсім Яго душу абраным праз яго рэальнае супрацоўніцтва з жывым Богам Езусам Хрыстом. Гэта здабываецца праз барацьбу, якую ён вядзе з самім сабой, са сваёй дрэннай натурай, каб супрацьстаяць граху.

Данііл 9:25 навучыць нас, Ісус Хрыстос прыйшоў памерці на крыжы, каб прымусіць сваіх выбраных больш не грашыць, таму што ён прыйшоў, **каб накласці канец граху**. Цяпер мы толькі што ўбачылі ў вершы 12, Хрысціянскі Абраны быў перададзены папскай дэспатыі з-за граху. Такім чынам, ачышчэнне неабходна для атрымання асвячэння, *без якога ніхто не ўбачыць Бога*, як напісана ў Гбр.12:14: *Імкніцеся да міру з усімі і асвячэння, без якога ніхто не ўбачыць Пана*.

У прымяненні да 2000 гадоў хрысціянскай эры ад смерці Ісуса Хрыста да яго вяртання ў 2030 г. гэты час падрыхтоўкі і асвячэння будзе паказаны ў наступных вершах 13 і 14. Насуперак першапачатковым перакананням адвентыстаў, гэтая эпоха не з'яўляецца эпохай суда, як апісвае Данііл 7, а эпохай асвячэння, якое стала неабходным з-за шматвяковай спадчыны грахоў, узаконеных агідным вучэннем папскага Рыма. Удакладняю, што справа Рэфармацыі, распачатая ў XIII стагоддзі, не здзейсніла ачышчэння і асвячэння, якіх па ўсёй справядлівасці патрабаваў тройчы святы і дасканалы чысты Бог Збаўца.

ДАН 8:13 *Я чуў гаворачага святога; і іншыя святы сказаў таму, хто гаварыў: ці доўга будзе здзяйсняцца візія пра вечную ~~ажыру~~—і пра знішчальны грэх? Дакуль будуць таптаць святыню і войска?*

13a- *Я чуў гаворку святога; і іншыя святы сказаў таму, хто гаварыў*

Толькі сапраўдныя *святые* ўсведамляюць грахі, атрыманыя ў спадчыну з Рыма. Мы зноў знойдем іх у сцэне бачання, прадстаўленай у Дан.12.

13b- *Як доўга будзе выконвацца бачанне?*

Святые патрабуюць даты, якая азначае канец рымскай мярзоты.

13c- *аб вечнай ~~ажыру~~*

Святые просяць аб даце, якая будзе адзначаць аднаўленне Хрыстом **вечнага святарства**.

13d- *і пра разбуральны грэх ?*

Святые просяць аб даце, якая будзе адзначаць вяртанне сёмага дня шабату, парушэнне якога караецца рымскімі спусташэннямі і войнамі; і для яго парушальнікаў гэтая кара будзе доўжыцца да канца свету.

13-e- *Дакуль будуць таптаць святыню і войска?*

Святые просяць прызначыць дату заканчэння **папскіх ганенняў** на іх, выбраных Богам святых.

ДАН 8:14 *І сказаў ён мне: дзве тысячы трыста вечароў і раніц; тады святыня ачысьціцца.*

14a- 3 1991 года Бог кіраваў маім вывучэннем гэтага дрэнна перакладзенага верша. Вось яго сапраўдны пераклад габрэйскага тэксту.

І сказаў мне: Да вечара-раніцы дзве тысячы трыста апраўданных будзе святасць.

Вы бачыце, тэрмін 2300 вечара-раніцы прызначаны для **асвячэння** абраных Богам з даты, якая будзе вызначана для гэтага тэрміну. Ставіцца пад сумненне вечная справядлівасць, атрыманая да таго часу праз хрост. Патрабаванне тройчы святога Бога, як Айца, Сына і Святога Духа, змянілася і ўзмацнілася неабходнасцю для выбраных больш не грашыць супраць суботы або супраць любога іншага пастановы, які зыходзіць з вуснаў Бога. Такім чынам аднаўляецца вузкі шлях збаўлення, якому вучыў Езус . І мадэль выбраных, прадстаўленая ў **Ноі, Данііла і Ёва**, апраўдвае абраны мільён за дзесяць мільярдаў загінулых падчас апошняга суда Дан.7:10.

ДАН 8:15 *Калі я, Данііл, бачыў гэтую ўяву і шукаў яе зразумець, вось, перада мною стаў чалавек, які меў выгляд чалавека.*

15а- Лагічна, што Данііл хацеў бы зразумець сэнс бачання, і гэта прынясе яму ў Дан.10:12 абгрунтаванае адабрэнне ад Бога, але ён ніколі не будзе цалкам выкананы ў сваім жаданні, як адказ ад Бога ў Дан. 12:9 паказвае гэта: *Ён адказаў: Ідзі, Данііл, бо гэтыя словы будуць захоўвацца ў таямніцы і запячатаны да часу канца .*

ДАН 8:16 *І пачуў я голас чалавека пасярод Улая; ён усклікнуў і сказаў: Габрыэль, растлумач яму бачанне.*

16а- Выява Ісуса Хрыста ў сярэдзіне Улай прадказвае ўрок, дадзены ў бачанні Дан.12. Анёл Гаўрыіл, блізкі слуга Хрыста, адказвае за тлумачэнне значэння ўсяго бачання з самага пачатку. Таму давайце ўважліва сачыць за дадатковай інфармацыяй, якая будзе раскрыта ў наступных вершах.

ДАН 8:17 *Ён падышоў да месца, дзе я быў; і калі ён наблізіўся, я спалохаўся і ўпаў на твар. Ён сказаў мне: зважай, сыне чалавечы, бо гэтая візія кажа пра час, які будзе канцом.*

17а- Бачанне нябесных істот заўсёды будзе выклікаць гэты эфект на чалавека з плоці. Але давайце будзем уважлівымі, як Ён запрашае нас зрабіць. Адпаведны час заканчэння пачнецца ў канцы ўсяго бачання.

ДАН 8:18 *Калі ён гаварыў са мною, я стаяў на твары маім, ашалолены. Ён дакрануўся да мяне і прымусіў мяне стаць на месца.*

18а – У гэтым вопыце Бог падкрэслівае праклён цела, якое не роўнае чысціні нябесных целаў верных анёлаў.

ДАН 8:19 *Тады ён сказаў мне: Я навучу цябе, што будзе ў канцы гневу, бо ёсць час, прызначаны для канца .*

19а- Надызде канец Божаю гневу, але гэты гней апраўданы хрысціянскім непаслухмянасцю, спадчынай рымскай папскай дактрыны. Такім чынам, спыненне гэтага прадказанага боскага гневу будзе частковым, паколькі яно сапраўды спыніцца толькі пасля поўнага знішчэння чалавецтва пры вяртанні ў славе Хрыста.

ДАН 8:20 *Баран, якога ты бачыў і ў якога былі рогі, гэта цары мідскія і перскія.*

20а – Гаворка ідзе пра тое, каб Бог даў арыенціры сваім выбраннікам, каб яны зразумелі прыныцы пераемнасці прадстаўленых сімвалаў. Мідзяне і

персы адзначаюць гістарычны кантэкст пачатку Аб'яўлення. У Дан.2 і 7 яны былі на другім месцы.

Дан 8:21 *Казёл - гэта цар Явана, вялікі рог у ягоных вачэй - гэта першы цар.*

21a- У сваю чаргу, Грэцыя з'яўляецца другой спадчынай; трэці ў Дан.2 і 7.

21b- *Вялікі рог паміж яго вачыма - першы кароль*

Як мы бачылі, гаворка ідзе пра вялікага грэчаскага заваёўніка Аляксандра Македонскага. Вялікі рог, выява яго наступальнага і ваяўнічага характару, які кароль Дарый 3 памыляўся прынізіць, таму што гэта каштавала яму каралеўства і жыцця. Размясціўшы гэты рог не на лбе, а паміж вачыма, Дух паказвае сваю ненасытную прагу заваявання, якую спыніць толькі яго смерць. Але вочы - гэта таксама прарочае празорлівае, і з моманту яго нараджэння празорлівы абвясціў яму выключны лёс, і ён усё жыццё верыць у свой прадказаны лёс.

Дан 8:22 *Чатыры рогі, якія паўсталі замест гэтага зламанага рогу, - гэта чатыры каралеўствы, якія паўстануць з гэтай нацыі, але яны не будуць такімі моцнымі.*

22a- Мы знаходзім чатыры грэчаскія дынастыі, заснаваныя чатырма палкаводцамі, якія змянілі Аляксандра, яшчэ жывымі пасля 20 гадоў войнаў паміж дзесяццю, якімі яны былі ў пачатку.

Дан 8:23 *У канцы іх праўлення, калі грэшнікі будуць знішчаны, паўстане цар, які будзе нахабным і хітрым.*

23a- Прапускаючы прамежкавыя часы, анёл успамінае хрысціянскую эпоху панавання папскага Рыма. Робячы гэта, ён паказвае галоўную мэту дадзенага Аб'яўлення. Але гэтае тлумачэнне прыносіць іншае вучэнне, якое з'яўляецца ў першым сказе гэтага верша: *у канцы іх панавання, калі грэшнікі будуць знішчаны.* Хто гэтыя паглынутыя грэшнікі, якія папярэднічаюць папскаму рэжыму? Гэта непакорлівыя нацыянальныя яўрэі, якія адмовіліся ад Езуса Хрыста як Месіі і Збаўцы, вызваліцеля, так, але толькі ад учыненых грахоў і толькі на карысць тых, каго ён прызнае па якасці іх веры. Фактычна яны былі знішчаны ў 70 г. рымскімі войскамі, яны і іх горад Іерусалім, і гэта ў другі раз пасля разбурэння, учыненага пры Навухаданосары ў 586 г. Гэтым дзеяннем Бог даў доказ таго, што старажытны саюз скончыўся з смерць Ісуса Хрыста, дзе ў Іерусаліме заслона падзелу храма была разарвана на дзве часткі, зверху ўніз, паказваючы такім чынам, што дзеянне пайшло ад самога Бога.

23б - *паўстане нахабны і хітры кароль*

Гэта Божае апісанне папства, якое характарызуецца паводле Дан.7:8 *сваёй фанабэрыстасцю*, а тут — *нахабствам*. Ён дадае *і хітры*. Хітрасць складаецца ў тым, каб завуаляваць праўду і зрабіць выгляд, кім мы не з'яўляемся. Хітрасць выкарыстоўваецца, каб падмануць бліжняга, гэта тое, што робяць чарговыя папы.

Дан 8:24 *Ягоная моц павялічыцца, але не ад яго ўласнай сілы; ён наробиць неверагодныя спусташэнні, ён дасягне поспеху ў сваіх пачынаннях, ён знішчыць моцных і людзей святых.*

24a- *Яго сіла ўзрасце*

Сапраўды, апісаны ў Дан.7:8 як « *маленькі рог* », верш 20 прыпісвае яму « *выгляд большы за іншыя* ».

24b- *але не сваімі сіламі*

І тут гісторыя пацвярджае, што без узброенай падтрымкі манархаў папскі рэжым не мог бы існаваць. Першай падтрымкай быў Хлодвіг, кароль франкаў з дынастыі Меравінгаў, а пасля яго — кароль з дынастыі Каралінгаў і, нарэшце, з дынастыі Капетынгаў, падтрымка французскай манархіі рэдка адсутнічала. І мы ўбачым, што гэтая падтрымка мае сваю цану. Гэта будзе зроблена ў якасці прыкладу шляхам абезгалоўлівання французскага караля Людовіка 16, каралевы Марыі-Антуанэты, манархічных прыдворных і рымска-каталіцкага духавенства, галоўным чынам адказных, гільяцінай, усталяванай у сталіцах і правінцыйных гарадах Францыі, французскімі рэвалюцыянерамі паміж 1793 і 1794 гг.; дзве эпохі «Жахаў», крывавымі літарамі ўпісаныя ў памяць чалавецтва. У Адкр.2:22 гэта Божае пакаранне будзе прадказана наступнымі словамі: *Вось, Я кіну яе на ложак і пашлю вялікае гора мае тых, хто чужаложнічае з ёю, калі не пакаюцца ў справах сваіх. Я заб'ю дзяцей яе; і ўсе цэрквы даведваюцца, што Я той, хто даследуе розумы і сэрцы, і кожнаму аддам наводле ўчынкаў вашых.*

24с- *ён наробиць неверагодны хаос*

На зямлі іх ніхто не злічыць, але на нябёсах Бог ведае дакладную колькасць і ў гадзіну пакарання апошняга суда ўсе яны будуць акуплены сваімі аўтарамі, ад найменшых да самых страшных.

24d - *ён даб'еца поспеху ў сваіх пачынаннях*

Як ён мог не дамагчыся поспеху, калі Бог даў яму гэтую ролю, каб пакараць грэх, учынены яго людзьмі, якія сцвярджаюць, што выратаванне здабыў Ісус Хрыстос?

24-ы - *ён знішчыць моцных і людзей святых*

Выдаючы сябе за прадстаўніка Бога на зямлі і пагражаючы ім адлучэннем ад царквы, якое закрые ім доступ да неба, папства дабіваецца падпарадкавання вялікіх і манархаў заходняй зямлі, а тым больш малых, багатых і бедных. , але ўсе невуцкія, з-за іх нявер'я і абыякавасці да боскіх ісцін.

З пачатку эры Рэфармацыі, распачатай пасля Пятра Вальда ў 1170 г., папскі рэжым адрэагаваў лютасцю, падбухторваючы супраць верных слуг Божых, адзіных сапраўдных святых, заўсёды мірных і мірных, забойчыя каталіцкія лігі, якія падтрымліваюцца судамі інквізіцыя яго фальшывай святасці. Судзі ў капюшонах, якія такім чынам загадвалі жудасныя катаванні святым і іншым, усе абвінавачаныя ў ерасі супраць Бога і Рыма, павінны будуць адказаць за свае паборы перад сапраўдным Богам у гадзіну толькі што прадказанага канчатковага суда ў Дан.7: 9 і Адкр.20:9 да 15.

ДАН 8:25 *Дзеля дабрабыту свайго і поспеху замыслаў сваіх ён будзе мець пыху ў сэрцы сваім, і ён знішчыць многіх, хто жыў мірна, і ён узнясе сябе супраць правадыроў князёў; але ён будзе зламаны, без намагання любой рукі.*

25а- *З-за яго дабрабыту і поспеху яго трукаў*

Гэты *росквіт* сведчыць аб яго ўзбагачэнні, якое верш звязвае з яго *хітрыкамі* . На самай справе мы павінны выкарыстоўваць *хітрыкі* , калі мы

малыя і слабыя, каб атрымаць багацце, грошы і багацці ўсіх відаў, якія пералічвае Адкр. 18:12 і 13.

25b- *ён будзе мець пыху ў сваім сэрцы*

І гэта, нягледзячы на ўрок, дадзены каралём Навухаданосарам у Дан.4 і, што яшчэ больш трагічна, з вопытам яго ўнука Валтасара ў Дан.5.

25c- *ён знішчыць многіх людзей, якія жылі мірна*

Мірны характар з'яўляецца плёнам сапраўднага хрысціянства, але толькі да 1843 г. Бо да гэтай даты, і галоўным чынам, да канца Французскай рэвалюцыі, у канцы 1260 гадоў папскага праўлення, прадказанага ў Дан.7:25, ілжывая вера характарызуецца жорсткасцю, якая атакуе або адказвае на жорсткасць. Толькі ў такія часы лагоднасць і спакой робяць розніцу. Правілы, устаноўленыя Езусам, не змяніліся з апостальскіх часоў, абраны — гэта авечка, якая прымае ахвяру, а не мяснік.

25d- *і ён паўстане супраць начальніка правадыроў*

З такой дакладнасцю больш не дапускаюцца сумненні. Лідэр , цытуемы ў вершах 11 і 12, сапраўды з'яўляецца Ісусам Хрыстом, *Царом цароў і Панам уладароў* , які з'яўляецца ў славе свайго вяртання ў Адкр.19:16. І менавіта ў яго рымскае папства адабрала законнае вечнае святарства.

ДАН 8:26 *І ўява пра вечар і раніцу, пра якую гаворыцца, праўдзівая. Са свайго боку, захавайце гэта бачанне ў сакрэце, бо яно адносіцца да далёкіх часоў.*

26a- *І бачанне вечароў і раніц, пра якое ідзе гаворка, праўдзівае*

Анёл сведчыць аб боскім паходжанні прароцтва пра «2300 вечара-раніцы» ў вершы 14. Таму ён звяртае ўвагу, нарэшце, на гэтую загадку, якую павінны асвятліць і зразумець выбраныя святыя Езуса Хрыста, калі прыйдзе час прыехаў, каб зрабіць гэта.

26b- *Са свайго боку, захавайце гэта бачанне ў сакрэце, таму што яно адносіцца да далёкіх часоў*

Сапраўды, паміж часамі Данііла і нашымі прайшло прыкладна 26 стагоддзяў. І таму мы апынуліся ў **часе канца** , дзе гэтая таямніца павінна быць асветлена; справа будзе зроблена, але не раней за вывучэнне Дан.9, які дасць важны ключ для выканання прапанаваных разлікаў.

ДАН 8:27 *Я, Данііл, многа дзён быў знясілены і хворы; тады я ўстаў і заняўся царскімі справамі. Я быў уражаны відзеннем, і ніхто не ведаў пра гэта.*

27a- Гэтая дэталі, якая тычыцца здароўя Данііла, не з'яўляецца нічога асабістага. Гэта перакладае для нас надзвычайную важнасць атрымання інфармацыі ад Бога адносна прадказаных 2300 вечароў-раніц; бо гэтак жа, як хвароба можа прывесці да смерці, няведанне загадкі асудзіць апошніх хрысціян, якія будуць жыць у **часе канца, на вечную духоўную смерць** .

Данііл 9

ДАН 9:1 У першы год Дарыя, сына Артаксэрска, з племя Мідыйскага, які стаў царом царства Халдэйскага,

1а- Згодна са сведчаннем відавочцы Данііла, такім чынам бяспрэчным, мы даведаемся, што цар Дарый з Дан.5:30 з'яўляецца сынам Артаксэрска, з роду мідзян; таму персідскі цар Кір 2 яшчэ не змяніў яго. У першы год яго праўлення быў той, у які ён заваяваў Вавілон, такім чынам адабраўшы яго ў халдэяў.

Дан 9:2 у першы год ягонага валадарання я, Данііл, убачыў у кнігах, што руінам Ерусаліму міне семдзесят гадоў, паводле ліку гадоў, пра якія Гасподзь сказаў Ераміі, прароку.

2а- Данііл спасылаецца на прарочыя пісанні Ераміі, прарока. Ён дае нам цудоўны прыклад веры і даверу, які аб'ядноўвае пад яго позіркамі слуг Божых. Такім чынам, ён пацвярджае гэтыя словы з 1 Кар.14:32: *Духі прарокаў падпарадкоўваюцца прарокам*. Данііл жыве ў Вавілоне на працягу большай часткі 70 гадоў, прадказаных аб дэпартацыі габрэйскага народа. Таксама яго цікавіць тэма вяртання ў Ізраіль, якая, па яго словах, павінна быць даволі блізкай. Каб атрымаць адказы ад Бога, ён звяртаецца з цудоўнай малітвай, якую мы збіраемся вывучыць.

Узор малітвы веры святога

Першы ўрок гэтага раздзела 9 Данііла - зразумець, чаму Бог хацеў, каб ён з'явіўся ў гэтай частцы кнігі Данііла.

У Дан.8:23 праз прароцкае паведамленне аб *знішчаных грэшніках* мы атрымалі пацверджанне таго, што габрэі народа Ізраіля былі зноў асуджаныя і знішчаны агнём рымлянамі ў 70 г. з-за ўсяго таго, што Данііл ідзе спавадацца ў сваёй малітва. Цяпер кім быў гэты Ізраіль, прадстаўлены ў першым саюзе з жывым Богам ад Абрагама да 12 апосталаў і вучняў Ісуса Хрыста, які сам быў габрэем? Толькі ўзор усяго чалавецтва, таму што з Адама людзі былі аднолькавымі, за выключэннем колеру скуры, які вар'іруецца ад вельмі светлага да вельмі цёмнага. Але незалежна ад іх расы, этнічнай прыналежнасці, таго, што генетычна перадаюцца ад бацькі і маці сынам і дочкам, іх псіхічныя паводзіны ідэнтычныя. Згодна з прынцыпам здзірання лісточкаў рамонка: «Я кахаю цябе, мала, моцна, горача, вар'яцка, зусім не», мужчыны прайграваюць гэту гаму пачуццяў да жывога Бога, Творцы ўсяго, калі выяўляюць яго існаванне. Акрамя таго, вялікі Суддзя бачыць сярод тых, хто сцвярджае, што ад яго, верных людзей, якія любяць яго і падпарадкоўваюцца яму, іншых, якія сцвярджаюць, што любяць яго, але не падпарадкоўваюцца яму, іншых, якія жывуць сваёй рэлігіяй аб'явава, яшчэ іншых, якія жывуць у ёй з цвёрдае і з'едлівае сэрца, што робіць іх фанатыкамі і ў крайнім выпадку не вытрымліваюць супярэчнасцей і тым больш папрокаў і падтрымліваюць забойства невыноснага праціўніка. Гэтыя

паводзіны былі выяўлены сярод габрэяў, як яны ўсё яшчэ сустракаюцца сярод людзей па ўсёй планеце Зямля і ва ўсіх рэлігіях, якія, аднак, не роўныя.

Малітва Данііла запытвае вас, у якім з гэтых паводзін вы сябе пазнаеце? Калі гэта не той, хто любіць Бога і слухаецца яго ў якасці сведчання сваёй вернасці, сумнявайцеся ў сваім разуменні веры; пакаяцца і даць Богу шчыры і сапраўдны плён пакаяння, як гэта зробіць Данііл.

Другая прычына прысутнасці гэтай малітвы ў гэтым раздзеле 9 заключаецца ў тым, што там разглядаецца і развіваецца прычына апошняга знішчэння Ізраіля ў 70 годзе рымлянамі: першае прышэсце Месіі на зямлю людзей . І адкінуўшы гэтага Месію, адзінай заганай якога была дасканаласць яго ўчынкаў, якія асуджалі іх, рэлігійныя лідэры ўзбудзілі людзей супраць яго паклёпніцкімі абвінавачваннямі, усе разабраныя і супярэчаныя фактам. Такім чынам, яны заснавалі сваё апошняе абвінавачанне на боскай праўдзе, абвінаваціўшы яго, чалавека, у тым, што ён сцвярджае, што ён Сын Божы. Душы гэтых рэлігійных лідэраў былі чорныя, як вуголле палаючага вогнішча, якое паглыне іх у часе праведнага гневу. Але найбольшая віна габрэяў была не ў тым, што яны забілі яго, а ў тым, што не пазналі яго пасля боскага ўваскресення. Сутыкнуўшыся з цудамі і добрымі справамі, якія здзяйснялі яго дванаццаць апосталаў, яны зацвярдзелі, як фараон у свой час, і засведчылі гэта, забіўшы вернага дыякана Стэфана, якога яны забівалі камянямі, на гэты раз не звяртаючыся да рымлян.

Трэцяя прычына гэтай малітвы заключаецца ў тым, што яна выконвае ролю апошняга сумнага назірання напрыканцы доўгага досведу адносін з Богам ; сведчанне, свайго роду заповіт, пакінуты габрэйскім альянсам астатняму чалавецтву. Бо менавіта ў гэтай дэпартацыі ў Вавілон спыняецца падрыхтаваная Богам дэманстрацыя. Гэта праўда, што габрэі вернуцца на сваю нацыянальную зямлю, і што некаторы час Бог будзе ўшаноўвацца і слухацца, але лаяльнасць хутка знікне да такой ступені, што іх выжыванне можа быць апраўдана толькі апошнім выпрабаваннем веры, заснаваным на першым прышэсце Месіі, таму што ён павінен быць сынам Ізраіля, габрэем сярод габрэяў.

Чацвёртая прычына для гэтай малітвы грунтуецца на тым факце, што ўсе заганы, выказаныя і прызнаныя, былі выкананы і адноўлены хрысціянамі ў іх эпоху, ад адмовы ад суботы 7 сакавіка 321 г. да нашага часу . Апошняя афіцыйная ўстанова, бласлаўленая з 1873 г. і асобна з 1844 г., не пазбегла праклёну часу, бо Ісус вырваў яе ў 1994 г. Вывучэнне апошніх раздзелаў Данііла і кнігі Адкрыцці растлумачыць гэтыя даты і апошнія таямніцы.

А цяпер давайце ўважліва паслухаем Данііла, які звяртаецца да Усемагутнага Бога.

ДАН 9:3 Я звярнуў аблічча маё да Госпада Бога, каб я звярнуўся да малітвы і маленья, да посту і ўзяў вярэту і попел.

3а- Даниіл цяпер стары, але яго вера не слабее, і яго сувязь з Богам захоўваецца, жывіцца і падтрымліваецца. У яго выпадку, яго сэрца глыбока шчырае, пост, зрэбнік і *нопел* нясуць у сабе сапраўдны сэнс. Гэтыя практыкі паказваюць сілу жадання чалавека быць пачутым і дараваным Богам. Пост паказвае перавагу адказу Бога ў параўнанні з задавальненнем ад ежы. У гэтым падыходзе ёсць ідэя сказаць Богу, што я больш не хачу жыць без твайго адказу, не заходзячы так далёка, каб здзейсніць самагубства.

ДАН 9:4 *Я маліўся Госпаду Богу майму і спавядаўся Яму: Госпадзе, Божа вялікі і страшны, Які захоўваеш завет Твой і мілуеш тых, хто любіць Цябе і захоўвае заповедзі Твае.*

4а- *Гасподзь, вялікі і страшны Бог*

Ізраіль знаходзіцца ў выгнанні ў Вавилоне і заплаціў, каб даведацца, што Бог вялікі і дзіўны.

4б- *Ты, хто захоўвае завет Твой і міласэрны да тых, хто любіць Цябе і захоўвае заповедзі Твае!*

Даниіл паказвае, што ён ведае Бога, паколькі чэрпае свае аргументы з тэксту другой з дзесяці Божых заповедзяў, якую няшчасныя католікі не ведаюць на працягу стагоддзяў цемры, таму што папства суверэнна ўзяло на сябе ініцыятыву выдаць гэта са свайго версія дзесяці заповедзяў, таму што заповедзь, засяроджаная на плоці, была дададзена, каб захаваць лік у дзесяць; выдатны прыклад нахабства і падману, асуджаных у папярэднім раздзеле.

ДАН 9:5 *Мы зграшылі, мы ўчынілі беззаконьне, мы былі ліхімі і непакорлівымі, мы адступіліся ад Тваіх заповедзяў і Тваіх судоў.*

5а- Мы не можам быць больш праўдзівымі і яснейшымі, таму што гэта недахопы, якія прывялі Ізраіль да дэпартацыі, за выключэннем таго, што Даниіл і трое яго таварышаў не былі вінаватыя ў гэтым тыпе віны; гэта не перашкаджае яму адстойваць справу свайго народа, несучы з сабой цяжар сваёй віны.

Менавіта тады ў 2021 годзе мы павінны ўсвядоміць, што і мы, хрысціяне, служым гэтаму ж Богу, які не змяняецца ў адпаведнасці са сваёй дэкларацыяй у Мал.3:6: *Бо Я Пан, Я не змяняюся; а вы, сыны Якава, не загінулі*. Слушна будзе сказаць «яшчэ не спажыты». Бо з тых часоў, як Малахія напісаў гэтыя словы, з'явіўся Хрыстос, дзеці Якуба адкінулі яго і аддалі смерці, і ў адпаведнасці са словам, прадказаным у Дан.8:23, у 70 годзе яны былі знішчаны рымлянамі. І калі Бог не зменіцца, гэта азначае, што няверныя хрысціяне, якія парушаюць яго заповедзі, перш за ўсё, асвячоную суботу, будуць яшчэ больш удараныя, чым габрэі і нацыянальныя яўрэі ў свой час.

ДАН 9:6 *Мы не слухалі рабоў Тваіх, прарокаў, якія гаварылі Тваім імем царам нашым, князям нашым, бацькам нашым і ўсяму народу зямлі.*

6а – Гэта праўда, габрэі вінаватыя ў гэтых рэчах, але што мы можам сказаць пра хрысціян, якія нават у апошняй установе, створанай ім, вінаватыя ў тых жа дзеяннях?

ДАН 9:7 *Твая, Госпадзе, праўда, а наша ганьба ў гэты дзень для мужоў Юдэйскіх і для жыхароў Ерусаліма і для ўсяго Ізраіля, як блізкіх, так і*

далёкіх, ва ўсіх краінах, дзе ты гнаўся за імі з-за нявернасці, якой яны былі вінаватыя перад табой.

7а- Пакаранне Ізраіля было жудасным, было шмат смерцяў, і толькі тыя, хто выжыў, мелі магчымасць быць дэпартаванымі ў Вавілон, а адтуль рассяяны па ўсіх краінах Халдэйскай імперыі і Персідскай імперыі, якая яго змяніла. Габрэйская нацыя растварылася ў чужых землях, але, паводле свайго абяцання, Бог неўзабаве зноў аб'яднае габрэяў на іх нацыянальнай зямлі, на зямлі іх бацькоў. Якую моц і моц мае гэты жывы Бог! У сваёй малітве Данііл выказвае ўсё пакаяннае, якое гэтыя людзі павінны прадэманстраваць перад вяртаннем на сваю святую зямлю, але толькі тады, калі Бог побач з імі.

Данііл прызнаецца, што габрэйская нявернасць караецца Богам, але тады якое пакаранне для хрысціян, якія робяць тое ж самае? дэпартацыя, ці смерць?

ДАН 9:8 *Гасподзь, сорам перад намі, перад царамі нашымі, перад князямі нашымі і перад бацькамі нашымі, бо мы зграшылі перад Табою.*

8а- Цытуецца страшнае слова, слова «грэх». Хто можа пакласці канец граху, які выклікае такія вялікія пакуты? Гэты раздзел дасць адказ. Урок, які варта засвоіць і запомніць: Ізраіль пацярпеў ад наступстваў выбару і паводзін цароў, правадыроў і бацькоў, якія кіравалі ім. Такім чынам, вось прыклад, калі непадпарадкаванне карумпаваным лідэрам можа быць заахвочана заставацца ў Божым благаслаўленні. Гэта выбар, які зрабілі Данііл і тры яго таварышы, і яны дабраславёны за гэта.

ДАН 9:9 *У Госпада Бога нашага міласэрнасць і прабачэнне, бо мы былі непакорлівыя Яму.*

10а- У сітуацыі граху застаецца толькі адна надзея; спадзявацца на добрага, міласэрнага Бога, каб Ён дараваў сваё прабачэнне. Працэс вечны, габрэй старога альянсу і хрысціянін новага маюць аднолькавую патрэбу ў прабачэнні. Тут Бог зноў рыхтуе адказ, за які давядзецца дорага заплаціць.

ДАН 9:10 *Мы не паслухаліся голасу Госпада Бога нашага, каб выконваць законы Ягонья, якія Ён даў нам праз слуг Сваіх прарокаў.*

10а- Гэта таксама тычыцца хрысціян у 2021 годзе.

ДАН 9:11 *Увесь Ізраіль пераступіў закон Твой і адварнуўся ад слухання голасу Твайго. Тады выліліся на нас праклёны і праклёны, напісаныя ў законе Майсея, раба Божяга, бо мы зграшылі перад Богам.*

11а- У законе Майсея Бог сапраўды перасцерагаў Ізраіль ад непаслухмянасці. Але пасля яго прарок Езэкііль, сучаснік Данііла, высланы праз 13 гадоў пасля Данііла, гэта значыць праз 5 гадоў пасля таго, як кароль Ёахін, брат Ёакіма, якога ён змяніў, апынуўся ў палоне на рацэ Хавар, размешчанай паміж Тыграм і Ефрат. Там Бог натхніў яго і прымусіў напісаць паведамленні, якія мы сёння знаходзім у нашай Бібліі. І менавіта ў Ezé.26 мы знаходзім паслядоўнасць пакаранняў, мадэль якіх прымяняецца духоўна, але не толькі, у сямі трубах Адкрыцця ў Адкрыцці 8 і 9. Гэта дзіўнае падабенства пацвярджае, што Бог насамрэч не змяняецца. Грахі караюцца ў новым запавеце, як і ў старым.

ДАН 9:12 Ён выканаў словы, якія казаў супраць нас і супраць нашых кіраўнікоў, якія кіравалі намі, і навёў на нас **вялікае бедства**, якога ніколі не было пад усім небам.

12а- Бог не аслабеў, ён выконвае свае аб'явы дабраславіць або праклясці з аднолькавай дбайнасцю, і « *бядота* », якая абрынулася на народ Данііла, павінна папярэдзіць народы, якія даведаліся пра гэта. Але што мы бачым? Нягледзячы на сведчанне, запісанае ў Бібліі, гэты ўрок застаецца ігнараваным нават тымі, хто яго чытае. Запомніце гэтае паведамленне: Бог рыхтуе для габрэяў, а пасля іх, для хрысціян, два іншыя **вялікія бедствы**, якія будуць выяўлены ў астатняй частцы кнігі Данііла.

ДАН 9:13 Як напісана ў законе Майсея, усё гэтае бедства спасцігла нас; і не маліліся мы Госпаду Богу нашаму, і не адварнуліся ад беззаконняў нашых, і не паслухаліся праўды Тваёй.

13а- Пагарда да таго, што Бог напісаў у Бібліі, таксама вечная, у 2021 г. хрысціяне таксама вінаватыя ў гэтай віне і вераць, што Бог не збіраецца ім супярэчыць. Яны таксама не адварочваюцца ад сваіх беззаконняў і не больш уважлівыя да біблейскай праўды, але такой важнай для нашага часу канца, яе прароцкай праўды, адкрытай інтэнсіўна і зразумела, бо ключы да разумення знаходзяцца нават у самой Бібліі.

ДАН 9:14 Гасподзь сачыў за гэтым бедствам і навёў яго на нас; бо справядлівы Гасподзь Бог наш ва ўсім, што Ён зробіў, але мы не паслухаліся голасу Ягонага.

14а- Што яшчэ я магу сказаць? Сапраўды! Але добра ведайце, што нашмат большае бедства падрыхтавана Богам для сучаснага чалавецтва, і з той жа прычыны. Гэта наступіць паміж 2021 і 2030 гадамі ў форме ядзернай вайны, чароўная місія якой - *знішчыць траціну людзей* у адпаведнасці з Адкр.9:15.

ДАН 9:15 І цяпер, Госпадзе Божа наш, Ты вывеў народ Твой з зямлі Егіпецкай магутнаю рукою Тваёю і зробіў імя Тваё такім, якое ёсць сёння, мы зрашылі, мы ўчынілі беззаконьне.

15а- Данііл нагадвае нам, чаму нявер'е асуджаецца Богам. Існаванне яўрэйскага народа на зямлі сведчыць аб гэтым незвычайным факту дзякуючы звышнатуральнай сіле, зыходу яўрэйскага народа з Егіпта. Уся іх гісторыя заснавана на гэтым цудоўным факце. Мы не маем магчымасці быць сведкамі гэтага зыходу, але ніхто не можа адмаўляць, што нашчадкі гэтага вопыту ўсё яшчэ ёсць сярод нас. І каб лепш выкарыстоўваць гэтае існаванне, Бог аддаў гэтых людзей нацысцкай нянавісці падчас Другой сусветнай вайны. Такім чынам, увага чалавецтва была скіравана на ацалелых, якія ў 1948 г. атрымалі перасяленне на зямлю сваёй старажытнай радзімы, страчанай у 70 г., каб дамагчыся яго смерці, цытую «няхай яго кроў упадзе на нас і нашых дзяцей». Бог адказаў ім на ліст. Але хрысціяне ўсіх канфесій ганебна праігнаравалі гэты боскі ўрок, і мы можам зразумець чаму, бо ўсе яны падзяляюць іх праклён. Габрэі адмовіліся ад Месіі, але хрысціяне пагарджалі яго законам. Такім чынам, Божае асуджэнне абодвух цалкам апраўдана.

ДАН 9:16 Па вялікай міласэрнасці Тваёй, Госпадзе, хай адвернецца гнеў Твой і лютасць Твая ад горада Твайго Ерусаліма, ад святой гары Тваёй;

бо за грахі нашыя і за беззаконьні бацькоў нашых Ерусалім і народ Твой - ганьба для ўсіх, хто вакол нас.

16а- Данііл тут бярэ аргумент, які Майсей прадставіў Богу: што скажуць людзі, якія стануць сведкамі пакарання яго народа? Бог ведае пра праблему, бо Ён сам абвешчае аб габрэях вуснамі Паўла ў Рым.2:24: « *Бо імя Божжа зневажаецца сярод язычнікаў з-за вас, як напісана . Ён спасылаецца на тэкст Ез.16:27: **І вось, Я працягнуў руку Маю на цябе, Я скараціў долю, якую прызначыў табе, Я аддаў цябе на волю ворагаў тваіх, дачок Філістымляне, якія саромеліся вашых злачынных наводзін .** У сваім спачуванні Данііл яшчэ шмат чаго павінен даведацца пра Божы суд над яго горадам Ерусалімам. Але калі ён кажа: « *Ерусалім і твой народ — ганьба для ўсіх, хто вакол нас* », ён не памыляецца, бо калі б пакаранне Ізраіля выклікала ў язычнікаў выратавальны страх і жаданне службыць гэтаму сапраўднаму Богу, пакаранне было б меў сапраўдны інтарэс. але гэты сумны вопыт прынёс мала плёну, не малаважнага, бо мы абавязаны ім навяртанню караля Навухаданосара і караля Дарыя Мідзяніна.*

ДАН 9:17 *Дык цяпер, Божжа наш, пачуй малітву і маленьне слугі Твайго, і дзеля Госпада хай зазьдзе аблічча Тваё над спустошанай сьвятыняй Твайёй.*

17а- Тое, пра што Данііл просіць, будзе выканана, але не таму, што Бог любіць яго, а проста таму, што вяртанне ў Ізраіль і аднаўленне храма ўваходзяць у яго праект. Аднак Данііл не ведае, што храм, які будзе фактычна адноўлены, будзе зноў разбураны ў 70 годзе рымлянамі. Вось чаму інфармацыя, якую ён атрымае ў гэтым раздзеле 9, пазбавіць яго ад габрэйскага значэння, якое ён усё яшчэ надае каменнаму храму, пабудаванаму ў Ерусаліме; храм плоці Хрыста неўзабаве стане марным, і па гэтай прычыне ён будзе зноў разбураны ў 70 годзе рымскімі войскамі.

Дан 9:18 *Божжа мой, прыхілі вуха і пачуй! Адкрый вочы і паглядзі на нашы руіны, паглядзі на горад, над якім імя тваё заклікана! Бо не з-за нашай праўды мы прыносім да Цябе нашы малітвы, але з-за вялікай міласэрнасці Твайёй.*

18а- Гэта праўда, што Бог выбраў Ерусалім, каб зрабіць яго месцам, асвячоным Яго слаўнай прысутнасцю. Але месца святое толькі тады, калі там стаіць Бог, а з 586 года гэтага ўжо не было. І, наадварот, руіны Ерусаліма і яго храма сведчылі аб бесстароннасці яго правасуддзя. Гэты ўрок быў неабходны для таго, каб людзі глядзелі на сапраўднага Бога як на жывую істоту, якая бачыць, судзіць і рэагуе ў адрозненне ад ідалапаклонніцкіх паганскіх бажастоў, якія адносяцца толькі да злых анёлаў з лагера д'ябла. Верны чалавек службыць Богу, а няверны чалавек выкарыстоўвае Бога, каб даць сабе рэлігійную легітымнасць у адносінах да навакольных. Міласэрнасць Бога , да якой звяртаецца Данііл, рэальная, і неўзабаве ён дасць найпрыгажэйшы доказ гэтага ў Езусе Хрысце.

Дан 9:19 *Госпадзе, паслухай! Госпадзі, даруй! Госпадзе, увага! Дзейнічайце і не марудзьце, дзеля любові да вас, Божжа мой! Бо імя Тваё заклікана ў горадзе тваім і ў народзе тваім.*

19а- Пажылы ўзрост Данііла апраўдвае яго настойлівасць, таму што, як і ў Майсея, яго самым дарагім асабістым жаданнем з'яўляецца магчымасць

перажыць гэта вяртанне на сваю «святую» зямлю. Ён жадае быць сведкам адбудовы святога храма, які зноў прынясе славу Богу і Ізраілю.

ДАН 9:20 *Але я гаварыў і маліўся, і прызнаўся ў грахах маіх і ў грахах народу майго Ізраіля, і ўзьнёс маленьні мае да Госпада Бога майго за святую гару Бога майго;*

20а – Нядзіўна, што Бог любіць Данііла, гэта ўзор пакоры, які зачароўвае яго і адпавядае патрабаванням святасці. Кожны чалавек памыляецца, пакуль ён жыве ў целе з плоці, і Данііл не з'яўляецца выключэннем. Ён вызнае свае грахі, усведамляючы сваю крайнюю слабасць, як і ўсе мы. Але яго асабістая духоўная якасць не можа пакрыць грэх людзей, таму што ён толькі чалавек, сам недасканалы. Рапэнне прыйдзе ад Бога ў Езусе Хрысце.

ДАН 9:21 *Я ўсё яшчэ гаварыў у малітве, калі чалавек Габрыэль, якога я раней бачыў ва ўяве, падляцеў да мяне ў часе вячэрняй ахвяры.*

21а – Час, абраны Богам для наведвання Габрыэля, — час вячэрняй ахвяры, гэта значыць вечнай ахвяры ягняці, якая прадказвае вечар і раніцу будучага добраахвотнага прынашэння дасканалы святога і нявіннага цела Езуса Хрыста. Ён памрэ ўкрыжаваным, каб загладзіць грахі сваіх адзіных абраных, якія складаюць яго адзіны сапраўдны народ. Такім чынам, усталявана сувязь з адкрыццём Данііла, якое будзе дадзена ніжэй.

Канец малітвы: Божы адказ

ДАН 9:22 *Ён вучыў мяне і гаварыў са мною. Ён сказаў мне: Данііл, я прыйшоў, каб адкрыць ваша разуменне.*

22а- Выраз «адкрыце свой інтэлект» азначае, што да таго часу інтэлект быў зачынены. Анёл гаворыць на тэму Богага збаўчага плана, які быў утоены да моманту яго сустрэчы з абраным Богам прарокам.

ДАН 9:23 *Калі вы пачалі маліцца, выйшла слова, і Я прыйшоў сказаць вам; бо ты каханы. Звярніце ўвагу на слова, і зразумейце бачанне!*

23а- *Калі вы пачалі маліцца, выйшла слова*

Бог Нябесны арганізаваў усё, момант сустрэчы ў гадзіну вечнасці, і анёл Габрыэль пазначае Хрыста словам «Слова», як Ян зробіць у пачатку свайго Евангелля: *Слова сталася целам*. Анёл прыходзіць, каб абвясціць яму «Слова», што азначае, што ён прыходзіць, каб абвясціць яму прышэсце Хрыста, прадказанае Майсеем у адпаведнасці з Другі закон 18:15 да 19: *Гасподзь, Бог твой, падыме цябе з цябе.*, «паміж братамі тваімі **прарок, як я: ты будзеш яго слухаць!** Так адкажа ён на тое, што вы прасілі Госпада Бога твайго на Харыве ў дзень сходу, калі вы казалі: няхай я больш ня чую голасу Госпада Бога майго і ня бачу больш гэтага вялікага агню, каб не памерці. Гасподзь сказаў мне: добра тое, што яны казалі. **Я выстаўлю ім з братоў іхніх такога прарока, як ты, Я ўкладу словы Мае ў вусны ягоныя, і ён скажа ім усё, што Я загадаю яму.** І калі хто не паслухаецца маіх слоў, якія ён гаворыць ад майго імя, я прыцягну яго да адказнасці. Але той прарок, які мае дзёрзкасць казаць ад майго імя слова, якое я не загадаў яму казаць, або які будзе гаворыць ад імя іншых багоў, той прарок будзе пакараны смерцю.

Гэты тэкст мае асноватворнае значэнне для разумення віны габрэяў у іх адмове ад Месіі Ісуса, таму што ён адпавядаў усім крытэрам, прадказаным аб яго прыходзе. Узяты сярод людзей і перадачык Богага слова, Езус адпавядаў гэтаму апісанню, і цуды, якія ён здзяйсняў, сведчылі аб Божым дзеянні.

23б - *для вас каханая*

Чаму Бог любіць Данііла? Проста таму, што Даніэль любіць яго. Каханне з'яўляецца прычынай таго, што Бог стварыў жыццё для свабодных стварэнняў на яго вачах. Менавіта яго патрэба ў каханні апраўдала вельмі высокую цану, якую яму давядзецца заплаціць, каб атрымаць яе ад некаторых з яго чалавечых зямных стварэнняў. І цаной смерці, якую яму давядзецца заплаціць, тыя, каго ён абярэ, стануць яго вечнымі спадарожнікамі.

23с- *Звярніце ўвагу на слова і зразумейце бачанне!*

Якое гэта слова, слова анёла ці боскае «Слова», схаванае ў Хрысце? Несумненна тое, што абодва магчымыя і ўзаемадапаўняльныя, таму што бачанне будзе датычыць «Слова», якое прыйдзе ў цэле ў Езусе Хрысце. Таму разуменне паслання мае першараднае значэнне.

Прароцтва 70 тыдняў

ДАН 9:24 *Семдзсят тыдняў прызначаны народу Твайму і сьвятому гораду Твайму, каб спыніць злачынствы і пакласьці канец грахам, загладзіць беззаконьне і прывесьці вечную праўду, запячатаць уяву і прарока і намазаць святая святых.*

24а- *Семдзсят тыдняў былі адрэзаны ад вашага народа і ад вашага святога горада*

Габрэйскі дзеяслоў «hatac» у першым сэнсе азначае рэзаць або нарэзаць ; і толькі ў пераносным значэнні «вызначыць або выправіць». Я захоўваю першае значэнне, таму што яно надае сэнс дзеянням Абрагама, які канкрэтызуе свой саюз з Богам праз ахвярапрынашэнне, у Быц.15:10: *Абрам узяў усіх гэтых жывёл, разрэзаў іх пасярэдзіне і паклаў кожную частку па адным другі; але ён не падзяліў птушак* . Гэты абрад ілюстраваў саюз паміж Богам і яго слугою. Вось чаму гэты дзеяслоў «разрэзаць» набудзе сваё поўнае значэнне ў «саюзе, заключаным з многімі на тыдзень» у вершы 27. Гэтыя «многія» з'яўляюцца нацыянальнымі габрэямі, на карысць якіх карысць веры ва ўкрыжаванага Хрыста. прадстаўлены першым. Другая цікавасць гэтага дзеяслоўнага разрэзу заключаецца ў тым, што 70 тыдняў у гэтым раздзеле 9 прыпадаюць на «2300 вечар-раніцу» Дан.8:14. І з гэтай храналогіяй вынікае ўрок, які ставіць хрысціянскую веру перад яўрэйскай. Такім чынам Бог вучыць нас, што ў Езусе Хрысце Ён аддае сваё жыццё, каб ахвяраваць яго як адкупленне за кожнага верніка, годнага яго збаўлення ўсяго чалавецтва. Стары завет павінен быў знікнуць, калі Ісус праліў сваю кроў, каб разарваць свой новы завет з абранымі ўсёй зямлі.

Кніга Данііла мае на мэце навучыць гэтаму ўсеагульнаму збаўленню, прадстаўляючы нам навяртанні сучасных цароў Данііла; Навухаданосар, Дарый Мідзянін і Кір Персідскі.

Пасланне з'яўляецца ўрачыстым папярэджаннем, якое пагражае яўрэйскаму народу і яго святому гораду Ерусаліму, якому дадзены тэрмін у 70 тыдняў. Тут зноў код Ezé.4:5-6 дае адзін дзень за адзін год, працягласць якога адпавядае ўсім 490 гадам. Напэўна, Данілу цяжка зразумець сэнс пагрозы яго гораду, які ўжо ў руінах.

24b- *спыніць правіны і пакласці канец грахам*

Уявіце сабе, што адбывалася ў галаве Данііла, калі ён толькі што заклікаў Бога ў малітве аб прабачэнні сваіх грахоў і грахоў свайго народа. Ён хутка зразумее, што гэта такое. Але мы самі добра разумеем выказанае Боскае патрабаванне. Бог хоча дамагчыся ад сваіх выбраных збаўлення, каб яны больш не грашылі, каб яны паклалі канец сваім парушэнням Яго законаў, такім чынам паклаўшы канец грахам у адпаведнасці з тым, што будзе напісана апосталам Янам у 1 Яна 3: 4: *Кожны, хто грашыць, парушае закон, а грэх ёсць парушэнне закона*. Гэта мэта звернута да людзей, якія павінны змагацца са сваёй злой прыродай, каб больш не грашыць.

24c- *загладзіць беззаконне і прынесці вечную справядлівасць*

Для габрэя Данііла гэтае пасланне нагадвае абрад «дня ачышчэння», штогадовага свята, дзе мы святкуем выдаленне грахоў праз ахвярапрынашэнне казла. Гэты тыповы сімвал граху прадстаўляў Грэцыю ў Дан.8, і яго прысутнасць змясціла прароцтва ў духоўную атмасферу гэтага «дня адкуплення». Але як смерць казла можа зняць грахі, калі смерць іншых жывёл, якія прыносіліся ў ахвяру на працягу года, не змагла іх зняць? Адказ на гэтую дылему дадзены ў Гбр.10:3-7: *Але памяць аб грахах абнаўляецца кожны год праз гэтыя ахвяры; бо немагчыма, каб кроў быкоў і казлоў зняла грахі*. Таму Хрыстос, уваходзячы ў сьвет, сказаў: *ахвяры і прынашэння Ты не захачеў, але цела стварыў Мне*; Ты не прымаў цэласпаленьняў і ахвяраў за грэх. Тады Я сказаў: *вось, іду* (у скрутку кнігі *гаворыцца пра Мяне*), *каб зрабіць, Божа, воля Твая*. Глумачэнні, якія дае апостал Павел, вельмі зразумелыя і лагічныя. З гэтага вынікае, што Бог захваў для сябе ў Езусе Хрысце справу адкуплення грахоў, абвешчаную анёлам Габрыэлем Данілу. Але дзе быў Ісус Хрыстос у гэтым абрадзе «дня адкуплення»? Яго дасканалая асабістая нявіннасць, якая сімвалічна зрабіла яго пасхальным ягнём Божым, які бярэ на сябе грахі свету, узяў на сябе адказнасць за грахі сваіх выбраннікаў, сімвалам якіх з'яўляецца казёл падчас абраду адкуплення. Ягня схавалі ў казы, каб ягня памерла за казу, якую ён даглядаў. Прыняўшы сваю смерць на крыжы, каб загладзіць грахі сваіх выбраннікаў, за якія ён быў адказны, у Хрысце Бог даў ім найпрыгажэйшы доказ сваёй любові да іх.

24d- *і прынесці вечную справядлівасць*

Гэта шчаслівы вынік смерці Месіі-збаўцы. Гэтая праведнасць, якую чалавек не мог стварыць з часоў Адама, прыпісваецца абраным, каб праз іх веру ў гэтую дэманстрацыю боскай любові, чыстай ласкай, магла быць прыпісана ім дасканалая праведнасць Ісуса Хрыста першапачаткова, аж да барацьбы вера перамагае грэх. І калі гэта цалкам знікае, кажуць, што справядлівасць Хрыста ўдзяляецца. Вучань становіцца падобным да свайго Настаўніка. Менавіта на гэтых дактрынальных асновах была пабудавана

вера апосталаў Езуса. Перш чым час і цёмныя сілы ператвораць іх, пашыраючы тым самым вузкі шлях, якому вучыў Ісус Хрыстос. Гэтая **справядлівасць** будзе **вечнай** толькі для верных абраных, тых, хто чуе і адказвае ў паслухмянасці справядлівым патрабаванням Бога.

24-ы - *запячатаць бачанне і прарока*

Або, каб бачанне споўнілася з'яўленнем абвешчанага прарока. Дзеяслоў seal намякае на пячатку Бога, якая, такім чынам, надае прароцтву і прароку, які прадставіць сябе поўны і бяспрэчны боскі аўтарытэт і легітымнасць. Праца, якая павінна быць здзейснена, запячатана яго боскай каралеўскай пячаткай. Сімвалічная лічба гэтай пячаткі - «сем: 7». Яно таксама абазначае паўнату, якая характарызуе прыроду Бога-Творцы і прыроду Яго Духа. Асновай гэтага выбару з'яўляецца пабудова яго праекта на працягу сямі тысяч гадоў, таму ён падзяліў час на тыдні па сем дзён, як сем тысяч гадоў. Прароцтва пра 70 тыдняў, такім чынам, надае ролю лічбе (7), пячатцы жывога Бога ў Адкрыцці 7. Наступныя вершы пацвердзяць важнасць гэтай лічбы «7».

24f- *і памазаць Святое Святых*

Гэта памазанне Духа Святога, якое Езус атрымае падчас свайго хросту. Але не будзем памыляцца: голуб, які прызямліўся на яго з нябёсаў, меў толькі адну мэту: пераканаць Яна, што Езус сапраўды быў абвешчаным Месіяй; нябёсы сведчаць пра яго. На зямлі Езус заўсёды быў Хрыстом, і ў форме выбраных пытанняў, якія задавалі святарам, Яго навучанне ў синагозе ва ўзросце 12 гадоў з'яўляецца доказам гэтага. Для яго народа, сярод якога ён нарадзіўся і вырас, яго афіцыйная місія павінна была пачацца з яго хрышчэння восенню 26 года і ён павінен быў аддаць сваё жыццё вясной 30 года. Тытул Святая Святых пазначае з годнасцю, таму што ён увасабляе ў выглядзе цела жывога Бога, які навіў жах на габрэяў у часы Майсея. Але жывая святая святых мела матэрыяльны сімвал на зямлі; самае святое месца або святыню Ерусалімскага храма. Гэта быў сімвал неба, гэтага недаступнага для чалавецтва памеру, дзе стаяць Бог і Яго анёлы. Месца Боскага суда і месца свайго трона, Бог як Суддзя чакаў крыві Хрыста, каб пацвердзіць прабачэнне грахоў выбраных на працягу 6 тысячагоддзяў, устаноўленых для гэтага выбару. Такім чынам, смерць Ісуса завяршыла апошняе «свята адкуплення». Было атрымана прабачэнне, і ўсе старажытныя ахвяры, ухваленыя Богам, пацверджаны. Памазанне Святая Святых рабілася ў Дзень Ачышчэння шляхам акраплення крывёю забітага казла на века міласэрнасці, ахвярніку, размешчаным над каўчэгам, які змяшчае парушаныя заповедзі Божыя. Дзеля гэтай акцыі першасьвятар атрымаў права раз у год пранікаць за заслону разлукі ў Святое Святых. Такім чынам, пасля свайго ўваскресення Ісус прынёс на неба адкупленне сваёй крывёю, каб атрымаць панаванне, законнасць выратаваць сваіх выбраных праз прыпісанне сваёй справядлівасці і права асуджаць нераскаяных грэшнікаў, у тым ліку злых анёлаў і іх правадыра сатану, д'ябла. Святая Святых, таксама абазначаючы неба, кроў, пралітую Ісусам на зямлі, дазволіць яму, у Міхалі, выгнаць д'ябла і яго дэманаў з нябёсаў, пра што гаворыцца ў Ап.12:9. Такім чынам, памылка габрэйскага рэлігійнага народа заключалася ў тым, што не

разумелі прароцкага характару штогадовага «дня адкуплення». Яны памылкова лічылі, што кроў жывёлы, прапанаваная падчас гэтага свята, можа пацвярджаць значэнне іншай жывёлы, пралітай на працягу года. Чалавек створаны па вобразу Божаму; жывёла, створанае наземным жыццём, як мы можам апраўдаць роўнасць каштоўнасці для двух відаў? Будучы Богам, Ісус Хрыстос сам быў алеем памазання, як Святы Дух, і, узыходзячы на неба, Ён прыносіць з сабой памазанне сваёй законнасці, здабытай на зямлі.

Ключ да разлікаў

Дан 9:25 *Дык ведай і разумей! З таго часу, як слова абвясціла, што Ерусалім будзе зноў пабудаваны для Памазанца, да Правадыра, сем тыдняў і шэсцьдзесят і два тыдні таму, месцы і равы будуць адноўлены, але ў цяжкія часы.*

25a- *Знай гэта і зразумей!*

Анёл мае рацыю, запрашаючы Данііла да ўвагі, таму што ён звяртаецца да дадзеных, якія патрабуюць вялікай духоўнай і інтэлектуальнай канцэнтрацыі; таму што трэба будзе зрабіць разлікі.

25b- *З таго часу, калі слова абвясціла, што Ерусалім будзе адноўлены для Памазанца, да Правадыра*

Толькі гэтая частка верша мае надзвычайнае значэнне, таму што яна абагульняе мэта бачання. **Бог дае свайму народу, які чакае свайго Месію, магчымасць даведацца, у якім годзе ён з'явіцца ім**. І гэты момант, калі слова абвясціла, што Ерусалім будзе адбудаваны, павінен быць вызначаны ў адпаведнасці з працягласцю прадказаных 490 гадоў. Для гэтага дэкрэта аб рэканструкцыі ў кнізе Ездры мы знаходзім тры магчымыя дэкрэты, паслядоўна выдадзеныя трыма персідскімі царамі: Кірам, Дарыем і Артаксерксам. Атрымліваецца, што ўказ, устаноўлены апошнім у – 458 годзе, дазваляе завяршыць 490 год у 26 годзе нашай эры. Такім чынам, гэты ўказ Артаксеркса павінен быць захаваны з улікам сезону, у якім ён быў напісаны: вясна паводле Esd.7:9: *ён пакінуў Вавілон у першы дзень першага месяца і прыбыў у Ерусалім у першы дзень пятага месяца, добрая рука Бога ягонага была на ім*. Год каралеўскага ўказу дадзены ў Ездры.7:7: *Многія з сыноў Ізраілевых, сьвятары і лявіты, сьпевакі, брамнікі і нэтынэі, таксама прыйшлі ў Ерусалім у сёмы год цара Артаксэрска*.

Выхад дэкрэта з'яўляецца крыніцай, Дух мішэняў для яго прароцтва, Вялікдзень крыніцы, дзе Ісус Хрыстос памёр укрыжаваны. Разлікі прывядуць нас да гэтай мэты.

25c- *сем тыдняў і шэсцьдзесят два тыдні таму, месцы і равы будуць адноўлены, але ў цяжкія часы.*

Першапачаткова ў нас 70 тыдняў. Анёл выклікае 69 тыдняў; 7 + 62. Першыя 7 тыдняў завяршаюцца часам аднаўлення Іерусаліма і храма, у няшчасныя часы, таму што яўрэі працуюць ва ўмовах пастаяннай нягоды арабаў, якія прыбылі пасяліцца на тэрыторыі, вызваленай ад іх дэпартацыі. Гэты верш з Неем. 4:17 добра апісвае сітуацыю: *тыя, хто будаваў сцяну, і тыя, хто нес або грузіў цяжар, працавалі адной рукой і трымалі зброю ў*

другой . Гэта дэтал, якая ўдакладняецца, але галоўная знаходзіцца на 70-м тыдні падліку.

70-я тыдзень

ДАН 9:26 ~~І пасля шасцідзсяці двух тыдняў будзе знішчаны Памазаннік, і не будзе ў яго пераемніка, нічога для яго. Народ кіраўніка, які прыйдзе, знішчыць горад і святynню, і канец іх прыйдзе, як патап; Вырашана, што разбурэнні працягнуцца да канца вайны.~~

26a- Пасля шасцідзсяці двух тыдняў Памазаннік будзе адсечаны

Гэтым 62 тыдням папярэднічаюць 7 тыдняў , што азначае, што сапраўднае паведамленне такое: «пасля 69 тыдняў» *памазанік будзе адсечаны* , але не любы памазанік, той, хто такім чынам абвешчаны, сам увасабляе боскае памазанне. Выкарыстоўваючы формулу “ *а памазаннік* », Бог рыхтуе габрэйскі народ да сустрэчы са звычайным на выгляд чалавекам, далёкім ад боскіх абмежаванняў. У адпаведнасці са сваёй прытчай пра вінаградараў, Сын Чалавечы, сын гаспадара вінаградніка, з'яўляецца вінаградарам пасля таго, як паслаў сваіх пасланцоў, якія папярэднічалі яму і з якімі яны дрэнна абыходзіліся. З чалавечага пункту гледжання, Езус толькі *памазанік* , які прадстаўляе сябе пасля іншых памазанікаў.

Анёл сказаў “ *пасля* ” агульнай працягласці 69 тыдняў, што паказвае на 70-ы . Такім чынам, крок за крокам, дадзеныя анёла накіроўваюць нас да веснавой Пасхі 30 года, якая будзе знаходзіцца ў сярэдзіне гэтага 70-га тыдня дзён-гадоў.

26b- і ў яго не будзе ~~пераемніка~~

Гэты пераклад тым больш неправамоцны, што яго аўтар, Л. Сэгонд, удакладняе на палях, што даслоўны пераклад гучыць так: *ніхто для яго* . І для мяне даслоўны пераклад цалкам пасуе, таму што ён кажа пра тое, што сапраўды адбылося ў гадзіну яго ўкрыжавання. Біблія сведчыць пра гэта, самі апосталы перасталі верыць, што Ісус быў чаканым Месіяй, таму што, як і ўвесь яўрэйскі народ, яны чакалі ваяўнічага месію, які выкіне рымлян з краіны.

26c- *Народ лідэра, які прыйдзе, знішчыць горад і святасць святynні*

Гэта з'яўляецца адказам Бога на назіранае яўрэйскае нацыянальнае нявер'е: *ніхто для яго* . Гнеў супраць Бога будзе канчаткова аплачаны разбурэннем Ерусаліма і яго фальшывай *святасцю* ; таму што з 30 года на яўрэйскай зямлі не было больш *святасці* ; святynя больш не адна. Для гэтай акцыі Бог выкарыстаў рымлян, праз якіх яўрэйскія рэлігійныя лідэры ўкрыжавалі Месію, не адважваючыся і не маючы магчымасці зрабіць гэта самі, у той час як яны ведалі, без іх, пабiць каменнем дыякана Стэфана «тры гады і шэсць месяцаў» пазней.

26d- *і канец яго прыйдзе, як патап*

Такім чынам, у 70 годзе пасля некалькіх гадоў рымскай аблогі Ерусалім трапіў у іх рукі, і, напоўненыя знішчальнай нянавісцю, ажыўленыя боскай палкасцю, яны шалёна знішчылі, як было абвешчана, *горад і святасць* , якой ужо не было, пакуль не было *не засталася каменя на камені на другім* , як Ісус абвясціў перад сваёй смерцю ў Матфея 24:2: *Але Ён*

сказаў ім: ці бачыце вы ўсё гэта? Сапраўды кажу вам: не застанеца тут каменя на камені, які б не разбурыўся .

26-га ^{- вырашана}, што спусташэнні працягнуцца да канца вайны

У Матфея 24:6 Ісус сказаў: пачуеце пра войны і ваенныя чуткі: сцеражыцеся, не турбуюцеся, таму што гэтаму павінна быць. Але гэта яшчэ не канец. Пасля рымлян войны працягваліся на працягу двух тысяч гадоў хрысціянскай эры, і доўгі час міру, якім мы карыстаемся пасля заканчэння Другой сусветнай вайны, з'яўляецца выключным, але запраграмаваным Богам. Такім чынам, чалавецтва можа вырабляць плён свайго вычварэнства да канца сваіх фантазій, перш чым смяротна заплаціць цану.

Аднак мы не павінны забываць, кажучы пра рымлян, што іх папская спадчыннасць працягне працу паганскага « спусташальніка або спусташальніка » і таксама да канца вайны, якая вядзецца супраць абраных Хрыста Бога.

ДАН 9:27 Ён заключыць моцны завет з многімі **на тыдзень** , і на **палову тыдня** спыніць ахвяры і хлебныя прынашэнні; І [будзе] на крыле мярзотаў спусташэнне і нават да вынішчэння (або поўнага знішчэння), і яно будзе разбіта, [паводле] таго, што было пастаноўлена, на спустошанай [зямлі] .

27а- Ён заключыць моцны саюз з многімі **на працягу тыдня**

Дух прадказвае ўсталяванне новага завету ; ён трывалы , таму што становіцца асновай збаўлення, прапанаванага да канца свету. Пад тэрмінам «многія» Бог нацэльваецца на яўрэйскіх грамадзян, сваіх апосталаў і першых яўрэйскіх вучняў, якія заключаць яго *завет* на працягу апошніх **сямі гадоў** тэрміну, дадзенага яўрэйскаму народу, каб афіцыйна прыняць або адхіліць укрыжаванага Месію. Менавіта гэты завет «разрэзаны » ў вершы 24 паміж Богам і габрэйскімі грэшнікамі, якія пакаяліся. Увосень 33 года, у канцы апошняга тыдня, будзе адзначаны яшчэ адзін несправядлівы і адыежны акт, прадстаўлены пабіваннем камянямі Стэфана, новага дыякана. Яго адзіная памылка была ў тым, што ён казаў габрэям праўду, якую яны не маглі чуць, у той час як Ісус укладваў свае словы ў яго вусны. Убачыўшы забітага паслядоўніка сваёй справы, Ісус запісаў афіцыйную нацыянальную адмову ад яго заступніцтва. З восені 33 года яўрэйскія паўстанцы распальвалі гнеў Рымлян, які быў ачышчаны ад блока на Ерусалім у 70 годзе.

27б - і на **палову тыдня** ён спыніць ахвяру і прынашэнне

Гэты момант у сярэдзіне або *палове тыдня* - гэта 30-я вясна, на якую арыентавана прароцтва пра 70 тыдняў. Гэта момант, калі ўсе дзеянні, цытуемыя ў вершы 24, выкананы: **канец граху, яго адкупленне, прыход прарока, які здзяйсняе бачанне, устанаўліваючы сваю вечную справядлівасць, і памазанне ўваскрослага Хрыста, які ўзносіцца на неба Пераможцам і Усемагутны** . Адкупленчая смерць Месіі згадваецца тут у аспекце наступстваў, якія яна цягне за сабой: канчатковае спыненне *ахвярапрынашэнняў* жывёл і *ахвяраванняў*, якія прыносіліся ўвечары і раніцай у яўрэйскім храме, а таксама з раніцы да вечара за грахі людзей. Смерць Ісуса Хрыста робіць састарэлымі сімвалы жывёл, якія прадвясчалі

яго ў старым запавеце, і гэта істотная змена, якую прынесла яго ахвяра. Разрыў заслони храма, які Бог здзяйсняе ў момант, калі Ісус сканчае, пацвярджае канчатковае спыненне зямных рэлігійных абрадаў, а разбурэнне храма ў 70 годзе ўзмацняе гэтае пацверджанне. У сваю чаргу, штогадовыя яўрэйскія святы, усе прарочыя аб яго прыходзе, павінны былі знікнуць; але ні ў якім разе не практыка штотыднёвага шабату, якая атрымлівае ў гэтай смерці сваё сапраўднае значэнне: яна прадказвае нябесны адпачынак сёмага тысячагоддзя, які праз сваю перамогу Езус Хрыстус здабудзе для Бога і Яго сапраўдных выбраннікаў, якім Ён прыпісвае сваю дасканалую *вечная справядлівасць*, цытуемая ў вершы 24.

Пачатак гэтага « *тыдня* » дзён-гадоў прыпадае на восень 26 года з хростам Езуса, які быў ахрышчаны Янам Хрысціцелем.

27с- *I* [будзе] на крыле мярзоты спусташэння

Прабачце, але гэтая частка верша кепска перакладзена ў версіі Л. Сегонда, таму што была няправільна інтэрпрэтаваная. Беручы пад увагу адкрыцці, прадстаўленыя ў Апакаліпсісе Яна, я прадстаўляю свой пераклад габрэйскага тэксту, які пацвярджаюць іншыя пераклады. Фраза « *на крыле* », сімвал нябеснага характару і панавання, мяркуе рэлігійную адказнасць, якая непасрэдна накіравана на папскі Рым, які « *падымаецца* » ў Дан.8:10-11, і яго рэлігійных саюзнікаў у апошнія дні. *Арліныя крылы* сімвалізуюць найвышэйшае ўзвышэнне імператарскага тытула, напрыклад, *леў з арлінымі крыламі*, які тычыцца цара Навухаданосара, або самога Бога, які нёс на *арліных крылах* свой яўрэйскі народ, які ён вызваліў ад егіпецкага рабства. Усе імперыі прынялі гэты сімвал арла, у тым ліку ў 1806 г. Напалеон I што будзе пацверджана Ап.8:13, затым прускі і германскі імператары, апошнім быў дыктатар А. Гітлер. Але з тых часоў ЗША таксама маюць гэтага імперскага арла на зялёным варыянце сваёй нацыянальнай валюты: долара.

Пакінуўшы папярэдняю тэму, Дух вяртаецца да свайго любімага ворага: Рыма. Пасля зямной місіі Ісуса Хрыста мэтавым удзельнікам мярзотаў, *якія выклікаюць канчатковае спусташэнне* зямлі, з'яўляецца Рым, чыя паганская імперская фаза толькі што знішчыла Іерусалім у 70 г. у вершы 26. І дзеянне здзяйснення « *мярзот спусташэння* » будзе працягвацца ў часе да канца свету. Такім чынам, мярзоты, у множным ліку, прыпісваюцца, перш за ўсё, імператарскаму Рыму, які будзе пераследаваць абраных вернікаў, аддаючы іх смерці ў відовішчных «этапах», каб пацешыць крыважэрны рымскі народ, рэчы, якія спыняцца ў 313. Але іншае агіда ідзе далей, і яна заключаецца ў спыненні практыкі сёмага дня суботы, 7 сакавіка 321 г.; гэта дзеянне па-ранейшаму прыпісваецца Рымскай імперыі і яе імператарскаму лідэру Канстанціну¹. З ім Рымская імперыя апынулася пад уладай візантыйскіх імператараў. У 538 годзе, у сваю чаргу, імператар Юстыніян I ^{здзейсніў} яшчэ адну *мярзоту*, усталяваўшы на сваім рымскім крэсле папскі рэжым Вігілія I і гэта падаўжэнне мярзотаў да канца свету павінна быць аднесена да гэтай фазы папскага закона, які Бог асуджае. з Дан.7. Мы памятаем, што назва « *маленькі рог* » абазначае дзве дамінантныя фазы Рыма ў Дан.7 і Дан.8. Бог бачыць у гэтых двух паслядоўных этапах толькі бесперапыннасць адной і той жа агіднай працы.

Вывучэнне папярэдніх раздзелаў дазволіла нам ідэнтыфікаваць розныя віды мярзоты, якія гэты верш прыпісвае яму.

27d- *і да знішчэння (або поўнага знішчэння) , і ён не будзе разбіты , [паводле] таго, што было настаноўлена, у спустошанай [зямлі] .*

« Яна будзе зламаныя [паводле] таго, што было настаноўлена » і выяўлена ў Дан.7:9-10 і Дан.8:25: З-за свайго росквіту і поспеху сваіх хітрыкаў ён будзе мець пыху ў сваім сэрцы, ён будзе рабіць шмат людзі, якія жылі мірна, загінуць, і ён паўстане супраць начальніка правадыроў; але ён будзе зламаны, без намагання любой рукі.

Тэкст на іўрыце прапануе гэтую боскую думку, адрозную ад сучасных перакладаў.

Гэты нюанс заснаваны на Божым праекце ўскласці віну людзей на планету Зямля, на якой яны жывуць ; чаму нас вучыць Rev.20. Адзначым той факт, што ілжэхрысціянская вера ігнаруе гэты боскі праект, які будзе складацца з знішчэння людзей з твару зямлі пры слаўным вяртанні Хрыста. Ігнаруючы адкрыцці, дадзеныя ў Адкрыцці 20, яны дарэмна чакаюць усталявання Царства Хрыста на зямлі. Аднак поўнае знішчэнне яго паверхні плануецца тут і ў Rev.20. Вяртанне ў славе пераможнага Хрыста ва ўсёй Яго Боскасці верне зямлі яе хаатычны выгляд з пачатку яе гісторыі, апісанай у Кнізе Быцця 1. Гіганцкія землятрусы будуць трэсці яе, і яна вернецца пад назвай *бездані ў свой хаатычны стан « бясформенны ». і пусты »* , “tohu wa bohu”, ініцыял. На ёй не застанецца жывога чалавека, але яна будзе вязніцай *д'ябла* , адасобленай на ёй на *тысячу гадоў* да гадзіны яго смерці.

На гэтым этапе даследавання я павінен даць дадатковую інфармацыю, перш за ўсё, адносна «70-га ^{тыдня}», які толькі што вывучаўся. Яе выкананне ў прарочыя дні-гады спалучаецца з літаральным выкананнем. Таму што дзякуючы сведчанню яўрэйскага календара мы ведаем канфігурацыю велікоднага тыдня 30 года. Яго цэнтрам была серада напярэдадні выпадковай суботы, апраўданай яўрэйскай Пасхай, якая ў тым годзе прыходзілася на чацвер. Такім чынам, мы можам цалкам аднавіць ход гэтай Пасхі, падчас якой памёр Езус. Арыштаваны ў аўторак увечары, Судзілі ўначы, Ісус быў укрываваны ў сераду раніцай у 9 гадзін. Ён заканчваецца ў 15 гадзін. Да 6 вечара Іосіф Арымафейскі паклаў яго цела ў магілу і адваліў камень, які закрываў яе. Мінае велікодная субота ў чацвер. У пятніцу раніцай пабожныя жанчыны купляюць спецыі, якія рыхтуюць на працягу дня, каб забальзамаваць цела Езуса. Увечары ў пятніцу ў 18.00 пачынаецца штотыднёвая субота, адна ноч праходзіць у асвячонам Богам дні адпачынку. А суботнім вечарам у 18.00 пачынаецца першы дзень свецкага тыдня. Ноч праходзіць, і на світанні жанчыны ідуць да магілы ў надзеі знайсці каго-небудзь, хто адваліць камень. Яны знаходзяць камень адвалены і магілу адкрытай. Уваходзячы ў магілу, Марыя Магдалена і Марыя, маці Ісуса, бачаць анёла, які сядзіць, які кажа ім, што Ісус уваскрос, анёл кажа ім пайсці і папярэдзіць яго братаў, яго апосталаў. Затрымліваючыся ў садзе, Марыя Магдалена бачыць чалавека, апраўтага ў белае, якога яна прымае за садоўніка; у абмен яна пазнае Ісуса. І тут вельмі важная дэталі, якая

разбурае вельмі распаўсюджаную веру, Езус кажа Марыі: « *Я яшчэ не вярнуўся да Айца Майго* ». Злодзеі, які быў на крыжы, і сам Ісус не ўвайшлі ў рай, у Валадарства Божае, у той жа дзень іх укрыжавання, бо праз цэлых 3 дні Ісус яшчэ не вярнуўся на неба. Так ці магу я сказаць у імя Госпада, няхай маўчаць тыя, каму няма чаго сказаць ад Яго! Каб не давялося аднойчы цярэць насмешкі ці ганьбу.

Другая рэч - гэта скарыстацца датай - 458, якая ўпершыню адзначае пачатак 70 тыдняў дзён-гадоў, устаноўленых для яўрэйскага народа, якому Бог даў два асноўныя знакі ідэнтычнасці: суботу і абразанне цела.

Паводле Рым.11, язычнікі, якія ўступілі ў новы завет, прышчапляюцца да габрэйскага і габрэйскага караня і ствала. Але асновы новага альянсу чыста габрэйскія, і Ісус зрабіў кропку, нагадаўшы гэта ў Яна 4:22: *Вы пакланяецеся таму, чаго не ведаеце; мы пакланяемся таму, што ведаем, таму што выратаванні прыходзіць ад габрэяў*. Сёння гэта пасланне набывае жывую актуальнасць, таму што Езус звяртаецца да ілжыва наварнутых язычнікаў ва ўсе часы. Каб лепш іх загубіць, д'ябал падштурхнуў іх да нянавісці да яўрэяў і іх саюза; што адварнула іх ад заповедзяў Божых і яго святой суботы. Таму мы павінны выправіць гэтую памылку і **глядзець на новы завет з габрэйскай ідэнтычнасцю**. Апосталы і нованавернутыя габрэйскія вучні - гэта " *многія* ", якія заключылі *трывалы саюз з Езусам* у Дан.9:27, але іх аснова застаецца габрэйскай, яны таксама занепакоеныя пачаткам перыяду " *70 тыдняў* " дадзена Богам габрэйскаму народу прыняць або адхіліць стандарт новага завету, заснаванага на чалавечай крыві, добраахвотна пралітай Ісусам Хрыстом. У выніку гэтых разваг дата - 458 становіцца пачаткам "2300 вечара-раніцы" Дан.8:14.

У канцы гэтага доўгага прароцкага перыяду, 2300 гадоў, тры рэчы павінны былі спыніцца ў адпаведнасці з Дан.8:13.

- 1- вечнае святарства
- 2- разбуральны грэх
- 3- ганенні на святасць і войска.

Вызначаюцца тры рэчы:

- 1- вечнае змяное святарства папы
- 2- астатняя частка першага дня перайменавана ў нядзелю.
- 3- Пераслед хрысціянскай святасці і святых, грамадзян Царства Нябеснага.

Гэтыя змены накіраваны на:

- 1- Аднавіць Езусу Хрысту Яго святое вечнае нябеснае святарства.
- 2- ^{7-ы дзень} суботняга адпачынку .
- 3- Каб спыніліся пераследы хрысціянскай святасці і святых.

Разлік прапануецца для «2300 вечара-раніца» пачынаючы з даты - 458, канец гэтай працягласці заканчваецца вясной 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. У гэтым разліку мы маем 1842 цэлыя гады, да якіх мы павінны дадаць +1, каб пазначыць вясну ў пачатку 1843 года, дзе заканчваецца прадказанае ў прароцтве «2300 вечара-раніца». Гэтая дата азначае пачатак вяртання

ўмяшання Бога, які такім чынам хоча вызваліць сваіх сапраўдных святых ад рэлігійнай хлусні, успадкаванай ад папскага каталіцтва на працягу 1260 гадоў. Такім чынам, узяўшы на сябе ініцыятыву па стварэнні духоўнага абуджэння ў ЗША, дзе пратэстанты знайшлі прытулак, Дух натхняе Уільяма Мілера цікавасцю да прароцтва Данііла 8:14 і дзве паслядоўныя прапанаваныя даты абвяшчаюць вяртанне Ісуса Хрыста, першае для вясной 1843 г., другі — восенню 1844 г. Для яго ачышчэнне святыні азначае вяртанне Езуса, каб ачысціць зямлю. Пасля двух расчараванняў у запланаваныя даты Дух дае знак самым стойкім, якія прынялі ўдзел у двух выпрабаваннях веры. Нябеснае бачанне было атрымана раніцай 23 кастрычніка 1844 года аднаму са святых, які ішоў па палях. Нябёсы адкрыліся для сцэны, якая паказвае Ісуса Хрыста як Першасвятара, які служыць у нябеснай святыні. У бачанні ён прайшоў ад святога месца да святога святых. Такім чынам, пасля 1260 гадоў цемры Ісус Хрыстос аднавіў сувязь са сваімі вернікамі, адсартаваны двума паслядоўнымі выпрабаваннямі.

- 1- **Аднаўленне бесперапыннага** . Такім чынам, дзякуючы гэтаму бачанню 23 кастрычніка 1844 года Бог афіцыйна вярнуў кантроль над сваім вечным нябесным святарствам.
- 2- **Вяртанне суботы** . У тым жа месяцы іншы святы пачаў выконваць сёмы дзень суботы пасля візіту місіс Рэйчэл Оукс, якая дала яму брашуру са сваёй царквы: «Баптысты сёмага дня». Адзін за адным з цягам часу святых, выбраных ў выніку двух выпрабаванняў, таксама прынялі сёмы дзень суботы. Так Бог паклаў канец знішчальнаму граху, заснаванаму паганскім Рымам, але ўзаконенаму папскім Рымам пад назвай «нядзеля».
- 3- **Спыненне пераследаў** . Трэцяя тэма тычылася святасці і хрысціян, якія пераследаваліся на працягу 1260 гадоў. І зноў там, у 1843 і 1844 гадах, рэлігійны мір панаваў паўсюль у заходнім свеце, звязаным з прароцтвам. Гэта адбываецца таму, што рэвалюцыйная Францыя сваёй гільяцінай прымусіла замаўчаць вінаватых у рэлігійных злоўжываннях. Такім чынам, пасля апошніх крывавых гадоў пакарання рэлігійных *чужаложнікаў* паводле Ап.2:22-23, у канцы 1260 гадоў, пачынаючы з 538 г., даты, звязанай з адменай *вечнага рэжыму* праз усталяванне папскага рэжыму, гэта значыць у 1798 г. пануе рэлігійны мір. А ўстаноўленая свабода сумлення дазваляе святым служыць Богу згодна з іх выбарам і веданнем таго, што Бог будзе павялічвацца. У 1843 г. *ст святасць і войска святых* , гэтыя грамадзяне Валадарства Нябеснага, абранага Езусам Хрыстом, больш не пераследуюцца, як было абвешчана ў прароцтве Данііла 8:13-14.

Усе гэтыя перажыванні былі арганізаваны і кіраваны Усемагутным Богам, які ў поўнай нябачнасці кіруе розумамі людзей, каб яны здзяйснялі Яго планы, усю Яго праграму да канца свету, калі скончыцца выбар выбраных. З усяго гэтага вынікае, што чалавек не выбірае шанаванне суботы і яе святла, гэта Бог дае яму гэтыя рэчы, якія належаць яму, як знак яго адабрэння і яго

сапраўднай любові да яго, як вучыць Эзэ -20: *Я таксама даў ім суботы Мае ў знак паміж Мною і імі, каб яны ведалі, што Я Гасподзь, Які асьвячае іх... Сьвяці суботы Мае, каб яны былі паміж я і ты знак, па якім можна пазнаць, што Я Гасподзь, Бог твой* . Таму што менавіта ён шукае сваю згубленую авечку, будзьце ўпэўненыя, што ніводны абраны чыноўнік не прапусціць званок.

У Дан.8, у унікальным адказе, які Бог дае ў вершы 14 на пытанне ў вершы 13, слова « *святасць* » ідэальна падыходзіць, таму што святасць у цэлым тычыцца ўсяго, што з'яўляецца ўласнасцю Бога і што асабліва ўплывае на яго. Гэта было ў выпадку Яго *вечнага* нябеснага святарства, Яго *асвячонай суботы* ад заснавання свету на наступны дзень пасля стварэння Адама і *Яго святых* , Яго верных выбраннікаў.

Падзеі, прадказаныя ў Данііла 8:13-14, здзейсніліся паміж 1843 г., калі боскі ўказ уступіў у сілу, і восенню 1844 г., абодва заснаваныя на чаканні вяртання Ісуса Хрыста ў гэтыя даты, таму абапіраючыся на ідэю прышэсце Ісуса Хрыста , сучаснікі гэтага вопыту далі ўдзельнікам, якія былі паслядоўнікамі гэтых чаканняў, назву «адвентысты», ад лацінскага «adventus», што дакладна азначае « прышэсце». Мы знойдзем гэты «адвентысцкі» вопыт у раздзеле 12 гэтай кнігі Данііла, дзе Дух падкрэслівае важнасць гэтага апошняга фармалізаванага «завету».

Данііл 10

ДАН 10:1 У трэці год Кіра, цара Персідскага, было адкрыта слова Данілу, якога звалі Валтасар. Слова гэтае, праўдзівае, абвяшчае вялікае бедства. Ён услухаўся ў гэтае слова і зразумеў уяву.

1а- У трэці год Кіра, цара Персідскага, было адкрыта слова Данілу, якога звалі Валтасар

Кір 2 кіраваў з - 539. Такім чынам, дата бачання - 536.

1б- Гэта слова, якое праўда, абвяшчае вялікую бяду.

Гэты тэрмін, вялікае бедства, абвяшчае разню ў вялікіх маштабах.

1с- Ён выслухаў гэтае слова і зразумеў уяву.

Калі Даніла зразумеў сэнс, зразумеем яго і мы.

ДАН 10:2 У той час я, Данііл, аплакваў тры тыдні.

Гэтая асабістая жалоба , якая закранае Данііла, пацвярджае пахавальны характар разні, якая адбудзецца, калі адбудзецца абвешчанае вялікае бедства.

ДАН 10:3 Ніякіх прысмакаў я не еў, ні мяса, ні віна не ўваходзіла ў рот мой, і я не намазваўся, пакуль не скончацца тры тыдні.

Гэтая падрыхтоўка Данііла, які шукае большай святасці, прадказвае драматычную сітуацыю, якую прадкажа анёл у Дан.11:30.

ДАН 10:4 У дваццаць чацвёрты дзень першага месяца я быў каля вялікай ракі Хідэкель.

Hiddékel мае назву Тыгр па-французску. Гэта *рака* , якая напаіла Месапатамію з Еўфратам, які перасёк і напаіў халдэйскі горад *Вавілон* з-за пакаранага гонару цара Навухаданосара. Даніэль не мог гэтага зразумець, але гэтае ўдакладненне было прызначана для мяне. Таму што толькі ў 1991 годзе я зрабіў вядомыя сапраўдныя тлумачэнні Данііла 12, дзе рака **Тыгр** будзе гуляць ролю « **тыгра** », які есць чалавечыя душы. Выпрабаванне веры ілюструецца яе небяспечным пераходам. Толькі выбраныя могуць перасекчы яго і працягнуць свой шлях з Езусам Хрыстом. Гэта зноў жа вобраз, скапіяваны з пераходу габрэямі праз Чырвонае мора, немагчымага і фатальнага пераходу для егіпецкіх грэшнікаў. Але той, пра які згадваецца Данііл 12, выбірае апошніх абраных «адвентыстаў», чыя місія будзе

працягвацца да вяртання Хрыста. Апошні з іх спазнае апошняе **вялікае бедства**, крайняя форма якога запатрабуе ўмяшання Хрыста ў магутнае і слаўнае збаўчае і помслівае вяртанне.

Першае бедства, абвешчанае Данілу, згадваецца ў Дан.11:30. Гэта тычыцца яўрэйскага народа старажытнасці, але іншае падобнае **бедства** будзе абвешчана аналагічным малюнкам у Адкрыцці 1. Гэта будзе зроблена пасля Трэцяй сусветнай вайны, у якой *траціна людзей будзе забіта*. І гэты канфлікт прадстаўлены ў Адкрыцці 9:13 да 21 сімваламі, але ён распрацаваны прастай мовай у гэтай кнізе Данііла ў канцы раздзела 11 у вершах з 40 па 45. Так што мы паслядоўна знойдзем у гэтым раздзеле 11, вялікае бедства габрэяў, затым у Дан.12:1, вялікае бедства, якое закране выбраных хрысціянства і верных габрэяў апошняга часу, якія навернуцца да Хрыста. бедства згадваецца ў тэрмінах «часы скрухі», і галоўнай мэтай будзе практыка святкавання суботы, асвячоной Богам.

Параўнанне двух бачанняў прадказаных бедстваў

1- Да дзяцей народа Данііла старога завету: Дан.10:5-6.

2- Дзецям народа Данііла новага завету: Ап.1:13-14.

Каб у поўнай меры ацаніць цікавасць, якую мы павінны надаць гэтым дзвюм бедствам, мы павінны разумець, што, хаця яны ідуць адна за адной у часе, першая з'яўляецца тыпам, які прарочыць другую, якая будзе накіравана на вяртанне Ісуса Хрыста, апошняга вернага дзеці Божыя тыпу Данііла і трох яго таварышаў. Пасля дзесяцігоддзяў міру, за якімі рушыла ўслед жудасная і жудасна разбуральная атамная вайна, дзень адпачынку ў Рымскую нядзелю будзе ўведзены паўсюдным урадам, арганізаваным тымі, хто выжыў пасля катастрофы. Затым зноў прыйдзе смерць, каб пагражаць жыццю верных абраных, як у дні Данііла, Ананіі, Місаіла і Азарыі; і як у часы «Макавеяў» у –168 г., на якія накіравана **бедства**, абвешчанае ў гэтай главе Данііла; і ў рэшце рэшт, апошнія адвентысты, якія застаюцца вернымі сёмага дня суботы ў 2029 годзе.

Але перад гэтым апошнім выпрабаваннем доўгае папскае праўленне, якое доўжылася 1260 гадоў, ужо прывяло да гібелі мноства істот у імя Бога.

Падводзячы вынік, разуменне паслання гэтага бачання, дадзенага Данілу, дазволіць нам зразумець значэнне таго, што ён перадае Яну ў Адкр.1:13-16.

ДАН 10:5 *І падняў я вочы мае і ўбачыў, і вось, чалавек, апрануты ў ільняную вопратку, і на сцёгнах ягоных залаты пояс з Уфаза.*

5a - *быў чалавек, апрануты ў палатно*

Справа справядлівасці, якую сімвалізуе палатно, будзе ажыццяўляцца Богам праз чалавека. У апісаным вобразе Бог прымае аблічча грэцкага цара Антыёха 4, вядомага як Эпіфан. Ён будзе ганіцелем габрэяў паміж - 175 і - 164 гадамі, працягласцю яго праўлення.

5b- *які мае на сцёгнах залаты пояс Уфаза*

Размешчаны на нырках пояс азначае вымушаную праўду. Акрамя таго, золата, з якога ён зроблены, паходзіць з Уфаза, які ў Ер.10:9 накіраваны на паганскае ідалапаклонства.

ДАН 10:6 *Цела яго было падобнае да хрызаліту, твар яго зьяў, як маланка, вочы яго былі як полымя вогненнае, рукі яго і ногі яго былі як паліраваная медзь, а голас яго быў як шум натоўпу.*

ба- *Яго цела было падобна на хрызаліт*

Бог з'яўляецца аўтарам бачання, але ён абвяшчае прыход паганскага бога, такім чынам, гэты слаўны звышнатуральны аспект.

бб- *яго твар зьяў, як маланка*

Грэчаская тоеснасць гэтага Бога пацверджана. Гэта Зеўс, грэчаскі бог цара Антыёха 4. Маланка з'яўляецца сімвалам алімпійскага бога Зеўса; бог алімпійскіх багоў грэчаскай міфалогіі

бс- *яго вочы былі падобныя на полымя агню*

Ён знішчыць тое, на што глядзіць і што не ўхваляе; яго вочы будуць скіраваны на габрэяў паводле Дан.11:30: *... ён будзе глядзець на тых, хто пакінуў святы завет.* Бяда не прыходзіць без прычыны, вераадступніцтва апаганьвае людзей.

бд - *яго рукі і ногі выглядалі як паліраваная латунь*

Кат, які будзе пасланы Богам, будзе такім жа грэшным, як і яго ахвяры. Яго разбуральныя дзеянні, сімвалізаваныя яго меднымі рукамі і нагамі, з'яўляюцца сімвалам грэчаскага граху ў статуі Дан.2.

б-е - *і гук голасу яго быў, як шум натоўпу*

Грэчаскі цар не будзе дзейнічаць адзін. Ён будзе мець ззаду і наперадзе мноства салдат, такіх жа язычнікаў, як і ён сам, каб выконваць яго загады.

Кульмінацыя і кульмінацыя гэтага прарочага аб'яўлення будзе дасягнута ў гадзіну выканання Дана 11:31: *войскі з'явіцца на яго камандзе; яны апаганяць сьвятыню, крэпасць, яны пакладуць канец вечным ахвярам прынашэнням і паставяць мязоту знішчальніка.* Для біблейскай сумленнасці я выкрасліў слова ахвяра, якое не напісана ў габрэяўскім тэксце, таму што Бог прадугледзеў « вечныя » дзве розныя паслядоўныя ролі ў старым і новым заавеце. У старажытнасці ён складаецца з ахвяравання ягня ўвечары і раніцай у якасці цэласпалення. У навеле гэта азначае нябеснае заступніцтва Ісуса Хрыста, якое нагадвае пра яго ахвяру, каб заступіцца за малітвы выбраных. У гэтым кантэксце Дан.11:31, старога завету, грэчаскі цар пакладзе канец вечным ахвярам закону Майсея. Такім чынам, толькі кантэкст часу, у якім яно згадваецца, вызначае інтэрпрэтацыю служэння вечнага заступніцтва зямнога святара або нябеснага Першасвятара: Езуса Хрыста. Такім чынам, **вечнасць** звязана з чалавечым служэннем або, у другі раз і канчаткова, з боскім нябесным служэннем Езуса Хрыста.

ДАН 10:7 *Я, Данііл, бачыў уяву адзін, а людзі, якія былі са мною, не бачылі яе, але вельмі спалохаліся і ўцяклі і схаваліся.*

7- Гэты калектыўны страх - толькі слабы вобраз выканання бачання. Бо ў дзень прадказанай бойні праведнікам было б добра ўцячы і схавацца, нават калі б гэта было ў чэраве зямлі.

ДАН 10:8 *Я застаўся адзін і ўбачыў гэтую вялікую ўяву; сіла мая вычарпала мяне, твар мой змяніўся і згніў, і я страціў усю моц.*

8а- Праз свае пачуцці Данііл працягвае прарочыць наступствы няшчасця, якое прыйдзе.

ДАН 10:9 *Я чуў гук слоў Яго; і калі я пачуў гук яго слоў, я ўпаў, ашаломлены, тварам у зямлю.*

9а- У дзень няшчасця голас караля, які пераследуе, выкліча такія ж жахлівыя наступствы; калені будуць сутыкацца, а ногі згінацца, не вытрымаючы целаў, якія падаюць на зямлю.

ДАН 10:10 *І вось, рука дакранулася да мяне і скаланула мае калені і рукі мае.*

10а- На шчасце для яго, Данііл з'яўляецца толькі прарокам, адказным за абвяшчэнне свайму народу аб надыходзе гэтай **вялікай бяды**, і ён сам не стаў мішэнню справядлівага гневу Бога.

ДАН 10:11 *І сказаў ён мне: Данііле, чалавеча каханы, уважай словы, якія я скажу табе, і стань на месцы; бо цяпер я пасланы да вас. Калі ён так гаварыў са мною, я стаяў, дрыжучы.*

11а- *Данііл, каханы чалавек, зважай на словы, якія я скажу табе, і стань, дзе ты*

Любімы Бога не маюць падстаў баяцца яго нябеснага ўмяшання. Божы гнеў супраць злых і жорсткіх, агрэсіўных мяцежных грэшнікаў. Данііл - гэта супрацьлегласць гэтым людзям. Ён павінен заставацца на месцы, таму што гэта самы знак розніцы ў лёсе, які ў канчатковым выніку выпадае на долю абраных. Нават ляжачы ў пыле зямной смерці, яны абудзяцца і пастаўлены на ногі. Бязбожныя лягуць, і безбожнікі абудзяцца, каб апошні суд быў знішчаны назаўжды. Анёл удакладняе «там, дзе ты». А дзе ён? У прыродзе на берагах ракі «Хідэкель», па-французску, Еўфрата, якая будзе абазначаць хрысціянскую Еўропу новага альянсу ў Адкрыцці. Першы ўрок: чалавек можа сустрэць Бога дзе заўгодна і атрымаць там ад Яго благаслаўленне. Гэты ўрок разбурае ідалапаклонніцкія забабоны аб тым, што для многіх людзей Бога можна сустрэць толькі ў касцёлах, сакральных будынках, храмах, алтарах, а тут гэтага няма. У свой час Ісус адновіць гэты ўрок, кажучы ў Евангеллі ад Яна 4:21 да 24: «*Жанчына, Ісус сказаў ёй, павер Мне, што надыходзіць гадзіна, калі вы не будзеце пакланяцца Айцу ні на гэтай гары, ні ў Ерусаліме*». *Вы абажаеце тое, чаго не ведаеце; мы пакланяемся таму, што ведаем, таму што выратаванне прыходзіць ад габрэяў. Але надыходзіць час і ўжо прыйшоў, калі сапраўдныя паклоннікі будуць пакланяцца Айцу ў духу і праўдзе; бо гэта паклоннікі, якіх патрабуе Айцец. Бог ёсць Дух, і тыя, хто пакланяецца Яму, павінны пакланяцца Яму ў духу і праўдзе.*

Другі ўрок больш тонкі, ён заснаваны на рацэ Хідэкель, таму што Дух планаваў адкрыць разуменне сваёй кнігі толькі сваім апошнім верным слугам, чый вопыт і выпрабаванне, з дапамогай якога праводзіцца іх адбор,

ілюструецца выявай небяспечная пераправа праз раку Хідэкель па-французску, тыгр, як і жывёла з такой назвай, таксама ў выпрабаванні веры, пажыральнік чалавечых душ.

11b- *бо цяпер я пасланы да вас. Калі ён так гаварыў са мною, я стаяў, дрыжучы.*

Сустрэча больш не з'яўляецца бачаннем, яна ператвараецца ў дыялог, абмен паміж двума Божымі стварэннямі, адно з якіх прыходзіць з неба, а другое - з зямлі.

Дан 10:12 *Ён сказаў мне: Даніла, ня бойся; бо з першага дня, як ты накіраваў сэрца сваё, каб зразумець і ўпакорыцца перад Богам тваім, словы твае былі пачутыя, і дзеля слоў тваіх я прыйшоў.*

Пра ўвесь гэты верш я магу сказаць толькі адно. Калі вы страціце памяць, прынамсі запомніце гэты верш, які кажа нам, як дагадзіць нашаму Творцу Богу.

Верш з'яўляецца прыкладам свайго роду; лагічная паслядоўнасць, заснаваная на тым, што кожная прычына мае свой вынік у Бога: прага разумення, якая суправаджаецца сапраўднай пакорай, выслухана і выканана.

Тут пачынаецца доўгае адкрыццё, якое не скончыцца да канца Кнігі Данііла, раздзела 12 .

ДАН 10:13 *і правадыр царства Персідскага супрацьстаяў мне дваццаць адзін дзень; але вось, Міхаіл, адзін з правадыроў, прыйшоў мне на дапамогу, і я застаўся там з царамі Персідскімі.*

13a- *і правадыр Персідскага каралеўства супраціўляўся мне дваццаць адзін дзень*

Анёл Гаўрыіл дапамагае Кіру 2, персідскаму цару, і яго місія для Бога заключаецца ва ўплыве на яго рашэнні, каб дзеянні, якія прымаюцца, не супярэчылі яго вялікаму праекту. Прыклад гэтай няўдачы анёла даказвае, што Божыя стварэнні сапраўды пакінуты свабоднымі і незалежнымі і таму адказваюць за ўсе свае выбары і ўчынкі.

13b- *але вось, Міхаіл, адзін з галоўных правадыроў, прыйшоў мне на дапамогу*

Прыведзены прыклад таксама вучыць нас, што ў выпадку рэальнай неабходнасці « адзін з галоўных лідэраў, Майкл », можа ўмяшацца, каб прымусіць прыняць рашэнне. Гэтая вышэйшая дапамога з'яўляецца боскай дапамогай, бо Міхаіл азначае: «Хто падобны да Бога». Гэта ён прыйдзе на зямлю, каб уцэлавіцца ў Езусе Хрысце. У небе ён быў для анёлаў прадстаўленнем Духа Божага з імі. У гэтым выпадку выраз « адзін з галоўных лідэраў » можа нас справядліва здзівіць. Што ж, гэта не дзіўна, таму што пакора, лагоднасць, дзяленне і любоў, якія Ісус прадэманструе на зямлі, ужо былі рэалізаваны ў яго нябесным жыцці са сваімі вернымі анёламі. Законы нябесныя - гэта тыя, якія Ён прадэманстраваў падчас свайго зямнога служэння. На зямлі ён стаў слугою сваіх слуг. І мы даведаемся, што ў небе ён зрабіў сябе роўным іншым галоўным анёлам.

13c- *і я застаўся там з царамі Персіі*

Такім чынам, панаванне дынастыі персідскіх цароў будзе працягвацца некаторы час да грэчаскага панавання.

ДАН 10:14 *Цяпер я прыйшоў, каб паказаць табе, што будзе з народамі тваімі ў будучыні; бо бачанне яшчэ тычыцца тых часоў.*

14а- Да канца свету народ Данііла будзе клапаціцца, як у старым, так і ў новым заавеце, таму што яго народ - гэта Ізраіль, якога Бог ратуе ад егіпецкага граху, ад граху Адама праз Ісуса Хрыста і ад граху заснаваны Рымам у хрысціянстве, ачышчаным крывёю Ісуса.

Мэта адкрыцця, прынесенага анёлам Данілу, - папярэдзіць яго народ аб будучых трагедыях. Данііл ужо можа зразумець, што тое, што яму адкрыта, больш не датычыць яго асабіста, але ён таксама ўпэўнены, што гэтыя вучэнні будуць карысныя ў будучыні для слуг яго народа і, такім чынам, для ўсіх тых, да каго Бог іх звяртае і прызначаць іх праз яго.

ДАН 10:15 *Калі ён гаварыў мне гэтыя словы, я паглядзеў на зямлю і маўчаў.*

15а- Джон усё яшчэ мае ў сваім розуме жудаснае бачанне бедства, і ён спрабуе засяродзіцца на тым, каб пачуць тое, што ён чуе, ён больш не адважваецца падняць галаву, каб паглядзець на таго, хто гаворыць з ім.

ДАН 10:16 *І вось, нехта ў падабенстве сыноў чалавечых дакрануўся да вуснаў маіх. Я адкрыў рот мой і загаварыў, і сказаў таму, хто стаяў перада мной: мой спадар, бачанне напоўніла мяне страхам, і я страціў усю сілу.*

1а- *І вось той, хто меў выгляд сыноў чалавечых, дакрануўся да вуснаў маіх*

У той час як жудаснае бачанне было нерэальным выдуманым вобразам, створаным у свядомасці Данііла, наадварот, анёл прадстаўляе сябе ў чалавечым абліччы, ідэнтычным зямному чалавеку. Па-першае, ён таксама быў створаны па вобразу Божаму, але ў нябесным целе, вольным ад зямных законаў. Яго нябесная прырода дае яму доступ да абодвух вымярэнняў, маючы актыўную здольнасць у кожным. Ён дакранаецца да вуснаў Данііла, які адчувае гэты дотык.

ДАН 10:17 *Як можа слуга гаспадара майго гаварыць з гаспадаром маім? Цяпер сілы мае слабеюць, і дыхання няма.*

17а- Для чыста зямнога чалавека сітуацыя зусім іншая, зямныя законы навязаны, і страх прымусяў яго страціць сілу і дыханне.

ДАН 10:18 *І той, хто меў выгляд чалавека, зноў дакрануўся да мяне і ўмацаваў мяне.*

18а- З мяккай настойлівасцю анёлу ўдаецца аднавіць сілы Данііла, супакоіўшы яго.

ДАН 10:19 *І сказаў мне: ня бойся, каханы, мір табе! мужнасць, мужнасць! І калі ён гаварыў са мною, я набраўся сілы і сказаў: няхай мой спадар гаворыць, бо ты ўмацаваў мяне.*

19а- Пасланне міру! Ідэнтычны той, якую Езус зверне да сваіх вучняў! Нішто так не супакойвае напалоханы розум. Перавесці дыханне і аднавіць сілы дапамагаюць словы мужнасць, смеласць.

ДАН 10:20 *Ён сказаў мне: ці ведаеш, чаму я прыйшоў да цябе? Цяпер я вяртаюся, каб змагацца з кіраўніком Персіі; і калі я пайду, вось, прыйдзе валадар Явана.*

20а- *Цяпер я вяртаюся, каб змагацца з лідэрам Персіі*

Гэты лідэр Персіі - Кір 2 Вялікі, якога Бог лічыць сваім памазанцам; што не перашкаджае яму змагацца супраць яго, каб накіроўваць свае рашэнні ў яго бок.

20б- *і калі я пайду, вось, прыйдзе валадар Явана*

Калі анёл пакідае Кіра 2, напад тагачаснага грэчаскага лідэра адкрые рост варожасці паміж двума персідскімі і грэчаскімі панаваннямі.

ДАН 10:21 *Але я абвясчу табе, што напісана ў кнізе праўды. Ніхто не дапамагае мне супраць іх, акрамя Майкла, вашага правадыра.*

21а- Гэта адкрыццё, якое атрымае Данііл, называецца кнігай праўды. Сёння, у 2021 годзе, я магу пацвердзіць выкананне ўсяго, што ў ім адкрыта, бо гэтае разуменне было цалкам дадзена бессмяротным Духам Міхаіла, нашага правадыра, для Данііла ў старым запавеце і для мяне ў новым запавеце з часоў Ісуса Хрыста прэтэндуе на гэтае імя, каб судзіць дэманаў, якія ўсё яшчэ дзейнічаюць да свайго слаўнага вяртання.

Данііл 11

Увага ! Нягледзячы на змену раздзела, дыскусія паміж анёлам і Даніілам працягваецца з апошнім вершам раздзела 10 .

ДАН 11:1 *І я, у першы год праўлення Мідзяніна Дарыя, быў з ім, каб дапамагаць і падтрымліваць яго.*

1а- Створаны Богам, каб жыць вечно, анёл, які размаўляе з Даніілам, кажа яму, што ён дапамагаў і падтрымліваў Дарыя, мідыйскага цара, які захапіў Вавілон ва ўзросце 62 гадоў і які ўсё яшчэ валадарыў у Дан.6. Гэты кароль любіў Данііла і свайго Бога, але апынуўшыся ў пастцы, ён падверг сваё жыццё небяспецы, аддаўшы яго лвам. Такім чынам, менавіта ён умяшаўся, каб закрыць пашчы лвам і выратаваць сваё жыццё. Такім чынам, ён таксама дапамог гэтаму цару Дарыю зразумець, што Бог Данііла з'яўляецца адзіным сапраўдным Богам, стваральнікам усяго, што існуе, які жыве, і што няма іншага падобнага да яго.

Дан 11:2 *Цяпер я пакажу табе праўду. Вось, у Персіі яшчэ будуць тры цары. Чацвёрты назапасіць больш багацця, чым усе астатнія; і калі ён стане магутным у сваім багацці, ён падыме ўсіх супраць каралеўства Явана.*

2а- *Зараз я дам вам ведаць праўду*

Ісціна вядомая толькі Праўдзіваму Богу, і гэта імя, якое Бог дае сабе ў адносінах са сваімі апошнімі абранымі ў Хрысце паводле Адкр.3:14. Праўда - гэта не толькі боскі закон, яго пастановы і заповедзі. Гэта таксама ахоплівае ўсё, што Бог старанна плануе і дае здзейсніцца ў свой час. Мы

толькі адкрываем для сябе кожны дзень нашага жыцця, частку гэтай вялікай праграмы, у якой мы прасоўваемся да канца нашага жыцця і разам, да канца канчатковага выратавальнага праекта, які дазволіць абраным атрымаць доступ да вечнасці.

2b- *Вось, у Персіі ўсё яшчэ будуць тры каралі*

1-ы цар пасля Кіра 2: Камбіз 2 (– 528 – 521) забівае свайго сына Бардыя, якога грэкі празвалі Смердзіс

2-і кароль: фальшывы Смердзіс, узурпатар ^{чараўніка} Гаўматы пад імем Смердзіс валадарыць нядоўга.

3-і цар: Дарый 1-ы ^{персідскі} (– 521 – 486) сын Гістапа.

2c- *Чацвёрты назапасіць больш багацця, чым усе астатнія*

4-ы цар: Ксеркс 1-ы ^(– 486 – 465). Адразу пасля яго запануе Артаксеркс I, які вызваліць усіх яўрэйскіх палонных *на сёмым годзе* свайго праўлення, вясной - 458 г. паводле Эсд.7:7-9.

2d- *і калі ён стане магутным сваім багаццем, ён падыме ўсё супраць каралеўства Явана*

Ксеркс I ^{падаўляў} і супакойваў паўсталы Егіпет, затым вёў вайну супраць Грэцыі, уварваўся ў Атыку і разбурыў Афіны. Але ён пацярпеў паражэнне пры Саламіне ў – 480 г. Грэцыя захавала панаванне на сваёй тэрыторыі. І персідскі цар застаўся ў Азіі, тым не менш здзяйсняючы напады, якія пацвярджалі яго жаданне заваяваць Грэцыю.

ДАН 11:3 Але паўстане магутны кароль, які будзе кіраваць вялікай уладай і рабіць усё, што захоча.

3a- Пераможаны на сваёй тэрыторыі персідскі цар Ксеркс ^I за якім палявалі, памрэ, забіты двума сваімі вялікімі людзьмі. Яго перамог малады чалавек, з якога ён падманна здзекаваўся. Грэцыя абрала сваім каралём Аляксандра Македонскага, маладога македонца 20 гадоў (нарадзіўся ў 356 г., валадарыў у 336 г., памёр у 323 г.). Прароцтва згадвае яго як заснавальніка 3-й ^{імперыі} статуі Дан.2, трэцяй жывёлы Дан.7 і другой жывёлы Дан.8.

ДАН 11:4 *І калі ён будзе ўзвышаны, царства ягонае будзе разбіта і падзелена на чатыры вятры нябесныя; ён не будзе належаць яго нашчадкам, і не будзе такім магутным, як быў, бо ён будзе разарваны і праройдзе да іншых, чым да іх.*

4a- Там мы знаходзім дакладнае вызначэнне вялікага зламанага рога грэчаскага казла з Дан.8:8 і тлумачэнне верша 22: *Чатыры рогі, якія паўсталі замест гэтага зламанага рогу, гэта чатыры царствы, якія паўстануць ад гэтага народа, але хто не будзе мець столькі сілы .*

Я памятаю, што азначаюць « чатыры вялікія рогі ».

1-ы рог : грэчаская дынастыя Селеўкідаў, заснаваная ў Сірыі Селеўкам 1-м ^{Нікатарам}.

2-гі рог: ^{грэчаская} дынастыя Лагідаў, заснаваная ў Егіпце Пталемеем I Лагасам

3-ці рог: грэчаская дынастыя, заснаваная ў Трацэ Лісімахам.

4-ы рог : грэчаская дынастыя, заснаваная ў Македоніі Касандрай

Дан 11:5 Кароль паўднёвы ўмацуецца. Але адзін з правадыроў яго будзе мацнейшы за яго і будзе панавець; яго панаванне будзе магутным.

5а- Кароль поўдня стане моцным

Пталамей I Сотэр Лагас -383 -285 кароль Егіпта або " кароль поўдня ".

5б- Але адзін з яго лідэраў будзе мацнейшы за яго і будзе дамінаваць; яго панаванне будзе магутным.

Селеўк 1-ы Нікатар - 312-281 кароль Сірыі або « кароль поўначы ».

Дан 11:6 Праз некалькі гадоў яны заключаць саюз, і дачка караля поўдня прыйдзе да цара поўначы, каб аднавіць згоду. Але яна не ўтрымае сілы рукі сваёй, і ён не ўстоіць ні ён, ні рука яе; яна будзе выдадзена з тымі, хто прывёў яе, з бацькам сваім і з тым, хто быў ёй у той час апорай.

ба- Прароцтва прапускае праўленне Антыёха 1-га (-281-261), другога « цара поўначы », які распачаў першую «Сірыйскую вайну» (-274-271) супраць « караля поўдня » Пталамея 2 Філадэльфа (- 282 –286). Затым ідзе **2-я «Сірыйская вайна» (- 260 - 253)**, якая супрацьстаіць егіпціянам новага «^{цара} поўначы » Антыёха 2 Тэаса (- 261 - 246).

бб- Праз некалькі гадоў яны аб'яднаюцца, і дачка караля поўдня прыйдзе да цара поўначы, каб аднавіць гармонію.

Пачынаюцца скабразныя паводзіны. Каб ажаніцца з Берэнікай, Антыёх 2 разводзіцца са сваёй законнай жонкай па імені Лаадзіка. Бацька суправаджае дачку і застаецца з ёй у доме зяця.

бс- Але яна не ўтрымае сілы рукі сваёй, і ён не ўстоіць ні ён, ні рука яе; яна будзе выдадзена з тымі, хто прывёў яе, з бацькам сваім і з тым, хто быў ёй у той час апорай.

Але незадоўга да сваёй смерці Антыёх 2 пазбаўляе спадчыны Берэніку. Лаадыея помсціць і забівае яе разам з бацькам і маленькай дачкой (рука = дзіця). Заўвага : у Адкр.3:16 Ісус збіраецца развесціся са сваёй афіцыйнай жонкай-адвентысткай, сімвалічна названай Лаадыеяй; тым больш, што Антыёх 2 называе сябе «Тэас», Бог. У Англіі каралю Генрыху 8 было лепш, ён развёўся, аддзяліўшыся ад рэлігійнай улады Рыма, стварыў сваю англіканскую царкву і прымусіў сваіх сямёра жонак памерці адна за адной. ^{Затым} ідзе **3- я «сірыйская вайна» (-246-241).**

Дан 11:7 На месцы яго вырасце парастак з каранёў яго; ён прыйдзе ў войска, ён увойдзе ў крэпасці цара паўночнага, ён будзе распараджацца ім, як яму заўгодна, і ён стане моцным.

7а- На сваім месцы вырасце ўцёкі з каранёў

Пталамей 3 Эвергет -246-222 брат Беранікі.

7б- ён прыйдзе ў войска, ён увойдзе ў крэпасці цара поўначы

Селеўк 2 Калінік -246-226

7с- ён будзе распараджацца ім як заўгодна, і ён стане магутным

Панаванне належыць цару поўдня. Гэта егіпецкае панаванне спрыяльна для габрэяў у адрозненне ад грэкаў Селеўкідаў. Мы павінны неадкладна зразумець, што паміж двума супрацьлеглымі кіраўнікамі знаходзіцца тэрыторыя Ізраіля, якую абодва варагуючыя лагеры павінны перасекчы ў сваіх наступальных дзеяннях або ў сваіх адступленнях.

ДАН 11:8 Ён нават забярэ і аднясе ў Егіпет багоў іхніх і літых балваноў іх і каштоўныя рэчы іхнія з срэбра і золата. Тады ён будзе трымацца далей ад паўночнага цара на некалькі гадоў.

8а- У знак прызнання егіпцяне дададуць да яго імя, Пталамей 3, імя «Эвергет» або дабрачынца.

ДАН 11:9 І пойдзе ён супраць каралеўства паўднёвага цара і вернецца ў сваю зямлю.

9а- Адказ Селеўка 2 праваліўся да пачатку **4-й «сірыйскай вайны» (-219-217)**, у якой Антыёх 3 супрацьстаяў Пталамею 4 Філапатару.

ДАН 11:10 Сыны яго выйдуць і зьбяруць вялікае мноства войскаў; адзін з іх выйдзе наперад, распаўзецца як патак, разліецца, потым вернецца; і яны падштурхнуць ваенныя дзеянні да крэпасці паўднёвага цара.

10а- Антыёх 3 Мегас (-223 -187) супраць Пталамея 4 Філапатора (-222-205). Дададзеныя мянушкі выяўляюць стан насмешкі лагідаў, бо Філапатор па-грэцку азначае любоў да бацькі; бацька, якога забіў Пталамей... У чарговы раз атакі Селеўкідаў праваліліся. Панаванне застанецца ў пачварным лагеры.

ДАН 11:11 Разгневаецца паўднёвы цар і выйдзе і нападзе на паўночнага цара; ён падыме вялікае мноства, і войска цара паўночнага будзе аддадзена ў яго рукі.

11а- Гэтая разгромная параза Селеўкідаў - добрая рэч для габрэяў, якія аддаюць перавагу егіпцянам, таму што яны добра да іх ставяцца.

ДАН 11:12 І заганарыўся гэты натоўп, і ўзвышаецца сэрца караля; ён знясе тысячы, але не пераможжа.

12а- Сітуацыя зменіцца з **5-й «Сірыйскай вайной» (-202-200)**, у якой Антыёх 3 супрацьстаіць Пталамею 5 Эпіфану (-205 -181).

ДАН 11:13 Бо зноў прыйдзе цар паўночны і зьбярэ большае мноства, чым раней; праз некаторы час, праз некалькі гадоў, ён вырушыць з вялікім войскам і вялікім багаццем.

13а- На жаль, для габрэяў грэкі Селеўкідаў вярнуліся на сваю тэрыторыю, каб напасці на Егіпет.

ДАН 11:14 У той час многія паўстануць супраць паўднёвага цара, і жорсткія людзі з твайго народа паўстануць, каб выканаць уяву, і яны ўпадуць.

14а- Новы кароль паўднёвага Егіпта Пталамей 5 Эпіфан - або Праслаўлены (-205-181) ва ўзросце пяці гадоў апынуўся ў цяжкасці з-за нападу Антыёха 3 пры падтрымцы праціўнікаў. Але габрэі падтрымліваюць егіпецкага цара, змагаючыся з Селеўкідамі. Яны, не толькі пераможаны і забіты, але толькі што зрабіў сірыйскіх грэкаў Селеўкідаў смяротнымі ворагамі на ўсё жыццё.

Габрэйскае паўстанне, выяўленае ў гэтым вершы, апраўдваецца тым, што габрэі аддавалі перавагу егіпецкаму лагеру; таму яны варожыя лагеру Селеўкідаў, які аднаўляе панаванне ў сітуацыі. Але хіба Бог не перасцерагаў свой народ ад саюзаў з егіпцянамі? «Егіпет, гэтая трысціна, якая пратыкае руку таго, хто абапіраецца на яе», паводле Ісаі 36:6: «*Вось, ты паставіў яе ў Егіпце, ты ўзяў за падтрымку гэтую зламаныя трысціну, якая пранікае і*

прабівае руку кожнага, хто абаніраецца на яго: гэта фараон, кароль Егіпта, для ўсіх, хто спадзяецца на яго ". Гэта папярэджанне, здаецца, ігнаруецца габрэйскім народам, і іх адносіны з Богам у самым горшым выглядзе; кара набліжаецца і б'е. Антыёх 3 прымушае іх дарага заплаціць за сваю варожасць.

Звярніце ўвагу : гэта габрэйскае паўстанне мае на мэце « ажыццявіць бачанне » ў тым сэнсе, што яно рыхтуе і нарошчвае нянавісць сірыйцаў да габрэйскага народа. Такім чынам, **вялікае бедства**, абвешчанае ў Дан.10:1, напаткае іх.

ДАН 11:15 *І выйдзе цар паўночны і пабудуе тэрыторыю і возьме ўмацаваныя гарады. Паўднёвыя войскі і каралеўская эліта супраціўляцца не будуць, у іх не хопіць сілы супраціўляцца.*

15а- Панаванне назаўсёды змяніла бок, яно знаходзіцца ў лагеры Селеўкідаў. Перад ім егіпецкаму цару ўсяго пяць гадоў.

ДАН 11:16 *Хто пойдзе супраць яго, той будзе рабіць усё, што захоча, і ніхто не будзе супраціўляцца яму; ён спыніцца ў найпрыгажэйшай краіне, вынішчаючы ўсё, што трапіцца яму пад руку.*

16а- Антыёх 3 усё яшчэ не можа заваяваць Егіпет, і яго прага заваявання выклікае ў яго раздражненне, габрэйскі народ становіцца яго болем. Ён злівае лішак свайго гневу на замучаны габрэйскі народ, названы выразам « найпрыгажэйшая з краін », як у Дан.8:9.

ДАН 11:17 *Ён прапануе прыйсці з усімі сіламі свайго каралеўства і заключыць мір з паўднёвым царом; ён аддасць яму сваю дачку за жонку, каб пагубіць яго; але гэтага не адбудзецца, і не атрымаецца.*

17а- Паколькі вайна не ўвянчалася поспехам, Антыёх 3 спрабуе пайсці на шлях саюза з лагерам Лагідаў. Гэтая змена стратэгіі мае прычыну: Рым стаў абаронцам Егіпта. Такім чынам, ён спрабуе ўладзіць рознагалоссі, выдаўшы сваю дачку Клеопатру, першую па імені, замуж за Пталамея 5. Шлюб адбываецца, але сямейная пара хоча захаваць сваю незалежнасць ад лагера Селеўкідаў. План Антыёха 3 захапіць Егіпет зноў праваліўся.

ДАН 11:18 *Ён зверне ўвагу на астравы і возьме іх шмат; але правадыр пакладзе канец ганьбе, якую хацеў прыцягнуць, і прымусіць яе абрушыцца на сябе.*

18а- Ён заваюе землі ў Азіі, але ў канчатковым выніку знаходзіць на сваім шляху рымскую армію, пазначаную тут, як у Дан.9:26, тэрмінам « галоўны »; гэта таму, што Рым усё яшчэ з'яўляецца рэспублікай, якая пасылае свае войскі ў аперацыі па ўціхамірванні пад кіраўніцтвам легатаў, якія прадстаўляюць уладу сенатараў і народа, плебсу. Пераход да імперскага кіравання не зменіць гэты тып ваеннай арганізацыі. Гэтага правадыра завуць Луцый Сцыпіён, вядомы як Афрыканскі, кароль Антыёх рызыкнуў супрацьстаяць яму, і ён пацярпеў паражэнне ў бітве пры Магнезіі ў 189 годзе і быў асуджаны выплаціць Рыму ў якасці кампенсацыі за вайну вялізны доўг у 15 000 талентаў. Акрамя таго, яго малодшы сын, будучы Антыёх 4 Эпіфан, ганіцель габрэяў, які выканае ў вершы 31 « бядота », прарочанае ў Дан.10:1, узяты ў закладнікі рымлянамі.

ДАН 11:19 Потым ён пойдзе да крэпасцяў краіны сваёй; і ён спатыкнецца і ўпадзе, і яго ўжо не знойдуць.

19а- Мары аб заваяванні скончыліся са смерцю караля, якога замяніў яго старэйшы сын Селеўк 4 (-187-175).

ДАН 11:20 Той, хто замяніць яго, прывядзе наборшчыка ў найпрыгажэйшую частку каралеўства, але праз некалькі дзён ён будзе разбіты, а не гневам і не вайною.

20а- Для таго, каб разлічыцца з доўгам перад рымлянамі, кароль пасылае свайго міністра Геліядора ў Іерусалім, каб захапіць скарбы храма, але ахвяра жудаснага бачання ў храме, ён адмаўляецца ад гэтага напалоханага праекта. Гэты экзактар - Геліядор, які затым заб'е Селеўка 4, які даручыў яму сваю місію ў Іерусалім. Намер варты дзеянняў, і Бог прымусіў яго заплаціць за гэту апаганьванне яго святага храма смерцю свайго правадыра, які, забіты, памёр не ад гневу і не ад вайны .

Антыёх 4 чалавек, намаляваны ў бачанні вялікага бедства

ДАН 11:21 Пагарджаны чалавек зойме сваё месца, не апануўшыся ў царскую годнасць; ён з'явіцца сярод міру і інтрыгамі захопіць каралеўства.

21а- Гэта Антыёх, малодшы сын Антыёха 3. Палонны і закладнік рымлян, мы можам сабе ўявіць, якія эфекты вырабляюцца на яго характар. Стаўшы каралём, ён павінен быў адпомсціць за жыццё. Акрамя таго, яго знаходжанне ў рымлян дазволіла пэўнае паразуменне з імі. Яго прыход на трон Сірыі грунтуецца на інтрыгах, таму што прыярытэт над ім меў іншы сын, старэйшы Дэметры. Ubачыўшы, што Дэметры заключыў дамову з Персеям, царом Македоніі, ворагам рымлян, апошні прыхільна пасадзіў на трон свайго сябра Антыёха.

ДАН 11:22 І войскі, што выліліся, як патак, будуць разбіты перад ім і знішчаны, як князь запавету.

22а- Войскі, якія распаўсюджваюцца як патак, будуць пагружаны перад ім і знішчаны

Варожасць аднаўляецца з ^{6-й} «сірыйскай вайной» (-170-168) .

На гэты раз рымляне дазволілі Антыёху 4 аднавіць вайну свайго бацькі супраць пачварнага лагера Егіпта. Яна ніколі так не заслугоўвала свайго сімвала граху, у гэтым кантэксце грэчаская праўда. Хутчэй судзіце па фактах, як рабіў тады Бог. У лагеры Лагідаў Пталамей 6 знаходзіцца ў шлюбе са сваёй сястрой Клеапатрай 2. Іх малодшы брат Пталамей 8, вядомы як Фіскон, звязаны з імі. Тады мы можам зразумець, чаму Бог дазваляе Антыёху разбіць іх армію.

22b- а таксама лідэр альянсу.

Менелай, супрацоўнік Селеўкідаў, жадае стаць законным вярхоўным жрацом Аніясам, ён загадвае забіць яго Андронікам і займае яго месца. Гэта ўсё яшчэ Ізраіль Божы? У гэтай драме Бог пачынае ўзгадваць дзеянні, якія Рым будзе выконваць на працягу стагоддзяў. Сапраўды, імператарскі Рым заб'е Месію, а папскі Рым пажадае і адбярэ ў Яго вечнае святарства, як Менелай забіў Анія, каб замяніць яго.

ДАН 11:23 *І калі ён далучыцца да яго, ён будзе выкарыстоўваць падман; ён пойдзе ў дарогу, і ў яго мала людзей будзе верх.*

23а- Антыёх заключае саюзы з усімі, гатовы разарваць іх, калі гэта ў яго інтарэсах. Толькі гэты персанаж з'яўляецца вобразам гісторыі каралёў Францыі і Еўропы; заключаныя саюзы, разрывы саюзаў і кровапралітныя войны, якія перамяжоўваліся кароткімі перыядамі міру.

Але гэты верш таксама працягвае, у падвойным чытанні, даць нам эскіз папскага рэжыму, які будзе пераследваць святых на працягу 120 гадоў. Бо грэцкі цар і папства вельмі падобныя: *падманы і хітрыкі ў абодвух.*

ДАН 11:24 *Ён увайдзе з мірам у самыя ўрадлівыя месцы краіны; ён зробіць тое, чаго не рабілі бацькі ягоныя і бацькі бацькоў ягоных; ён раздасць здабычу, здабычу і багацце; ён будзе фармаваць праекты супраць крэпасцей, і гэта на пэўны час.*

24а- Велізарны доўг перад рымлянамі павінен быць выплачаны. З гэтай мэтай Антыёх 4 абкладае падаткамі свае правінцыі і, такім чынам, яўрэйскі народ, над якім ён дамінуе. Ён бярэ там, дзе не сеяў, і пазбаўляе багацьцяў паняволеных народаў, якія апынуліся пад ягоным панаваннем. Ён не адмаўляўся ад сваёй мэты заваяваць Егіпет усімі праўдамі і няпраўдамі. І каб быць ацэненым сваімі салдатамі і атрымаць іх падтрымку, ён дзеліцца здабычай са сваімі войскамі і шчодро ўшаноўвае сваіх грэчаскіх бажастоў, галоўнае з якіх: Зеўс Алімпійскі, бог багоў грэцкай міфалогіі.

У падвойным чытанні рымскі папскі рэжым будзе дзейнічаць гэтак жа. Паколькі ён слабы ад прыроды, ён павінен спакусіць і ўзбагаціць вялікіх каралеўстваў, каб быць прызнаным і падтрыманым імі і іх узброенымі сіламі.

ДАН 11:25 *На чале вялікага войска ён выкарыстае сваю сілу і свой запал супраць паўднёвага караля. І кароль поўдня ўступіць у вайну са шматлікім і вельмі магутным войскам; але ён не будзе супраціўляцца, таму што будуць задуманы супраць яго злыя планы.*

25а - У 170 г. Антыёх 4 захоплівае Пелусій і авалодвае ўсім Егіптам, акрамя яго сталіцы Александрыі.

ДАН 11:26 *Тыя, што ядуць са стала ягонага, знішчаць яго; ягоныя войскі разьляцяцца, як патак, і мёртвых упадзе вялікая колькасць.*

26а- Затым Пталамей 6 уступае ў перамовы са сваім дзядзькам Антыёхасам 4. Ён далучаецца да лагера Селеўкідаў. Але не ўхвалены егіпцянамі, ён быў заменены ў Александрыі сваім братам Пталамеем 8, таму яго здрадзіла яго сям'я, якая ела ежу з яго стала. Вайна працягваецца, і мёртвыя падаюць у вялікай колькасці.

ДАН 11:27 *Абодва каралі будуць шукаць зла ў сэрцах сваіх і за адным сталом будуць гаварыць фальшыва. Але гэта не ўдасца, таму што канец не наступіць да прызначанага часу.*

27а- Інтрыгі Антыёха 4 зноў праваліліся. Яго адносіны з пляменнікам Пталамеем 6, які далучыўся да яго, заснаваныя на падмане.

27б- Але гэта не ўдасца, таму што канец прыйдзе толькі ў прызначаны час.

якую *мэту* гаворыцца ў гэтым вершы? Па праўдзе кажучы, гэта прадугледжвае некалькі *канцовак* і, па-першае, канец вайны паміж Антыёхасам 3 і яго егіпецкімі пляменнікамі і пляменніцай. Гэты *канец* блізкі. Іншыя *канчаткі* будуць датычыць працягласці 1260 гадоў папскага праўлення ў Дан.12:6 і 7 і *часу канца* верша 40 бягучага раздзела, які будзе бачыць завяршэнне Трэцяй сусветнай вайны, якая рыхтуе кантэкст для апошняе *вялікае ўсеагульнае бедства* .

Але ў гэтым вершы гэты выраз не мае прамой сувязі з « *часам канца* », цытуемым у вершы 40, як мы выявім і прадэманструем. Структура гэтай главы на выгляд спрытна падманлівая.

ДАН 11:28 *Ён вернецца ў зямлю сваю з вялікім багаццем; ён будзе варожы ў сваім сэрцы да святога саюза, ён будзе дзейнічаць супраць яго, затым вернецца ў сваю краіну.*

28a- *Ён вернецца ў сваю краіну з вялікім багаццем*

Адказы за багацце, адабранае ў егіпцяна, Антыёх 4 адпраўляецца на зваротны шлях у Антыёхію, пакінуўшы Пталамея 6, якога ён паставіў царом над паловай заваяванага Егіпта. Але гэтая паўперамога раздражняе незадаволенага караля.

28b- Прыкрасць, з якой сутыкнуўся кароль, зрабіла габрэяў аб'ектам яго гневу. Акрамя таго, наведваючы іх дом, ён вылье на іх частку гэтага гневу, але не супакоіцца.

ДАН 11:29 *У прызначаны час ён зноў пойдзе на поўдзень; але ў апошні раз усё будзе не так, як раней.*

29a- Мы ўваходзім у год вялікага бедства.

У – 168 г. Антыёх даведаўся, што яго пляменнікі зноў замірыліся супраць яго, Пталамей 6 заключыў мір са сваім братам Пталамеем 8. Заваяваныя егіпецкія землі вярнуліся ў егіпецкі лагер. Таму ён зноў адпраўляецца ў паход супраць сваіх пляменнікаў, поўны рашучасці зламаць усялякі супраціў, але...

ДАН 11:30 *Прыйдуць на яго караблі Хітымскія; зняхвачаны, ён павернецца назад. Тады, раз'юшаны супраць святога альянсу, ён не застанецца бяздзейным; калі вернецца, паглядзіць на тых, што адступіліся ад сьвятога завету.*

30a- *Караблі Chittim будуць наступаць супраць яго*

Такім чынам Дух пазначае рымскі флот, які базуецца на цяперашнім востраве Кіпр. Адтуль яны кантралююць народы Міжземнага мора і прыбярэжныя народы Азіі. Пасля таго, як яго бацька Антыёх 3 сутыкнуўся з рымскім вета. Ён церпіць прыніжэнне, якое яго раз'юшыць. Рымскі легат Попілій Ленас малюе круг на зямлі вакол яго ног і загадвае яму не пакідаць яго, калі ён не вырашыць змагацца з Рымам або падпарадкоўвацца яму. Антыёх, былы закладнік, засвоіў урок, дадзены яго бацьку, і павінен адмовіцца ад заваёвы Егіпта, які цалкам знаходзіцца пад пратэктаратам Рыма. У гэтым кантэксце выбуховага гневу ён даведваецца, што габрэі, лічачы сябе мёртвымі, радуюцца і святкуюць. На цяжкім шляху яны даведаюцца, што ён яшчэ вельмі жывы.

Дан 11:31 Войскі прыйдуць на яго камандзе; яны апаганяць сьвятыню, крэпасць, яны пакладуць канец вечнай ~~ахвяры~~—і ўсталююць мярзоту спусташальніка (або зьнішчальніка).

31a- Гэты верш пацвярджае факты, звязаныя з апакрыфічным апавяданнем 1 Макк.1:43-44-45: *Тады кароль Антыёх напісаў усяму свайму каралеўству, каб усе сталі адным народам і каб кожны адмовіўся ад свайго закону. Усе народы пагадзіліся з гэтым загадам караля Антыёха, і многія ў Ізраілі пагадзіліся на гэтую няволю, прыносілі ахвяры ідалам і парушалі (апаганілі) суботу.* Мы знаходзім у гэтым апісанні выпрабаванні Данііла і трох яго таварышаў у Вавілоне. І Бог прадстаўляе нам у 1 Макавеяў апісанне таго, што будзе апошняй вялікай бядой, з якой нам, жывым у Хрысце, давядзецца сутыкнуцца непасрэдна перад вяртаннем у славе Ісуса Хрыста. Паміж нашым часам і часам яўрэяў Макавеяў іншая вялікая бяда прывяла да гібелі святых Ісуса Хрыста на працягу 120 гадоў.

31b - яны апаганяць сьвятыню, крэпасць, яны пакладуць канец вечнай ~~ахвяры~~—і ўсталююць мярзоту спусташальніка (або разбуральніка).

Гэтыя дзеянні будуць пацверджаны ў гэтым гістарычным сведчанні, якое адзначыў габрэйскі і рымскі гісторык Іосіф Флавій. Важнасць гэтай рэчы апраўдвае гэта, таму давайце паглядзім на гэтае сведчанне, у якім мы знаходзім дэталі, ідэнтычныя нядзельнаму закону апошніх дзён, абвешчаным паўсюдным рэжымам, сфармаваным людзьмі, якія перажылі Трэцюю сусветную вайну.

Вось ранняя версія 1 Макк.1:41 да 64:

1Ма 1:41 Тады цар загадаў, каб усе ў яго імперыі сталі адным народам :

1Ма 1:42 кожны павінен быў адмовіцца ад сваіх звычаяў. Усе язычнікі падпарадкаваліся загадам караля

1Ма 1:43 і нават у Ізраілі многія людзі віталі яго пакланенне: яны прыносілі ахвяры ідалам і ганілі суботу.

1МА 1:44 Цар наслаў наслоў у Ерусалім і ў гарады Юдэі, каб перадаць там яго загады: з гэтага часу трэба было прытрымлівацца чужых звычаяў краіны,

1Ма 1:45, каб спыніць цэласпаленні ў храме, ахвяры і выліванні. Суботы і сьвяты павінны былі апаганьвацца,

1Ма 1:46 апаганяць сьвятыню і ўсё сьвятое,

1Ма 1:47 узвядзенне алтароў, месцаў пакланення і храмаў ідалам, забойства свіней і нячыстых жывёл.

1Ма 1:48 Яны павінны былі пакінуць сваіх сыноў неабрэзанымі і, такім чынам, зрабіць сябе ненавіснымі праз усялякія прымешкі і прафанацыі.

1Ма 1:49 Адным словам, мы павінны былі забыць Закон і заняцца ўсімі яго захаваннямі:

1Ма 1:50 Кожны, хто не падпарадкоўваўся загадам караля, павінен быць пакараны смерцю.

1Ма 1:51 Такім чынам былі разасланыя лісты караля на ўсім яго каралеўстве; ён паставіў наглядчыкаў над усім народам і загадаў усім гарадах Юдэі прыносіць ахвяры.

1Ма 1:52 Многія з людзей паслухаліся, усе, хто пакінуў Закон; рабілі зло на зямлі,

1Ма 1:53 прымушаючы Ізраіль шукаць прытулку.

1Ма 1:54 У пятнаццаты дзень месяца Kisleu, у 145 годзе, цар паставіў мярзоту спусташэння на ахвярніку цэласпалення, і яны паставілі ахвярнікі ў суседніх гарадах Юдэі.

1Ма 1:55 Яны кадзілі ў дзвярах дамоў і на плошчах,

1Ма 1:56 Кнігі закона былі разарваны і кінуты ў агонь, калі яны былі знойдзены,

1Ма 1:57 І калі ў каго-небудзь была знойдзена кніга завету, або калі хто-небудзь выконваў закон Божы, яго каралі смерцю паводле ўказу караля.

1Ма 1:58 Яны месяц за месяцам каралі ізраільцянаў, якія былі злоўлены ў парушэнні ў іх гарадах,

1Мф 1:59 і 25-га чысла кожнага месяца ахвяры прыносіліся на галоўным ахвярніку замест ахвярніка цэласпаленняў.

1Ма 1:60 Паводле гэтага закону яны каралі смерцю жанчын, у якіх былі абрэзаныя дзеці,

1Ма 1:61 з немаўлятамі, якія вісяць на шыях; іх сваякі і тыя, хто рабіў абразанне, таксама былі пакараны смерцю.

1Ма 1:62 Нягледзячы на ўсё гэта, многія ў Ізраілі заставаліся вернымі і былі дастаткова адважнымі, каб не есці нячыстай ежы.

1Ма 1:63 Яны аддалі перавагу б памерці, чым апаганьвацца ежай, якая супярэчыць Святому Завету, і насамрэч яны былі пакараныя смерцю.

1Ма 1:64 Гэта было вялікае выпрабаванне для Ізраіля.

У гэтай гісторыі адзначым вершы з 45 па 47, якія пацвярджаюць спыненне ахвяраванняў **вечнага заступніцтва**, і верш 54, які сведчыць пра апаганьванне святыні: **цар паставіў мярзоту спусташэння на ахвярніку цэласпалення.**

Паходжанне гэтага зла - адступніцтва Ізраіля : *1Мк 1:11 Менавіта ў той час у Ізраілі паўстала накаленне людзей, якія заблудзіліся, якія прывялі за сабой шмат людзей: «Давайце заключым саюз з народамі вакол нас, - сказалі яны, - таму што з таго часу, як мы аддзяліліся ад іх, здарылася шмат няшчасцяў да нас .»* Няшчасці ўжо былі следствам іх нявернасці Богу, і яны збіраліся наклікаць на сябе яшчэ больш няшчасцяў праз сваю непакорлівую пазіцыю.

У гэтай крывавай трагедыі грэчаскае панаванне добра апраўдала свой паўсюдны сімвал граху ў *латуні статуі* Дан.2; *леопард* плямісты з Дан.7; і *смярдзючага* казла Дан.8. Але адну дэталю усё ж варта адзначыць. Асоба, адказная за карную місію, накіраваную Антыёхам 4 у Іерусалім у 168 г., называецца Апалоній, і гэтае грэцкае імя, якое па-французску азначае «Разбуральнік», будзе абранае Духам, каб асудзіць у Ап.9:11 разбуральнае выкарыстанне Святога Пісання фальшывым пратэстанцкім хрысціянствам апошніх дзён; ці тыя самыя, хто арганізуе вялікае **канчатковае бедства** . Апалоній прыйшоў у Іерусалім з 22 000 салдатамі і **ў суботні дзень**, падчас

уражлівага грамадскага паўстання, ён забіў усіх габрэйскіх гледачоў. Яны апаганілі суботу гэтым прафанным інтарэсам, і Бог загадаў іх забіць. І гнеў яго не сціхае таму, што за гэтым крывавым фактам стаіць загад элінізацыі яўрэяў. Афінскі Геронт, каралеўскі дэлегат, навязаў усім людзям элінізацыю культу і маралі ў Ерусаліме, як і ў Самарыі. Іерусалімскі храм тады быў прысвечаны Зеўсу Алімпійскаму, а храм на гары Герызім — гасціннаму Зеўсу. Такім чынам, мы бачым, як Бог здымае сваю абарону са свайго храма, з Ерусаліма і з усяго народа. Святы горад поўны бязладдзяў, адно яшчэ больш агіднае за папярэдняе. Але дзейнічала толькі воля Божая, настолькі вялікім было маральнае і рэлігійнае расслабленне пасля папярэджання, прадстаўленага дэпартацыяй у Вавілон.

ДАН 11:32 *Лісьлівасьцю ашукае здраднікаў завету. Але тыя з людзей, якія ведаюць свайго Бога, будуць дзейнічаць цвёрда,*

32a- *Ён спакусіць здраднікаў альянсу лісьлівасцю*

Гэтае ўдакладненне пацвярджае, што Божае пакаранне было заслужаным і апраўданым. У святых месцах апаганьванне стала нормай.

32b- *Але тыя з людзей, якія ведаюць свайго Бога, будуць дзейнічаць цвёрда,*

У гэтай трагедыі шчырыя і годныя вернікі вызначыліся сваёй вернасцю і аддалі перавагу мучаніцкай смерці, чым адмовіліся ад шанавання Бога-творцы і яго святых законаў.

Яшчэ раз, пры другім чытанні, гэты крывавы вопыт 1090 сапраўдных дзён нагадвае ўмовы папскага праўлення 1260 дзён-гадоў, паслядоўна прадказаных у розных формах у Дан.7:25, 12:7 і Адкр.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Агляд сучасных падзей у кантэксце антычнасці

Каб ясна зразумець, што адбываецца, я вазьму выяву аператара, які здымае на камеру сцэну, за якой уважліва сачыў. У гэты момант ён памяншаецца, адначасова набіраючы вышыню, і поле агляду пашыраецца ўсё больш і больш. Такім чынам, у дачыненні да рэлігійнай гісторыі, позірк Духа кантралюе ўсю рэлігійную гісторыю хрысціянства, ад яе маленькіх пачаткаў, гадзін пакут, часу мучанікаў да яе слаўнага канца, адзначанага вяртаннем чаканага Збаўцы.

Дан 11:33 *і мудрэйшыя з іх навучаць многіх. Ёсць такія, што паддадуцца на час мячу і агню, няволі і рабунку.*

33a- *і наймудрэйшыя з іх будзе настаўляць мноства*

Апосталаў Езуса Хрыста, а таксама Паўла з Тарса, якому мы абавязаны 14 пасланьнямі новага саюза. Гэтае новае рэлігійнае навучанне мае назву «Евангелле», або Добрая Навіна аб збаўленні, прапанаваным Божай ласкай абраным. Такім чынам, Дух рухае нас наперад у часе, і новай мэтай, якую разглядаем, становіцца хрысціянская вера.

33b- *Ёсць некаторыя, якія на час паддадуцца мячу і полымю, палону і рабунку.*

Некаторы час казаў Дух праз анёла, і гэты час будзе прадказаны на 1260 доўгіх гадоў, але пры некаторых рымскіх імператарах Калігуле, Нероне, Даміцыяне і Дыяклетыяне быць хрысціянінам азначала памерці

мучанікам. У Ап.13:10 Дух нагадвае пра часы папскіх рымскіх пабораў, кажучы: *хто вядзе ў палон, той пойдзе ў палон; калі хто забівае мячом, той павінен быць забіты мячом. Гэта стойкасць і вера святых .*

Дан 11:34 *У той час, калі яны пацярпяць няўдачу, яны атрымаюць невялікую дапамогу, і многія далучацца да іх у крывадушнасці.*

34а- Менавіта ў гэты час жорсткага панавання папства з'явілася дапамога крывадушнікаў з гэтага верша. Іх ідэнтыфікацыя заснавана на іх ігнараванні каштоўнасцяў і заповедзяў, якім вучыў Ісус Хрыстос, і ў дадзеным выпадку для гэтай мэтавай эпохі, забароне забойства мячом. Звярнуўшыся да гісторыі, вы тады зразумеце, што шырокі пратэстанцкі рух з XV стагоддзя да нашага часу справядлівы Суддзя Ісус Хрыстос палічыў крывадушным. Такім чынам, іх поўная адмова з 1843 года будзе лягчэй зразумець і прыняць.

Дан 11:35 *Некаторыя з мудрацоў упадуць, каб ачысціцца, ачысціцца і зрабіць белымі да канца, бо ён не наступіць да прызначанага часу.*

35а- *Некаторыя з мудрацоў упадуць, каб яны ачысціліся, ачысціліся і зрабіліся белымі да часу канца*

Мяркуючы з гэтага сцвярджэння, стандартам хрысціянскага жыцця з'яўляецца выпрабаванне і адбор , здольнасць цярпець і цярпець пераслед да канца свету. Такім чынам, сучасны чалавек, які звывся да міру і талерантнасці, ужо нічога не разумее. Ён не пазнае ў гэтых паведамленнях свайго жыцця. Вось чаму тлумачэнні на гэтую тэму будуць дадзены ў Адкр.7 і 9:5-10. Доўгі перыяд рэлігійнага міру ў 150 рэальных гадоў, або «пяць прарочых месяцаў», быў запраграмаваны Богам, але з 1995 года гэты перыяд скончыўся і рэлігійныя войны пачаліся зноў. Іслам забівае ў Францыі і ў іншых краінах свету; і яго дзеянне павінна ўзмацняцца, пакуль яно не запаліць усю зямлю.

35б- *таму што прыйдзе толькі ў прызначаны час*

Гэта будзе канец свету, і анёл кажа нам, што ніякія прыкметы міру або вайны не дазваляюць нікому ўбачыць іх прыход. Гэта залежыць ад аднаго фактару: « *часу, пазначанага* » Богам, заканчэння 6000 гадоў, прысвечаных выбару зямных выбраннікаў. І менавіта таму, што да гэтага тэрміну засталася менш за дзесяць гадоў, Бог даў нам ласку ведаць дату: 20 сакавіка вясны, якая папярэднічае 3 красавіка 2030 г., гэта значыць праз 2000 гадоў адкупільнай смерці Хрыста. Ён будзе здавацца магутным і пераможным, каб выратаваць сваіх выбраннікаў і знішчыць забойчых паўстанцаў, якія збіраліся іх забіць.

Папскі каталіцкі рэжым «хрысціянскага» Рыма: вялікі ганіцель рэлігійнай гісторыі заходняга свету.

Менавіта да яго павінна прывесці нас мадэль Antiochos 4. Тып падрыхтаваў свой антытып, і што казаць пра гэта параўнанне? Безумоўна, у феноменальных маштабах грэцкі ганіцель дзейнічаў 1090 рэальных дзён, але папства будзе лютаваць амаль 1260 рэальных гадоў, пераўзыходзячы такім чынам усе гістарычныя мадэлі.

ДАН 11:36 Цар зробіць, што паждае; ён будзе ўзвышацца, ён будзе хваліцца вышэй за ўсіх багоў, і ён будзе гаварыць неверагодныя рэчы супраць Бога багоў; ён будзе квітнець, пакуль не скончыцца гнеў, бо тое, што вызначана, будзе выканана.

36а- Словы гэтага верша застаюцца неадназначнымі і ўсё яшчэ могуць быць адаптаваны да грэчаскага караля і рымскага папскага караля. Выкрывальную структуру прароцтва трэба старанна хаваць ад павярхоўных чытачоў. Невялікая дэталё, аднак, пазначае папскую мішэнь; гэта дакладнасць: *таму што тое, што вырашана, будзе выканана*. Гэтая цытата пераклікаецца з Дан.9:26: «*Пасля шасцідзсяці двух тыдняў Памазаннік будзе знішчаны, і ён не будзе мець нічога для сябе. Народ кіраўніка, які прыйдзе, знішчыць горад і святаю, і канец іх прыйдзе, як патоп; **Вырашана**, што спусташэнні (ці спусташэнні) працягнуцца да канца вайны.*

ДАН 11:37 Ён не будзе шанавець багоў бацькоў сваіх, ні бога, які любіць жанчын; ён не будзе паважаць ніякага бога, бо ён праславіць сябе больш за ўсіх.

37а- Ён не будзе паважаць багоў бацькоў сваіх

Вось яна, маленькая дэталё, якая праясняе наш інтэлект. Тут мы маем фармальны доказ таго, што каралём, на якога нацэлены яго словы, не можа быць Антыёх 4, які паважаў багоў сваіх бацькоў і сярод іх найвялікшага, Зеўса, бога багоў Алімпа, якому ён прапанаваў яўрэйскі храм у Ерусаліме. Такім чынам, мы атрымліваем бясспрэчныя доказы таго, што каралём сапраўды з'яўляецца рымскі папскі рэжым хрысціянскай эпохі. З гэтага часу ўсе паказаныя словы будуць датычыцца гэтага *цара, адрознага* ад Дан.7 і *нахабнага і хітрага* ад Дан.8; Я дадаю, гэты *спусташальны або спусташальны цар* Дан.9:27. «Ступені ракеты» ўсе падтрымліваюць *галаву папскага чалавека, маленькага і пыхлівага*, пастаўленага на вяршыню панаванняў.

Ці паважаў папскі Рым багоў сваіх бацькоў? Афіцыйна не, таму што яе зварот у хрысціянства прымусяў яе адмовіцца ад імёнаў язычніцкіх рымскіх бажастоў. Аднак яна захавала формы і стыль іх набажэнства: выразаня, скульптурныя або адлітыя выявы, перад якімі яе вернікі схіляюцца і становяцца на калені, каб маліцца. Каб захаваць гэтыя паводзіны, асуджаныя Богам ва ўсіх яго законах, яна зрабіла Біблію недаступнай для звычайных смяротных і выдаліла другую з дзсяці заповедзяў живога Бога, таму што яна забараняе гэтую практыку і паказвае пакаранне, запланаванае для яе парушальнікаў. Хто можа захацець схаваць панесенае пакаранне, калі не д'ябал? Такім чынам, асоба папскага рэжыму трапляе ў поле азначэння, прапанаванага ў гэтым вершы.

37б- ні да боскасці, якая радуе жанчын

Дух Божы нагадвае пра гэту брыдку тэму, разважаючы пра паганскую рымскую рэлігію, пакінутую папствам. Таму што яна адварнула ад сваёй відавочна сэксуальнай спадчыны, каб прадэманстраваць каштоўнасці святасці. Гэтым меркаваным бажанствам з'яўляецца Прыап, мужчынскі фалас, ушанаваны як боскасць айцамі

паганскай царквы Рыма. Гэта ўсё яшчэ была спадчына грэцкага граху. І каб парваць з гэтай сэксуальнай спадчынай, яна празмерна абараняе чысціню плоці і духу.

ДАН 11:38 *Але ён будзе шанавець бога крэпасцяў на сваім пастаменце; гэтаму богу, якога ня ведалі бацькі ягоныя, ён аддасць пашану золатам і срэбрам, каштоўнымі камянямі і каштоўнымі прадметамі.*

38a- *Аднак ён будзе ўшаноўваець бога крэпасцяў на сваім пастаменце*

Нараджаецца новы паганскі бог: бог крэпасцей . Яе пастамент знаходзіцца ў чалавечых галовах, а вышыня такая высокая, наколькі вырабляецца ўражанне.

Паганскі Рым будаваў паганскія капішчы, адкрытыя ўсім вятрам; было дастаткова капітэляў, падмацаваных калонамі. Але, прымаючы хрысціянства, Рым імкнецца замяніць разбураную габрэйскую мадэль. Габрэі мелі закрыты храм магутнага выгляду, які надаваў ім славу і прэстыж. Такім чынам, Рым будзе пераймаць яго і ў сваю чаргу будаваць раманскія цэрквы, падобныя на ўмацаваныя замкі, таму што пануе няўпэўненасць і самыя багатыя лорды ўмацоўваюць свае дамы. Рым робіць тое ж самае. Яно будавала свае цэрквы ў строгім стылі да часоў сабораў, а там усё змянілася. Скругленыя дахі становяцца стрэламі, накіраванымі ў неба, і гэта ўсё вышэй і вышэй. Знешнія фасады набываюць выгляд карункі, яны ўзбагачаны вітражамі ўсіх колераў, якія прыносяць унутр вясёлкавае святло, якое ўражвае юбіляраў, прыхільнікаў і наведвальнікаў.

38b- *гэтаму богу, якога не ведалі яго бацькі, ён аддасць пашану золатам і срэбрам, каштоўнымі камянямі і каштоўнымі прадметамі.*

Каб зрабіць іх яшчэ больш прывабнымі, унутраныя сцены **ўпрыгожаны золатам, срэбрам, каштоўнымі жэмчугам, дарагімі прадметамі** : прастытутка Вавілон Вялікі з Адкр.17:5 ведае, як паказаць сябе, каб прывабіць і прывабіць сваіх кліентаў.

Сапраўдны Бог не дазваляе спакусіць сябе, таму што гэтая пышнасьць не прыносіць яму карысці. У сваім прароцтве ён асуджае гэты папскі Рым, з якім **ніколі не** меў ані найменшай сувязі. Для яго раманскія ці гатычныя цэрквы - гэта яшчэ больш паганскія бажаствы, якія служаць толькі для спакушэння духоўных людзей, якіх гэта адварочвае ад яго: нараджаецца новы бог: бог крэпасцей, і ён спакушае мноства людзей, якія вераць, што знайшлі Бога, які ўваходзіць у яго сцены. пад непарцаваным высокімі століямі.

Дан 11:39 ~~*Гэта з чужым богам, што ён будзе дзейнічаць супраць ўмацаваных месцаў. І ён працаваў над умацаваннямі крэпасцяў з чужым богам, і ён напоўніць ушанаваннямі тых, хто прызнае яго, ён прымусіць іх панаваць над многімі, ён будзе раздаваць землі ім за ўзнагароду.*~~

39a- *І ён працаваў над умацаваннямі крэпасцей з чужым богам*

Для Бога ёсць толькі адзін бог, які дзейнічае перад ім, гэта значыць чужы для яго : гэта д'ябал, сатана, супраць якога Езус Хрыстус перасцерагаў сваіх апосталаў і вучняў. У габрэйскім тэксе гаворка ідзе не пра «дзейнічаць супраць», а пра «рабіць». Тое ж паведамленне будзе прачытана ў Rev.13:3, у форме: ... *цмок даў яму сілу сваю, і трон свой, і ўладу вялікую .*

Цмок які з'яўляецца д'яблам у Адкр.12:9, але ў той жа час імперскі Рым паводле Адкр.12:3.

Акрамя таго, перайшоўшы ў хрысціянскую рэлігію, рымская ўлада прыняла праўдзівага Бога, які быў для яе чужы, бо першапачаткова гэта быў Бог габрэяў, габрэяў, нашчадкаў Абрагама.

39б- *і напоўніць пашанаю тых, хто пазнае Яго*

Гэтыя ўшанаванні рэлігійныя. Папства прыносіць каралям, якія прызнаюць яго прадстаўніком Бога на зямлі, пячатку боскай улады для іх уласнай улады. Каралі сапраўды становяцца каралямі толькі тады, калі царква асвятля іх у адной са сваіх абагаўленых *крэнасцей* у Францыі, Сен-Дэні і Рэймсе.

39с- *ён прымусіць іх дамінаваць над многімі*

Папства прысуджае імператарскі тытул, які пазначае караля-сюзерэна, які дамінуе над іншымі васальнымі каралямі. Найбольш вядомыя: Карл Вялікі, Карл V, Напалеон I і Гітлер.

39д- *ён раздасць ім зямлю ва ўзнагароду.*

Гэтая зямная і нябесная часовая звышдзяржава, паводле яго сцвярджэння, добра пасавала зямным царам. Таму што ён вырашыў іх рознагалосці, асабліва адносна заваяваных або адкрытых зямель. Вось як у 1494 годзе Аляксандр 6 Борджыа, найгоршы з пап, забойца на пасадзе, быў прыведзены да выпраўлення лініі мерыдыяна, каб падзяліць паміж Іспаніяй і Партугаліяй атрыбуцыю і валоданне тэрыторыяй Паўднёвай Амерыкі, нанова адкрытай з часоў антычнасці.

Трэцяя сусветная вайна або 6-я ^{труба} Rev.9.

Ён скарачае чалавецтва на траціну свайго насельніцтва і, паклаўшы канец нацыянальнай незалежнасці, рыхтуе ўсеагульны рэжым, які ўстанавіць канчатковую вялікую бяду, абвешчаную ў Аро.1. Сярод агрэсіўных суб'ектаў - іслам у мусульманскіх краінах, таму я прапаную вам біблейскі погляд на гэтую тэму.

Роля ісламу

Іслам існуе таму, што ён патрэбны Богу. Не ратаваць, гэтая роля абапіраецца **выключна** на ласку, прынесеную Ісусам Хрыстом, але біць, забіваць, забіваць сваіх ворагаў. Ужо ў старым заповеце, каб пакараць за нявернасць Ізраіля, Бог звяртаўся да «філістымлян». У аповесці, каб пакараць хрысціянскую нявернасць, ён звяртаецца да мусульман. У паходжанні мусульман і арабаў Ізмаіл, сын Абрагама і Агары, егіпецкай служанкі Сары, яго жонкі. І ўжо ў той час Ізмаіл спрачаўся з Ісаакам, законным сынам. Гэта настолькі, што з Божай згоды, па просьбе Сары, Агар і Ізмаіл былі выгнаны з лагера Абрагамам. І Бог паклапаціўся пра выгнанных людзей, чые нашчадкі, зводныя браты, будуць ваража ставіцца да нашчадкаў Абрагама; першы, яўрэйскі; другі, у Езусе Хрысце, хрысціянскі. Вось як Бог прарочыў пра Ізмаіла і яго арабскіх нашчадкаў у Быц.16:12: «*Ён будзе падобны да дзікага асла; яго рука будзе супраць усіх, і рука ўсіх будзе супраць яго; і ён будзе жыць насупраць усіх сваіх братоў*». Бог хоча абвясціць свае думкі і сваё

меркаванне аб рэчах. Абраннікі Хрыста павінны ведаць і падзяляць гэты план Бога, які выкарыстоўвае народы і сілы зямлі згодна са сваёй найвышэйшай воляй. Варта адзначыць, што прарок Мухамад, заснавальнік ісламу, нарадзіўся ў канцы 6-га стагоддзя пасля ўсталявання рымска-каталіцкага папства ў 538 годзе. Здавалася, што іслам ударыў па паганскаму каталіцтву і хрысціянам у цэлым, калі яны былі ўражаны Божым праклён. І гэта было так з 7 сакавіка 321 года, з таго часу, як імператар Канстанцін I адмовіўся ад суботняга адпачынку на сёмы дзень на карысць свайго першага дня, прысвечанага «непераможнаму сонцу» (Sol Invictus), нашай цяперашняй нядзелі. Як і многія сучасныя хрысціяне, Канстанцін памылкова хацеў адзначыць разрыў паміж хрысціянамі і габрэямі. Ён крытыкаваў хрысціян свайго часу за юдаізм праз шанаванне святой Божай суботы. Гэты неапраўданы прысуд, які зышоў ад паганскага караля, быў аплачаны і будзе аплачвацца да канца пакараннямі «*сямі труб*», выяўленых у Адкрыцці 8 і 9, бесперапыннай паслядоўнасцю няшчасцяў і трагедый. Апошняе пакаранне прыйдзе ў выглядзе жудаснага расчаравання, калі з'явіцца Ісус Хрыстос, каб выдаліць Сваіх выбраных з зямлі. Але тэма, якая толькі што разглядалася, «Трэцяя сусветная вайна», сама па сабе з'яўляецца шостаю з гэтых прадказаных боскіх караў, у якіх іслам з'яўляецца важнай дзеючай асобай. Бо Бог таксама прарочыў пра Ізмаіла, кажучы ў Быц.17:20: «*Што тычыцца Ізмаіла, Я пачуў цябе. Вось, Я дабраслаўлю яго, і зраблю яго плодным, і вельмі памножу яго; ён спародзіць дванаццаць князёў, і Я зраблю ад яго вялікі народ*». Я зачыняю гэтую дужку, каб аднавіць вывучэнне Дан.11:40.

Дан 11:40 У часе канца паўднёвы кароль **ударыць супраць яго. І наляціць на яго цар паўночны**, як бура, з калясьніцамі і вершнікамі і мноствам караблёў; яно ўвойдзе ў зямлю і разьліецца, як патак і разьліецца.

40a- У часе канца

На гэты раз гэта сапраўды канец чалавечай гісторыі; канец часоў цяперашніх народаў зямлі. Езус абвясціў гэты час, кажучы ў Матфея 24:24: *Гэтая добрая вестка аб Валадарстве будзе абвешчана на ўсім свеце на сведчанне ўсім народам. Тады прыйдзе канец.*

40b- кароль поўдня **ударыць супраць яго**

Тут мы павінны захапляцца велізарнай боскай тонкасцю, якая дазваляе яго слугам зразумець тое, што застаецца схаваным ад іншых людзей. Па-відаць, але толькі на выгляд, канфлікт паміж царамі Селеўкаў і каралямі Лагідаў, здаецца, аднаўляецца і працягваецца ў гэтым вершы, што не можа быць больш зманлівым. Таму што на самой справе мы пакінулі гэты кантэкст з вершаў 34 па 36, і час канца гэтай новай канфрантацыі датычыцца хрысціянскай эры папскага каталіцкага рэжыму і паўсюднага пратэстантызму, які ўступіў у экуменічны саюз. Гэтая змена кантэксту патрабуе ад нас перапамеркавання роляў.

У ролі «*яго*»: папская каталіцкая Еўропа і саюзныя ёй хрысціянскія рэлігіі.

У ролі «цара поўдня»: іслам-заваёўнік, які павінен навярнуць людзей гвалтам або аддаць іх у рабства, у адпаведнасці з дзеяннямі яго заснавальніка Махамеда.

Адзначым тут выбар дзеяслова: *сутыкнуцца*; на іўрыце «нагах», што азначае ўдарыць рагамі. Як прыметнік ён абазначае раз'юшанага агрэсара, які звычайна наносіць удары. Гэты дзеяслоў цалкам стасуецца з арабскім ісламам, які бесперапынна агрэсіўны супраць заходняга свету з канца Другой сусветнай вайны. Магчымыя дзеясловы «*біцца, змагацца, сутыкацца*» паказваюць на вельмі блізкую блізкасць, адсюль і ідэя нацыянальнага суседства або суседства гарадоў і вуліц. Абедзве магчымасці пацвярджаюць іслам, які добра ўсталяваўся ў Еўропе з-за рэлігійнай незацікаўленасці еўрапейцаў. Барацьба ўзмацнілася пасля вяртання яўрэяў у Палестыну ў 1948 г. Цяжкае становішча палестынцаў сутыкнула мусульманскія народы з заходнімі хрысціянскімі каланіяламі. І ў 2021 годзе ісламіцкія атакі павялічваюцца і ствараюць няўпэўненасць сярод еўрапейскіх народаў, у першую чаргу Францыі, былога каланізатара паўночнаафрыканскіх і афрыканскіх народаў. Ці адбудзецца большае нацыянальнае сутыкненне? Магчыма, але не раней, чым унутраная сытуацыя пагоршыцца настолькі, што спарадзіць жорсткія групавыя сутыкненні на глебе самой мэтраполіі. У гэты дзень Францыя будзе знаходзіцца ў сітуацыі грамадзянскай вайны; у рэчаіснасці — сапраўдная рэлігійная вайна: іслам супраць хрысціянства або няверуючыя без Бога.

40с- *І паўночны кароль абрынецца на яго, як бура, з калясьніцамі і вершнікамі, і з мноствам караблёў*

У Езэк.38:1 гэты *паўночны кароль* завецца *Магог, князь Роша* (Расія) *Мешэха* (Масква) і *Тувала* (Табольск), і мы чытаем у вершы 9: *І ты пойдзеш, ты прыйдзеш, як бура, ты будзеш, як воблака, каб пакрыць зямлю, ты і ўсе твае полчышчы, і многія народы з табою.*

Пераразмеркаванне роляў: у ролі «цара поўначы» праваслаўная Расія і яе мусульманскія саюзныя народы. Тут зноў выбар дзеяслова «*tourera sur яго*» сведчыць аб раптоўнай масіраванай раптоўнай атацы з паветра. Масква, сталіца Расеі, на самай справе знаходзіцца на значнай адлегласці ад Бруселя, еўрапейскай сталіцы, і Парыжа, яе ваеннага вяршыні. Росквіт Еўропы зрабіў яго лідэраў сляпымі, аж да недаацэнкі ваеннага патэнцыялу магутнай Расеі. Ён запусціць у сваю агрэсію, самалёты і тысячы танкаў на сухапутных шляхах і мноства марскіх і падводных баявых караблёў. І каб кара была моцнай, гэтыя эўрапейскія лідэры не перасталі зьневажаць Расею і яе лідэраў ад палымянага Ўладзімера Жырыноўскага да яе новага цяперашняга «цара» Ўладзімера Пуціна (па-расейску «Князь сьвету Ўладзімір»).

Пасля таго, як акцёры вызначаны, тры зацікаўленыя «каралі» будуць супрацьстаяць адзін аднаму ў тым, што прымае форму 7-й «сірыйскай вайны», у якую будзе ўцягнуты новы нацыянальны Ізраіль; што пацвердзіць наступны верш. Але на дадзены момант «цар» (ён), на якога нападае Расея, — гэта Еўропа Рымскай дамовы.

40d - *ён будзе прасоўвацца ў зямлі, будзе распаўсюджвацца як паток і разлівацца. Яе пераважная ваенная перавага дазваляе Расіі ўварвацца ў*

Еўропу і заняць усю яе тэрытарыяльную прастору. Сутыкнуўшыся з гэтым, французскія войскі не параўнаюцца; яны раздушаны і знішчаны.

ДАН 11:41 *Ён увойдзе ў найпрыгажэйшую зямлю, і многія загінуць; але Эдом, Мааў і правадыры сыноў Амонавых будуць уратаваны ад рукі ягонай.*

41a- *Ён увойдзе ў самую прыгожую краіну, і многія паддадуцца*

Расейская экспансія адбываецца на поўдзень, дзе знаходзіцца Ізраіль, саюзнік заходніх краінаў, у які ў сваю чаргу ўварваліся расейскія войскі; Яўрэі ўсё роўна памруць.

41b- *але Эдом, Мааў і правадыры сыноў Амонавых будуць вызвалены ад яго рукі*

Гэта з'яўляецца следствам ваенных альянсаў, якія будуць размяшчаць гэтыя назвы, якія прадстаўляюць сучасную Іарданію, на расейскім баку. У 2021 годзе Расея ўжо з'яўляецца афіцыйным саюзнікам Сірыі, якую яна ўзбройвае і абараняе.

ДАН 11:42 *І ён працягне руку сваю на розныя краіны, і зямля Егіпецкая не ўцячэ.*

42a- Толькі з 1979 г. гэтая палітычная канфігурацыя пацвердзіла прароцтва. Таму што ў тым годзе ў Кэмп-Дэвідзе ў ЗША прэзідэнт Егіпта Анвар Эль-Садат афіцыйна заключыў саюз з прэм'ер-міністрам Ізраіля Менахемам Бегінам. Стратэгічны і палітычны выбар, зроблены ў той час, заключаўся ў тым, каб прыняць справу наймацнейшых у часе, таму што Ізраіль быў моцна падтрыманы ЗША. У гэтым сэнсе Дух Божы прыпісвае яму ініцыятыву «пазбегчы» згубы і катастрофы. Але з часам гульня пераходзіць з рук у рукі, і з 2021 года Ізраіль і Егіпет аказваюцца амаль пакінутымі ЗША. Расея ўводзіць свае законы на тэрыторыі Сірыі.

ДАН 11:43 *Ён будзе валодаць скарбамі золата і срэбра і ўсімі каштоўнымі рэчамі Егіпта; лівійцы і эфіёпы пойдучь за ім.*

43a- *Ён стане гаспадаром скарбаў золата і срэбра і ўсіх каштоўных рэчаў Егіпта*

Дзякуючы даходам ад збораў за карыстанне Суэцкім каналам Егіпет значна ўзбагаціўся. Але гэтае багацце карысна толькі ў мірны час, таму што ў час вайны гандлёвыя шляхі становяцца пустымі. Егіпет разбагацеў дзякуючы турызму. З чатырох бакоў зямлі людзі прыязджаюць, каб пазіраць на піраміды, на яго музеі, якія пастаянна папаўняюцца адкрыццём егіпецкіх магільняў, схаваных пад зямлёй з часоў антычнасці. У гэтых магілах маладога цара Тутанхамона былі выяўлены прадметы з суцэльнага золата невядомага кошту. Такім чынам, Расія знойдзе ў Егіпце нешта, каб задаволіць сваё жаданне здабычы вайны.

У канцы суботы 22 студзеня 2022 г. Дух прынёс мне аргумент, які **без магчымых спрэчак пацвярджае** тлумачэнне, якое я даю Данілу 11. Адзначым у двух вершах 42 і 43 важнасць выразнага згадвання не закадзіравана, ад назвы «*Егіпет*», якая ў гэтым кантэксце з'яўляецца іншай краінай ад той, якую называюць «*царом поўдня*». Аднак у вершах з 5 па 32 *мёртвы «Егіпет»* Пталамеяў быў замаскіраваны, але названы «*царом поўдня*». **Такім чынам, змяненне гістарычнага кантэксту пацверджана і неабвержна даказана**. Пачынаючы з кантэксту антычнасці, гісторыя

Данііла 11 заканчваецца « часам канца » свету, у якім « *Eginet* », саюзнік хрысціянскага і агностычнага заходняга лагера з 1979 года, з'яўляецца мішэнню новага « *цара поўдня* », гэта значыць ваяўнічага ісламу, і асабліва новага « *цара поўначы* », расейскага праваслаўя.

43b- *за ім пойдучь лівійцы і эфіопы*

Перакладчык правільна пераклаў словы " *Пут і Куш* " прароцтва, якія абазначаюць "Лівію", мусульманскія краіны, размешчаныя на поўнач ад Сахары, прыбярэжныя краіны афрыканскага ўзбярэжжа і Эфіопію, чорную Афрыку, усе краіны, размешчаныя на поўдзень ад Сахары. Вялікая колькасць з іх таксама прынялі і прынялі іслам; у выпадку з Кот-д'Івуарам, пры саўзеле прэзідэнта Францыі Нікаля Сарказі, якому мы таксама абавязаны лівійскім хаосам.

Такім чынам, уражаны Расіяй, « *Eginet* » становіцца здабычай усіх драпежнікаў, і мусульманскія сцягвятнікі, яго браты, спускаюцца на яго, каб ачысціць яго труп і ўзяць сваю долю здабычы, якая яшчэ засталася пасля расейскага праколу.

Выразна цытуючы « *Лівію і Эфіопію* », Дух пазначае афрыканскіх рэлігійных саюзнікаў « *цара поўдня* », якіх трэба атаясамліваць з Аравіяй, дзе прарок Мухамед з'явіўся ў 632 годзе, каб распаўсюджаць з Мекі сваю новую рэлігію пад назвай іслам. Яго падтрымлівае магутная Турцыя, якая вярнулася, у гэтым канчатковым кантэксце, да фундаменталісцкіх, заваёўніцкіх і помслівых мусульманскіх рэлігійных абавязацельстваў пасля прыніжэння сваёй імгненнай падпарадкаванасці заходнім свецкім каштоўнасцям. Але іншыя мусульманскія краіны, якія не знаходзяцца на « *поўдні* », такія як Іран, Пакістан, Інданезія, могуць далучыцца да « *караля поўдня* », каб змагацца з заходнімі народамі з маральнымі каштоўнасцямі, якія ненавідзяць усе мусульманскія народы. На самай справе гэтая нянавісць толькі да праўдзівага Бога Ісуса Хрыста, якім пагарджаюць заходнія хрысціяне. Такім чынам, праз іслам і праваслаўе ён карае за нявернасць габрэяў, каталікоў, праваслаўных, пратэстантаў і нават адвентыстаў у заходнім свеце; уся монатэістычная вера вінаватая перад ім.

ДАН 11:44 *Прыйдучь весткі з усходу і поўначы і навядучь яго ў жах, і ён выйдзе ў вялікім гневе, каб знішчыць і знішчыць мноства.*

44a- *Навіны з усходу і поўначы прыйдучь, каб напалохаць яго*

Гэтыя дзве асноўныя кропкі « *ўсход і поўнач* » тычацца толькі рускай краіны, у залежнасці ад таго, згадваецца яна з папскай Еўропы ці з Ізраіля, таму што прароцтва пазначае іх як паслядоўна атакаваныя Расіяй у вершах 40 і 41. Гэта азначае, што страх цытаванае паходзіць з расейскай тэрыторыі, але што можа палохаць такога заваёўніка? Што здарылася з яго краінай, што ён так напалохаўся? Адказ знаходзіцца не ў кнізе Данііла, а ў Адкрыцці 9, якое раскрывае пратэстанцкую рэлігію, чый глабальны апорны пункт знаходзіцца ў ЗША, і накіравана на яе. Таямніца стане больш зразумелай з улікам гэтага існавання ЗША. З 1917 года, калі мяцежная Расія прыняла свой сацыялістычны і камуністычны рэжым, прорва надоўга аддзяляла яе ад імперыялістычных капіталістычных ЗША. Чалавек не можа ўзбагаціцца за кошт суседа, калі ён камуніст; вось чаму гэтыя два варыянты

несумяшчальныя. Пад попелам міру агні нянавісці тлеюць і просяць выказацца. Толькі канкурэнцыя і ядзерная пагроза здолелі прадухіліць горшае. Гэта быў баланс ядзернага тэрору. Толькі без ядзернай зброі Расея захопіць Еўропу, Ізраіль і Егіпет. Пры парушэнні балансу ЗША адчуюць сябе падманутымі і пагрозай, таму, каб паменшыць колькасць сваіх смерцяў, уступаць у вайну, наносячы моцныя ўдары першымі. Ядзернае знішчэнне Расіі выкліча страх у расійскіх войскаў, раскіданых па акупаваных тэрыторыях.

44b- *і ён выйдзе з вялікай лютасцю, каб знішчыць і знішчыць мноства.*

Да гэтага моманту Расія будзе знаходзіцца ў духу заваёвы і здабычы, але раптам яе душэўны стан зменіцца, у рускай арміі больш не будзе радзімы, на якую можна вяртацца, і яе адчай ператворыцца ў жаданне « *знішчыць і знішчаць мноства* »; які будзе « *трэцім з забітых* » 6-й трубы Адкр.9. Такім чынам, усе краіны, якія маюць ядзерную зброю, будуць вымушаныя выкарыстоўваць яе супраць сваіх патэнцыйных ворагаў.

ДАН 11:45 *Ён паставіць намёты свайго палаца паміж морамі, да слаўнай і сьвятой гары; тады ён дойдзе да канца, і ніхто не дапаможа яму.*

45a- *Ён паставіць намёты свайго палаца паміж морамі, да слаўнай і сьвятой гары*

Шатры між мораў, бо палацаў яго ўжо няма на зямлі. Адчайнае становішча расейскіх войскаў выразна апісвае Дух, які асудзіў іх на такі лёс. Пад агнём праціўнікаў яны адкідваюцца ў зямлю Ізраіля. Ненавісныя ўсімі, яны не карысталіся падтрымкай і літасцю і былі знішчаны на яўрэйскай зямлі. Такім чынам, Расія заплаціць цяжкую спрэчку, якую Бог прыпісвае ёй з моманту падтрымкі духоўных ворагаў Ізраіля ў старым саюзе, падчас яго дэпартацыі ў Вавілон. Яна прадала коней жыхарам Тыра, горада паганскай юрлівасці. Езэк.27:13-14 пацвярджае, што Бог кажа Тыру: *Яван, Тувал (Табольск) і Мешэх (Масква) гандлявалі з табою; яны давалі рабоў і медны посуд у абмен на вашы тавары. Тыя з дому Тагарма (Арменія) пастаўлялі вашы рынкі коньмі, вершнікамі і муламі.* Гэта таксама было камерцыйным каменем перапоны для габрэяў, якія таксама гандлявалі з ім: Езэк.27:17: *Юда і зямля Ізраіля гандлявалі з вамі; яны далі пшаніцу Мініта, цеста, мёд, алей і бальзам у абмен на вашы даброты.* Такім чынам, Тыр узбагаціўся за іх кошт. Пазней, у Езэк.28:12, пад тытулам « *кароль Тыра* », Бог размаўляе непасрэдна з сатаной. Мы разумеем, што менавіта ён карыстаўся раскошай і багаццем, назапашаным у вялікіх паганскіх гарадах, якія служылі яму пад выглядам шматлікіх паганскіх бажастваў, даволі несвядома, але заўсёды і ўсюды ў культавых формах, якія Бог лічыць агіднымі. Ён нясе на сваім сэрцы цяжар расчаравання, назапашанага таксама на працягу стагоддзяў і тысячагоддзяў чалавечай гісторыі. Гэтае расчараванне апраўдвае яго гнеў, які часткова апаражніўся ў форме гэтага апошняга жудасна разбуральнага міжнароднага канфлікту.

Але гэты Божы гнеў супраць таварнага гандлю старажытных часоў запрашае нас зразумець, што Бог можа думаць пра сучасны міжнародны гандаль у міжнародным кантэксце, цалкам пабудаваным на рынкавай эканоміцы. Я думаю, што разбурэнне вежаў Сусветнага гандлёвага цэнтра ў

Нью-Ёрку 11 верасня 2001 года - гэта адказ. Асабліва таму, што ў Аро.18 прароцтва падкрэслівае шкодную ролю ўзбагачэння за кошт гандлю і міжнароднага абмену, перад якімі руйнуецца любое правіла або боскае рэлігійнае права, настолькі вялікая бязбожнасць.

У канцы Дан.11 спадчынны праціўнік ЗША, Расія, знішчаны. Такім чынам, гэта дасць ім абсалютную ўладу над усімі, хто выжыў пасля міжнароднага канфлікту. Гора пераможаным! Ён павінен схіляцца і падпарадкоўвацца закону пераможцы, дзе б ён ні знаходзіўся на зямлі, каб выжыць.

Данііл 12

ДАН 12:1 У той час паўстане Міхаіл, вялікі князь, абаронца сыноў народу твайго; і гэта будзе час смутку, якога не было з часоў існавання народаў да таго часу. У той час тыя з вашых людзей, якія будуць знойдзены запісанымі ў кнізе, будуць выратаваны.

1а - У той час Міхаіл паўстане,

Гэты час з'яўляецца часам канца свету, калі за апошнім словам Ісус Хрыстос вяртаецца ў славе і сіле сваёй боскасці, якую доўгі час аспрэчвалі канкуруючыя рэлігіі. Мы чытаем у Ап.1:7: *Вось Ён ідзе з аблокамі. І кожнае вока ўбачыць гэта, нават тыя, што прабілі яго; і будуць плакаць на ім усе плямёны зямныя. так. Амін!* Мы павінны прызвычаіцца да гэтай ідэі, таму што для кожнай з яго роляў Бог даў сабе іншае імя, таму ў Данііла і Адкр. 12:7 ён прадстаўляе сябе як **Міхала**, вярхоўнага кіраўніка нябеснага жыцця анёлаў улады над д'яблам і дэманамі. Яго імя, Ісус Хрыстос, прадстаўляе гэта толькі для выбраных зямлі, якіх ён прыйшоў выратаваць пад гэтым імем.

1б - вялікі правадыр,

Гэтым вялікім правадыром з'яўляецца УаНВéН Міхал Ісус Хрыстос, і менавіта ў яго папскі рэжым у сваёй характэрнай нахабнасці адабраў на сваю карысць яго місію **вечнага нябеснага заступніка** да 1843 г., гэта з 538 г., датуецца пачаткам н. папскі рэжым і яго ўстаноўка ў горадзе Рыме, у Латэранскім палацы на гары Цэлій. Гэтая тэма разглядалася ў Данііла 8.

1в- абаронца дзяцей твайго народа;

Абаронца ўмешваецца, калі ідзе атака. І так будзе ў апошнія гадзіны зямнога жыцця абраных, якія захавалі вернасць, нават асуджаных на сьмерць апошнімі паўстанцамі. Тут мы можам знайсці ўсе мадэлі, прапанаваныя ў гісторыях Данііла, таму што яны выконваюцца ў апошняй трагічнай сітуацыі. У гэтай апошняй **вялікай бядзе** мы зноў перажывем цудоўныя ўмяшанні, апісаныя ў Дан.3, *печ* і яе чатыры жывыя персанажы, у Дан.5, захоп *Вавілона вялікага* Богам, у Дан.6, *ільвы*, пазбаўленыя шкоды, але таксама канец **вялікага бедства**, прадказанага тым, што напаткала габрэяў у 168 г., 15 Кіслева, гэта значыць 18 снежня, у суботу.

1д - і гэта будзе час гора, якога не было з таго часу, як існуюць народы да таго часу.

Мяркуючы з гэтага сцвярджэння, апошняе вялікае бедства пераўзыходзіць бедства габрэяў, арганізаванае грэкамі. Сапраўды, грэкі збівалі толькі тых габрэяў, якіх знаходзілі на вуліцах ці ў сваіх дамах. У

канцы свету ўсё зусім інакш, і сучасныя тэхналогіі дазваляюць цалкам кантраляваць людзей, якія жывуць на зямлі. Такім чынам, выкарыстоўваючы метады выяўлення людзей, мы можам знайсці любога дзе заўгодна, у якім бы месцы ён ні хаваўся. Такім чынам можна дакладна скласці спісы людзей, якія супраціўляліся ўказаным парадкам. У гэтым апошнім кантэксте знішчэнне абраных стане магчымым для чалавека. Нягледзячы на тое, што выбраныя поўныя веры і надзеі на сваё вызваленне, яны будуць перажываць пакутлівыя гадзіны; для тых, хто яшчэ будзе на волі, пазбаўлены ўсяго, а іншыя знаходзяцца ў паўстанцкіх турмах у чаканні пакарання. Бяда будзе панаваць у сэрцах выбраных службовых асоб, з якімі дрэнна абыходзяцца, калі не забітыя.

1е- *У той час тыя з вашых людзей, якія будуць знойдзены запісанымі ў кнізе, будуць выратаваны.*

Гэта кніга жыцця, таму што без кампутара Бог таксама склаў спіс усіх стварэнняў, якія стварылі Адам і Ева і іх нашчадкі. У канцы жыцця кожнага чалавека канчатковы лёс быў вырашаны Богам, які захаваў два спісы: выбраных і заняпалых, у адпаведнасці з двума шляхамі, прадстаўленымі чалавецтву ў Друг.30:19-20: *Я клічу неба і зямля ў сведкі супроць вас сёння: жыццё і смерць, дабраславенне і праклён Я паклаў перад вамі. Выберы жыццё, каб жыў ты і нашчадкі твае, любіць Госпада, Бога твайго, слухацца голасу Ягонага і трымацца Яго, бо ад гэтага залежыць тваё жыццё і працяг тваіх дзён...* Гэта паводле яго выбару на зло, што канчатковы канец рымскага папства, спалены ў агні, адкрываецца нам у Дан.7:9-10; гэта з-за яго напышлівых слоў у аднас Бога багоў паводле Дан.11:36.

У Ап.20:5 вяртанне Хрыста суправаджаецца ўваскрасеннем мёртвых у Хрысце, якое называецца *першым уваскрасеннем*: *Шчаслівыя і святыя тыя, хто ўдзельнічае ў першым уваскрасенні, бо другая смерць не мае над імі ўлады.*

ДАН 12:2 *Многія з тых, хто сьпіць у пыле зямным, прагнуцца, адны для жыцця вечнага, а другія для ганьбы і ганьбы вечнай.*

2а - *Многія з тых, хто спіць у пыле зямным, прагнуцца, некаторыя ў жыццё вечнае,*

Давайце спачатку адзначым, што ў звычайнай норме мёртвыя добра спяць у **пыле зямным**, а не ў цудоўным раі ці палаючым пекле, як вучаць і вераць фальшывыя хрысціянскія або паганскія рэлігіі. Гэта тлумачэнне аднаўляе сапраўдны статус мёртвых, як вучыць Экл.9:5-6-10: *Для ўсіх, хто жыве, ёсць надзея; і нават жывы сабака лепш мёртвага льва. Жывыя, на самай справе, ведаюць, што яны памруць; але мёртвыя нічога ня ведаюць, і няма больш за іх платы, бо памяць пра іх забытая. І любоў іх, і нянавіць, і зайздрасць іх ужо загінулі; і ня будуць больш мець удзелу ні ў чым, што робіцца пад сонцам. ... Усё, што ваша рука знойдзе, каб зрабіць з вашай сілы, зрабіце гэта; бо няма ні працы, ні думкі, ні ведаў, ні мудрасці ў пекле, куды ты ідзеш. (Месціца мёртвых, якое з'яўляецца **пылам зямным**).*

Пасля смерці няма думкі, таму што думка жыве ў мозгу чалавека толькі тады, калі ён яшчэ жывы і сілкуецца крывёю, якую пасылае біццё яго

сэрца. І гэтая кроў павінна сама ачышчацца лёгачным дыханнем. Бог ніколі не казаў нічога іншага, так як Ён сказаў Адаму, які стаў грэшнікам праз непаслухмянасць, у Быц.3:19: *У поце твару свайго ты будзеш есці хлеб, пакуль не вернешся ў зямлю, з якой ты ўзяты; бо ты прах, і ў прах вернешся*. Каб пацвердзіць гэты стан нябыту мёртвых, мы чытаем у Псалом 30:9: *Што табе, праліваючы маю кроў, прымушаючы мяне сысці ў магілу? Цябе пыл пахваліў? Ці гаворыць гэта аб вашай лаяльнасці?* Не, таму што не можа ў адпаведнасці з Псалом 115:17: *Не мёртвыя святкуюць Пана, не тыя, што сыходзяць у месца маўчання*. Але гэта не перашкаджае Богу зноў даваць пачатак жыццю, якое існавала раней, і менавіта гэтая творчая сіла робіць Яго Богам, а не анёлам ці чалавекам.

Два шляхі маюць два канчатковых выніку, і Rev.20 кажа нам, што яны падзеленыя тысячай гадоў сёмага тысячагоддзя. У той час як усё чалавечае жыццё знікае з твару зямлі ў пачатку гэтай *тысячы гадоў*, загінулыя ўваскрэснуць толькі пасля таго, як іх суд здзейсніць святые і Ісус Хрыстос у яго нябесным царстве. Гэтым паведамленнем, прымацаваным да ^{7-й} трубы, Адкр.11:18 пацвярджае, кажучы: *народы разгневаліся; і прыйшоў гнеў Твой, і прыйшоў час судзіць мёртвых, дадаць слугам Тваім прарокам, святым і тым, што баяцца імя Твайго, малым і вялікім, і знішчыць тых, хто знішчае зямлю*. У гэтым вершы *суд над мёртвымі* прымушае Бога ўваскрасіць, па-першае, сваіх верных мёртвых абраных, каб яны маглі судзіць бязбожнікаў, якія знаходзяцца ў стане смерці.

2b- *а іншыя на папрокі, на вечную ганьбу.*

Вечнасць будзе належаць толькі жывым. Пасля іх канчатковага знішчэння на Страшным судзе *ганьба* і *ганьба загінулых* застануцца толькі ў вечнай памяці абраных, анёлаў і Бога.

ДАН 12:3 *Тыя, што разумеюць, будуць зьяць, як бляск нябесны, і тыя, што навучаюць многіх праўдзе, будуць зьяць, як зоркі на векі вечныя.*

3a- *Разумныя будуць зьяць, як бляск неба*

Інтэлект узвышае чалавека над жывёламі. Гэта выяўляецца ў яго здольнасці разважаць, рабіць высновы, назіраючы за фактамі або шляхам простага дэдукцыі. Калі б людзі не бунтавалі ў свабодзе, якую дае ім Бог, розум прывёў бы ўсё чалавецтва да таго ж самага прызнання існавання Бога і яго законаў. Таму што з часоў Майсея найбольш значныя падзеі Яго аб'яўлення людзям у Бога былі запісаны пісьмова. Вось маршрут разважанняў, якім трэба прытрымлівацца. Монатэістычная вера з'явілася ў гісторыі габрэйскага народа. Такім чынам, яго сведчанне і яго творы маюць прыярытэт перад усімі іншымі творами, якія прыпісваюцца гэтаму ўнікальнаму Богу. Тое, што супраць народа Божага трэба змагацца, застаецца нармальнай магчымасцю, але тое, што супраць святога пісання трэба змагацца, становіцца д'ябальскай справай. Вера, заснаваная Ісусам Хрыстом, бярэ свае крыніцы і спасылкі з габрэйскіх пісанняў Старога Запавету, што надае ёй законнасць. Але рымска-каталіцкая дактрына не паважае гэты прынцып, таму ні яна, ні ісламскі Каран не могуць прэтэндаваць на званне жывога Бога, стваральніка ўсяго, што жыве і існуе. Ісус пацвердзіў гэты прынцып, нагадаўшы ў Евангеллі ад Яна 4:22, што

збаўленне прыходзіць ад габрэяў : вы пакланяецеся таму, чаго не ведаеце; мы пакланяемся таму, што ведаем, таму што збаўленне прыходзіць ад габрэяў .

У гэтай першай групе выбраных Бог пазначае людзей, збаўленых без асаблівых ведаў з-за іх вернасці, якая праяўлялася з рызыкай для жыцця з Адама і Евы; і гэта да 1843 г. Яны выратаваны, таму што іх працы сведчаць аб іх кемлівасці і іх прыняцці боскіх законаў, якія праяўляюцца ў іх паслухмянасці. У гэтай групе найбольш верныя і **мірныя пратэстанты** да вясны 1843 г. карысталіся цяпленнем Бога, які толькі з гэтага дня зрабіў практыку святой суботы абавязковай. Адкр.2:24-25 пацвердзіць гэтае выключэнне: *Вам, усім астатнім у Фіятыры, якія не прымаюць гэтага вучэння і не спазналі глыбіню сатаны, як яны іх называюць , я кажу вам: не ўскладаць на сябе іншага цяжару; трымай толькі тое, што маеш, пакуль я не прыйду.*

Зб- і тыя, хто вучыць праведнасці мноства, будуць ззяць, як зоркі, на векі вечныя

Гэтая другая група вылучаецца з-за высокага ўзроўню асвятчэння, які яна прадстаўляе на зямлі з 1843 г. Выбіралася шляхам выпрабавання веры, першапачаткова заснаванага на надзеі на вяртанне Езуса Хрыста, паслядоўна вясной 1843 г. і да канца 1843 г. восенню 1844 г. яго асвятчэнне Богам было афіцыйна аформлена аднаўленнем суботы, якую ён зноў практыкаваў пасля доўгіх стагоддзяў цемры, забыцця і пагарды да яго.

У гэтым падзеле на дзве групы іх адрознівае іх становішча ў адносінах да справядлівасці Бога, іх становішча ў адносінах да Яго дзесяці заповедзяў, а таксама да іншых яго пастановаў у галіне аховы здароўя і іншых пастанаў. У сваім арыгінальным тэксе Ехо.20:5-6, другая заповедзь, выдаленая Рымам, выразна паказвае важнасць, якую Бог надае паслухмянасці сваім заповедзям, і ён нагадвае два шляхі і два супрацьлеглыя канчатковыя лёсы: ... *Я раўнівы Бог які пакарай беззаконне бацькоў на дзецях да трэцяга і чацвёртага пакалення на тых, хто ненавідзіць мяне і парушае заповедзі мае, і пашкадуі тых, хто любіць мяне і захоўвае заповедзі мае да тысячы пакаленняў .*

У гэтым вершы Дух раскрывае прычыну існавання зорак у нашым зямным стварэнні. Яны мелі падставы існаваць толькі для таго, каб служыць сімвалам зямных абраных Богам; і менавіта Быццё 1:17 раскрывае іх паведамленне: *Бог змяціў іх на прасторах нябесных, каб асвятляць зямлю.* Потым Бог выкарыстоўвае іх, каб паказаць Абрагаму мноства яго наішчадкаў у Быц.15:5: *«Палічы зоркі на небе, калі ты можаш іх палічыць»; такімі будуць твае наішчадкі.*

Аднак статус гэтых духоўных зорак можа змяняцца ў залежнасці ад спраў, якія выконвае адкуплены вернік. Падаючы духоўна праз сваю непаслухмянасць, *падае зорка , яна падае з неба .* Выява будзе выклікана, каб выявіць ^{падзенне} пратэстанцкай веры ў 1843 г., абвешчанае сапраўдным нябесным знакам у 1833 г. у 6-й пячатцы Адкр.6:13: *і зоркі нябесныя ўпалі на зямлю, як тады, калі фігавае дрэва, узрушанае моцным ветрам, выкідвае свае зялёныя фігі. І яшчэ ў Адкр.12:4: Хвост Ягоны зацягнуў траціну зорак*

нябесных і кінуў іх на зямлю. Гэтае паведамленьне аднаўляе паведамленьне з Дан.8:10: *Яна паднялася да войска нябеснага, і зьнесла частку гэтага войска і зоркі на зямлю, і растаптала іх*. Дух прыпісвае рымскаму папскаму рэжыму духоўнае падзенне траціны адкупленых вернікаў; ашуканых людзей, якія дарэмна будуць верыць у збаўленне Хрыста і патрабаваць Яго справядлівасці.

ДАН 12:4 Ты, Данііл, захавай гэтыя словы ў таямніцы і запячатай кнігу да апошняга часу. Многія потым прачытаюць, і веды павялічацца.

4а- Гэты **канчатковы час** мае некалькі паслядоўных этапаў, але афіцыйна ён пачаўся вясной 1843 г. з уваходжаннем у дзеянне Боскага ўказу, загадзя напісанага ў Дан.8:14: **Да вечара-раніцы 2300 і святасць будзе апраўдана**. У 1994 г. другая эпоха канца была адзначана асуджэннем універсальнай адвентысцкай установы. З 1843 года кніга Данііла была прачытана, але яна ніколі не была правільна інтэрпрэтаваная да гэтай працы, якую я ўсё яшчэ рыхтую ў 2021 годзе, і гэта з 2020 года. Такім чынам, менавіта гэтая дата адзначае вяшчыню яго **ведаў** і, такім чынам, там, сапраўдны апошні **час канца**, які скончыцца сапраўдным вяртаннем Езуса Хрыста, вядомым і чаканым, вясной 2030 г. Мы бачым, што гэты 2020 год ужо быў добра адзначаны Богам таму што ўсё чалавецтва ўражана смяротнасцю віруса Covid-19, які з'явіўся ў Кітаі ў 2019 г., а ў папска-каталіцкай Еўропе толькі з 2020 г. У 2021 г. вірусы мутуюць і працягваюць наносіць удары вінаватым і непакорлівым чалавецтвам.

Адвентысцкі тэст веры ілюстраваны

ДАН 12:5 І я, Данііл, убачыў, і вось, два іншыя чалавекі стаяць, адзін на гэтым беразе ракі, а другі на другім беразе ракі.

5а- Запомніце! Данііл на беразе ракі «Хідэкель», Тыгр, гэты людажэр. Аднак па абодва бакі ракі знаходзяцца двое мужчын, гэта значыць, што адзін змог яе пераплыць, а другі рыхтуецца гэта зрабіць. Ужо ў Дан.8:13 адбылася дыскусія паміж двума святымі.

ДАН 12:6 І сказаў адзін зь іх чалавеку, апранутаму ў ільняную вопратку, які стаяў над водамі ракі: *калі будзе канец гэтым цудам?*

6а- У Дан.8:14 пытанні святых атрымалі ад Бога адказ 2300 вечара-раніцы, які вызначыў дату 1843. Падыход паўтараецца тут, і пытанне на гэты раз тычыцца канца свету; момант, калі прароцтва перастане быць карысным. Пытанне задаецца пра Хрыста, прадстаўленага гэтым чалавекам, апранутым у палатно, які стаіць над ракой і назірае, як яе перасякаюць людзі. Бог выкарыстоўвае вобраз пераходу праз Чырвонае мора, які выратаваў габрэяў, але патапіў іх егіпецкіх ворагаў.

ДАН 12:7 І пачуў я чалавека, апранутага ў ільняную вопратку, які стаяў над водамі ракі; ён падняў сваю правую руку і сваю левую руку да неба, і ён пакляўся тым, хто жыве вечно, што гэта будзе ў час, і часы, і паўчасу, і што ўсё гэта скончыцца, калі сіла людзей святы будзе цалкам зламаны.

7а- І пачуў я чалавека, апранутага ў ільняную вопратку, які стаяў над водамі ракі; правую і левую руку ён падняў да нябёсаў,

На пасадзе арбітра Ісус Хрыстос падымае да неба правую руку, якая дабраслаўляе, і левую руку, якая карае, каб зрабіць урачыстую заяву.

7b- *і ён пакляўся тым, хто жыве вечна, што гэта будзе праз час, часы і палову часу*

Спасылаючыся на прароцкую працягласць папскага праўлення, Хрыстус паказвае і нагадвае аб сваім рашэнні, якое ў мінулым асудзіла яго царкву цярапейцы паборы папскага рэжыму і праклёны варварскіх нашэсцяў, якія яму папярэднічалі; гэта з-за адмовы ад суботы з 7 сакавіка 321 г. Такім чынам папярэджваюцца вернікі падчас судовых працэсаў над адвентыстамі. Але другая прычына прымушае Бога выклікаць гэтае папскае праўленне; гэта дата яго пачатку, 538 год нашай эры. Выбар разумны, бо гэтая дата 538 будзе служыць асновай для разлікаў, якія прароцтва прапануе нам, прадстаўляючы нам новыя прарочыя працягласці ў вершах 11 і 12.

7c- *і што ўсё гэта скончыцца, калі сіла святых людзей будзе **цалкам зламана***

Гэты кароткі сказ на гэты раз добра падсумоўвае сапраўдны момант канца: той, калі ў канцы апошняга **вялікага бедства** абраныя апынуцца на мяжы знішчэння, вынішчэння з твару зямлі; адзначае дакладнасць: **цалкам зламаны**.

ДАН 12:8 *Я чуў, але не зразумеў; і я сказаў: спадару мой, які будзе вынік гэтых рэчаў?*

8a- Бедны Даніэль! Калі разуменне яго кнігі ўсё яшчэ застаецца загадкай для тых, хто жыве ў 2021 годзе, наколькі недасягальным і бескарысным было гэта разуменне для яго ўласнага выратавання!

Дан 12:9 *Ён сказаў: ідзі, Данііл, бо гэтыя словы будуць захоўвацца ў таямніцы і запячатаны да часу канца.*

9a- Адказ анёла пакіне Данііла галодным, але гэта пацвярджае позняе выкананне прароцтва, зарэзерваванага на час канца хрысціянскай эры.

ДАН 12:10 *Многія будуць ачышчаныя, аббеленыя і ачышчаныя; бязбожнікі будуць рабіць зло, і ніхто з бязбожнікаў не зразумее, але разумныя зразумеюць.*

10a- *Многія будуць ачышчаны, выбелены і ачышчаны*

Паўтараючы тут дакладную цытату са слова Дан.11:35, анёл пацвярджае папскую асобу пыхлівага і дэспатычнага **караля**, які ўзвышае сябе над усімі багамі і нават над адзіным праўдзівым **Богам** у вершы 36.

10b - *бязбожнікі будуць рабіць зло, і ніхто з бязбожнікаў не зразумее,*

Анёл выклікае прынцып, які будзе працягвацца да канца свету, прадаўжэнне зла адлюстроўваецца ў прароцтвах Данііла пашырэннем « медзі » грэцкага граху і « жалеза » рымскай сілы да вяртання Хрыста. Злыя будуць удвая перашкоджаны разуменню: па-першае, іх асабістая незацікаўленасць, а па-другое, *сіла падману*, дадзеная Богам, якая дазваляе ім верыць у хлусню ў адпаведнасці з 2 Фес.2:11-12: *Таксама Бог пасылае ім сілу блытаніны, каб яны паверылі хлусні*, каб тыя, хто не паверыў у праўду, але любілі няпраўду, былі асуджаны.

10c- *але хто мае разуменне, той зразумее.*

Гэты прыклад даказвае, што духоўны *інтэлект* - гэта асаблівы дар, дадзены Богам, але яму папярэднічае добрае выкарыстанне базавага *інтэлекту*, які даецца ўсім нармальным людзям. Таму што нават у гэтым стандарты людзі блытаюць адукацыю і яе дыпламы з *інтэлектам*. Такім чынам, я памятаю гэтую розніцу: інструкцыя дазваляе ўводзіць дадзеныя ў чалавечую памяць, але толькі *інтэлект* дазваляе добра і разумна іх выкарыстоўваць.

ДАН 12:11 *З таго часу, як спыніцца пастаяннае ~~ахвярапрываішэнне~~—і ўстаноўіцца агіднае спусташэнне, пройдзе тысяча дзвесце дзевяноста дзён.*

11а- *З таго часу, калі спыняюцца вечныя ~~ахвяры~~*

Я ўсё яшчэ павінен нагадаць вам, але слова « *ахвяра*—» не сустракаецца ў арыгінальным габрэйскім тэксе. І гэтая дакладнасць мае вырашальнае значэнне, таму што гэта *вечнасць* тычыцца нябеснага святарства Ісуса Хрыста. Паўтараючы Яго заступніцтва на зямлі, папства пазбаўляе Езуса Хрыста яго ролі заступніка за грахі сваіх абраных.

Гэта ўзурпаванае паралельнае зямное служэнне пачынаецца ў 538 г.; дата, калі Вігілій I' першы папа ў тытуле, пасяліўся ў Рыме, у Латэранскім палацы, на гары Цэліус (неба).

11б- *і дзе ўстаноўіцца агіднае запусценне*

Гэта значыць, з 538 г., даты, калі пачынаецца папскае рымскае праўленне, якое цытуецца ў Дан.9:27: *і будзе на крыле **мярзоты спусташэння**, нават да знішчэння, і будзе знішчана [паводле] таго, што было пастаноўлена, на спустошанай [зямлі]*.

У гэтым вершы, арыентуючыся на дату 538 г., Дух звяртае ўвагу толькі на папскі Рым, што тлумачыць сінгулярнасць слова «мярзота». Гэта было не так у Дан.9:27, дзе былі задзейнічаны абедзве фазы Рыма, язычніцкая і папская.

Адзначым цікавасць і важнасць групойкі ў гэтым вершы дзвюх рэчаў: « *захапленне вечнага* » Хрыста ў Дан.8:11 і *папскае «крыло* », якое нясе « *агіднае спусташэнне* », цытаванае ў Дан. 9:27. Звязваючы гэтыя два дзеянні з адной і той жа датай 538 г. і адной і той жа сутнасцю, Дух пацвярджае і даказвае, што аўтарам гэтых злачыстваў сапраўды з'яўляецца рымскае папства.

У Дан.11:31 дзеянне, якое прыпісваецца грэчаскаму цару Антыёху 4, прадставіла нам тыповую мадэль таго, што Бог называе " *агідай спусташэння* ". Папства прайгравае яго, але на працягу 1260 доўгіх крывавага гадоў.

11с- *будзе тысяча дзвесце дзевяноста дзён.*

Для таго, каб зрабіць цытуемую прароцкую працягласць, якая тычыцца канца часу, немагчымай для фальсіфікацыі, ва ўсіх прароцтвах Данііла адзінка ставіцца перад лікам: *дні 1290* ; *дзён 1335* (наступны верш); Дан.8:14: *вечар-раніца 2300* ; і ўжо ў Дан.9:24: тыдзень 70.

У нас ёсць толькі вельмі прасты разлік: $538 + 1290 = 1828$.

Цікавасць гэтай даты 1828 заключаецца ў тым, каб надаць мерапрыемству адвентыстаў універсальны характар, паколькі яно прызначаецца на трэці з пяці гадоў канферэнцый адвентыстаў, якія

праводзяцца ў парку Олберы ў Лондане ў прысутнасці каралеўскай сям'і Англіі.

ДАН 12:12 *Дабрашчасны той, хто чакае і прыбывае да тысячы трохсот трыццаці пяці дзён.*

12а- Толькі гэты верш дае нам значэнне гэтых двух прарочых працягласцей. Тэма - гэта чаканне вяртання Хрыста, але асаблівае чаканне, заснаванае на лічбавых прапановах, дадзеных у Бібліі. Неабходны новы разлік: $538 + 1335 = 1873$. Анёл прадстаўляе нам дзве даты, якія адзначаюць адпаведна пачатак і канец выпрабавання веры адвентыстаў, якое адбылося паміж 1828 і 1873 гадамі. Такім чынам, наша ўвага накіравана на даты 1843 і 1844, якія былі менавіта прычынамі двух паслядоўных чаканняў слаўнага вяртання Ісуса Хрыста ў ЗША, такім чынам, на зямлю Пратэстанцкая.

На вобразе пераправы праз раку «Тыгр», тыгра, які паядае чалавечыя душы, — вось гэтыя даты 1843-1844 гг., якія прымушаюць распуснага пратэстанта пераходзіць ад духоўнага жыцця да духоўнай смерці. З іншага боку, той, хто прайшоў выпрабаванне, выходзіць жывым і благаслаўлёным Богам з гэтага небяспечнага пераходу. Ён атрымлівае ад Бога асаблівае благаслаўленне: «*Шчаслівы той, хто дасягне 1873 года!*»

ДАН 12:13 *А ты ідзі да канца свайго; спачынеш і будзеш стаяць за спадчыну тваю ў канцы дзён.*

13а- Данііл адкрые пасля першага ўваскрэсення, у якім ён уваскрэсне, сэнс усяго таго, што ён перадаў нам. Але для адвентыста, які яшчэ жывы, яго вучэнне будзе дапаўняцца адкрыццямі, якія змяшчаюцца ў Апакаліпсісе Яна.

Кніга Данііла добра хавае сваё велізарнае багацце. Мы звярнулі ўвагу на ўрокі падбадзёрвання, якія Пан скіроўвае да сваіх выбраннікаў у апошнія дні, таму што гэтыя апошнія дні вернуцца да нормы страху і няўпэўненасці, якія панавалі на працягу ўсёй гісторыі чалавецтва на зямлі. Яшчэ раз, але ў апошні раз, абраныя службовыя асобы будуць вылучаны і адказныя за няшчасці, якія напаткаюць мяцежнікаў, якія выжылі ў Трэцім сусветнай вайне, абвешчанай у Дан.11:40-45 і Адкр.9:13. Езэкііль 14 прадстаўляе стандартныя мадэлі веры: Ной, Данііл і Ёў. Падобна Ною, нам давядзецца ўцячы і супрацьстаяць сусветнай плыні думкі, пабудоваўшы наш каўчэг вернасці Богу. Як і Данііл, мы павінны заставацца цвёрда адданымі выкананню нашага абавязку ў якасці абраных службовых асоб, адмаўляючыся ад стандартаў, устаноўленых ілжывай рэлігіяй. І як Ёў, мы павінны прыняць фізічныя і псіхічныя пакуты кожны раз, калі гэта дазваляе Бог, маючы перавагу перад Ёвам: праз яго досвед мы даведаліся, чаму Бог дапускае гэтыя выпрабаванні.

Кніга Данііла таксама дазволіла нам лепш зразумець нябачнае нябеснае жыццё. Гэта, выявіўшы гэтага персанажа па імені Габрыэль, імя, якое азначае «той, хто бачыць твар Бога». Ён прысутнічае ва ўсіх важных місіях плана Богага збаўлення. І мы павінны зразумець, што ў нябесным Царстве Божым ён і ўсе добрыя анёлы былі пазбаўлены прысутнасці Міхала, анёльскага выразу Бога, падчас свайго зямнога ўвасаблення, а менавіта 35

гадоў. У вялікай любові Мікаэль таксама падзяляе яго аўтарытэт, згаджаючыся быць толькі « *адным з галоўных лідэраў* ». Але Габрыэль таксама прадставіў яго Данілу, выбранаму сярод выбраных, як « *Правадыра твайго народу* ». І Дан.9 вельмі выразна паказвае нам усё, што прыходзіць Езус, каб збавіць сваіх верных выбраннікаў. Боскі праект выратавання, такім чынам, ясна абвешчаны, а затым выкананы 3 красавіка 30 года ўкрыжаваннем Ісуса Хрыста.

Кніга Данііла паказала нам, што веру можа праявіць толькі дарослы чалавек. І што паводле Бога, дзіця становіцца дарослым, калі яму спаўняецца трынаццаць гадоў. Такім чынам, мы можам бачыць толькі горкія плады, якія прыносяць хрышчэнне немаўлят і рэлігійная спадчыннасць ва ўсіх ілжывых рэлігіях. Ісус сказаў у Марка 16:16: *Хто паверыць і ахрысціцца, будзе збаўлены; хто не паверыць, будзе асуджаны*. Такім чынам, гэта азначае, што перад хростам неабходна прысутнічаць і праяўляць веру. Пасля хрышчэння Бог выпрабаваў яе. Акрамя таго, яшчэ адна жамчужына, выяўленая ў Данііла, пацвярджае гэтыя словы Ісуса з Матфея 7:13: *Увайдзіце праз вузкія дзверы. Бо шырокія брамы, шырокі шлях, што вядзе да пагібелі і многа тых, хто праходзіць той дарогай*; а таксама ў Мф.22:14: *Бо шмат пакліканых, але мала выбраных*; паводле Дан.7:9, *дзесяць мільярдаў пакліканых да адказу перад Богам толькі за адзін мільён адкупленых выбраных збаўлены*, таму што яны сапраўды добра служыць Богу-стварыцелю ў Хрысце ў Духу Святым.

Раздзел 12 толькі што заклаў асновы для структуры кнігі Апакаліпсіс, узгадваючы даты 538, 1798, 1828, 1843-1844, схаваныя і прапанаваныя, але фундаментальныя для падзелу часу ў Апакаліпсісе, і 1873. Яшчэ адна дата, 1994, будзе быць пабудаваны для няшчасця адных і шчасця іншых.

Знаёмства з прарочай сімволікай

Ва ўсіх біблейскіх прытчах Дух выкарыстоўвае зямныя элементы, пэўныя крытэрыі якіх могуць сімвалізаваць ананімныя сутнасці, якія прадстаўляюць агульныя крытэрыі. Таму кожны сімвал, які выкарыстоўваецца, павінен быць даследаваны ва ўсіх яго аспектах, каб атрымаць з яго ўрокі, схаваныя Богам. Возьмем, напрыклад, слова « *мора* ». Паводле Быцця 1:20, Бог насяліў яго рознымі жывёламі, незлічонымі і ананімнымі. Яе асяроддзе пагібельна для чалавека, які жыве тым, што дыхае паветрам. Такім чынам, ён становіцца сімвалам смерці для чалавека, які, справядліва, таксама можа баяцца яго салёнасці, якая робіць зямлю стэрыльнай. Відавочна, што гэты сімвал неспрыяльны для чалавецтва, і з-за яго значэння смерці Бог дасць сваё імя габрэйскай ёмістасці для абмывання, якая сімвалізуе ваду хрышчэння. Цяпер хрысціць азначае акунуцца, памерці патанулым, каб зноў жыць у Езусе Хрысце. Неапраўданы стары чалавек уваскрэсне, несучы праведнасць Хрыста. Мы бачым там усё багацце аднаго элемента боскага стварэння: *мора* . У адпаведнасці з гэтым вучэннем мы лепш зразумеем сэнс, які Бог надае гэтаму вершу з Данііла 7:2-3: «... і вось, чатыры вятры нябесныя кінуліся на вялікае мора . І выйшлі з мора чатыры вялікія зьверы , розныя адзін ад аднаго . Ведайце, што « чатыры вятры нябесныя » паказваюць на ўсеагульныя войны, якія прыводзяць народы-пераможцы да дамінуючай улады. Тут « *вялікае мора* » сімвалізуе людскія масы паганскіх народаў, якія, не шануючы Бога, у Яго вачах роўныя жывёлам « *мора* ». У выразе « чатыры нябесныя вятры » « чатыры » азначаюць 4 кардынальныя кропкі кірункаў Поўнач, Поўдзень, Усход і Запад. « *Вятры нябесныя* » змяняюць выгляд неба, дзьмуць хмары, выклікаючы штормы і прыносячы дождж; рассоўваючы хмары, яны спрыяюць сонечнаму святлу. Падобным чынам войны выклікаюць вялікія грамадскія палітычныя змены, вялізныя ўзрушэнні, якія даюць панаванне новаму народу-пераможцу, абранаму Богам, але без ягонага благаслаўлення. Паколькі ён пазначаны як « *жывёла* », ён не мае права на дабраславенні, прызначаны для сапраўдных людзей; Яго верныя выбраннікі, якія ходзяць у боскім святле з Адама і Евы, і гэта да канца свету. А хто яе выбраннікі? Тыя, у якіх ён пазнае свой вобраз, бо чалавек быў створаны паводле вобразу Божага паводле Быц.1:26. Звярніце ўвагу на гэтую розніцу: чалавек зроблены або створаны Богам па свайму вобразу , у той час як жывёла створана навакольным асяроддзем, марскім, зямным або нябесным, паводле загаду, дадзенага Богам. Выбар дзеяслова адзначае розніцу ў статусе.

У якасці другога прыкладу возьмем слова « *зямля* ». Згодна з Быц.1:9-10, гэтая назва « *зямля* » дадзена сухой зямлі, якая выйшла з « *мора* »; вобраз, які Бог будзе выкарыстоўваць у Адкрыцці 13, каб сімвалізаваць пратэстанцкую веру, якая выйшла з каталіцкай веры. Але давайце паглядзім на іншыя аспекты «зямлі» . Яна спрыяльная для чалавека, калі яна яго корміць, але неспрыяльная, калі прымае форму засушлівай пустыні. Такім чынам, гэта залежыць ад добрага паліву з неба, каб быць дабраславеннем

для чалавека. Гэты паліў таксама можа паходзіць з рэк, якія яго перасякаюць; вось чаму слова Божае само параўноўваецца з « *крыніцай жывой вады* » ў Бібліі. Менавіта наяўнасць або адсутнасць гэтай « *вады* » вызначае прыроду « *зямлі* », а ў духоўным плане якасць веры чалавека, якая на 75% складаецца з вады.

У якасці трэцяга прыкладу возьмем зоркі на небе. Па-першае, « *сонца* », са станоўчага боку, яно асвятляе; паводле Быцця 1:16, гэта свяціла « *дня* », яно сагравае і спрыяе росту раслін, з якіх чалавек робіць ежу. З негатыўнага боку, гэта спальвае пасевы з-за лішку цяпла або адсутнасці дажджу. Галілей меў рацыю, ён знаходзіцца ў цэнтры нашага Сусвету, і ўсе планеты ў яго сістэме круцяцца вакол яго. І перш за ўсё ён самы вялікі, Біблія называе яго « *найвялікшым* » у Быц.1:16, самы гарачы, і ён недаступны. Усе гэтыя крытэрыі робяць яго ідэальным вобразам Бога, у якім ёсць усе гэтыя характарыстыкі. Ніхто не можа бачыць Бога і жыць, як не можа паставіць свае ногі на « *сонца* »; адзіная мужчынская зорка, усе астатнія - планеты або фемінізаваныя зоркі. Пасля яго « *месяц* », « *найменшы* »: паводле Быц.1:16, гэта свяціла ночы, цемры, над якой ён кіруе. Таму « *Месяц* » нясе для сябе толькі негатыўнае паведамленне. Хоць самая блізкая да нас, гэтая зорка доўга захоўвала таямніцу свайго схаванага боку. Яна не свеціць сама па сабе, але, як і ўсе іншыя планеты, яна пасылае нам у прагрэсіўным цыкле слабае святло, якое атрымлівае ад «сонца». Згодна з усімі гэтымі крытэрамі, «месяц» з'яўляецца ідэальным сімвалам для адлюстравання, па-першае, юдаіскай рэлігіі, а па-другое, ілжэхрысціянскай рэлігіі рымска-каталіцкага папства, з 538 г. да нашых дзён, і лютэранскага пратэстантызму, кальвінізму і англіканства, з 1843 г. На небе ёсць таксама « *зоркі* », якія, паводле Быцця 1:14-15-17, выконваюць дзве ролі, якія падзяляюць з « *сонцам і месяцам* ». Тое, што « *адзначае эры, дні і гады* », і тое, што « *асвятляе зямлю* ». Большасць з іх свецяць толькі ў цёмны час сутак, ноччу. Гэта ідэальны сімвал для прадстаўлення слуг Божых, сапраўдных, пакуль прароцтва не прыпісвае ім падзенне; што сведчыць аб змене іх духоўнага стану. Гэта будзе паведамленне, якое Бог будзе выкарыстоўваць, каб выклікаць падзенне хрысціянства ахвярай рымскай хлусні ў Дан.8:10 і Адкр.12:4; і падзенне ўсеагульнага пратэстантызму ў Адкр.6:13 і 8:12. Ізаляваная «*зорка*» абазначае каталіцкае папства ў Адкр.8:10-11, пратэстанцкую веру ў Адкр.9:1; і сабраныя ў кароне да ліку 12, пераможны Выбраны сход, у Адкр.12:1. Дан.12:3 пазначае іх як сімвал « *тых, хто вучыць праўдзе мноства* », гэта значыць « *тых, што асвятляюць зямлю* » святлом, дадзеным Богам.

Гэтыя пяць сімвалаў будуць гуляць важную ролю ў прароцтве Апакаліпсісу. Такім чынам, вы можаце папрактыкавацца ў выяўленні схаваных паведамленняў па крытэрыях прадстаўленых сімвалаў. Але некаторыя з іх было б цяжка выявіць, таму сам Бог указвае ключ да таямніцы ў вершах Бібліі, такіх як словы « *галава і хвост* », якія можна зразумець толькі паводле значэння, якое Бог надае ім у Ісаі 9: 14, дзе мы чытаем: " *Судзьячы або старэйшына - гэта галава, прарок, які вучыць хлусні, - гэта хвост* ". Але верш 13 прапануе паралельна, такім чынам, аднолькавае

значэнне, « *пальмавая галіна і чарот* »; « *трасціна* », якая будзе прадстаўляць рымскае папства ў Адкр.11:1.

Ёсць таксама сімвалічнае значэнне лічбаў і лічбай. Як правіла, мы маем у парадку ўзрастання:

Для лічбы «1»: унікальнасць (боская або лікавая)

Для лічбы «2»: недасканаласць.

Для лічбы «3»: дасканаласць.

Для лічбы «4»: універсальнасць (4 бакі свету)

Для лічбы «5»: мужчына (чалавек мужчынскага або жаночага роду).

Для лічбы «6»: нябесны анёл (нябесная істота або пасланец).

Для лічбы «7»: паўната. (Таксама: пячатка Бога-стваральніка)

Над гэтай лічбай мы маем камбінацыі складанняў першых сямі асноўных лічбай; прыклады: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ і $7+4$; $12 = 7+5$ і $6+6$; $13 = 7+6$. Гэтыя выбары маюць духоўнае значэнне ў сувязі з тэмамі, якія разглядаюцца ў гэтых раздзелах Адкрыцця. У кнізе Данііла мы знаходзім прарочыя пасланні, якія тычацца месіянскай хрысціянскай эры ў раздзелах 2, 7, 8, 9, 11 і 12.

У кнізе Адкрыццё, адкрытае апосталу Яну, сымбалічны код нумароў раздзелаў надзвычай паказальны. Хрысціянская эпоха дзеліцца на дзве асноўныя гістарычныя часткі.

Першы, далучаны да лічбы "2", ахоплівае большую частку часу дактрынальнай "недасканаласці" хрысціянскай веры, прадстаўленай з 538 г. рымска-каталіцкім папам, спадкаемцам рэлігійнай нормы, устаноўленай 7 сакавіка 321 г. язычніцкім рымскім імператарам Канстанцінам ^а Раздзел 2 ахоплівае ўвесь час паміж 94 і 1843 гг.

Другая частка, прадстаўленая лічбай «3», датычыць, пачынаючы з 1843 г., «адвентысцкага» часу, часу, калі Бог патрабуе адноўленай апостальскай дактрынальнай «дасканаласці» ў адпаведнасці з праграмай, прадказанай боскім дэкрэтам, цытуемым у Дан.8:14. Гэтая дасканаласць будзе дасягацца паступова да вяртання Хрыста, якое чакаецца вясной 2030 года.

Над лічбай 7, лічба 8, $2+6$, выклікае час недасканаласці (2) д'ябальскіх твораў (6). Лік 9, $3+6$, паказвае час дасканаласці (3) і аднолькава д'ябальскія творы (6). Лік 10, $3+7$, прадказвае час дасканаласці (3), паўнаты (7) боскай працы.

Лічба «11» або, у асноўным, $5+6$, нацэлена на час французскага атэізму, у якім чалавек (5) асацыіруецца з д'яблам (6).

Лічба «12», гэта значыць $5+7$, паказвае сувязь чалавека (5) з Богам-стварыцелем (7 = паўната і яе каралеўская пячатка).

Лік «13», або $7+6$, абазначае паўнату (7) хрысціянскай рэлігіі, звязанай з д'яблам (6); спачатку папская (*мора*) і пратэстанцкая (*зямля*) у апошнія дні.

Лічба «14», або $7+7$, датычыцца працы адвентыстаў і яе універсальных паведамленняў (*Вечнае Евангелле*).

Лічба «15», г.зн. 5+5+5 або 3x5, увасабляе час чалавечага (3) дасканаласці (5). Гэта той, які азначае канец часу ласкі. Духоўная « *пшаніца* » саспела для збору ўраджаю і захоўвання ў нябесных свірнах. Падрыхтоўка выбраных завершана, таму што яны дасягнулі патрэбнага Богу ўзроўню.

Лічба «16» у Адкрыцці азначае час, калі Бог вылівае « *апошнія сем чараў гневу* » на сваіх рэлігійных ворагаў, нявернае хрысціянства ў раздзеле 13.

Лік «17» прымае сваё значэнне, як і папярэдняе, з тэмы, якую Бог дае яму ў сваім прароцтве: у Адкрыцці 17, сімвал « *суда над вялікай распусніцай* » Богам. У Бібліі гэты сімвалічны лік упершыню выкарыстоўваецца ў Велікодным тыдні, які пачынаецца ў 10-ы ^{дзень} першага месяца года і заканчваецца ў 17-ы ^{дзень}. Дакладна выкананая на ўзроўні дзён смерці « *Ягняці Божыя* » Ісуса Хрыста, Пасха прадказана ў днях-гадах у 70-м ³ « *70 тыдняў* » гадоў Дан.9:24-27. Такім чынам, прароцтва 70-га ^{тыдня} верша 27 ахоплівае сем гадоў паміж датамі 26 і 33. Мэта, пазначаная ў прароцтве, - Пасха, якая знаходзіцца ў вясны, « *у сярэдзіне* » гэтых сямі гадоў прарочага тыдня, цытуемага ў Дан.9:27.

Для апошніх сапраўдных «адвентыстаў» лік 17 будзе адносіцца да 17 стагоддзяў практыкі Рымскай нядзелі, грэху, устаноўленага 7 сакавіка 321 г. Юбілейная дата заканчэння гэтых 17 стагоддзяў, 7 сакавіка 2021 г., адкрыла « *час святой нядзелі* ». *канец* », прарочана ў Дан.11:40. Гэты « *час* » спрыяльны для выканання гэтага апошняга папярэджання, якое азначае Трэцюю сусветную вайну і таксама прадказана Богам праз « *шостую трубу* », аб'яўленую ў Ап.9:13-21. Эканамічная разруха, выкліканая Ковід Вірус -19 адзначае 2020 год (з 20 сакавіка 2020 г. па 20 сакавіка 2021 г.) як пачатак боскіх пакаранняў.

Тэма раздзела «18» - пакаранне « *Вавілона Вялікага* ».

Раздзел «19» прысвечаны кантэксту вяртання ў славе Ісуса Хрыста і яго супрацьстаяння бунтаўшчыкам.

У раздзеле «20» згадваецца сёмае тысячагоддзе, на бязлюднай зямлі, дзе д'ябал знаходзіцца ў палоне, і на нябёсах, дзе абраныя працягваюць судзіць жыццё і справы бязбожных мёртвых паўстанцаў, адкінутых Богам.

Раздзел «21» знаходзіць сімвалізм 3x7, гэта значыць дасканаласць (3) боскага асвячэння (7), прайграннага ў сваіх абраных, адкупленых з зямлі.

Такім чынам, мы бачым, што тэмай прароцтва з'яўляюцца абраныя адвентызму ў Адкр. 3, 7, 14 =2x7 і 21 =3x7 (рост да дасканаласці асвячэння).

Раздзел «22» адкрывае час, калі на адроджанай і абноўленай зямлі Бог ставіць свой трон і абраных свайго вечнага царства.

Адвентызм

Хто ж гэтыя сыны і дочки Бога? Мы маглі б таксама сказаць гэта адразу, таму што гэты дакумент дасць усе жаданыя доказы, што гэтае боскае Аб'яўленне адрасавана Богам хрысціянам-адвентыстам. Бо падабаецца вам гэта ці не, але воля Божая суверэнная, і з вясны 1843 года, калі ўказ, прадказаны ў Данііла 8:14, уступіў у сілу, стандарт «адвентыстаў сёмага дня» быў выключным каналам, які ўсё яшчэ злучае Бога і яго людскія слугі. Але будзьце аспярожныя! Гэтая норма пастаянна развіваецца, і адмова ад гэтай эвалюцыі, жаданай Богам, прывяла да таго, што яе афіцыйнае інстытуцыйнае прадстаўніцтва было вырвана Ісусам Хрыстом з 1994 г. Што такое адвентызм? Гэтае слова паходзіць ад лацінскага «adventus», што азначае: прыход. Вяртанне Езуса Хрыста ў славе Айца чакалася вясной 1843 г., восенню 1844 г. і восенню 1994 г. Гэтыя памылковыя чаканні, запланаваныя ў Божым праекце, тым не менш несучь з сабой трагічныя духоўныя наступствы для тых, хто пагарджаў гэтымі прароцкімі аб'явамі і іх чаканнямі, таму што яны былі арганізаваны, суверэнна, вялікім Творцам Богам. Такім чынам, кожны, хто распознае ў гэтым дакуменце святло, прапанаванае Езусам Хрыстом, стане, як прамое следства, «адвентыстам», «адвентыстам сёмага дня», калі не сярод людзей, то для Бога; гэта, як толькі ён пакідае рэлігійны адпачынак першага дня, каб практыкаваць астатнюю частку сёмага дня, які называецца суботай, асвячонай Богам ад стварэння свету. Прыналежнасць да Бога мае на ўвазе дадатковыя боскія патрабаванні; з шабатам абраны адвентыст павінен будзе ўсвядоміць, што яго фізічнае цела таксама з'яўляецца ўласнасцю Бога, і як такое, ён павінен будзе сілкаваць і даглядаць за ім як з каштоўнай боскай уласнасцю, цаласнай святыняй. Бо Бог прадпісаў чалавеку ў Быц.1:29 яго ідэальную дыету: « *І сказаў Бог: вось, Я даю вам усякую траву, што сее насеньне, якая на ўсёй зямлі, і кожнае дрэва, якое мае на сабе плод дрэва і насеньне: гэта будзе вам ежа* ».

Думка адвентыстаў неаддзельная ад хрысціянскага праекта, адкрытага Богам. Вяртанне Ісуса Хрыста згадваецца ў шматлікіх біблейскіх цытатах: Псалом 50:3: « **Ён прыходзіць, Бог наш, Ён не маўчыць; перад Ім - агонь, які пажырае, вакол Яго - моцная бура** »; Пс.96:13: « *...перад Госпадам! Бо Ён прыходзіць, бо Ён прыходзіць судзіць зямлю; Ён будзе судзіць свет на праўдзе, і народы паводле сваёй вернасці.* »; Ісая 35:4: « *Скажы тым, хто заклапочаны сэрцам: будзьце мужнымі, не бойцеся; вось Бог твой, прыйдзе помста, адплата Божая; Ён сам прыйдзе і выратуе цябе* »; Ос.6:3: « *Давайце ведаць, давайце шукаць пазнаць ГОСПАДАР; яго прыход такі ж пэўны, як і зара. Ён прыйдзе да нас, як дождж, як вясновы дождж, што напайвае зямлю* »; у пісанні новага завету мы чытаем: Мц.21:40: « *Калі прыйдзе Гасподзь вінаградніка, што Ён зробіць з гэтымі вінаградарамі?* »; 24:50: « *... гаспадар гэтага слугі прыйдзе ў дзень,*

*якога не чакае, і ў гадзіну, якой не ведае »; 25:31: « **Калі прыйдзе Сын Чалавечы ў славе сваёй** , з усімі анёламі, сядзе на троне славы сваёй. » ; Јеа.7:27: « **Але мы ведаем, адкуль гэты; а Хрыстос, калі прыйдзе** , ніхто не даведаецца, адкуль Ён. » ; 7:31: “ **Многія з натоўпу ўверавалі ў Яго і казалі: ці Хрыстос, калі прыйдзе** , учыніць больш цудаў, чым Ён? » ; Гбр.10:37: « **Яшчэ крыху: той, хто мае прыйсці, прыйдзе і не затрымаецца** ». Апошняе сведчанне Езуса: Ян 14:3: « **І калі Я пайду і падрыхтую вам месца** , **прыйду зноў і возьму вас да сябе** , каб і вы былі там, дзе Я »; Сведчанне анёлаў: Дзеі 1:11: « **І казалі яны: мужы Галілейскія, чаму вы перастаеце глядзець на неба? Гэты Ісус, які ўзяты з вас на неба, прыйдзе гэтак жа, як вы бачылі, як Ён уыходзіў на неба.** ”. Адвентысцкі праект Месіі з’яўляецца ў: Ісая 61:1-2: « **Дух Гасподні, ЯаНWeН, на мне, бо ЯаНWeН намазаў мяне несці добрую навіну бедным; Ён паслаў мяне аздараўляць зламаных сэрцам, абвясціць палонным свабоду і вязням вызваленне; каб абвясціць год ласкі ЯХВЭ, ...** » Тут, чытаючы гэты тэкст у сінагозе ў Назарэце, Езус спыніў чытанне і закрыў кнігу, таму што астатняе, што тычыцца « **дня св. помста** » павінна была здзейсніцца толькі праз 2003 гады, дзеля яго слаўнага боскага вяртання: « **і дзень помсты ад Бога нашага ; суцешыць усіх засмучаных;** »*

Адвентызм сёння мае некалькі абліччаў, і, па-першае, афіцыйны інстытуцыянальны аспект, які адхіліў у 1991 г. апошнія агні, якія прапанаваў яму Езус праз сціплы чалавечы інструмент, якім я з’яўляюся. Падрабязныя звесткі будуць паказаны ў гэтым дакуменце, калі гэта неабходна. Шматлікія дысідэнцкія групы адвентыстаў існуюць па ўсёй зямлі. Гэтае святло зьвернута да іх у прыярытэце. Яна з’яўляецца «вялікім святлом», да якога наша старэйшая духоўная сястра Алена Уайт хацела весці адвентыстаў. Сваю працу яна прадставіла як «святло», якое вядзе да «вялікага». А ў сваім апошнім публічным пасланні, размахваючы абедзвюма рукамі Святой Бібліяй, яна заявіла: «Браты, я рэкамендую вам гэтую кнігу». Яго жаданне цяпер выканана; Данііл і Адкрыццё цалкам расшыфраваныя з дапамогай строгага выкарыстання біблейскіх кодаў. Ідэальная гармонія паказвае вялікую мудрасць Бога. Чытач, хто б ты ні быў, я заклікаю цябе не рабіць памылак мінулага, гэта ты павінен прыстасавацца да чароўнага плану, таму што Усемагутны не прыстасуецца да твайго пункту гледжання. Адмова ад святла - гэта смяротны грэх, без лекаў; кроў, пралітая Ісусам Хрыстом, не пакрывае яго. Я зачыняю гэтую важную дужку і вярнуся да абвешчанай « **катастрофы** ».

Перш чым прыступіць да гісторыі Апакаліпсісу, я павінен растлумачыць вам, чаму, увогуле, натхнёныя Богам прароцтвы для нас, людзей, вельмі важныя, бо іх веданне або пагарда прывядзе да вечнага жыцця або канчатковай смерці. Прычына ў наступным: людзі любяць стабільнасць і таму баяцца пераменаў. Такім чынам, ён абараняе гэтую стабільнасць і ператварае сваю рэлігію ў традыцыю, адкідаючы ўсё, што прадстаўляе сябе ў аспекце навізны. Вось як, на сваю пагібель, першымі

дзеінічалі габрэі старога боскага саюзу, якіх Езус не саромеючыся асудзіць як « *сінагогу сатаны* » ў Адкр 2:8 і 3:9. Прытрымліваючыся традыцыі айцоў, яны верылі, што такім чынам здолеюць абараніць свае адносіны з Богам. Але што адбываецца ў гэтым выпадку? Чалавек больш не слухае Бога, калі той размаўляе з ім, але просіць Бога, каб ён слухаў, як ён гаворыць. У гэтай сітуацыі Бог больш не знаходзіць свайго рахунку, тым больш, што, калі гэта праўда, што ён сам не мяняецца ў сваім характары і сваім меркаванні, якое застаецца вечна нязменным, таксама праўда, што яго праект пастаянна расце і пастаянна змяняецца. Каб пацвердзіць гэтую ідэю, дастаткова аднаго верша: « *Шлях праведнікаў падобны да яркага святла, якое ззяе да сярэдзіны дня.* (Пр 4:18).» « *Шлях* » у гэтым вершы эквівалентны « *шляху* », увасобленаму ў Езусе Хрысце. Гэта сведчыць аб тым, што праўда веры ў Хрыста таксама развіваецца з цягам часу, паводле Богага выбару, згодна з Яго планам. Кандыдаты на вечнасць павінны надаваць словам Езуса тое значэнне, якое яны заслугоўваюць, калі Ён сказаў ім: « *Таму, хто захоўвае справы Мае да канца, аддам...*» (Ап.2:26)». Многія людзі думаюць, што дастаткова захаваць тое, чаму вы навучыліся ад пачатку да канца; і гэта ўжо было памылкай нацыянальных габрэяў і ўрокам Езуса ў яго прыпавесці аб талентах. Але пры гэтым варта забываць, што сапраўдная вера — гэта пастаянны адносіны з Духам Бога жывога, які клапоціцца пра тое, каб даваць сваім дзецям гэтую ежу, якая выходзіць з яго вуснаў заўсёды і заўсёды. Слова Божае не абмяжоўваецца Святым Пісаннем Бібліі, пасля яго назаўжды застаецца жывы «Логас», Слова, якое імгненна стала целам, Хрыстус, які дзейнічае ў Духу Святым, каб працягваць дыялог з тымі, хто мае Яго. любяць і шукаюць Яго ўсёй душою. Я магу сведчыць аб гэтым, бо асабіста атрымаў карысць ад гэтага ўкладу новага святла, якім я дзялюся з тымі, хто любіць яго гэтак жа, як і я. Навінка, атрыманая з нябёсаў, пастаянна паляпшае наша разуменне адкрытага праекта, і мы павінны ведаць, як прыняць рашэнне і адмовіцца ад састарэлых інтэрпрэтацый, калі яны састарэлі. Біблія запрашае нас зрабіць гэта: « *Выпрабуйце ўсё; трымайся добрага;* (1Фес.5:21).»

Божы суд пастаянна прыстасоўваецца да гэтай прагрэсіўнай эвалюцыі святла, натхнёнага і адкрытага абраным дэпазітарыям Яго аракулаў. Такім чынам, строгая пашана да традыцыі прыносіць страты, бо не дазваляе чалавеку прыстасавацца да эвалюцыі праграмы збаўлення, якая паступова выяўляецца аж да канца свету. Ёсць выраз, які набывае сваё поўнае значэнне ў рэлігійнай сферы, гэта: праўда цяперашняга часу або цяперашняя праўда. Каб лепш зразумець гэтую думку, мы павінны зазірнуць у мінулае, дзе ў часы апосталаў мы мелі дасканалую дактрыну веры. Пазней, у прадказаныя часы цемры, вучэнне апосталаў было заменена вучэннем двух «Рымаў»; імперская і папская, дзве фазы аднаго боскага праекта, падрыхтаванага для д'ябла. Такім чынам, справа рэформы апраўдвае сваю назву, таму што яна прадугледжвае выкарчоўванне ілжывых дактрын і перасадку знішчанага добрага насення апостальскага вучэння. З вялікім цяпленнем Бог даў час, шмат часу, каб Яго святло аднавілася да поўнага завяршэння. У адрозненне ад паганскіх багоў, якія не рэагуюць, таму што іх няма, Бог-стваральнік

жыве вечна, і ён паказвае, што ён існуе, сваімі рэакцыямі і сваімі непаўторнымі дзеяннямі; на жаль для чалавека, пад выглядам жорсткіх пакаранняў. Той, хто кіруе прыродай, хто кіруе маланкамі, громамі і маланкамі, хто абуджае вулканы і прымушае іх вывяргаць агонь на вінаватае чалавецтва, хто выклікае землятрусны і выклікае разбуральныя прыліўныя хвалі, таксама той, хто прыходзіць, каб шаптаць у галовах сваіх выбраных чыноўнікаў: прагрэс яго праекта, тое, што ён рыхтуецца зрабіць, як ён абвясціў загадзя, задоўга да гэтага. « *Бо Гасподзь Бог нічога не робіць, пакуль не адкрые таямніцы Сваёй слугам Сваім прарокам* », паводле Амоса 3:7.

Першы погляд на Апакаліпсіс

У сваёй прэзентацыі Ян, апостал Пана Езуса Хрыста, апісвае нам вобразы, якія Бог дае яму ў бачанні, і пасланні, якія ён чуе. З выгляду, але толькі з выгляду, Аб'яўленне, пераклад грэчаскага «апакалюпсіс», нічога не раскрывае, таму што захоўвае свой таямнічы аспект, незразумелы для мноства вернікаў, якія яго чытаюць. Таямніца адпуджвае іх, і яны вымушаныя ігнараваць раскрытыя таямніцы.

Бог не робіць гэтага без прычыны. Дзейнічаючы такім чынам, Ён вучыць нас, наколькі святым з'яўляецца Яго Аб'яўленне і, як такое, прызначана толькі для Яго выбраных. І вось тут варта ўдакладніць наконт тэмы, яго выбраннікі — гэта не тыя, хто сябе выдае, а выключна тыя, каго ён сам прызнае сваімі слугамі, бо яны вылучаюцца, фальшывыя вернікі, сваёй вернасцю і паслухмянасцю.

«Адкрыццё Езуса Хрыста, якое даў Яму Бог, каб паказаць слугам Сваім тое, што павінна адбыцца хутка, і якое Ён абвясціў, паслаўшы свайго анёла, слуге Свайму Яну, які засведчыў слова Божае і сведчанне Езуса Хрыста. , усё, што ён бачыў. (Адкр.1:1-2).»

Такім чынам, той, хто абвясціў у Евангеллі ад Яна 14:6: «*Я ёсць шлях, і праўда, і жыццё; ніхто не прыходзіць да Айца, як толькі праз Мяне*», прыходзіць праз свой Апакаліпсіс, Яго Аб'яўленне, каб паказаць сваім слугам шлях праўды, які дазваляе ім атрымаць вечнае жыццё, прапанаванае і прапанаванае ў Яго імя. Такім чынам, толькі тыя, каго ён палічыць вартым атрымаць яго, атрымаюць яго. Пасля таго, як праз сваё зямное служэнне канкрэтна паказаў, што з'яўляецца ўзорам сапраўднай веры, Езус распознае тых, хто варты Яго і Яго добраахвотнай адкупленчай ахвяры, у тым, што яны сапраўды прысвяцілі сябе гэтаму ўзорнаму шляху, якім Ён ішоў перад імі. Яго поўнае прысвячэнне служэнню Богу з'яўляецца прапанаваным стандартам. Калі Настаўнік сказаў Пілату: «*...Я прыйшоў у свет, каб сведчыць аб праўдзе...*» (Ян 18:37)», у гэтым жа свеце, Яго выбраннікі павінны зрабіць тое ж самае.

У кожнай таямніцы ёсць сваё тлумачэнне, але каб атрымаць яго, трэба выкарыстоўваць ключы, якія адкрываюць і закрываюць доступ да сакрэтаў. Але, на жаль, для павярхоўна цікаўных, галоўным ключом з'яўляецца сам Бог у асобе. На вольным часе і паводле свайго беспамылковага і цалкам справядлівага меркавання ён адкрывае або закрывае чалавечы інтэлект. Гэтая першая перашкода робіць аб'яўленую кнігу незразумелай, а Святая Біблія ўвогуле, калі яе чытаюць ілжывыя вернікі, становіцца зборнікам рэлігійных алібі. І гэтых ілжэвернікаў вельмі шмат, таму на зямлі Ісус памножыў свае папярэджанні аб ілжэхрыстах, якія будуць з'яўляцца да

канца свету, паводле Мц.24:5-11-24 і Мц. .7:21 да 23, дзе ён перасцерагае ад ілжывых заяваў тых, хто патрабуе яго.

Такім чынам, Апакаліпсіс з'яўляецца адкрыццём гісторыі сапраўднай веры, прызнанай Езусам Хрыстом у Айцы і Святым Духу, якія паходзяць ад Айца, адзінага Бога-Творцы. Гэтая праўдзівая вера кваліфікуе сваіх абраных, якія перажываюць часы крайняга рэлігійнага замяшання на працягу цёмных стагоддзяў. Такая сітуацыя апраўдвае сімвал *зорак*, якія Бог прыпісвае выбраным, якіх ён прызнае, нават імгненна, таму што, як і яны, паводле Быц.1:15, яны свецяць у цемры, « *каб асвятляць зямлю* ». »

Другі ключ да Адкрыцця схаваны ў кнізе прарока Данііла, адной з кніг старога завету, якая ўяўляе сабой першую з « *двух сведак* » Бога, цытуемых у Ап.11:3; другая - Адкрыццё і кнігі новага завету. Падчас свайго зямнога служэння Ісус звярнуў увагу сваіх вучняў на гэтага прарока Данііла, сведчанне якога засакрэчана ў гістарычных кнігах у святой габрэйскай «Торы».

Боскае Аб'яўленне прымае форму дзвюх духоўных калон. Настолькі дакладна, што кнігі Данііла і Апакаліпсісу, дадзены Яну, узаемазалежныя і ўзаемадапаўняльныя, каб, як дзве калоны, несці сталіцу боскага нябеснага адкрыцця.

Такім чынам, Аб'яўленне — гэта гісторыя сапраўднай веры, якую Бог вызначае ў гэтым вершы: « *Дабрашчасны той, хто чытае і слухае словы прароцтва і захоўвае напісанае ў ім! Бо час блізкі* (Адкр.1:3).»

Дзеяслоў «чытаць» мае для Бога дакладнае значэнне, якое асацыюецца з фактам разумення прачытанага паслання. Гэтая думка выказана ў Іс.29:11-12: « *Усё адкрыццё для вас, як словы запячатанай кнігі, якую даюць чалавеку, які ўмее чытаць, кажучы: Прачытай гэта! А хто адказвае: не магу, бо запячатана; або як кнігу, якую даюць чалавеку, які не ўмее чытаць, кажучы: Прачытай гэта! А хто адказвае: я не ўмею чытаць* ». Гэтымі параўнаннямі Дух пацвярджае немагчымасць разумення боскіх пасланняў, зашыфраваных для тых, хто « шануе Яго вуснамі і вуснамі, але чыё сэрца далёка ад Яго », паводле Іс.29:13: « *Сказаў Гасподзь: калі гэта людзі набліжаюцца да мяне, шануюць мяне вуснамі сваімі і вуснамі сваімі; але сэрца яго далёка ад мяне, і страх, які ён мае перада мною, - гэта **толькі запаведзь чалавечай традыцыі** ".*

Да першага далучаецца трэці ключ. Гэта таксама знаходзіцца ў Богу, які суверэнна выбірае са сваіх абраных таго, каму ён дазволіць «прачытаць» прароцтва, каб прасвятліць сваіх братоў і сяцёр у Езусе Хрысце. Бо Павел нагадаў пра гэта ў 1 Кар.12:28-29: « *І наставіў Бог у Касцёле спачатку Апосталаў, па-другое, прарокаў, па-трэцяе, настаўнікаў, потым тых, што маюць дар цудатворчасці, потым тых, што маюць дары аздараўлення, дапамагаць, кіраваць, размаўляць на розных мовах. Ці ўсе апосталы? Ці ўсе прарокі? Яны ўсе лекары? ".*

У парадку, якім кіруе Бог, ніхто не імправізуе як прарок паводле асабістага рашэння чалавека. Усё адбываецца так, як вучыў Езус у

прыпавесці, мы не павінны спяшацца заняць першае месца на сцэне, а наадварот, мы павінны сядзець у глыбіні залы і чакаць, калі гэта будзе неабходна, што Бог запрашае нас ісці ў першы шэраг. Я не імкнуўся да якой-небудзь канкрэтнай ролі ў яго працы, і ў мяне быў толькі вялікі апетыт да разумення значэнняў гэтых дзіўных паведамленняў, якія я прачытаў у Адкрыцці. І гэта быў Бог, які, перш чым я зразумеў сэнс, паклікаў мяне ў бачанні. Так што не здзіўляйцеся выключна яркаму характару твораў, якія я прадстаўляю; гэта плён сапраўднай апостальскай місіі.

Такім чынам, імгненная няздольнасць зразумець яго сакрэты, выяўленыя ў кодзе, з'яўляецца нармальнай і чаканай у парадку, устаноўленым Богам. Няведанне не з'яўляецца віной, пакуль яно не з'яўляецца следствам адмовы ад дадзенага святла. У выпадку адмовы ад таго, што ён адкрывае праз прарокаў, якіх даручыў для гэтага задання, Божы прысуд наступае неадкладна: гэта разрыў адносін, абарона і надзея. Такім чынам, прарок-місіянер Ян атрымаў ад Бога загаданае бачанне ў часе канца, іншы прарок-місіянер прадстаўляе вам сёння расшыфраваныя бачанні Данііла і Адкрыцця, прапаноўваючы вам усе гарантыі боскага благаслаўлення праз іх узнёслую яснасць. Для гэтай расшыфроўкі толькі адна крыніца: Біблія, не што іншае, як Біблія, але ўся Біблія, пад асвятленнем Святога Духа. Увага і любоў Бога скіраваны на самых простых чалавечых стварэнняў, як паслухмяных дзяцей, якія сталі рэдкасцю ў часе канца. Разуменне Божай думкі можа быць дасягнута толькі ў цесным і інтэнсіўным супрацоўніцтве паміж Богам і Яго слугой. Праўду нельга скрасці; яна гэтага заслугоўвае. Яго прымаюць тыя, хто любіць яго, як боскую эманцыю, плён, сутнасць любімага і шанаванага Госпада.

Поўная канструкцыя вялікага Адкрыцця, прынесенага дадатковым чынам у кнігах Данііла і Адкрыцці, гіганцкая і зманліва складаная. Таму што на самой справе Бог часта згадвае адны і тыя ж тэмы ў розных і ўзаемадапаўняльных аспектах і дэталях. На тым узроўні майстэрства, якім я сёння валодаю прадметам, абагульніць раскрытую рэлігійную гісторыю вельмі проста.

Яшчэ застаецца чацвёрты ключ: гэта мы самі. Мы павінны быць выбранымі, таму што наша душа і ўся наша асоба павінны падзяляць з Богам усе Яго ўяўленні пра дабро і зло. Калі хтосьці не належыць да яго, то, безумоўна, ён будзе аспрэчваць яго дактрыну ў тым ці іншым пункце. Слаўнае Аб'яўленне становіцца ясным толькі ў асвячонах розумах абраных. Праўда такая, што з ёй нельга таргавацца, з ёй нельга дамаўляцца, яе трэба прымаць як ёсць або пакідаць. Як вучыў Езус, усё вырашаецца «так» ці «не». А тое, што чалавек дадае, паходзіць ад Злога.

Застаецца фундаментальны крытэрыі, якога патрабуе Бог: поўная пакора. Гонар за сваю працу законны, але гонару ніколі не будзе: «*Бог супраціўляецца ганарыстым але Ён дае ласку пакорным* (Як.4:6).» Пыха з'яўляецца каранем зла, якое стала прычынай падзення д'ябла з яго жахлівымі наступствамі для яго самога і для ўсіх Божых нябесных і зямных стварэнняў, таму для ганарлівай істоты немагчыма атрымаць абранне ў Хрысце.

Пакора, сапраўдная пакора, заключаецца ў прызнанні нашай чалавечай слабасці і ў веры ў словы Хрыста, калі Ён кажа нам: « *Без Мяне нічога не можаце зрабіць* » (Ян 15, 5)». У гэтым « *нішто* » знаходзіцца найперш магчымасць зразумець сэнс яго зашыфраваных прароцкіх пасланняў. Я раскажу вам чаму і дам вам тлумачэнне. У сваёй мудрасці, сваім боскім розуме Гасподзь натхніў Данііла сваімі прароцтвамі ў элементах, падзеленых дзесяцігоддзямі. Перш чым ён натхніў мяне на ідэю зрабіць параўнальны сінтэз усіх гэтых прароцтваў, падзеленых на раздзелы, ніхто не рабіў гэтага да мяне. Бо толькі дзякуючы гэтай тэхніцы абвінавачанні, якія прад'яўляе Бог, набываюць дакладнасць і яснасць. Сакрэт святла заснаваны на сінтэзе ўсіх прароцкіх тэкстаў, паралельным вывучэнні звестак з яго асобных раздзелаў і, перш за ўсё, на пошуку духоўнага значэння сустракаемых сімвалаў ва ўсёй Бібліі. Пакуль гэты метада не быў выкарыстаны, кніга Данііла, без якой прароцтва Аб'яўлення застаецца цалкам незразумелым, згаданыя боскія абвінавачванні не надта хвалявалі тых, каго яны тычыліся. Менавіта для таго, каб змяніць гэтую сітуацыю, Святы Дух Езуса Хрыста натхніў мяне растлумачыць тое, што да таго часу было невыразным. Ідэнтыфікацыя чатырох асноўных аб'ектаў Бога гнева, такім чынам, выяўляецца бяспрэчным чынам. Бог не прызнае ніякага іншага аўтарытэту, акрамя аўтарытэту свайго напісанага слова, і менавіта яно асуджае і абвінавачвае зямных і нябесных грэшнікаў пад тытулам сваіх « *двух сведак* » паводле Ап. 11:3. Давайце цяпер паглядзім на гэту раскрытую прароцкую гісторыю ў кароткім выкладзе.

Частка першая : гісторыя Ізраіля ў дэпартацыі з 605 года

Данііл прыбывае ў Вавілон (-605) Дан.1

Бачанні Данііла паслядоўных кіраўнікоў

1-Халдэйская імперыя: Дан.2:32-37-38; 7:4.

2-Мідыя і Персідская імперыя: Дан.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Грэцкая імперыя: Дан.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Рымская імперыя: Дан.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Еўрапейскія каралеўствы: Дан.2:33; 7:7-20-24.

6-Папскі рэжым: Дан.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Частка другая : Данііл + Адкрыццё

Прароцтва пра першае прышэсце Месіі, адхіленага габрэямі: Данііл 9.

Пераслед яўрэяў грэцкім царом Антыяхам IV Эпіфанам (-168): абвяшчэнне вялікага *бедства* : Дан.10:1. Спаўненне: Дан.11:31. Рымскія ганенні (70): Дан.9:26.

Пасля халдэяў, мідзян і персаў, грэкаў, панаванне Рыма, імперскага, потым папскага, з 538 г. У Рыме хрысціянская вера сустракае свайго смяротнага ворага ў двух паслядоўных імперскім і папскім перыядах: Дан.2:40 да 43; 7:7-8-19 да 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 да 6-13 да 16; 13:1-10; 14:8.

З 1170 г. (Пер Вальдо), праца Рэфармацыі да вяртання Хрыста: Ап.2:19-20-24 да 29; 3:1 да 3; 9:1-12; 13:11 да 18.

Паміж 1789 і 1798 гадамі карная акцыя французскага рэвалюцыйнага атэізму: Адкр.2:22; 8:12; 11:7-13.

Імперыя Напалеона I : Аро.8:13.

З 1843 г. выпрабаванне веры адвентыстаў і яго наступствы: Данііл 8:14; 12:11-12; Рэв.3. Падзенне традыцыйнага пратэстантызму: Адкр.3:1 да 3; яго пакаранне: Адкр.9:1 да 12 (^{5-га} труба). Дабраславёныя піянеры-адвентысты: Адкр.3:4-6.

З 1873 г. афіцыйнае благаслаўленне ўніверсальнай установы адвентыстаў сёмага дня: Данііл 12:12; Адкр.3:7; пячатка *Божая* : Адкр.7; яго ўніверсальная місія або паведамленні ад трох анёлаў: Адкр.14:7 да 13.

З 1994 года, падвергнуўшыся выпрабаванню прароцкай веры, інстытуцыянальная вера адвентыстаў упала: Адкр.3:14 да 19. Наступства: яна далучылася да пратэстанцкага лагера, адхіленага з 1844 г.: Адкр.9:5-10. Яго пакаранне: Адкр.14:10 (*ён таксама будзе піць ...*).

Паміж 2021 і 2029 гадамі, Трэцяя сусветная вайна: Данііл 11:40 да 45; Адкр.9:13 да 19 (^{6-га} труба).

У 2029 г. канец часу калектыўнай і індывідуальнай ласкі: Аро.15.

Паўсюднае выпрабаванне веры: накладзены нядзельны закон: Ап.12:17; 13:11-18; 17:12-14; сем апошніх пошасцяў: Адкр.16.

Вясной 2030 г. « *Армагедон* »: дэкрэт аб смерці і слаўным вяртанні Хрыста: Данііл 2:34-35-44-45; 12:1; Ап.13:15; 16:16. Сёмая *труба* : Ап.1:7; 11:15-19; 19:11 да 19. *Апошняя сёмая кара* : Ап.16:17. *Жніво* або захапленне абраных: Адкр.14:14 да 16. *Ураджай* або пакаранне ілжэрэлігійных настаўнікаў: Адкр.14:17 да 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

З вясны 2030 г., сёмага тысячагоддзя або вялікай суботы для Бога і яго абраных: пераможаны, сатана прыкаваны на спустошанай зямлі на *тысячу гадоў* : Адкр.20:1-3. На нябёсах абраныя судзяць паўшых: Данііл 7: 9; Рэв.4; 11:18; 20:4-6.

Каля 3030 г. Страшны суд: слава выбраных: Аро.21. *Другая смерць* на зямлі: Данііл 7:11; 20:7 да 15. На абноўленай зямлі: Ап.22; Дан.2:35-44; 7:22-27.

Сімвалы Рыма ў прароцтве

Цёмны аспект прароцтваў заснаваны на выкарыстанні розных сімвалаў, нават калі яны тычацца адной і той жа сутнасці. Такім чынам, яны дапаўняюць адзін аднаго, а не выключаюць адзін аднаго. Гэта дазваляе Богу захаваць таямнічы аспект тэкстаў і пабудаваць у эскізе розныя аспекты мэтавай тэмы. Так і з яго галоўнай мэтай: Рымам.

У Дан.2, у бачанні статуі, гэта чацвёртая імперыя з сімвалам «*жалезныя ногі*». «*Жалеза*» адлюстроўвае яго жорсткі характар і яго лацінскі дэвіз «*DVRA LEX SED LEX*», што перакладаецца як: «закон жорсткі, але закон ёсць закон». Акрамя таго, «*жалезныя ногі*» нагадваюць аблічча рымскіх легіянераў, апранутых у жалезныя панцыры на тулава, на галаве, на плячах, на руках і нагах, якія ішлі пешшу ў доўгіх, арганізаваных і дысцыплінаваных калонах.

У Дан.7 Рым у дзвюх сваіх паганскіх фазах, рэспубліканскай і імперскай, усё яшчэ застаецца чацвёртай імперыяй, апісанай як «*жудасная пачвара з жалезнымі зубамі*». Жалеза яе зубоў злучае яе з жалезнымі нагамі Дана.2. Ён таксама мае «*дзесяць рагоў*», якія прадстаўляюць дзесяць незалежных еўрапейскіх каралеўстваў, якія ўтворацца пасля падзення Рымскай імперыі. Гэта вучэнне, дадзенае ў Дан.7:24.

Дан.7:8 апісвае з'яўленне адзінацатага «*рога*», які ў прароцтве стане галоўнай мішэнню ўсяго Божага гневу. Ён атрымаў назву «*маленькі рог*», але, як ні парадаксальна, Дан.7:20 прыпісвае яму «*выгляд большы, чым іншыя*». Тлумачэнне будзе дадзена ў Дан.8:23-24, «*гэты нахабны і хітры цар... дасягне поспеху ў сваіх пачынаннях; ён знішчыць моцных і народ святых*». Гэта толькі частка дзеянняў, якія Бог прыпісвае гэтаму другому рымскаму валадарству, якое было здзейснена з 538 года, з усталяваннем папскага рэжыму, які навізаў рымска-каталіцкую веру праз імператарскую ўладу Юстыніяна¹. Мы павінны прыняць да ведама ўсе абвінавачванні, якія Бог выстаўляе ў раскіданай манеры, на працягу ўсяго прароцтва, супраць гэтага аўтакратычнага і дэспатычнага, але рэлігійнага рэжыму, які прадстаўляе рымскае папства. Калі Дан.7:24 называе яго «*адрозным ад першага*», гэта адбываецца менавіта таму, што яго ўлада рэлігійная і што яна абапіраецца на даверлівасць моцных, якія баяцца яго і баяцца яго ўплыву на Бога; што Дан.8:25 прыпісвае «*поспеху яго хітрыкаў*». Некаторыя могуць палічыць ненармальным тое, што я звязваю цара Данііла 7 з каралём Данііла 8. Таму я павінен прадэманстраваць апраўданне гэтай сувязі.

У Дан.8 мы больш не знаходзім чатырох імперый у спадчыну Дан.2 і 7, а толькі дзве з гэтых імперый, больш за тое, выразна пазначаныя ў тэксце:

Мідская і Персідская імперыі, пазначаныя « *бараном* », і Грэцкая імперыя на выяве « *казла* », які папярэднічаў Рымскай імперыі. У 323 годзе памёр вялікі грэчаскі заваёўнік Аляксандр Македонскі, « *зламаў вялікі рог казла* ». Але без спадчынніка яго імперыя падзелена паміж генераламі. Пасля 20 гадоў вайны паміж імі засталася толькі 4 каралеўства « *чатыры рогі падняліся да чатырох вятроў нябесных, каб замяніць іх* ». Гэтыя чатыры рогі - Егіпет, Сірыя, Грэцыя і Фракія. У гэтым раздзеле 8 Дух прадстаўляе нам нараджэнне гэтай чацвёртай імперыі, якая першапачаткова была толькі заходнім горадам, спачатку манархічным, потым рэспубліканскім з 510 г. Менавіта ў сваім рэспубліканскім рэжыме Рым паступова набіраў моц, пераўтвараючы народы якія звярнуліся па дапамогу ў рымскія калоніі. Вось як у вершы 9, пад назвай « *маленькі рог* », якая ўжо пазначае рымскі папскі рэжым у Дан.7, прыход рэспубліканскага Рыма ў гісторыю Усходу, дзе ёсць Ізраіль, здзейснены праз яго ўмяшанне ў Грэцыю, « *адзін з чатырох рагоў* ». Як я толькі што казаў, гэта было выклікана ў 214 годзе для ўрэгулявання спрэчкі паміж двума грэчаскімі лігамі, Ахейскай лігай і Эталійскай лігай, і вынікам гэтага стала для Грэцыі страта незалежнасці і каланіяльнае заняволенне рымлянамі ў – 146. Верш 9 згадвае паслядоўныя заваёвы, якія зрабляць гэты невялікі гарадок Італіі чацвёртай імперыяй, намаляванай « *жалезам* » у папярэдніх прароцтвах. Геаграфічнае размяшчэнне разважанняў - гэта Італія, дзе знаходзіцца Рым. Нараджэнне яго заснавальнікаў Ромула і Рэма паказвае ваўчыцу, якая карміла іх грудзьмі. На лаціне слова Louve - "lupa", што азначае ваўчыца, але таксама і прастытутка. Такім чынам, ад свайго стварэння гэты горад быў адзначаны Богам сваім двайным прароцкім лёсам. Мы знойдем яе ў выглядзе ваўка ў аўчарні Ісуса, які параўнае яе з прастытуткай у Адкр.17. Потым яго пашырэнне ў напрамку « *поўдня* » было дасягнута шляхам заваёвы Паўднёвай Італіі (з 496 па 272 г.), пасля чаго яна выйшла пераможцай у войнах, якія вялі супраць Карфагена, сучаснага Туніса, з 264 г. да н. Наступны этап накіравання да « *ўсходу* » - гэта яго ўмяшанне ў Грэцыю, як мы толькі што бачылі. Менавіта там ён апісваецца як « *падымаецца з аднаго з чатырох рагоў* » разбуранай Грэцкай імперыі, атрыманай у спадчыну ад Аляксандра Вялікага. Усё больш магутны, у 63 годзе, Рым у канчатковым выніку навязвае сваю прысутнасць і сваю каланіяльную ўладу Юдэі, якую Дух называе « *самай прыгожай краінай* », таму што гэта была яго праца з моманту яе стварэння пасля выхаду яго народа з Егіпта. Гэты выраз паўтараецца ў Езэк.20:6-15. Гістарычная дакладнасць: у чарговы раз Рым быў выкліканы Гірканам ваяваць супраць свайго брата Арыстабула. Тры рымскія заваяванні, апісаныя ў той жа геаграфічнай форме, што і міда-персідскі « *барана* » ў тым жа раздзеле, адпавядаюць гістарычным сведчанням. Такім чынам, мэта, пастаўленая Богам, дасягнута: выраз « *маленькі рог* » у Дан.7:8 і Дан.8:9 у абодвух спасылках датычыць рымскай ідэнтычнасці. Рэч наглядная і бясспрэчная. На гэтай упэўненасці Боскі Дух зможа завяршыць сваё навучанне і свае абвінавачванні супраць гэтага папскага рэлігійнага рэжыму, які засяроджвае на сабе ўсе громы нябесныя. Пераемнасць ад папскага Рыма да імперскага Рыма была прадэманстравана ў Дан.7, тут, у Дан.8, Дух

прапускае стагоддзі, якія іх падзяляюць, і з верша 10 ён зноў нацэльваецца на папскую сутнасць, свайго любімага смяротнага ворага; і не без прычыны. Таму што ён мае доступ да хрысціянскай рэлігіі грамадзян Царства Нябеснага, сабранага Ісусам Хрыстом: « *падняўся да войска нябеснага* ». Гэта было зроблена ў 538 годзе імператарскім указам Юстыніяна I, які прапанаваў Вігілію I рэлігійную ўладу і папскі трон Ватыкана. Але, узброены гэтай уладай, ён дзейнічае супраць святых Божых, якіх ён пераследуе ў імя хрысціянскай рэлігіі, як гэта будуць рабіць яго гістарычныя наступнікі на працягу амаль 1260 гадоў (паміж 538 і 1789-1793 гг.). Гістарычная дакладнасць пацвярджае дакладнасць гэтай працягласці, ведаючы, што дэкрэт быў напісаны ў 533 годзе. Такім чынам, 1260 гадоў скончыліся, паводле гэтага разліку, у 1793 годзе, годзе, калі падчас рэвалюцыйнага «тэрору» было прынята дэкрэт аб скасаванні рымскай царквы. « *Яна прымусіла некаторыя зоркі ўпасці на зямлю і растаптала іх* ». Выява будзе разгледжана ў Ап.12:4: « *Яго хвост зацягнуў траціну зорак нябесных і кінуў іх на зямлю* ». Ключы даюцца ў Бібліі. Што тычыцца зорак, то яны знаходзяцца ў Быц.1:15: « *Бог паставіў іх на прастор нябесны, каб асвятляць зямлю* »; у Быц.15:5 яны параўноўваюцца з насеннем Абрагама: « *Паглядзіце на неба і палічыце зоркі, калі можаце палічыць іх; такімі будуць твае нашчадкі* »; у Дан.12:3: « *тыя, хто вучыць многіх праўдзе, будуць з'яць, як зоркі, навекі* ». Слова « хвост » будзе мець вялікае значэнне ў Апакаліпсісе Езуса Хрыста, паколькі яно сімвалізуе і абазначае « *прарока, які навучае хлусні* », як паказвае нам Ісаія 9:14, адкрываючы такім чынам наша разуменне загаданага боскага паслання. Такім чынам, папскі рэжым у Рыме на працягу стагоддзяў свайго панавання і з моманту яго ўзнікнення кіраваўся фальшывымі прарокамі, згодна са святым і справядлівым судом, адкрытым Богам.

У Дан.8:11 Бог абвінавачвае папства ў паўстанні супраць Ісуса Хрыста, адзінага « *Начальніка валадароў* », як паказвае верш 25, які таксама цытуецца як « *Цар цароў і Гасподзь уладароў* » у Адкр.17:14; 19:16. Мы чытаем: « *Яна паднялася да начальніка войска, адабрала ў яго векавечнасць і разбурыла аснову яго святыні* ». Гэты пераклад адрозніваецца ад сучасных перакладаў, але яго перавага заключаецца ў строгай захаванні арыгінальнага габрэйскага тэксту. І ў гэтай форме Богае пасланне набывае паслядоўнасць і дакладнасць. Тэрмін « *вечны* » тут не датычыцца «ахвяры», таму што гэтае слова не напісана ў габрэйскім тэксце, яго наяўнасць забароненая і неапраўданая; больш за тое, гэта скажае сэнс прароцтва. Сапраўды, прароцтва накіравана на хрысціянскую эпоху, у якую, паводле Дан.9:26, *ахвяры і прынашэнні* былі адменены. Гэты тэрмін « *вечны* » тычыцца выключнай уласнасці Езуса Хрыста, якой з'яўляецца Яго святарства, а менавіта Яго ўлады як заступніка толькі за сваіх выбраных, якіх Ён вызначае і выбірае. Аднак, перахопліваючы гэтую прэтэнзію, папскі рэжым бласлаўляе праклятых і праклінае тых, бласлаўленых Богам, якіх ён фальшыва абвінавачвае ў ерасі, ставячы сябе за ўзор боскай веры; сцвярджае, якое цалкам аспрэчваецца Богам у яго прароцкім аб'яўленні, якое абвінавачвае яго ў Дан.7:25 у « *стварэнні задумы змяніць часы і закон*

». Такім чынам, ерась прысутнічае ва ўсёй дзейнасці папскага рэжыму, таму яна становіцца нявартай вынясення або вынясення любога рэлігійнага прысуду. Такім чынам, *вечнасць* адпавядае вучэнню Гбр.7:24, « *неперадаваему святарству* » Езуса Хрыста. Вось чаму папства не можа патрабаваць перадачы сваёй сілы і ўлады ад Бога ў Езусе Хрысце; таму ён мог толькі незаконна скрасці гэта ў яго з усімі наступствамі, якія такі крадзеж будзе мець для яго і тых, каго ён спакушае. Гэтыя наступствы выяўляюцца ў Дан.7:11. На Страшным судзе яго чакае « *другая смерць, кінуты жывым у возера вогненнае і сернае* », якой ён даўно пагражаў сабе, манархам і ўсім людзям, каб яны яму служылі і баяліся: « *Тады я паглядзеў з-за напышлівых слоў, якія казаў рог, і калі я глядзеў, звер быў забіты, а цела яго было знішчана, аддадзена ў агонь на спаленне* ». У сваю чаргу, Адкрыццё Апакаліпсісу пацвердзіць гэты прысуд справядлівага суда абуранага і расчараванага праўдзівага Бога ў Адкр.17:16; 18:8; 19:20. Я вырашыў перакласці « *і разбурыў аснову яго святыні* » з-за духоўнага характару абвінавачванняў супраць папскага рэжыму. Сапраўды, габрэйскае слова «мекон» можна перакласці як: *месца* або *база*. І ў тым выпадку, калі гэта адбываецца, гэта сапраўды *аснова духоўнай святыні*, якая перакульваецца. Гэты тэрмін « *аснова* » тычыцца, паводле Эф.2:20-21, самога Езуса Хрыста, « *вуглавога каменя* », але таксама ўсёй апостальскай асновы ў параўнанні з духоўным будынкам, а менавіта « *святыні* » Ісус Хрыстос, збудаваны Богам на ім. Такім чынам, меркаваная спадчына святога Пятра супярэчыць самому Богу. Для Паперы адзінай спадчынай Пятра з'яўляецца працяг справы яго катаў, якія ўкрыжавалі яго пасля яго боскага Настаўніка. Яго інквізіцыйны рэжым дакладна ўзнаўляў першапачатковую паганскую мадэль. « *Змяніўшы часы і законы* », устаноўленыя Богам, гэты неталерантны і жорсткі рэжым, у якім некаторыя папскія кіраўнікі былі забойцамі, вядомымі злачынцамі, такімі як Аляксандр VI Борджыя і яго сын Цэзар, кат і кардынал, сведчыць аб цэласнай д'ябальскай прыродзе рымска-каталіцкай папскай ўстанова. Гэты рэлігійны аўтарытэт развязаў велізарныя забойствы мірных людзей шляхам прымусовага пераўтварэння пад пагрозай пакарання смерцю, а рэлігійныя ордэны крыжовых паходаў вялі супраць мусульман, якія акупавалі зямлю Ізраіля; зямля, праклятая Богам з 70 года, куды рымляне прыйшлі, каб знішчыць « *горад і святасць* », у адпаведнасці з тым, што абвешчана ў Дан.9:26, у выніку адмовы габрэяў ад Месіі. « *Аснова святыні Яго* » тычыцца ўсіх дактрынальных ісцін, атрыманых апосталамі, якія перадалі іх будучым пакаленням праз Святое Пісанне Новага Завету; другі з « *двух сведак* » Бога, паводле Адкр.11:3. З гэтага маўклівага сведчання Папства захавала толькі імёны герояў біблейскай веры, якіх яно прымушае пакланяць і служыць ім мноства сваіх паслядоўнікаў. Праўда паводле Рыма часткова запісана ў яго «імшале» (кіраўніцтве да Імшы), які замяняе « *двух сведак* » Бога; пісанні старога і новага заветаў, якія разам складаюць Святую Біблію, супраць якой яна змагалася, забіваючы сваіх верных паслядоўнікаў.

Верш 12 Дан.8 адкрые нам, чаму сам Бог быў вымушаны стварыць гэтую адыёзную і агідную рэлігію. « *Войска было перададзена з вечным з-за*

граху .» Такім чынам, жудасныя і агідныя дзеянні гэтага рэжыму існавалі па жаданні Бога, каб пакараць « *грэх* », які, паводле 1 Яна 3:4, з'яўляецца парушэннем закона. І гэта дзеянне, якое ўжо можна аднесці да Рыма, але ў яго паганскай імперскай фазе, таму што грэх, такі сур'ёзны, які заслугоўвае такога пакарання, закрануў Бога ў двух надзвычай адчувальных момантах: Яго славе як Бога-Творцы і Пераможцы ў Хрысце. Мы ўбачым у Адкрыцці 8:7-8, што ўсталяванне папскага рэжыму ў 538 г. з'яўляецца другім пакараннем, нанесеным Богам і прадказаным сімвалам папярэджання « *другой трубы* ». Ёй папярэдняе іншае пакаранне, здзейсненае ўварваннямі варвараў у Еўропу, якая стала няверна хрысціянскай. Гэтыя дзеянні адбываліся паміж 395 і 476 гадамі, прычына нанесеных пакаранняў дагэтуль знайшлася да 395 года. Такім чынам, пацверджана дата 7 сакавіка 321 года, у якой паганскі рымскі імператар Канстанцін I , які прапанаваў мір хрысціянскай імперыі загадалі ўказа адмовіцца ад практыкі суботы, якую ён замяніў астатняй часткай першага дня. Цяпер гэты першы дзень быў прысвечаны язычніцкаму культу непакоранага абагаўлёнага сонца. Бог раптоўна пацярпеў падвойнае крыўда: страта яго суботы, памяць аб яго працы як стваральніка і яго канчатковая перамога над усімі сваімі ворагамі, але таксама, замест гэтага, пашырэнне паганскай пашаны, аказанай у першы дзень, у самым шэрагі вучняў Ісуса Хрыста. Мала хто зразумее важнасць віны, таму што мы павінны ўсвядоміць, што Бог не толькі стваральнік жыцця, ён таксама стваральнік і арганізатар часу, і толькі для гэтага ён стварыў зоркі на небе. Сонца з'яўляецца на чацвёрты дзень, каб адзначыць дні, месяц, каб адзначыць ноч, і зноў сонца і зоркі, каб адзначыць гады. Але тыдзень не пазначаны зоркамі, ён заснаваны выключна на суверэнным рашэнні Бога-творцы. Такім чынам, гэта будзе знакам яго ўлады, і Бог паклапоціцца пра гэта.

Святло ў суботу

Унутраная арганізацыя тыдня таксама з'яўляецца выразам Яго Божай волі, і Бог нагадае пра гэта ў свой час у тэксце сваёй чацвёртай заповедзі: «*Памятай дзень адпачынку, каб свяціць яго. Шэсць дзён маеш рабіць усю працу тваю, а сёмы - дзень Госпада, Бога твайго, не рабі ў той дзень ніякай працы ні ты, ні жонка твая, ні дзеці твае, ні прыхадзень, які знаходзіцца ў брамах тваіх, бо стварыў Гасподзь неба і зямлю, і мора, і ўсё, што ў іх, за шэсць дзён; таму ён дабраславіў сёмы дзень і асвяціў яго*».

Глядзіце ўважліва, у гэтай цытаце гаворка ідзе толькі пра лічбы «*шэсць і сем*»; слова шабаш нават не згадваецца. І ў сваёй «*сёмай*» форме, парадкавым нумары, Творца-Заканадаўца настойвае на тым, што гэтая *сёмая* напружаны *дзень*. Чаму такая настойлівасць? Я дам вам прычыну змяніць, калі спатрэбіцца, ваш погляд на гэтую заповедзь. Бог хацеў аднавіць парадак часу, які Ён усталяваў ад заснавання свету. І калі ён так настойвае, то гэта таму, што тыдзень пабудаваны ў вобразе поўнага часу яго выратавальнага праекта: 7000 гадоў, а дакладней, 6000 + 1000 гадоў. За тое, што Майсей сказаў свой план выратавання, двойчы ўдарыўшы ў скалу Харыва, Майсею не дазволілі ўвайсці ў зямны Ханаан. Гэта быў урок, які Бог хацеў даць аб яго непаслухмянасці. З 1843-44 гадоў адпачынак у першы дзень нясе тыя ж наступствы, але на гэты раз ён перашкаджае ўваходу ў нябесны Ханаан, узнагароду за веру выбраных, прапанаваную адкупільнай смерцю Езуса Хрыста. Гэты боскі суд выпадае на паўстанцаў, таму што, як і дзеянне Майсея, астатняя частка першага дня не адпавядае плану, запраграмаванаму Богам. Імёны можна мяняць без асаблівых наступстваў, але характар лічбаў - гэта іх нязменнасць. Для Бога-творцы, які кантралюе сваё тварэнне, прагрэсіўны ход часу адбываецца праз паслядоўнасць тыдняў па сем дзён. Нязменна першы дзень застанеца першым днём, а «*сёмы*» застанеца «

сёмым ». Кожны дзень заўсёды будзе захоўваць каштоўнасць, якую Бог даў яму ад пачатку. І Кніга Быцця ў раздзеле 2 вучыць нас, што сёмы дзень з'яўляецца прадметам асаблівага лёсу: ён « *асвячоны* », гэта значыць вылучаны. Дагэтуль чалавецтва ігнаравала сапраўдную прычыну гэтай асаблівай каштоўнасці, але сёння ад яе імя я даю Божае тлумачэнне. У яго святле Божы выбар удакладняецца і апраўдваецца: сёмы дзень прадказвае сёмае тысячагоддзе чароўнага глабальнага праекта 7000 сонечных гадоў, з якіх апошняя « *тысяча гадоў* », цытуемая ў Аро.20, будзе абранай Езусам Хрыстом. увайсці ў радасць і прысутнасць свайго любімага Настаўніка. І гэтая ўзнагарода будзе атрымана дзякуючы перамозе Езуса над грахам і смерцю. Асвячоная субота больш не з'яўляецца толькі ўспамінам стварэння нашага зямнога сусвету Богам, яна таксама адзначае кожны тыдзень прасоўвання да ўваходу ў Валадарства Нябеснае, дзе, паводле Яна 14:2-3, Езус « *рыхтуе месца* ». »для сваёй каханай выбранніцы. Вось вельмі прыгожая прычына любіць яго і ўшаноўваць яго ў гэты святы сёмы дзень, калі ён з'яўляецца, каб адзначыць канец нашых тыдняў, на захадзе сонца, у канцы 6-га ^{дня} .

З гэтага часу, калі вы чытаеце або чуеце словы гэтай чацвёртай заповедзі, вы павінны чуць за словамі тэксту, як Бог кажа людзям: «У вас ёсць 6000 гадоў, каб зрабіць справы веры выбраных, таму што вы маеце дасягнулі канца з гэтага часу, час *1000 гадоў* сёмага *тысячагоддзя* больш не будзе належаць вам; гэта будзе працягвацца толькі для Маіх абраных, якія ўвайшлі ў маю нябесную вечнасць праз праўдзівую веру, прызнаную Езусам Хрыстом».

Такім чынам, субота з'яўляецца сімвалічным і прароцкім знакам вечнага жыцця, захаванага для адкупленых зямлі. Акрамя таго, Ісус праілюстраваў гэта « *каштоўнай жамчужынай* » у сваёй прытчы, цытуемай у Матфея 13:45-46: « *Валадарства Нябеснае ўсё яшчэ падобна да гандляра, які шукае прыгожыя жамчужыны. Ён знайшоў дарагую жамчужыну ; і ён пайшоў і прадаў усё, што меў, і купіў яе* ». Гэты верш можа атрымаць два адваротныя тлумачэнні. Выраз « *Валадарства Нябеснае* » азначае Божы збаўчы праект. Апісваючы свой праект, Езус Хрыстус параўноўвае сябе з « *гандляром жамчужынай* », які шукае *жамчужыну* , найпрыгажэйшую, дасканалую і, такім чынам, тую, якая дае самую высокую цану. Каб знайсці гэтую рэдкую і таму каштоўную *жамчужыну* , Ісус пакінуў неба і яе славу, а на зямлі цаной сваёй страшнай смерці ён выкупіў гэтыя духоўныя жамчужыны, каб яны сталі Яго ўласнасцю навечна. Але наадварот, *гандляр* - гэта выбраннік, які прагне абсалюту, боскай дасканаласці, якая будзе ўзнагародай за сапраўдную веру. І тут, каб атрымаць узнагароду нябеснага паклікання, ён адмаўляецца ад марных і несправядлівых зямных каштоўнасцяў, каб прысвяціць сябе аказанню Богу-стварыцелю прыемнага яму пакланення. У гэтай версіі *каштоўнай жамчужынай* з'яўляецца вечнае жыццё, прапанаванае Езусам Хрыстом сваім выбраннікам вясной 2030 года.

гэтая *каштоўная жамчужына* можа датычыцца толькі апошняй эпохі адвентызму; той, чые апошнія прадстаўнікі будуць жыць да сапраўднага вяртання Ісуса Хрыста. Вось чаму гэтая *каштоўная пярліна* злучае суботу,

вяртанне Хрыста і святасць апошніх выбраных. Дактрынальная дасканаласць, знойдзеная ў апошнюю эпоху, надае святым вобраз *жамчужыны*. Іх канкрэтны вопыт уваходжання жывымі ў вечнасць пацвярджае гэты *жамчужны вобраз*. І іх прыхільнасць да сёмага дня шабату, які, як яны ведаюць, прадказвае сёмае тысячагоддзе, надае субоце і сёмаму тысячагоддзю вобраз унікальнай каштоўнай каштоўнасці, з якой нішто не можа параўнацца, акрамя « *каштоўнай жамчужыны* ». Гэтая ідэя з'явіцца ў Адкр.21:21: « **Дванаццаць варот былі дванаццацю жамчужынамі ; кожная дзверы была з адной пацёркі** . *Гарадская плошча была з чыстага золата, як празрыстае шкло* ». Гэты верш падкрэслівае унікальнасць стандарту асвячэння, якога патрабуе Бог, і ў той жа час унікальную ўзнагароду атрымання вечнага жыцця праз іх ўваход у суботу сёмага тысячагоддзя праз сімвалічныя « *вароты* », якія адлюстроўваюць адвентысцкія выпрабаванні веры. Апошнія выкупленыя не лепшыя за тых, хто ім папярэднічаў. Толькі тая дактрынальная ісціна, якую Бог абвясціў ім, апраўдвае іх вобраз *жамчужыны*, якая замяняе вобраз аграненых *каштоўных камянёў*. Бог ніколі не робіць выключэнняў для людзей, але, у залежнасці ад канкрэтнага часу, ён пакідае за сабой права зрабіць выключэнне адносна стандарту святасці, неабходнага для атрымання збаўлення. Разгледжаная хрысціянская эра датычыць галоўным чынам часу, адзначанага вяртаннем граху, рэлігійна аформленага з моманту ўсталявання рымскага папскага рэжыму, гэта значыць з 538 г. Акрамя таго, пачатак Рэфармацыі ахоплены яе спачуваннем і міласэрнасцю, а таксама парушэннем суботы не прыпісваўся, пакуль указ Дан.8:14 не ўступіў у сілу, з вясны 1843 г. У тонкім намёку Ісус прапанаваў купіць жамчужыну ў Адкр.3:18: « *Раю табе купіць у мяне золата, выпрабаванае агнём, каб ты разбагацеў, і белае адзенне, каб апрануцца, і каб не з'яўлялася ганьба галізны тваёй, і мазь для намажы вочы твае, каб убачыць* ». Гэтыя рэчы, якія Езус прапануе тым, каму іх не хапае, складаюць элементы, якія надаюць выбранаму яго сімвалічны аспект « *жамчужыны* » ў вачах і судзе Пана Езуса Хрыста. « *Жамчужыну* » трэба « *набыць* » у Яго, яна не дастаецца бясплатна. Цана — самаадрачэнне, аснова барацьбы за веру. У адпаведным парадку Езус прапануе прадаць правераную выпрабаваннем веру, якая дае выбранаму яго духоўнае багацце; яго чыстая і беззаганная праведнасць, якая пакрывае духоўную аголенасць памілаванага грэшніка; дапамога Святога Духа, які адкрывае вочы і розум грэшнага чалавека на праект, адкрыты Богам у Яго Святым Пісанні Бібліі.

На працягу 6000 гадоў хрысціянскай эры Бог чакаў канца гэтага зямнога цыкла, каб даць сваім апошнім абраным адкрыць для сябе веліч святога сёмага дня або суботы, асвечанай для яго адпачынку. Выбраныя службовыя асобы, якія разумеюць яго значэнне, цяпер маюць усе падставы любіць і шанаваць яго як дар ад Ісуса Хрыста. Што да тых, хто гэтага не любіць і змагаецца з гэтым, то яны маюць і будуць мець усе падставы ненавідзець гэта, таму што гэта азначае канец іх жывёльнага зямнога існавання.

Указ Данііла 8:14

Дан.8:12 працягваецца, кажучы: « *рог адкінуў праўду і дасягнуў поспеху ў сваіх пачынаннях* ». « *Праўда* », паводле Пс.119:142, з'яўляецца « *законам* ». Але гэта таксама абсалютная супрацьлегласць « *хлусні* », якая, паводле Ісаі 9:14, характарызуе папскага « *фальшывага прарока* » тэрмінам « *хвост* », які непасрэдна абвінавачвае яго ў Адкрыцці 12:4. Фактычна яна кідае праўду на зямлю, каб усталяваць на яе месца сваю рэлігійную « *хлусню* ». Яго « *пачынанні* » маглі толькі « *дабіцца поспеху* », бо сам Бог спрычыніўся да яго з'яўлення, каб пакараць хрысціянскую нявернасць, якая практыкавалася з 7 сакавіка 321 года.

Вершы 13 і 14 будуць мець жыццёва важнае значэнне да канца свету. У вершы 13 святых задаюцца пытаннем, як доўга будзе доўжыцца вымаганне « *вечнага* » і « *разбуральнага граху* »; рэчы, якія мы толькі што вызначылі. Але давайце крыху спынімся на гэтым « *згубным граху* ». Гаворка ідзе пра разбурэнне чалавечых душ або жыццяў. У рэшце рэшт, усё знішчанае чалавецтва пакіне на працягу « *тысячы гадоў* » сёмага тысячагоддзя планеты Зямля ў яе першапачатковай форме « *бясформеннай і пустой* », якая будзе вартая для яе, у Ап.9:2-11, 11: 7, 17:8 і 20:1-3, назва « *бездань* » з Быцця 1:2.

« Святыя » таксама пытаюцца, як доўга будуць таптаць « хрысціянскую» « святасць і гаспадарства »? ". У гэтай сцэне гэтыя « святыя » паводзяць сябе як верныя слугі Бога, ажыўленыя, як Данііл, які даецца ў якасці прыкладу ў Дан.10:12, законнага жадання « зразумець » боскі праект. Яны атрымліваюць адзіны адказ на тры згаданыя тэмы ў вершы 14.

У адпаведнасці з выпраўленнямі і паляпшэннямі, якія Бог прымусяў мяне зрабіць з арыгінальнага тэксту на іўрыце, дадзены адказ: « Да вечара раницай дзве тысячы трыста, і святасць будзе апраўдана ». Яго ўжо няма, незразумелага тэксту традыцыі: « Да дзвюх тысяч трохсот вечароў і раньняў святыня ачысьціцца ». Гаворка ідзе ўжо не пра святыню , а пра **святасць** ; акрамя таго, дзеяслоў « ачышчаны » заменены на « **апраўданы** ». », і трэцяя змена датычыцца выразу « **вячэрняя раница** », які сапраўды ў адзіночным ліку ў габрэйскім тэксце. Такім чынам Бог здымае ўсялякае апраўданне з тых, хто спрабуе змяніць агульную лічбу, падзяліўшы яе на два, сцвярджаючы, што аддзяляе вечар ад раницы. Яго падыход заключаецца ў прадстаўленні адзінкі разліку « **вячэрняй раницы** », якая вызначае 24-гадзінны дзень у Gen.1. Толькі тады Дух раскрывае лік гэтай адзінкі: «2300». Такім чынам, абаронена агульная колькасць прыведзеных прарочых дзён. Дзеяслоў « **апраўданы** » мае карань у іўрыце слова «справядлівасць» «цэдэк». Таму прапанаваны мною пераклад апраўданы. Затым памылка адносна габрэйскага слова «qodesh» перакладае гэты тэрмін як « **святыню** », што на іўрыце азначае «miqdash». Слова « **святыня** » добра перакладзена ў вершы 11 Данііла 8, але яму няма месца ў вершах 13 і 14, дзе Дух выкарыстоўвае слова «qodesh», якое трэба перакладаць як « **святасць** ».

Калі мы ведаем, што « **знішчальны грэх** » канкрэтна накіраваны на адмову ад суботы, якая сама з'яўляецца аб'ектам асаблівага Божага **асвячэння** , гэтае слова « **святасць** » значна асвятляе сэнс прароцкага паслання. Бог абвясчае, што ў канцы цытаваных « **2300 вечароў і раниц** » Ён будзе патрабаваць павагі да канца свайго сапраўднага « **сёмага дня** » ад **кожнага чалавека**, які **прэтэндуе на святасць і « вечную справядлівасць »**, атрыманыя Езусам Хрыстом. Канец « **разбуральнага граху** » прадугледжвае адмову ад рэлігійнага культу нязелі, былога дня сонца, устаноўленага Канстанцінам I ' паганскім імператарам. Такім чынам Бог, у сваю чаргу, аднаўляе дактрынальныя нормы збаўлення, якія панавалі ў часы апосталаў. Толькі гэты тэрмін « **святасць** » ахоплівае ўсе дактрынальныя ісціны асноў хрысціянскай веры. Маючы за ўзор і пачатак вучэнне, дадзенае габрэям, хрысціянская вера прыносіць толькі новае, замену ахвярапрынашэнняў жывёл крывёю, пралітай Ісусам Хрыстом на вечку міласэрнасці, схаваным у падземнай пячоры, размешчанай пад яго нагамі на Галгоце, як нашаму Збаўцу спадабалася адкрыць і паказаць свайму слуге Рону Уяту ў 1982 г. Адкрыццё тэм, якія тычацца слова « **святасць** », з'яўляецца прагрэсіўным і працягваецца на працягу ўсяго жыцця, але з 2018 год, гэты час падлічаны і абмежаваны, а сёння, у 2020 годзе, засталася ўсяго 9 гадоў, каб аднавіць усе бакі.

Данііл 8:14 - гэта дэкрэт, які забівае душу, бо змяненне Божага прысуду прыводзіць да страты прапановы выратавання Хрыста для ўсіх практыкуючых рымска-каталіцкіх няздольных хрысціян. Такім чынам, дух спадчыннай традыцыі будзе прычынай вечнай смерці натоўпаў, якія часцей за ўсё не ведаюць аб сваім асуджэнні Богам. Менавіта тут дэманстрацыя любові да праўды дазваляе Богу адзначыць « розніцу » адносна лёсу, які закранае « *тых, хто Яму служыць, і тых, хто Яму не служыць* (Мал.3, 18)».

Некаторыя бунтарскія духі захочуць аспрэчыць саму ідэю змены, якая можа быць прыпісана Богу, які сам заяўляе: « *Я не змяняюся* » ў Мал.3:6. Менавіта тады мы павінны ўсвядоміць, што змены, здзейсненыя ў 1843-44 гадах, складаюцца толькі з аднаўлення першапачатковай нормы, даўно скажонай і трансфармаванай. Вось чаму благаслаўленне выбраных Рэфармацыі, якое прыпісваецца, нягледзячы на іх недасканалыя справы, мае выключны характар, дактрынальны аспект якога не можа быць прадстаўлены ў якасці ўзору сапраўднай веры. Гэты канкрэтны суд для ранніх рэфарматараў настолькі выключны, што Бог падхоплівае яго і адкрывае ў Адкр.2:24, дзе Ён сказаў пратэстантам да 1843 г.: « *Я не ўскладаю на вас ніякага іншага цяжару, толькі тое, што ў вас ёсць, захавайце яго, пакуль Я прыходжу* ».

« *Гора* », звязанае з уваходжаннем у дзеянне гэтага дэкрэта Дан.8:14, настолькі « *вялікае* », што Бог сігналізуе пра гэта аб'явай аб трох « *вялікіх горах* » у Адкр.8:13. І пры такіх сур'ёзных наступствах неабходна тэрмінова ведаць дату яго ўступлення ў сілу. Гэта было менавіта клопатам « *святых* » Дан.8:13. Працягласць цяпер паказваецца як прарочыя « *2300 дзён* », або 2300 рэальных сонечных гадоў, у адпаведнасці з кодам, дадзеным Езэкіілю, сучаснаму прароку Данііла (Езэк.4:5-6). Гэты раздзел 8, тэмай якога з'яўляецца спыненне рымскага « *грэху* », знойдзе элементы, якіх яму не хапае ў Дан.9, дзе таксама гаворка пойдзе пра « *накласці канец граху* », але на гэты раз, да « *першароднага граху* », які прывёў да страты вечнага жыцця, пачынаючы з Адама і Евы. Аперацыя будзе заснавана на зямным служэнні Месіі Ісуса і на добраахвотнай ахвяраванні яго дасканалыя жыцця ў якасці адкуплення грахоў яго выбраных, і я канкрэтызую, толькі іх. Час яго прыходу да людзей вызначаны прароцтвам у прарочыя дні. Пасланне датычыцца прыярытэтнага яўрэйскага народа, паколькі яны знаходзяцца ў саюзе з Богам. Ён дае яўрэйскаму народу, каб « *накласці канец граху* », перыяд у « *семдзсят тыдняў* », якія складаюць 490 рэальных дзён-гадоў. Але гэта таксама паказвае спосаб датавання адпраўнай кропкі разліку. « *З таго часу, як слова абвясціла, што Ерусалім будзе пабудаваны, да памазанца ёсць... (7 + 62 = 69 тыдняў)* ». Тры персідскія каралі далі гэты дазвол, але толькі трэці, Артаксеркс I ' выканаў яго цалкам у адпаведнасці з Ездра 7:7. Яго каралеўскі ўказ быў абвешчаны вясной 458 г. да н. Тэрмін у 69 тыдняў ставіць пачатак служэння Ісуса Хрыста ў 26 годзе. Асабліва ўвага ўдзяляецца апошнім «сямі гадам», прызначаным для працы Езуса, які сваёй адкупільнай смерцю ўсталёўвае асновы новага завету, Дух прадстаўляе ў вершы 27 Дан.9 гэты « *тыдзень* » з дзён-гадоў, « *у сярэдзіне* » якіх, сваёй добраахвотнай смерцю, « *спыняе ахвяру і прынашэнне* »; ахвяры

да Ісуса Хрыста, дзеля адкуплення грахоў. Але яго смерць прыходзіць перш за ўсё, каб « *накласці канец граху* ». Як мы павінны разумець гэта паведамленне? Бог прапануе дэманстрацыю сваёй любові, якая захопіць сэрцы Яго абраных, якія праз любоў і прызнанне будуць з Яго дапамогай змагацца з грахам. І Яна 3:6 пацвярджае, кажучы: « *Хто застаецца ў Ім, не робіць грэху; кожны, хто грашыць, не бачыў Яго і не спазнаў Яго* ». І ён падмацоўвае сваё паведамленне мноствам іншых цытат.

На дактрынальным узроўні новы альянс, створаны Езусам Хрыстом, толькі замяняе стары. Такім чынам, абодва заветы абапіраюцца на адну і тую ж прароцкую аснову, раскрытую ў Дан.9:25. Такім чынам, дата - 458 можа служыць асновай для разліку 70 тыдняў, устаноўленых для яўрэйскага народа, а таксама для 2300 фактычных дзён-гадоў Дан.8:14, якія тычацца хрысціянскай веры. Дзякуючы гэтай дакладнасці даты, мы можам устанавіць для 30 года смерць Месіі і для 1843 года ўступленне ў дзеянне пастановы Дан.8:14. Абодва пасланні прыходзяць, каб « *накласці канец граху* » з вечнымі смяротнымі наступствамі для тых, хто ўпарта ігнаруе іх, адно як адно, пакуль іх не закране смерць, або пасля заканчэння часу калектыўнай і індыўідуальнай ласкі, якая будзе папярэднічаць слаўнае вяртанне Ісуса Хрыста. Да гэтай канчатковай кропкі жыццё дазваляе шчырыя навяртанні, якія адкрываюць доступ да статусу абранасці.

Р рамонт для Apocalypse

Напісанне кнігі цалкам зроблена Богам. Менавіта ён выбірае словы і ў Адкр.22:18-19 папярэджвае перакладчыкаў і перапісчыкаў, якія будуць адказваць за перадачу або транскрыпцыю арыгінальнай гісторыі з пакалення ў пакаленне, што найменшыя змены ў словах паўплываюць на іх будзе каштаваць страты выратавання. Такім чынам, тут мы маем вельмі асаблівую працу вельмі высокай святасці. Я магу параўнаць гэта з гіганцкай «галаваломкай», зборку якой немагчыма было б завяршыць, калі б быў зменены найменшы арыгінальны фрагмент. Такім чынам, праца па-боску каласальная, і ў адпаведнасці з яе прыродай усё, што Бог кажа там, з'яўляецца праўдай, але дакладна для завяршэння яго збаўчага праекта; бо гэтае прароцтва ён адрасуе сваім «слугам», дакладней, « *рабам* », канца

свету. Прароцтва можна будзе вытлумачыць толькі тады, калі прадказаныя элементы вось-вось будуць выкананы або, па большай частцы, выкананы.

Працягласць агульнага часу, на працягу якога павінен быў доўжыцца боскі выратавальны праект, заўсёды ігнаравалася людзьмі. Такім чынам, ва ўсе часы слуга Божы мог спадзявацца быць сведкам канца свету, і Павел сведчыць аб гэтым сваімі словамі: « *Гэта тое, што я кажу, браты, **што час кароткі** ; каб адгэтуль тыя, што маюць жонак, былі як тыя, хто іх ня мае, тыя, што плачуць, як ня плачуць, тыя, што радуюцца, як ня радуюцца, тыя, што купляюць, як тыя, што не маюць, і тыя, што карыстаюцца сьветам, як тыя, што не карыстаюцца ім, бо форма гэтага свету мінае (1 Кар.7:29 да 31)».*

Перад Паўлам мы маем перавагу ў тым, што знаходзімся ў гэты час, калі Бог збіраецца пакласці канец выбару вечных выбраннікаў. І сёння яго натхнёную параду павінны выконваць сапраўдныя абраныя нашай апошняй эпохі. Свет міне, і будзе працягвацца толькі вечнае жыццё выбраных. Акрамя таго, словы Бога ў Хрысце: « Я хутка прыйду » ў Адкр.1:3, з'яўляюцца праўдзівымі, цалкам апраўданымі і адаптаванымі да гэтага апошняга часу, які надыходзіць для нас; дзевяць гадоў пасля яго вяртання, на момант напісання гэтага тэксту.

Мы бачылі ў Дан.7:25, што мэтай Рыма было « змяніць часы і боскі закон ». Разуменне таямніц Апакаліпсіса Ісуса Хрыста, дадзенае апосталу Іаану, затрыманаму на востраве Патмос, па сутнасці грунтуецца на веданні сапраўднага часу, устаноўленага Богам. Таму тэма часу з'яўляецца фундаментальнай для разумення Апакаліпсісу, які Бог будзе на аснове гэтага паняцця часу. Такім чынам, ён будзе гуляць на недакладнасці гэтых даных, каб кніга захавала свой бяскрыўдны таямнічы характар, што дазволіць ёй прайсці праз 20 стагоддзяў нашай эры, не будучы знішчанай абвінавачанымі і асуджанымі асобамі. Змененыя часы, і асабліва каляндар, усталяваны Рымам на ілжывую дату, звязаную з нараджэннем Езуса, не дазволілі абраным быць падманутымі, калі яны тлумачаць боскія прароцтвы; гэта таму, што Бог прадстаўляе ў сваіх прароцтвах працягласці, пачатак і канец якіх заснаваны на гістарычных дзеяннях, якія спецыялісты-гісторыкі лёгка ідэнтыфікуюць і датуюць.

Але ў Апакаліпсісе паняцце часу істотнае, бо на ім трымаецца ўся структура кнігі. Такім чынам, у выніку яго разуменне залежала ад правільнай інтэрпрэтацыі суботы, запатрабаванай і адноўленай Богам у 1844 г. Маё служэнне, пачатае ў 1980 г., мела на мэце раскрыць важнасць прарочай ролі суботы, якая прадказвае вялікі спачын сёмае тысячагоддзе, Бог і яго выбраннікі, тэма Rev.20. Згодна з вершам 2Пет.3:8, « адзін дзень падобны да тысячы гадоў, і тысяча гадоў падобны да аднаго дня », сувязь усталяваная паміж вобразам сямі дзён стварэння, выяўленым у Быц.1 і 2, і сямю тысячы гадоў агульнага часу чароўнага праекта, адзін толькі зрабіў магчымым маё разуменне зборкі структуры кнігі. З гэтымі ведамі прароцтва становіцца больш ясным і адкрывае жамчужыну за жамчужынай усе свае таямніцы.

Такім чынам, прароцтва ажыўляецца і становіцца эфектыўным толькі ў тым выпадку, калі пасланне можа быць звязана з датай у гісторыі хрысціянскай эры. Гэта тое, што дазволіла мне ўсвядоміць натхненне Святога Духа Божага ў Езусе Хрысце. Акрамя таго, дазвольце мне абвясціць гэтую « *кніжку адкрытай* », пацвярджаючы выкананне Божага плану, абвешчанага ў Ап.5:5 і 10:2.

З пункту гледжання сваёй архітэктуры, бачанне Апакаліпсісу ахоплівае час хрысціянскай эры паміж канцом апостальскіх часоў, прыкладна ў 94 годзе, і канцом сёмага тысячагоддзя, якое прыйдзе на змену канчатковаму вяртанню Ісуса Хрыста ў 2030 годзе. Такім чынам, яно падзяляе Данііла раздзелы 2, 7, 8, 9, 11 і 12 агляд хрысціянскай эры. Для хрысціян галоўным вучэннем, атрыманым у выніку вывучэння гэтай кнігі, з'яўляецца ключавая дата вясны 1843 г., устаноўленая Дан.8:14, а таксама восень 1844 г., у якой скончылася выпрабаванне веры. Зноў восенню 1844 года Бог заклаў асновы веры адвентыстаў сёмага дня. Гэтыя дзве даты настолькі важныя, што Бог будзе выкарыстоўваць іх для структуравання свайго бачання Аб'яўлення. Каб цалкам зразумець каштоўнасць гэтых дзвюх блізкіх дат, мы павінны звязаць з 1843 г. пачатак выпрабавання веры для прарочага слова. Першыя духоўныя ахвяры ўпалі ў гэты дзень праз пагардлівае адхіленне першай адвентысцкай заявы Уільяма Мілера. Але час суда дае ім другі шанец з другім паведамленнем аб вяртанні Езуса 22 кастрычніка 1844 г. 23 кастрычніка суд заканчваецца, і такім чынам можа быць сфармуляваны і аб'яўлены Божы суд. Калектыўны тэст скончыўся, але індывідуальнае пераўтварэнне ўсё яшчэ магчыма. Больш за тое, фактычна ўсе адвентысты выконваюць рымскі нядзельны адпачынак, які яшчэ не прызнаны грахам. Субота паступова прымаецца адвентыстамі паасобку, але яе галоўная роля не ўсведамляецца ўсімі адвентыстамі. Гэтыя развагі прымушаюць мяне аддаць перавагу канцу ілжэпратэстанцкай веры вясне 1843 г., а пачатку адвентызму, благаслаўленай Богам, восеньскай даце 23 кастрычніка 1844 г. Ужо ў габрэяў вясна і восень былі звязаны шляхам стварэння фестываляў, якія адзначалі дыяметральна супрацьлеглыя ўзаемадапаўняльныя тэмы; вечная справядлівасць забітага « *ягняці* » вясновай «пасхі», з аднаго боку, і канец граху « *казла* », забітага ў «дзень ачышчэння» грахоў, восені, у іншых месцах. Два рэлігійныя святы споўніліся ў Пасху 30 года, падчас якой Месія Езус аддаў сваё жыццё. Вясна 1843 г. і 22 кастрычніка 1844 г. таксама звязаны па сэнсе, паколькі мэта выпрабавання веры - « *накласці канец граху* » паводле Дан.7:24; тое, што складае адыёзную практыку штотыднёвага адпачынку ў першы дзень, у той час як Бог прызначыў яго на сёмы, які Ён нават асвятліў для гэтага выкарыстання, з канца першага тыдня стварэння зямлі; у 2021 годзе, за 5991 год да нас.

Мы таксама можам аддаць перавагу даце дэкрэта Данііла 8:14, які вызначае дату вясны 1843 г. Каб апраўдаць гэты выбар, мы павінны ўлічваць, што гэты момант разрывае ўсе адносіны, устаноўленыя да таго часу паміж Богам і Яго стварэннямі; Бог, які з гэтай даты распачаў

канчатковы выбар, заснаваны на двух паслядоўных аб'явах адвентыстаў. З вясны 1843 года субота павінна была адбыцца, але Бог не збіраўся даваць яе пераможцам іспыту да восні 1844 года, як бласлаўлены і асвечаны знак таго, што яны належаць Яму, у адпаведнасці з біблейскім вучэннем Ез.20:12-20, як мы бачылі раней.

У гэтай кнізе раздзел 5 мае на мэце нагадаць нам, што без перамогі, за якую так дорага заплаціў Езус Хрыстус, « *Баранок Божы* », усялякая боская дапамога, усё аб'яўленае святло былі б немагчымыя, і таму ніводная чалавечая душа не магла б быць захавана. Яго прарочае святло ратуе яго выбраных гэтак жа, як і яго добраахвотнае ўкрыжаванне. Вера ў Яго ахвяру прыпісвае нам Яго « *вечную справядлівасць* » паводле Дан.7:24, але Яго Аб'яўленне асвятляе наш шлях і паказвае духоўныя пасткі, расстаўленыя д'яблам, каб прымусіць нас падзяліць яго жудасны лёс. У гэтым выпадку выратаванне прымае канкрэтную форму.

Вось прыклад гэтых тонкіх пастак. Біблію правільна разглядаюць і лічаць напісаным Словам Божым. Аднак гэтыя словы былі напісаны людзьмі, пагружанымі ў кантэкст свайго часу. Аднак, калі Бог не мяняецца, яго вораг д'ябал, сатана, своечасова мяняе сваю стратэгію і паводзіны ў адносінах да Божых выбраннікаў з часам. Вось чаму д'ябал, які дзейнічае як вобраз « *цмока* » сваёй адкрытай вайны, якая пераследуе, у свой час, але толькі ў той час, Ян мог заявіць у 1 Яна 4:1 да 3: « *Каханыя, не верце ўсякаму духу; але выпрабоўвайце духаў, ці ад Бога яны, бо шмат ілжэпрарокаў з'явілася ў свеце. Пазнайце ў гэтым Духа Божага: кожны дух, які вызнае Ісуса Хрыста, які прыйшоў у целе, ёсць ад Бога; а кожны дух, які не вызнае Езуса, не ад Бога, але ад антыхрыста, аб прыходзе якога вы чулі і які цяпер ужо ў свеце.* » Са сваіх слоў, Ян указвае « *прыйсці ў целе* » толькі для таго, каб ідэнтыфікаваць Хрыста з яго сведчанняў відавочцаў. Але яго сцвярджэнне " *кожны дух, які вызнае Ісуса Хрыста, які прыйшоў у целе, ёсць ад Бога* " страціла сваю каштоўнасць, паколькі хрысціянская рэлігія ўпала ў вераадступніцтва і грэх з 7 сакавіка 321 г., адмовіўшыся ад практыкі сапраўднага шабату сапраўднага сёмага дня, асвячонага Богам. Практыка граху да 1843 г. зніжала каштоўнасць « *вызнання Ісуса Хрыста, які прыйшоў у целе* », а з той самай даты яна пазбавіла яго ўсялякай каштоўнасці; апошнія ворагі Ісуса Хрыста сцвярджаюць, што выкарыстоўваюць яго « *імя* », як ён абвясціў у Матфея 7:21 да 23: « *Не кожны, хто кажа мне: Госпадзе, Госпадзе, увойдзе ў Царства Нябеснае, але толькі той, хто выконвае воля Айца Майго, Які ў нябёсах. Многія скажуць мне ў той дзень: Госпадзе, Госпадзе, ці не ад Твайго імя мы прарочылі ? Ці не Тваім імем мы дэманаў выганялі ? І хіба многа цудаў учынілі мы імен Тваім ? Тады Я скажу ім адкрыта: Я ніколі не ведаў вас, адыдзіце ад Мяне, якія чыніце беззаконне ». « Ніколі не вядома »! Такім чынам, гэтыя « *цуды* » здзяйсняліся д'яблам і яго дэманамі.*

Апакаліпсіс у кароткім выкладзе

У пралогу да 1 раздзела, пачатку Яго хвалебнага Аб'яўлення, Дух прадстаўляе нам падрыхтаванае меню свята. Там мы знаходзім тэму абвяшчэння слаўнага вяртання Езуса Хрыста, арганізаванага ўжо ў 1843 і 1844 гадах, каб выпрабаваць паўсюдную і галоўным чынам амерыканскую

пратэстанцкую веру; гэтая тэма паўсюдная: верш 3, *Бо час блізкі* ; верш 7, *вось, ідзе з аблокамі...* ; верш 10, *я быў узяты Духам у дзень Гасподні, і я пачуў ззаду сябе гучны голас, як гук трубы* . Перанесены Духам, Ян апынаецца ў дзень слаўнага вяртання Ісуса, у *Дзень Пана* , « *вялікі і страшны дзень* » паводле Мал.4:5, і ён мае *за сабой* гістарычнае мінулае хрысціянскай эры. прадстаўлены пад сімвалам сямі назваў, запазычаных з *сямі гарадоў Азіі* (цяперашняя Турцыя). Тады, як і ў Данііла, тры тэмы *літар, пячатка і труб* будуць ахопліваць усю хрысціянскую эпоху паралельна, але кожная з іх падзелена на два раздзелы. Дэталёвае вывучэнне пакажа, што гэты падзел адбываецца ў ключавую дату 1843 г., усталяваную ў Дан.8:14. Унутры кожнай тэмы пасланні, адаптаваныя да духоўных стандартаў, устаноўленых у Данііла, для мэтавых эпох адзначаюць 7 момантаў ахоплення часу; 7, лік боскага **асвячэння** , які служыць яго « *пячаткай* » і які будзе тэмай Адкр.7.

Тлумачэнне, якое прыходзіць, ніколі не было зроблена эфектыўным, таму што паняцце часу выяўляецца толькі праз значэнне назваў «сямі цэркваў», прыведзеных у першым раздзеле. У тэме лістоў, 2 і 3 Адкрыцці, мы не знаходзім дакладнасці ў форме: «першы анёл, другі анёл... і г.д. » ; як будзе ў выпадку з « *пячаткамі, трубама і сямю апошнімі пошасцямі гневу Божага* ». Такім чынам некаторыя змаглі паверыць, што пасланні былі адрасаваны, сапраўды і літаральна, хрысціянам, якія жывуць у гэтых гарадах старажытнай Кападокіі, сучаснай Турцыі. Парадак, у якім прароцтва прадстаўляе гэтыя назвы гарадоў, храналагічна адпавядае парадку, у якім здзяйсняліся рэлігійныя гістарычныя факты на працягу хрысціянскай эры. І менавіта ў адпаведнасці з адкрыццямі, ужо атрыманымі ў кнізе Данііла, Бог вызначае характар, які Ён надае кожнай эпохе праз значэнне назвы свайго горада. Паслядоўна выяўлены парадак перакладаецца наступным чынам:

1- *Эфес* : азначае: запуск (асамблеі або святыні Бога).

2- *Смірна* : значэнне: смірна (прыемны пах і бальзамаванне памерлых для Бога; рымскія ганенні на вернікаў паміж 303 і 313 гг.).

3- *Пергам* : што азначае: пералюб (з моманту адмовы ад суботы 7 сакавіка 321 г. У 538 г. устаноўлены папскі рэжым рэлігійна аформіў астатнюю частку першага дня, перайменаванага ў нядзелю).

4- *Фіяціра* : азначае: мярзота і смяротныя пакуты (пазначае эпоху пратэстанцкай Рэфармацыі, якая адкрыта асудзіла д'ябальскую прыроду каталіцкай веры; перыяд, які датычыцца 16-га стагоддзя , калі дзякуючы механічнаму друкаванню Біблія аддалася перавагу).

5- *Сарды* : дваіныя і супрацьлеглыя значэнні: сутаргавы і каштоўны камень. (Яно раскрывае прысуд, які Бог выносіць на выпрабаванне веры 1843-1844 гг .: сутаргавы сэнс датычыць адхіленай пратэстанцкай веры: « *Ты мёртвы* », а каштоўны камень пазначае выбраных пераможцаў выпрабавання: « *яны будуць хадзіць з мяне ў белым адзенні, таму што яны вартыя* ".)

6- *Філадэльфія* : значэнне: братэрская любоў (каштоўныя камяні *Сардыса* збіраюцца ва ўстанове адвентыстаў сёмага дня з 1863 г.; пасланне

прысуджаецца за 1873 год, вызначаны Дан.12:12. Дабраславёная ў гэты час, яна аднак папярэджаў аб рызыцы таго, што ў цябе «адбяруць карону»).

7- *Лаадыкея* : што азначае: людзі судзілі: « ні халоднае, ні гарачае, але цёплае » (гэта *Філадэльфія* «ўзяла карону»: « Ты няшчасны, няшчасны, бедны, сляпы і голы ». Установа не магла сабе ўявіць, што ён будзе правераны і правераны, паміж 1980 і 1994 гадамі, выпрабаваннем веры, ідэнтычным таму, што прынесла піянерам 1844 года іх боскае благаслаўленне: у 1994 годзе ўстанова падзенне, але пасланне працягваецца праз рассеяных адвентыстаў, якіх Бог ідэнтыфікуе і выбірае па іх любові да Яго аб'яўленага прарочага святла, а таксама па лагоднай і пакорлівай прыродзе, якая характарызуе сапраўдных вучняў Ісуса Хрыста ва ўсе часы).

« У працяг » зямнога часу, які скончыўся слаўным вяртаннем Хрыста Бога, Аро.4 будзе адлюстроўваць сімвалам «24 тронаў», сцэну нябеснага суда (на нябёсах), дзе Бог зьбярэ разам сваіх выбраных, каб «яны судзяць злых мёртвых. Паралельна з Rev.20, гэты раздзел ахоплівае «тысячу гадоў» сёмага тысячагоддзя. Удакладненне: чаму 24, а не 12 тронаў? З-за падзелу хрысціянскай эры на дзве часткі па датах 1843-1844 г. пачатак і канец выпрабавання веры часам.

Затым, у якасці важнага боку, Rev.5 падкрэсліць важнасць разумення кнігі прароцтваў; што стане магчымым толькі дзякуючы перамозе, атрыманай нашым боскім Панам і Збаўцам Езусам Хрыстом.

Час хрысціянскай эры будзе зноў агледжаны ў Адкр.6 і 7 пад позіркай новай тэмы; што з «сямі пячатак». Першыя шэсць прадставяць галоўных дзеючых асоб на сцэне і знакі часу, якія характарызуюць дзве часткі падзелу хрысціянскай эры: да 1844 г. для Аро.6; і з 1844 г. для Аро.7.

Затым ідзе тэма « *труб* », якія сімвалізуюць папярэджанне для першых шасці з Адкр. 8 і 9, і канчатковае пакаранне для « *сёмай трубы* », заўсёды вылучанай у Адкр 11:15 на 19.

За Аро.9, Аро.10 нацэлены на час канца свету, успамінаючы духоўную сітуацыю двух вялікіх ворагаў Ісуса Хрыста, якія прэтэндуюць на тое, каб быць ім: каталіцкай веры і пратэстанцкай веры, да якіх далучыўся афіцыйны адвентызм, які загінуў пасля 1994. Раздзел 10 завяршае першую частку адкрыццяў кнігі. Але важныя асноўныя тэмы будуць разглядацца і развівацца ў наступных раздзелах.

Такім чынам Аро.11 адноўіць агляд хрысціянскай эпохі і расказа, галоўным чынам, пра важную ролю Французскай рэвалюцыі, усталяваны нацыянальны атэізм якой выкарыстоўваецца Богам пад сімвалічнай назвай « *звер, які падымаецца з глыбіні* », каб знішчыць уладу каталіцкага рэжыму « *звера, які падымаецца з мора* », у Ап.13:1. Паўсюдны рэлігійны мір, згаданы ў Аро.7, будзе такім чынам атрыманы і адзначаны ў 1844 г. Затым, прымаючы гэты рэвалюцыйны рэжым як выяву немінучай Трэцяй сусветнай вайны або « *6-й трубы* » з Аро.9:13, якая складае сапраўднае « *Другое гора* » праз аб'яву Адкр.8:13, прадстаўлена апошняя тэма « *сёмай трубы* », якая здзяйсняецца вяртаннем у славе Ісуса Хрыста.

У Rev.12, Дух прадстаўляе нам яшчэ адзін агляд хрысціянскай эры. Ён завяршае сваю інфармацыю, у прыватнасці, аб сітуацыі д'ябла і яго

прыхільнікаў анёлаў. Ён вучыць нас, што пасля сваёй перамогі на крыжы, пад нябесным імем *Міхаіл*, якое ўжо цытавалася ў Дан.10:13, 12:1, імя, якое ён насіў на небе да свайго ўвасаблення ў Езусе, наш Гасподзь ачысціў неба ад іх прысутнасць зла і што яны назаўсёды страцілі доступ да нябесных вымярэнняў, створаных Богам. Вось добрыя навіны! Перамога Езуса мела шчаслівыя нябесныя наступствы для нашых нябесных братоў, вызваленых ад спакусаў і думак дэманаў. З моманту гэтага выгнання яны былі абмежаваныя нашым зямным вымярэннем, дзе яны будуць забіты разам з зямнымі ворагамі Бога ў 2030 годзе падчас слаўнага вяртання Хрыста Бога. У гэтым аглядзе Дух адлюстроўвае паслядоўнасць «цмока» і «змея», якія абазначаюць, адпаведна, дзве стратэгіі змагання д'ябла: адкрытую вайну, асуджанага імператарскага або папскага Рыма, і падманлівае рэлігійнае спакушэнне рымскага Ватыканскага папства, без маскі, амаль гуманістычнае. У тонкіх вобразах, запазычаных з вопыту габрэяў, «*зямля раскрывае рот*», каб праглынуць папскую агрэсію каталіцкіх ліг. Як мы толькі што бачылі, працу будуць праводзіць французскія рэвалюцыянеры-атэісты. Але і яе пачнуць пратэстанцкія войскі агрэсіўнага, ваяўнічага ілжэхрысціянства. Агляд завершыцца згадкай пра «*астатняе нашчадства жанчыны*». Затым Дух дае сваё вызначэнне сапраўдных святых апошняга часу: «*Гэта стойкасць святых, якія захоўваюць запаведзі Божыя і захоўваюць сведчанне Езуса*». Гэтымі словамі Дух пазначае тых, хто, як і я, трымаецца Яго прарочага Аб'яўлення і не дазваляе нікому вырваць яго, збіраючы да канца пярыліны, дадзеныя небам.

Раздзел 13 прадстаўляе двух агрэсіўных рэлігійных ворагаў, носьбітаў хрысціянскай веры. Такім чынам, ён уяўляе іх двума «*звярамі*», з якіх другі паўстаў з першага, як вынікае з сувязі слоў «*мора і зямля*» з гісторыі Быцця, якія акрэсліваюць іх у гэтым раздзеле 13. Першы дзейнічаў перад 1844 г., а другі з'явіцца толькі ў апошні год зямнога часу, адзначаючы, такім чынам, канец часу ласкі, прапанаванай людзям. Гэтыя два «*звяры*» з'яўляюцца, для першага, каталіцкай, маці-царквой, а для другога, пратэстанцкімі рэфармаванымі цэрквамі, якія паходзяць ад яго, яе дачкамі.

Ахопліваючы толькі другую частку хрысціянскай эры з 1844 г., Адр. 14 нагадвае тры пасланні ісцін адвентыстаў сёмага дня пра вечныя ўмовы: славу Бога, якая патрабуе аднаўлення практыкі святой суботы, і асуджэнне рымскага каталіцтва. і яго асуджэнне пратэстантызму, які шануе сваю нядзелю, якую ён называе «*знакам*» чалавечай і д'ябальскай улады як імператарскага, так і папскага Рыма. Калі час падрыхтоўчай місіі скончыцца паслядоўна з узняццем абраных святых, увасабленнем «*жніва*», і знішчэннем мяцежных настаўнікаў і ўсіх няверуючых, дзеяннямі, увасабленнем «*ураджаю*», зямля зноў стане «*бездань*» першага дня стварэння, пазбаўленая ўсіх формаў зямнога жыцця. Аднак ён захавася жыццё на працягу «*тысячы гадоў*», выбранага жыхара, сатаны, самога д'ябла, які чакае свайго знішчэння на апошнім судзе, а таксама ўсіх іншых мяцежнікаў і анёлаў.

Rev.15 факуюць на тэрмінах заканчэння выпрабавальнага тэрміну.

Адкр. 16 раскрывае « сем апошніх пошасцяў гневу Божага », якія паражаюць, пасля заканчэння часу выпрабавання, апошніх няверуючых паўстанцаў, якія становяцца ўсё больш і больш агрэсіўнымі, аж да вынясення пастановы аб смерці назіральнікаў праведная боская субота перад сёмай карой.

Rev.17 цалкам прысвечана ідэнтыфікацыі «вялікай блудніцы» пад назвай « *Вавілон Вялікі* ». Менавіта ў гэтых тэрмінах Дух азначае « *вялікі горад* » імперыі і папы, Рым. Такім чынам ясна выяўляецца Божы суд над ёю. Раздзел таксама абвясчае яе будучы суд і знішчэнне агнём, таму што Ягня і яго верныя выбраннікі перамогуць яе.

Адкрыццё 18 прысвечана часу « *жніва* » або пакарання « *Вавілона Вялікага* ».

Адкр. 19 адлюстроўвае слаўнае вяртанне Ісуса Хрыста і яго супрацьстаянне з тэрарызаванымі зямнымі паўстанцкімі сіламі.

Rev.20 накіравана на час тысячы гадоў сёмага тысячагоддзя, якое перажываецца вельмі па-рознаму: на нябёсах абранымі і на спустошанай зямлі, у ізаляцыі ад сатаны. У канцы тысячы гадоў Бог арганізуе апошні суд: знішчэнне нябесным і падземным зямным агнём усіх зямных людзей і нябесных анёлаў-паўстанцаў.

Rev.21 адлюстроўвае славу Асамблеі, утворанай зборам абраных, адкупленых крывёю Ісуса Хрыста. Дасканаласць абраных ілюструецца параўнаннем з тым, што зямля дае людзям самае каштоўнае: золатам, срэбрам, жэмчугам і каштоўнымі камянямі.

Аро.22 увасабляе вобраз вяртання ў страчаны Эдэм, знойдзены і ўсталяваны для вечнасці на зямлі граху, адроджанай і трансфармаванай, каб стаць універсальным тронам адзінага вялікага Бога, Творцы, Заканадаўцы і Адкупіцеля, які пануе над усімі сусветамі са сваім зямным адкупленнем.

На гэтым заканчваецца гэты кароткі агляд кнігі Адкрыццё, дэтальнае вывучэнне якога пацвердзіць і ўмацуе толькі што сказанае.

Я дадаю гэта высокадухоўнае тлумачэнне, якое раскрывае схаваныя разважанні Божага розуму. Ён дастаўляе нечаканыя паведамленні праз тонкія намёкі, што Біблія прасветліць нас. Прытрымліваючыся ў пабудове Апакаліпсісу тых жа працэсаў, якія Ён выкарыстаў для пабудовы сваіх адкрыццяў, дадзеных Данілу, Бог пацвярджае, што Ён « *не змяняецца* » і што Ён будзе « *вечна тым самым* ». Акрамя таго, я знайшоў у Апакаліпсісе той жа метада паралелі трох тэм, якія з'яўляюцца « *лісты да Асамблей* », « *пячаткі* » і « *трубы* ». Згодна з Аро.5, дзе Апакаліпсіс адлюстраваны ў кнізе, закрытай « *сямю пячаткамі* », толькі адкрыццё « *сёмай пячаткі* » дазволіць атрымаць доступ да доказаў, якія пацвярджаюць у раздзелах з 8 па 22 інтэрпрэтацыі і падазрэнні узнікла ў выніку вывучэння раздзелаў з 1 па 6. Такім чынам, раздзел 7 з'яўляецца ключом да разумення адкрытых таямніц. І не здзіўляйцеся, таму што яго тэмай з'яўляецца менавіта субота, якая з 1843 г. вызначае сапраўдную святасць ад фальшывай. Такім чынам, мы знаходзім у Аро.7 вялікую праўду, якая ахапіла пратэстанцкую рэлігію вясной 1843 г. Апакаліпсіс толькі пацвердзіць гэта фундаментальнае вучэнне, адкрытае Данілу. Але для адвентызму, які ў той дзень стаў пераможцам, Апакаліпсіс

адкрые 1994 год, выпрабаванне, якое ў сваю чаргу адсее яго. Гэта новае святло яшчэ раз, « зноў », зробіць « розніцу паміж тымі, хто служыць Богу, і тымі, хто не служыць Яму », або больш.

Частка другая: падрабязнае вывучэнне Апакаліпсісу

Адкрыццё 1: Пралог – Вяртанне Хрыста –

адвентысцкая тэма

Прэзентацыя

Верш 1: «*Адкрыццё Езуса Хрыста, якое даў Яму Бог, каб **паказаць** слугам **Сваім** —што павінна адбыцца **неўзабаве**, і якое Ён абвясціў, паслаўшы анёла Свайго, слуге Свайму Яну...*»

Ян, апостал, якога любіў Езус, з'яўляецца захавальнікам гэтага Божага Аб'яўлення, якое ён атрымлівае ад Айца ў імя Езуса Хрыста. Ян, на іўрыце «Ёхан», азначае: Бог даў; і гэта таксама маё імя. Хіба Езус не казаў: «*Хто мае, таму будзе дадзена*»? Гэта пасланне «*дадзена*» «*Богам*» Айцом, таму мае неабмежаваны змест. Таму што пасля свайго ўваскрасення Ісус Хрыстос аднавіў свае боскія атрыбуты, і як нябесны Айцец можа з нябёсаў дзейнічаць на карысць сваіх слуг, а дакладней, сваіх «*рабоў*». Як гаворыцца, «папярэджаны — значыць узброены». Бог прытрымліваецца гэтага меркавання і даказвае гэта, звяртаючыся да сваіх слуг адкрыццяў пра будучыню. Выраз «*што павінна адбыцца **неадкладна***» можа выклікаць здзіўленне, калі мы ведаем, што паведамленне было дадзена ў 94 годзе нашай эры і што цяпер мы знаходзімся ў 2020-2021 гадах, часе, калі быў напісаны гэты дакумент. Але выявіўшы яго паведамленні, мы зразумеем, што гэта «***аператыўна***» набывае літаральны сэнс, таму што іх атрымальнікі будуць сучаснымі слаўнаму вяртанню Ісуса Хрыста. Гэтая тэма будзе прысутнічаць ва ўсюдысным Аб'яўленні, таму што Аб'яўленне адрасавана апошнім «адвентыстам», абраным Богам, праз веру, прадэманстраваную ў апошнім выпрабаванні, заснаваным на дадзеных Ап. «*пятая труба*». У гэтай главе вершы 5 і 10 цытуюць прарочы перыяд у «*пяць месяцаў*», які да мяне няправільна вытлумачаны. У маім вывучэнні гэтага прадмета гэтая працягласць вызначыла новую дату, якая павінна была абвясціць аб вяртанні Ісуса на 1994 год, сапраўдны 2000 год сапраўднага нараджэння Хрыста. Гэтае выпрабаванне веры ў апошні раз выпрабавала афіцыйны адвентызм, які стаў цёплым і фармальным і які рыхтаваўся заключыць пагадненне з тымі, каго Бог выяўляе сваімі ворагамі ў сваім Апакаліпсісе. З 2018 года я ведаю дату сапраўднага вяртання Ісуса Хрыста, і яна не заснавана ні на якіх дадзеных з прароцтваў Данііла і Адкрыцця, колькасца вызначаная працягласць якіх была дасягнута выкананнем ролі прасейвання ў прызначаны час. Сапраўднае вяртанне Ісуса можна зразумець з аповеду Быцця, калі верыць, што сем дзён нашых тыдняў пабудаваны на вобразе 7000 гадоў поўнага плана, распрацаванага Богам, каб знішчыць грэх і грэшнікаў і прывесці ў Яго вечнасць любімыя выбраннікі, абраныя на працягу першых 6000 гадоў. Як і прапорцыі габрэйскага свяцілішча або скініі, час у 6000 гадоў складаецца з трох трацін 2000 гадоў. Пачатак апошняй траціны быў адзначаны 3 красавіка 30 г. адкупільнай смерцю Збаўцы нашага Езуса Хрыста. Яўрэйскі каляндар пацвярджае гэтую дату. Такім чынам, яго вяртанне запланавана на вясну 2030 года, праз 2000 гадоў. Ведаючы, што вяртанне Хрыста перад намі, такое блізкае, слова "неадкладна"» са слоў Езуса цалкам апраўдана. Такім чынам, нягледзячы

на тое, што яна заставалася вядомай і чытанай на працягу стагоддзяў, кніга Адкрыццё заставалася закрытай, замарожанай, запячатанай, аж да часу канца, які тычыцца нашага пакалення.

Верш 2: «... які засведчыў слова Божэе і сведчанне Езуса Хрыста ўсім, што бачыў ».

Ян сведчыць, што атрымаў сваё бачанне ад Бога. Бачанне, якое ўяўляе сабой сведчанне Ісуса Хрыста, якое Адкр.19:10 вызначае як « дух прароцтва ». Паведамленне заснавана на выявах, « убачаных » і пачутых словах. Ян быў вырваны з зямных умоўных абставінаў Духам Божым, які адкрыў яму ў вобразах вялікія тэмы рэлігійнай гісторыі хрысціянскай эпохі; гэта скончыцца яго слаўным і грозным вяртаннем для яго ворагаў.

Верш 3: « Добрашчасны, хто чытае і слухае словы прароцтва і захоўвае напісанае ў ім! Бо час блізкі ».

Я бяру на сябе належную мне ролю, блаславенне таго, хто чытае словы прароцтва, бо Пан надае дзеяслову прачытанага дакладнае лагічнае значэнне. Ён дае тлумачэнне ў Іс.29:11-12: « Усё адкрыццё для вас, як словы запячатанай кнігі, якую даюць чалавеку, які ўмее чытаць, кажучы: Прачытай гэта! А хто адказвае: не магу, бо запячатана; або як кнігу, якую даюць чалавеку, які не ўмее чытаць, кажучы: Прачытай гэта! А хто адказвае: я не ўмею чытаць ». Верш 13, які ідзе далей, раскрывае прычыну гэтай няздольнасці: « Скажаў Гасподзь: калі гэты народ набліжаецца да Мяне, ушаноўвае Мяне вуснамі сваімі і вуснамі сваімі; але сэрца яго далёка ад мяне, і страх, які ён мае перада мной, - гэта толькі запаведзь чалавечай традыцыі ». Тэрмін « запячатаны » або запячатаны апісвае аспект Апакаліпсісу, нечытальны, таму што ён запячатаны. Таму я, іншы Ян апошняга часу, быў пакліканы Богам, каб адкрыць і разпячатаць яго цалкам; гэта так, каб усе яго сапраўдныя абраныя « чулі і захоўвалі » ісціны, адкрытыя ў словах і вобразах прароцтва. Гэтыя дзеясловы азначаюць «разумець і прымяняць на практыцы». У гэтым вершы Бог папярэджвае сваіх выбраннікаў, што яны атрымаюць ад аднаго са сваіх братоў у Хрысце, « таго, хто чытае », святло, якое тлумачыць таямніцы прароцтва, каб яны маглі, у сваю чаргу, радавацца і прапаведаваць яго вучэнне у практыку. Таму, як і ў часы Езуса, неабходны вера, давер і пакора. Гэтым метадам Бог адсейвае і выдаляе людзей, якія занадта ганарлівыя, каб іх вучыць. Такім чынам, я кажу абраным: «Забудзьце чалавека, гэтага маленькага афіцыйнага перакладчыка і перадатчыка, і паглядзіце на сапраўднага Аўтара: Усемагутнага Бога Ісуса Хрыста».

Верш 4: “ Ян да сямі цэркваў, што ў Азіі: мілата вам і мір ад таго, хто ёсць, і хто быў, і хто прыйдзе, і ад сямі духаў, якія перад тронам ягоным ...”

Згадка пра « сем Асамблей » выклікае падазрэнне, таму што Асамблея з вялікай літары А з'яўляецца адной, пастаяннай. Такім чынам, « Сем Асамблей » абавязкова абазначае адзіную Асамблею Ісуса Хрыста ў сямі адзначаных і паслядоўных эпохах. Справа будзе пацверджана, і мы ўжо ведаем, што Бог дзеліць хрысціянскую эру на 7 пэўных часоў. Спасылка на Азію карысная і апраўданая, паколькі назвы, прадстаўленыя ў вершы 11,

адносяцца да гарадоў, якія існуюць у Малой Азіі, у старажытнай Анатоліі, размешчанай на захадзе сучаснай Турцыі. Дух ужо пацвярджае мяжу Еўропы і пачатак азіяцкага кантынента. Але слова *Азія*, як і слова Анатолія, хавае духоўнае пасланне. Яны азначаюць: **узыходзячае сонца** на акадскай і грэчаскай мовах, і, такім чынам, мяркуюць лагер Бога, які наведаў Ісус Хрыстос, « *узыходзячае сонца* », у Лукі 1:78-79: « *Дзякуючы нутру міласэрнасці Бога нашага, у сілай якой узыходзячае сонца наведала нас з вышыні, каб асвятліць тых, што сядзяць у цемры і ў цені сьмяротным, каб накіраваць крокі нашыя на шлях супакою.* » Ён таксама « *сонца праўды* » Мал.4:2: « *А для вас, хто баіцца імя майго, узідзе сонца праўды, і ацаленне будзе пад крыламі яго; вы выйдзеце і выскачыце, як цяляты са стайні* ». Формула прывітання адпавядае лістам, якімі хрысціяне абменьваліся ў часы Яна. Аднак Бог пазначаецца новым выразам, дагэтуль невядомым: « *ад таго, хто ёсць, хто быў і хто прыйдзе* ». Гэты выраз адлюстроўвае ў арыгінальнай грэчаскай мове і ў іншых перакладах толькі значэнне габрэйскага імя Бога: «*Yahweh*». Гэта дзеяслоў «*быць*», які спалучаецца ў трэцяй асобе адзіночнага ліку ў недасканалым часе іўрыту. Гэты час, які называецца недасканалым, выражае дасягнутае, якое працягваецца ў часе, таму што цяперашні час не існуе ў габрэйскім спражэнні. « *І хто прыходзіць* », яшчэ больш пацвярджае тэму вяртання Езуса Хрыста, адвентызму. Такім чынам пацвярджаецца адкрыццё хрысціянскай веры для язычнікаў; для іх Бог адаптуе сваё імя. Затым з'яўляецца іншая навінка для абазначэння Святога Духа: « *сем духаў, якія перад тронам Яго* ». Гэта цытата з'явіцца ў Адкр.5:6. Лік 7 азначае асвятненне, у дадзеным выпадку, асвятненне Боскага Духа, вылітага ў яго стварэнні, такім чынам, « *перад яго тронам* ». У Адкр.5:6 « *забітае ягня* » звязана з гэтымі сімваламі, такім чынам, прароцтва пацвярджае боскую ўсеагутнасць Ісуса Хрыста. « *Сем духаў Божых* » сімвалізуюць « *свечнік з сямю галінамі* » габрэйскай скініі, які прадказвае Божы план збаўлення. Такім чынам, яго праграма была дакладна акрэслена. З Адама, 4000 гадоў, і сваёй смерцю Ісус акупляе грахі выбраных 3, 30 красавіка, такім чынам ён разрывае заслону граху і адкрывае доступ да нябёсаў для выбраных, адкупленых на працягу апошніх дзвюх тысяч з шасці тысяч гадоў, запраграмаваных для выбару выбраных, расьсеяных да сканчэння сьвету сярод народаў усёй зямлі.

Верш 5: “ *...і ад Ісуса Хрыста, сведкі вернага, першынца мёртвых і князя цароў зямных! Таму, хто любіць нас, хто вызваліў нас ад нашых грахоў сваёй крывёю* .

Імя « *Ісус Хрыстос* » звязана з зямным служэннем, якое Бог прыйшоў здзейсніць на зямлі. Гэты верш нагадвае нам пра яго справы, здзейшчаныя дзеля атрымання збаўлення праз ласку, якую ён прапануе толькі сваім абраным. У сваёй дасканалай вернасці Богу і Яго каштоўнасцям Езус быў « *верным сведкам* », прапанаваным у якасці прыкладу для наследавання сваім Апосталам і вучням усіх часоў, у тым ліку і нашых. Яго смерць была прадказана смерцю першай жывёлы, забітай, каб апрануць аголенасць Адама і Евы пасля іх граху. Такім чынам, праз яго ён быў сапраўды « *першародным з мёртвых* ». Але ён таксама, з-за сваёй боскай важнасці,

толькі яго смерць мела эфектыўнасць і сілу, каб асудзіць д'ябла, грэх і грэшнікаў. Ён застаецца « першародным » перад усімі « першанцамі » ў рэлігійнай гісторыі. Менавіта ў думках аб сваёй смерці, неабходнай для адкуплення граху сваіх абраных, Бог забіў усіх « першародных » людзей і жывёл мяцежнага Егіпта, вобраз граху, каб « выбавіць » свой габрэўскі народ з рабства, ужо сімвал і вобраз « грэху ». Яму як « першароднаму » належыць духоўнае першародства. Прадстаўляючы сябе « князем цароў зямных », Езус становіцца слугой сваіх адкупленых. « Цары зямныя » - гэта тыя, хто ўваходзіць у Яго царства, адкуплены Яго крывёю; яны атрымаюць у спадчыну абноўленую зямлю. Гэта дзіўная рэч - выявіць узровень пакоры, спагады, сяброўства, братэрства і любові нябесных істот, якія засталіся вернымі боскім стандартам нябеснага жыцця. На зямлі Езус абмыў ногі сваім апосталам, пацвердзіўшы, што Ён « Настаўнік і Пан ». У небе ён вечна будзе « князем » яго « каралёў ». Але « каралі » таксама будуць слугамі сваіх братоў. Акрамя таго, даючы сабе тытул « князь », Езус ставіць сябе на ўзровень д'ябла, свайго праціўніка і пераможанага канкурэнта, якога Ён называе « князем гэтага свету ». Уцелаўленне Бога ў Езусе было матывавана тварам да твару двух « князёў »; лёс свету і яго стварэнняў залежыць ад моцы вялікага пераможцы Ісуса Міхала YaHWeH. Але сваёй перамогай Езус толькі часткова абавязаны сваёй боскасці, бо змагаўся з д'яблам на роўных, у цэле з плоці, ідэнтычным нашаму, праз 4000 гадоў пасля барацьбы, прайгранай першым Адамам. Толькі яго душэўны стан і рашучасць перамагчы, каб выратаваць сваіх выбраннікаў, далі яму перамогу. Ён адкрыў шлях для сваіх выбраннікаў, паказаўшы, што паслухмянае « ягня » можа перамагчы « ваўкоў », якія пажыраюць цела і духі, з дапамогай вернага і праўдзівага Бога.

Верш 6: « *І Які стварыў нас царствам, святарамі Богу, Айцу Свайму, Яму слава і ўлада на векі вечныя! Амін!* »

Менавіта Ян вызначае, што ўяўляе сабой сход абраных. У Езусе Хрысце старажытны Ізраіль працягвае духоўныя формы, прадказаныя ў абрадах старога завету. Служачы « *Каралю каралёў і Госпаду паноў* », сапраўдныя абраныя ўдзельнічаюць у яго каралеўстве і разам з ім становяцца грамадзянамі Царства Нябеснага. Яны таксама з'яўляюцца духоўнымі « *святарамі* », бо служаць у храме свайго цела, у якім служаць Богу, ахвяруючы сябе ў святасці для Яму служэння. І праз свае малітвы да Бога яны перадаюць духі, ахвяраваныя на алтар кадзіла старажытнага Ерусалімскага храма. Падзел паміж Езусам і Айцом уводзіць у зман, але ён адпавядае ўяўленню многіх ілжэхрысціянаў пра гэтую тэму. Гэта да таго, каб сцвярджаць, што «ўшаноўваюць» Сына за кошт Айца. Гэта было віной або грахам хрысціянскай веры з 7 сакавіка 321 г. Для многіх суботні адпачынак з'яўляецца пастановаю, якая датычылася толькі габрэяў старога завету, дыспенсіі Айца. Паколькі Айцец і Ісус былі толькі адной асобай, яны пацярпяць гнеў Ісуса, якога, як яны думалі, ушаноўваюць. У сваёй боскай прыродзе, як Айцец, Езус мае і навечна « *славу і моц на вякі вякоў! Амін!* » « *Амін* », што азначае: гэта праўда! Сапраўды!

Тэма адвентыстаў

Верш 7: «*Вось Ён ідзе з аблокамі. І кожнае вока ўбачыць гэта, нават тыя, што прабілі яго; і будуць плакаць па ім усе плямёны зямныя. так. Амін!*»

Менавіта тады, калі ён вернецца, Езус прадэманструе сваю славу і моц. Згодна з Дзеямі 1:11, ён вернецца «*такім жа чынам, як узышоў на неба*», але яго вяртанне будзе ў надзвычайнай нябеснай славе, якая наведзе жах на яго ворагаў; «*тыя, хто яго прабіў*», выступаючы супраць яго сапраўднага праекту. Таму што гэты выраз тычыцца толькі людзей, сучаснікаў Яго прыходу. Калі яго слугам пагражаюць смерцю або караюць смерцю, Езус падзяляе іх лёс, таму што ён атаясамліваецца з імі: «*І кароль адкажа ім: праўду кажу вам, калі б вы не зрабілі гэта аднаму з гэтых найменшых браты мае, вы зрабілі іх для мяне.* (Мц.25:40)». Габрэі і рымскія салдаты, якія ўкрыжавалі яго, не ўключаны ў гэта паведамленне. Дух Божы прыпісвае гэта дзеянне ўсім людзям, якія перашкаджаюць Яго справе збаўлення і расчароўваюць для сябе і іншых Яго прапанову ласкі і вечнага збаўлення. Спасылаючыся на «*плямёны зямныя*», Ісус нацэльвае ілжэхрысціян, праз якіх плямёны Ізраіля павінны быць пашыраны ў новым запавеце. Выявіўшы па яго вяртанні, што яны рыхтуюцца забіць яго сапраўднага выбранніка, яны будуць мець падставы наракаць, выявіўшы сябе ворагамі Бога, які павінен быў іх выратаваць. Падрабязнасці праграмы на апошнія дні будуць раскіданыя па раздзелах кнігі Адкрыцці. Але я магу сказаць, што Ап.6:15-16 апісвае сцэну наступнымі словамі: «*Цары зямныя, вяльможы, военачальнікі, багатыя, моцныя, усе рабы і свабодныя схаваліся ў пячоры і горныя скалы. І сказалі яны гарам і скалам: упадзеце на нас і схавайце нас ад аблічча Таго, Хто сядзіць на троне, і ад гневу Ягняці;*».

Верш 8: «*Я — Альфа і Амега, кажжа Пан Бог, Той, Хто ёсць, і быў, і прыйдзе, Усемагутны.*»

Той, хто выказвае сябе такім чынам, — гэта салодкі Езус, які знайшоў сваю боскую славу ў небе, ён — «*Усемагутны*». Дастаткова злучыць гэты верш з вершам Адкр.22:13-16, каб атрымаць доказ: «*Я ёсць альфа і амега, першы і апошні, пачатак і канец... /... Я, Ісус, маю паслаў анёла Майго, каб пацвердзіць гэта вам у Касцёлах. Я — карань і семя Давіда, яркая ранішняя зорка*». Як і ў вершы 4, Ісус прадстаўляе сябе пад атрыбутамі Бога-стваральніка, сябра Майсея, чыё габрэйскае імя «*YаНWéН*» у адпаведнасці з Ехо.3:14. Але я ўдакладняю, што імя Бога змяняецца ў залежнасці ад таго, ці ён называе сябе, ці людзі называюць яго: «*Я ёсць*» становіцца «*Ён*» у форме «*YаНWéН*».

Заўвага дададзена ў 2022 г.: выраз «*альфа і амега*» абагульняе ўсё адкрыццё, прапанаванае Богам у яго Бібліі, ад Быцця 1 да Адкрыцця 22. Аднак з 2018 г. прарочае значэнне «шасці тысяч» гадоў надаецца шасці дням тыдзень быў пацверджаны, не ставячы пад сумнеў яго каштоўнасць, як шэсць рэальных дзён, на працягу якіх Бог стварыў зямлю і жыццё, якое павінна было падтрымліваць. Але, захоўваючы сваё прарочае значэнне, гэтыя шэсць дзён або «6000» гадоў дазволілі вызначыць на вясну 2030 г.

канчатковае пераможнае вяртанне Езуса Хрыста і ўзнясенне Яго верных святых. Праз выраз « *альфа і амега* » Езус дае сваім святым апошніх дзён ключ, які дазволіць ім даведацца пра сапраўдны час Яго другога прышэсця. Але трэба было чакаць да вясны 2018 года, каб зразумець, як выкарыстоўваць гэтыя 6000 гадоў, і 28 студзеня 2022 года, каб звязаць іх з такімі выразамі: « *альфа і амега* », « *пачатак і канец* ».

Верш 9: « *Я, Ян, брат ваш, які з вамі пакутуе, і каралеўства, і трыванне ў Езусе, быў на востраве, званым Патмос, дзеля слова Божлага і сведчання Езуса.* »

Для сапраўднага раба Ісуса Хрыста гэтыя тры рэчы звязаны: частка смутку, частка Валадарства і частка стойкасці ў Езусе. Ян сведчыць аб кантэксте, дзе ён атрымаў сваё боскае бачанне. Знайшоўшы яго, відаць, непарушным, рымляне нарэшце ізалявалі яго ў выгнанні на востраве Патмос, каб абмежаваць яго сведчанне людзям. На працягу ўсяго свайго жыцця ён ніколі не пераставаў сведчыць аб Божым слове, каб праславіць Езуса Хрыста. Але мы таксама можам зразумець, што Ян быў дастаўлены на Патмос, каб у спакоі атрымаць сведчанне Езуса, якое складае Аб'яўленне, якое ён атрымаў там ад Бога.

Мімаходзь адзначым, што два аўтары двух прароцтваў Данііла і Адкрыцця былі цудоўным чынам абаронены Богам; Данііла ратуець ад зубоў ільвоў, а Іаана вызваляюць цэлымі з чана, напоўненага кіпячым алеем. Іх досвед дае нам урок: Бог робіць розніцу сярод сваіх слуг, абараняючы моцным і звышнатуральным чынам тых, хто найбольш праслаўляе Яго і з'яўляецца ўзорам, які Ён асабліва хоча заахвочваць. Такім чынам, прарочае служэнне пазначана ў 1 Кар.12:31 як « *лепшы шлях* ». Але ёсць прарокі і прарокі. Не ўсе прарокі пакліканы атрымліваць бачання або прароцтвы ад Бога. Але ўсе выбраныя закліканы прарочыць, гэта значыць даваць сведчанне аб ісцінах Пана сваім бліжнім, каб весці іх да збаўлення.

Погляд Яна на часы адвентыстаў

Верш 10: « *Я быў у духу ў дзень Гасподні, і пачуў ззаду сябе гучны голас, як гук трубы,* »

Выраз « *дзень Гасподні* » будзе спрыяць трагічным інтэрпрэтацыям. У сваім перакладзе Бібліі Дж. Н. Дарбі, не саромеючыся, перакладае яе словам «*нядзеля*», якое Бог лічыць «*знакам* » « *звера* », які вядзе д'ябал у Адкр.13:16; гэта непасрэдна супярэчыць яго каралеўскай « *пячатцы* », яго сёмаму дню асвячонага адпачынку. Этымалагічна слова «*нядзеля*» азначае «*дзень Пана*», але праблема ўзнікае ў тым, што першы дзень тыдня прысвячаецца адпачынку, які Бог ніколі не загадваў, маючы са свайго боку вечны спосаб, асвячоны для гэта выкарыстоўваць на сёмы дзень. Такім чынам, што на самай справе азначае « *дзень Гасподні* », прыведзены ў гэтым вершы? Але адказ ужо быў дадзены ў вершы 7, кажучы: « *Вось, Ён ідзе з аб'яўленнем*. » Вось гэта « *дзень Гасподні* », прызначаны Богам: « *Вось, Я пашлю да вас Іллю прарока, перш чым прыйдзе дзень ЯХВЭ, гэты вялікі і страшны дзень*. (Мал.3:5) » ; той, хто стварыў адвентызм і яго тры «чаканні»

вяртання Езуса, якое ўжо здзейснілася з усімі добрымі і дрэннымі наступствамі, выкліканымі гэтымі трыма выпрабаваннямі ў 1843, 1844 і 1994 гадах. Такім чынам, жывучы ў 94 годзе, Ян пераносіцца Духа на самым пачатку сёмага тысячагоддзя, куды Езус вяртаецца ў сваёй боскай славе. Дык што ў яго « *за плячыма* »? Усё гістарычнае мінулае хрысціянскай эпохі; з моманту смерці Ісуса, 2000 гадоў хрысціянскай рэлігіі; 2000 гадоў, на працягу якіх Езус быў сярод сваіх выбраннікаў, дапамагаючы ім у Духу Святым перамагчы зло, як Ён сам перамог д'ябла, грэх і смерць. Гучны *голас*, які чуецца *ззаду*, — гэта голас Езуса, які нібы « *труба* » ўмешваецца, каб папярэдзіць сваіх выбраных і адкрыць ім прыроду д'ябальскіх рэлігійных пастак, з якімі яны сутыкнуцца ў сваім жыцці ва ўсіх «сямі» днях. ” эпох, якія назаве наступны верш.

Верш 11: « *Яны сказаў: тое, што бачыш, запішы ў кнігу і пашлі сямі цэрквам: у Эфес, у Смірну, у Пергам, у Тыятыру, у Сарды, у Філадэльфію і ў Лаадыкію.* ”.

Відавочная форма тэксту, здавалася, прадстаўляла ў якасці адрасатаў літаральна названыя гарады Азіі часоў Яна; кожны мае сваё ўласнае паведамленне. Але гэта была толькі падманлівая знешнасць, каб замаскіраваць сапраўднае значэнне, якое Езус надае сваім пасланням. Ва ўсёй Бібліі ўласныя імёны, якія прыпісваюцца мужчынам, маюць схаванае значэнне ў іх корані, з іўрыту, халдэйскага або грэцкага. Гэты прынцып адносіцца і да грэчаскіх назваў гэтых сямі гарадоў. Кожнае імя раскрывае характар эпохі, якую яно прадстаўляе. І парадак, у якім гэтыя імёны прадстаўлены, адпавядае парадку прасоўвання ў часе, запраграмаванаму Богам. Мы ўбачым пры вывучэнні Адкрыцці 2 і 3, дзе паважаецца і пацвярджаецца парадак гэтых імёнаў, значэнне гэтых сямі імёнаў, але першыя і апошнія, « *Эфес і Лаадыкея* », адкрываюць толькі ім, выкарыстанне іх Духам. У значэнні, адпаведна, «запусціць» і «асуджаных людзей», мы знаходзім « *альфу і амегу, пачатак і канец* » эры хрысціянскай ласкі. Не дзіўна, што Езус прадставіў сябе ў вершы 8 такім вызначэннем: « *Я альфа і амега* ». Такім чынам ён адзначае сваю прысутнасць са сваімі вернымі рабамі на працягу ўсёй хрысціянскай эры.

Верш 12: « *Я павярнуўся, каб даведацца, які голас гаворыць са мною. І калі я азірнуўся, я ўбачыў сем залатых падсвечнікаў,*

Дзеянне « *павароту* » прымушае Яна зірнуць на ўсю хрысціянскую эпоху, бо ён сам быў перанесены ў момант вяртання Езуса ў славе. Пасля дакладнасці « *за* », мы маем тут « *я павярнуўся* », і зноў « *і, пасля таго, як павярнуўся* »; Дух моцна настойвае на такім поглядзе ў мінулае, каб мы прытрымліваліся яго ў яго логіцы. І што тады бачыць Жан? « *Сем залатых падсвечнікаў* ». І тут справа падазроная, як « *сем асамблей* ». Бо мадэль « *падсвечніка* » была знойдзена ў габрэйскім табернакулюме і мела сем галін, якія ўжо разам сімвалізавалі асвятчэнне Духа Божага і Яго святло. Гэта назіранне азначае, што, як і « *сем Асамблей* », « *сем падсвечнікаў* » сімвалізуюць асвятчэнне Божага святла, але ў сямі момантах, адзначаных на працягу ўсёй хрысціянскай эры. Падсвечнік прадстаўляе выбраных эпохі ,

ён атрымлівае алей Духа Божага, ад якога залежыць, каб асвятляць выбраных сваім святлом.

Аб'ява аб вялікім бедстве

Верш 13: « *І пасярод сямі свяцільнікаў адзін, як сын чалавечы, апрануты ў доўгую вопратку і з залатым поясам на грудзях.* »

Тут пачынаецца сімвалічнае апісанне Пана Езуса Хрыста. Гэтая сцена ілюструе абяцанні Езуса: Луці 17:21: « *Ніхто не скажа: Ён тут, або: Ён там. Бо вось, Валадарства Божае сярод вас.* » ; Мф.28:20: « *І навучы іх выконваць усё, што Я загадаў табе. І вось, Я з вамі ва ўсе дні аж да сканчэння свету.* ». Гэта бачанне вельмі падобнае да бачання Данііла 10, дзе верш 1 прадстаўляе яго як аб'яву " *вялікага бедства* " для яўрэйскага народа. Такім чынам, Адкрыццё 1 таксама абвясчае « *вялікае бедства* », але на гэты раз для Хрысціянскай Асамблеі. Параўнанне двух бачанняў вельмі павучальнае, таму што дэталі адаптаваны да кожнага з двух вельмі розных гістарычных кантэкстаў. Сімвалічныя апісанні, якія будуць прадстаўлены, тычацца Ісуса Хрыста ў кантэксце Яго канчатковага слаўнага вяртання. Агульным для гэтых двух « *ліхаў* » з'яўляецца тое, што яны адбываюцца ў канцы двух саюзаў, паслядоўна ўсталяваных Богам. Давайце зараз параўнаем два бачання: «... *сын чалавечы* » ў гэтым вершы быў « *чалавекам* » у Данііла, таму што Бог яшчэ не ўвасобіўся ў Езусе. Наадварот, у « *сыне чалавечым* » мы знаходзім « *сына чалавечага* », якога Езус пастаянна называе, кажучы пра яго ў Евангеллі. Калі Бог так настойваў на гэтым выразе, гэта таму, што яно ўзаконьвае Яго здольнасць ратаваць людзей. Ён тут « *апрануты ў доўгае адзенне* », « *апрануты ў палатно* » ў Данііла. Ключ да значэння гэтай *доўгай мантыі* даецца ў Адкр.7:13-14. Яе нясуць тыя, хто памірае як мучанік праўдзівай веры: « *І адзін са старцаў, адказваючы, сказаў мне: Тыя, што апранутыя ў белыя шаты, хто яны і адкуль прыйшлі? Я сказаў яму: спадару, ты гэта ведаеш. І сказаў мне: гэта тыя, што прыходзяць ад вялікага гора; яны вымылі вопратку сваю і выбелілі яе ў крыві ягняці.* ». Езус носіць « *залаты пояс на грудзях* » або, на сэрцы, але « *на сцёгнах* », сімвалы сілы ў Данііла. А « *залаты пояс* » сімвалізуе **праўду** паводле Эф.6:14: « *Дык стойце, **аперажайцеся праўдаю на сцёгнах вашых** ; апраніся ў панцыр праўды* » ; ". Як і Езус, праўда шануецца толькі тымі, хто яе любіць.

Верш 14: « *Галава яго і валасы белыя, як белая воўна, як снег; вочы ягоныя былі як полымя вогненнае;* »

Белы, сімвал дасканалай чысціні, характарызуе Бога Ісуса Хрыста, які, такім чынам, мае жах перад грахам. Аднак абвясчэнне « *вялікага бедства* » можа мець толькі на мэце пакаранне грэшнікаў. Гэта прычына датычыцца абодвух бедстваў, таму мы знаходзім тут і ў Данііла Бога, вялікага Суддзю, чые « *вочы, як полымя вогненнае* ». Яго позірк паглынае грэх або грэшніка, але выбраннік Езуса вырашыў адмовіцца ад граху, у адрозненне ад фальшывага габрэя і фальшывага хрысціянскага бунтара, якіх

у канчатковым рахунку знішчыць суд Езуса Хрыста. І канчатковы кантэкст гэтага « бяда » вызначае яго гістарычных ворагаў, усе яны вызначаны ў раздзелах гэтай кнігі і ў раздзеле Данііла. Аро.13 прадстаўляе іх нам у выглядзе двух « звяроў », ідэнтыфікаваных па імёнах « мора і зямля », якія абазначаюць каталіцкую веру і пратэстанцкую веру, якая паходзіць ад яе, як вынікае з іх імёнаў у адпаведнасці з Быц.1:9-10. . Па яго вяртанні два саюзныя звяры становяцца адным, аб'яднаўшыся, каб змагацца з яго шабашам і яго вернымі. Яго ворагі будуць у жаху, паводле Адкр.6:16, і не ўстаяць.

Верш 15: « *Ногі ягоныя былі, як распаленая медзь, быццам ён гарэў у печы; і голас яго быў як шум водаў многіх.* »

Ногі Езуса такія ж чыстыя, як і ўсё астатняе цела, але на гэтай выяве яны апаганеныя, наступаючы на кроў мяцежных грэшнікаў. Як у Дан.2:32, « медзь », нячысты металічны сплаў, сімвалізуе грэх. У Адкр.10:2 мы чытаем: « *У руцэ ў яго была разгорнутая кніга. Ён паставіў правую нагу сваю на мора, а левую нагу на зямлю* ; ". Адкр.14:17 да 20 гэта дзеянне называецца « зборам вінаграду »; тэма, развітая ў Ісаі 63. « Многія воды » сімвалізуюць, у Адкр 17:15, « народы, натоўпы, народы і мовы », якія заключылі саюз з « блудніцай Вавілонам Вялікім »; назва папскай рымска-каталіцкай царквы. Гэты саюз у апошнюю хвіліну аб'яднае іх, каб супрацьстаяць субоце, асвячонай Богам. Яны пойдучь так далёка, што вырашаць забіць яго верных назіральнікаў. Таму мы разумеем сімвалы Яго праведнага гневу. У бачанні Езус паказвае сваім выбраннікам, што яго адзіны асабісты боскі « голас » больш магутны, чым голас усіх народаў зямлі разам узятых.

Верш 16: « *У яго правай руцэ было сем зорак. З вуснаў яго выходзіў востры, двухбаковы меч; і твар яго быў, як сонца, калі яно свеціць у сваёй сіле.* »

Сімвал « сямі зорак », які трымае « ў яго правай руцэ », нагадвае пра яго пастаяннае панаванне, якое адно можа даць Божае благаслаўленне; так часта і масава памылкова сцвярджаюць яго няверныя ворагі. Зорка з'яўляецца сімвалам рэлігійнага пасланніка, таму што, як і зорка з Быцця 1:15, яе роля - « асвятляць зямлю », у яго выпадку, боскай справядлівасцю. У дзень свайго вяртання Ісус уваскрасіць (ажыўляе або ўваскрасіць пасля поўнага імгненнага знішчэння, якое называецца смерцю) сваіх абраных з усіх эпох, сімвалізаваных назвамі сямі Асамблей . У гэтым слаўным кантэксце для сябе і для яго верных выбраннікаў ён прадстаўляе сябе як « Слова Божае », чый сімвал « вострага двусечнага мяча » цытуецца ў Гбр.4:12. Гэта гадзіна, калі гэты меч дасць жыццё і смерць, у адпаведнасці з верай, праяўленай у гэта боскае слова, запісанае ў Бібліі, якое Ап. 11:3 сімвалізуе як « два сведкі » Бога. У людзей толькі знешні выгляд твару ідэнтыфікуе іх і дазваляе іх адрозніць; таму гэта найвышэйшы элемент ідэнтыфікацыі. У гэтай візіі Бог таксама прытасоўвае свой твар да мэтавага кантэксту. У Данііла, у бачанні, Бог сімвалізуе свой твар « маланкай », тыповым сімвалам грэчаскага бога Зеўса, таму што ворагам прароцтва будзе грэцкі народ Селеўкідаў цара Антыёха IV, які выканаў прароцтва ў – 168 У бачанне Апакаліпсісу, аблічча Езуса таксама набывае выгляд яго ворага,

якім на гэты раз з'яўляецца « сонца, калі яно свеціць у сваёй сіле ». Гэта праўда, што гэтая апошняя спроба знішчыць з зямлі любое захаванне святой боскай суботы з'яўляецца апагеам паўстанцкай барацьбы за шанаванне «дня няскоранага сонца», устаноўленага 7 сакавіка 321 г. імператарам Канстанцін 1^{эп}. Гэты лагер паўстанцаў сустрэне перад сабою « сонца боскай справядлівасці » ва ўсёй яго боскай сіле, і гэта ў першы дзень вясны 2030 года.

Верш 17: « Калі я ўбачыў яго, я ўпаў да ног яго, як мёртвы. Ён усклаў на мяне правую руку і сказаў: ня бойся! »

Рэагуючы такім чынам, Джон толькі прадчувае лёс тых, хто сутыкнецца з ім у момант яго вяртання. Данііл паводзіў сябе гэтак жа, і ў абодвух выпадках Езус супакойвае і ўмацоўвае свайго вернага слугу, свайго раба. « Яго правая рука » пацвярджае сваё благаслаўленне і ў сваёй вернасці, у адрозненне ад паўстанцаў з іншага лагера, абраны не мае прычын баяцца Бога, які прыходзіць яго выратаваць з любові. Выраз « не бойцеся » пацвярджае канчатковы кантэкст, які з 1843 г. характарызуецца гэтым адвентысцкім пасланнем ад першага анёла з Ап. прыйшоў; і пакланяцца таму, хто стварыў неба і зямлю, і мора і крыніцы водаў. » ; гэта значыць, Бог-стваральнік.

Верш 18: « Я першы і апошні і жывы. Я быў мёртвы; і вось, Я жыву на векі вечныя. Я трымаю ключы ад смерці і пекла. »

Такімі словамі выражае сябе сапраўды Езус, пераможца д'ябла, граху і смерці. Яго словы « першы і апошні » пацвярджаюць паведамленне аб пачатку і канцы часоў, ахопленых прароцтвам, але ў той жа час Езус пацвярджае сваю жыватворную боскасць ад свайго першага да апошняга стварэння. Той, хто « трымае ключы смерці », мае ўладу вырашаць, каму жыць, а каму памерці. Гадзіна яго вяртання - гэта час, калі яго святыя ўваскрэснуць падчас " першага ўваскресення ", прызначанага для " *блаславёных мёртвых у Хрысце* " паводле Адкр.20:6. Давайце пазбавімся ўсіх міфаў аб традыцыях фальшывага хрысціянства грэчаскай і рымскай спадчыны і зразумеем, што « *магіла мёртвых* » - гэта проста зямная глеба, якая сабрала памерлых, пераўтвораных у пыл, як напісана ў Быц. 3:19: « *У поце твару свайго будзеш есці хлеб, пакуль не вернешся ў зямлю, з якой ты ўзяты; бо ты прах, і ў прах вернешся.* ». Гэтыя астанкі ўжо ніколі не будуць карыснымі, таму што іх Творца ўваскрэсіць іх з усёй іх асобай, выгравіраванай у яго боскай памяці, у *нятленным нябесным целе* (1 Кар. 15: 42), ідэнтычным целе анёлаў, якія застаюцца ў вернасці Богу: « *Бо ва ўваскресенні людзі не будуць ні жаніцца, ні жаніцца, але будуць, як анёлы Божыя ў небе.* Матф.22:30».

Прарочае паведамленне пра будучыню пацвярджаецца

Верш 19: « Дык напішы тое, што ты бачыў, і тое, што ёсць, і тое, што будзе пасля іх, »

У гэтым азначэнні Езус пацвярджае прароцкае асвятленне глабальнага часу хрысціянскай эры, якая скончыцца з Яго вяртаннем у славе. Апостальскі час звязаны з выразам « *якія вы бачылі* », таму Бог

вызначае Яна як сапраўднага відавочца апостальскага служэння. Ён быў сведкам « *першага кахання* » Абранага, пра якое гаворыцца ў Ап.2:4. «... *тыя, хто ёсць* » датычыцца канца гэтага апостальскага часу, у якім Ян застаецца жывым і актыўным. «... *і тыя, што прыйдуць пасля іх* » абазначае рэлігійныя падзеі, якія будуць адбывацца да часу вяртання Ісуса Хрыста і далей, да канца сёмага тысячагоддзя.

Верш 20: « *Таямніца сямі зорак, якія ты бачыў у правай руцэ маёй, і сямі залатых падсвечнікаў. Сем зорак - гэта анёлы сямі Цэркваў, а сем свяцільнікаў - гэта сем Цэркваў.* ».

« *Анёлы сямі Асамблей* » з'яўляюцца абранымі ўсіх гэтых сямі эпох. Таму што слова « *анёл* » ад грэчаскага «*aggelos*» азначае пасланец, і яно абазначае нябесных анёлаў толькі ў тым выпадку, калі слова «*нябесныя*» гэта ўдакладняе. Сапраўды гэтак жа, « *сем падсвечнікаў* » і « *сем асамблей* », якія падазраюцца ў маім каментарыі, сабраныя тут разам. Такім чынам, Дух пацвярджае маю інтэрпрэтацыю: « *сем падсвечнікаў* » прадстаўляюць асвячэнне святла Бога ў сем эпохах, пазначаных назвамі « *сем асамблей* ».

Адкрыццё 2: Асамблея Хрыста ад пачатку да 1843 г

У тэме *лістоў* мы знаходзім у Rev.2 чатыры паведамленні, якія тычацца часу паміж 94 і 1843 гадамі, а ў Rev.3, тры паведамленні, якія ахопліваюць час з 1843-44 па 2030 год. Давайце з цікавасцю адзначым гэтую паказальную дакладнасць адносна назвы першай і апошняй *літар* : « *Эфес і Лаадыкея* », якія азначаюць адпаведна: кідальны і судзімы народ; пачатак і канец эпохі хрысціянскай ласкі. У Rev.2, у канцы главы, Дух выклікае пачатак «адвентысцкай тэмы вяртання Хрыста», якая накіравана на дату 1828, загадзя ўсталяваную ў Дан.12:11. Акрамя таго, у паслядоўнасці часу, пачатак раздзела 3 Адкрыцці можна законна звязаць з датай 1843, які адзначыў пачатак выпрабавання веры адвентыстаў. Адаптаванае паведамленне прыходзіць, каб санкцыянаваць правераную пратэстанцкую веру: « *Ты мёртвы* ». Гэтыя тлумачэнні былі неабходныя, каб пацвердзіць сувязь паведамленняў з датамі, устаноўленымі ў Данііла. Але бачанне Адкрыцця прыносіць адкрыцці аб пачатку хрысціянскай эры, якія Данііл не распрацаваў. Лісты і пасланні, якія Езус адрасуе сваім слугам на працягу нашай эры, развейваюць рэлігійнае неразуменне ілжывых і зманлівых ілюзій, якія хвалююць мноства вернікаў-хрысціянаў. Там мы знаходзім сапраўднага Езуса з Яго законнымі патрабаваннямі і заўсёды абгрунтаванымі папрокамі. Чатыры *літары* Rev.2 паслядоўна азначаюць чатыры эпохі, размешчаныя паміж 94 і 1843 гадамі.

1 перыяд : Эфес

У 94 годзе апошні сведка запуску Асамблеі Хрыста

Верш 1: « *Напішы анёлу сходу Эфесскага : так кажа той, хто трымае сем зорак у правай руцэ сваёй, хто ходзіць сярод сямі залатых свяцільнікаў:* »

Імем *Эфес* , ад першага перакладу грэчаскага «Эфесіс», што азначае запуская, Бог размаўляе са сваімі слугамі з моманту пачатку Асамблеі Хрыста, у часы рымскага імператара Даміцыяна (81-96).). Такім чынам, Дух накіраваны на час, калі Ян атрымлівае ад Бога аб'яўленне, якое Ён апісвае нам. Ён з'яўляецца апошнім апосталам, які цудам застаўся жывы, і адзін з'яўляецца апошнім відавочцам пачатку Асамблеі Ісуса Хрыста. Бог успамінае сваю боскую сілу; толькі ён « *трымае ў сваёй правай руцэ* », сімвал свайго благаслаўлення, жыццё сваіх выбраннікаў, « *зорак* », чые справы ён ацэньвае, плёны іх веры. У залежнасці ад выпадку ён дабраслаўляе або праклінае. Бог « *кročыць* », зразумейце, што Ён прасоўваецца ў часе свайго праекту, суправаджаючы, пакаленне за пакаленнем, жыццё сваіх выбраных і падзеі ў свеце, якія ён арганізуе або змагаецца: « *і навучыць іх выконваць усё, што я прадпісаў табе. І вось, Я з вамі ва ўсе дні аж да сканчэння свету.* Мц.28:20». Аж да канца свету яго выбраннікам трэба будзе здзяйсняць справы, якія Ён загадзя падрыхтаваў

для іх: «*Бо мы — Яго твор, створаныя ў Хрысце Езусе на добрыя справы, якія Бог загадзя падрыхтаваў, каб мы маглі практыкаваць іх. Эф.2:10*». І ім дзевядзецца прыстасоўвацца да канкрэтных умоў, неабходных у кожнай з сямі эпох. Бо ўрок, дадзены ў «*Эфесе*», сапраўдны для сямі эпох; «*сем зорак, якія трымае ў сваёй правай руцэ*», ён можа дазволіць упасці і ўпасці на зямлю, тыя, якія тычацца непакорлівых хрысціян. Памятайце, што «*падсвечнік*» карысны толькі тады, калі ён свеціць, а каб асвятляць, ён павінен быць напоўнены алеем, сімвалам боскага Духа.

Верш 2: «*Я ведаю справы твае, і працу тваю, і стойкасьць тваю. Я ведаю, што вы цярпець не можаце дрэнных хлопцаў; што вы выпрабоўвалі тых, хто называе сябе апосталамі і не, і што вы выпрабавалі знойдзеныя хлусы;*»

Увага! Часы спражэння дзеяслова надзвычай важныя, бо вызначаюць мэталы час апостальскай эры. У гэтым вершы дзеяслоў, спалучаны ў цяперашнім часе, адносіцца да 94 года, а дзеяслоў у мінулым часе адносіцца да часу ганенняў, учыненых рымскім імператарам Неронам, паміж 65 і 68 гадамі.

У 94 г. хрысціяне любяць праўду, якая ўсё яшчэ застаецца непашкоджанай і несказанай, і ненавідзяць «*злых*» язычнікаў і асабліва сярод іх уладных рымлян таго часу. Для гэтага ёсць прычына, і гэта таму, што апостал Ян яшчэ жывы, як і многія іншыя старажытныя сведкі праўды, якой вучыў Ісус Хрыстос. Такім чынам, «*хлусаў*» лёгка раскрыць. Бо ў кожную эпоху ненавернуты кукаль спрабуе змясцацца з пшаніцай, таму што страх Божы яшчэ вялікі, а вестка збаўлення спакуслівая і прывабная. Яны ўводзяць ілжывыя ідэі ў дактрыну. Але ў выпрабаванні любові да праўды яны праваліліся і былі выкрытыя сапраўды асвечанымі абранымі. Падобным чынам, адносна мінулага апостальскай эпохі, «*вы выпрабавалі*», Дух нагадвае, як выпрабаванне смерцю скінула зманлівыя маскі ілжэхрысціянаў, сапраўдных «*хлусаў*», аб'яўленых у гэтым вершы, паміж 65 і 68 гг., калі Нэрон перадаў абранага Хрыста дзікім звярам у сваім Калізеі, каб прапанаваць жыхарам Рыма крывавае відовішча. Але адзначым, што Езус выклікае гэтую руплівасць мінулай эпохі.

Верш 3: «*Каб ты меў цярпенне, што ты пацярпеў за імя Маё і не стаміўся*».»

Зноў звярніце ўвагу на часы спражэння дзеясловаў!

Калі сведчанне стойкасці яшчэ захавалася, то сведчанне пакуты ўжо не. І Бог абавязаны нагадаць пра прыняцце пакут, якое было выяўлена і высока ўшанавана каля 30 гадоў таму, паміж 65 і 68 гадамі, калі крыважэрны рымлянін Нэрон аддаваў хрысціян на смерць, прапанаваную як відовішча свайму народу, вычварэнскаму і разбэшчанаму. Толькі ў гэты час абраны лагер «*пакутаваў*» сваім «*імам*» і не «*стаміўся*».

Верш 4: «*Але што я маю супраць цябе, так гэта тое, што ты адмовіўся ад свайго першага каханья*».»

Прапанаваная пагроза становіцца больш зразумелай і пацверджанай. У той час хрысціяне былі вернымі, але руплівасць, праяўленая пры Нероне, аслабла або больш не існавала; тое, што Езус называе «*стратай першага*

кахання », такім чынам мяркуючы для эры 94 існаванне другога кахання, якое значна саступае першаму.

Верш 5: « *Дык успомні, адкуль ты выптаў, і пакайся, і рабі ранейшыя справы твае; а калі не, то Я прыйду да цябе і здыму сьветач твой зь месца яго, калі не пакаешся.* »

Простая павага ці простае прызнанне праўды не прыносіць збаўлення. Бог патрабуе большага ад тых, каго Ён ратуе, каб зрабіць іх сваімі вечнымі спадарожнікамі. Вера ў вечнае жыццё мае на ўвазе дэвальвацыю першага жыцця. Пасланне Езуса заўсёды застаецца нязменным паводле Матфея 16:24 да 26: « *Тады Ісус сказаў сваім вучням: Калі хто хоча ісці за Мною, няхай адрачэцца ад сябе, няхай возьме адказнасць за свой крыж і няхай ідзі за мной. Бо хто хоча жыцьцё сваё захаваць, той страціць яго, а хто страціць жыцьцё сваё дзеля Мяне, той знойдзе яго. І якая карысць чалавеку здабыць увесь свет, калі ён загіне душой сваю? Або што б чалавек даў узамен за сваю душу?* » Пагроза пазбавіць Яго Духа, якую сімвалізуе « *падсвечнік* », паказвае, што для Бога сапраўдная вера — гэта далёка не прасты цэтлік, наклеплены на душу. У эфескі перыяд сімвалічны свечнік Бога Духа быў на Усходзе, у Ерусаліме, дзе нарадзілася хрысціянская вера, і ў цэрквах, створаных Паўлам у Грэцыі і сучаснай Турцыі. Рэлігійны цэнтр неўзабаве будзе перанесены на Захад і галоўным чынам у Рым у Італіі.

Верш 6: « *У вас ёсць тое, што вы ненавідзіце справы Мікалаітаў, якія і Я ненавіджу.* »

У гэтым лісце рымляне названы сімвалічна, пасля « *злых* »: « *мікалаіты* », што азначае народ-пераможца або народ Перамогі, уладары таго часу. У грэцкай мове тэрмін «Nike» - гэта імя персаніфікаванай перамогі. Што ж такое « *справы Мікалаітаў* », якія ненавідзяць Бог і Яго выбраннікі? Язычніцтва і рэлігійны сінкрэтызм. Яны ўшаноўваюць мноства паганскіх бостваў, найвялікшым з якіх прысвечаны дзень тыдня. Наш цяперашні каляндар, які прысвойвае сямі дням тыдня назвы сямі зорак, планет або зорак нашай сонечнай сістэмы, з'яўляецца прамой спадчынай рымскай рэлігіі. І культ першага дня, прысвечанага «непераможнаму сонцу», дасць з часам, з 321 г., асаблівую падставу Богу-стваральніку ненавідзець *рэлігійныя «творы»* рымлян.

Верш 7: « *Хто мае вуха, няхай чуе, што Дух кажа цэрквам: таму, хто пераможа, дам есці з дрэва жыцця, якое ў раі Божым.* »

Два паведамленні ў гэтым вершы ўспамінаюць зямны час перамогі, « *той, хто перамагае* », і нябесны час яго ўзнагароды.

Гэтая формула з'яўляецца апошнім паведамленнем, якое Езус звяртаецца да сваіх слуг у адну з сямі эпох, на якія накіравана прароцтва. Дух адаптуе яго да асаблівых умоў кожнай эпохі. У Эфесе пачынаецца час, ахоплены прароцтвам, таму Бог прадстаўляе яму вечнае збаўленне ў выглядзе пачатку зямной гісторыі. Вобраз Езуса паўстаў там пад выявай *дрэва жыцця* зямнога саду, які Бог стварыў, каб змясціць там нявіннага і чыстага чалавека. Аро.22 прадказвае гэтае аднаўленне абноўленага Эдэма для шчасця абраных пераможцаў на новай зямлі. Формула, прадстаўленая

кожны раз, тычыцца аспекту вечнага жыцця, які ахвяраваў Езус Хрыстус толькі сваім выбраннікам.

2 перыяд : Смірна

Паміж 303 і 313 гадамі, апошні рымскі «імперскі» пераслед

Верш 8: « *Напішы анёлу сходу ў Смірне : гэтыя словы першага і апошняга, які быў мёртвы і ажыў:* »

Імем « Смірна » другога ліста, у перакладзе з грэчаскага слова «*smirna*», што азначае « *міра* », Бог нацэльвае час жудаснага пераследу, які вёў рымскі імператар Дыяклетыян. « Смірна » - гэта парфума, якой былі забальзамаваныя ногі Ісуса незадоўга да яго смерці і якую прынеслі яму ў ахвяру пры нараджэнні ўсходнія мудрацы. Езус знаходзіць у гэтым выпрабаванні руплівасць сапраўднай веры, якой ён больш не знаходзіў у 94 г. Тыя, хто згаджаецца памерці ў Яго імя, павінны ведаць, што Езус перамог смерць і што зноў жывы, Ён зможа ўваскрасіць іх, як і зрабіў ! зрабіў гэта для сябе. Прароцтва звернута толькі да хрысціянаў, « *першым* » прадстаўніком якіх з'яўляецца сам Ісус. Асімілюючы сваю асобу з жыццём сваіх слуг, ён таксама будзе прадстаўлены « *апошнім* » хрысціянінам.

Верш 9: « *Ведаю скруху тваю і беднасць тваю (хоць ты і багаты), і паклёп тых, што называюць сябе юдэямі, але імі не з'яўляюцца, але з'яўляюцца сінагогай сатаны.* »

Пераследаваныя рымлянамі хрысціяне пазбаўляліся маёмасці і найчасцей караліся смерцю. Але гэтая матэрыяльная і цялесная беднасць робіць іх духоўна багатымі ў крытэрыях веры Божага суда. З іншага боку, ён не хавае свайго меркавання і вельмі ясна выяўляе значэнне, якое ён надае габрэйскай рэлігіі, якая адмовілася ад боскай нормы збаўлення, не прызнаючы Езуса Хрыста як Месію, прарочанага ў Святым Пісанні. Пакінутыя Богам, габрэі захоплены д'яблам і яго дэманамі, і яны становяцца для Бога і Яго сапраўдных выбраннікаў « *сінагогай сатаны* ».

Верш 10: « *Не бойся таго, што будзеш пакутаваць. Вось, д'ябал кіне некаторых з вас у вязніцу, каб вы былі выпрабаваны, і будзеце мець пакуты дзесяць дзён. Будзь верны аж да смерці, і Я дам табе вянок жыцця.* »

У гэтым вершы д'ябал называецца Дыяклетыянам, гэты жорсткі рымскі імператар і звязаны з ім «тэтрархі» люта ненавідзелі хрысціян, якіх яны хацелі знішчыць. Абвешчаны пераслед або « *смутак* » працягваўся на працягу « *дзесяці дзён* » або «дзесяці гадоў» у рэчаіснасці паміж 303 і 313 гг. Некаторым з іх, якія былі « *вернымі да смерці* » як бласлаўленыя пакутнікі, Езус дасць « *вянок жыцця* » ; вечнае жыццё - знак іх перамогі.

Верш 11: « *Хто мае вуха, няхай чуе, што Дух кажа цэрквам: хто пераможа, той не пацярпіць другой смерці.* »

Гэма паведамлення напрыканцы перыяду: смерць. Гэтым разам Дух выклікае збаўленне, нагадваючы нам, што тыя, хто не прымае першую смерць мучаніцтва за Бога, павінны будучы пацярпець, не маючы магчымасці пазбегнуць, « *другой смерці* » «*возера вогненнага* » апошняга суда. . « *Другая смерць* », якая не закране выбраных, таму што яны ўвойдуць у жыццё вечнае назаўжды.

3 перыяд : Пергам

У 538 г. усталяванне папскага рэжыму ў Рыме

Верш 12: « *Напішы анёлу сходу ў Пергаме : так кажа той, хто мае востры з двух бакоў меч: »*

Імем *Пергам* Бог выклікае час духоўнага пералюбу . У назве *Пергам* два грэчаскіх караня, «réгао і gamos», перакладаюцца як «парушыць шлюб». Гэта лёсавызначальны час пачатку няшчасцяў , якія будуць біць хрысціянскія народы да канца свету. Улічваючы дату 313 г., папярэдняя эпоха сведчыць пра доступ да ўлады і паганскае праўленне імператара Канстанціна I ' сына тэтрарха Канстанцыя Хлора і пераможцы супраць Максенцыя. Імператарскім указам ад 7 сакавіка 321 г. ён адмовіўся ад штотыднёвага адпачынку святой суботы сёмага Божага дня, цяперашняй суботы, аддаўшы перавагу першаму дню, прысвечанаму ў той час язычніцкаму культу сонечнага бога «Сол». Invictus” , Няскоранае сонца. Падпарадкоўваючыся яму, хрысціяне здзяйснялі «духоўны пералюб», які з 538 г. стаў афіцыйнай нормай рымскага папства, звязанага з *Пергамскім перыядам* . Няверныя хрысціяне ідуць за Вігіліем, новым рэлігійным лідэрам, устаноўленым імператарам Юстыніянам ¹. Гэты інтрыган скарыстаўся сваімі адносінамі з Феадорай, прастытуткай, якую выдаў замуж імператар, каб атрымаць папскую пасаду, пашыраную яго новай універсальнай рэлігійнай уладай, гэта значыць каталіцкай. Такім чынам, пад імем *Пергам* , Бог асуджае практыку «нядзелі», новую назву і прычыну духоўнага *пералюбу* , пад якой ранейшы «дзень сонца», атрыманы ў спадчыну ад Канстанціна, працягвае шанавацца рымскай хрысціянскай царквой. Ён прэтэндуе на тое, каб быць Ісусам Хрыстом, і прэтэндуе на гэта тытулам свайго папскага кіраўніка, «вікарыі Сына Божага» (Замена або замена Сына Божага), на лацінскай мове «VICARIVS FILII DEI», колькасць літар гэта « 666 »; лік, які адпавядае таму, што Адкр.13:18 прыпісвае рэлігійнаму элементу " *звера* ". Эпоха пад назвай *Пергам*, такім чынам, пачынаецца з неталерантнага і ўзурпатарскага папскага праўлення, якое пазбаўляе Езуса Хрыста, Усемагутнага Бога ўвасаблення, яго тытул кіраўніка Асамблеі, паводле Дан.8:11; Эф.5:23: « *Бо муж — галава жонкі, як і Хрыстос — галава Касцёла, які з'яўляецца Яго цэлам і якога Ён Збаўца.* » Але будзьце асцярожныя! Гэтая акцыя натхнёная самім Богам. У рэчаіснасці менавіта ён адступіў і перадаў папскаму рэжыму хрысціянскую веру, якая стала афіцыйна нявернай. Нахабства гэтага рэжыму, асуджанага ў Дан.8:23, заходзіць так далёка, што прымушае яго ўзяць на сябе ініцыятыву « *змяніць часы і закон* » , устаноўленыя Богам асабіста, паводле Дан.7:25. І больш за тое, не звяртаючы ўвагі на яго перасцярогу не называць ніводнага чалавека духоўна «айцом», ён ушаноўвае сябе тытулам «Найсвяцейшы Айцец», такім чынам узвышаючы сябе над Богам-стварыцелем, заканадаўцам, і яму аднойчы гэта будзе выгадна: « *І нікога не называйце сваім бацькам на зямлі; бо адзін у вас Айцец, Які ў нябёсах.* (Мац.23:9).» Гэты чалавечы кароль мае наступнікаў, праз якіх рэжым і яго эксцэсы будуць працягвацца да дня суда,

запраграмаванага найвялікшым, самым моцным і самым справядлівым, сапраўдным «Найсвяцейшым Нябесным Айцом».

^{Таму} імператар Юстыніян I усталяваў гэты рэлігійны рэжым, які Бог лічыў «пералюбам» у адносінах да яго. Таму важнасць гвалту павінна быць адзначана і зафіксавана ў гісторыі. Мы адзначаем, што ў 535 і 536 гадах, падчас яго праўлення, адбыліся два гіганцкія вывяржэнні вулканаў, якія азмрочылі атмасферу і выклікалі ў 541 годзе смяротную эпідэмію чумы, якая не вымрэ да 767 года, з пікам максімальнай атакі ў 592 годзе. Боскі праклён мог не прымаць больш жудаснай формы, і падрабязнасці на гэтую тэму будуць прадстаўлены ў наступным вершы.

Верш 13: «*Ведаю, дзе ты жывеш, ведаю, што там трон сатаны. Ты памятаеш імя маё і не адрокся ад веры маёй нават у дні Анціпы, майго вернага сведкі, які быў забіты сярод вас, дзе сатана жыве.*»

У прароцтве падкрэсліваецца «*трон*» і месца яго размяшчэння з-за яго славы і ўшанаванняў, якія грэшнікі аказваюць яму і сёння. Гэта зноў «Рым», які аднаўляе сваё панаванне, на гэты раз, пад гэтым ілжыва хрысціянскім і цалкам паганскім рэлігійным аспектам. Той, хто прэтэндуе на тое, каб быць яго «заменай» (ці вікарыем), Папам, нават не прымушае Бога звяртацца да яго асабіста. Адрасатам прароцтва з'яўляецца абраны, а не заняпалы і не ўзурпатар, які праслаўляе паганскія абрады. Гэта высокае месца рымска-каталіцкай веры мае свой папскі *трон* у Рыме, у Латэранскім палацы, які Канстанцін I шчодро ^{прапанаваў} біскупу Рыма. Гэты латэранскі палац знаходзіцца на гары Цэлій, адным з «сямі пагоркаў Рыма», які знаходзіцца на паўднёвым усходзе горада; Імя Цэлій азначае: неба. Гэты пагорак з'яўляецца самым доўгім і вялікім па плошчы з сямі. Побач з Латэранскай царквой, якая і сёння з'яўляецца для папства і яго духавенства самай важнай каталіцкай царквой у свеце, узвышаецца самы вялікі абеліск, які існуе ў Рыме, дзе ён дасягае вышыні 47 метраў. Выяўлены пад 7 метрамі зямлі і разбіты на тры часткі, ён быў створаны ў 1588 годзе папам Сікстам V, які ў той жа час арганізаваў панаванне дзяржавы Ватыкан у наступную прароцкую эпоху пад назвай *Фіяціра*. Гэты сімвал егіпецкага сонечнага культу мае вялікі надпіс на стэле, якая нагадвае аб прапанове Канстанціна. На самай справе гэта быў яго сын Канстанцый II, які пасля смерці свайго бацькі прывёз яго з Егіпта ў Рым, каб часткова выканаць жаданне свайго бацькі, які хацеў прывезці яго ў Канстанцінопаль. Такое прысвячэнне ў славу Канстанціна I ^{звязана} хутчэй з жаданнем Бога, чым сына Канстанціна. Таму што ўвесь абеліск з яго высокім пастаментам пацвярджае прароцкую сувязь, якая робіць Канстанціна I ^{грамадзянскай} уладай, якая ўстанаўлівае рэшту «дня сонца», і Папу, у той час простага біскупа хрысціянскай царквы Рыма, рэлігійная ўлада, якая навязвае, рэлігійна, гэты паганскі дзень пад назвай «нядзеля» або дзень Гасподні. На вяршыні гэтага абеліска знаходзяцца чатыры выразныя сімвалы, якія ідуць адзін за адным у парадку ўзрастання: 4 львы, якія сядзяць на яго кончыку, арыентаваныя на чатыры бакі свету, над якімі знаходзяцца чатыры горы, увянчаныя сонечнымі прамянямі, а над гэтым разам дамінуе хрысціянскі крыж. Сімвал львоў, скіраваны на чатыры бакі свету, абазначае каралеўскую ўладу ў яе

універсальнай сіле; што пацвярджае, яго апісанне раскрыта ў Дан.7 і 8. Rev.17:18 пацвердзіць выказванне пра Рым: « *А жанчына, якую ты бачыў, гэта вялікі горад, які мае царства над царамі зямлі.* » Акрамя таго, егіпецкі картуш, выгравіраваны на абеліску, выклікае «нячыстае жаданне, якое цар адрасуе Амону», богу сонца. Усе гэтыя рэчы выяўляюць сапраўдную прыроду хрысціянскай веры, якая панавала ў Рыме з часоў Канстанціна I з 313 года, даты яго перамогі. Гэты абеліск і сімвалы на ім сведчаць пра «*поспех*» слугі д'ябла, прадказанага ў Дан.8:25, якому праз Канстанціна I ^{удалосся} надаць хрысціянскай веры выгляд рэлігійнага сінкрэтызму, рашуча асуджанага Богам у Ісуса Хрыста. Я абагульняю пасланне гэтых сімвалаў: «крыж»: хрысціянская вера; «сонечныя промні»: саярнае пакланенне; «горы»: зямная ўлада; «чатыры львы»: усеагульная царства і сіла; «абеліск»: Егіпет, грэх, з моманту паўстання фараона зыходу, і за грэх, які ўяўляе сабой ідалапаклонніцкае пакланенне сонечнаму богу Амону. Бог прыпісвае гэтыя крытэрыі рымска- каталіцкай веры, распрацаванай Канстанцінам I да гэтых сімвалаў праз егіпецкі картуш ён дадае сваё меркаванне аб рэлігійнай прыхільнасці біскупаў Рыма, абодвух з якіх ён лічыць нячыстымі; іх ужо называюць «папамі» рэлігійныя браты горада. Сувязь хрысціянскай веры з сонечным культам, які ўжо практыкаваў і ўшаноўваў сам Канстанцін, ляжыць у аснове страшнага праклёну, які чалавецтва будзе несці пастаянна да канца свету. Гэты Латэранскі *трон не канкуруе з рымскімі імператарамі, таму што з часоў Канстанціна I* яны больш не жывуць у Рыме, а на ўсходзе імперыі, у Канстанцінопалі. Такім чынам, ігнаруючы прарочае адкрыццё, дадзенае Ісусам Хрыстом Яну, мноства людзей становяцца ахвярамі найвялікшага рэлігійнага падману ўсіх часоў. Але іх няведанне з'яўляецца грахам, таму што яны не любяць праўду і, такім чынам, самім Богам адданы хлусні і хлусам усіх відаў. Недастатковая адукаванасць насельніцтва *пергамскага перыяду* тлумачыць поспех папскага рэжыму, які навязваўся і падтрымліваўся рымскімі імператарамі таго часу. Што не перашкаджае некаторым сапраўды абраным чыноўнікам адмаўляцца ад гэтай новай нелегітымнай улады і адхіляць яе; што прымушае Езуса прызнаць іх сваімі сапраўднымі слугамі. Рымскае месцазнаходжанне выбраных было зроблена, звярніце ўвагу, што Дух знайшоў там у 538 слугах, якія захавалі веру ў імя Ісуса, шануючы няззелю. Аднак у гэтым месцы Рыма апошнія пакутнікі або «верныя сведкі» былі заўважаны толькі ў часы Нерона, у 65-68 гг., і Дыяклетыяна паміж 303 і 313 гг. « *Антыпа* » — яго « *верны сведка* » мінулых часоў. Гэта грэцкае імя азначае: супраць усіх. Здаецца, ён пазначае апостала Паўла, першага весніка Евангелля Ісуса Хрыста ў гэтым горадзе, дзе ён памёр як мучанік, абезгалоўлены ў 65 годзе пры імператары Нероне. Такім чынам, Бог аспрэчвае ілжывы і зманлівы тытул Папаў «вікарыі Сына Божага». Сапраўдным вікарыем быў верны Павел, а не няверны Вігілій і не хто-небудзь з яго наступнікаў.

Усемагутны Бог Творца выгравіраваў у прыродзе важныя моманты рэлігійнай гісторыі хрысціянскай эпохі; моманты, калі праклён набывае моцны характар з сур'ёзнымі наступствамі для хрысціянскага народа. Ужо падчас свайго зямнога служэння Ісус Хрыстос даў сваім дванаццаці

здзіўленым і здзіўленым апосталам доказ таго, што ён кантралюе шторм на Галілейскім возеры; шторм, які ён супакоіў у імгненне, па яго камандзе. У нашай эры перыяд паміж 533 і 538 гадамі набыў гэты асабліва пракляты характар, бо, усталяваўшы папскі рэжым імператарам Юстыніянам I ' Бог хацеў пакараць хрысціян, якія падпарадкоўваліся ўказу, выдадзенаму імператарам Канстанцінам I , які зрабіў яго абавязковым адпачываць у «дзень Непераможнага Сонца» ў першы дзень тыдня, пачынаючы з 7 сакавіка 321 г. У гэты перыяд ^{пракляты} Ён, Бог, выклікаў абуджэнне двух вулканаў, якія задушылі паўночнае паўшар'е планеты і пакінулі сляды на паўднёвым паўшар'і таксама аж да Антарктыды. Праз некалькі месяцаў, размешчаны на антыподах адзін аднаго ў раёне экватара, распаўсюджванне цемры было вельмі эфектыўным і вельмі смяротным. Мільярды тон пылу распаўсюджваюцца ў атмасферу, пазбаўляючы людзей святла і іх звычайных харчовых культур. Сонца ў зеніце свяціла такое ж святло, як і поўня, якая цалкам знікла. Гісторыкі адзначылі гэтае сведчанне, паводле якога войскі Юстыніяна адбілі Рым у остготаў дзякуючы снежнай буры ў сярэдзіне ліпеня. Першы вулкан пад назвай «Кракатау» знаходзіцца ў Інданезіі і абуджаецца ў кастрычніку 535 года з неймавернай велічынёй, ператвараючы горную мясцовасць у марскую зону больш чым на 50 км. А другі, пад назвай «Илопанго», знаходзіцца ў Цэнтральнай Амерыцы і вывяргаўся ў лютым 536 года.

Верш 14: *« Але ў мяне ёсць нешта супраць вас, што ў вас ёсць тыя, хто трымаецца навукі Валаама, які навучыў Валака паставіць камень спатыкнення перад сынамі Ізраілевымі, каб яны елі ідалаахвярнае і ўчынялі распусу. »*

Дух апісвае духоўную сітуацыю, якая склалася ў Рыме. З 538 г. верныя выбарныя чыноўнікі таго часу сталі сведкамі ўсталявання рэлігійнай улады, якую Бог параўноўвае з прарокам « Валаамам ». Гэты чалавек служыў Богу, але дазволіў спакусіць сябе прынадай выгады і зямных дабротаў; усё тое, што падзяляла рымскі папскі рэжым. Акрамя таго, « Валаам » стаў прычынай падзення Ізраіля, адкрыўшы « Валаку » сродкі, з дапамогай якіх ён мог яго знішчыць: дастаткова было падштурхнуць яго да таго, каб прыняць шлюбы паміж габрэямі і язычнікамі; рэчы, якія Бог рашуча асудзіў. Параўноўваючы яго з « Валаамам », Бог дае нам малюнак папскага рэжыму. Тады абраны разумее сэнс дзеянняў, да якіх сам Бог прымушае д'ябла і яго нябесных і зямных партнёраў. Праклён хрысціянскай царквы ляжыць на прыняцці паганскага «дня няскоранага сонца», які адзначаўся з 321 года нявернымі хрысціянамі. І папскі рэжым, як « Валаам », будзе працаваць на іх падзенне і ўзмацніць іх боскі праклён. « *Идалаахвярнае мяса* » — толькі вобраз у параўнанні з паганскім «днем сонца». Рым прыўносіць паганства ў хрысціянскую рэлігію. Але вы павінны разумець, што яны аднолькавай прыроды і нясуць аднолькавыя сур'ёзныя наступствы перад Божым судом... Тым больш, што праклёны, выкліканыя « *Валаамам* » хрысціянскай эры, будуць працягвацца да канца свету, адзначаючы вяртаннем у славе Ісуса Хрыста. Няслушнасць хрысціян таксама параўноўваюць з нявернасцю габрэяў, якія аддаліся « блудству » пасля таго,

як Бог даў ім зразумець свае дзесяць заповедзяў. Паміж 321 і 538 гадамі няверныя хрысціяне дзейнічалі як яны. І гэтая акцыя працягваецца дагэтуль.

Верш 15: « Нягледзячы на гэта, у вас таксама ёсць людзі, якія трымаюцца дактрыны Мікалаітаў. »

У гэтым паведамленні імя « мікалаітаў », якое цытуецца ў *Эфесе*, зноў з'яўляецца ў гэтым лісце. Але « працы », якія тычацца іх у *Эфесе*, становяцца тут « дактрынай ». Некаторыя рымляне фактычна сталі хрысціянамі з часоў *Эфеса*, затым сталі нявернымі хрысціянамі з 321 г., і гэта афіцыйна рэлігійна з 538 г., ушаноўваючы рымска-каталіцкую « дактрыну ».

Верш 16: « Дык пакайцеся; а калі не, то хутка прыйду да цябе і буду змагацца з імі мячом вуснаў Маіх. »

Выклікаючы « бітву », якую вядзе яго «Слова», « меч вуснаў сваіх », Дух рыхтуе кантэкст для чацвёртага паслання, якое прыходзіць. Гэта будзе 16-е ^{стагоддзе}, дзе Біблія, яе святое напісанае слова, яе « два сведкі » паводле Адкр. 11:3, будуць распаўсюджваць боскую праўду і выкрываць ілжывую рымска-каталіцкую веру.

Верш 17: « Хто мае вуха, хай чуе, што Дух кажа цэрквам: таму, хто пераможа, дам манну схаваную, і таму дам белы камень; і на гэтым камені напісана новае імя, якога ніхто не ведае, акрамя таго, хто яго прымае. »

Як заўсёды, Дух выклікае аспект вечнага жыцця. Тут ён прадстаўляе нам гэта ў вобразе, прарочаным маннай, дадзенай галодным габрэям у засушлівай, бясплоднай і сухой пустыні. Затым Бог вучыў, што Ён можа абараніць і падоўжыць жыццё сваіх выбраных сваёй творчай сілай; што ён здзейсніць, даючы вечнае жыццё сваім адкупленым абраным. Гэта будзе кульмінацыяй усяго яго выратавальнага праекта.

Абранік часу будзе мець ва ўзнагароду вечнае жыццё, якое Дух апісвае ў вобразах. Вобраз нябеснай ежы « манна » схаваны ў царстве нябесным, а яе стваральнікам з'яўляецца сам Бог. У старажытнай сімволіцы манна была ў самым святым месцы, якое ўжо сімвалізавала неба, дзе Бог суверэнна валадарыць на сваім троне. У рымскай практыцы « белы каменьчык » азначаў голас «так», чорны — «не». « Белы камень » таксама абазначае чысціню жыцця выбранніка, які стаў вечным. Яго вечнае жыццё - гэта боскае "так", якое адлюстроўвае поўны энтузіязм і масавы прыём ад Бога. Паколькі выбраннік уваскрашае ў нябесным целе, яго новы стан параўноўваюць з « новым імем ». І гэтая нябесная прырода для сваіх выбраннікаў заўсёды таямнічая і індывідуальная: « ніхто яе не ведае ». Такім чынам, мы павінны ўспадкаваць і ўвайсці ў гэтую прыроду, каб даведацца, што яна ёсць.

4-я ^{эпоха} : Фіяціра

Паміж 1500 і 1800 гадамі рэлігійныя войны

Верш 18: « *Напішы анёлу сходу ў Фіятыры* : так кажа Сын Божы, у якога вочы — як польмя вогненнае, і ногі — як распаленая медзь: »

Чацвёрты ліст пад назвай « *Тыатыр* » згадвае час, калі хрысціянская вера каталіцкай і пратэстанцкай ліг прапанавала агіднае відовішча праз свае

кывавыя сутычкі. Але гэта паведамленне тоіць у сабе вялікія сюрпрызы. У назве *Фіяціра* два грэчаскія корані «*thuaο, téiro*» перакладаюцца як «мярзота і прыносіць смерць з пакутамі». Грэчаскі тэрмін, які апраўдвае такую інтэрпрэтацыю мярзоты, у грэчаскім слоўніку Баі абазначае свінню ці дзіка, калі яны знаходзяцца ў спякоце. І тут неабходныя ўдакладненні. XVI стагоддзе было адзначана абуджэннем пратэстантаў, якія кінулі выклік уладзе рымскага папскага рэжыму. Акрамя таго, каб умацаваць сваю свецкую ўладу, папства ў асобе папы Сікста V стварыла сваю дзяржаву Ватыкан, якая надасць яму грамадзянскую легітымнасць, звязаную з яго рэлігійнай уладай. Вось чаму з 16-га стагоддзя папскі рэжым перанёс сваю штаб-кватэру, якая раней размяшчалася ў Латэранскім палацы, ва ўласнасць у Ватыкан, які ўжо ўяўляў сабой незалежную папскую дзяржаву. Але гэты перанос — толькі падман, бо той, хто выдае сябе за Ватыкан, усё яшчэ сядзіць у Латэранскім палацы; таму што менавіта там, на Латэране, папы вітаюць эмісараў замежных дзяржаў, якія яго наведваюць. І вось у 1587 г. адрамантаваны абеліск, узведзены 3 жніўня 1588 г. каля Латэранскага палаца, быў знойдзены пад 7 метрамі зямлі і ў трох частках знаходзіцца за межамі Рыма, на ўзгорку Ватыкана, на заходнім беразе р Тыбр, які мяжуе з горадам з поўначы на поўдзень. Калі мы глядзелі на план гэтага Ватыкана, я быў здзіўлены, выявіўшы форму свіной галавы, вушы на поўначы, а рыла на паўднёвым захадзе. Такім чынам, пасланне грэцкага «*thuaο*» двойчы пацвярджаецца і апраўдваецца Богам, Арганізатарам гэтых рэчаў. Каталіцкая вера, атрыманая ў спадчыну ад *Пергама*, дасягае вяршыні сваёй агіднасці. Яна жорстка рэагуе з нянавісцю і жорсткасцю на тых, хто, асветлены Бібліяй, нарэшце распаўсюдзіў дзякуючы друкарні, асуджае яе грахі і злоўжыванні. Больш за тое, да таго часу, захавальніца Святога Пісання, якое яна ўзнаўляла сваімі манахамі ў манастырах і абацтвах, яна пераследавала Біблію, якая асуджала яе беззаконне. І яна карае выкрывальнікаў смерцю ўладай сляпых і самазадаволеных манархаў; пакорлівыя выканаўцы яго волі. Выразы, якімі Езус прадстаўляе сябе, цытуючы: « *Той, хто мае вочы, як полымя агню і чые ногі падобныя на вогненную медзь* », выяўляюць яго карныя дзеянні ў адносінах да сваіх рэлігійных ворагаў, якіх ён знішчыць па вяртанні на зямлю. Гэта менавіта дзве хрысціянскія ідэалогіі, якія змагаліся адна з адной да смерці «мячом» і агнястрэльнай зброяй у гэтым гістарычным кантэксце эпохі *Фіяціры*. Затым « *яго ногі* » будуць ляжаць на « *моры і на зямлі* » сімвалам каталіцкай веры і пратэстанцкай веры ў Адкр.10:5 і Адкр.13:1-11. Каталіцызм і пратэстантызм, абодва грэшныя (грэх = *медзь*), непакаяныя, апісваюцца як « *падпаленая медзь* », якая прыцягвае гнеў суда Бога Ісуса Хрыста. Узяўшы гэты вобраз, праз які Ён абвясчае вялікае « *ліха* » ў Ап. 1:15, Бог адкрывае гадзіну, калі апошнія ганіцелі, аб'яднаныя супраць Яго верных дзяцей, біліся адзін з адным да смерці, як дзікія «звяры», якія будуць сімвалізаваць іх у усё прароцтва. Ад Францыска I да Людовіка XIV рэлігійныя войны ішлі адна за адной. І мы павінны адзначыць, як Бог адкрывае праклён французскага народа, узброеную падтрымку папства з часоў Хлодвіга, першага караля франкаў. Каб адзначыць апагей гэтага праклёну, Бог пасадзіў на трон

Францыі маладога Людовіка XIV, якому было «пяць» гадоў. Гэты біблейскі верш з Есс.10:16 выказвае яго пасланне: « *Гора табе, зямля, чый кароль - дзіця, і чые князі ядуць раницай!* » Людовік XIV разбурыў Францыю сваімі шчодрымі выдаткамі на Версальскі палац і дарагімі войнамі. Ён пакінуў пасля сябе Францыю, якая пагрузілася ў галечу, а яго наступнік Людовік XV жыў толькі дзеля распуснасці, якой падзяляў яго неразлучны таварыш па распусце, кардынал Дзюбуа. Агідны персанаж, Луіс Вызначыўшы мішэнню гэтага гневу мяккага і мірнага чалавека, Бог выявіў свой намер нанесці ўдар па спадчыннаму манархічнаму рэжыму за сляпы давер, які ён несправядліва аказваў папскім рэлігійным прэтэнзіям з часоў Хлодвіга.

Верш 19: « *Ведаю ўчынкі твае, і любоў тваю, і веру тваю, і вернае служэньне тваё, і цвёрдасьць тваю, і апошнія ўчынкі твае больш, чым першыя.* »

Гэтыя словы Бог скіроўвае да сваіх слуг, « *верных аж да смерці* », якія прыносяць сябе ў ахвяру на вобраз свайго Пана; іх « *справы* » прымаюцца Богам, таму што яны сведчаць аб іх сапраўднай « *любові* » да свайго Збаўцы. Іх « *вера* » будзе апраўданая, бо яна суправаджаецца « *верным служэннем* ». Прыведзенае тут слова « *канстантнасць* » набывае прыкметнае гістарычнае значэнне. Менавіта ў «Канстанцкай вежы» ў горадзе Эг-Мор Мары Дзюран пражыла ў няволі 40 доўгіх і цяжкіх гадоў, як узор веры. Многія іншыя хрысціяне давалі такое ж сведчанне, часта застаючыся невядомымі гісторыі. Гэта таму, што колькасць пакутнікаў з цягам часу павялічвалася. Апошнія працы тычацца часу праўлення (1643—1715) караля Людовіка Звярніце ўвагу на паказальную ролю назвы « *цмок* », якая абазначае «д'ябла», і адкрытыя агрэсіўныя дзеянні імператарскага і папскага Рыма ў Адкр.12:9-4-13-16. Той, хто называў сябе «каралём-сонца», давёў барацьбу за каталіцызм, абаронцу «дня сонца», атрыманага ў спадчыну з часоў Канстанціна¹. Аднак, каб сведчыць супраць яго, Бог пагрузіў увесь час ягонага доўгага праўлення ў цемру, пазбавіўшы яго цяпла і поўнага святла сапраўднага сонца з сур'ёзнымі наступствамі для рацыёну французскага народа.

Верш 20: « *Але тое, што я маю супраць цябе, гэта тое, што ты дазволіў жанчыне Езавэлі, якая называе сябе прарочыцай, вучыць і спакушаць маіх слуг, каб яны здзяйснялі распусту і елі мяса, прынесенае ў ахвяру ідалам.* »

У 1170 годзе Бог пераклаў Біблію на правансальскую мову П'ерам Вадэсам. Ён быў першым хрысціянінам, які нанова адкрыў дактрыну інтэгральнай апостальскай праўды, уключаючы павагу да сапраўднай суботы і прыняцце вегетарыянства. Вядомы пад імем П'ер Вальдо, ён з'яўляецца вытокаам «Вадуга», якія пасяліліся ў італьянскім Альпійскім П'емонце. Праца Рэфармацыі, якую яны прадстаўлялі, сустрэла супраціў папства, і пасланне знікла. Настолькі, што Бог аддаў усю Еўропу смяротнаму мангольскаму нашэсцю, за якім рушыла ўслед жахлівая эпідэмія чумы, выкліканая манголамі, якая з 1348 г. знішчыла траціну і амаль палову яе насельніцтва. Пасланне гэтага верша, « *ты пакідаеш жанчыну Езавэль...* », з'яўляецца папрокам у адрас рэфарматараў, якія не надалі працы П'ера

Вальдо таго значэння, якое яна заслугоўвала, таму што яна была дасканалай. Паміж 1170 і 1517 гадамі яны ігнаравалі дасканалую дактрыну праўды хрысціянскага збаўлення, і іх рэформа, распачатая ў канцы гэтай эры, з'яўляецца частковай і вельмі няпоўнай.

Заўвага : дактрынальная дасканаласць, зразуметая і прымененая П'ерам Вальдо, паказвае, што ў ім Бог прадставіў поўную праграму Рэфармацыі, якую неабходна было выканаць. Фактычна ўсё было выканана ў два этапы, патрабаванне суботы не пачалося да 1843-1844 гг., у адпаведнасці з часам, адзначаным ва ўказе Дан.8:14.

Каб адлюстраваць папскую рымска-каталіцкую веру, Бог параўноўвае яе з замежнай жонкай караля Ахава, страшнай « *Езавэль* », якая забівала Божых прарокаў і пралівала нявінную кроў. Копія адпавядае мадэлі, а таксама мае той недахоп, што значна даўжэй працуе. Назваўшы яе « *прарочыцай* », Бог скіроўвае на мэту імя новага месца свайго «трону»: Ватыкан, што на старафранцузскай і лацінскай мовах азначае «*vaticinare*»: прарочыць. Гістарычныя падрабязнасці гэтага месца надзвычай паказальныя. Першапачаткова гэта месца было адзначана наяўнасцю рымскага храма, прысвечанага богу « *змеі* » Эскулапу. Гэты сімвал будзе пазначаць д'ябла і папскі рэжым у Адкр.12:9-14-15. Імператар Нерон размясціў там свае калясніцы, а на могілках пахаваны «Сымон Чараўнік». Гэта, здаецца, яго парэшткі, якія будуць ушаноўвацца як рэшткі апостала Пятра, укрываванага ў Рыме. І тут базіліка, прапанаваная Канстанцінам, святкавала хрысціянскую славу. Мясцовасць першапачаткова была балоцістай. Створаная такім чынам хлусня апраўдае новую назву гэтай ватыканскай базылікі, якая, пашыраная і ўпрыгожаная ў 15^{стагоддзі}, атрымае памылковую назву «базіліка святога Пятра Рымскага». Гэты гонар, аказаны ў рэчаіснасці чараўніку і «змею» Эскулапу, апраўдае назву « *магія* », якую Дух прыпісвае рымска-каталіцкім рэлігійным абрадам у Адкр.18:23, дзе біблейская версія Дарбі кажа нам: « *І святло лямпы больш не будзе свяціць у вас; і голас жаніха і жонкі ня будзе ўжо чуцьны ў табе; бо твае гандляры былі вяльможамі зямлі; бо тваім чараўніцтвам усе народы былі збітыя са шляху.* » Менавіта завяршэнне работ на гэтай базыліцы «Сен-П'ер дэ Рым», якія патрабавалі велізарных грошай, прымусіць прэлата Тэцэля прадаць свае «індульгенцыі». Ubачыўшы прабачэнне грахоў за грошы, настаўнік-манах Марцін Лютэр адкрыў сапраўдную прыроду сваёй рымска-каталіцкай царквы. Такім чынам, ён асудзіў сваю д'ябальскую прыроду і некаторыя свае памылкі, вывесіўшы свае знакамітыя 95 тэзісаў у 1517 годзе на дзвярах нямецкай царквы ў Аўгсбургу. Такім чынам ён фармалізаваў працу Рэфармацыі, прапанаваную Богам П'еру Вальдо з 1170 года.

Звяртаючыся непасрэдна да сваіх рэфармаваных слуг таго часу, сапраўдных мірных ахвяраў, якія пакорыліся, Дух папракае іх за тое, што яны дазволілі *Езавэлі вучыць і спакушаць сваіх слуг* . У гэтым папроку можна прачытаць усю дактрынальную недасканаласць гэтага пачатку рэформы. Яна « *вучыць і спакушае* » сваіх « *слуг* », слуг Езуса, што робіць яе хрысціянскай царквой. Але яго вучэнне з'яўляецца вучэннем *пергамскага перыяду* , дзе абвінавачванне ў « *блудзе* » і вобраз « *мяса* » прынесены ў

ахвяру ідалам » ужо былі асуджаныя. Нягледзячы на зманлівую знешнасць, у гэтым вершы важная сутнасць не « *жанчына Езавэль* », а сам хрысціянін-пратэстант. З самага пачатку, кажучы яму: « *ты пакідаеш жанчыну Езавэль...* », Дух паказвае на недахопы, якія падзялялі першыя пратэстанты. Затым ён раскрывае характар гэтай віны: паганскае ідалапаклонства. Робячы гэта, ён раскрывае прыроду « *цяжара* », які ён яшчэ не ўсклаў на яго ў той час, але які ён будзе патрабаваць з 1843 г. І ў гэтым пасланні Бог-стваральнік нацэльваецца на рымскую «нядзелю», практыка якой з'яўляецца ў яго вачах паганскім ідалапаклонніцкім творам, які ўшаноўвае ілжывую сонечную боскасць самага старажытнага паганства ў гісторыі чалавецтва. З 1843 года ён павінен будзе адмовіцца ад «нядзелі» або ад сваіх адносін з Езусам Хрыстом, адзіным Збаўцам зямных грэшнікаў.

Верш 21: « *Я даў ёй час, каб яна пакаялася, і яна не пакаецца ў распусце сваім.* »

Гэты час раскрываецца з Дан.7:25 і пацвярджаецца ў трох формах у Апакаліпсісе ў раздзелах 11,12 і 13. Гэтыя выразы: « *час часоў і палова часу; 1260 дзён, або 42 месяцы* », якія адносяцца да неталерантнага папскага праўлення паміж 538 і 1798 гадамі. Распаўсюджванне праўды праз Біблію і пропаведзь сапраўдных рэфарматараў далі каталіцкай веры апошні шанец пакаяцца і пакінуць свае грахі. Яна нічога не рабіла, а ў імя сваёй дапытлівай сілы пераследвала і катавала мірных пасланцоў жывога Бога. Такім чынам, ён узнавіў бунтарскія дзеянні яўрэйскага народа, даючы прытчу Езуса другое выкананне: гэта прыпавесць пра вінаградараў, якія забіваюць першых, пасланых Богам, а потым забіваюць, калі ён прыходзіць да іх, сына Настаўніка вінаградніка, каб скрасці яго спадчыну.

Верш 22: « *Вось, Я кіну яе на ложак і пашлю вялікае гора на тых, хто распуснічае з ёю, калі не пакаюцца ў справах сваіх.* »

Бог будзе ставіцца да яе як да « *прастытуткі* », « *кінутай на ложак* », што дазваляе нам звязаць « *жанчыну Езавэль* » гэтай тэмы з « *блудніцай Вавілонам вялікім* » з Ап.17:1. Прадказанае « *вялікае гора* » наступіць пасля правалу біблейскага абвяшчэння. Гэта ж паведамленне пацвердзіць атаясамліванне гэтай « *вялікай смутку* » са « *зверам, які выходзіць з бездани* » ў Адкр.11:7. Ён паўстае пасля працы Божых « *двух сведак* », якімі з'яўляюцца пісанні старога і новага боскіх заветаў Святога Пісання. Духоўнае « *пералюбства* » пацверджана і названа, а « *тыя* », каго Бог абвінавачвае ў яго здзяйсненні з « *Езавэлю* », - гэта французскія манархі і манархісты. Разам з каталіцкімі святарамі манархісты стануць галоўнымі мішэнямі гневу рэвалюцыйнага нацыянальнага атэізму, які быў толькі выразам гневу ўсемагутнага Бога Ісуса Хрыста. Яны не пакаяліся, таму дваіны гнеў уразіў іх у час, прызначаны Богам на канец папскага панавання паміж 1793 і 1798 гг.

Слова « *смутак* » абазначае наступствы боскага праклёну паводле Рым.2:19: « *Смутак і пакута на кожную душу чалавечую, якая чыніць зло, спачатку на Юдэя, а потым на Грэка!* ». Але « *смутак* », які карае за грахі каталіцкай манархіі і яе саюзніка Рымска-каталіцкай царквы,

сімвалізаваны ў Ап.17:5 пад назвай «*Вавілон вялікае*», лагічна з'яўляецца «*вялікай смуткам*».

Верш 23: «*Я заб'ю дзяцей яе смерцю; і ўсе цэрквы даведаюцца, што Я той, хто даследуе розумы і сэрцы, і кожнаму аддам паводле ўчынкаў вашых.*»

«*Памерці смерцю*» - гэта выраз, які Дух выкарыстоўвае, каб выклікаць два «тэроры» рэвалюцыйнага рэжыму 1793 і 1794 гадоў. Гэтым выразам ён адхіляе любую ідэю простаі духоўнай смерці, якая будзе турбаваць пратэстантаў у 1843 г. у пасланні, перададзеным анёлу часу «*Сардэс*» у Ап.3:1. Чалавецтва ніколі не ведала такой крывавай працы з дапамогай машын для забойстваў, вынайздзеных доктарам Луісам, але ацэненыя доктарам Гільяцінам, чьё імя было прыпісана самому інструменту, які з таго часу называўся: гільяціна. Затым у судовых прысудах выносілася мноства пастаноў аб смерці з даданнем прынцыпу пакарання смерцю суддзяў і абвінаваўцаў напярэдадні. Згодна з гэтым прынцыпам, чалавецтва павінна было знікнуць, і таму Бог назваў гэты знішчальны рэвалюцыйны рэжым «*безданню*». У рэшце рэшт, ён зрабіў бы зямлю «*безданню*» без усялякай формы жыцця з першага дня стварэння, паводле Быцця 1:2. Але толькі на нябёсах, падчас нябеснага суда, здзейсненага сабранымі абранымі, «*усе Цэрквы (ці Асамблеі)*», абраныя сямі эпох, адкрыюць для сябе гэтыя гістарычныя факты ў тым значэнні, якое надаў ім Бог. Божая справядлівасць дасканалая; тыя, хто асуджаў ілжыва, былі здзіўлены Ягонай праведнасцю, «*паводле сваіх*» уласных «*справаў*». Яны прымусілі людзей паміраць несправядліва і, у сваю чаргу, былі забітыя смерцю дасканалай боскай справядлівасцю: «*і Я адплачу кожнаму з вас паводле ўчынкаў вашых*».

Верш 24: «*Вам і ўсім астатнім Фіятырам, якія не прымаюць гэтага вучэння і не спазналі глыбіню сатаны, як яны іх называюць, кажу вам: не ўскладу на вас іншага цяжару;*»

Тыя, хто асуджае каталіцкую веру і называе яе рэлігійныя абрады «*глыбінямі сатаны*», могуць быць толькі рэфарматарамі, якія з'яўляліся прыкладна з 1200 г. да Французскай рэвалюцыі 1789 г. Якімі б ні былі іх паводзіны, іх дактрына была вельмі далёкая ад чыстай праўды, якой вучылі Духа да апосталаў і вучняў Езуса Хрыста. Адзначаем толькі тры станоўчыя рэчы: веру толькі ў ахвяру Езуса, давер толькі Бібліі і дар сваёй асобы і жыцця; усе іншыя дактрынальныя пункты былі ўспадкаваны ад каталіцтва і таму падлягалі сумневу. Такім чынам, хоць і недасканалыя на ўзроўні дактрыны праўды хрысціянскай веры, выбраныя рэфарматары ўмелі аддаць сваё жыццё, ахвяраванае Богу ў жывых ахвярах, і ў чаканні 1844 г., даты ўступлення ў сілу дэкрэта Дан. 8:14, Бог часова ўхваліў іх служэнне. Ён вельмі ясна выказвае гэта, калі кажа: «*Я не ўскладаю на вас іншага цяжару*». У гэтых словах выразна праступае сітуацыя выключнага Богага суда.

Верш 25: «*Толькі тое, што маеш, трымай, пакуль я не прыйду*».»

Прычыны, якія дазваляюць Богу дабраславіць недасканалую пратэстанцкую веру, павінны захоўвацца і практыкавацца абранымі да вяртання Ісуса Хрыста.

Верш 26: « Таму, хто перамагае і захоўвае справы Мае да канца, дам уладу над народамі. »

Гэты верш паказвае, што прывядзе да страты збаўлення з гэтага часу Рэфармацыі да вяртання Хрыста. Абраныя павінны захоўваць да канца справы, падрыхтаваныя і адкрытыя Езусам Хрыстом, пастаянна да канца свету. Пакліканыя падаюць, адмаўляючыся ад новых патрабаванняў Бога. Аднак ён ніколі не хаваў свайго намеру паступова павялічваць сваё святло да часу свайго прышэсця ў славе. « *Шлях праведніка — як яркае святло, якое зьяе да сярэдзіны дня* » (Пр.4:18); гэты біблейскі верш даказвае гэта. І таму ў рамках яго праекта з 1844 г. боскія патрабаванні будуць з'яўляцца ў даты, запланаваныя і прадказаныя яго унікальным біблейскім прароцкім словам. Толькі ў якасці нябеснага суддзі абраны атрымае ад Бога «ўладу над народамі».

Верш 27: « Ён будзе кіраваць імі жазлом жалезным, як разбіваюць гліняныя пасудзіны, як і Я атрымаў уладу ад Айца Майго. »

Гэты выраз мяркуе права прыгаворваць да смяротнага пакарання. Права на тое, што выбраныя будуць удзельнічаць з Езусам Хрыстом у іх судзе над бязбожнікамі, устаноўленым для апошняга суда, на працягу « *тысячы гадоў* » вялікай суботы сёмага тысячагоддзя.

Верш 28: « *І дам яму ранішняю зорку.* »

Бог дасць яму поўнае боскае святло, сімвалам якога на нашай сучаснай зямлі з'яўляецца святло сонца. Але Езус сказаў: «Я ёсць святло». Такім чынам Ён абвясчае святло нябеснага жыцця, дзе сам Бог з'яўляецца крыніцай святла, якое больш не залежыць ад нябеснай зоркі, як наша сонца.

Верш 29: « *Хто мае вуха, няхай чуе, што Дух кажа цэрквам!* »

Канструкцыя Апакаліпсісу падобная на вежу з сямі паверхаў, сёмы будзе часам сустрэчы з Богам. У гэтай канструкцыі раздзелы 2 і 3 складаюць асноўную структуру ўсёй хрысціянскай эры паміж 94 і 2030 г. Усе тэмы, згаданыя ў Апакаліпсісе, знаходзяць сваё месца ў гэтай асноўнай структуры. Але ў гэтай структуры першыя паверхі гуляюць толькі ролю лесвіцы, якая вядзе на верхні паверх. Важнасць адкрыцця з'яўляецца на ўзроўні 3 пад назвай *Пергам* . Гэта важнасць яшчэ больш узмацняецца на ўзроўні 4 пад назвай *Фіяціра* . Менавіта ў гэтую эпоху хрысціянская вера становіцца забытанай і ўводзіць у зман. Божы суд над духоўнай сітуацыяй гэтага веку будзе мець наступствы да канца свету. Вось чаму, каб умацаваць вашае разуменне гэтага рашэння, я падсумую гэтае пасланне, скіраванае Богам абраным пратэстантам падчас праўлення Людовіка XIV.

Рэзюмэ : у часы Рэфармацыі хрысціянскія паводзіны былі рознымі. Мы знаходзім сапраўдных святых, якія пераследуюцца, але заўсёды мірныя, і людзей, якія блытаюць рэлігію і палітыку, якія ўзбройваюцца і адказваюць ударам на ўдар каралеўскім каталіцкім войскам. У Данііла 11:34 Дух называе іх «крывадушнікамі». Нешматлікія рэлігійныя людзі разумелі, што быць хрысціянінам азначае ва ўсім пераймаць Езуса, выконваць Яго загады і падпарадкоўвацца Яго забаронам; выкарыстанне зброі - адна з іх, і гэта быў апошні ўрок, які ён даў падчас арышту. Папрок Езуса апраўдваецца тым, што, працягваючы практыкаваць каталіцкую спадчыну, самі пратэстанты

сваім прыкладам спрыяюць вучэнню і спакушэнню, якое належыць каталіцкай *Езавэлі*. Іх недасканалая рэлігійная практыка дыскрэдытуе іх на судзе Бога, якога яны ганьбяць перад яго ворагамі. Гэты этап у пачатку Рэфармацыі прывёў яго да выключных меркаванняў; што ён падкрэслівае, кажучы: « *Я не ўскладаю на вас іншага цяжару, толькі захавайце тое, што маеце, пакуль я не прыйду* ». Але дактрынальная недасканаласць з'яўляецца законнай на гэтым пачатку, і Бог прымае служэнне тых, хто прымае пераслед і смерць у Яго імя. Яны не маглі даць больш, аддаючы максімум: сваё жыццё. Бог падкрэслівае гэты дух ахвяры, які ён называе « *справамі большымі за першыя* » (верш 19). Паганства рымскага каталіцтва параўноўваюць з мясам, *прывезеным у ахвяру ідалам*. Асуджэнне рымскага падману пачалося з дасканала асветленых прац П'ера Вальдо (Вадэса), які з 1170 г. пісаў версію Бібліі не на лацінскай, а на правансальскай мове. Яго веды і разуменне боскіх патрабаванняў былі надзіва поўнымі, і пасля яго пратэстанцкая вера пагоршылася. Пад натхненнем Жана Кальвіна пратэстанцкая вера нават зацвярдзела, прыняўшы вобраз свайго праціўніка-каталіка. А выраз «Войны рэлігійныя» сведчыць пра агіду перад Богам, бо выбраннікі Езуса Хрыста, сапраўдныя, не адказваюць на нанесеныя ім удары. Іх помста прыйдзе ад самога Госпада. Узброіўшыся, пратэстанты, чый дэвіз быў «*sola scriptura*», «толькі Святое Пісанне», дэманстравалі пагарду да Бібліі, якая забараняла ім гвалт. Езус зайшоў вельмі далёка ў гэтай галіне, навучаючы сваіх вучняў, што яны павінны падстаўляць «другую шчаку» таму, хто іх б'е.

Гэты перыяд, калі пераслед каталікоў прывёў да гібелі верных слуг Езуса, тройчы падкрэсліваецца ў Апакаліпсісе, тут у гэты перыяд у *Філіцы*, але таксама ў ^{5 ст.} *пячатка* раздзела 6 і ў ^{3-м} *труба* раздзела 8. Тут, у вершы 22, Езус падбадзёрвае сваіх слуг-пакутнікаў, абвешчаючы ім аб сваім намеры адпомсціць за іх смерць або пакуты, прычыненыя Рымам і яго каралеўскімі слугамі. Ключавое слова, схаванае ў назве *Пергама*, відавочна, каталіцкая рэлігія вінаватая ў *пералюбе* супраць Бога, і тыя, хто здзяйсняе гэта разам з ёй, каталіцкія манархі, іх лігі і іх фальшывае дваранства заплацяць пад гільяцінай французскіх рэвалюцыянераў, несправядліва пралітая кроў. Адкр.2:22-23: « *Вось, Я кіну яе на ложак і пашлю вялікае гора на тых, хто распуснічае з ёю*, калі не пакаюцца ў сваіх справах. Я заб'ю дзяцей яе; і ўсе цэрквы даведваюцца, што Я той, хто даследуе розумы і сэрцы, і Я ўзнагароджу кожнага з вас паводле ўчынкаў ваших ». Але будзьце асцярожныя! Таму што пасля 1843 года « *тыя, хто здзяйсняе пералюб* » таксама будуць **пратэстантамі**, таму Бог падрыхтуе ядзерную «трэцюю сусветную вайну», новае пакаранне каталікоў, праваслаўных, англікан, пратэстантаў і іншых адвентыстаў. Паралельна, Дух кажа ў ^{5-м} *пячатка*: Адкр 6:9 да 11: « *Калі ён адкрыў пятую пячатку, я ўбачыў пад ахвярнікам душы тых, што былі забітыя за слова Божыя і за сведчанне, якое яны далі. Яны закрывалі моцным голасам, кажучы: Дакуль, Настаўнік святы і праўдзiвы, марудзiш з судзе і помстай за нашу кроў тым, хто жыве на зямлі? Кожнаму з іх далі белы халат; і ім было загадана застацца ў*

спакоі яшчэ некаторы час, пакуль не споўніцца колькасць іх таварышаў па слугах і іх братоў, якія павінны былі быць аддадзены смерці, як і яны. "

Гэтая сцэна з 5-й ^{пячаткі} можа збянтэжыць і ўвесці ў зман дрэнна асвечаны розум. Няхай усё будзе ясна, гэты вобраз адкрывае нам таемную думку Бога, таму што, паводле Экл.9:5-6-10, памерлыя ў Хрысце *спяць* у стане, калі *іх памяць забытая, больш не прымаючы ва ўсім ніякага ўдзелу .што робіцца пад сонцам* . Біблія надае першай смерці значэнне знішчэння ўсяго быцця; мёртвы чалавек нібы ніколі не існаваў, з той розніцай, што, існаваўшы, усё яго існаванне застаецца ў думцы пра Бога. Такім чынам, Бог адрасуе гэтае пасланне суцяшэння сваім жывым слугам, каб падбадзёрыць іх. Ён нагадвае ім, што, паводле яго абяцанняў, пасля сну смерці, ёсць час, прызначаны для іх абуджэння , калі яны будуць, праз яго, уваскрэснуць. Затым яны атрымаюць магчымасць судзіць, пад позіркамі і судом Бога ў Езусе Хрысце, сваіх гэтак жа ўваскрэслых катаў, але ў канцы тысячы *гадоў* . У пасланні з *Філіпі смерць* , абвешчаная *тым, хто здзейсніць пералюб з Езавэлю* каталічкай, будзе мець падвойнае выкананне. На зямлі праца рэвалюцыянераў з'яўляецца першай фазай, але пасля яе прыйдзе, у свой час і ў другой фазе, *другая смерць* апошняга суда, гадзіна, калі « *ўсе сходы* » хрысціянскіх няверных або вернікаў усіх эпох Хрысціянскай эры мы ўбачым справядлівы Божы суд супраць духоўнага *пералюбу* .

У сваім сімвалічным вобразе ^{4-я} *Труба* раздзела 8 пацвярджае дзеянне « *вялікай смутку* », запраграмаванага на пакаранне за *пералюб* папства і манархістаў, якія яго падтрымлівалі. *Сонца* , боскае святло, *месяц* , цёмная каталіцкая рэлігія, і *зоркі* , рэлігійныя людзі, *уражаны на траціну* або часткова пераследам атэізму французскіх рэвалюцыянераў у 1793 і 1794 гадах.

У канцы паслання, скіраванага да мірных пратэстантаў, Дух пацвярджае сваё асуджэнне выкарыстання зброі, нагадваючы, што толькі за апошні суд, падрыхтаваны падчас нябеснага суда сёмага тысячагоддзя, будзе адпомшчаны выбраны. Такім чынам, ён не ўпаўнаважаны сам помсціць перад гэтым нябесным судом, дзе ён разам з Езусам Хрыстом будзе судзіць сваіх ганіцеляў і ўдзельнічаць у вынясенні іх смяротнага прысуду. « *Ён будзе кіраваць імі жазлом жалезным, як разбіваюць гліняны посуд* ». Мэтай гэтага суда будзе вызначыць час пакуты вінаватых, асуджаных на другую смерць апошняга суда. Верш 29 згадвае: *ранішняя зорка* . « *І я дам яму ранішняю зорку* ». Гэты выраз пазначае сонца, вобраз боскага святла. Пераможца ўвойдзе ў боскае святло на вечнасць. Але перад гэтым вечным кантэкстам гэты тэрмін падрыхтоўвае пятую літару, якая ідзе. *Ранішняя зорка* цытуецца ў 2 Пятра 1:19-20-21: « *І мы лічым прарочае слова ўсё больш праўдзівым , да якога добра прыслухоўвацца, як да лампы, што свеціць у цёмным месцы, пакуль не дзень світае і ранішняя зорка ўзыходзіць у сэрцах вашых; ведаючы перш за ўсё самі, што ніякае прароцтва Пісання не можа быць прадметам прыватнай інтэрпрэтацыі, таму што прароцтва было зроблена не па волі чалавека, але пад дзеяннем Духа Святога, што людзі прамаўлялі ад Бога* . Гэты верш падкрэслівае важнасць прарочага слова, таму што кантэкст будучай эры будзе духоўна абумоўлены

ўступленнем у дзеянне боскага ўказа, прадказанага ў Дан.8:14. « Да 23:00 святасць будзе апраўданая ». Але ў той час гэты верш быў вядомы толькі ў перакладзе: « Да 2300 вечара і раницы і святыня будзе ачышчана ». Нават у гэтым перакладзе Божае пасланне было тое самае, але менш дакладнае, яно магло быць вытлумачана ў такой форме як абвяшчэнне канца свету праз вяртанне ў славе нашага Госпада і Збаўцы Ісуса Хрыста. Бог выкарыстаў амерыканскага пратэстанта Уільяма Мілера для правядзення двух выпрабаванняў веры адвентыстаў вясной 1843 г. і восенню 1844 г. Як вучыць нас Даниіл 12:11-12, паміж гэтымі дзвюма датамі, у 1843 г., боскі ўказ адклікаецца з загінуўшых пратэстантаў збаўчая справядлівасць, прапанаваная Езусам Хрыстом; таму што яны больш не адпавядаюць стандарту новай святасці, якую патрабуе Бог. Справядлівасць Езуса вечная, але яна прыносіць карысць толькі сапраўдным выбраннікам, выбраным самім Езусам, і гэта ва ўсе часы і да канца свету.

Тут, паміж *Фіятырай* і *Сардамі*, у першы дзень вясны 1843 г. уступае ў сілу ўказ Дан.8:14, і мы адкрыем яго наступствы ў пасланнях Духа да хрысціян таго часу.

Адкрыццё 3: Асамблея з 1843 г. – адноўлена апостальская хрысціянская вера

5-я эпоха · Сарды

Прысуд, вынесены Езусам Хрыстом пасля судоў над адвентыстамі вясной 1843 г. і 22 кастрычніка 1844 г.

Верш 1: « *Напішы анёлу грамады Сардыскай : так кажэ той, хто мае сем духаў Божых і сем зорак: ведаю справы твае. Я ведаю, што цябе лічаць жывым, а ты мёртвы.* »

« Сарды », тэма пятага ліста, выявіць два паводзіны пратэстанцкіх хрысціянаў, якія прыпісваюцца супрацьлегласцям: заняпалым, якім Езус заяўляе: « *Вас лічаць жывымі, а вы — мёртвымі* »; і выбраным, у вершы 4: « *Яны будуць хадзіць са Мною ў белых вопратках, таму што яны вартыя* ». Як і змест двух яго пасланняў, назва « Сарды » мае падвойнае значэнне, значэнні якога абсалютна супрацьлеглыя. Я захоўваю асноўныя ідэі гэтага грэцкага кораня: сутаргавы і каштоўны камень, смерць і жыццё. Крыўлячы і сутаргавы вызначае сарданічны смех; па-грэцку сардон — верхняя вяроўка лоўчай сеткі; сардзіна - рыба; і ў адваротным сэнсе, сардо і сарданікс - каштоўныя камяні; сарданікс - разнавіднасць карычневага халцэдону. У пачатку гэтага ліста Езус прадстаўляе сябе як « *той, хто мае сем духаў Божых і сем зорак* », гэта значыць асвятленне Духа і суд над сваімі слугамі сямі эпох. Як і ў Дан.12, ён стаіць над забойчай ракой, выпрабаваннем веры адвентыстаў, і тут выносіць свой вердыкт. Адзначым фамільярнасць, якая паказвае на тое, што суразмоўца адзіны ў калектыўным сэнсе. Гэта тычыцца ўсёй пратэстанцкай нормы. Езус спыняе пратэстанцкае выключэнне, адзначанае ў *Фіятырскім пасланні*. Новы « *цяжар* » (як разумеюць яго

мяцежныя вернікі) цяпер накладзены і запатрабаваны. Практыка рымскай нядзелі павінна быць пакінута і заменена суботнім шабатам. Гэты ўказ Дан.8:14 мяняе сітуацыю, якая склалася з 7 сакавіка 321 года імператарам Канстанцінам ¹ У 1833 годзе, за 11 гадоў да 1844 года, праз бесперапынны лівень падаючых зорак, які доўжыўся з поўначы да 5 раніцы і быў бачны па ўсёй тэрыторыі Злучаных Штатаў, Бог праілюстраваў і прадказаў масавае падзенне хрысціян-пратэстантаў. Каб пераканаць вас у гэтай інтэрпрэтацыі, Бог паказаў Абрагаму зоркі на небе, сказаўшы яму: « *Такім будзе нашчадства тваё* ». Такім чынам, зоркапад 1833 года прадказаў масавае падзенне гэтага нашчадка Абрагама. Гэты нябесны знак цытуецца ў тэме *б-й пячаткі* у Адкр.6:13. Ісус сказаў: « *Кажуць, што ты жывы, а ты мёртвы* ». Такім чынам, той, пра каго ён гаворыць, мае рэпутацыю прадстаўніка Бога, і гэтая дэталёвая адпавядае пратэстантызму, які, верачы ў сваю Рэфармацыю, лічыць сябе паяднаным з Богам. Боскі прысуд падае: « *Ведаю справы твае* », « *а ты памёр* ». Гэты суд паходзіць ад самога Бога, вялікага Суддзі. Пратэстант можа ігнараваць гэты прысуд, але ён не можа пазбегнуць яго наступстваў. У 1843 г. указ Данііла 8:14 уступіў у сілу, і не чакаецца, што ні адзін хрысціянін не ведае закону Бога жывога. Гэтае няведанне звязана з пагардай да біблейскага прарочага слова, якому апостал Пётр заклікае нас звярнуць поўную ўвагу ў 2 Пятра 1:19-20: « *І мы лічым прарочае слова тым больш пэўным, што вы добра робіце быць уважлівымі, як да сьветача, што сьвеціць у цёмным месцы, пакуль ня разьвідне і ранішня зорка не ўзыдзе ў сэрцах вашых; ведаючы перадусім самі, што ніякае прароцтва Пісання не можа быць прадметам прыватнага тлумачэння.* » Застаючыся незаўважанымі сярод усіх тэкстаў Бібліі Новага Запавету, гэтыя вершы робяць, асабліва з 1843 года, розніцу паміж жыццём і смерцю.

Верш 2: « *Будзьце пільныя і ўмацуйце рэшту, якая павінна памерці; бо я не знайшоў справы твае **дасканалымі** перад Богам маім.* »

Калі яны не адпавядаюць новаму стандарту святасці, « *астатнія* » пратэстантызму « *памруць* ». Таму што Бог асуджае яго па дзвюх прычынах. Першы - гэта практыка рымскай нядзелі, асуджаная ўступленнем у сілу пастановы Дан.8:14; другая — незацікаўленасць прароцкім словам, таму што, не прымаючы да ўвагі ўрок, дадзены Богам праз вопыт адвентыстаў, нашчадкі пратэстантаў будуць несці віну, атрыманую ў спадчыну ад бацькоў. У абодвух пунктах Езус сказаў: « *Я не знайшоў твае справы дасканалымі перад маім Богам* ». Кажучы « *перад маім Богам* », Езус нагадвае пратэстантам норму дзесяці заповедзяў, напісаных пальцам Бога, Айца, якім яны пагарджаюць на карысць Сына, які павінен іх збавіць. Яго цалкам паслухмяная вера, якую ён даў за ўзор, не мае нічога агульнага з пратэстанцкай верай, спадкаемцай шматлікіх каталіцкіх грахоў, у тым ліку, перш за ўсё, тыднёвага адпачынку ў першы дзень. Дзверы выратавання назаўсёды зачыняюцца перад калектыўнымі пратэстанцкімі рэлігійнымі нормамі, падаюць « *зоркі* » « *шостай пячаткі* ».

Верш 3: « *Дык памятай, што ты атрымаў і пачуў, і захоўвай і пакайся. Калі не будзеш чуваць, Я прыйду, як злодзей, і ты не даведаешся, у які час Я напаткаю цябе.* »

Гэты дзеяслоў « *памятаць* » мае на ўвазе крытычнае разважанне над творамі мінулага. Але толькі сапраўды абраныя досыць сціплыя, каб крытыкаваць уласныя творы. Акрамя таго, гэты загад « *памятай* » выклікае « *памятай* » у пачатку чацвёртай заповедзі, якая загадвае асвячоны адпачынак сёмага дня. Тут зноў, удвая, афіцыйны пратэстантызм прапануе перагледзець тое, як успрынялі прарочыя пасланні Уільяма Мілера вясной 1843 і восенню 1844 г., а таксама тэкст 4-й ³ 10 Божых заповедзяў. што ён уступіў у смяротны грэх з 1843 г. Найбольш сур'ёзнае наступства яго разрыву з Езусам Хрыстом сфармулявана: « *Калі не будзеш чуваць, прыйду, як злодзей, і вы не даведаецеся, у які час Я прыйду да вас.* » Мы ўбачым, як з 2018 года гэта паведамленне стала жывой рэальнасцю. Без чування, без пакаяння і плёну пакаяння пратэстанцкая вера канчаткова мёртва.

Верш 4: « *Аднак ёсць у вас у Сардах людзі, якія не апаганілі вопратку сваю; яны будуць хадзіць са Мною ў белых [вопратках], бо яны вартыя.* »

Узнікне новая святасць. У гэтым пасланні Ісус задаволены тым, каб сведчыць аб існаванні « *некалькіх людзей* », згодна з падрабязнасцямі, адкрытымі Элен. Г. Уайт, якая была сярод іх, толькі 50 чалавек атрымалі адабрэнне Бога. Гэтыя « *некалькі мужчын* » азначаюць мужчын і жанчын, асобна зацверджаных і благаслаўлёных за сведчанне сваёй веры ў адпаведнасці з чаканнем Пана. Ісус сказаў: « *Аднак ёсць у вас у Сардах людзі, якія не апаганілі вопратку сваю; і будуць хадзіць са Мною ў белых [адзеннях], бо яны вартыя* ». Хто можа аспрэчваць годнасць, прызнаную самім Езусам Хрыстом? Пераможцам выпрабаванняў веры ў 1843 і 1844 гадах Езус абяцае вечнае жыццё і поўнае зямное прызнанне, якое атрымае афіцыйную форму ў бліжэйшым пасланні з *Філадэльфіі*. Апаганенне « *вопраткі* » прыпісваецца свабодным паводзінам людзей. « *Адзенне* » — гэта праведнасць, прыпісаная Езусам Хрыстом, у дадзеным выпадку « *белая* », яе апаганенне азначае страту гэтай праведнасці для традыцыйнага пратэстанцкага лагера. Тут, наадварот, адсутнасць апаганення азначае працяг прыпісвання « *вечнай праведнасці* » Ісуса Хрыста паводле Дан.9:24. Неўзабаве веданне і практыка шабату дасць ім сапраўдную святасць, плён і знак справядлівасці Езуса Хрыста. Гэты разважлівы і разумны выбар неўзабаве зробіць іх вечнымі ў асвячэнні і нябесным праслаўленні, адлюстраваным у « *белых вопратках* » верша 5, які прыходзіць. Дух абвесціць іх « *беззаганнымі* »: « *і ў вуснах іхніх не знойдзена хлусні, бо яны беззаганныя* (Адкр.14:5)». Яны знойдуць « *супакой з усімі і асвячэнне, без якога ніякая плоць не ўбачыць Госпада* », паводле Паўла ў Габр.12:14. Канкрэтна, гэта « *белае адзенне* » прыме форму зняцця граху, што складае практыку Рымскай нядзелі. Таму што яны верна чакалі яго двойчы, замест яго, як знак яго адабрэння, пячатка Бога даецца ім суботай, якая прыходзіць, каб адбяліць выбраных Госпада, якія захоўваюць яго справядлівасць. Такім чынам было здзейснена «ачышчэнне святыні», форма, у якой у той час быў перакладзены Данііл 8:14. Пад гэтым позіркам з 23 кастрычніка 1844 г. Езус у нябесным бачанні даў выбраным пераможцам вобраз свайго пераходу са святога месца ў самае святое зямной святыні. Такім чынам, ён нагадаў у якасці ілюстрацыі момант, калі паміраючы на крыжы, грэх яго выбраных

быў адкуплены, такім чынам выконваючы « *дзень адкуплення* », габрэйскае « *Йом Кіпур* ». Паколькі гэтая падзея ўжо адбылася, аднаўленне дзеяння ў бачанні мела на мэце толькі паставіць пад сумнеў першае дасягненне вечнай справядлівасці, атрыманае смерцю Езуса. Што ў літаральным сэнсе здзяйсняецца для загінуўшых людзей Сарды, чыя прадэманстраваная вера не задавальняе Бога-стваральніка. Па дзвюх прычынах Бог можа адхіліць іх з-за недахопу любові да абвешчанай ім прарочай праўды і з-за парушэння суботы, якая стала належнай з 1843 г. з уступленнем у сілу пастанова Данііла 8:14.

Верш 5: « *Той, хто пераможа, будзе такім чынам апрануты ў белае адзенне; Я не сатру імя яго з кнігі жыцця, але вызнаю імя яго перад Айцом Маім і перад анёламі Ягонымі.* »

Абраны, адкуплены Езусам Хрыстом, — гэта паслухмяная істота, якая ўсведамляе, што сваім жыццём і вечнасцю абавязана Стварыцелю, добраму, мудраму і справядліваму Богу. У гэтым сакрэт яго перамогі. Ён не можа з ім спрачацца, таму што ён ухваляе ўсё, што ён кажа і робіць. Таксама ён сам з'яўляецца радасцю свайго Збаўцы, які пазнае Яго і кліча Яго па імені ад заснавання свету, дзе Ён убачыў Яго сваім прадбачаннем. Гэты верш паказвае, наколькі ілжывыя заявы ілжэрэлігійнікаў марныя і ўводзяць у зман нават тых, хто іх робіць. Апошнія слова будзе за Езусам Хрыстом, які кажа ўсім: « *Ведаю справы вашыя* ». Згодна з гэтымі творами, ён падзяляе свой статак, размяшчаючы справа ад сябе *авечак*, а злева - мяцежных *казлоў* і *драпежных ваўкоў*, прызначаных для *агню другой смерці апошняга суда*.

Верш 6: « *Хто мае вуха, няхай чуе, што Дух кажа цэрквам!* »

Калі кожны можа літаральна пачуць прарочыя словы Духа, наадварот, толькі яго абраныя, якіх Ён натхняе і навучае, могуць зразумець іх сэнс. Дух спасылаецца на дакладныя факты, якія здзейсніліся ў гістарычным часе, таму выбраны павінен цікавіцца рэлігійнай і свецкай гісторыяй, а таксама ўсёй Бібліяй, складзенай са сведчанняў, хвал і прароцтваў.

Заўвага : у вершы 3 Ісус Хрыстос сказаў заняпаламу пратэстанту: « *Дык памятай, што ты прыняў і пачуў, і сьцеражыся і пакайся. Калі не будзеш чуваць, Я прыйду, як злодзей, і ты не даведзешся, у які час Я напаткаю цябе* ». Наадварот, для спадкаемцаў пераможцаў з вясны 2018 года гэта паведамленне трансфармавалася ў: «Калі будзеце глядзець, я не прыйду, як злодзей, **і вы будзеце ведаць, у які час я да вас прыйду** ». І Гасподзь стрымаў свае абяцанні, бо сёння, у 2020 годзе, Яго абраныя ведалі пра дату свайго сапраўднага вяртання, паказаную вясной 2030 года. Але пратэстанцкая вера асуджана ігнараваць гэтую дакладнасць, захаваную толькі праз Ісуса, сваім выбраннікам. Таму што, у адрозненне ад яго паводзінаў у адносінах да злых слуг, « *Гасподзь нічога не робіць, не напярэдзіўшы слуг Сваіх прарокаў* » Амо.3:7.

6-я эпоха: Філадэльфія

Адвентызм уваходзіць у паўсюдную місію

Паміж 1843 і 1873 гадамі боская субота, сапраўдны сёмы дзень, прызначаны Богам, была адноўлена і прынята піянерамі адвентызму сёмага

дня, які прыняў форму афіцыйнай амерыканскай хрысціянскай рэлігійнай установы, званай з 1863 года: «Сёмы- дзённая царква адвентыстаў. У адпаведнасці з вучэннем, падрыхтаваным у Дан.12:12, пасланне Езуса скіравана да Яго выбраных, асвячоных суботнім адпачынкам, у дзень 1873 г. У той жа час гэтыя выбраныя карыстаюцца дабраслаўленнем Дан.12 :12: « Шчаслівы той, хто дачакаецца 1335 дзён! ».

Новыя стандарты, устаноўленыя з 1843 года, сталі ўсеагульнымі ў 1873 годзе

Верш 7: « *Напішы анёлу збору Філадэльфійскага : так кажэ Святы, Праўдзівы, які мае ключ Давіда, які адчыняе, і ніхто не зачыняе : »*

Імем « Філадэльфія » Езус паказвае свайго Абранніка. Ён сказаў: « *Па гэтым пазнаюць усе, што вы Мае вучні, калі будзеце мець любоў адзін да аднаго. Ян 13:35*» І гэта выпадак Філадэльфіі , чые грэчаскія карані азначаюць: братэрская любоў. Ён выбраў выбраных, якія складаюць яго, выпрабавуючы іх веру, і да гэтых пераможцаў Яго любоў перапаўняецца. Ён прадстаўляе сябе ў гэтым паведамленні, кажучы: « *Гэта тое, што кажэ Святы, Праўдзівы »*. Святы , таму што гэта час, калі асвятленне суботы і суботы выбраных патрабуецца ўказам Дан.8:14, які ўступіў у сілу з вясны 1843 г. Праўдзівы , таму што ў гэтую прароцкую гадзіну, закон праўды аднаўляецца; Бог нанава адкрывае святасць сваёй 4-й ^{запаведзі} , патаптанай хрысціянамі з 7 сакавіка 321 г. Ён зноў кажэ: « *той, хто мае ключ Давіда »*. Гэта не ключы святога Пятра, заяўленыя як валоданне Рыма. « *Ключ Давіда »* належыць асабіста « *сыну Давіда »*, Езусу. Ніхто, акрамя Яго, не можа даць вечнае збаўленне, таму што Ён атрымаў гэты ключ, несучы яго « *на плячы »* ў выглядзе свайго крыжа, паводле Іс.22:22: « *Я пакладу яму на плечы ключ ад дому. Давіда: калі адчыняецца, ніхто не замкне; калі зачыніцца, ніхто не адчыніць »*. Гэты ключ, які пазначае крыж яго пакут, у выкананне гэтага верша, мы чытаем тут: " *Хто адчыніць, і ніхто не замкне, хто зачыніць, і ніхто не адчыніць "*. Дзверы збаўлення былі адчынены для пабудовы адвентызму сёмага дня і зачынены для вернікаў рымскай няздзелі з вясны 1843 г. Паколькі яны пагадзіліся падпарадкавацца прадстаўленым дактрынальным ісцінам і сваёй верай ушанавалі Яго слова па-прароцку, Дух Езус сказаў святым філадэльфійскай эпохі : « *Ведаю справы вашыя. Вось, таму што ў цябе мала сілы, і ты стрымаў слова Маё, і не адрокся ад імя Майго, Я адчыніў перад табою дзверы, якія ніхто не можа зачыніць »*. Гэтая невялікая рэлігійная група была афіцыйна толькі амерыканскай з 1863 г. Але ў 1873 г., падчас генеральнай канферэнцыі ў Батл-Крык, Дух адчыніў ёй універсальную місіянерскую дзверы, якая павінна была працягвацца да сапраўднага вяртання Ісуса Хрыста. Ніхто не перашкодзіць і пра гэта паклапоціцца Бог. Мы павінны адзначыць той факт, што ўсё добрае, што Ісус бачыць сярод сапраўдных святых, таксама вызначае прычыны, па якіх пратэстанцкая вера пала ў 1843 г. Гэта пасланне дакладна супрацьлеглае таму, што Езус звяртаецца да загінуўшых у Сарды ў вершы 3, таму што мэтанакіраваныя творы самі адваротныя.

12 плямёнаў Rev.7 расце

Верш 8: « Ведаю справы твае. Вось, таму што ў цябе мала сілы, і ты стрымаў слова Маё, і не адрокся ад імя Майго, Я паставіў перад табою адчыненыя дзверы, якіх ніхто ня можа зачыніць. »

Абраннік часу ацэньваецца пазітыўна на падставе яго ўчынкаў, якія Езус прыпісвае яму як справядлівасць. Яго « малая сіла » пацвярджае нараджэнне групы, заснаванай на « некалькіх людзей » з верша 4. У 1873 годзе Ісус абвясціў адвентыстам аб іх прагрэсе да Яго вяртання праз сімвал адчыненых нябесных дзвярэй, якія адчыняцца вясной 2030 год, гэта значыць праз 157 гадоў. У наступным пасланні, скіраваным да Лаадыкіі, Езус будзе стаяць перад гэтымі дзвярыма, паказваючы тым самым набліжэнне свайго вяртання: « Вось стаю каля дзвярэй і стукаю. Калі хто пачуе мой голас і адчыніць дзверы, я ўвайду да яго і буду абедаць з ім, і ён са мною. Адкр.3:20 »

Доступ да хрысціянскай веры дазваляўся яўрэям

Верш 9: « Вось, я даю вам з сінагогі сатанінскай, якія кажуць, што яны юдэі, але імі не з'яўляюцца, але хлусяць; вось, Я прымусю іх прыйсці і пакланіцца да ног тваіх, і спазнаюць, што Я палюбіў цябе. »

Спасылаючыся на ўваходжанне сапраўдных габрэяў паводле расы і цела ў групу адвентыстаў, гэты верш пацвярджае аднаўленне суботняга адпачынку; Нядзеля больш не з'яўляецца перашкодай для іх навяртання. Таму што з 321 г. яго адмова таксама мела наступствам перашкоду шчырым габрэям прыняць хрысціянскую веру. Яго меркаванне аб расавых яўрэях не было асабістым меркаваннем Паўла, вернага сведкі; гэта было тое, што Ісус Хрыстос, які пацвярджае гэта ў гэтым Адкрыцці, ужо ў Ап.2:9, у пасланні, адрасаваным яго слугам паклёпнікам габрэяў і пераследаваных рымлянамі эпохі *Смірны*. Звярніце ўвагу, што расавыя габрэі павінны будучь прызнаць хрысціянскае выратаванне ў адвентысцкім стандарце, каб скарыстацца Божай ласкай. Універсальны адвентызм толькі нясе боскае святло, **экслюзіўным афіцыйным дэпазітарыем** якога ён стаў з 1873 г. Але будзьце асцярожныя! Гэтае святло, яго вучэнне і пасланні з'яўляюцца выключнай уласнасцю Езуса Хрыста; ні адзін чалавек і ніякая ўстанова не можа адмовіцца ад яго развіцця, не ставячы пад пагрозу сваё збаўленне. Апошнім у гэтым вершы Езус кажа: « Я палюбіў цябе ». Ці можа гэта азначаць, што пасля гэтага часу дабраславеньня ён можа больш не любіць яе? Так, і гэта будзе сэнс паведамлення, якое прыпісваецца « *Лаадыкіі* ».

Запаведзі Божыя і вера Ісуса

Верш 10: « За тое, што ты захаваў у Мне слова цярплінасці, Я захаваю цябе ў гадзіну выпрабавання, якая прыйдзе на вядомую зямлю, каб выпрабаваць тых, што жывуць на зямлі. »

Тэрмін цярпенне пацвярджае кантэкст чакання адвентыстаў, згаданы ў Данііла 12:12: « Добрашчасны той, хто чакае і хто прыйдзе да тысячы трохсот трыццаці пяці дзён! ». Тэст тычыцца веры « *жыхароў зямлі* », тых, хто насыляе « *вядомую зямлю* », гэта значыць прызнаную Езусам Хрыстом,

Богам-Створцам. Яно прыходзіць, каб выпрабаваць чалавечую волю і выкрыць мяцежны дух «экуменічнага» лагера, які па-грэчаску «οικοµενέ» называе «*вядомую зямлю*» ў гэтым вершы.

Гэта абяцанне абавязвае Езуса толькі пры ўмове, што ўстанова захоўвае якасць веры ад пачатку. Калі пасланне адвентыстаў будзе працягвацца да часу канчатковага ўсеагульнага выпрабавання веры, прадказанага ў гэтым вершы, яно неабавязкова будзе ў інстытуцыйнай форме. Таму што пагроза лунае ў гэтым паведамленні ў вершы 11, які ідзе далей, да таго часу цалкам пазітыўны і дабраславёны Богам. Абяцанне Езуса будзе датычыць Яго нашчадкаў, якія засталіся жывыя ў 2030 г. У той час сапраўдныя абраныя 1873 г. заснуць «*у Госпадзе*» паводле Ап. 14:13: «*І пачуў я голас з неба, які казаў: Напішы : Добрашчасныя з гэтага часу мёртвыя, якія паміраюць у Госпадзе! Так, кажэ Дух, каб яны адначылі ад працы сваёй, бо справы іхнія ідуць за імі.*» Такім чынам, гэта другое благаслаўленне, якое Езус Хрыстус удзяліў гэтаму ўзорнаму выбранніку. Але Езус благаслаўляе паводзіны, якія дэманструюцца ўчынкамі. Спадчыннікі «*Філадэльфіі*» будуць дакладна прайграваць у 2030 г. яе творы, яе веру, яе прыняцце ісцін, дадзеных Богам нябёсаў, у апошніх формах, якія ён даў ім; таму што яны будуць перажываць вялікія змены да канца, калі разуменне чароўнага плана будзе дасканалым.

Адвентысцкае абяцанне Ісуса Хрыста і яго папярэджанне

Верш 11: «*Я хутка прыходжу. Трымайся за тое, што маеш, каб ніхто не ўзяў твайго вянца.*»

Пасланне «*Я хутка прыходжу*» адвентысцкага тыпу. Такім чынам Езус пацвярджае адмову ад любой іншай рэлігійнай канфесіі. Чаканне яго вяртання ў славе застанеца да канца свету, адзін з галоўных крытэрыяў, якія вызначаюць яго сапраўдных выбраннікаў. Але астатняя частка паслання нясе сур'ёзную пагрозу: «*Стрымай тое, што маеш, каб ніхто не ўзяў твайго вянца.*» І хто можа ўзяць яго карону, акрамя яго ворагаў? Такім чынам, яго нашчадкі павінны спачатку іх ідэнтыфікаваць, і менавіта таму, што яны гэтага не зрабілі, яны, ахвяры свайго гуманістычнага духу, заключаць з імі саюз, пачынаючы з 1966 года.

Верш 12: «*Того, хто пераможа, Я зраблю стаўном у храме Бога Майго, і ён ня выйдзе адтуль; Я напішу на ім імя Бога майго і імя горада Бога майго, новага Ерусаліма, які сыходзіць з неба ад Бога майго, і імя маё новае.*»

У сваім апошнім слове благаслаўлення, прысвечаным пераможцам, Езус аб'ядноўвае ўсе вобразы атрыманага збаўлення. «*Стоўп у храме майго Бога*» азначае : трывалую апору, каб несці маю праўду ў маім сходзе, Абраным. «*...і не выйдзе больш*»: яго збаўленне будзе вечным. «*...; Я напішу на ім імя Бога майго*»: я выправірую на ім выяву характару Бога, згубленага ў Эдэме. «*...і імя горада Бога майго*»: ён будзе ўдзельнічаць у праслаўленні Абраных, апісаным у Адкр.21. «*... новага Ерусаліма, які сыходзіць з нябёсаў ад Бога майго*»: «*новы Ерусалім*» - гэта назва збору праслаўленых выбраных, якія сталі цалкам нябеснымі, як нябесныя анёлы

Божыя. 21 Ап. Яна спускаецца на абноўленую зямлю, каб жыць вечна ў прысутнасці Бога, які ставіць там свой трон. «... і маё новае імя»: Езус звязвае змену свайго імя са сваім пераходам ад зямной прыроды да нябеснай. Выбраны, застаўшыся ў жывых або ўваскросшы, перажыве тое самае і атрымае цела нябеснае, праслаўленае, нятленнае і вечнае.

У гэтым вершы настойлівае параўнанне з Богам апраўдваецца тым фактам, што самога Ісуса абраныя знаходзяць у сваім боскім аспекце.

Верш 13: «*Хто мае вуха, няхай чуе, што Дух кажа цэрквам!*»

Абраннік зразумеў урок, але ён адзіны, хто можа яго зразумець. Праўда, гэта паведамленне было падрыхтавана толькі для яго. Гэта пасланне пацвярджае той факт, што інтэрпрэтацыя і разуменне адкрытых таямніц залежыць выключна ад Бога, які выпрабоўвае і выбірае сваіх слуг.

Афіцыйны адвентызм апошняга часу не засвоіў урок і не быў асуджаны Езусам, яго ванітавала за адмову ад паслання чакання 3-га адвентыста

«*Я хутка прыйду . Трымайся за тое, што маеш, каб ніхто не ўзяў твайго вянца*». На жаль, для тагачаснага афіцыйнага адвентызму канец яшчэ далёкі, і з-за стомленасці часу праз 150 гадоў вера ўжо не будзе ранейшай. Папярэджанне Езуса было апраўданым, але яно не было заўважана і не зразумета. А ў 1994 г. адвентысцкая ўстанова фактычна страціць сваю «*каронку*», адкінуўшы апошняе «вялікае святло», прарочанае Элен Г. Уайт, пасланніцай Ісуса Хрыста ў сваёй кнізе «Першыя пісанні» ў раздзеле «*Маё першае бачанне*», на старонках 14 і 15: Наступны тэкст з'яўляецца вытрымкай з гэтых старонак. Далей я ўдакладняю пра яго, што ён прадказвае лёс працы адвентыстаў і абагульняе ў сабе ўсё вучэнне, прадстаўленае трыма Асамблеямі Ап. 3: 1843-44 *Сарды*, 1873 *Філадэльфія*, 1994 *Лаадыкея*.

Лёс адвентызму выяўлена ў першым бачанні Элен Г. Уайт

«Калі я маліўся на сямейным набажэнстве, Святы Дух спачыў на мне, і я, здавалася, усё больш і больш узвышаўся над гэтым светам цемры. Я адварнуўся, каб убачыць маіх братоў-адвентыстаў, якія засталіся ў гэтым свеце, але я не мог іх знайсці. Затым голас сказаў мне: «Паглядзі яшчэ раз, але крыху вышэй». Я паглядзеў уверх і ўбачыў крутую і вузкую сцежку, далёка над гэтым светам. Тут адвентысты рушылі да святога горада. За імі, у пачатку шляху, было яркае святло, якое, як сказаў мне анёл, было поўначчу. Гэты агеньчык асвятляў усю дарожку, каб ногі не спатыкаліся. Езус ішоў на чале іх, каб накіроўваць іх; і пакуль яны глядзелі на яго, яны былі ў бяспецы.

Але неўзабаве некаторыя з іх стаміліся і казалі, што горад яшчэ вельмі далёка і што яны думалі прыехаць туды раней. Затым Езус падбадзёрыў іх, падняўшы сваю цудоўную правую руку, з якой выходзіла

святло, якое разлівалася на адвентыстаў. Яны ўсклікнулі: «Алілуя!» Але некаторыя з іх нахабна адкінулі гэтае святло, кажучы, што гэта не Бог вёў іх. Святло ззаду іх нарэшце згасла, і яны апынуліся ў глыбокай цемры. Яны спатыкнуліся і страцілі з поля зроку і мэту, і Езуса, потым зваліліся са сцежкі і патанулі ў бязбожным свеце. ».

Гісторыя гэтага першага бачання, дадзенага Богам маладой Элен Гулд-Харман, уяўляе сабой зашыфраванае прароцтва, такое ж каштоўнае, як прароцтва Данііла або Адкрыцця. Але каб атрымаць з гэтага карысць, мы павінны правільна яго інтэрпрэтаваць. Таму дам тлумачэнне.

Выраз «паўночны плач» азначае паведамленне аб прыходзе жаніха ў «прытчы пра дзесяць нявінніц» ад Матфея 25:1 да 13. Выпрабаванне чакання вяртання Хрыста вясной 1843 г. і выпрабаванне Восень 1844 г. стала першым і другім дасягненнем; разам гэтыя два чаканні ўяўляюць сабой «першае святло» гісторыі, змешчанай «за» групай «адвентыстаў сёмага дня», якія прасоўваліся ў часе, па шляху або шляху, дабраславёным Ісусам Хрыстом. Для піянераў-адвентыстаў 1844 год быў датай канца свету і апошняй біблейскай датай, якую прарочае слова магло прапанаваць выбраным таго часу. Прайшоўшы гэтую апошнюю дату, яны чакалі вяртання Ісуса, думаючы, што яно непазбежна. Але час прайшоў, а Езус усё яшчэ не вяртаўся; што бачанне выклікае, кажучы: «яны выявілі, што горад быў вельмі далёка і што яны думалі прыбыць туды раней»; гэта значыць у 1844 г. або неўзабаве пасля гэтай даты. Акрамя таго, расчараванне перамагло іх прыкладна да 1980 года, калі я выйшаў на сцэну, атрымаўшы гэта новае і слаўнае святло, якое стварае **трэцяе чаканне адвентыстаў**. На гэты раз вяртанне Ісуса прызначана **на восень 1994 года**. Безумоўна, абвяшчэнне гэтага паслання датычылася толькі мікракосмасу універсальнага адвентызму, які знаходзіцца ў Францыі ў Валанс-сюр-Рон. Божы выбар для гэтага мястэчка на паўднёвым усходзе Францыі мае сваё тлумачэнне. Менавіта там Папа Пій VI памёр у зняволенні ў 1799 годзе, выконваючы факт, прадказаны ў Ап.13:3. Акрамя таго, Валенсія была горадам, дзе Бог заснаваў сваю першую царкву адвентыстаў на зямлі Францыі. Такім чынам, менавіта там ён прынёс сваё боскае слаўнае апошняе святло, і ў канцы 2020 г. я пацвярджаю, што пастаянна і верна атрымліваў ад яго яго апошнія і самыя каштоўныя адкрыцці, якія я прадстаўляю ў гэтым дакуменце. Адвентысцкі валентыніанскі мікракосм служыў універсальнай сцэнай для выканання той часткі, якая тычыцца апошняга слаўнага святла ў бачанні нашай сястры Элен. Гэта бачанне адкрывае нам меркаванне, якое Езус выносіць наконт вопыту, перажытага ў Валенсіі, трэцяга спаўнення прыпавесці пра дзесяць нявінніц. Езус распазнае сапраўднага адвентыста па яго паводзінах у адносінах да прадстаўленага святла. Сапраўдны адвентыст выказвае сваю радасць словам «Алілуя!» ; дабраславёны Духам, ён напоўніў свой посуд алеем. І наадварот, фальшывыя адвентысты «нахабна адмаўляюцца ад гэтага святла». Такое адмаўленне ад боскага святла з'яўляецца фатальным для іх, таму што Бог перасцерагаў іх ад гэтай негатыўнай рэакцыі ў натхнёных пасланнях, прызначаных для іх, да свайго пасланніка; яны стануць пустымі сасудамі, пазбаўленымі алею, які вырабляе

«святло» лямпы. Абвяшчаецца непазбежнае наступства: «святло, якое было за імі, згасае»; яны адмаўляюць асноўную аснову адвентызму. Езус прымяняе свой прынцып: «*Бо таму, хто мае, таму, хто мае, будзе дадзена, і ён будзе мець лішак, а ў таго, хто не мае, адымецца і тое, што ён мае.* Мц.25:29». «...у канчатковым выніку яны страцілі з поля зроку як мэту, так і Ісуса», яны становяцца неадчувальнымі да паведамленняў адвентыстаў, якія абвяшчаюць вяртанне Хрыста, або адмаўляюць мэту адвентысцкага руху, замацаваную ў самой назве «адвентыст»; «потым зваліліся са шляху і патанулі ў бязбожным свеце, які ляжаў унізе», у 1995 годзе яны афіцыйна прынялі ўдзел у пратэстанцкім альянсе і экуменізме. Такім чынам яны страцілі Ісуса і ўваход у рай, які быў мэтай веры адвентыстаў. Яны аб'ядналіся ў адпаведнасці з Дан.11:29, «*крывадушнікі*» і «*п'яніцы*», як Ісус абвясціў у Мц.24:50; рэчы, прадэманстраваныя ў пачатку твора.

Сёння гэтыя прарочыя словы спраўджваюцца. Яны былі здзейснены паміж 1844 г., датай першага святла, якое «знаходзіцца за імі», і 1994 г., датай вялікага прарочага святла, адхіленага першай адвентысцкай царквой, заснаванай у Францыі, у горадзе Валанс-сюр-Рон, які Бог выкарыстоўваецца для яго дэманстрацыі. Сёння афіцыйны адвентызм знаходзіцца ў «глыбокай цемры» экуменізму з ворагамі праўды, пратэстантамі і католікамі.

7-я эра : Лаадыкея

Канец інстытуцыйнага адвентызму – адмова ад трэцяга чакання адвентыстаў.

Верш 14: «*Напішы анёлу збору Лаадыкійскага : так кажэ Амін, сведка верны і праўдзiвы, пачатак стварэння Божлага: »*

Лаадыкея - гэта назва сёмай і апошняй эры; пра канец благаслаўлення інстытуцыйнага адвентызму. Гэтая назва мае два грэчаскія корані «*laos, dikéia*», якія азначаюць: «судзімыя людзі». Да мяне адвентысты перакладалі: «людзі суда», але ўстанова не ведала, што гэты суд пачнецца з гэтага, як вучыць 1 Пятра 4:17: «*Бо гэта момант, калі суд пачнецца з дому Бог. Цяпер, калі гэта пачнецца з нас, які будзе канец тых, хто не слухаецца Евангелля Божлага?*» Езус прадстаўляе сябе, кажучы: «*Гэта кажэ Амін, верны і праўдзiвы сведка, пачатак стварэння Божлага:* «Слова *Амін* азначае на іўрыце: у праўдзе. Паводле сведчання апостала Яна, Езус часта ўжываў яго (25 разоў), паўтараючы двойчы, на пачатку, перад сваімі выказваннямі. Але ў традыцыйнай рэлігійнай практыцы ён стаў тэрмінам для знакаў прыпынку ў канцы малітваў або выказванняў. Затым гэта часта інтэрпрэтуецца ў сэнсе «хай будзе так», успадкаваным ад каталіцтва. І Дух выкарыстоўвае гэтае паняцце «*ў праўдзе*», каб надаць слову *амін* яго цалкам апраўданае падвойнае значэнне. *Лаадыкія* - гэта гадзіна, калі Езус прапануе вялікае святло, каб цалкам асвятліць прароцтвы, падрыхтаваныя для апошняга часу. Твор, які вы чытаеце, таму доказ. Што прывядзе да разрыву паміж Езусам і афіцыйным адвентысцкім інстытутам, так гэта адмова ад Яго святла. У лагічным і апраўданым выбары Бог у перыяд з 1980

па 1994 год падверг адвентызм выпрабаванню веры па ўзоры мадэлі, якая прывяла да страты пратэстантаў і благаслаўлення піянераў адвентыстаў. Тэст ужо быў заснаваны на веры ў вяртанне Ісуса, абвешчанае на вясну 1843 г., затым на восень 1844 г. У сваю чаргу, з 1983 г., я пачаў дзяліцца аб'явай аб вяртанні Ісуса на 1994 г., выкарыстоўваючы « *пяць месяцаў* », якія цытуюцца ў паведамленні « *пятай трубы* » ў Адкр.9:5-10. Прыпісваючы гэтую тэму праклёну пратэстантызму 1844 г., згаданы перыяд у « *пяць месяцаў* », гэта значыць 150 рэальных гадоў, прывёў да 1994 г. Бачачы толькі вяртанне Ісуса Хрыста, каб адзначыць канец гэтага перыяду, і часткова аслеплены Богам у частцы тэксту я абараняў тое, што лічыў боскай праўдай. Пасля афіцыйных папярэджанняў установа абвясціла аб маім звальненні ў лістападзе 1991 г.; гэта, у той час як заставалася яшчэ тры гады, каб даказаць і абвергнуць мае заявы. Толькі пазней, прыкладна ў 1996 годзе, мне стаў зразумелы сапраўдны сэнс гэтага вопыту. Слова, сказаныя Езусам у лісце да « *Лаадыкіі* », толькі што споўніліся і цяпер набылі дакладнае значэнне. У 1991 г. цёплыя адвентысты ўжо не любілі праўду так моцна, як у 1873 г. Сучасны свет таксама аслабіў іх, спакусіўшы і заваяваўшы іх сэрцы. Як і ў эпоху « *Эфеса* », афіцыйны адвентызм страціў сваё « *першае каханне* ». І Езус « *забірае ў яе падсвечнік і карону* », таму што і яна ўжо не вартая гэтага. У святле гэтых фактаў паведамленне становіцца яркім і ясным. Слова « *Амэн* » пацвярджае патрабаванне поўнай праўды і спынення бласлаўненых адносін. « *Сведка верны і праўдзівы* » адхіляе нявернага і хлуслівага Абранага. « *Прынцып Божлага стварэння* », такім чынам, Творца, прыходзіць, каб калектыўна закрыць розум нягодных і індывідуальна адкрыць розум сваіх выбраных на ісціны, якія змяшчаюцца і схаваны ў гісторыі Быцця. У той жа час, спасылаючыся на « *прынцып Божлага стварэння* » якое ён звязвае са словам « *Амэн* », Дух пацвярджае вельмі блізкае канчатковае вяртанне Езуса Хрыста: « *неўзабаве* ». Аднак паміж 1994 і 2030 годам, датай канца чалавецтва на зямлі, яшчэ пройдзе 36 гадоў.

Смяротная цеплыня

Верш 15: « *Ведаю справы твае. Я ведаю, што табе ні холадна, ні гарача. Каб табе было холадна ці гарача!* »

Неафіцыйны адрас адрасаваны ўстанове. Гэта плён рэлігій, якія перадаюцца ў спадчыну ад бацькі да сына і дачкі, дзе вера становіцца традыцыйнай, фармалістычнай, руціннай і баіцца ўсяго новага; стан, у якім Езус больш не можа дабраславіць яе, калі ў яго ёсць так шмат новага святла, каб падзяліцца з ёй.

Верш 16: « *Таму, што ты цёплы, а не халодны і не гарачы, Я вырву цябе з вуснаў Маіх.* »

Гэта назіранне было зроблена Ісусам у лістападзе 1991 года, калі прарок, які нёс яго пасланне, быў зняты з пасады афіцыйным інстытутам. Вясной 1994 года яго вырвуць, як абвясціў Езус. Яна сама паказала гэта, увайшоўшы ў 1995 г. у экуменічны альянс, арганізаваны Каталіцкім Касцёлам, дзе далучылася да непакорлівых пратэстантаў, бо цяпер падзяляе іх праклён.

Падманлівыя ілюзіі, заснаваныя на духоўнай спадчыне

Верш 17: « *За тое, што ты кажаш: я багаты, я ўзбагаціўся і ні ў чым не маю патрэбы, і таму што ты не ведаеш, што ты няшчасны, няшчасны, бедны, сляпы і голы* » ,

«... багаты », — быў абраны адвентыст у 1873 годзе, і шматлікія адкрыцці, дадзеныя Элен Г. Уайт, яшчэ больш узбагацілі яе духоўна. Але на прароцкім узроўні інтэрпрэтацыі таго часу хутка састарэлі, як слухна меркаваў Джэймс Уайт, муж пасланца Пана. Ісус Хрыстос, жывы Бог, распрацаваў свае прароцтвы для іх дасканалы і беззаганнага канчатковага выканання. Вось чаму плынь часу, уносячы ў свет велізарныя змены, апраўдвае пастаянны сумнеў у атрыманых і выкладаемых інтэрпрэтацыях. Дабраславенне Гасподняе захоўваецца; Ісус сказаў: « *Таму, хто захавае мае справы да канца* ». Аднак да 1991 года, даты яго адмовы ад святла, да канца было яшчэ далёка. Таму яна павінна была быць уважлівай да любога новага святла, прапанаванага Панам сродкамі, якія Ён сам выбраў. Які кантраст паміж ілюзіямі ўстановаў і станам, у якім Езус яе бачыць і судзіць! З усіх цытуемых тэрмінаў слова « голы » з'яўляецца найбольш сур'ёзным для ўстановаў, таму што яно азначае, што Езус адмяніў ад яго сваю вечную справядлівасць, гэта ў яго вуснах, прысуд да смерці і другая смерць апошняга суда; згодна з тым, што напісана ў 2 Кар.5:3: « *Так і мы стогнем у гэтым намёце, жадаючы апрануцца ў наш нябесны дом, калі толькі апынемся апранутымі, а не голымі* . »

Парада вернага і праўдзівага сьведкі

Верш 18: « *Раю табе купіць у мяне золата, выпрабаванага агнём, каб ты разбагацеў, і белае адзенне, каб апрануцца, і каб не выявілася ганьба галізны твай, і мазь для памазання твайго. вочы, каб вы маглі бачыць* . »

Пасля высноваў 1991 года ўстанова мела яшчэ тры гады, каб выправіць свае справы і прынесці плён пакаяння, які не прыйшоў. І наадварот, яго сувязі з заняпалымі пратэстантамі ўмацаваліся да такой ступені, што ён заключыў афіцыйны альянс, апублікаваны ў 1995 годзе. Ісус прадстаўляе сябе як эксклюзіўнага гандляра праўдзівай веры, «золата, выпрабаванага агнём» выпрабавання. Доказ яго асуджэння царквы з'яўляецца ў адсутнасці « белых вопратак », якіх яе піянеры былі « вартымі » ў Ап.3:4. Гэтым параўнаннем Ісус ілюструе той факт, што да 1994 г. ён падпарадкоўваў адвентыстам « *Лаадыкіі* » адвентысцкія чаканні, ідэнтычныя тым, што папярэднічалі датам 1843 і 1844 гг.; каб праверыць веру ў трох вопытах, як вучыць у пасланні, скіраваным у 1844 г. да адвентыстаў « *Сарды* ». У закрытай бунтарскай паставе ўстанова не магла зразумець, у чым яе папракае Езус; яна была « *сляпая* », як фарысеі зямнога служэння Ісуса. Таму яна не магла зразумець запрашэнне Хрыста набыць « *каштоўную жамчужыну* » з прыпавесці Матвея 13:45-46, якая вызначае вобраз вечнага жыцця, якога патрабуе Бог у гэтым вершы 18 Адкр.3 .

Міласэрны заклік

Верш 19: « Каго люблю, таго дакараю і караю. Таму будзьце руплівымі і пакайцеся. »

Пакаранне для тых, каго Езус любіць, пакуль не вырве іх. Заклік, заклік да пакаяння, не быў пачуты. А каханне не перадаецца па спадчыне, яно зарабляецца праз годнасць. Пасля таго, як інстытут зацвярдзеў, Езус звяртаецца да кандыдатаў у нябеснае пакліканне з індывідуальным зваротам:

Універсальны званок

Верш 20: « Вось, стаю каля дзвярэй і стукаю. Калі хто пачуе мой голас і адчыніць дзверы, увайду да яго і буду абедцаць з ім, і ён са мною ».

У Адкрыцці слова « брама » сустракаецца ў Адкр.3:8, тут у Адкр.3:20, у Адкр.4:1 і ў Адкр.21:21. Ап.3:8 нагадвае нам, што дзверы адчыняюцца і зачыняюцца. Такім чынам яны становяцца сімвалам выпрабаванняў веры, якія адкрываюць або закрываюць доступ да Хрыста, да Яго справядлівасці і Яго ласкі.

У гэтым вершы 20 слова « брама » набывае тры розныя, але ўзаемадапаўняльныя значэнні. Ён паказвае на самога Езуса: « Я — дзверы . Ян 10:9»; дзверы нябесныя адчыніліся ў Адкрыцці 4:1: « Дзверы адчыніліся ў небе. » ; і дзверы чалавечага сэрца, у якія Езус прыходзіць, каб пастукаць, каб запрасіць выбранага адкрыць яму сваё сэрца, каб даць доказ сваёй любові.

Яго стварэнню дастаткова адкрыць сваё сэрца на аб'яўленую ім праўду, каб паміж ім і яго боскім Стварыцелем стала магчымай цесная сувязь. Вячэра дзеліцца ўвечары, калі надыходзіць ноч, каб заканчваць дзённую працу. Чалавецтва хутка ўвойдзе ў такую ноч, « дзе ніхто больш не можа працаваць ». (Ян 9:4).» Канец часу ласкі назаўжды замарозіць апошнія рэлігійныя выбары людзей, мужчын і жанчын, аднолькава адказных і строга ўзаемадапаўняльных на ўзроўні плоці.

У параўнанні з пасланнем *Філадэльфіі*, абраны знаходзіцца ў *Лаадыйскай эры*, у непазбежнасці вяртання Ісуса Хрыста. « Адчыненыя дзверы на нябёсах » адкрыецца як працяг гэтага паведамлення ў Адкр.4:1.

Апошні заклік Духа

Індывідуальным пераможцам Ісус заяўляе:

Верш 21: « Кажнаму, хто пераможа, дам сесці са Мною на троне Маім, як і Я перамог і сеў з Айцом Маім на троне Ягоным. »

Такім чынам, ён абвясчае дзейнасць нябеснага суда, які ідзе пасля гэтага паведамлення і які будзе тэмай Адкр.4. Але гэта абяцанне звязвае яго толькі з сапраўды абраным пераможцам.

Верш 22: « Хто мае вуха, няхай чуе, што Дух кажа цэрквам! »

Тэма « літары » заканчваецца гэтым новым інстытуцыйным правалам. Апошняе, таму што з гэтага часу святло будзе несці то натхнёны чалавек, то невялікая група. Яно будзе перадавацца індывідуальна ад чалавека да чалавека і праз Інтэрнэт, які сам Езус будзе накіроўваць, ведучы сваіх выбраннікаў да крыніцы распаўсюджвання Яго апошніх ісцін, такіх жа

святых, як і Яго Божая асоба. Такім чынам, дзе б ён ні быў на зямлі: " *Хто мае вуха, хай чуе, што Дух кажа сходам!*" »

Наступная тэма будзе мець у кантэксте нябеснае тысячагоддзе суда над бязбожнікамі, здзейсненага святымі. Увесь прадмет заснаваны на вучэннях, раскіданых у Адкр. 4, 11 і 20. Але Адкр. 4 выразна пацвярджае нябесны кантэкст гэтай дзейнасці, якая храналагічна ідзе за апошняй эпохай зямных Абраных.

Адкрыццё 4 : Нябесны суд

Верш 1: « *Пасля гэтага я ўбачуў, і вось, дзверы адчыніліся ў небе . Першы голас, які я пачуў, падобны на гук трубы , які прамовіў да мяне, сказаў: падымайся сюды , і я пакажу табе, што будзе далей .*

Кажучы: « *Першы голас, які я пачуў, як гук трубы* », Дух вызначае пасланне гэтай « *лаадыкійскай* » эры як тое, куды Ён перанёс Яна ў Ап. 1:10: « *Я быў у духу на дзень Гасподні, і я пачуў ззаду сябе гучны голас, як гук трубы* ». Такім чынам, *Лаадыкея* — гэта эпоха, канец якой адзначаны « *днём Пана* », днём Яго вялікага слаўнага вяртання.

Паводле яго слоў, Дух моцна падтрымлівае ідэю пераемнасці гэтай тэмы з пасланнем з *Лаадыкіі* . Гэта ўдакладненне важнае, таму што ўстанова ніколі не змагла даказаць сваім апанентам сваю дактрыну нябеснага суда. Сёння я прыводжу доказ гэтага, што стала магчымым дзякуючы правільнаму вызначэнню дат, далучаных да паведамленняў лістоў *Адкрыцці 2 і 3*. Паміж *Лаадыкеяй* і *Адкрыццем 4*, з « *сёмай трубой* » *Адкрыцці 11*, Ісус адабраў у д'ябла і непакорлівых людзей іх зямное « *панаванне над царствам свету* ». З дапамогай « *жніва* » з Ап. Менавіта тады « *той, хто пераможа, будзе кіраваць народамі жалезным жазлом* », як абвешчана ў Адкр.2:27. Калі б пераследнікі былі, як я, упэўненыя ў тым, што іх чакае лёс, няма сумневу, што яны змянілі б свае паводзіны. Але менавіта іх жорсткае жаданне ігнараваць любыя папярэджанні прыводзіць іх да горшых учынкаў, і такім чынам яны рыхтуюць сабе самае страшнае пакаранне, якое немагчыма прайграць у цяперашніх зямных умовах. Вернемся тады да тэксту гэтай главы 4. « *Першы голас, які я пачуў, як гук трубы, і які прамовіў да мяне, сказаў: падыдзі сюды, і я пакажу табе, што павінна адбыцца пасля* ». Ян спасылаецца на верш 10 Rev.1: " *Я быў у духу ў дзень Гасподні, і я пачуў ззаду сябе гучны голас, як гук трубы .*" Гэтая тэма вяртання Хрыста ў славе ўжо згадваецца ў вершы 7, дзе напісана: « *Вось, ідзе з аблокамі. І кожнае вока ўбачыць гэта, нават тыя, што прабілі яго; і будуць плакаць на ім усе плямёны зямныя. так. Амін!* » Прапанаваная сувязь гэтых трох тэкстаў пацвярджае канчатковы слаўны кантэкст дня вяртання Пана Езуса, якога выбраныя пасвячоныя і верныя анёлы таксама называюць *Міхалам* . Калі голас Езуса параўноўваюць з *трубой* , гэта таму, што, як гэты звонкі

інструмент войскаў, на чале сваіх нябесных анёльскіх войскаў, Ісус гучыць у свае войскі, каб пачаць бой. Больш за тое, як *труба*, Яго голас не перастае папярэджаць сваіх выбраных, каб папярэджаць іх, каб падрыхтаваць іх да перамогі, як Ён сам перамог грэх і смерць. Узгадваючы гэтакія слова « *труба* », Езус паказвае нам найбольш таямнічую і важную тэму ўсяго свайго Аб'яўлення. І праўда, для апошніх яго слуг гэтая тэма хавала адборачны тэст. Тут, у Адкрыцці 4:1, апісаная сцэна з'яўляецца няпоўнай, таму што яна накіравана толькі на яго выбраных, якіх ён прыходзіць выратаваць ад смерці. Паводзіны бязбожнікаў у гэтым жа кантэксте будуць апісаны ў Адкр.6:16 наступнымі паказальнымі словамі: « *І сказалі яны горам і скалам: упадзеце на нас і схавайце нас ад аблічча Таго, Хто сядзіць на трон, і перад гневамі ягняці; бо прыйшоў вялікі дзень гневу Ягонага, і хто ўстоіць?* » На гэтакія пытанні, якое прыпынена, па-відаць, без адказу, Бог прадставіць у раздзеле 7, які ідзе за тымі, хто можа супраціўляцца: запячатаны абраны, сімвалізаваны лікам 144 000, мноствам 12 у квадраце, або 144. Але ён Толькі выбраныя, якія засталіся ў жывых пры вяртанні Хрыста дзейнічаць там. Цяпер, у гэтым кантэксте Ап. Акрамя таго, калі Езус сказаў Яну: « *Узыдзі сюды!* », праз гэты вобраз Дух толькі прадчувае ўзыходжанне ўсіх выбраных, адкупленых крывёю Езуса Хрыста, да нябеснага Валадарства Божага. Гэта ўзыходжанне на неба азначае канец чалавечай зямной прыроды, абраныя ўваскрашаюцца, як верныя анёлы Божыя, у адпаведнасці з вучэннем Ісуса ў Мц.22:30. Плоць і яе праклён скончыліся, яны пакідаюць іх без шкадавання. Гэты момант у гісторыі чалавецтва настолькі жаданы, што Езус пастаянна прыгадвае яго ў сваім Аб'яўленні з часоў Данііла. Як зямля, праклятая з-за чалавека, сапраўдныя абраныя прагнуць свайго вызвалення. Верш 2 здаецца скапіяваным з Адкр.1:10; насамрэч, Дух больш моцна пацвярджае сувязь двух, якія адносяцца да адной і той жа падзеі ў гісторыі Божага праекта, Яго вяртання ў Яго « *вялікі дзень* », прадказаны ў Адкр.16:16.

Куплет 2: « *Я адразу быў у духу. І вось, быў трон у небе, і на троне сядзеў* ».

Як і ў вопыце Яна, узыходжанне выбраных на « *нябёсы* » « *прыносіць ім духоўную асалоду* », і яны праецыруюцца ў нябеснае вымярэнне, якое заўсёды застаецца недаступным для людзей, таму што там валадарыць Бог і Ён бачны.

Верш 3: « *Той, хто сядзеў, быў падобны да каменя яспісу і сарданікса; і трон быў акружаны вясёлкай, як ізумруд* ».

Там яны апынаюцца перад тронам Бога, на якім слаўна сядзіць адзіны Бог Творца. Тым не менш, гэтая неапісальная нябесная слава выяўляецца ў каштоўных камянях, да якіх людзі адчувальныя. « *Яшмавыя камяні* » прымаюць вельмі розныя аспекты і колеры, такім чынам адлюстроўваючы шматграннасць боскай прыроды. Чырвоная колера, « *сардаін* » нагадвае яго. « *Вясёлка* » - гэта прыродная з'ява, якая заўсёды здзіўляла людзей, але ўсё роўна трэба памятаць пра яе паходжанне. Гэта быў знак завету, паводле якога Бог абяцаў чалавецтву больш ніколі не знішчаць яго водамі патупу, паводле Быц.9:9-17. Акрамя таго, кожны раз, калі дождж

сустракаецца з сонцам, сімвалічны вобраз Бога, вясёлка, здаецца, супакойвае яго зямныя істоты. Але, спасылаючыся на водны патап, Пётр нагадвае, што « *агнявы і серны патап* » ёсць у боскім плане (2Пят.3:7). Менавіта ў сувязі з гэтым знішчальным « *патопам вогненным* » Бог арганізуе ў сваім небе суд над злымі, суддзямі якога будуць адкупленыя абраныя і Езус, іх Адкупіцель.

Верш 4: « *Вакол трона я ўбачыў дваццаць чатыры троны , і на тронах дваццаць чатыры старэйшыны, якія сядзелі, апранутыя ў белае адзенне, і на галовах іхнія залатыя вянкi* ».

Вось тады, сімвалізаваны 24 старымі , адкуплены з дзвюх прароцкіх эпох, выяўленых у адпаведнасці з наступным прынцыпам: паміж 94 і 1843 гадамі, заснаванне 12 апосталаў; паміж 1843 і 2030 гадамі, духоўны «адвентысцкі» Ізраіль з « 12 каленаў », запячатаны « *пячаткай Бога* », на 7-ы дзень суботы у Аро.7. Гэтая канфігурацыя будзе пацверджана ў Адкрыцці 21 у апісанні « *Новага Ерусаліма, які сыходзіць з нябёсаў* », каб пасяліцца на абноўленай зямлі; « 12 каленаў » прадстаўлены « 12 дзвярыма » ў выглядзе 12 « *жамчужын* ». Тэма суда вызначана ў Ап. 20:4, дзе мы чытаем: « *І ўбачыў я троны; і тым, што сядзелі там, дадзена ўлада судзіць . І я бачыў душы тых, хто быў абезгалоўлены за сьведчаньне Ісуса і за слова Божжае, і тых, якія не пакланіліся зьверу, ані вобразу ягонаму, і не атрымалі кляйма на ілбы свае і на свае рукамі. Яны ажылі і валадарылі з Хрыстом тысячу гадоў* ». Панаванне выбраных - гэта панаванне суддзяў. Але каго мы судзім? Ап.11:18 дае нам адказ: « *Народы разгневаліся; і прыйшоў гнеў Твой, і прыйшоў час судзіць мёртвых і ўзнагародзіць слугаў Тваіх, прарокаў, сьвятых і тых, што баяцца імя Твайго, малых і вялікіх, і знішчыць тых, што губяць зямлю* ». У гэтым вершы Дух нагадвае паслядоўнасць трох тэм, адкрытых для часу канца: « *шостая труба* » для « *разгневаных народаў* », час « *сямі апошніх пошасцяў* » для « *прыйшоў гнеў твой* » і нябесны суд « *тысячу гадоў* », бо « *прыйшоў час судзіць мёртвых* ». У канцы верша вызначана канчатковая праграма, якая будзе выканана канчатковым судом над *возерам вогненным і серным*, якое знішчыць бязбожных. Усе яны прымучь удзел у другім прапанаванае ўваскрасенне ў канцы « *тысячы гадоў* », паводле Ап. 20:5: « *Астатнія мёртвыя не ажылі, пакуль не скончыцца тысяча гадоў* ». Дух дае нам сваё вызначэнне бязбожнікаў: « *тыя, што знішчаюць зямлю* ». За гэтым дзеяннем стаіць « *разбуральны або спусташальны грэх* », пра які гаворыцца ў Дан.8:13; грэх , які выклікае смерць і спусташэнне зямлі ; хто прывёў Бога, каб перадаць хрысціянства жорсткаму рымскаму папскаму рэжыму паміж 538 і 1798 гадамі; які дастаўляе траціну людзей пад ядзерны агонь пасля або ў 2021 годзе. Ніхто не мог падумаць, што з 7 сакавіка 321 года парушэнне святой суботы сапраўднага сёмага дня прынясе столькі жудасных і трагічных наступстваў. 24 *старэйшыны* адрозніваюцца толькі на ўзроўні ўказу Данііла 8:14, таму што іх аб'ядноўвае тое, што яны выратаваны адной крывёю Ісуса Хрыста. Вось чаму, прызнаныя годнымі, згодна з Ап. 3:5, усе яны носяць « *белае адзенне* » і « *вянок жыцця* », абяцаны пераможцам у бітве веры ў Ап.2:10. « *Золата* » *вянкоў* сімвалізуе веру, ачышчаную выпрабаваннем паводле 1 Пятра 1:7.

У гэтай главе 4 тэрмін « сядзіць » сустракаецца 3 разы. Паколькі лік 3 з'яўляецца сімвалам дасканаласці, Дух ставіць гэтую тэму суда сёмага тысячагоддзя пад знакам дасканаллага адпачынку пераможцаў, як напісана: « *Сядзі праваруч Мяне, пакуль не пакладу ворагаў Тваіх у падножжа ног Тваіх* ». ” Пс.110:1 і Мц.22:44. Ён і тыя, хто сядзіць, спачываюць , і гэтым вобразам Дух добра паказвае сёмае тысячагоддзе, як вялікую суботу або адпачынак , прадказаны з моманту стварэння праз асвячоны адпачынак сёмага дня нашых тыдняў.

Верш 5: « *Ад трона выходзяць маланкі, галасы і громы. Перад тронам гараць сем свяцільнікаў вогненных, якія ёсць сем духаў Божых* ».

Правы, якія « *выходзяць з трона* », непасрэдна прыпісваюцца самому Богу-стваральніку. Згодна з Ехо.19:16, гэтыя з'явы ўжо адзначылі ў жаху габрэйскага народа прысутнасць Бога на гары Сінай. Такім чынам, гэтая прапанова нагадвае пра ролю, якую будучы адыгрываць дзесяць Божых заповедзяў у гэтай акцыі суда над бязбожнымі мёртвымі. Гэты напамін таксама нагадвае той факт, што нябачны, пад пагрозай непазбежнай смерці для сваіх стварэнняў у мінулым, Бог, які не змяніў сваёй прыроды, без небяспекі бачыцца сваім адкупленым уваскрослым і праслаўленым абраным. **Увага ! Гэты кароткі сказ, цяпер вытлумачаны, стане арыенцірам у структуры кнігі Адкрыццё. Кожны раз, калі яно з'яўляецца, чытач павінен разумець, што прароцтва выклікае кантэкст пачатку суда сёмага тысячагоддзя, якое будзе адзначана прамым і бачным умяшаннем Бога ў Міхала, Езуса Хрыста.** Такім чынам, структура ўсёй кнігі прапануе нам паслядоўныя агляды хрысціянскай эры па розных тэмах, падзеленых гэтым ключавым выразам: « *былі маланкі, галасы і грывоты* ». Мы знойдзем гэта ў Адкр.8:5, дзе да ключа дадаецца « *землятрус* ». Ён аддзяліць тэму вечнага нябеснага заступніцтва Ісуса Хрыста ад тэмы *труб* . Затым, у Адкр.11:19, « *моцны град* » будзе дададзены да ключа. Тлумачэнне з'явіцца ў Адкр.16:21, дзе гэты « *вялікі град* » закрывае тэму сёмай з *сямі апошніх бедстваў Божых* . Сапраўды гэтак жа « *землятрус* » становіцца ў Адкр.16:18 « *вялікім землятрусам* ». Гэты ключ з'яўляецца фундаментальным для навучання кіраванню вучэннямі кнігі Адкрыцці і разумення прынцыпу яе структуры.

Вяртаючыся да нашага верша 5, мы адзначаем, што на гэты раз « *перад тронам* » знаходзяцца « *сем свяцільнікаў вогненных, якія гараць* ». Яны сімвалізуюць « *сем духаў Бога* ». Лік « *сем* » сімвалізуе тут асвячэнне Духа Божага. Дзякуючы свайму Духу, які змяшчае ўсё жыццё, Бог кіруе ўсімі сваімі стварэннямі; Ён знаходзіцца ў іх і ставіць іх « *перад сваім тронам* », таму што стварыў іх свабоднымі, насупраць сябе. Вобраз « *сямі запаленых свяцільнікаў* » сімвалізуе асвячэнне боскага святла; яго ідэальнае і інтэнсіўнае святло ліквідуе ўсялякую магчымасць цемры. Бо ў вечным жыцці адкупленых няма месца цемры.

Верш 6: « *Яшчэ ёсць перад тронам шкляное мора, падобнае да крышталю. У сярэдзіне трона і вакол трона чатыры жывыя істоты, поўныя вачэй спераду і ззаду* ».

Дух прамаўляе да нас сваёй сімвалічнай мовай. Што такое « *перад трон* » пазначае яго нябесныя істоты, якія дапамагаюць, але не ўдзельнічаюць у судзе. У вялікай колькасці яны набываюць выгляд *мора*, чысціня характару якога настолькі чыстая, што ён параўноўвае яго з *крышталем*. Гэта асноўны характар нябесных і зямных стварэнняў, якія захавалі вернасць Богу-стваральніку. Затым Дух заклікае іншы сімвал, які тычыцца Бога, які знаходзіцца пасярод трона, і яго нябесных стварэнняў з іншых светаў і іншых вымярэнняў *вакол трона*; *вакол* абазначае істоты, раскіданыя пад позіркамі Бога, які сядзіць на *троне*. Выраз « *чатыры жывыя істоты* » адносіцца да універсальнага стандарту жывых істот. Мноства *вачэй* апраўдваецца словам мноства, а іх становішча « *спераду і ззаду* » сімвалізуе некалькі рэчаў. Па-першае, гэта надае гэтым *жывым істотам* рознакіраванасць, шматмернасць. Але ў больш духоўным плане выраз « *перад і ззаду* » адносіцца да боскага закону, выгравіраванага пальцамі Божым на гары Сінай, на чатырох гранях дзвюх каменных скрыжалей. Дух параўноўвае сусветнае жыццё з універсальным законам. І тое, і другое з'яўляецца творами Бога, які выгравіраваў на камені, на плоці або ў духах стандарт дасканалы жыцця для шчасця сваіх стварэнняў, якія разумеюць і любяць Яго. Гэтыя мноства *вачэй* назіраюць і сочаць з запалам і спачуваннем за тым, што адбываецца на зямлі. У 1 Кар.4:9 Павел абвясчае: « *Бо, як мне здаецца, Бог стварыў нас, апосталаў, апошнімі з людзей, п'яным чынам асуджанымі на смерць, бо мы былі відовішчам для свету, анёлам і людзям* ». Слова « *свет* » у гэтым вершы з'яўляецца грэчаскім «космас». Менавіта гэты космас я вызначаю як шматмерныя светлы. На зямлі за абранымі і іх бітвамі сочаць нябачныя гледачы, якія любяць іх той жа чароўнай любоўю, якую адкрыў Езус Хрыстус. Яны радуецца сваёй радасці і плачуць разам з тымі, хто плача, таму што барацьба такая цяжкая і пакутлівая. Але гэты космас таксама абазначае няверуючы свет, як рымскі народ, які назірае за забойствамі верных хрысціян на сваіх арэнах.

Адкрыццё 5 прадставіць нам гэтыя тры групы нябесных назіральнікаў: *чатыры жывыя істоты, анёлы і старэйшыны*, усе пераможныя, яны аб'яднаныя пад любоўным позіркамі вялікага Бога-Створцы навечна.

Сувязь, якая злучае « *мноства вачэй* » з боскім законам, знаходзіцца ў назве « *сведчанне* », якое Бог дае свайму закону дзесяці заповедзяў. Мы памятаем, што гэты закон захоўваўся ў «Найсвяцейшым месцы», прызначаным выключна для Бога і забароненым для людзей, за выключэннем свята «Дзень адкуплення». Закон застаўся ў Бога як « *сведчанне* », і яго « *дзе скрыжалі* » нададуць другое значэнне сімвалічным « *двум сведкам* », цытуемым у Ап. 11:3. » У гэтым уроку « *мноства вачэй* » паказвае існаванне мноства нябачных сведак, якія назіралі зямныя падзеі. У боскай думцы слова *сведчанне* неаддзельнае ад слова *вернасць*. Грэцкае слова «*martus*», якое перакладаецца як «пакутнік», дакладна вызначае яго, таму што вернасць, якую патрабуе Бог, не мае межаў. І, як мінімум, «сведка» Ісуса павінен шанаваць боскі закон яго дзесяці заповедзяў, з якімі Бог параўноўвае яго і судзіць.

БОСКІ ЗАКОН прарочыць

Тут я адчыняю дужку, каб узгадаць боскае святло, атрыманае вясной 2018 г. Гэта тычыцца закону дзесяці Божых заповедзяў. Дух прывёў мяне да ўсведамлення важнасці наступнага тлумачэння: « *Майсей вярнуўся і сышоў з гары з дзвюма скрыжальмі сведчання ў руцэ; **табліцы былі напісаны з абодвух бакоў**, яны былі напісаны з аднаго і з другога боку*. Скрыжалі былі справай Бога, і пісьмо было пісьмом Бога, выгравіраваным на табліцах (Зых.32:15-16)». Я спачатку быў здзіўлены, што ніхто ніколі не прымаў да ўвагі гэтае тлумачэнне, згодна з якім першапачатковыя табліцы закона былі напісаны на іх чатырох баках, гэта значыць « *спераду і ззаду* », як « *вочы чатырох жывых істот* » папярэдні вывучаны верш. У гэтага настойліва цытуемага тлумачэння была прычына, якую Дух дазволіў мне выявіць. Увесь тэкст быў першапачаткова размеркаваны раўнамерна і збалансавана па чатырох баках двух каменных табліц. На пярэдняй панэлі першай была змешчана першая заповедзь і палова другой; яго спіна несла другую частку другой і цалкам трэцюю. На другой табліцы спераду была поўная чацвёртая заповедзь; на яго адваротным баку былі размешчаны апошнія шэсць заповедзяў. У гэтай канфігурацыі два бачныя бакі прадстаўляюць нам першую заповедзь, другую, палову, і чацвёртую, якая тычыцца асвячонага адпачынку сёмага дня. Погляд на гэтыя рэчы падкрэслівае гэтыя тры заповедзі, якія з'яўляюцца знакамі святасці ў 1843 годзе, калі субота была адноўлена і запатрабавана Богам. У гэты дзень пратэстанты сталі ахвярамі спадчыннай рымскай нядзелі. Такім чынам, наступствы выбару адвентыстаў і выбараў пратэстантаў будуць адлюстраваны на адваротным баку дзвюх табліц. Аказваецца, што без павагі да суботы, пачынаючы з 1843 г., парушаецца і трэцяя заповедзь: « *Імя Бога ўжываецца дарэмна* », літаральна « *фальшыва* », тымі, хто заклікае яго без праведнасці Хрыста або пасля таго, як 'страцілі. Такім чынам яны аднаўляюць памылку, здзейшненую габрэямі, чья прэтэнзія на прыналежнасць Богу была выяўлена як хлусня Езусам Хрыстом у Адкр. 3:9: « *тыя з сінагогі сатанінскай, якія называюць сябе габрэямі, але такімі не з'яўляюцца, але хлусяць.* » У 1843 годзе гэта было ў выпадку з пратэстантамі, спадкаемцамі каталікоў. Але перад трэцяй заповедзай другая частка другой раскрывае прысуд, які Бог выносіць двум асноўным супрацьлеглым лагерам. Пратэстанцкім спадкаемцам рымскага каталіцызму Бог кажа: « *Я Бог раўнівы, які карае за беззаконне бацькоў на дзецях да трэцяга і чацвёртага пакалення тых, хто ненавідзіць мяне* »; на жаль для яго, афіцыйны адвентызм, « *вырваны* » ў 1994 г., падзеліць іх лёс; але Ён таксама кажа, наадварот, святым, якія будуць захоўваць Яго святую суботу і Яго прарочае святло з 1843 да 2030: « *І якія міласэрныя да тысячы пакаленняў да тых, хто любіць Мяне і хто захоўвае Мае заповедзі* ». Прыведзеная лічба « *тысяча* » тонка нагадвае пра « *тысячу гадоў* » сёмага тысячагоддзя Адкрыцці 20, якое будзе ўзнагародай выбраных пераможцаў, якія ўвайшлі ў вечнасць. Вынікае яшчэ адзін урок. Пазбаўленыя дапамогі

Святога Духа Ісуса Хрыста, у выніку пратэстанты і адвентысты, адпушчаныя Богам паслядоўна ў 1843 і 1994 гадах, не змогуць шанаваць апошнія шэсць заповедзяў, напісаных на адваротным баку табліцы 2, уключаючы пярэдні прысвечаны боскаму адпачынку сёмага дня. З іншага боку, назіральнікі гэтага адпачынку атрымаюць дапамогу Езуса Хрыста, каб выконваць гэтыя заповедзі, якія тычацца абавязкаў чалавека ў адносінах да бліжняга. Дзеі Божыя, пачынаючы з перадачы Майсею скрыжаляў Закону, набываюць значэнне, ролю і прымяненне гэтак жа дзіўна, наколькі яны нечаканыя ў часе канца, у 2018 годзе. І вестка аб аднаўленні суботы тым самым умацоўваецца і пацвярджаецца Усемагутным Богам Езусам Хрыстом. Вось цяпер форма, у якой з'яўляюцца дзесяць заповедзяў.

Табліца 1 – Фронт: рэцэпты

Бог прадстаўляе сябе

« Я Гасподзь Бог твой, Які вывеў цябе зь зямлі Егіпецкай, з дому няволі ». (Уключаны ўсе абраныя, выратаваныя ад граху і выратаваныя адкушільнай крывёю, пралітай Ісусам Хрыстом; дом няволі - грэх; імітацыя плёну д'ябла).

1-я заповедзь: каталіцкі грэх з 538 г., пратэстант з 1843 г. і адвентыст з 1994 г.)

« Не май іншых багоў перада Мною ».

2-я заповедзь: 1-я ^{частка}: Каталіцкі грэх з 538 г.

« Не рабі сабе куміра і ніякай выявы таго, што на небе ўгары, і што на зямлі ўнізе, і што ў водах пад зямлёю. Не кланяйся ім і не службы ім; ».

Табліца 1 – Назад: Наступствы

2 ^{заповедзь} : 2 ^{частка} .

«... бо Я, ЯаНWeН, твой Бог, Бог раўнівы, які карае беззаконне бацькоў на дзецях да **трэцяга і чацвёртага** пакалення тых, хто ненавідзіць мяне, (католікі з 538 г.; пратэстанты з 1843 г.; адвентысты з 1994 г.) і які аказвае міласэрнасць **тысячам** пакаленняў да тых, хто любіць Мяне і захоўвае заповедзі Мае . (Адвентысты сёмага дня, з 1843; апошнія, з 1994).

3-я заповедзь: ^{парушаецца} католікамі з 538 г., пратэстантамі з 1843 г. і адвентыстамі з 1994 г.).

« Не прымай імя Госпада, Бога твайго, ілжыва; бо ЯаНWeН не пакіне без пакарання таго, хто фальшыва прымае яго імя . »

Табліца 2 – Фронт: рэцэпт

4-я заповедзь: яе парушэнне хрысціянскай асамблеяй з 321 г. робіць яе « разбуральным грахам » Дан.8:13; ён быў парушаны каталіцкай верай з 538 г. і пратэстанцкай верай з 1843 г. Але ён быў ушанаваны верай адвентыстаў сёмага дня з 1843 г. і 1873 г.

« Памятай дзень суботні, каб свяціць яго. Працуй шэсць дзён і рабі ўсю сваю працу. А сёмы дзень - субота Госпаду, Богу твайму, не рабі ніякай працы ні ты, ні сын твой, ні дачка твая, ні муж твой, ні рабыня твая, ні

быдла твое, ні прыхадзень, які ў дзвярах тваіх. Бо за шэсьць дзён стварыў Гасподзь неба, зямлю і мора і ўсё, што ў іх, а ў дзень сёмы спачыў; таму дабраславіў Гасподзь дзень суботні і асьвяціў яго . »

Табліца 2: Адваротны бок: наступствы : гэтыя апошнія шэсьць заповедзяў былі парушаны хрысціянскай верай з 321 года; каталіцкай веры з 538 г.; пратэстанцкай веры, з 1843 г. , і « *вырванай* » веры адвентыстаў у 1994 г. Але іх паважаюць у веры адвентыстаў сёмага дня, асвячоных Святым Духам Ісуса Хрыста, з 1843 і 1873 г.; «апошнія» з 1994 па 2030 год.

5-я заповедзь

« Шануй бацьку свайго і маці тваю, каб падоўжыліся дні твае на зямлі, якую дае табе Гасподзь, Бог твой. »

6-я заповедзь

« ~~Не забівай~~. Не здзяйсняйце забойства ». (злоснага тыпу злачынства, забойства або ў імя ілжывай рэлігіі)

7-я заповедзь

« Не пералюбуі. »

8-я заповедзь

« Не крадзі. »

9-я заповедзь

« Не сведчы фальшыва на блізкага твайго . »

10-я заповедзь

« Не жадай дома блізкага твайго; не жадай жонкі блізкага твайго, ні раба яго, ні рабыні яго, ні вала яго, ні асла яго, ні ўсяго, што належыць блізкаму твайму. »

Я закрываю тут гэтую ўзнёслую і жыццёва важную дужку.

Верш 7: *« Першая жывая істота падобная да льва, другая жывая істота падобная да цяляці, трэцяя жывая істота мае аблічча чалавека, а чацвёртая жывая істота падобная да арла, які ляціць ».*

Скажам адразу, гэта ўсяго толькі сімвалы. Тое ж паведамленне прадстаўлена ў Езэк.1:6 з варыяцыямі ў апісанні. Ёсць чатыры аднолькавых жывёл, кожнае з чатырма рознымі тварамі. Тут у нас усё яшчэ ёсць чатыры жывёлы, але кожная мае толькі адзін твар, розны ў чатырох жывёл. Такім чынам, гэтыя монстры не рэальныя, але іх сімвалічнае пасланне ўзвышанае. Кожнае з іх прадстаўляе стандарт вечнага паўсюднага жыцця, якое тычыцца, як мы бачылі, Самога Бога і Яго шматмерных універсальных стварэнняў. Той, хто ўвасобіўся ў сваёй боскай дасканаласці, гэтыя чатыры крытэрыі універсальнага жыцця, - гэта Ісус Хрыстос, у якім каралеўская ўлада і сіла льва *знаходзяцца* ў адпаведнасці з Суд.14:18; дух ахвярнасці і служэння *цяляці* ; вобраз Бога чалавека; і панаванне вярхоўнага нябеснага ўзвышша *лятаючага арла* . Гэтыя чатыры крытэрыі сустракаюцца ва ўсім універсальным вечным нябесным жыцці. Яны складаюць норму, якая тлумачыць поспех чароўнага праекта, з якім змагаюцца мяцежныя духі. І Ісус прадставіў дасканалую мадэль сваім апосталам і вучням падчас свайго

зямнога служэння; зайшоўшы так далёка, што абмыў ногі сваім вучням, перш чым аддаць сваё цела катаванням укрыжавання, каб замест іх, як «цяля», загладзіць грахі ўсіх сваіх абраных. Таксама няхай кожны выпрабуе сябе, ці адпавядае адмова ад гэтай нормы вечнага жыцця яго прыродзе, яго памкненням і жаданням. Гэта стандарт прапановы збаўлення, якую трэба прыняць або адкінуць.

Верш 8: « У кожнай з чатырох жывых істот па шэсьць крылаў, і вакол і ўнутры яны поўныя вачэй. Яны не перастаюць казаць дзень і ноч: Святы, Святы, Святы Пан Бог Усемагутны, Які быў, і ёсць, і прыйдзе! »

На фоне нябеснага суда гэтая сцэна ілюструе прынцыпы, якія заўсёды прымяняюцца на небе і на зямлі істотамі, якія застаюцца вернымі Богу.

Нябесным цэлам стварэнняў з іншых светаў не патрэбныя крылы для руху, таму што яны не падпарадкоўваюцца законам зямнога вымярэння. Але Дух прымае зямныя сімвалы, зразумелыя чалавеку. Прыпісваючы ім « шэсьць крылаў », ён раскрывае нам сімвалічнае значэнне лічбы 6, якая становіцца лічбай нябеснага персанажа і анёлаў. Гаворка ідзе пра светлы, якія засталіся без граху, і пра анёлаў, з якіх першым быў створаны сатана, мяцежны анёл. Бог прызначыў сабе лічбу «сем» як сваю асабістую каралеўскую «пячатку», а лічбу 6 можна лічыць «пячаткай» або, у выпадку д'ябла, «знакам» яго асобы, але яна падзяляе гэта лік 6 з мірамі, якія застаюцца чыстымі, і ўсімі анёламі, створанымі Богам, добрымі і злымі. Ніжэй анёла ідзе чалавек, нумар якога будзе «5», што апраўдваецца яго 5 пачуццямі, 5 пальцамі яго рукі і 5 пальцамі яго нагі. Ніжэй ідзе лічба 4 універсальнага персанажа, пазначанага 4 бакамі свету: Поўнач, Поўдзень, Усход і Заход. Ніжэй ідзе лічба 3 дасканаласці, потым 2 недасканаласці і 1 адзінства або ідэальнага саюза. Вочы чатырох жывых істот « вакол і ўнутры » і, акрамя таго, « спераду і ззаду ». Нішто не можа пазбегнуць позірку гэтага нябеснага шматмернага сусветнага жыцця, якое Боскі Дух даследуе ва ўсёй яго паўнаце, таму што яго пачатак знаходзіцца ў ім. Гэта вучэнне карыснае, таму што на сённяшняй зямлі з-за граху і зладзейства грэшнікаў, трымаючы іх « у сабе », чалавек можа схваць свае патаемныя думкі і злосць ад іншых людзей, накіраваных супраць яго бліжняга. У нябесным жыцці такія рэчы немагчымыя. Нябеснае жыццё празрыстае, як крышталёвае, бо зло было выгнана з яго разам з д'яблам і яго злымі анёламі, скінутымі на зямлю, паводле Ап.12:9, пасля перамогі Ісуса над грахам і мёртвымі. Абвяшчэнне святасці Бога здзяйсняецца ў сваёй дасканаласці (3 разы: *святые*) жыхарамі гэтых чыстых светаў. Але гэтае абвяшчэнне не выконваецца словамі; менавіта дасканаласць іх індывідуальнай і калектыўнай святасці абвяшчае ў пастаянных справах дасканаласць святасці Бога, які іх стварыў. Бог адкрывае сваю прыроду і імя ў форме, цытуемай у Ап. 1:8: « Я альфа і амега, кажа Пан Бог, Які ёсць, і Які быў, і Які прыйдзе, Усемагутны ». Выраз « хто ёсць, хто быў і хто прыйдзе » дакладна вызначае вечную прыроду Бога-творцы. Адмаўляючыся называць яго імем, якое ён даў сабе, «ЯХВЭХ», людзі называюць яго «Гасподзь». Гэта праўда, што Бог не меў патрэбы ў імені, таму што, будучы унікальным і без боскага канкурэнта, яму не патрэбна імя, каб адрозніць яго ад іншых багоў, якіх не існуе. Тым не

менш Бог згадзіўся адказаць на просьбу Майсея, якога любіў і які любіў яго. Такім чынам, ён даў сабе імя «YaHWéH», якое перакладаецца дзеясловам «быць», спражаным у трэцяй асобе адзіночнага ліку габрэйскага імперфекта. Гэты «недасканалы» час абазначае дасягненне, якое працягваецца ў часе, такім чынам, час большы за нашу будучыню, форма «які ёсць, які быў і які будзе» ідэальна перакладае значэнне гэтага габрэйскага імперфекта. Такім чынам, формула «*той, хто быў і які прыйдзе*» - гэта тое, як Бог перакладае сваё імя на іўрыце «YaHWéH», калі ён павінен адаптаваць яго да заходніх моў, а не да іўрыту. Частка «і якая прыходзіць» азначае апошнюю адвентысцкую фазу хрысціянскай веры, усталяваную ў Божым плане ўказам Дан.8:14 з 1843 г. Такім чынам, у плоці абраных адвентыстаў абвясчэнне трайнай святасці Бога здзяйсняецца. Боскасць Ісуса Хрыста часта аспрэчвалася, але яна бясспрэчная. Біблія кажа пра гэта ў Гбр.1:8: «*Але Ён сказаў Сыну: трон Твой, Божа, вечны; скіпетр вашага валадарства - скіпетр справядлівасці; "* А Піліпу, які просіць Езуса паказаць яму Айца, Езус адказвае: «*Столькі часу Я з табою, і ты не пазнаў Мяне, Піліп! **Хто бачыў Мяне, той бачыў Айца** ; як ты кажаш: пакажы нам Айца?* (Ян 14:9).»

Вершы 9-10-11: «*Калі жывыя аддаюць славу, пашану і падзяку таму, хто сядзіць на троне, таму, хто жыве на векі вечныя, дваццаць чатыры старэйшыны падаюць перад тым, хто сядзіць на троне, і яны **накланяюцца і пакланіліся Жывучаму на векі вечныя, і кінулі вянцы свае перад тронам, кажучы: варты Ты, Госпадзе наш і Божа наш, прыняць славу і гонар і сілу; бо ты стварыў усё, і па тваёй волі яны існуюць і былі створаны** ».*

Раздзел 4 завяршаецца сцэнай праслаўлення Бога-творцы. Гэтая сцэна паказвае, што Божае патрабаванне «*бойцеся Бога і аддайце Яму славу ...*», выказанае ў пасланні першага анёла з Ап.14:7, было пачута і добра зразумета апошнімі абранымі службовымі асобамі з 1843 г.; але перш за ўсё, абранымі, якія засталіся ў жывых падчас вяртання ў славе Езуса Хрыста; таму што толькі для іх Аб'яўленне Апакаліпсісу было падрыхтавана і цалкам асветлена ў час, абраны Богам, з вясны 2018 г. Такім чынам адкупленыя выказваюць у пакланенні і хвале ўсю сваю ўдзячнасць Езусу Хрысту, форма, у якой, Усявышні наведаў іх, каб выратаваць іх ад граху і смерці, яго заплата. Няверуючае чалавецтва верыць толькі ў тое, што бачыць, як апостал Тамаш, і паколькі Бог нябачны, яно асуджана ігнараваць яго надзвычайную слабасць, якая робіць яго толькі цацкай, якой ён маніпулюе ў адпаведнасці са сваёй боскай воляй. Яна, па меншай меры, мае апраўданне, якое не апраўдвае яе, што яна не спазнала Бога, апраўданне, якога няма ў сатаны, паколькі, ведаючы Бога, ён вырашыў уступіць у барацьбу з ім; гэта малаверагодна, але праўда, і гэта таксама тычыцца злых анёлаў, якія ішлі за ім. Парадаксальна, але шматлікія розныя і нават супрацьлеглыя плёны свабоднага выбару сведчаць аб сапраўднай і поўнай свабодзе, якую Бог даў сваім нябесным і зямным стварэнням.

Адкрыццё 5: Сын Чалавечы

Калі ён прадставіў Езуса натоўпу, Пілат сказаў: « *Вось Чалавек* ». Сам Бог павінен быў прыйсці і прыняць постаць плоці, каб « *Чалавек* » мог з'явіцца ў адпаведнасці са сваім сэрцам і сваімі жаданнямі. Смерць уразіла першую пару чалавечых істот з-за граху непаслухмянасці Богу. У знак іх новага ганебнага стану Бог даў ім выявіць сваю фізічную аголенасць, якая была толькі знешнім знакам іх унутранай духоўнай аголенасці. З гэтага часу першая аб'ява аб іх выкупе была зроблена шляхам раздачы ім адзення са шкур жывёл. Такім чынам была забітая першая жывёла ў гісторыі чалавецтва, можна меркаваць, што гэта быў малады баран або ягня з-за сімвалізму. Праз 4000 гадоў Ягня Божы, які бярэ на сябе грахі свету, прыйшоў, каб прапанаваць сваё юрыдычна дасканаласць жыццё, каб адкупіць выбраных сярод чалавецтва. Такім чынам, гэта збаўленне, прапанаванае ў чыстай ласцы Бога, цалкам абапіраецца на смерць Езуса, які дазваляе сваім абраным карыстацца Яго дасканалай справядлівасцю; і ў той жа час, яго смерць адкупіла іх грахі, якія ён зрабіў сябе добраахвотным носбітам. З тых часоў Ісус Хрыстос стаў адзіным імем, якое можа выратаваць грэшніка на ўсёй нашай зямлі, і яго выратаванне прымяняецца з Адама і Евы.

Па ўсіх гэтых прычынах гэты раздзел 5, які знаходзіцца пад фігурай « *Чалавек* », прысвечаны яму. Езус не толькі збаўляе сваіх выбраных праз сваю адкупленчую смерць, але ён збаўляе іх, абараняючы на працягу ўсяго іхняга зямнога жыцця. І менавіта з гэтай мэтай ён папярэджвае іх аб духоўных небяспеках, якія д'ябал паставіў на іх шляху. Яго тэхніка не змянілася: як і ў часы апосталаў, Езус прамаўляе да іх прытчамі, так што свет чуе, але не разумее; чаго нельга сказаць пра яго выбраных чыноўнікаў, якія, як і апосталы, атрымліваюць яго тлумачэнні непасрэдна ад яго. Яго адкрыццё «Апакаліпсіс» застаецца пад гэтай неперакладзенай грэчаскай назвай, гэтай гіганцкай прытчай, якую свет не павінен зразумець. Але для яго выбраных гэтае прароцтва сапраўды з'яўляецца яго « Адкрыццём ».

Верш 1: « *І ўбачыў я ў правіцы Таго, Хто сядзеў на троне, кнігу, напісаную ўнутры і звонку, запячатаную сямю пячаткамі* ».

На троне стаіць Бог і ў яго правай руцэ, такім чынам, пад яго благаслаўленнем, кніга, напісаная « *ўнутры і звонку* ». Тое, што напісана « *ўнутры* », — гэта расшыфраванае паведамленне, зарэзерваванае для Яго выбраных, якое застаецца закрытым і незразумелым людзьмі свету, ворагамі Бога. Тое, што напісана « *звонку* », — гэта зашыфраваны тэкст, бачны, але незразумелы чалавечай масе. Кніга Адкрыцці запячатана « *сямю пячаткамі* ». У гэтым тлумачэнні Бог кажа нам, што толькі адкрыццё « *сёмай пячаткі* »

дазволіць яе цалкам адкрыць. Пакуль застаецца пячатка, каб запячатаць яе, кнігу нельга адкрыць. Такім чынам, усё адкрыццё кнігі будзе залежаць ад часу, устаноўленага Богам для тэмы « сёмай пячаткі ». Ён будзе згаданы пад назвай « пячатка Бога жывога » ў Аро.7, дзе пазначэнне астатняй часткі сёмага дня, яго святой суботы, яго аднаўленне будзе далучана да даты 1843, якая, такім чынам, таксама будзе часам адкрыццё « Сёмай пячаткі », якая ўносіць у педагогіку кнігі тэму « сямі труб », такую важную для нас, яе абраных.

Верш 2: « *І ўбачыў я моцнага анёла, які кліча моцным голасам: хто варты адкрыць кнігу і зняць пячаткі яе?* » »

Гэтая сцэна з'яўляецца дужкай у мантажы прароцтва. Гэта не на нябёсах, у кантэксце папярэдняга раздзела 4, што кніга Адкрыцці павінна быць адкрыта. Выбраныя маюць патрэбу ў гэтым перад вяртаннем Езуса Хрыста, пакуль яны падвяргаюцца пасткам д'ябла. Сіла знаходзіцца ў лагеры Бога, і магутны анёл - гэта анёл YaHWéH, Бог у яго анельскай форме Міхаіла. Запячатаная кніга надзвычай важная і святая, бо для таго, каб зламаць яе пячаткі і адкрыць яе, патрабуецца вельмі высокая годнасць.

Верш 3: « *І ніхто ні на небе, ні на зямлі, ні пад зямлёю не мог разгарнуць скрутак, ні паглядзець на яго.* »

Кнігу, напісаную самім Богам, не можа адкрыць ніхто з Яго нябесных і зямных стварэнняў.

Верш 4: « *І я моцна плакаў, бо ніхто не знайшоўся годным разгарнуць кнігу або паглядзець на яе.* »

Ян, як і мы, зямное стварэнне, і яго слёзы выказваюць жах чалавецтва, якое сутыкнулася з пасткамі, расстаўленымі д'яблам. Здаецца, ён кажа нам: «Хто можа быць выратаваны без адкрыцця?» ". Такім чынам, выяўляецца высокая трагічная ступень няведання яго зместу і яго фатальны вынік: двайная смерць.

Верш 5: « *І адзін са старых сказаў мне: не плач; вось, леў з калена Юдавага, корань Давідаў, перамог, каб разгарнуць скрутак і сем пячатак яго.* »

« *Старыя людзі* », адкупленыя Езусам з зямлі, маюць добрыя магчымасці, каб узнесці імя Ісуса Хрыста вышэй за ўсіх жывых істот. Яны прызнаюць у ім панаванне, якое ён сам заявіў, што атрымаў ад Айца і нябесных істот у Матфея 28:18: « *Ісус прыйшоў і сказаў ім так: дадзена Мне ўсякая ўлада на небе і на зямлі* ». Менавіта з мэтай свайго ўвасаблення ў Езусе Бог натхніў Якуба, які, прароча над сваімі сынамі, сказаў пра Юду: « *Юда — малады леў. Ты вярнуўся з бойні, сыноч! Ён схіляе калені, кладзеца, як леў, Як ільвіца: хто паднясе яго? Не адыйдзеца скіпетр ад Юды, і жазло ад ног ягоных, пакуль не прыйдзе Сілом, і народы не паслухаюцца яго. Ён прывязвае свайго асла да вінаграднай лазы, і асьляня свайго асла да лепшай лазы; Ён мае вопратку сваю ў віне і плашч свой у крыві вінаграду. Вочы ў яго чырвоныя ад віна, а зубы белыя ад малака (Быц.49:8-12)». Кроў вінаграду будзе тэмай « *жніва* », абвешчанага ў Адкрыцці 14:17-20, пра што таксама прарочыць Ісаія 63. Адносна « *Кораня Давідавага* » мы чытаем у Ісаі 11:1-5. : « *Тады галіна выйдзе са ствала Есэя, і ад каранёў яго вырасце**

парастак. Спачыне на ім Дух Гасподні: Дух мудрасці і розуму, Дух рады і сілы, Дух веды і страху Гасподняга. Ён будзе дыхаць страхам Гасподнім; Не па вонкавым выглядзе судзіць, Не па чутках вырашыць. Але Ён будзе судзіць бедных па праўдзе, і Ён будзе судзіць па праўдзе бедных зямлі; Словам Сваім, як жазлом, паб'е зямлю, і духам вуснаў Сваіх заб'е бязбожнікаў. Праведнасьць будзе поясам па баках Ягоных, і вернасьць - поясам па сьцёгнах Ягоных ». Перамога Езуса над грахам і смерцю, Яго заробак, дае Яму законнае і законнае права адкрыць кнігу Адкрыцця, каб Яго абраныя маглі быць папярэджаны і абаронены ад смяротных рэлігійных пастак, якія Ён расстаўляе д'яблам, каб спакушаць няверуючых. Такім чынам, кніга будзе цалкам адкрыта ў той час, калі ўказ Данііла 8:14 уступіць у сілу, а менавіта ў першы дзень вясны 1843 года; нават калі яго недасканаласць разуменне запатрабуе перагляду з часам, да 2018 года.

Верш 6: « *І ўбачыў я пасярод трона і чатырох жывых істот і пасярод старцаў ягна, якое было там, як заколатае. У яго было сем рагоў і сем вачэй, якія з'яўляюцца сямю духамі Бога, пасланымі па ўсёй зямлі.* »

Мы павінны адзначыць прысутнасць ягнаці « пасярэдзіне трона », таму што ён з'яўляецца Богам у сваім шматгранным асвятленні, з'яўляючыся ўсім адначасова, унікальным Богам-стваральнікам, архангелам Міхалам, Езусам Хрыстом, Баранком Божым, і Святым Дух або « сем духаў Божых, пасланых па ўсёй зямлі ». Яго « сем рагоў » сімвалізуюць асвятленне яго сілы і яго « сем вачэй », асвятленне яго позірку, які глыбока вывучае думкі і дзеянні яго стварэнняў.

Верш 7: « *Ён прыйшоў і ўзяў скрутак з правацы Таго, Хто сядзеў на троне.* »

Гэтая сцэна ілюструе словы Ап. 1:1: « Аб'яўленне Ісуса Хрыста, якое даў Яму Бог, каб паказаць рабам Сваім, што павінна адбыцца хутка, і якое Ён абвясціў, паслаўшы свайго анёла, рабу свайму Яну ». Гэта паведамленне мае на мэце сказаць нам, што змест Аб'яўлення будзе неабмежаваным, паколькі яно дадзена самім Богам, Айцом; і гэта, усклаўшы на яе, усё сваё дабраславенне, пазначанае сваёй « правай рукой ».

Верш 8: « *Калі ён узяў скрутак, чатыры жывыя істоты і дваццаць чатыры старэйшыны ўпалі перад Ягнём, маючы кожны арфу і залатыя чашы ладану, якія ёсць малітвы святых.* »

Давайце захаваем з гэтага верша гэты сімвалічны ключ: « *залатыя чашы, напоўненыя водарамі, якія ёсць малітвамі святых* ». Усе нябесныя і зямныя стварэнні, абраныя сваёй вернасцю, падаюць ніцма перад « ягнём » Езусам Хрыстом, каб пакланіцца яму. « *Арфы* » сімвалізуюць універсальную гармонію калектыўнай хвалы і пакланення.

Верш 9: « *І заспявалі новую песню, кажучы: Ты варты ўзяць скрутак і зняць пячаткі яго; бо ты быў забіты, і сваёй крывёю ты адкупіў для Бога людзей з кожнага племені, мовы, народу і нацыі;* »

Гэтая « *новая песня* » ўслаўляе вызваленне ад граху і, часова, знікненне падбухторшчыкаў паўстання. Таму што яны знікнуць назаўжды толькі пасля апошняга суда. Адкупленыя Езусам Хрыстом паходзяць з усіх паходжаньняў, усіх колераў і чалавечых рас, « *з кожнага племені, мовы,*

народа і нацыі »; што даказвае, што выратавальны праект прапануецца толькі ў імя Ісуса Хрыста, у адпаведнасці з тым, што абвясчае Дзеянне 4:11-12: « Ісус ёсць камень, адкінуты вамі, якія будзеце, і які стаў галоўным у вуглавым . Ні ў якім іншым выратавання няма; бо няма іншага імя пад небам, дадзенага людзям, якім мы павінны быць збаўлены. ». Таму ўсе астатнія рэлігіі з'яўляюцца незаконнымі і д'ябальскімі ілюзорнымі падманамі. У адрозненне ад фальшывых рэлігій, сапраўдная хрысціянская вера арганізавана Богам лагічна паслядоўна. Напісана, што Бог нікому не чужы; яго патрабаванні аднолькавыя для ўсіх яго стварэнняў, і выратаванне, якое ён прапанаваў, мела цану, якую ён сам прыйшоў заплаціць. Пацярпеўшы за гэтае адкупленне, ён выратуе толькі тых людзей, якія палічыць вартымі атрымаць карысць з яго пакутніцкай смерці.

Верш 10: « Ты стварыў іх царствам і святарамі Богу нашаму, і яны будуць валадарыць на зямлі ».

Валадарства Нябеснае, прапаведаванае Езусам, аформілася. Атрыманне « права на суддзя », выбраныя параўноўваюцца з караямі паводле Ап.20:4. У сваёй старазапаветнай дзейнасці « святары » прыносілі сімвалічныя ахвяры жывёл за грэх. На працягу « тысячы гадоў » нябеснага суда абраныя таксама, праз свой суд, падрыхтуюць апошнія ахвяры вялікай усеагульнай ахвяры, якая знішчыць адным махам усе заняпалыя нябесныя і зямныя стварэнні. Агонь «возера вогненнага другой смерці » знішчыць іх у дзень суда. Толькі пасля гэтага знішчэння, адноўленая Богам, абноўленая зямля прыме адкупленых выбраных. Толькі тады з Езусам Хрыстом, Каралём цароў і Панам уладароў з Адкр. 19:16, « яны будуць валадарыць на зямлі ».

Верш 11: « Я глядзеў і чуў голас многіх анёлаў вакол трона і жывых істот і старэйшын, і лік іх быў тысячы тысяч і тысячы тысяч ».

Гэты верш прадстаўляе нам, аб'яднаным, тры групы гледачоў, якія назіраюць зямныя духоўныя бітвы. На гэты раз Дух выразна згадвае анёлаў як асобную групу, колькасць якой вельмі вялікая: « мірыяды мірыядаў і тысячы тысяч ». Анёлы Пана ў цяперашні час з'яўляюцца блізкімі змагарамі, пастаўленымі на службу Яго адкупленым, Яго зямным выбраннікам, якіх яны ахоўваюць, абараняюць і навучаюць у Яго імя. На лініі фронту гэтыя першыя сведкі Бога запісваюць індывідуальную і калектыўную гісторыю жыцця на зямлі.

Верш 12: « Яны казалі моцным голасам: Ягня, забітае, годнае прыняць сілу, і багацце, і мудрасць, і сілу, і гонар, і славу, і хвалу. »

Анёлы дапамагалі на зямлі служэнню свайго лідэра Міхаіла, які пазбавіў сябе ўсіх сваіх боскіх сіл, каб стаць дасканалым Чалавекам, які прынёс сябе ў добраахвотную ахвяру ў канцы свайго служэння, каб загладзіць грахі, учыненыя яго абранымі службовыя асобы. У канцы сваёй прапановы ласкі абраны ўваскрос і ўвайшоў у абяцаную вечнасць, анёлы аднаўляюць чароўнаму Хрысту Божаму ўсе атрыбуты, якія ён меў у Міхале: « улада, багацце, мудрасць, сіла, гонар, слава, і хвала. »

Верш 13: « *І кожнае стварэнне, што на небе і на зямлі, і пад зямлёй, і ў моры, і ўсё, што ў ім, я чуў, як яны казалі: таму, хто сядзіць на троне, і Ягняці хвала, гонар, слава і сіла на векі вечныя!* »

Стварэнні Божыя аднадушныя. Усім ім спадабалася дэманстрацыя Яго любові, якая праявілася ў дары Яго асобы ў Езусе Хрысце. Праект, распрацаваны Богам, мае слаўны поспех. Яго выбар кахаючых істот завершаны. Верш мае форму паведамлення першага анёла з Адкр. 14:7: « *Ён сказаў моцным голасам: набойцеся Бога і аддайце Яму славу, бо прыйшла гадзіна суда Яго; і пакланяцца таму, хто стварыў неба, і зямлю, і мора, і крыніцы водаў* ». Апошні выбар, зроблены з 1843 года, быў заснаваны на разуменні гэтага верша. І выбраныя пачулі і адказалі, аднавіўшы ў хрысціянскай веры практыку сёмага дня адпачынку, якую практыкавалі апосталы і вучні Езуса да яе адмовы з 7 сакавіка 321 г. Бог-стваральнік быў ушанаваны павагай да чацвёртай заповедзі, якая з'яўляецца блізка да яго сэрца. У выніку атрымліваецца сцэна нябеснай славы, дзе ўсе яе стварэнні, пасля паслання першага анёла з Ап . , *слава і сіла на векі вечныя!* ". Звярніце ўвагу, што гэтыя словы паўтараюць, наадварот, словы, прыведзеныя анёламі ў папярэднім вершы 13. Пасля свайго ўваскрасення Ісус аднавіў сваё нябеснае жыццё: *сваю боскую «сілу, багацце і мудрасць* ». На зямлі яго апошнія ворагі адмовіліся ад *« хвалы, гонару, славы і сілы »*, якія належалі яму як Богу-стваральніку. Паклікаўшыся на *« сілу сваю »*, ён канчаткова перамог іх усіх і раздушыў пад сваімі нагамі. Акрамя таго, напоўненыя любоўю і ўдзячнасцю, яго святыя і чыстыя стварэнні законна вяртаюць яму яго падданных славы.

Верш 14: « *І сказалі чатыры жывыя істоты: амін! І падышлі старыя і пакланіліся* ».

Насельнікі чыстых сьветаў ухваляюць гэтую рэстытуцыю, кажучы: «Сапраўды! Гэта праўда!» І зямныя абраныя, адкупленыя сублімаванай любоўю, падаюць ніцма перад сваім Усемагутным Богам-Стварыцелем, які прыйшоў, каб уцэлавіцца ў Езусе Хрысце.

Адкрыццё 6: Акцёры, боскія пакаранні і прыкметы часоў хрысціянскай эры

Я памятаю ўрок, дадзены ў Адкрыцці 5: кнігу можна адкрыць толькі тады, калі будзе знятая « сёмая пячатка ». Каб зрабіць гэтае адкрыццё, выбраннік Хрыста павінен цалкам ухваліць практыку сёмага дня суботы; і гэты духоўны выбар робіць яго кваліфікаваным, каб атрымаць ад Бога, які ўхваляе яго, яго мудрасць і яго духоўную і прароцкую пранікліваць. Такім чынам, без удакладнення ў самім тэксце, абраны будзе атаясамліваць « пячатку Бога », цытуемую ў Ап.7:2, з « сёмай пячаткай », якая ўсё яшчэ зачынае кнігу Адкрыцця, і ён будзе звязваць з імі дзве « пячаткі », сёмы дзень, асвячоны Богам. Вера робіць розніцу паміж святлом і цемрай. Такім чынам, для тых, хто не ўхваляе асвячоную суботу, прароцтва застанецца закрытай, герметычнай кнігай. Ён цалкам можа распазнаваць некаторыя відавочныя тэмы, але ён не будзе разумець жыццёва важных і вострых адкрыццяў, якія робяць розніцу паміж жыццём і смерцю. Важнасць « сёмай пячаткі » з'явіцца ў Адкр. 8:1-2, дзе Дух дае ёй ролю адкрыцця тэмы « сямі труб ». Цяпер менавіта ў паведамленнях гэтых « сямі труб » стане зразумелы Божы праект. Таму што тэма труб у Адкрыцці 8 і 9 прыходзіць паралельна, каб завяршыць ісціны, прадказаныя ў тэмах « лістоў » Адкрыцці 2 і 3; і « пячаткі » Адкр.6 і 7. Боская стратэгія ідэнтычная той, якую ён выкарыстаў для стварэння свайго прароцкага адкрыцця, дадзенага Данілу. Будучы кваліфікаваным для гэтай пасады дзякуючы таму, што я прыняў практыку асвячонай суботы і дзякуючы Яго суверэннаму выбару, Дух адкрыў мне кнігу сваіх Аб'яўленняў, зняўшы « сёмую пячатку ». Давайце зараз высвятлім асобу яго « пячатак ».

Верш 1: « Я глядзеў, як Ягня адчыніў адну з сямі пячатак, і пачуў, як адна з чатырох жывых істот казала як бы голасам гromу: прыйдзі ». »

Гэтая першая « жывая істота » азначае каралеўскую ўладу і сілу « льва » з Адкр.4:7, паводле Суд.14:18. Гэты голас гromу боскі і зыходзіць ад трона Богага ў Адкр.4:5. Таму гаворыць Усемагутны Бог. Адкрыццё кожнай « пячаткі » - гэта запрашэнне ад Бога да мяне ўбачыць і зразумець пасланне бачання. Езус ужо сказаў Піліпу: « Прыйдзі і паглядзі », каб заахваціць яго ісці за Ім.

2 куплет: « Я глядзеў, і вось, з'явіўся белы конь. Той, хто ехаў на ім, меў лук; яму была дадзена карона, і ён выправіўся пераможцам і перамагаць ».

Белы паказвае на яго ідэальную чысціню ; конь – гэта вобраз выбранага народа, які ён вядзе і вучыць паводле Якава 3:3: « *Калі мы ўкладзем удзіла ў рот коням, каб яны слухаліся нас, мы таксама кіруем усім іх целам* »; яго « *лук* » сімвалізуе стрэлы яго боскага слова; яго « *вянок* » — гэта « *вянок жыцця* », атрыманы дзякуючы добраахвотна прынятаму ім мучаніцтву; яго перамога была рашучай з моманту стварэння ім першага vis-à-vis; без сумневу, гэта апісанне Усемагутнага Бога Ісуса Хрыста. Яго канчатковая перамога несумнеўная, таму што ён ужо перамог на Галгофе д'ябла, грэх і смерць. Захар 10:3-4 пацвярджае гэтыя выявы, кажучы: « *Гнеў Мой загарэўся на пастухоў, і пакараю казлоў; бо Гасподзь Саваоф наведвае статак свой, дом Юдаў, і зробіць іх канём славы Сваёй у бітве; ад яго будзе вугал, ад яго цвік, ад яго **лук вайны** ; ад яго пойдучь усе правадыры разам.* » Перамога боскага Хрыста была абвешчана «асвячэннем **сёмага дня** » нашых тыдняў ад стварэння свету; субота, прадказваючы астатнюю частку « **сёмага** » тысячагоддзя, названага « *тысячай гадоў* » у Адкр.20:4-6-7, у якое, дзякуючы сваёй перамозе, Ісус прывядзе сваіх выбраных на вечнасць. Устанаўленне суботы ад заснавання зямнога свету пацвярджае гэты выраз: « *пачаў як пераможца* ». Субота з'яўляецца прароцкім знакам гэтай боскай і чалавечай перамогі над грахам і д'яблам, і як такая, менавіта на ёй Бог грунтуе ўсю сваю праграму « *асвячэння* » таго, што яму належыць, і што ён выкрадае д'ябла.

Верш 3: « *Калі ён адчыніў другую пячатку, я пачуў другую жывую істоту, якая казала: прыйдзі* ».

« *Другая жывая істота* » адносіцца да « *цяля* » з ахвяраў Ап.4:7. Дух ахвяры ажыўляў Езуса Хрыста і Яго сапраўдных вучняў, якім Ён абвясчаў: « *Калі хто хоча ісці за Мною, няхай адрачэцца ад сябе і возьме крыж свой, і няхай вазьме крыж свой* ».

Куплет 4: « *І выйшаў другі конь, рыжы. Той, хто сядзеў на ім, атрымаў уладу забраць мір з зямлі, каб людзі забівалі адзін аднаму глоткі; і дадзены яму вялікі меч* ».

« *Чырвоны* », або « *вогненна-чырвоны* », пазначае грэх, заахвочаны Галоўным Разбуральнікам, якім з'яўляецца Сатана, у вобразе « *Абадона Аналіёна* » з Адкр.9:11; « *агонь* » як сродак і сімвал разбурэння. Ён таксама ўзначальвае свой злы лагер, які складаецца з паганых заняпалых анёлаў і спакушаных і маніпуляваных зямных уладаў. Ён толькі стварэнне, якое « *атрымлівае* » ад Бога « *сілу забраць мір з зямлі, каб людзі маглі забіваць адзін аднаго* ». Гэта дзеянне будзе аднесена да Рыма, « *прастытуткі Вавілона вялікага* » ў Адкр 18:24: « *і таму што кроў прарокаў і святых і ўсіх забітых на зямлі знойдзена ў ім* ». Такім чынам, « *Знішчальнік* » верных хрысціян ідэнтыфікаваны, а таксама яго ахвяры. « *Меч* », які ён атрымлівае, абазначае першае з *чатырох жудасных* боскіх пакаранняў, цытуемых у Ез.14:21-22: « *Так, так кажэ Гасподзь, YаНWéН: хоць Я пашлю на Ерусалім мае **чатыры жудасныя пакаранны**, меч, голад, дзікія звяры і пошасць, каб знішчыць людзей і звяроў, тым не менш застанецца рэшта, якая ўцячэ, хто выйдзе з гэтага, сыны і дзяўчаты ...».*

Верш 5: « *Калі ён адчыніў трэцюю пячатку, я пачуў трэцюю жывую істоту, якая казалася: прыйдзі. Гляджу, і вось, з'явіўся чорны конь. Той, хто ехаў на ім, трымаў у руцэ шалі* ».

« *Трэцяя жывая істота* » - гэта « *чалавек* », створаны паводле вобразу Бога з Адкр.4:7. Гэты персанаж з'яўляецца выдуманым, але ён з'яўляецца другім боскім пакараннем за грэх паводле Езэк.14:20. Дзейнічаючы супраць дыеты мужчын, на гэты раз гаворка ідзе пра *голад*. У нашу эпоху гэта будзе навіязана як літаральна, так і духоўна. У абодвух прымяненнях яно нясе смяротныя наступствы, але ў духоўным сэнсе пазбаўлення боскага святла яго прамым наступствам з'яўляецца смерць « *другой смерці* », прызначанай для паўшых, на апошнім судзе. Пасланне гэтага трэцяга вершніка рэзюмуецца наступным чынам: паколькі чалавек больш не ў вобразе Бога, а ў вобразе жывёлы, Я пазбаўляю яго таго, што дае яму жыццё: яго цялеснага харчавання і яго духоўнага харчавання. Шалі з'яўляюцца сімвалам справядлівасці, у гэтым выпадку Бога, які судзіць справы веры хрысціян.

Верш 6: « *І пачуў я голас пасярод чатырох жывых істот, які казаў: мера пшаніцы за дынарыі і тры меры ячменю за дынарыі; але алею і віну не шкодзьце* ».

Гэта голас Хрыста, пагарджанага і расчараванага нявернасцю фальшывых вернікаў. За тую ж цану мы бачым меншую колькасць пшаніцы, чым за ячмень. За гэтым шчодрым ахвяраваннем ячменю хаваецца пасланне вельмі высокага духоўнага ўзроўню. Сапраўды, у Лічбах 5:15 закон прадстаўляе ахвяру « *ячменю* », каб вырашыць праблему *рэўнасці* мужа да жонкі. Такім чынам, прачытайце падрабязна, цалкам, гэтую працэдуру, апісаную ў вершах з 12 па 31, калі вы хочаце зразумець. У яго святле я зразумеў, што сам Бог, *Жаніх* у Езусе Хрысце Асамблеі, яго *нявеста*, падае сюды скаргу на « *падазрэнне ў рэўнасці* »; што будзе пацверджана згадкай пра « *горкія воды* », якія цытуюцца ў « *трэцяй трубе* » у Адкр.8:11. У працэдуры Лічбаў 5 жанчына павінна была выпіць пыльную ваду без наступстваў, калі яна невінаватая, але калі яна стане горкай, калі вінаватая, яна будзе ўражана праклёнам. *Пралюбадзейства* жонкі было асуджана ў Адкрыцці 2:12 (замаскіраваным назвай ^{Пергам}: парушэнне шлюбу) і Адкрыцці 2:22, і такім чынам гэта будзе зноў пацверджана сувяззю, усталяванай паміж *3-й пячаткай* і *3-й трубой*. Ужо ў Данііла такі ж падыход прымусяў Данііла 8 «пацвердзіць» рымскую ідэнтычнасць « *маленькага рога* » Дан.7, прадстаўленага як «гіпотэза». Гэта параўнанне Данііла 2, 7 і 8 было навінкай, якая дазволіла мне даказаць рымскую ідэнтыфікацыю; гэта ўпершыню з часоў існавання адвентызму. Тут, у Адкрыцці, усё выглядае такім жа чынам. Я дэманструю агляд паралельнай хрысціянскай эпохі трох асноўных тэм, літар, пячатак і труб. А ў Адкрыцці тэма « *труб* » выконвае тую ж ролю, што і Данііл 8 для кнігі Данііла. Гэтыя два элементы даюць доказы, без якіх прароцтва выказала б толькі « *падазрэнне* », якое я назваў «гіпотэзай» у даследаванні Данііла. Такім чынам, гэтыя словы, « *падазрэнне ў рэўнасці* », выяўленыя ў Лічбах 5:14, прымяняюцца да Бога і Асамблеі ад Rev.1 да Rev.6; тады з адкрыццём кнігі,

якое стала магчымым дзякуючы атаясамленню « *сёмай пячаткі* » з сёмым днём суботы, тэмай Адкрыцці 7, « падазрэнна Асамблеі ў пералюбе » будзе «пацверджана» ў тэме « *трубы* » і раздзелы з 10 па 22, якія ідуць за ім. Такім чынам, у раздзеле 7 Дух дае ролю мытнага пункта, дзе неабходна атрымаць дазвол на ўезд. У выпадку Аб'яўлення гэтым аўтарытэтам з'яўляецца Сам Езус Хрыстус, Усемагутны Бог і Святы Дух. Дзверы доступу адчынены для таго, кажа ён, хто « *чуе мой голас* », *хто адчыняе мне, калі я стукаю ў яго дзверы* (дзверы сэрца), *і хто вячэрае са мной, а я з ім* », паводле Апо 03:20. « *Віно і алей* » з'яўляюцца адпаведнымі сімваламі крыві, пралітай Езусам Хрыстом і Духам Божым. Акрамя таго, яны абодва выкарыстоўваюцца для гаення ран. Загад « *не рабі ім шкоды* » азначае, што Бог карае, але Ён паранейшаму робіць гэта з прымешкай сваёй міласэрнасці. Гэта не будзе ў выпадку з « *сямя апошнімі пошасцямі* » яго « *гневу* » ў апошнія зямныя дні ў адпаведнасці з Ап. 16:1 і 14:10.

Верш 7: « *Калі ён адчыніў чацвёртую пячатку, я пачуў голас чацвёртай жывой істоты, якая казала: прыйдзі.* »

« *Чацвёртая жывая істота* » - гэта «арол» найвышэйшай нябеснай вышыні. Ён абвясчае з'яўленне чацвёртай Божай кары: смяротнасці.

Верш 8: « *Я глядзеў, і вось, з'явіўся бледны конь. Той, хто ехаў на ім, зваўся Смерць, і Аід суправаджаў яго. Дадзена ім улада над чвэрцю зямлі, каб знішчаць людзей мячом, голадам, смерцю і зьярамі зямнымі* ».

Аб'ява пацверджана, гэта сапраўды " *смерць* ", але ў сэнсе смяротнасці, накладзенай у выглядзе ўскосных пакаранняў. Смерць закранае ўсё чалавецтва ад першароднага граху, але тут ёю паражана толькі « *чвэрць зямлі* », « *мечам, голадам, смяротнасцю* » з-за эпідэмічных хвароб і « *дзікімі зьярамі* », як жывёламі, так і людзьмі. Гэтая « *чвэрць зямлі* » нацэлена на няверна хрысціянскую Еўропу і магутныя дзяржавы, якія паўстануць з яе прыкладна ў 16^{стагоддзі}: два амерыканскія кантыненты і Аўстралію.

Верш 9: « *Калі ён адкрыў пятую пячатку, я ўбачыў пад ахвярнікам душы тых, што былі забітыя за слова Божыя і за сведчанне, якое яны далі* ».

Гэта ахвяры «зьярных» дзеянняў, учыненых у імя ілжэхрысціянскай веры. Яму вучыць папска-каталіцкі рэжым, сімвалам якога ўжо з'яўляецца Адкр.2:20 *жанчына Езавэль*, якой Дух упісвае навучанне яе слуг або літаральна: « *яе рабоў* ». Яны размяшчаюцца « *над алтар* », такім чынам, пад эгідай крыжа Хрыста, які дазваляе ім карыстацца Яго « *вечнай справядлівасцю* » (гл. Дан.9:24). Як пакажа Адкр.13:10, абраныя з'яўляюцца ахвярамі мучанікаў, а не катамі і забойцамі людзей. Выбраныя, пра якіх ідзе гаворка ў гэтым вершы, прызнаныя Езусам, пераймалі яго нават у смерці як мучанікі: « *за слова Божыя і за сведчанне, якое далі* »; таму што сапраўдная вера з'яўляецца актыўнай, а не простым ілжыва абнадзейлівым ярлыком. Іх « *сведчанне* » заключалася менавіта ў тым, каб аддаць сваё жыццё дзеля хвалы Божай.

Верш 10: « *Яны закрычалі моцным голасам, кажучы: «Дакуль, Настаўнік святы і праўдзiвы, Ты марудзіш судзіць і помсціць за нашу кроў тым, хто жыве на зямлі?»* »

Няхай гэты вобраз не падманвае вас, бо толькі іх кроў, пралітая на зямлі, кліча помсту ў вушы Бога, як і кроў Авеля, забітага сваім братам Каінам, паводле Быц.4:10: « *І сказаў Бог: Што ты зрабіў? Голас крыві брата твайго кліча з зямлі да мяне.* ». Сапраўдны стан мёртвых выяўляецца ў Эккл.9:5-6-10. Акрамя Эноха, Майсея, Іллі і святых, якія ўваскрэслі падчас смерці Ісуса Хрыста, іншыя «ўжо не ўдзельнічаюць ва ўсім, што робіцца пад сонцам, таму што іх думка і памяць згінулі». « *У пекле няма ні мудрасці, ні разумення, ні ведаў. бо памяць пра іх забытая* ». **Гэта натхнёныя Богам крытэрыі адносна смерці**. Ілжэверуючыя з'яўляюцца ахвярамі ілжывых дактрын, успадкаваных ад паганства грэчаскага філосафа Платона, чыё меркаванне пра смерць не мае месца ў хрысціянскіх верніках, верных Богу праўды. Вернем Платону тое, што належыць яму, і Богу тое, што належыць яму: праўду пра ўсё, і будзем лагічнымі, бо смерць — абсалютная супрацьлегласць жыццю, а не новая форма існавання.

Верш 11: « *Кожнаму з іх дадзена белая вопратка; і ім было загадана застацца ў спакоі яшчэ некаторы час, пакуль не будзе поўная колькасць іх таварышаў на слугах і іх братоў, якія павінны былі быць addadзены смерці, як яны* .

« *Белая вопратка* » з'яўляецца сімвалам чысціні мучанікаў, якую Ісус упершыню надзеў у Ап.1:13. « *Белая вопратка* » — гэта вобраз прыпісанай яму справядлівасці ў часы рэлігійнага пераследу. Час мучанікаў доўжыцца з часоў Ісуса да 1798 г. У канцы гэтага перыяду, паводле Ап . 1794 г. пакладзе канец пераследам, арганізаваным манархіяй і каталіцкім папам, якія ў Ап. 13:1 называюцца « *зверам, што падымаецца з мора* ». Пасля рэвалюцыйнай разні ў хрысціянскім свеце ўсталюецца рэлігійны мір. Мы зноў чытаем: « *І было ім сказана яшчэ некаторы час заставацца нерухомымі, пакуль не споўніцца лік таварышаў іх і братоў іх, якія павінны былі быць addadзены смерці, як яны* ». Адпачынак памерлых у Хрысце будзе працягвацца да Яго канчатковага слаўнага вяртання. Калі выказаць здагадку, што пасланне гэтай « *пятай пячаткі* » скіравана да пратэстантаў, якія пераследуюцца каталіцкай папскай інквізіцыяй эпохі « *Тыятыр* », час забойства абраных спыніцца з-за французскай рэвалюцыйнай акцыі, якая неўзабаве, паміж 1789 і 1789 гг. 1798 г., знішчыўшы агрэсіўную моц кааліцыі папства і французскай манархіі. Такім чынам, « *шостая пячатка* », якая адчыніцца, будзе датычыцца гэтага французскага рэвалюцыйнага рэжыму, які Ап. 2:22 і 7:14 называюць « *вялікім горам* ». У дактрынальнай недасканаласці, якая яе характарызуе, пратэстанцкая вера таксама будзе ахвярай неталерантнасці атэістычнага рэвалюцыйнага рэжыму. Менавіта дзякуючы яго дзеяннем будзе дасягнута колькасць тых, хто павінен быў быць пакараны смерцю.

Верш 12: « *Я глядзеў, калі ён адчыніў шостую пячатку; і стаўся вялікі землятрус, сонца стала чорным, як зрэбнік, увесь месяц стаў, як кроў* .

« *Землятрус* », дадзены як знак часу « *6-й пячаткі* », дазваляе аднесці дзеянне да суботы 1 лістапада ¹⁷⁵⁵ 2. каля 10 раніцы. Яе геаграфічным цэнтрам быў высокакаталіцкі горад Лісабон, у якім было 120 каталіцкіх храмаў. Такім чынам, Бог паказаў мэты свайго гневу, што гэты « *землятрус* »

» таксама прадказаў у духоўным вобразе. Прарочанае дзеянне здзейсніцца ў 1789 годзе з паўстаннем французскага народа супраць сваёй манархіі; Бог асудзіў яе і яе саюзніка Рымска-каталіцкае папства, абодва забітыя да смерці ў 1793 і 1794 гадах; даты “двух рэвалюцыйных тэрораў”. У Адкр.11:13 французскія рэвалюцыйныя дзеянні параўноўваюцца з «*землятрусам*». Дзякуючы магчымасці датаваць названыя дзеянні, прароцтва становіцца больш дакладным. «... *сонца стала чорным, як мяшок конскага воласу* », 19 мая 1780 года, і гэта з’ява, якое назіралася ў Паўночнай Амерыцы, атрымала назву «цёмны дзень». Гэта быў дзень без сонечнага святла, які таксама прадказаў дзеянне французскага рэвалюцыйнага атэізму супраць святла напісанага Божага слова, сімвалам якога тут з’яўляецца «*сонца*»; Святая Біблія была спалена ў аўтадафе. «*Увесь месяц стаў, як кроў* », у канцы гэтага цёмнага дня густыя хмары паказалі месяц ярка-чырвонага колеру. Праз гэты вобраз Бог пацвердзіў лёс папска-каралеўскага лагера цемры паміж 1793 і 1794 гадамі. Іх кроў будзе багата праліта вострым лязом рэвалюцыйнай гільяціны.

Заўвага : у Адкр.8:12, паразіўшы «*траціну сонца, траціну месяца і траціну зорак* », паведамленне «*чацвёртай трубы* » пацвердзіць той факт, што ахвяры рэвалюцыянераў будуць сапраўднымі абранымі і заняпалымі, адкінутымі Богам у Езусе Хрысце. Гэта таксама пацвярджае сэнс паслання «*пятай пячаткі* », якое мы толькі што бачылі. Менавіта праз дзеянне атэізму будуць здзейснены апошнія забойствы верных абраных.

Верш 13: «*І зоркі нябесныя ўпалі на зямлю, як калі фігавае дрэва, узрушанае моцным ветрам, выкідвае свае зялёныя фігі.* »

Гэты трэці знак часу, на гэты раз нябесны, быў літаральна выкананы 13 лістапада 1833 г., бачны з усіх куткоў Злучаных Штатаў паміж поўначчу і 5 гадзінамі раніцы. Але, як і папярэдні знак, ён прадвесціў духоўную падзею наймавернага маштабу. Хто б мог падлічыць колькасць гэтых зорак, якія ў форме парасона ўпалі на ўсё неба з поўначы да 5 гадзін раніцы? Гэта вобраз, які Бог дае нам аб падзенні пратэстанцкіх вернікаў у 1843 годзе, калі яны сталі ахвярамі дэкрэта Дан.8:14, які ўступіў у сілу. Паміж 1828 і 1873 гадамі дзеянне ракі «Тыгр» (Дан.10:4), імя звера, які забівае чалавека, пацвярджаецца ў Дан.12:5-12. У гэтым вершы вобразы «*фігавага дрэва* » вернасці народа Божага, за выключэннем таго, што гэтая вернасць пастаўлена пад сумнеў вобразам «*зялёных смокваў* », кінутых на зямлю. Падобным чынам, пратэстанцкая вера была прынята Богам з агаворкамі і часовымі ўмовамі, але пагарда да прароцкіх пасланняў Уільяма Мілера і адмова ад аднаўлення суботы прывялі да яе падзення ў 1843 г. Менавіта праз гэтую адмову «*фіга* » засталася «*зялёны* », адмаўляючыся паспець, прымаючы святло Божае, ён памрэ. Яна застанецца ў гэтым статусе, выпала з-пад ласкі Пана, да часу свайго слаўнага вяртання ў 2030 г. Але будзьце асцярожныя, адмовіўшыся ад апошніх агнёў з 1994 г., афіцыйны адвентызм стаў «*таксама* » «*зялёная фіга* », якой наканавана двойчы памерці.

Верш 14: «*Неба адышло, як скрутак, згорнуты; і ўсе горы і высны зрушыліся са сваіх месцаў.* »

Гэты землятрус на гэты раз універсальны. У гадзіну свайго слаўнага з'яўлення Бог узрушыць зямлю і ўсё, што на ёй ёсць у людзях і жывёлах. Гэта дзеянне адбудзецца падчас «*сёмай з сямі апошніх караў гневу Божага*», паводле Адкр.16:18. Гэта будзе для сапраўды выбраных гадзіна іх уваскрасення, «*першая*», гадзіна «*благаслаўлёных*», паводле Ап.20:6.

Верш 15: «*Цары зямныя, вяльможы, ваеначальнікі, багатыя, моцныя, усе рабы і вольныя схаваліся ў пячорах і ў скалах горных.*»

Калі Бог-Творца з'яўляецца ва ўсёй сваёй славе і моцы, ніякая чалавечая сіла не можа выстаяць, і ніякае прыстанішча не можа абараніць яго ворагаў ад Яго праведнага гневу. Гэты верш паказвае на гэта: Божая справядлівасць тэарызуе ўсе вінаватыя катэгорыі чалавецтва.

Верш 16: «*І сказалі яны гарам і скалам: упадзеце на нас і схавайце нас ад аблічча Таго, Хто сядзіць на троне, і ад гневу Ягняці;*»

На чароўным троне сядзіць сам ягня, але ў гэты час перад імі з'яўляецца ўжо не забітае ягня, а «*Цар цароў і Гасподзь уладароў*», які прыходзіць, каб разбіць сваіх сучасных ворагаў.

Верш 17: «*Бо прыйшоў вялікі дзень гневу Ягонага, і хто ўстоіць?*»

Задача сапраўды заключаецца ў тым, каб «*існаваць*», гэта значыць выжыць пасля судовага ўмяшання Бога.

Тыя, хто могуць «*выжыць*» у гэтую жудасную гадзіну, - гэта тыя, хто збіраўся памерці, у адпаведнасці з планам нядзельнага дэкрэта, згаданага ў Ап. 13:15, згодна з якім тыя, хто адзначае боскую святую суботу, павінны былі быць знішчаны ў зямля. Раскрыты ў папярэднім вершы жах тых, хто збіраўся іх забіць, тлумачыцца. І таму тыя, хто зможа выжыць у дзень вяртання ў славе Ісуса Хрыста, будуць тэмай Rev.7, у якім Бог адкрые нам частку свайго праекту, які іх тычыцца.

Адвэнтызм сёмага дня запячатаны пячаткай Божай: субота

Верш 1: « Пасля гэтага я ўбачыў чатырох анёлаў, якія стаялі на чатырох кутах зямлі; Яны стрымалі чатыры вятры зямлі, так што вецер не дзьмуў ні на зямлю, ні на мора, ні на любое дрэва. »

Гэтыя « чатыры анёлы » з'яўляюцца нябеснымі анёламі Бога, якія ўдзельнічаюць у паўсюдным дзеянні, сімвалам якога з'яўляюцца « чатыры бакі зямлі ». « Чатыры вятры » сімвалізуюць усеагульныя войны, канфлікты; такім чынам яны « стрымліваюцца », прадухіляюцца, блакуюцца, што прыводзіць да ўсеагульнага рэлігійнага міру. Сімвал « мора » каталіцызму і сімвал « зямлі » рэфармацкай веры знаходзяцца ў міры адзін з адным. І гэты мір датычыць і « дрэва », вобраз чалавека як асобы. Гісторыя гаворыць нам, што гэты мір быў навязаны аслабленнем папскай улады, разгромленай французскім нацыянальным атэызмам паміж 1793 і 1799 гадамі, у дзень, калі Папа Пій VI памёр у турме Цытадэль у Валансюр-Рон, дзе я нарадзіўся і жыў. Гэта дзеянне прыпісваецца « зверу, які выходзіць з бездані » ў Адкр.11:7. Яе таксама называюць « 4-й трубой » у Адкр.8:12. Пасля яе ў Францыі імперскі рэжым Напалеона I, які ^{сімвалізуецца} « арлом » у Ап.8:13, захавае сваю ўладу над каталіцкай рэлігіяй, рэабілітаванай Канкардатам.

Верш 2: « І ўбачыў я іншага анёла, які ўзыходзіў да ўзыходу сонца, трымаючы пячатку Бога жывога; ён закрычаў моцным голасам да чатырох анёлаў, якім было дадзена шкодзіць зямлі і мору, і сказаў :

« Узыходзячае сонца » адносіцца да таго, што Бог наведвае свой зямны статак у Езусе Хрысце ў Евангеллі ад Лукі 1:78. « Пячатка Бога жывога » з'яўляецца ў нябесным лагеры Ісуса Хрыста. « Гучным голасам », які пацвярджае сваю ўладу, анёл аддае загад усеагульным дэманічным анёльскім сілам, якія атрымалі ад Бога дазвол « чыніць шкоду », « зямлі » і « мору », пратэстантам веры і да рымска-каталіцкай веры. Гэтыя духоўныя інтэрпрэтацыі не перашкаджаюць літаральнаму прымяненню, якое будзе тычыцца « зямлі, мора і дрэў » нашага стварэння; чаго было б цяжка пазбегнуць з выкарыстаннем ядзернай зброі падчас « шостаі трубы » Адкр.9:13 да 21.

Верш 3: « Не рабіце шкоды ні зямлі, ні мору, ні дрэвам, пакуль мы не запячатам ілбы слуг Бога нашага. »

Гэтая дэталёвая дазваляе аднесці пачатак дзеяння запячатвання выбраных з вясны 1843 г. па восень 1844 г. Пасля 22 кастрычніка 1844 г. першы адвэнтыст, капітан Джозэф Бэйтс, быў запячатаны шляхам усынаўлення, індывідуальна, суботні адпачынак на сёмы дзень. Неўзабаве яго будучы паступова пераймаць усе яго браты і сёстры-адвэнтысты. Запячатванне пачалося пасля 22 кастрычніка 1844 г. і будзе працягвацца на

працягу « *пяці месяцаў* », прадказаных у Адкр.9:5-10; « *пяць месяцаў* » або 150 рэальных гадоў у адпаведнасці з кодам дзень-год у Ез.4:5-6. Гэтыя 150 гадоў былі прадказаны для рэлігійнага міру. Усталяваны мір спрыяў абвяшчэнню і ўсеагульнаму развіццю паслання «адвентыстаў сёмага дня», прадстаўленага сёння ва ўсіх заходніх краінах і ўсюды, дзе гэта магчыма. Місія адвентыстаў з'яўляецца універсальнай, і як такая, яна залежыць выключна ад Бога. Такім чынам, яно не можа атрымаць ад іншых хрысціянскіх канфесій і павінна, каб быць бласлаўненым, абапірацца выключна на натхненне, дадзенае Езусам Хрыстом, яго нябесным начальнікам, які дае разуменне чытання «Святой Бібліі»; Біблія, напісанае слова Бога, якое прадстаўляе Яго « *двух сведак* » у Адкр.11:3. Пачаўшыся ў 1844 годзе, час міру, гарантаваны Богам, скончыцца восенню 1994 года, як пакажа вывучэнне Rev.9.

Важная заўвага адносна «пячаткі Божай»: адной толькі суботы недастаткова, каб апраўдаць яе ролю « *пячаткі Божай* ». Пячатакне азначае, што яно суправаджаецца справамі, падрыхтаванымі Езусам для сваіх святых: любоўю да праўды і **прароцкай праўдай**, а таксама сведчаннем плёну, прадстаўленым у 1 Кар.13. Многія, хто захоўвае суботу, не адпавядаючы гэтым крытэрыям, адмовяцца ад яе, калі з'явіцца пагроза смерці за яе выкананне. Субота не перадаецца ў спадчыну, гэта Бог дае яе выбранніку, як знак **таго, што яна належыць яму**. Згодна з Ез.20:12-20: « *І даў Я ім суботы Мае як знак паміж Мною і імі, каб яны ведалі, што Я СПАДАР, Які асвятчае іх.../...Асвятчаі суботы Мае, каб яны былі знак паміж мною і табою, на якім можна пазнаць, што Я Гасподзь, Бог твой* . ». Не супярэчачы таму, што толькі што было сказана, а каб пацвердзіць гэта, мы чытаем у 2 Цім.2, 19: « *Аднак цвёрдая аснова Бога стаіць, і гэтыя словы служаць яе **пячаткай**: Пан ведае **тых, хто належыць яму**; і: Хто кліча імя Гасподня, хай адступіцца ад беззаконья* . »

Верш 4: « *І я пачуў лічбу пазначаных пячаткай: сто сорок чатыры тысячы з усіх плямёнаў сыноў Ізраілевых* » .

Апостал Павел прадэманстраваў у Рым.11 праз выяву, што наверхнутыя язычнікі прышчапляюцца да караня патрыярха Абрагама, якім сябе называюць габрэі. Выратаваныя верай, як і ён, гэтыя наверхнутыя язычнікі з'яўляюцца духоўным працягам 12 каленаў Ізраіля. Цялесны Ізраіль, знакам якога было абразаньне, упаў, аддадзены д'яблу за адмову ад Месіі Ісуса. Хрысціянская вера, якая ўпала ў вераадступніцтва з 7 сакавіка 321 года, таксама з'яўляецца духоўным Ізраілем, які ўпаў з гэтай даты. Тут Бог прадстаўляе нам сапраўдны духоўны Ізраіль, бласлаўлены ім з 1843 г. Ён нясе ўніверсальную місію адвентызму сёмага дня. І ўжо названая лічба « *144 тысячы* » заслугоўвае тлумачэння. Нельга разумець гэта літаральна, таму што, параўнаўшы нашчадства Абрагама з « *зоркамі нябеснымі* », іх колькасць здаецца занадта малой. Для Бога-Творцы лічбы гавораць столькі ж, колькі літары. Менавіта тады мы павінны разумець, што тэрмін « *лік* » у гэтым вершы не варта інтэрпрэтаваць як лікавую велічыню, але як духоўны код, які абазначае рэлігійныя паводзіны, якія Бог дабраслаўляе і аддзяляе (якія ён асвятчае). Такім чынам, « *144 000* » тлумачыцца наступным чынам:

144 = 12 x 12 і 12 = 7, лік Бога + 5, лік чалавека = саюз паміж Богам і чалавекам. Куб гэтай лічбы з'яўляецца сімвалам дасканаласці, а яе квадрат - яе паверхня. Гэтыя прапорцыі будуць адпаведнымі прапорцыям новага Ерусаліма, апісаным у Адкр.21 :16 у духоўным кодэксе. Тэрмін « тысяча », які ідзе далей, сімвалізуе незлічонае мноства. Фактычна « 144 000 » азначае мноства дасканалых адкупленых людзей, якія заключылі завет з Богам. Гэтая спасылка на плямёны Ізраіля не павінна нас здзіўляць, таму што Бог не адмовіўся ад свайго праекту, нягледзячы на паслядоўныя няўдачы яго саюзаў з людзьмі. Габрэйская мадэль, прадстаўленая пасля зыходу з Егіпта, не беспадстаўна распаўсюджвалася на Хрыста. І дзякуючы сваёй хрысціянскай праўдзе і павазе да ўсіх сваіх заповедзяў, у тым ліку, у прыватнасці, аб субоце, і праз адноўленыя маральныя, медыцынскія і іншыя пастановы, Бог знаходзіць у верным дысідэнцкім адвентызме апошніх дзён мадэль Ізраіля, якая адпавядае да свайго ідэалу. Дададзім, што ў тэксте 4-й ^{заповедзі} Бог гаворыць аб шабаце свайму Абрамаму: « *Шэсць дзён маеш, каб рабіць усю працу тваю ... а 7-ы дзень ЯХВЭ, Бога твайго* ». Атрымліваецца, што 6 24-гадзінных сутак складаюць 144 гадзіны. Такім чынам, мы можам зрабіць выснову, што 144 000 запячатаных з'яўляюцца вернымі назіральнікамі гэтага боскага пастановы. Іх жыццё перамяжоўваецца гэтай павагай да шасці дзён, дазволенах для іх свецкіх работ. Але на 7-ы ^{дзень} яны ўшаноўваюць асвячоны аб'ект спачыну гэтай заповедзі. Духоўны характар гэтага «адвентысцкага» Ізраіля будзе прадэманстраваны ў наступных вершах з 5 па 8. Прыведзеныя імёны габрэйскіх патрыярхаў не адносяцца да тых, хто склаў плоцкі Ізраіль. Тыя, каго выбраў Бог, існуюць толькі для таго, каб несці схаванае пасланне ў апраўданне свайго паходжання. Як і ў выпадку з назвамі « *сямі збораў* », назвы « *дванаццаці плямёнаў* » нясуць падвойнае паведамленне. Найбольш простыя выяўляюцца пры іх перакладзе. Але самае багатае і складанае заснавана на заявах кожнай маці, калі яна абгрунтоўвае, што дае імя свайму дзіцяці.

Верш 5: « *з калена Юдавага дванаццаць тысяч пазначаных пячаткай; з калена Рувімавага дванаццаць тысяч; з калена Гадавага дванаццаць тысяч;* »

Для кожнага імя лік « *дванаццаць тысяч пазначаных пячаткай* » азначае: мноства людзей, звязаных з Богам, пазначаных пячаткай суботы.

Юда : Хвала ЯХВЭХ; мацярынскія словы Быц.29:35: « *Я буду славіць ЯХВЭХ* ».

Рубен : Ubачыць сына; мацярынскія словы з Быцця 29:32: « *ЯХВЭГ убачыў маё прыніжэнне* »

Гад : Шчасце; мацярынскія словы з Быц.30:11: « *Якое шчасце!* »

Верш 6: « *з калена Асіравага дванаццаць тысяч; з калена Нэфталімавага дванаццаць тысяч; з калена Манасіінага дванаццаць тысяч;* »

Для кожнага імя лік « *дванаццаць тысяч пазначаных пячаткай* » азначае: мноства людзей, звязаных з Богам, пазначаных пячаткай суботы.

Ашэр : Шчаслівы: мацярынскія словы з Быцця 30:13: « *Які я шчаслівы!* »

Нэфталім : Змагаючыся: мацярынскія словы з Быцця 30:8: « *Я боска змагаўся супраць маёй сястры і перамог* ».

Манасія : Забыццё: бацькоўскія словы з Быцця 41:51: « *Бог даў мне забыць усе мае смуткі* ».

Верш 7: « з калена *Сімяонавага дванаццаць тысяч*; з калена *Лявіінага дванаццаць тысяч*; з калена *Ісахаравага дванаццаць тысяч*; » Для кожнага імя лік « *дванаццаць тысяч пазначаных пячаткай* » азначае: мноства людзей, звязаных з Богам, пазначаных пячаткай суботы.

Сімяон : Слухай: мацярынскія словы з Быцця 29:33: « *Яхве пачуў, што мяне не любяць* ».

Левій : Далучаецца: мацярынскія словы з Быцця 29:34: « *На гэты час муж мой прывязаецца да мяне* ».

Ісахар : Заробак: мацярынскія словы з Быцця 30:18: « *Бог даў мне заробак* ».

Верш 8: « з калена *Завулонавага дванаццаць тысяч*; з калена *Яэпавага дванаццаць тысяч*; з калена *Веньямінавага дванаццаць тысяч пазначаных пячаткай*. »

Для кожнага імя лік « *дванаццаць тысяч пазначаных пячаткай* » азначае: мноства людзей, звязаных з Богам, пазначаных пячаткай суботы.

Завулон : Жыллё: словы маці з Быцця 30:20: « *На гэты раз муж мой будзе жыць са мною* ».

Язэп : Ён выдаляе (або дадае): мацярынскія словы з Быцця 30:23-24: « *Бог зняў з мяне ганьбу... / (... няхай ЯХВЭХ дадасць мне яшчэ аднаго сына)* »

Бенджамін : Сын правага: словы маці і бацькі з Быцця 35:18: « *І калі яна збіралася выпусціць дух, таму што памірала, яна дала яму імя Бэн-Оні (Сын смутку майго), але бацька назваў яго Веньямінам (Сын Правы)*.

Гэтыя 12 імёнаў, а таксама словы маці і бацькі выражаюць вопыт апошняга сходу адвентыстаў, выбраных Богам; « *нявеста падрыхтавала* » для свайго жаніха Хрыста ў Ап.19:7. Пад названым апошнім імем, «*Беньямін* » , Бог прадказвае канчатковую сітуацыю свайго Абранніка, якому пагражае смерць з боку бунтаўшчыкоў. Змена імя, навізаная бацькам, Ізраілем, прадказвае Божае ўмяшанне на карысць сваіх абраннікаў. Яго слаўнае вяртанне пераламляе сітуацыю. Тыя, хто збіраўся памерці, праслаўлены і ўзняты на неба, дзе яны далучаюцца да Ісуса Хрыста, усемагутнага і слаўнага Бога-Творцы. Выраз «сыны правіцы» набывае сваё поўнае прарочае значэнне: правая была выбраным, або апошнім духоўным Ізраілем, і яго сынамі, адкупленымі абранымі, якія яго складаюць. Акрамя таго, гэта авечкі, размешчаныя па правую руку Госпада (Мц.25:33).

Верш 9: « *Пасля гэтага я ўбачыў, і вось, вялікае мноства, якога ніхто не мог палічыць, з кожнага народу, і плямені, і народа, і мовы. Яны стаялі перад тронам і перад Ягнём, апранутыя ў белыя шаты і з пальмавымі галінамі ў руках*. »

Гэты « *вялікі натоўп, якога ніхто не мог палічыць* » пацвярджае духоўна закадзіраваны сімвалічны характар «лічбаў» «144 000» і «12 000»,

прыведзеных у папярэдніх вершах. Акрамя таго, намёк на нашчадства Абрагама зроблены праз выраз: « *ніхто не мог іх палічыць* »; што да « *зорак нябесных* », якія паказаў яму Бог, кажучы: « *такімі будуць твае нашчадкі* ». Іх паходжанне мноства, *ад кожнай нацыі, кожнага племені, кожнага народа, і кожнай мовы, і з кожнай эпохі*. Тым не менш, тэма гэтай главы асабліва нацэлена на апошнюю адвентысцкую вестку аб дадзенай Богам універсальнасці. Яны носяць « *белыя вопраткі* », таму што былі гатовыя памерці як мучанікі, будучы асуджанымі на смерць указам, абнародаваным апошнімі паўстанцамі ў адпаведнасці з Адкр.13:15. « *Пальмы* », якія яны трымаюць у руках, сімвалізуюць іх перамогу над лагерам грэшнікаў.

Верш 10: « *І закрычалі яны моцным голасам, кажучы: Збаўленне належыць Богу нашаму, які сядзіць на троне, і Ягняці.* »

Дзеянне выклікае кантэкст вяртання ў славе Ісуса Хрыста, паралельна з апісаннем рэакцыі паўстанцага лагера, апісанай у Ап.6:15-16. Тут выказванні выратаваных абраннікаў абсалютна супрацьлеглыя выказванням паўстанцаў. Вяртанне Хрыста не толькі не палохае іх, але радуе іх, супакойвае і збаўляе. Пытанне, пастаўленае паўстанцамі « *Хто можа выжыць?* » атрымлівае тут свой адказ: адвентысты, якія заставаліся вернымі місіі, даручанай ім Богам, да канца свету, рызыкуючы жыццём, калі спатрэбіцца. Гэтая вернасць грунтуецца на іх прыхільнасці да шанавання святой суботы, асвячонай Богам ад заснавання свету, і на іх любові, выяўленай да Яго прарочага слова. Гэта тым больш, што цяпер яны ведаюць, што шабат прадказвае вялікі адпачынак сёмага тысячагоддзя, у які яны змогуць увайсці, пераможаныя пасля Езуса Хрыста, атрымаўшы вечнае жыццё, абяцанае ў яго імя.

Верш 11: « *І ўсе анёлы стаялі вакол трона і старцаў і чатырох жывых істот; і яны схіліліся ніцма перад тронам, перад Богам ,*

Сцэна, прадстаўленая нам, нагадвае ўваход у вялікі нябесны супакой Бога. Мы знаходзім малюнкi з раздзелаў 4 і 5, якія прысвечаны гэтай тэме.

Верш 12: « *кажучы: Амін! Хвала, слава, мудрасць, падзяка, гонар, сіла і моц Богу нашаму на векі вечныя. Амін!* »

Шчаслівыя гэтым цудоўным завяршэннем вопыту зямнога збаўлення, анёлы выказваюць сваю радасць і ўдзячнасць Богу дабрыні, які з'яўляецца нашым Стварыцелем, іхнім, нашым, Той, хто ўзяў на сябе ініцыятыву ў адкупленні грахоў абраных зямных. , прыйшоўшы ўвасобіцца ў слабасці чалавечай плоці, каб панесці жорсткую смерць, якой патрабуе Яго справядлівасць. Гэтыя мноства нябачных вачэй сачылі за кожным этапам гэтага плана збаўлення і здзіўляліся ўзнёслай дэманстрацыі Божай любові. Першае слова, якое яны кажучы, гэта « *Амін!* » Сапраўды! Гэта праўда! Бо Бог ёсць Бог праўды, Праўдзівы. Другое слова « *the хвала* », гэта таксама была першая назва 12 плямёнаў: « *Юда* » = Хвала. Трэцяе слова - « *the слава* », і Бог справядліва клапаціцца аб сваёй славе, таму што ён узгадае яе ў Ап. 14:7, каб запатрабаваць яе ў тытуле унікальнага Бога-стваральніка ад тых, хто патрабуе яго выратавання з 1843 года. Чацвёртае слова - « *мудрасць* ». Вывучэнне гэтага дакумента накіравана на тое, каб яго даведаліся ўсе яго выбраныя службовыя асобы. Гэтая боская мудрасць выходзіць за рамкі

нашага ўяўлення. Тонкасць, гульні розуму, усё там у боскім фармаце. Пятым ідзе " *дзякаванне* ". Гэта рэлігійная форма падзякі, якая здзяйсняецца ў *святых словах і справах*. У шостым класе прыходзіць «*гонар*». *Вось чым больш за ўсё засмуцілі Бога паўстанцы. Яны ставіліся да яго з пагардай, аспрэчваючы яго выяўленую волю. Наадварот, абраныя службовыя асобы аказалі яму, наколькі гэта было магчыма, гонар, які належыць яму законна. У сёмым і восьмым ідуць «*моц і сіла* ». Гэтыя дзве абавязковыя рэчы былі неабходныя, каб зрынуць тыранаў зямлі, раздушыць нахабных паўстанцаў, пакуль яны яшчэ кіравалі зямлёй. Без гэтай *улады і сілы* апошнія абраныя загінулі б, як і многія іншыя пакутнікі хрысціянскай эры.*

Верш 13: « *І адказваючы адзін са старцаў, сказаў мне: гэтыя, апранутыя ў белыя шаты, хто яны і адкуль прыйшлі?* »

Зададзенае пытанне мае на мэце раскрыць нам асаблівасці сімвала « *белых вопратак* » у адносінах да « *белых* » вопратак з Ап.3:4 і « *вісісону* », які ў Ап.19:8 абазначае « *праведныя ўчынкі святых* » апошняга часу «*падрыхтаванай нявестай* », верны адвентызм апошняга часу гатовы да свайго захаплення на нябёсы.

Верш 14: « *Я сказаў яму: спадару, ты ведаеш гэта. І сказаў мне: гэта тыя, што прыходзяць ад вялікага гора; яны вымылі вопратку сваю і выбелілі яе ў крыві ягняці.* »

« *Белыя халаты* », якія носяць некаторыя старыя, Жан можа, насамрэч, спадзявацца на адказ аднаго з іх. І прыходзіць чаканы адказ: « *Гэта тыя, хто прыходзіць з вялікай смутку* », гэта значыць выбраныя, ахвяры і мучанікі рэлігійных войнаў і атэізму, аб'яўленых нам « *5-й пячаткай* ». у Rev.6:9 да 11: « *Кожнаму з іх дадзена белая вопратка; і ім было загадана застацца ў спакоі яшчэ некаторы час, пакуль не споўніцца колькасць іх таварышаў на слугах і іх братоў, якія павінны былі быць аддадзены смерці, як і яны.* » У Адкрыцці 2:22 « *вялікае гора* » азначае разгром французскага атэістычнага рэвалюцыйнага рэжыму, які адбыўся паміж 1793 і 1794 гадамі. У пацверджанне, у Адкрыцці 11:13, мы чытаем: « *...сем тысяч чалавек былі забітыя ў гэтым землятрус* »; « *Сем* » для рэлігійных і « *тысяча* » для мноства. Французская рэвалюцыя падобная да землятрусу, які таксама забівае слуг Божых. Але гэта « *вялікае гора* » было толькі першай формай гэтага дасягнення. Яго другая форма будзе дасягнута « *6-й трубой* » Rev.9, тонкасць рэдагавання ў Rev.11 выявіць гэты факт. Мноства няверных хрысціян будуць забітыя падчас Трэцяй сусветнай вайны, што сімвалізуе і пацвярджае « *6-я труба* ». Але з 1843 года Бог выбірае выбраных, якіх Ён асвятчае, а апошнія, якіх Ён вылучае, занадта каштоўныя ў Яго вачах, каб быць знішчанымі. Ён рыхтуе іх да апошняга сведчання гісторыі зямнога збаўлення; сведчанне вернасці, якое яны акажуць яму, застаючыся вернымі яго сёмага дня суботы, нават калі ім пагражае смерць з боку паўстанцкага лагера. Гэта апошняе выпрабаванне Богага плана выяўляецца ў паведамленні, дастаўленым у « *Філадэльфію* » ў Адкр 3:10 і Адкр 13:15 (дэкрэт аб смерці). Для Бога намер варты дзеянняў, і ў той ступені, у якой, падвергнутыя выпрабаванню, яны прымаюць рызыку смерці, Ён прыраўноўвае іх да групы мучанікаў і, такім чынам, прыпісвае

сапраўдным мучанікам у « *белым адзенні* ». Яны пазбегнуць смерці толькі дзякуючы збаўчаму ўмяшанню Езуса Хрыста. У гэтым апошнім выпрабаванні, пасля другой « *вялікай смутку* », дзякуючы сведчанню сваёй вернасці, яны, у сваю чаргу, « *абмыюць вопратку сваю і адбяляць яе ў крыві ягняці* », застаючыся вернымі да канца ім будуць пагражаць. У канцы гэтага апошняга выпрабавання веры колькасць тых, хто такім чынам павінен быў памерці мучанікамі, будзе поўнай, і смяротны « *адпачынак* » закатаваных святых « *пятай пячаткі* » скончыцца з іх уваскрасеннем. З 1843 г. і асабліва з 1994 г. праца асвячэння, распачатая Богам, робіць яе бескарыснай, а смерць сапраўдных выбраннікаў, якія заставаліся жывымі і вернымі да гадзіны свайго вяртання і заканчэння часу ласкі, які яму папярэднічае, робіць яе яшчэ большай. бескарысна.

Верш 15: « *Дзеля гэтага яны перад тронам Бога і служаць Яму дзень і ноч у храме Ягоным. Той, Хто сядзіць на троне, паставіць над імі намёт свой;* »

Мы разумеем, што для Бога гэты тып абраных прадстаўляе асабліва высокую эліту. Ён акажа яму асаблівыя пашаны. У гэтым вершы Дух выкарыстоўвае два часы спражэння, цяперашні і будучы. Дзеясловы, спражаныя ў цяперашнім часе « *яны* » і « *служаць яму* », паказваюць бесперапыннасць іх паводзін у іх цялесным целе, якое з'яўляецца храмам Бога, які жыве ў іх. І гэта дзеянне будзе працягвацца на нябёсах пасля іх захаплення Ісусам Хрыстом. У будучыні Бог дае свой адказ на іх вернасць: « *Той, хто на троне, паставіць над імі намёт Свой* » навечна.

Верш 16: « *Ня будуць болей ні галадаць, ні смагі больш ня будуць, ні сонца, ні сьпёка ня будуць іх паліць.* »

Гэтыя словы азначаюць для абраных адвентыстаў канца, што яны былі « *галодныя* », пазбаўленыя ежы, і « *мучаныя смагай* », таму што іх каты і турэмшчыкі пазбавілі вады. « *Сонечны агонь* », « *жар* » якога ўзмацняецца ў чацвёртай з сямі апошніх Божых бедстваў, спаліць іх і прымусяць іх пакутаваць. Але таксама на агні вогнішчаў папскай інквізіцыі, іншым відам « *жару* », пакутнікі « *пятай пячаткі* » знішчаліся або катаваліся. Слова « *цяпло* » таксама датычыцца агню звычайнай і атамнай зброі, які выкарыстоўваецца ў кантэксте *шостаі трубы*. Тыя, хто выжыў пасля апошняга канфлікту, пройдуць праз агонь. Гэта ніколі не паўторыцца ў вечным жыцці, у якое ўвойдуць толькі выбраныя.

Верш 17: « *Бо Ягня, якое пасярод трона, будзе іх пасвіць і весці да крыніц водаў жыцця, і Бог утрэ кожную слязу з вачэй іхніх.* »

« *Ягня* » таксама з'яўляецца Добрым Пастырам, які будзе пасвіць сваіх любімых авечак. Яго боскасць зноў пацвярджаецца тут яго становішчам « *пасярэдзіне трона* ». Яго боская моц вядзе сваіх выбраннікаў « *да крыніц вод жыцця* », сімвалічнага вобраза вечнага жыцця. І, арыентуючыся на канчатковы кантэкст, у якім, вярнуўшыся, будуць плакаць яго апошнія выбраннікі, ён « *вытрэ кожную слязу з іх вачэй* ». Але слёзы таксама былі часткай усіх яго выбраннікаў, якіх жорстка абыходзіліся і пераследавалі на працягу ўсёй гісторыі хрысціянскай эры, часта да апошняга ўздыху.

Заўвага : Нягледзячы на зманлівы выгляд, які назіраецца ў наш час 2020, у якім сапраўдная вера, здаецца, знікла, Бог прарочыць навяртанне і збаўленне «мностваў», якія паходзяць з усіх расавых, этнічных і моўных паходжаньняў зямлі. Гэта сапраўдная прывілей, якую ён дае сваім абраным чыноўнікам, ведаць, што, згодна з Адкр. 9:5-10, час разумення і ўсеагульнага рэлігійнага міру быў запраграмаваны ім толькі на «150» гадоў (або *пяць прароцкіх месяцаў*) паміж 1844 і 1994 гадамі. Гэты адметны крытэрыў сапраўднага выбарнага цытуе Дух у сваім пасланні Адкр.17:8: « *Звер, якога ты бачыў, быў, і больш няма. Яна павінна падняцца з бездані і пайсці на пагібель. І тыя, хто жыве на зямлі, чые імёны не былі запісаны ў кнізе жыцця ад заснавання свету, здзівяцца, калі ўбачаць звер, таму што ён быў і няма яго, і што ён зноў з'явіцца.* » **Сапраўды абраныя не здзівяцца**, калі ўбачаць, што спраўджваецца тое, што Бог абвясціў ім праз сваё прарочае слова.

Адкрыццё 8: Першыя чатыры трубы Першыя чатыры кары Божыя

Верш 1: « *Калі Ён адкрыў сёмую пячатку, настала цішыня на небе каля паўгадзіны.* »

Адкрыццё « *сёмай пячаткі* » надзвычай важнае, таму што яна дае права на поўнае адкрыццё кнігі Адкрыцці, « *запячатанай сямю пячаткамі* » паводле Ап.5:1. Цішыня, якой адзначаны адкрыццё, надае дзеі выключную ўрачыстасць. Гэта мае два абгрунтаванні. Першая - гэта ідэя разрыву адносін паміж небам і зямлёй, выкліканая адмовай ад суботы 7 сакавіка 321 г. Другая тлумачыцца наступным чынам: верай я атаясамліваю гэтую « *сёмую пячатку* » з « *пячатка Бога жывога* » раздзела 7, які абазначае, на маю думку, святую суботу, асвятчоную Богам ад заснавання свету. Ён нагадаў пра яго важнасць, зрабіўшы яго прадметам чацвёртай з дзесяці сваіх заповедзяў. І там я знайшоў доказы, якія паказваюць яго надзвычайную важнасць для Бога, нашага ўзнёслага Творцы. Але ўжо ў апавяданні Быцця я заўважыў, што сёмы дзень быў прадстаўлены асобна ў раздзеле 2. Першыя шэсць дзён разглядаюцца ў раздзеле 1. Акрамя таго, сёмы дзень не замыкаецца, як папярэднія, формулай « *быў вечарам і ранняй* ». Гэтая асаблівасць апраўдваецца яго прароцкай роляй у сёмым тысячагоддзі Божлага збаўчага праекта. Пад знакам вечнасці выбраных, адкупленых крывёю Езуса Хрыста, сёмае тысячагоддзе само па сабе падобна на дзень бясконцы. У пацверджанне гэтых рэчаў, у сваім прадстаўленні ў габрэйскай Бібліі, Торы, тэкст чацвёртай заповедзі адзелены ад іншых і папярэднічае знакам, які патрабуе часу паважлівага маўчання. Гэты знак з'яўляецца літарай «Рé» з іўрыту і, такім чынам, асобна пазначаючы разрыў у тэксце, ён атрымаў назву «*rétuhot*». Такім чынам, суботні адпачынак сёмага дня мае ўсе падставы для таго, каб быць адзначаны Богам асаблівым чынам. З вясны 1843 г. гэта прывяло да страты традыцыйнай пратэстанцкай веры, спадчынніцы каталіцкай «*нядзелі*». І пасля таго ж самага выпрабавання, але ўвосень 1844 г., ён зноў стаў знакам прыналежнасці да Бога, які дае яму Ез.20:12-20: « *Я таксама даў ім Мае суботы як знак паміж Мною і імі, каб яны могуць*

ведаць, што Я УаНВéН, які асвятчае іх ... / ... Асвятчаць мае суботы, і каб яны былі знакам паміж мною і вамі, на якім можна было пазнаць, што я Гасподзь Бог твой. » Толькі праз яго абраны можа ўвайсці ў таямніцу Бога і адкрыць дакладную праграму аб'яўленага ім задумы.

Тым не менш, у раздзеле 8 Бог выклікае паслядоўнасці праклёнаў. Гэта прымушае мяне зірнуць на праўдзівасць суботы з пункту гледжання праклёнаў, якія адмова ад яе хрысціянамі пасля 7 сакавіка 321 г. спараджала кайданы на працягу ўсёй хрысціянскай эры. Гэта таксама пацвярджае наступны верш, звязваючы тэму суботы з «*сямя трубамі*», сімваламі «сямі боскіх караў», якія нанясуць хрысціянскую нявернасць 7 сакавіка 321 г.

Верш 2: «*І ўбачыў я сем анёлаў, якія стаялі перад Богам, і дадзена ім сем труб.* »

Першы з прывілеяў, атрыманых асвятчэннем сёмага дня шабату, які сам па сабе асвятчаны Богам, заключаецца ў разуменні значэння, якое Ён надае тэме «*сямі труб*». Па форме падыходу гэтая тэма цалкам раскрывае інтэлект выбранніка. Таму што гэта дае доказ абвінавачання ў «*граху*», цытуецца ў Дан.8:12 супраць хрысціянскага сходу, Богам. Сапраўды, гэтыя «сем караў» не былі б накладзеныя Богам, калі б гэтага граху не існавала. Акрамя таго, у святле Левіт 26, гэтыя пакаранні апраўдваюцца нянавісцю да яго заповедзяў. У Старым Запавеце Бог ужо прыняў той жа прыныцп, каб пакараць за беззаконне нявернага і разбэшчанага плоцкага Ізраіля. Бог Творца і Заканадаўца, які не змяняецца, дае нам прыгожы доказ гэтага. Абодва заветы падпарадкоўваюцца аднолькавым патрабаванням паслухмянасці і вернасці.

Доступ да тэмы «*трубаў*» дазволіць прадэманстраваць паслядоўнае асуджэнне ўсіх хрысціянскіх рэлігій: каталіцкай, праваслаўнай, пратэстанцкай з 1843 г., а таксама адвентыстаў з 1994 г. Гэта таксама паказвае паўсюднае пакаранне «*шостаі трубы*», якая будзе збіце іх разам да заканчэння выпрабавальнага тэрміну. Такім чынам мы можам вымераць яго важнасць. «*Сёмая труба*», звязаная з вяртаннем Хрыста, прамым дзеяннем Бога, будзе разглядацца асобна, як і субота, у раздзеле 11, затым яна будзе шырока разгорнута ў раздзелах 18 і 19.

За апошнія 17 стагоддзяў, пачынаючы з 321, а дакладней 1709 гадоў, 1522 гады былі адзначаны праклёнамі, выкліканымі парушэннем суботы, аж да яе аднаўлення, запланаванага на 1843 год ва ўказе Дан.8:14. І з той даты свайго аднаўлення да вяртання Ісуса Хрыста ў 2030 годзе субота прапанавала сваё дабраславенне толькі на працягу 187 гадоў. Такім чынам, субота на працягу доўгага часу прыносіла шкоду няверным людзям, чым карысць верным абраным. Праклён перамагае, і таму гэтая тэма мае месца ў гэтым раздзеле 8, які прадстаўляе боскія праклёны.

Верш 3: «*І прыйшоў іншы анёл і стаў на ахвярніку, маючы залатое кадзіла; і далі яму шмат фіміяму, каб ён ахвяраваў яго з малітвамі ўсіх святых на залатым ахвярніку, які перад тронам.* »

У Данііла 8:13 пасля спасылкі на «*спусташальны грэх*» святых бачання ўспомнілі «*вечнасць*», якая датычылася «*неперадавальнага*» нябеснага «*святарства*» Ісуса Хрыста, згодна з Габр.7:23. На зямлі, з 538

г., папскі рэжым забраў яго ў адпаведнасці з Дан.8:11. У 1843 г. прымірэнне з Езусам Хрыстом патрабавала яго рэстытуцыі. Гэта мэта тэмы, якую мы закранаем у гэтым вершы 3, які адкрывае нябёсы і паказвае нам Ісуса Хрыста ў яго сімвалічнай ролі нябеснага першасвятара, заступніка за грахі сваіх выбраных і толькі за іх. Майце на ўвазе, што на зямлі, паміж 538 і 1843 гадамі, гэтая сцэна і гэтая роля парадзіруюцца і ўзурпаваны дзейнасцю рымска-каталіцкіх Папаў, якія змяняюць адзін аднаго з цягам часу, пастаянна адрываючы Бога ад яго законнага вярхоўнага суверэннага права.

Паколькі яна прадстаўлена ў гэтым раздзеле 8 і таму што яна спынілася адначасова з адмовай ад суботы, гэтая тэма заступніцтва Ісуса Хрыста таксама прадстаўлена нам у аспекце праклёну спынення гэтага заступніцтва для хрысціян мноства несведомых ахвяр паганскага рымскага «дня сонца»; гэта, нават і асабліва, пасля яго падманлівай і спакуслівай змены назвы: «нядзеля»: дзень Пана. Так, але ад якога пана? На жаль! Той, што ніжэй.

Верш 4: « *Дым кадзіла ўзышоў з малітвамі святых ад рукі анёла перад Богам.* »

« *Пахі* », якія суправаджаюць « *малітвы святых* », сімвалізуюць прыемны пах ахвяры Езуса Хрыста. Гэта Яго дэманстрацыя любові і вернасці робіць малітвы Яго выбраных прымальнымі для Яго Божага суда. Мы павінны адзначыць у гэтым вершы важнасць асацыяцыі слоў « *дым* » і « *малітвы святых* ». Гэтая дэталёвая будзе выкарыстоўвацца ў Адкр.9:2 для абазначэння малітваў ілжэпратэстанцкіх хрысціян, паколькі новая сітуацыя ўсталявалася ў 1843 годзе.

У гэтым вершы Бог узгадвае сітуацыю, якая склалася паміж апостальскім часам і праклятай датай 7 сакавіка 321 г. Перад тым, як спыніцца шабат, Езус прыняў малітвы выбраных і ад свайго імя заступаўся за іх. Гэта вучэбная выява, якая азначае захаванне вертыкальных адносін паміж Богам і Яго выбраннікамі. Так будзе, пакуль яны будуць сведчыць аб вернасці Яго асобе і Яго вучэнню праўды, да 321 г. У 1843 г. святарства Езуса адновіць усю сваю благаслаўлёную дзейнасць на карысць абраных святых адвентыстаў. Аднак паміж 321 і 1843 гадамі рэфарматыры скарысталіся яго памілаваннем, напрыклад, рэфарматыры эпохі *Фіяціры*.

Верш 5: « *І ўзяў анёл кадзіла, і напоўніў яго агнём з ахвярніка, і кінуў на зямлю. І былі галасы, і гром, і маланка, і землятрус.* »

Апісанае дзеянне носіць прыкметны характар. Гэта Езус Хрыстус у канцы свайго заступніцкага служэння, калі надыходзіць час заканчэння часу ласкі. Роля «*алтара*» заканчваецца, і «*агонь*», вобраз адкупленчай смерці Езуса Хрыста, «*скідаецца на зямлю*», патрабуючы пакарання ад тых, хто недаацэньваў яго, а для некаторых і пагарджаў. Канец свету, адзначаны непасрэдным умяшаннем Бога, згадваецца тут з дапамогай ключавой формулы, адкрытай у Адкр.4:5 і Зых.19:16. Агляд хрысціянскай эры заканчваецца гэтым «адвентысцкім» прыходам Ісуса Хрыста.

Як і ў выпадку з шабатам, тэма нябеснага заступніцтва Ісуса Хрыста прадстаўлена ў аспекце праклёну яго суда паміж 321 і 1843 гадамі. Святыя, якія сумняваюцца ў Духу адносна гэтага, у Дан.8:13, мелі важкія прычыны

для гэтага. жадаючы ведаць час, калі « вечнае » святарства будзе прыняты Езусам Хрыстом.

Заўвага : не ставячы пад сумнеў папярэдняю інтэрпрэтацыю, другое тлумачэнне мае сэнс. У гэтай другой інтэрпрэтацыі канец тэмы заступніцтва Ісуса Хрыста можна звязаць з датай 7 сакавіка 321 г., момантам, калі адмова хрысціянаў ад суботы прывяла да таго, што Бог увайшоў у гнеў, які загладзіў заходні Хрысціянства, з дапамогай « *сямі труб* », якія паходзяць з наступнага верша 6. Гэта падвойнае тлумачэнне тым больш апраўдана, што адмова ад суботы мае наступствы аж да канца свету, у 2030 г., у год, калі сваім слаўным бачным вяртаннем Ісус Хрыстос назаўсёды пазбавіць папскага рэжыму Рыма і апошняга амерыканца. Падтрымка пратэстантаў, іх ілжывыя прэтэнзіі служыць яму і прадстаўляць яго. Затым Ісус адновіць свой тытул « *Галавы* » Касцёла, узурпаванага папствам. Сапраўды, у адрозненне ад верных абраных, паўшыя няверныя хрысціяне будуць ігнараваць пастанову Дан.8:14 і яе наступствы да канца свету; што апраўдвае іх жах, калі Ісус вяртаецца ў адпаведнасці з вучэннем Адкр.6:15-16. Да 2030 года першыя шэсць « *трубаў* » будуць выкананы паміж 321 і 2029 гадамі. « *Шостаі трубой* », апошнім папярэджаннем перад канчатковым вынішчэннем, Бог вельмі жорстка карае непакорлівых хрысціян. Пасля гэтага шостага пакарання ён арганізуе ўмовы для апошняга ўсеагульнага выпрабавання веры, і ў гэтым кантэксце аб'яўленае святло будзе абвешчана і вядома ўсім, хто выжыў. Перад абліччам прадэманстраванай ісціны выбраныя і заняпалыя будуць тады, па сваім свабодным выбары, ісці наперад перад абліччам пагрозы смерці да свайго канчатковага лёсу, якім будзе: вечнае жыццё для выбраных, канчатковая і абсалютная смерць для загінулых.

Верш 6: « *І сем анёлаў, якія мелі сем труб, надрыхтаваліся затрубіць.* »

З гэтага верша Дух прапануе нам новы агляд хрысціянскай эры, узяўшы за тэму « *сем труб* », гэта значыць «сем паслядоўных пакаранняў», якія распаўсюджваліся на працягу ўсёй хрысціянскай эры, пачынаючы з 7 сакавіка 321 года, года, у якім быў « *грэх* » быў афіцыйна і **цывільна** створаны. Я нагадаю, што ў пралогу Адкрыцці 1 сам «*голас*» Хрыста ўжо параўноўваецца з гукам « *трубы* ». Гэты інструмент, які выкарыстоўваецца для папярэджання людзей у Ізраілі, нясе ў сабе поўнае значэнне адкрыцця Апакаліпсісу. Папярэджанне папярэджае аб пастках, расстаўленых ворагам.

Куплет 7: « *Першы званок. І быў град і агонь, зьмяшаныя з крывёю, якія былі вылітыя на зямлю; і трэцяя частка зямлі згарэла, і трэцяя частка дрэў згарэла, і ўсякая зялёная трава згарэла.* »

Першае пакаранне : яно было выканана паміж 321 і 538 гадамі ў выніку розных уварванняў у Рымскую імперыю так званых «варварскіх» народаў. Я асабліва памятаю народ «гунаў», правадыр якога Атыла справядліва казаў, што ён быў «бічом Божым». Біч, які падпаліў частку Еўропы; паўночная Галія, паўночная Італія і Панонія (Харватыя і заходняя Венгрыя). Яго дэвізам было: О, які знакамiты! «Дзе мой конь праходзіць,

там трава не адрастае». Яго дзеянні выдатна падсумоўваюцца ў гэтым вершы 7; нічога не прапала, усё ёсць. « *Град* » — сімвал спусташэння ўраджаю, а « *агонь* » — знішчэння расходных матэрыялаў. І, вядома, « *кроў, пралітая на зямлі* », з'яўляецца сімвалам гвалтоўна забітых чалавечых жыццяў. Дзеяслоў « *кінуты* » паказвае на гнеў Творцы, Заканадаўцы і Збаўцы Бога, які натхняе і кіруе дзеяннем пасля « *кідання агню з ахвярніка* » ў вершы 5.

У той жа час, у Лев.26:14-17, мы чытаем: « *Але калі вы не паслухаецеся Мне і не выканаеце ўсіх гэтых заповедзяў, калі пагарджаеце пастановамі Маімі і калі душа ваша брыдзіцца судамі Маімі, дык калі не выконваеш усіх заповедзяў Маіх і парушаеш завет Мой, дык Я зраблю табе вось што. Я пашлю на цябе жах, жах і ліхаманку, ад якой вочы твае затухнуць і душа будзе пакутаваць; і вы дарэмна будзеце сеяць зерне сваё: ворагі вашыя паядуць яго. Я звярну твар Маё супроць цябе, і ты будзеш разбіты перад ворагамі тваімі; тыя, што ненавідзяць цябе, будуць панаваць над табою, і ты будзеш уцякаць без пагоні. »*

Куплет 8: “ *Другі званок. І нешта падобнае на вялікую гару, якая палала агнём, было скінута ў мора; і траціна мора стала крывёй ,*

Другое пакаранне : ключ да гэтых вобразаў знаходзіцца ў Jer.51:24-25: « *Я адплачу Вавілону і ўсім жыхарам Халдэі за ўсё зло, якое яны зрабілі Сіёну перад вачыма вашымі, кажэ ЯНВéН. Вось Я супроць цябе, гара пагібелі, кажэ Гасподзь, ты, якая знішчыла ўсю зямлю! Я працягну на цябе руку маю, скачу цябе са скал і зраблю цябе гарою возгеннай.* » Менавіта ў гэтым вершы 8 Дух узгадвае рымскі папскі рэжым пад яго сімвалічнай назвай « *Вавілон* », якая будзе з'яўляцца ў форме « *Вавілон вялікае* » ў Адкр.14:8, 17:5 і 18:2. «Агонь» прыліпае да яе асобы, выклікаючы як тое, што паглыне яе пры вяртанні Хрыста і апошнім судзе, так і тое, што яна выкарыстоўвае, каб распаліць нянавісцю тых, хто яе ўхваляе і падтрымлівае: еўрапейскіх манархаў і іх каталіцкія народы . Тут, як і ў Данііла, « *мора* » прадстаўляе чалавецтва, заклапочанае прароцкім покрывам; чалавечнасць ананімных народаў, якія па сутнасці заставаліся язычніцкімі, нягледзячы на відавочныя хрысціянскія навяртанні. Першым наступствам усталявання папскага рэжыму ў 538 г. быў напад на людзей з мэтай навярнуць іх узброенай ваеннай сілай. Слова « *гара* » абазначае моцную геаграфічную цяжкасць. Гэта той, які падыходзіць для вызначэння папскага рэжыму, які, вораг Бога, тым не менш абуджаны Яго боскай воляй; гэта для таго, каб узмацніць жорсткасць рэлігійнага жыцця няверных хрысціян, што прывядзе да пераследу, пакут і смерці сярод іх і па-за межамі людзей розных рэлігій. Абавязковая рэлігія з'яўляецца навінкай з-за парушэння святой Божай суботы. Яму мы абавязаны непатрэбнымі масавымі забойствамі гвалтоўнага навяртання, учыненымі Карлам Вялікім, і загадамі крыжовых паходаў, накіраваных супраць мусульманскіх народаў, распачатых папам Урбанам II; усе рэчы, прадказаныя ў гэтай « *другой трубе* ».

Верш 9: « *І загінула трэцяя частка істот, якія былі ў моры, і траціна караблёў* » .

Наступствы ўніверсальныя і будуць працягвацца да канца свету. Словы « *мора* » і « *караблі* » знойдуць сваё значэнне ў сутыкненнях з мусульманамі Міжземнага мора, а таксама з афрыканскімі і паўднёваамерыканскімі народамі, дзе навязаная заваявальная каталіцкая вера прывядзе да жудасных масавых забойстваў карэннага насельніцтва.

У той жа час мы чытаем у Лев.26:18 да 20: « *Калі, нягледзячы на гэта, вы не паслухаецеся Мяне, я пакараю вас у сем разоў больш за вашыя грахі. Я зламаю гонар сілы тваёй, зраблю неба тваё, як жалеза, і зямлю тваю, як медзь. Дарэмна вычарпаюцца сілы твае, зямля твая не дасць ураджаю свайго, і дрэвы зямныя не дадуць пладоў сваіх.* » У гэтым вершы Бог абвясчае рэлігійнае ўзмацненне жорсткасці, якое ў хрысціянскую эпоху здзяйсняецца пераходам Рыма ад паганства да папства. Адзначым цікавасць, што з нагоды гэтай змены рымскае панаванне пакінула «Капітолій», каб усталяваць папства ў Латэранскім палацы, размешчаным менавіта на «Цэлію», гэта значыць на небе. Жорсткі папскі рэжым пацвярджае прарочаную рэлігійную загартоўку. Плод хрысціянскай веры змяняецца. Мяккасць Хрыста замяняецца агрэсіяй і жорсткасцю; і вернасць праўдзе ператвараецца ў нявернасць і запал да рэлігійнай хлусні.

Куплет 10: « *Трэці званок. І ўпала з неба вялікая зорка, якая палала, як паходня; і ўпала на траціну рэк і на крыніцы водаў.* »

Трэцяе пакаранне : спароджанае зло ўзмацняецца і дасягае свайго піку ў канцы Сярэднявечча. Развіццё машыннага друку спрыяла выданні Бібліі. Чытаючы яго, выбраныя чыноўнікі адкрываюць ісціны, якім ён вучыць. Такім чынам яна апраўдвае ролю « *двух сведак* », якую Бог дае ёй у Адкр 11:3: « *Я дам двум сведкам маім уладу прарочыць, апрануты ў зрэб'е, тысячу дзвесце шэсцьдзсят дзён.* » Адаючы перавагу сваім уласным рэлігійным догмам, каталіцкая вера абапіраецца толькі на Біблію, каб апраўдаць імёны святых, якіх яна прымушае шанаваць сваіх падданных. Таму што валоданне Бібліяй асуджаецца ім і падвяргае ўладальніка катаванням і смерці. Менавіта адкрыццё біблейскай ісціны апраўдвае вобраз, прадстаўлены ў гэтым вершы: « *І ўпала з неба вялікая зорка, якая палала, як паходня* ». Агонь усё яшчэ трымаецца на вобразе Рыма, сімвалам якога на гэты раз з'яўляецца « *вялікая вогненная зорка* », падобная да « *вялікай палаючай гары* ». Слова « *зорка* » выяўляе сваю прэтэнзію « *асвятляць зямлю* » рэлігійна ў адпаведнасці з Быц.1:15; і гэта ў імя Ісуса Хрыста, пра Якога яна сцвярджае, што ён з'яўляецца выявай сапраўднага « *паходні* », носбіта святла, з якім ён параўноўваецца ў Ап.21:23. Яна па-ранейшаму такая ж « *вялікая* », як і ў пачатку, але яе пераследуючы агонь узмацніўся, перайшоўшы са стану « *гарэння* » ў стан « *гарэння* ». Глумачэнне простае, асуджанае Бібліяй, яе гнеў тым большы, чым яна вымушана адкрыта выступаць супраць выбраннікаў Божых. Што, паводле Адкр.12:15-16, прымушае яго перайсці ад стратэгіі хітрага і зманлівага « *змея* » да стратэгіі адкрытага пераследу « *цмока* ». Яго праціўнікі - гэта не толькі мірныя і пакорлівыя выбраннікі Бога, перад ім таксама і перш за ўсё фальшывы пратэстантызм, больш палітычны, чым рэлігійны, таму што ён ігнаруе загады Ісуса Хрыста і бярэцца за зброю, забівае і масавых забойстваў

столькі ж, колькі і ў каталіцкім лагеры. « *Трэцяя частка рэк* », гэта значыць частка насельніцтва хрысціянскай Еўропы, зазнала каталіцкую агрэсію, як і « *вытокі водаў* ». Узорам гэтых крыніц вады з'яўляецца сам Бог, паводле Ер.2:13: « *Бо народ Мой учыніў дваіны грэх: пакінулі Мяне, крыніцу вады жывой, каб капаць сабе яміны, парэпанья яміны, якія не затрымліваюць ваду.* » У гэтым вершы ў множным ліку Дух абазначае « *крыніцамі водаў* » абраных паводле вобразу Божага. Ян 7:38 пацвярджае, кажучы: « *Хто верыць у Мяне, з таго пацякуць рэкі вады жывой, як сказана ў Пісанні.* » Гэты выраз таксама паказвае на практыку хросту дзяцей, якія ад нараджэння, без кансультацыі, атрымліваюць рэлігійны ярлык, які робіць іх суб'ектамі неабранай рэлігійнай справы. Калі яны вырастуць, яны аднойчы возьмуць у рукі зброю і будуць забіваць праціўнікаў, бо гэтага патрабуе ад іх рэлігійны этыкет. Біблія асуджае гэты прыныцп, таму што сцвярджае: « *Хто паверыць і ахрысціцца, будзе збаўлены, а хто не паверыць, будзе асуджаны* » (Марка 16:16).

Верш 11: « *Імя гэтай зоркі Палын; і трэцяя частка вады ператварылася ў палын, і шмат людзей памерла ад вады, бо яна стала горкай.* »

У адрозненне ад чыстай і наталяючай смагу вады, якая пазначае Біблію, напісанае Божае слова, каталіцкае вучэнне параўноўваецца з « *палыном* », горкім, таксічным і нават смяротным напоем; гэта апраўдана, бо канчатковым вынікам гэтага вучэння будзе агонь « *другой смерці апошняга суда* ». Частка, « *траціна* » людзей, пераўтворана атрыманым каталіцкім або ілжэпратэстанцкім вучэннем. « *Вады* » — гэта і людзі, і біблейскае вучэнне. У 16-м стагоддзі ўзброеныя пратэстанцкія групыкі злоўжывалі Бібліяй і яе вучэннем, і ў вобразе гэтага верша людзі былі забітыя людзьмі і ілжывым рэлігійным вучэннем. Гэта таму, што людзі і рэлігійнае вучэнне сталі горкімі. Абвяшчаючы, што « *вады сталі горкімі* », Бог дае адказ на абвінавачанне ў « *падазрэнні ў рэўнасці* », якое засталася нявырашаным з Адкр.6:6 у 3-й пячатцы . У той час, калі яго пісьмовае слова прыходзіць, ён пацвярджае абвінавачванне ў пералюбе, якое ён выстаўляе супраць Асамблеі з 7 сакавіка 321 года, што папярэднічала часу афіцыйнай здрады, названай Пергамам у Апо 2:12 для 538.

У той жа час мы чытаем у Леў.26:21-22: « *Калі ты будзеш супраціўляцца мне і не будзеш слухаць мяне, Я паб'ю цябе ў сем разоў больш за грахі твае. Я пашлю на вас палявых звяроў, якія пазбаўляюць вас дзяцей, знішчаць жывёлу вашу і зводзяць вас да нямногіх; і пусцеюць сцежкі твае.* » Паралельнае вывучэнне Лев.26 і 3-й трубы Адкрыцця паказвае суд, які Бог выконвае ў пачатку часоў Рэфармацыі. Яго сапраўдныя абраныя застаюцца мірнымі і пакорлівымі, прымаючы смерць або палон як сапраўдныя пакутнікі. Але акрамя іх высокага прыкладу, ён бачыць толькі жорсткіх « *звяроў* », якія супрацьстаяць адзін аднаму, часцей за ўсё, з асабістага гонару, і якія забіваюць людзей з лютасцю драпежных дзікіх жывёл. Гэтая ідэя атрымае форму ў Адкрыцці 13:1 і 11. Гэта кульмінацыя часу, калі, у норме **смутку**, Абранага вядуць « *у пустыню* » (= выпрабаванне) у Адкрыцці 12:6 - 14 з пісьмовым біблейскім « *двума сведкамі* » Бога з Адкр.11:3.

Неталерантнае панаванне папства, прарочанае на працягу 1260 гадоў, скончыцца.

Куплет 12: « *Чацвёрты званок. І траціна сонца была пабіта, і траціна месяца, і траціна зорак, так што траціна пацямнела, і дзень страціў траціну свайго святла, і ноч таксама.* »

Чацвёртае пакаранне : Дух тут малюе « *вялікае гора* », абвешчанае ў Адкр.2:22. У сімвалах яно выяўляе нам свае дзеянні: часткова выяўляецца « *сонца* », сімвал Божага святла. Таксама часткова быў уражаны « *месяц* », сімвал рэлігійнага лагера цемры, які ў 1793 г. закрываў крывадушных католікаў і пратэстантаў. Пад сімвалам « *зоркі* » асобна выдзелена таксама частка хрысціян, пакліканых *прасвятляць зямлю* . Хто можа такім чынам запаліць сапраўднае і фальшывае хрысціянскае рэлігійнае святло? Адказ: ідэалогія атэізму лічылася вялікім свяцілам часу. Яе святло засланне ўсе астатнія. Письменнікаў, якія пішуць кнігі на гэтую тэму, высока цэняць і самі называюць «асветнікамі», такіх як Вальтэр і Мантэск'ё. Аднак гэтае святло ланцугом знішчае спачатку чалавечыя жыцці, праліваючы патокі крыві. Пасля галавы караля Людовіка XVI і галавы яго жонкі Марыі-Антуанэты пад гільяціну рэвалюцыянераў па чарзе трапілі практыкуючыя католікі і пратэстанты. Гэты акт Божай справядлівасці не апраўдвае атэізму; але мэта апраўдвае сродкі, і Бог можа зрынуць тыранаў, толькі супрацьпаставіўшы ім вышэйшую, больш магутную і мацнейшую тыранію. « *Сіла і моц* » належыць Госпаду ў Адкр.7:12.

У той жа час мы чытаем у Леў.26:23 да 25: « *Калі гэтыя пакаранні не выправяць вас і калі вы будзеце супраціўляцца мне, то і я буду супраціўляцца вам і паб'ю вас у сем разоў больш за вашыя грахі. Я прывяду на цябе меч, які адпомсціць за завет мой ; Калі вы зьбярэцеся ў гарадах вашых, Я пашлю на вас чуму, і вы будзеце аддадзеныя ў рукі ворага.* ". « *Меч, які помсціць за мой саюз* » - гэта сапраўды тая роля, якую Бог даў французскаму нацыянальнаму атэістычнаму рэжыму, аддаўшы яму галовы, вінаватыя ў духоўным пералюбе, учыненым супраць яго. Як чума верша, гэты атэістычны рэжым ініцыяваў прыныш масавых пакаранняў такім чынам, што ўчорашнія каты сталі заўтрашнімі ахвярамі. Згодна з гэтым прынышам, гэты пякельны рэжым, здавалася, мог паглынуць смерцю ўсё чалавецтва. Вось чаму Бог дасць яму імя « *бездань* », « *звер, які падымаецца з бездані* », у Ап. 11:7, дзе ён развівае сваю тэму. Гэта таму, што ў Быц.1:2 гэтая назва пазначае зямлю без жыцця, без формы, хаатычную і якую ў доўгатэрміновай перспектыве прывядзе да ўзнаўлення сістэматычнае знішчэнне, распачатае атэістычным рэжымам. У якасці прыкладу мы знаходзім лёс каталіцкай і манархічнай Вандэі, якую рэвалюцыянеры перайменавалі ў «Венгу», чый праект быў зрабіць яе пустэльнай і незаселенай зямлёй.

Верш 13: « *І я ўбачыў і пачуў арла, які ляцеў пасярод неба і казаў моцным голасам: гора, гора, гора тым, што жывуць на зямлі, ад іншых гукаў труб трох анёлаў. які будзе званіць!* »

Французская рэвалюцыя мела забойчыя наступствы, але яна дасягнула жаданай Богам мэты. Гэта паклала канец рэлігійнай тыраніі, а пасля яе перамагла талерантнасць. Гэта момант, калі, паводле Адкр.13:3,

каталіцкі «марскі звер» быў «смерць паранены, але вылечаны» дзякуючы магутнай уладзе напалеонаўскага «арла», прадстаўленага ў гэтым вершы, які яго рэабілітаваў. праз свой канкардат. «...арол, які ляціць пасярэдзіне неба» сімвалізуе апагей панавання імператара Напалеона¹. Ён пашырыў сваё панаванне над усімі еўрапейскімі народамі і пацярпеў няўдачу супраць Расіі. Гэты выбар прапануе нам вялікую дакладнасць у датаванні падзей, такім чынам, прапануецца перыяд з 1800 па 1814 год. Велізарныя наступствы гэтага праўлення складаюць цвёрды арыенцір, які, такім чынам, апраўдвае прыбыццё ў ключавую дату Данііла 8:14, 1843. Гэты важны рэжым у гісторыі краіны Францыі становіцца, для Бога, носьбітам жудаснай аб'явы, так як пасьля яго паўсюдная хрысьціянская вера ўвойдзе ў час, калі яе паразіць Богам тры вялікія «няшчасці». Паўтараецца тройчы, гаворка ідзе пра дасканаласць «няшчасця»; гэта таму, што ўступаючы ў 1843 год, як вучыць Аро.3:2, Бог патрабуе ад хрысціян, якія сцвярджаюць, што збаўлены Ісус Хрыстос, каб яны нарэшце завяршылі Рэфармацыю, распачатую з 1170 года, даты, калі П'ер Вальдо цалкам аднавіў біблейскую праўду, і яны стварылі «дасканалыя творы»; гэтая дасканаласць патрабуецца ў Адкр.3:2 і ўказам Данііла 8:14. Наступствы яго ўступлення ў дзеянне выяўляюцца тут у выглядзе трох асноўных «няшчасцяў», якія мы цяпер вывучым асобна. Я хацеў бы яшчэ раз адзначыць, што тое, што робіць гэты перыяд рэлігійнага міру, як ні парадаксальна, вялікім «няшчасцем», з'яўляецца спадчынай французскага нацыянальнага атэізму, які пранікае і будзе пранікаць да канца свету ў розумы заходніх людзей. Гэта не дапаможа ім здзейсніць рэформы, якія патрабуе Бог з 1843 г. Але ўжо «шостая пячатка» Ап. зялёныя фігі», такім чынам, не прыняўшы поўнага духоўнага сталення, якое патрабуе Бог з 1843 г. І нябесны знак Божай перасцярогі быў дадзены 13 лістапада 1833 г. паралельна меркаванаму часу абвяшчэння вялікай тройкі «няшчасці» вывучанага верша.

У сваім адкрыцці Дух выклікае выраз «жыхары зямлі», каб абазначыць людзей, на якіх мішэнь вялікай тройкі прарочылі «няшчасці». Будучы адарванымі ад Бога і адзеленымі нявер'ем і грахам, Дух злучае іх з «зямлёй». Наадварот, Езус называе сваіх сапраўдных верных выбраннікаў выразам «грамадзяне Валадарства Нябеснага»; іх радзіма - гэта не «зямля», а «нябёсы», дзе Ісус «падрыхтаваў месца» для іх паводле Яна 14:2-3. Такім чынам, кожны раз, калі гэты выраз «жыхары зямлі» цытуецца ў Апакаліпсісе, ён прызначаны для абазначэння мяцежнага чалавецтва, адзеленага ад Бога ў Езусе Хрысце.

Адкрыццё 9: 5^{-я} і 6^{-я} трубы
« Першае » і « другое вялікае няшчасце »

5-я труба : « першае вялікае гора »
для пратэстантаў (1843) і адвентыстаў (1994)

Заўвага : у першым чытанні гэтая тэма « 5-й трубы » прадстаўляе ў сімвалічных вобразах суд, які ^{Бог} выконвае над пратэстанцкімі рэлігіямі, якія трапілі ў ганьбу з вясны 1843 г. Але яна прыносіць дадатковыя вучэнні, якія пацвярджаюць прарочыя аб'явы, дадзеныя нашу сястру адвентыстаў сёмага дня, місіс Элен Гулд Уайт, якую Езус выбраў сваім пасланнікам. Яго прароцкая праца асабліва асвятляла час апошняга канчатковага выпрабавання веры; яго прагнозы будуць пацверджаны ў гэтым паведамленні. Але наша сястра не ведала, што Бог запланаваў трэцяе чаканне адвентыстаў, каб праверыць саму царкву адвентыстаў сёмага дня. Безумоўна, гэта трэцяе чаканне не прыняло грамадскага развіцця двух папярэдніх, але велічыня новых адкрытых ісцін, звязаных з ім, кампенсуе гэтую відавочную слабасць. Вось чаму, пасля таго, як было выпрабавана Езусам Хрыстом паміж 1843 і 1919 гадамі ў Валанс-сюр-Рон, Францыя, і на Маўрыкіі, пасля таго, як ён адмовіўся ад апошніх прароцкіх святла, афіцыйнае інстытуцыйнае вучэнне адвентызму было « *вырвана* » Збаўцам душаў у 1994 г., дата пабудавана з выкарыстаннем прарочых « *пяці месяцаў* » у вершах 5 і 10 гэтага раздзела 9. Гэта чаму, у другім чытанні, гэты выяўлены прысуд, вынесены Панам супраць розных аспектаў пратэстанцкай веры, адносіцца да інстытуцыйнага адвентызму сёмага дня, які, у сваю чаргу, упаў у вераадступніцтва праз адмову ад боскага прарочага святла; гэта, нягледзячы на папярэджанні, зробленыя Элен Г. Уайт у раздзеле «адмаўленне святла» яе кнігі, адрасаванай выкладчыкам-

адвентыстам «Евангельскае служэнне». У 1995 г. афіцыйны саюз адвентызму з пратэстантызмам пацвердзіў прадказаны Богам праведны суд. Звярніце ўвагу на той факт, што абодва падзенні маюць адну і тую ж прычыну: адкідванне і пагарда прароцкім словам, прапанаваным Богам, з боку слугі, якога ён выбраў для гэтага задання.

« Няшчасце » - гэта час зла, падбухторшчыкам і натхняльнікам якога з'яўляецца сатана, вораг Езуса і выбраных ім святых. Дух адкрые нам у вобразах, кім становіцца вучань Езуса Хрыста, калі Ён адкідае яго, каб аддаць яго д'яблу; што тады ўяўляе сабой сапраўды вялікае « няшчасце ».

Куплет 1: « Пяты званок. І я ўбачыў зорку, якая ўпала з неба на зямлю. Яму дадзены ключ ад бездані ,

« Пятае », але вялікае папярэджанне скіравана да абраных Хрыста, адлучаных з 1844 г. « Зорка, якая ўпала з неба », гэта не « зорка ». Абсэнт " з папярэдняй главы, якая не " трапіла ", " на там зямлі », але « на ТНЕ рэкі І ТНЕ крыніцы водаў ». Гэта эпоха « Сарды », дзе Езус нагадвае, што « трымае сем зорак у сваіх руках ». За свае « справы », абвешчаныя « недасканалымі », Езус скінуў на зямлю «зорку» пратэстанцкага пасланніка.

Выпрабаванне адвентыстаў было адзначана вясной 1843 года канцом першага чакання вяртання Ісуса Хрыста. Другое чаканне гэтага вяртання скончылася 22 кастрычніка 1844 г. Толькі ў канцы гэтага другога выпрабавання Бог даў пераможцам веданне і практыка святой суботы. Затым гэтая субота ўзяла на сябе ролю « пячаткі Божай », якая цытуецца ў вершы 4 гэтага раздзела 9. Такім чынам, запячатванне яе слуг пачалося пасля заканчэння другога выпрабавання, восенню 1844 г. Ідэя такая: наступным чынам: выраз « які ўпаў » датычыцца даты вясны 1843 г., заканчэння дэкрэта Дан.8:14 і заканчэння першага суда над адвентыстамі, у адрозненне ад падзення 1844 г., які азначае пачатак запячатвання выбраных пераможцаў і тэмы гэтай « 5-й трубы », мэтай якой для Бога з'яўляецца выяўленне падзення пратэстанцкай веры і адвентызму, які ўступіць у саюз з ім пасля 1994 г. , тэрмін « пяці месяцаў », прарочаны ў вершах 5 і 10. Такім чынам, хаця «пяць месяцаў» гэтай тэмы пачынаюцца восенню 1844 г., кантэкст пачатку пячаткай, як галоўным прадметам, пратэстанцкая вера « запала » да гэтай даты, з вясны 1843 г. Затым мы бачым, як Боскае Аб'яўленне дакладна паважае дасягнутыя гістарычныя факты. Кожная з дзвюх дат 1843 і 1844 гадоў выконвае пэўную ролю.

Пакінутая Езусам, які аддаў яе д'яблу, пратэстанцкая вера трапіла ў каталіцкі « калодзеж » або « глыбіню сатаны », якую самі рэфарматары асуджалі падчас Рэфармацыі ў Адкр 2:24. Непрыкметна, кажучы, што ён падае « на зямлю », Дух пацвярджае ідэнтычнасць пратэстанцкай веры, якую сімвалізуе слова « зямля », якое нагадвае аб яе выхадзе з каталіцтва, названым « морам » у Ап.13 і 10:2. У пасланні « Філадэльфія » Езус паказвае « дзверы », якія адчыненыя або зачыненыя. Тут ключ адкрывае для іх зусім іншы шлях, паколькі ён дае ім доступ да « бездані », якая сімвалізуе знікненне жыцця. Гэта гадзіна, калі для іх « святло становіцца цемрай », а « цемра становіцца святлом ». Прымаючы ў якасці спадчыны прынцыпы рэспубліканскай філасофскай думкі, яны губляюць з-пад увагі сапраўдную

святасць веры, ачышчанай крывёю Езуса Хрыста. Звярнем увагу на дакладнасць « яму было дадзена ». Той, хто такім чынам дае кожнаму паводле яго ўчынкаў, ёсць Езус Хрыстус, Боскі Суддзя. Бо ён таксама захавальнік ключоў; « ключ Давіда » для бласлаўленых абраных у 1873 і 1994 гадах, паводле Ап.3:7, і « ключ ад бездані » для загінуўшых у 1843 і 1994 гадах.

Верш 2: « *І яна адчыніла бездань бездані. І выйшаў дым з калодзежа, як дым з вялікай печы; а сонца і паветра пацямнелі ад дыму з студні.* »

Пратэстанцкая вера мяняе гаспадара і лёс, мяняюцца і яе справы. Такім чынам, яна атрымлівае доступ да незаздроснага лёсу таго, што павінна пакутаваць ад знішчэння апошняга суда «агнем» « *другой смерці* », якая будзе згадана ў Ап. 19:20 і 20:10. Прымаючы вобраз «*возера агню і серы*», гэты « *агонь* » апошняга суда будзе « *вялікай печчу* », якая пагражае парушальнікам заповедзяў Божых з моманту іх абвяшчэння на гары Сінай паводле Выхад 19:18: « *Гара Сінай была ўся ў дыме, таму што Гасподзь сышоў туды сярод агню; гэты дым падняўся, як дым з печы, і ўся гара моцна задрыжала.* » Затым The Spirit выкарыстоўвае кінематаграфічную тэхніку пад назвай «флэшбэк», рэтраспекцыя, якая паказвае творы, створаныя яшчэ пры жыцці, паўшыя служылі д'яблу. Слова « *дым* » тут мае падвойнае значэнне: значэнне агню « *вялікай печы* », пра якую мы чытаем у Адкр 14:11: « *І дым пакутаў іхніх падымаецца на векі вечныя; і не маюць спакою ні ўдзень, ні ўначы, тыя, хто пакланяецца зверу і вобразу ягонаму, і той, хто прымае кляймо імя ягонага* », але таксама тое, што з « *малітваў святых* » паводле Адкр.5:8, тут тыя, фальшывыя святыя. Таму што багатая рэлігійная дзейнасць, якая праяўляецца ў малітвах, апраўдвае гэтыя словы, якія Езус скіраваў да сябе ў Сардах у 1843 г.: « *Ты лічышся жывым; і ты мёртвы* ». Смерць, прычым двойчы мёртвая, бо прапанаваная смерць з'яўляецца « *другой смерцю* » « *апошняга суда* ». Гэтая рэлігійная дзейнасць падманвае ўсіх, акрамя Бога і Яго выбраных, якіх яна асвятляе. Гэты шырока распаўсюджаны падман, як кажа сучасны свет, з'яўляецца «падманам». І менавіта ідэю ап'янення Дух прапануе праз вобраз « *дыму* », які распаўсюджваецца ў « *паветры* » да такой ступені, што заслання « *сонца* ». Калі апошняе з'яўляецца сімвалам сапраўднага боскага святла, то « *паветра* » абазначае зарэзерваваную вобласць д'ябла, названага « *князем улады паветра* » ў Эф.2:2, і якога Езус называе « *князем* ». *гэтага свету* » ў Яна 12:31 і 16:11. У свеце мэта дэзінфармацыі - схаваць праўды, якія павінны заставацца ў сакрэце. На рэлігійным узроўні тое ж самае: праўда толькі для выбраных. Памнажэнне пратэстанцкіх груп насамрэч эфектыўна маскіравала існаванне веры адвентыстаў сёмага дня; гэта да 1995 года, калі яны прынялі яе ў свае шэрагі за яе « *вялікае няшчасце* ». У гэтай новай духоўнай сітуацыі яны стануць ахвярамі *другой смерці*, якая ператворыць паверхню зямлі ў распаленую *печ*. Пасланне жахлівае, і мы можам зразумець, чаму Бог не прапановаў яго ясна. Ён прызначаны для абраных, каб яны зразумелі, якога лёсу яны пазбеглі.

Верш 3: « *Саранча выйшла з дымам і рассыпалася па зямлі; і дадзена ім улада, як улада скарпіёнаў зямных.* »

Малітвы, сімвалізаваныя « дымам », зыходзяць з вуснаў і розумаў заняпалых пратэстантаў, таму мужчыны і жанчыны, сімвалізаваныя « саранчай » з-за іх вялікай колькасці. На самай справе гэта мноства чалавечых істот, якія загінулі ў 1843 годзе, і я нагадваю вам, што ў 1833 годзе, дзесяць гадоў таму, Гасподзь даў уяўленне пра гэта мноства праз «зорападзенне», якое адбылося ў ноч на 13 лістапада. , 1833 г. паміж поўначчу і 5 гадзінамі раніцы, паводле гістарычных сведчанняў відавочцаў. Зноў жа, выраз « на зямлі » мае падвойнае значэнне зямнога пашырэння і пратэстанцкай ідэнтычнасці. Каму падабаецца знішчальная і знішчальная « саранча »? Не земляробы, а Бог не шануе вернікаў, якія здраджваюць Яму і разам з праціўнікам знішчаюць Яго ўраджай абраных, таму да іх ставіцца гэты сімвал. Затым у Езэкііля 2, гэтай кароткай главе з 10 вершаў, слова « мяцежнік » цытуецца 6 разоў для абазначэння габрэйскіх « мяцежнікаў », якіх Бог называе « цернямі, цернямі і скарпіёнамі ». Тут гэты тэрмін « скарпіён » тычыцца пратэстанцкіх паўстанцаў. У вершы 3 намёк на яго сілу падрыхтоўвае выкарыстанне найважнейшага тонкага сімвала. Сіла « скарпіёнаў » заключаецца ў тым, каб смяротна джаліць сваіх ахвяр джалам свайго « хваста ». І гэтае слова « хвост » набывае фундаментальнае значэнне ў боскай думцы, адкрытай у Ісаі 9:14: « Прарок, які вучыць хлусні, ёсць хвост ». Жывёлы выкарыстоўваюць свае « хвасты », каб адганяць і збіваць мух і іншых паразітычных насякомых, якія іх раздражняюць. Тут мы знаходзім вобраз фальшывай « прарочыцы Езавэлі » які марнуе свой час на бічаванне і прычыненне пакут Богу і Яго падманутым няверным слугам. Практыка добраахвотнага бічавання для адкуплення граху таксама з'яўляецца часткай вучэння каталіцкай веры. У Адкр.11:1 Дух пацвярджае гэтае параўнанне, выкарыстоўваючы слова " трость ", якому ключ Ісаі 9:14 дае тое самае значэнне, што і слову " хвост ". Гэты вобраз папскай царквы таксама прымяняецца з 1844 г. да заняпалых пратэстанцкіх вернікаў, якія сталі прарокамі Бога, якія навучаюць хлусні, або ілжэпрарокам. Прапанаванае слова « хвост » будзе выразна цытавацца ў вершы 10.

Будаўніцтва 3-га чакання ^{адвентыстаў}
(на гэты раз, з сёмага дня)

Верш 4: « *Ім было сказана не шкодзіць ні траве зямной, ні любой зеляніны, ні любому дрэву, а толькі тым, хто не мае пячаткі Божай на ілбах сваіх .* »

Гэтая « саранча » не ласуецца зелянінай, але шкодная для людзей, не абароненых « пячаткай Божай ». Гэта згадка пра « пячатку Божую » пацвярджае кантэкст часоў, якія ўжо разглядаюцца ў Адкр.7. Такім чынам, пасланні паралельныя: раздзел 7 пра абраных запячатаны, а раздзел 9 пра пакінутых. Нагадваю, што паводле Матфея 24:24 немагчыма спакусіць сапраўднага выбранніка. Таму ілжэпрарокі падманваюць адзін аднаго.

Дакладнасць, « *пячатка Бога на чале* », паказвае на пачатак запячатвання абраных слуг Божых адвентыстаў 23 кастрычніка 1844 г. Дэталі згадваецца непасрэдна перад цытатай прароцкага перыяду « *пяці месяцаў* » наступны верш; працягласцю 150 рэальных гадоў, якая будзе заснавана на гэтай даце.

Верш 5: « *Дадзена ім было не забіваць іх, але мучыць іх пяць месяцаў ; і пакута, якую яны прычынялі, была падобная да пакуты ад скарпіёна, калі ён джаліць чалавека.* »

Божае пасланне аб'ядноўвае ў сваім вобразе дзеянні, здзейсненыя ў розныя часы; што заблытвае і абцяжарвае выяўленчую інтэрпрэтацыю. Але гэтая тэхніка зразуметая і атрыманая, паведамленне становіцца вельмі ясным. Гэты верш 5 быў асновай майго абвяшчэння аб вяртанні Ісуса Хрыста ў 1994 годзе. Там мы знаходзім каштоўныя прарочыя « *пяць месяцаў* », якія, пачынаючы з 1844 года, дазваляюць вызначыць дату 1994. Аднак, каб ажыццявіць праект бога, я абсалютна павінен быў звязаць слаўнае вяртанне Ісуса Хрыста з гэтай датай. Вось так, часткова аслеплены дакладнасцю ў тэксце, якая зрабіла б гэтую надзею немагчымай, я ўпарта ішоў у напрамку, жаданым маім Творцам. Сапраўды, у тэксце ўдакладняецца: « *Ім дадзена не забіваць іх, а мучыць іх пяць месяцаў* ». Удакладненне « *не забіваць* » не дазволіла тэму « *6-га труба* », жажлівая забойчая вайна, у часе, ахопленым « *5-м труба* »; час 150 рэальных гадоў. Але ў свой час Уільям Мілер ужо быў часткова аслеп, каб здзейсніць жаданае Богам дзеянне; выявіць памылку, якая дазваляе нам адрадыць надзею на вяртанне Хрыста восенню 1844 г.; ілжывая памылка, бо першапачатковыя разлікі, якія ўсталявалі вясну 1843 г., сёння пацвярджаюцца нашымі апошнімі разлікамі. Воля і сіла Бога суверэнныя, і, на шчасце для яго выбраных, нішто і ніхто не можа перашкодзіць яго праекту. Справа ў тым, што гэтая памылка абвяшчэння прымусіла афіцыйны адвентызм прадэманстраваць у 1991 г. пагарду да надзеі на вяртанне Ісуса Хрыста, абвешчанага ў 1994 г. І горшым для адвентыстаў з'яўляецца тое, што яны былі пазбаўлены апошняга прарочага святла, якое цалкам асвятляе 34 раздзелы кнігі Данііла і Апакаліпсісу, як сёння кожны можа атрымаць доказ, прачытаўшы гэты дакумент. Робячы гэта, яны таксама пазбаўлены іншых новых агнёў, якія Бог даў мне з вясны 2018 года аб сваім законе і аб вяртанні Хрыста, які вернецца, як мы цяпер ведаем, вясной 2030 года; і гэта на новай аснове, адзеленай ад прароцкай канструкцыі Данііла і Адкрыцця. Паміж 1982 і 1991 гадамі для мяне *пяць месяцаў* былі звязаны з дзейнасцю ілжэпрарокаў, якая павінна была працягвацца да вяртання Ісуса Хрыста. Перакананы такімі развагамі, да таго ж абгрунтаванымі, я не ўбачыў абмежавання па часе ў забароне на « *забойства* ». І ў той час дата 1994 прадстаўляла 2000 год сапраўднага нараджэння Ісуса Хрыста. Дадаю, што ніхто да мяне не выявіў прычыну маёй памылкі; які пацвярджае выкананне ў адпаведнасці з воляй Бога. А цяпер звернем увагу на ўдакладненне « *а мучыць іх пяць месяцаў* ». Формула вельмі памылковая, таму што « *мукі* », пра якія ідзе гаворка, ахвяры не церпяць на працягу прадказаных « *пяці месяцаў* ». « *Мучэнне* », на якое намякае Дух, будзе нанесена загінулым на

апошнім судзе, дзе яно будзе выклікана спаленнем «*возера вогненнага*», пакараннем «*другой смерці*». Гэтая «*мука*» абвешчана ў пасланні трэцяга анёла Адкр.14:10-11, якое выклікана ў папярэднім вершы, цытуючы «*дым*» «*іх пакут*»; пасланне, якое адвентысты добра ведаюць, бо яно складае элемент іх універсальнай місіі. Ведаючы загадзя падзенне гэтага афіцыйнага адвентызму, Дух тонка кажа ў гэтым пасланні: «ён **таксама** будзе ніць віно гневу Божага, вылітае без сумесі ў чашу гневу Ягонага, і ён будзе мучыцца ў агні і серцы перад святых анёлаў і перад Ягнём». Гэта ўдакладненне «ён таксама» накіравана паслядоўна на пратэстанцкую веру, затым на афіцыйны няверны адвентызм, адхілены ў 1994 годзе самім Езусам Хрыстом. З гэтай даты, у пацвярджэнне свайго праклёну, гэты новы «*бунтар*» далучыўся да экуменічнага альянсу, які аб'ядноўвае католікаў і пратэстантаў, ужо адарваных ад Бога. Але перад падзеннем афіцыйнага адвентызму формула «ён таксама» прымянялася да загінуўшых пратэстантаў, таму што, падзеўшы ў 1844 г., яны падзялілі б цяпер лёс католікаў, праваслаўных і фальшывых габрэяў. Фактычна, «ён таксама» тычыцца ўсіх некатолікаў, якія шануюць Каталіцкі Касцёл Рыма, уступаючы ў яго экуменічны саюз і шануючы пастановы Канстанціна I яго нядзелю і родны «дзень сонца» (Каляды ў 25 снежня). Выбіраючы форму адзіночнага ліку «яго таксама», а не множнага ліку «іх таксама», Дух нагадвае нам, што рэлігійны выбар — гэта індывідуальны выбар, які робіць чалавека адказным, апраўдвае або прымушае адчуваць сябе вінаватым перад Богам, асобай, а не, суполка; як «*Ной, Данііл і Еў*», якія не хацелі *выратаваць ні сыноў, ні дачок*» паводле Езэк.14:18.

Мукі другой смерці апошняга суда

Верш 6: «*У тых дні людзі будуць шукаць смерці, і не знойдуць яе; яны захочуць памерці, і сьмерць уцячэ ад іх.*»

Ідэі цякуць вельмі лагічна. Толькі што выклікаўшы «*мукі другой смерці*», Дух прарочыць у гэтым вершы 6 пра дні яго прымянення, якія наступяць у канцы 7-га ^{тысячагоддзя}, на які накіраваны выраз «*у тых дні*». Затым ён адкрывае нам асаблівасці гэтага надзвычай грознага канчатковага пакарання. «*Людзі будуць шукаць смерці, але не знойдуць яе; яны захочуць памерці, і смерць уцячэ ад іх*». Чалавек не ведае, што ўваскрасенне цела бязбожнікаў будзе мець характарыстыкі, вельмі адрозныя ад сучасных цялесных целаў. Для іх канчатковага пакарання Бог-стваральнік узнавіць іх жыццё, зрабіўшы яго здольным працягвацца ў свядомым стане да знішчэння іх апошняга атама. Акрамя таго, працягласць пакуты будзе вызначацца індывідуальна для кожнага чалавека ў залежнасці ад прысуду, вынесенага па яго індывідуальнай вінаватасці. Марка 9:47-48 пацвярджае гэтымі словамі: «... *быць укінутымі ў пекла, дзе чарвяк іхні не памірае і агонь не згасае.*» Варта таксама адзначыць, што пратэстанцкая вера падзяляе з каталіцкай царквой шмат ілжывых рэлігійных дагматаў, акрамя нядзелі, першага дня адпачынку, існуе вера ў неўміручасць душы, што прыводзіць пратэстантаў да веры ў пра існаванне пекла вучаць католікі. Такім чынам, каталіцкая пагроза пекла, дзе вечна пакутуюць асуджаныя ў агні, пагроза, якая

падвергла ёй усіх манархаў хрысціянскіх краін, мела крыху праўды, але перш за ўсё шмат хлусні. Таму што, па-першае, пекла, падрыхтаванае Богам, аформіцца толькі ў канцы « *тысячы гадоў* » нябеснага суда над бязбожнымі святымі. А па-другое, пакуты не будуць вечнымі, хоць і працяглымі, у параўнанні з цяперашнімі зямнымі ўмовамі. Сярод тых, хто ўбачыць, як смерць уцякае ад іх, будуць паслядоўнікі і гарачыя абаронцы паганскага грэчаскага догмату аб неўміручасці душы. Такім чынам, Бог прапануе ім магчымасць уявіць, якім быў бы іх лёс, калі б іх душа была сапраўды несмяротнай. Але перадусім паклоннікі «дня неперажомага сонца» сустрэнуць сваю боскасць; сама зямля, якая несла іх, стаўшы «сонцам» у выніку зліцця магмы агню і серы.

Смяротна падманлівая знешнасць

Верш 7: « *Гэтая саранча была падобная да коней, падрыхтаваных да бітвы; На галовах у іх былі вянкi, падобныя да золата, і твары іхнія былі як твары чалавечыя.* »

Сваімі сімваламі верш 7 ілюструе план дзеянняў загінуўшага пратэстанцкага лагера. Рэлігійныя групы (*коні*) збіраюцца для духоўнай « *бітвы* », якая будзе завершана толькі ў канцы часу ласкі, але канчатковая мэта ёсць. Гэтая бітва атрымала назву « *Армагедон* » у Адкр. 16:16 . Тады варта адзначыць настойлівасць Духа на яго параўнанні з рэальнасцю рэчаў; што ён робіць, памнажаючы выкарыстанне тэрміна « *як* ». Гэта яго спосаб адмаўляць ілжывыя заявы зацікаўленых рэлігійных людзей. Усё толькі падманлівая знешнасць: і « *вянок* », абяцаны пераможцу веры, і сама вера (*золата*), якая мае толькі « *падабенства* » да праўдзівай веры. « *Твары* » гэтых ілжэвернікаў самі па сабе зманлівыя, бо ўсё, што ім засталася, гэта чалавечы выгляд. Той, хто выказвае такое меркаванне, даследуе лейцы і сэрцы. Ён ведае таемныя думкі людзей і дзеліцца сваім бачаннем рэчаіснасці са сваімі выбраннікамі.

Верш 8: « *У іх былі валасы, як валасы ў жанчын, і зубы ў іх былі як зубы львоў.* »

Паводле 1 Кар.11:15, жаночыя валасы служаць вэлюмам. А роля вэлюму - схаваць твар, асобу завуаляванага суб'екта. Гэты верш 8 праз свае сімвалы асуджае зманлівы выгляд хрысціянскіх рэлігійных груп. Таму яны маюць вонкавы выгляд (*прычоскі*) царквы (*жанчыны* , у Эф.5:23-32), але іх дух ажыўлены лютасцю (*зубы*) « *львоў* ». Мы лепш разумеем, чаму іх твары маюць толькі чалавечы выгляд. Нездарма Езус параўноўвае іх са львамі. Такім чынам, гэта нагадвае стан душы рымскага народа, у якога на арэнах першых хрысціян жэрлі львы. І такое параўнанне апраўданае, бо пры канцы свету яны зноў захочуць забіць апошніх сапраўдных выбраннікаў Езуса Хрыста.

Верш 9: « *У іх былі панцыры, як панцыры жалезныя, і шум крылаў іхніх быў як стук калясьніц, на якіх шмат коней імчыць на бітву.* »

Гэты верш накіраваны на падробку зброі сапраўднага салдата Ісуса Хрыста, які носіць « *панцер* » справядлівасці (Эф.6:14), але тут гэтая справядлівасць цвёрдая, як « *жалеза* », ужо сімвал Рымскай імперыі ў

Данііл. « Саранча » шуміць « крыламі », калі яна актыўная. Такім чынам, параўнанне, якое адбываецца, тычыцца дзеяння. Наступнае ўдакладненне пацвярджае сувязь з Рымам, чые гонкі на калясніцах з « некалькімі коньмі » радавалі рымлян падчас іх кручэнняў. У гэтай выяве « *имат коней* » азначае: некалькі рэлігійных груп сабраліся, каб цягнуць рымскую « *калясніцу* », *каб праславіць уладу Рыма*; Рым, які ведаў, як маніпуляваць іншымі рэлігійнымі лідэрамі, каб падпарадкаваць іх праз спакушэнні. Вось як Дух падсумоўвае дзеянні паўстанцкага лагера. І гэты збор на карысць Рыма рыхтуе іх да апошняй « *бітвы Армагедону* », накіраванай супраць праціўнікаў нядзелі, верных захавальнікаў асвячонай Богам суботы, і несвядома — супраць Хрыста, іх Абаронцы.

Верш 10: « *У іх былі хвасты, як у скарпіёнаў, і джалы, і ў хвастах іх была ўлада шкодзіць людзям на працягу пяці месяцаў.* »

Гэты верш прыўздымае заслону верша 3, дзе слова « *хвост* » было прапанавана пад назвай «сіла скарпіёнаў» . Яно цытуецца выразна, хоць яго сэнс незразумелы таму, хто не шукае яго ў Ісаі 9:14. Гэта не мой выпадак, таму я нагадваю гэты важны ключ: « *Прарок, які вучыць хлусні, - гэта хвост* ». Я растлумачваю зашыфраванае пасланне наступнымі словамі: у гэтых груп былі хлуслівыя (*хвасты*) і мяцежныя (*скарпіёны*) прарокі і хлуслівыя языкі (джалы), і ненавіта ў гэтых фальшывых прароках (*хвасты*) *была сіла прычыняць шкоду людзям* , спакусіць іх і пераканаць шанаваць Рымскую нядзелю на працягу 150 гадоў (*пяць месяцаў*) рэлігійнага міру, гарантаванага Богам; што незваротна падвяргае іх « *мукам другой смерці* » апошняга суда ў канцы 7-га ^{тысячагоддзя} . Калі я думаю, што многія не бачаць важнасці дня адпачынку! Калі б яны паверылі ў гэта расшыфраванае аб'яўленае паведамленне, яны б перадумалі.

Верш 11: « *Яны мелі сваім каралём анёла бездані, якога па-габрэйску звалі Абадон, а па-грэцку — Аналіён.* »

Боскае абвінавачванне дасягае сваёй вышыні: каралём гэтых рэлігійных груп з'яўляецца сатана, « *анёл бездані* » хто будзе зняволены ў пустыні на « *тысячу гадоў* » паводле Адкр.20:3. Слова « *глыбокае* » ў Быц.1:2 адносіцца да зямлі яшчэ да таго, як на ёй з'явіцца найменшы прыкмета жыцця. Такім чынам, гэты тэрмін абазначае зямлю, спустошаную, усе формы жыцця знішчаныя слаўным вяртаннем Хрыста. Яна будзе знаходзіцца ў такім стане на працягу « *тысячы гадоў* », а адзіным жыхаром будзе анёл Сатана, які ўтрымлівае яе ў палоне. Таго, каго Бог называе ў Адкрыцці 12, « *цмокам* », а змея — *д'яблам і Сатана* », атрымлівае тут назву Знішчальнік, што азначае словы « *габрэйскі і грэчаскі* , *Абадон і Аналіён* ». Дух тонка кажа нам, як гэты анёл разбурае справу Бога, з якой ён змагаецца. « *Іўрыт і грэцкі* » з'яўляюцца мовамі арыгінальнага біблейскага пісьма. Такім чынам, з падзеннем пратэстанцкай веры ў 1844 г. пачатак тэмы гэтага “ ^{5-га} *труба* , - вярнуў ёй д'ябал сваёй добра вядомай цікавасцю да Бібліі. Але ў адрозненне ад слаўных пачаткаў Рэфармацыі, цяпер яна выкарыстоўваецца для разбурэння Богага плану. Сатана прымяняе разам з заняпалай рэфармацкай верай, на гэты раз паспяхова, тое, што ён дарэмна

спрабаваў прымусіць самога Хрыста падзець у гадзіну яго выпрабавання на супраціў.

Верш 12: « *Першае гора мінула. Вось яшчэ два няшчасці пасля гэтага .* »

Тут, у вершы 12, заканчваецца гэтая асаблівая тэма “^{5-га} труба .» Гэты момант сведчыць аб тым, што чалавецтва ўступіла ў 1994 год свайго звыклага календара. Да таго часу паміж усімі монатэістычнымі рэлігіямі захоўваўся рэлігійны мір. Ніхто не быў забіты з духоўных матываў рэлігійнай прыхільнасці. Такім чынам, забарона на забойства ў вершы 5 была паважана і выканана, як абвясціў Бог.

Але 3 жніўня 1994 г. у выніку самага першага мусульманскага рэлігійнага нападу GIA каля французскай амбасады ў Алжыры загінулі пяць французскіх чыноўнікаў, а напярэдадні хрысціянскага Раства 24 снежня 1994 г. адбылася атака на французскі самалёт, у выніку якога загінулі тры чалавекі ў Алжыры, у тым ліку француз. Наступным летам узброеныя ісламісцкія групы алжырскага GIA здзейснілі смяротныя напады на RER Парыжа, сталіцы Францыі. А ў 1996 годзе 7 французскіх каталіцкіх святароў былі абезгалоўлены ў Тыбхірыне ў Алжыры. Такім чынам, гэтыя сведчанні з’яўляюцца доказам таго, што прадказаныя «*пяць месяцаў*» былі перавышаны. Таму рэлігійныя войны могуць аднавіцца і працягвацца да канца свету, адзначанага вяртаннем праслаўленага Хрыста.

6-я ^{труба} : Другая вялікая « няшчасце »

Шостае пакаранне ўсёй фальшывай хрысціянскай святасці

Трэцяя сусветная вайна

Куплет 13: “ *Шосты званок. І пачуў я голас з чатырох рагоў залатога ахвярніка, які перад Богам,*

Гэта шостае папярэджанне пакарання складае «другое» вялікае «*гора*», абвешчанае ў Адкр 8:13. Ён папярэднічае заканчэнню часу калектыўнай і індыўдуальнай ласкі і, такім чынам, завершыцца паміж 2021 і 2029 гадамі. Гэты верш 13 уступае ў тэму “^{6-га} труба » пацвердзіць вяртанне вайны і дазвол «*забіваць*». Гэтая новая тэма тычыцца тых жа рэлігійных груп, што і «^{5-я} труба » папярэдні. Выкарыстоўваюцца ідэнтычныя сімвалы. Таксама рэчы можна патлумачыць так: народы “^{5-га} труба » прызвычаліся «*не забіваць*», дайшоўшы нават да забароны смяротнага пакарання ў Еўропе і ў некаторых штатах ЗША. Яны знайшлі спосаб прымусіць міжнародны гандаль працаваць выгадна, што іх узбагаціла. Таму яны больш не прыхільнікі вайны, а абаронцы міру любой цаной. Таму вайна паміж хрысціянскімі народамі здаецца выключанай, але, на жаль, трэцяя монатэістычная рэлігія значна менш мірная, гэта іслам, які ходзіць на дзвюх

нагах: тэрарыстаў, якія дзейнічаюць, і іншых паслядоўнікаў, якія апладзіруюць іх забойчым дзеянням. Такім чынам, гэты суразмоўца робіць немагчымым перспектыву трывалага міру, і Богу-стваральніку будзе дастаткова « даць » свой дазвол, каб сутыкненне цывілізацый і рэлігій мела сур'ёзныя смяротныя наступствы. На астатняй частцы зямлі кожны народ таксама будзе мець свайго традыцыйнага ворага, падзелы, падрыхтаваныя д'яблам і яго дэманамі адносна ўсёй планеты.

Аднак тут прароцтва накіравана на пэўную тэрыторыю, няверны хрысціянскі Запад.

Апошняе пакаранне перад « сямю апошнімі пошасцямі », якія папярэднічаюць вяртанню Хрыста, адбываецца пад назвай « ⁶ труба .» Ужо, перш чым паглыбляцца ў дэталі тэмы, мы ведаем, што гэта тэма сапраўды другая з « вялікіх няшчасцяў », абвешчаных « арлом » Напалеонаўскай імперыі ў Аро.8:13. Аднак у мантажы, адаптаваным з такім намерам, прароцтва Аро.11 прыпісвае гэтае імя « другое гора » Французскай рэвалюцыі, названай « зверам, які паўстае з бездані ». Гэта таксама тэма «4-й ^{трубы} » Rev.8. Такім чынам, Дух падказвае нам існаванне цеснай сувязі паміж падзеямі, якія тычацца « ^{4-га} і ^{6-га} труба .» Мы даведаемся, што гэта за адносіны.

Калі « ^{6-е} гучыць труба », голас Хрыста, заступніка перад алтаром кадзіла, выказвае загад. (Паводле выявы зямной скініі, якая прарочыла ёй будучую нябесную ролю заступніцы за малітвы выбраных).

Заходняя Еўропа мішэнь гневу Ісуса Хрыста

Верш 14: « *І сказаў шостаму анёлу, які меў трубу: развяжы чатырох анёлаў, звязаных у вялікай рацэ Еўфрат*». »

Езус Хрыстус абвясчае: « *Развяжыце чатырох анёлаў якія звязаны на вялікай рацэ Еўфрат* »: вызваляе універсальныя дэманічныя сілы, засяроджаныя ў Еўропе, сімвалам якой з'яўляецца імя Еўфрат; Заходняя Еўропа і яе амерыканскія і аўстралійскія пашырэнні, дзе яны захоўваюцца з 1844 г., паводле Адкр.7:2; Гэта чатыры анёлы , якім дадзена шкодзіць зямлі і мору . Ключы інтэрпрэтацыі простыя і лагічныя. «Еўфрат» - гэта рака, якая арашала старажытны Вавілон Данііла. У Адкрыцці 17 « блудніца » пад назвай « Вавілон вялікі » сядзіць « на многіх водах », сімвалы « народаў, народаў і моў ». « Вавілон » абазначае Рым, адпаведныя народы - гэта еўрапейскія народы. Пазначаючы Еўропу як галоўную мішэнь свайго забойчага гневу, Хрыстос Бог мае намер пакараць тых, хто здраджвае Яму і так мала ўвагі звяртае на пакуты, якія Ён перанёс на сваім пакутлівым крыжы, пра што толькі што нагадаў папярэдні верш, цытуючы слова « алтар ». », які прарочыў гэта ў сімвалічных абрадах старога завету.

Нацэліўшыся на Еўропу, Дух накіроўвае сваю помсту супраць дзвюх краін, якія канцэнтруюць сваю віну перад ім. Гаворка ідзе пра каталіцкую веру, маці-царкву і старэйшую дачку, як яна называе Францыю, якая так шмат падтрымлівала яе на працягу стагоддзяў, з самага пачатку Хлодвіга, першага ^{караля} франкаў.

Першая спасылка з “^{4-й} З’яўляецца труба , гэта Францыя, рэвалюцыйны народ, які пасеяў сваё зерне нявер’я сярод усіх хрысціянскіх народаў зямлі, распаўсюджваючы творы сваіх філосафаў, атэістычных вальнадумцаў. Але гэта таксама Папскі Рым, які Французская рэвалюцыя павінна была знішчыць і прымусіць замаўчаць. Параўнальнае даследаванне труб з папярэджаннімі, прадстаўленымі габрэям у кнізе Лявіт 26, дае чацвёртай ролю боскага « мяча », які « *помсціць за завет* ». Гэтым разам да “^{6-га} труба », Ісус сам адпомсціць за свой саюз, ударыўшы два вінаватыя народы і іх еўрапейскіх саюзнікаў. Таму што, паводле Аро.11, французскі атэізм «узрадаваўся» і пагрузіў навакольных людзей у « *радасць* »: « *яны будуць пасылаць падарункі адзін аднаму* », чытаем у Аро.11:10. У сваю чаргу боскі Хрыстос прынясе ім свае дары: звычайныя і атамныя бомбы; усяму папярэднічаў смяротны заразны вірус, які з’явіўся ў канцы 2019 года ў Еўропе. Сярод падарункаў варта адзначыць перадачу статуі Свабоды Францыяй гораду Нью-Ёрку ў ЗША. Мадэль была настолькі цудоўнай, што ўслед за Францыяй іншыя еўрапейскія краіны сталі рэспублікамі. У 1917 годзе Расея паўтарыць мадэль з той жа бойняй.

Глабальная ядзерная вайна

Верш 15: « *І чатыры анёлы, якія былі гатовы да гадзіны, і дня, і месяца, і года, былі вызвалены, каб забіць траціну людзей.* »

Гатаваныя « *нанесці шкоду зямлі і мору* », згодна з Адкр.7:2, « *чатыры анёлы вызваляюцца, каб забіць траціну людзей* », і дзеянне запланаванае і доўгачаканае, як паказвае гэтая дэталі: « *хто былі гатовыя на гадзіну, дзень, месяц і год* ». Цяпер, з якога часу гэта пакаранне стала неабходным? З 7 сакавіка 321 г., даты, калі ^{было} здзейснена прыняцце дня сонца, уведзенага Канстанцінам I. Згодна з Rev.17, тэмай якога з’яўляецца « *суд распусніцы Вавілон Вялікі* », лічба 17 сімвалізуе боскі суд. Ужытая ў колькасці стагоддзяў з 7 сакавіка 321 года, гэтая лічба 17 дае 7 сакавіка 2021 года; з гэтай даты апошнія 9 гадоў боскага праклёну дазваляць здзейсніць «⁶ труба» Адкр.9:13.

Звярнем увагу на згадку пра « *трэці чалавек* », якая нагадвае нам, што, як бы ні быў жахлівы, гэты разбуральны канфлікт трэцяга свету захоўвае частковы (*трэці*) папераджальны характар; таму гэта карысна для дасягнення рэлігійных навяртанняў і для таго, каб вядучыя выбарныя службовыя асобы цалкам аддалі сябе адвентысцкай працы пад кіраўніцтвам Езуса Хрыста. Гэта знішчэнне прыходзіць, каб пакараць і заахвоціць да пакаяння чалавецтва, якое атрымала карысць ад «150 рэальных гадоў» рэлігійнага міру, прадказанага « *пяцію месяцамі* » « *пятай трубы* ».

Каб цалкам зразумець сэнс гэтага пакарання, трэцяга ў сусветных войнах з 1914 г., трэба правесці паралель і параўнаць яго з трэцяй дэпартацыяй яўрэяў у Вавілон. У гэтай апошняй ваяўнічай інтэрвенцыі ў 586 г. цар Навухаданосар знішчыў Юдэйскае каралеўства, апошняю рэшту народа Ізраіля; Ерусалім і яго святы храм ператварыліся ў руіны. Руіны, пакінутыя Трэцяй сусветнай вайной, стануць доказам таго, што хрысціянскі альянс адступіўся гэтак жа, як і габрэйскі альянс габрэйскага народа. Такім

чынам, пасля гэтай дэманстрацыі няверуючыя або рэлігійныя, якія выжылі, будуць падвергнуты апошняму ўсеагульнаму выпрабаванню веры, якое дае апошні шанец на выратаванне вернікам усіх монатэістычных рэлігій; але Бог Творца вучыць толькі адной праўдзе, якая тычыцца Ісуса Хрыста і Яго святой суботы, адзіна праўдзівага сёмага дня.

Разня, абвешчаная для гэтай усеагульнай вайны, складае яшчэ адзін аспект « *другога няшчасця* », які звязвае яго з французскім рэвалюцыйным атэізмам « *чацвёртай трубы* ». Францыя і асабліва яе сталіца Парыж знаходзяцца ў прыцэле Усеагутнага Бога. У Ап.11:8 ён прыпісвае яму імёны « *Садом і Егіпет* », імёны старажытных ворагаў, знішчаных, напрыклад, незабыўным чынам Богам, аднаго агнём з нябёсаў, другога яго асляпляючай сілай. Гэта дазваляе нам зразумець, што супраць яе ён будзе дзейнічаць такім жа жудасным і канчатковым чынам. Мы павінны ўсвядоміць нашу велізарную адказнасць за знікненне сапраўднай веры. Знянавідзеўшы рэлігію, рэспубліканскі рэжым трапіў у дэспатычныя рукі Напалеона ¹ для якога рэлігія была толькі карыснай плёнкай для яго асабістай славы. Менавіта яго гонару і кан'юктурнасці каталіцкая вера абавязана выжыць дзякуючы ўсталяванню Канкардату, які быў разбуральнікам прынцыпу боскай праўды.

Дэмаграфічная дакладнасць: дзвесце мільёнаў байцоў

Верш 16: « *Колькасць коннікаў у войску была дзве мірыяды мірыядаў: я чуў лік іх.* »

Верш 16 дае нам важнае ўдакладненне адносна колькасці ваяўнічых, якія ўдзельнічаюць у канфлікце: « *дзве мірыяды мірыяд* » або дзвесце мільёнаў салдат. Да 2021 года, пакуль я пішу гэты дакумент, ні адна вайна не дасягала такой колькасці ў сваіх супрацьстаяннях. Аднак сёння, калі насельніцтва свету складае сем з паловай мільярдаў чалавек, прароцтва можа спраўдзіцца. **Дакладнасць, прадстаўленая гэтым вершам, асуджае ўсе інтэрпрэтацыі, якія прыпісваюць гэты канфлікт мінулым дзеянням**

Ідэалагічная вайна

Верш 17: « *І вось я ўбачыў коней у відзежы і тых, хто сядзеў на іх, у панцырах колеру агню, гіяцынту і серкі. Галовы ў коней былі падобныя на галовы львоў; і з вуснаў іхніх выходзіў агонь і дым і серка.* »

У гэтым вершы 17, нумар боскага суда, мы знаходзім сімвалы «5-й трубы» : групы (*коней*) і тых, хто імі камандуе (*коннікі*). Іх адзіная справядлівасць (*панцыр*) - гэта дзеянне спальвання агнём, і якім агнём! Ядзерны пажар параўнальны з агнём зямной падземнай магмы. Дух прыпісвае ім характарыстыкі Гіяцынт , што адпавядае ў паўтарэнні выразу ў канцы верша *паліць* . Гэта ўжо сімвалізуе малітвы святых у папярэдній тэме, гэта характар духаў, якія мы павінны памятаць, і там, мы разумеем, што азначае яго згадка. Гэта расліна таксічна, раздражняе скуру, а ад яго паху баліць галава. Гэты набор крытэрыяў вызначае малітвы ўдзельнікаў баявых дзеянняў. Ні адна з гэтых малітваў не прымаецца Богам-стваральнікам; яны

выклікаюць у яго мласнасць і выклікаюць у яго глыбокую агіду. Трэба разумець, што ў гэты рэлігійна-ідэалагічны канфлікт па сутнасці ўцягнутыя толькі канфэсіі, цалкам адарваныя ад яго, але ўсё ж пераважна монатэістычныя: юдаізм, каталіцызм, пратэстантызм, праваслаўе, іслам. Тут цытуецца новы ключавы сімвал з Ісаі 9:14: " *Галава - гэта суддзя або старэйшына* ". Такім чынам, на чале груп, якія супрацьстаяць адна адной, стаяць магістраты, якія сёння ў рэспубліках называюцца «прэзідэнтамі». І гэтыя прэзідэнты надзелены сілай « *льва* », караля жывёл і караля джунгляў. Значэнне сілы даецца яму ў Судзей 14:18. У сваім пасланні Дух прарочыць ваяўнічую прыхільнасць, якую дыстанцыйна кіруюць вельмі магутныя, аўтарытарныя і рэлігійна адданыя кіраўнікі дзяржаў, паколькі гэта з іх « *вусаў* » выдаюць свае малітвы, ілюстраваныя словам « *дым* ». З іх жа « *вуснаў* » зыходзяць загады аб знішчэнні « *агнём* », малітвах « *дымам* » і знішчэнні натоўпаў шляхам загаду аб выкарыстанні ядзерных бомбаў, адлюстраваных « *серай* ». Відавочна, што Дух хоча падкрэсліць важнасць гэтай ядзернай сілы, якая знаходзіцца ў распараджэнні аднаго чалавека. Ніколі ў гісторыі Зямлі такая разбуральная сіла не залежала ад рашэння аднаго чалавека. Рэч сапраўды адметная і вартая ўвагі. Але для нас, хто жыве ў такой палітычнай арганізацыі, гэтыя жудаснасці ўжо нават не шакуюць. Мы ўсе ахвяры нейкага калектыўнага вар'яцтва.

Верш 18: « *Трэцяя частка людзей загінула гэтымі трыма пошасцямі: агнём, дымам і серай, якія выходзілі з вуснаў іхніх.* »

Верш 18 падкрэслівае гэты факт з папярэдняга верша, указваючы, што « *агонь* , *дым* і *сера* » з'яўляюцца бедствамі, жаданымі Богам; што верш пацвердзіў, прыпісаўшы Хрысту-мсіўцу загад забіць траціну людзей.

Ядзерная моц кіраўнікоў народаў

Верш 19: « *Бо сіла ў коней была ў іхніх ротах і ў іхніх хвастах; хвасты іхнія былі як зьмеі з галовамі, і імі яны рабілі зло.* »

Верш 19 пацвярджае рэлігійны ідэалагічны характар канфлікту, кажучы: Бо моц баявых груп (*коней*) была ў іх словах (іх *вусах*) і ў іх ілжэпрароках (*хвастах*), якія выглядалі ашуканцамі (*змеямі*), уплывовымі на кіраўнікоў дзяржавы, магістратаў (*стараства*), праз якіх яны (дружыннікі) рабілі шкоду. Вызначаны такім чынам прынцып цалкам адпавядае той арганізацыі народаў, якая пануе сёння ў часе канца.

Гэта Трэцяя сусветная вайна хто прыходзіць закрыццё тэмы « *трубаў* » або папярэджання пакарання настолькі важнае, што Бог абвясціў пра гэта спачатку габрэям старога завету, паслядоўна ў Дан.11:40-45 і Езэкііля 38 і 39, а потым хрысціянам новага завету, у гэтай кнізе Адкрыццё як « *шостая труба* », як апошняе Божае папярэджаньне перад канцом часу ласкі. Такім чынам, давайце знойдзем тут гэтыя багатыя дадатковыя ўрокі.

Данііл 11:40-45

Выраз « *час канца* » вядзе нас да вывучэння гэтага апошняга канфлікту народаў, выяўленага і разгорнутага ў прароцтве Дан.11:40 да 45. Там мы адкрываем асноўныя этапы яго арганізацыі. Першапачаткова, у

асноўным усталяваны на тэрыторыі Заходняй Еўропы, агрэсіўны іслам, які называюць « *царом поўдня* », сутыкнуўся з пераважна каталіцкім еўрапейскім народам; Рымска-папская каталіцкая вера з'яўляецца прадметам, на які накіраваны прароцтва з Дан.11:36. Рымскі папскі лідэр, пра якога згадвалася да гэтага часу, прадстаўлены пад тэрмінам « *ён* »; у тытуле « *кароль* », ён падвяргаецца нападку « *караля поўдня* », ісламу, які « *сутыкнецца з ім* ». Выбар дзеяслова « *сутыкацца* » дакладны і разумны, бо « *сутыкаюцца* » адзін з адным толькі тыя, хто знаходзіцца на адной тэрыторыі. Менавіта тады, скарыстаўшыся прапанаваным дабром, сытуацыя, якая пагрузіла Заходнюю Эўропу ў поўную бязладзіцу і паніку, « *кароль поўначы* » (ці поўнач) « *круціцца, як бура* » над гэтай здабычай у цяжкасці, каб захапіць яе і заняць яго. Ён выкарыстоўвае « *мноства караблёў* », « *танкі* » і знішчальнікі, якія з'яўляюцца не больш чым « *вершнікамі* » і жывуць на поўначы, і не на поўначы Заходняй Еўропы, а на поўначы кантынента Еўра-Азія. А дакладней, на поўнач Ізраіля, які ў вершы 41 мяркуецца, называючы яго « *найпрыгажэйшай з краін* ». Зацікаўленая Расея — гэта народ « *коньнікаў* » (казакоў), заводчыкаў і пастаўшчыкоў коней гістарычным ворагам Ізраілю. На гэты раз, грунтуючыся на ўсіх гэтых дадзеных, становіцца лёгка атаясаміць гэтага « *караля поўначы* » з магутнай праваслаўнай Руссю, усходнім рэлігійным праціўнікам заходняга папскага раманізму з часоў афіцыйнага хрысціянскага рэлігійнага расколу 1054 года.

Мы толькі што знайшлі некаторых ваяўнічых удзельнікаў Трэцяй сусветнай вайны. Але ў Еўропы ёсць магутныя саюзнікі, якія крыху занябалі яе з-за эканамічнай канкурэнцыі, якая стала катастрафічнай пасля з'яўлення віруса, каранавіруса COVID-19. Бяскроўныя, эканомікі змагаюцца за сваё выжыванне, кожны народ усё больш паварочваецца ўнутр сябе. Аднак калі канфлікт пачнецца ў Еўропе, амерыканскі саюзнік чакае часу, каб дзейнічаць.

У Эўропе расейскія войскі сутыкаюцца з невялікай апазыцыяй. Адзін за адным былі акупаваныя еўрапейскія народы поўначы. Адна толькі Францыя аказвала слабае ваеннае супраціўленне, рускія арміі былі стрымліваліся ў паўночнай частцы краіны. Паўднёвая частка адчувае сур'ёзныя праблемы з ісламам, ужо ўсталяваным у вялікай колькасці ў гэтай галіне. Мусульманскіх баевікоў і расейцаў звязвае свайго роду пагадненне агульных інтарэсаў. Абодва прагныя да бабло, а Францыя - краіна багатая, нават эканамічна разбураная. Арабы - рабаўнікі па традыцыйнай спадчыне.

З ізраільскага боку сітуацыя катастрафічная, краіна акупаваная. Мусульманскія арабскія народы, якія яго атачаюць, пазбаўлены: Эдом, Мааў, сыны Амона: сучасная Іарданія.

Тое, што не магло быць дасягнута да 1979 года, калі Егіпет пакінуў арабскі лагер, каб сфармаваць саюз з Ізраілем, выбар, зроблены ў той час, пры магутнай падтрымцы ЗША, павярнуўся ў яго нявыгад; яно акупавана расейцамі. І, кажучы « *яна не ўцячэ* », Дух паказвае апартуністычны характар выбару, зробленага ў 1979 годзе. Стаўшы на бок наймацнейшага чалавека, яна верыла, што пазбегне няшчасця, якое напаткала яе. А няшчасце вялікае, яе багацце абдзіраюць акупацыйныя расейцы. І як

быццам гэтага было мала, лівійцы і эфіопы яшчэ і рабуюць яго ўслед за расейцамі.

Ядзерная фаза сусветнага канфлікту

Верш 44 азначае вялікую змену ў сітуацыі рэчаў. Акупуючы Заходнюю Эўропу, Ізраіль і Эгіпет, расейскія войскі палюхаюцца « *навінамі* », якія тычацца іх жа расейскай тэрыторыі. Дух спасылаецца на « *ўсход* » у сувязі з акупацыяй Заходняй Еўропы, але таксама «поўнач» у сувязі з акупацыяй Ізраіля; Расія знаходзіцца на « *ўсход* » ад першага і «на поўнач» ад другога. Навіны настолькі сур'ёзныя, што выклікаюць забойчае вар'яцтва. Менавіта тут ЗША ўступаюць у бой, вырашыўшы знішчыць расейскую тэрыторыю ядзерным агнём. Тады пачалася ядзерная фаза канфлікту. Смяротныя грыбы ўзнікаюць у многіх месцах, каб знішчыць і « *вынішчыць* ». *мноства* чалавечага і жывёльнага жыцця. Менавіта ў гэтай акцыі « *гіне траціна людзей* » у адпаведнасці з аб'явай « *б-й трубы* ». Адкінутыя да «гор» Ізраіля, рускія войскі «цара паўночнага» былі знішчаны, не атрымаўшы ніякай дапамогі: « *без таго, каб ніхто не прыйшоў яму на дапамогу* ».

Езэкііль 38 і 39

Езэкііль 38 і 39 таксама па-свойму згадваюць гэты апошні канфлікт у гісторыі. Ёсць цікавыя дэталі, такія як гэтая дакладнасць, якая паказвае намер Бога « *ўставіць спражку ў сківіцу* » рускага цара, каб уцягнуць яго і ўцягнуць у канфлікт. Гэты малюнак ілюструе павабную магчымасць разбагацець са сваімі людзьмі, перад якой ён не зможа выстаяць.

У гэтым доўгім прароцтве Дух дае нам імёны ў якасці арыенціраў: *Гог, Магог, Рош* (руск.), *Мешэх* (Масква), *Тубал* (Табольск). Кантэкст апошніх дзён пацвярджаецца дэталю адносна народаў, якія падвергліся нападу: « *Вы скажаце: Я пайду на адкрытыя землі, Я наступу на людзей, якія спакойныя, надзейныя ў сваіх селішчах, усе ў жытлах без сцен, без засаў і дзвярэй* (Ез.38:11).» Сучасныя гарады сапраўды цалкам адкрытыя. А супрацьлеглыя сілы трагічна няроўныя. Дух уклаў тут у вусны «цара паўночнага» Данііла, на гэты раз дзеяслоў « *Я прыйду* », што сведчыць пра масавую, хуткую і паветраную агрэсію ў адпаведнасці з дзеясловам і вобразам « *будзе кружыцца, як бура* ». ” Дан. 11:40, з даволі аддаленага месца. У гэтым прароцтве Езэкііля няма ніякай таямніцы аб краінах, якія ўдзельнічаюць; Расія і Ізраіль выразна атаясамліваюцца. Таямніца была толькі ў Дан.11:36 да 45, дзе яна датычылася рымскага папства і яго еўрапейскай тэрыторыі. І даючы назву « *цар поўначы* » Расіі, якая нападае на папскую каталіцкую Еўропу, Бог спасылаецца на сваё адкрыццё, дадзенае Езэкіілю. Таму што я нагадваю вам, што ў асноўным у сувязі з геаграфічным становішчам Ізраіля, Расія знаходзіцца на « *поўначы* ». Фактычна, гэта на « *ўсход* » ад пазіцыі рымска-каталіцкай папскай Заходняй Еўропы. Такім чынам, каб пацьвердзіць пазыцыю расейскіх войскаў у гэтай папскай Эўропе, якую яны акупаюць і дамінаюць, Дух вызначае прыход дрэнных навінаў з « *усходу* ». « *Я вылью агонь і серку на яго і яго войскі* » (Ез.38:22); « *Я пашлю агонь у Магог* », — чытаем у Ез.39:6. Такім чынам, вось прычына

дрэннай навіны, якая раз'юшыла « *цара паўночнага* » Дан.11:44. Як і ў Данііла, рускі агрэсар будзе загнаны ў кут і знішчаны на горах Ізраіля: « *Ты і ўсе войскі твае ўпадзеш на горах Ізраіля* (Іез.39:4)». Але таямніца ахоплівае ідэнтычнасць ЗША ў паходжанні гэтай акцыі. Я знаходжу ў Езе.39:9 вельмі цікавую дэталю. У гэтым згадваецца магчымасць распальвання агню на працягу « *сямі гадоў* », спальваючы зброю, якая выкарыстоўвалася ў гэтым жудасным сусветным канфлікце. Дрэва больш не з'яўляецца сыравінай для сучаснай зброі, але прыведзеныя « *сем гадоў* » адлюстроўваюць інтэнсіўнасць гэтай вайны і колькасць зброі. Па стане на 7 сакавіка 2021 г. да вяртання Хрыста засталася ўсяго дзевяць гадоў; апошнія 9 гадоў Божага праклёну, падчас якіх адбудзецца апошні міжнародны канфлікт; вайна, якая страшэнна разбурае жыццё і маёмасць. Згодна з вершам 12, рускія трупы будуць пахаваныя « *сем месяцаў* ».

Страшная і няўмольная Божая справядлівасць

Там будзе шмат трупаў, і Бог прадстаўляе нам у Езэкііла 9 ідэю дзікасці, якую ён арганізуе. Паколькі трэцяя сусветная вайна, якая чакаецца ў перыяд паміж 2021 і 2029 гадамі, з'яўляецца правобразам 3-й ^{вайны}, якую вёў Навухаданосар супраць старажытнага Ізраіля ў - 586. Вось што загадаў вялікі Творца Бог, расчараваны і пагарджаны сваім народам у Езэ.9: 1 да 11:

«*Эзэ.9:1 Тады ён закрычаў моцным голасам мне ў вушы: «Падыдзі, ты, хто павінен пакараць горад, кожны са сваёй прыладай знішчэння ў руцэ!*

Езэ.9:2 І вось, шэсць чалавек ідуць па дарозе да верхняй брамы з паўночнага боку, кожны са сваёй прыладай знішчэння ў руцэ. Сярод іх быў чалавек, апрануты ў палатно і нёс за поясам чахол. Яны прыйшлі і сталі каля меднага алтара.

Іез.9:3 Слава Бога Ізраілевага паднялася з херувіма, на якім была, і падышла да парога дома; і паклікаў чалавека, апранутага ў ільняную вопратку і які нёс за поясам сваю скрыню.

Іез.9:4 І сказаў яму Гасподзь: прайдзі праз сярэдзіну горада, праз сярэдзіну Ерусаліма, і зрабі знак на ілбах людзей, якія ўздыхаюць і стогнуць ад усіх гідотаў, якія дзеюцца там.

Езэ.9:5 І ў мой слых ён сказаў астатнім: ідзіце за ім у горад і біце; няхай вока тваё будзе бязлітасным і няхай не будзе літасці!

Ез.9:6 Забівайце і губіце старых, юнакоў, дзяўчат, дзяцей і жанчын; але не набліжайцеся да тых, хто мае на сабе кляймо; і пачаць з маёй святыні! Пачыналі са старэйшых, якія стаялі перад хатай.

Іез.9:7 І сказаў ім: апаганіце дом і напоўніце двары забітымі; Выходзьце!... Выйшлі і ўдарылі па горадзе.

Іез.9:8 Калі яны ўдарылі, а я ўсё яшчэ застаўся, я ўпаў на твар і закрычаў: ах! Госпадзе БОЖА, ты знішчыш усё, што засталася ад Ізраіля, выліўшы свой гнеў на Ерусалім?

Іез.9:9 *І сказаў ён мне: вялікае беззаконне дому Ізраілевага і Юдавага, вельмі вялікае; зямля напоўнена забойствамі, горад напоўнены несправядлівасцю, бо кажуць: «Гасподзь пакінуў зямлю»;*

Іез.9:10 *Я таксама не буду мець жалю і не буду мець літасці; Я вярну іх справы на іхнія галовы.*

Іез.9:11 *І вось, чалавек, апрануты ў ільняную вопратку і трымаючы ў поясе пісьменнік, сказаў так: я зрабіў, як ты загадаў мне. »*

Не кожны, хто быў забіты па рэлігійных прычынах, з'яўляецца пакутнікам веры. У гэтай катэгорыі шмат фанатыкаў, гатовых аддаць жыццё, магчыма, за сваю рэлігію, але таксама за любую палітычную ці іншую ідэалогію. Сапраўдны мучанік веры перш за ўсё і выключна ў Езусе Хрысце. Тады гэта абавязкова выбраны, чыё жыццё, прынесенае ў ахвяру, падабаецца Богу-стваральніку толькі ў тым выпадку, калі яго смерці папярэднічала жыццё, якое адпавядала аб'яўленым патрабаванням свайго часу.

Давайце зараз знойдзем, у тэме “^{6th} труба » адкрыццё маральнага кантэксту пасляваеннага часу.

Нераскаянасць тых, хто выжыў

Насуперак таму, што большасць людзей думае і баіцца, ядзерная зброя, якой бы разбуральнай яна ні была, не знішчыць чалавецтва; таму што « *выжылыя* » застануцца пасля заканчэння канфлікту. Адносна войнаў Ісус сказаў у Мц.24:6: « *Пачуеце пра войны і ваенныя чуткі: сцеражыцеся, не турбуйцеся, таму што гэтаму павінна быць. Але гэта яшчэ не канец.* » Знішчэнне чалавецтва будзе звязана з дзеяннем Бога-творцы пасля яго слаўнага вяртання ў асобе Ісуса Хрыста. Таму што тыя, хто выжыў, павінны быць падвергнуты апошняму выпрабаванню веры. З 1945 года, даты першага выкарыстання атамнай зброі, было праведзена больш за дзве тысячы выбухаў для выпрабаванняў зямнымі сіламі, якія валодаюць ёю; праўда, паслядоўна, на працягу 75 гадоў, і зямля велізарная, хоць і абмежаваная, яна вытрымлівае і падтрымлівае ўдары, якія наносіць ёй чалавецтва. У надыходзячай ядзернай вайне, наадварот, за кароткі час адбудуцца шматлікія выбухі, а распаўсюджванне радыеактыўнасці зробіць немагчымым працяг жыцця на зямлі. Сваім вяртаннем боскі Хрыстус пакладзе канец пакутам паміраючага непакорлівага чалавецтва.

Верш 20: « *Астатнія людзі, якія не былі забітыя гэтымі пошасцямі, не пакаяліся ў справах рук сваіх, каб не пакланяцца дэманам і ідалам залатым, срэбным, медным, каменным і драўляным, якія не бачаць, ні чуць і не хадзіць;* »

У вершы 20 Дух прарочыць ацвярдзенне ацалелых народаў. « *Іншыя людзі, якія не былі забітыя гэтымі пошасцямі, не пакаяліся ў справах рук сваіх* ». « *Другое гора* », абвешчанае ў часы імперыі, сапраўды ўяўляе сабой боскую « *чуму* », але яна папярэднічае « *апошнім сямі* », якія ўпадуць на вінаватых грэшнікаў пасля заканчэння перыяду льгот у Ап. 15. Тут яшчэ неабходна нагадаць нам, што ўсе гэтыя « *чумы* » караюць рымскую агрэсію супраць парадку часу, створанага Усемагутным Богам-Творцам.

«... яны не перасталі пакланяцца дэманам і ідалам з золата, срэбра, бронзы, каменя і дрэва, якія не могуць бачыць, чуць і хадзіць».

У гэтым пераліку Дух накіраваны на культавыя вобразы каталіцкай веры, якія з'яўляюцца аб'ектам пакланення з боку паслядоўнікаў гэтай ідалапаклонніцкай рэлігіі. Гэтыя выявы прадстаўляюць, па-першае, «Багародзіцу», а за ёю, у вялікай колькасці, больш ці менш ананімных святых, таму што гэта пакідае кожнаму вялікую свабоду выбару свайго любімага святога. Вялікі рынак працуе 24 гадзіны ў суткі і прапануе пракладкі для падпах усіх стыляў і памераў. І такая практыка асабліва раздражняе таго, хто пакутаваў на крыжы Галгофы; таксама, яго помста будзе страшнай. І ўжо пасля таго, як у 2018 годзе абвясціў сваім абраным чыноўнікам аб сваім магутным і слаўным вяртанні ў 2030 годзе, з 2019 года ён уразіў грэшнікаў зямлі смяротным заразным вірусам. Гэта толькі вельмі малая прыкмета яго будучага гневу, але ён ужо мае эфектыўнасць на сваім баку, паколькі мы ўжо абавязаны яму эканамічнай руйнацыяй, якой не было прэцэдэнтаў у гісторыі першапачатковага хрысціянства. А калі іх руйнуюць, народы сварацца, то б'юцца і б'юцца.

Папрок, адрасаваны Богам, тым больш апраўданы, што ў аб'яўленні Езуса Хрыста сапраўдны Бог прыйшоў у целе да людзей і там, як адзін з іх, «*бачыў, чуў і прадаваў*», у адрозненне ад разб'яных або вылепленых ідалаў. які не можа гэтага зрабіць.

Верш 21: «*І не накаяліся ні ў забойствах сваіх, ні ў чарадзеістве сваім, ні ў распусце сваім, ні ў крадзяжах сваіх.*»

21 верш закрывае тэму. Спасылаючыся на «*іх забойствы*», Дух адлюстроўвае смяротны нядзельны закон, які ў канчатковым выніку запатрабуе смерці верных захавальнікаў святой суботы, асвечонай Богам. Спасылаючыся на «*іхнія чары*», Ён нацэльвае каталіцкія масы, якія ўшаноўваюць тыя, хто апраўдвае яго «*нядзелю*», гэты фальшывы дзень Пана і сапраўдны паганскі «*дзень сонца*». Нагадваючы пра «*іх нахабства*», Дух паказвае на пратэстанцкую веру як на спадчынніцу каталіцкага «*блуду*» фальшывай «*прарочыцы Езавэлі*» з Ап. 2:20. І, прыпісваючы ім «*іхнія крадзяжы*», ён мяркуе духоўныя крадзяжы, здзейшаныя, па-першае, супраць самога Ісуса Хрыста, у якога, паводле Дан.8:11, папскі кароль «*адабраў вечнае*» святарства і яго законны тытул апраўдана з «*Галавы Асамблеі*» з Эф.5:23; але таксама, яго парадак «*час і яго закон*», у адпаведнасці з Дан.7:25. Гэтыя высокадухоўныя інтэрпрэтацыі не выключаюць звычайных літаральных ужыванняў, але яны выходзяць далёка за іх межы ў судзе Божым і яго наступствах для вінаватых аўтараў.

Адкрыцьцё 10 : раскрытая кніга

Вяртанне Хрыста і пакаранне паўстанцаў

Маленькая адкрытая кніга і яе наступствы

Вяртанне Хрыста ў канцы чацвёртага адвентыстаў чакаць

Верш 1: « Я ўбачыў іншага моцнага анёла, які сыходзіў з неба, ахінуты воблакам; над галавой у яго была вясёлка, і твар яго быў, як сонца, і ногі яго, як вогненныя слупы. »

Раздзел 10 проста пацвярджае духоўную сітуацыю, якая склалася да таго моманту. Хрыстос паўстае ў абліччы Бога святога боскага саюза, у вобразе « вясёлкі », дадзенай пасля патопу Ною і яго нашчадкам. Гэта быў знак Божага абяцання ніколі больш не знішчаць жыццё на зямлі праліўнымі водамі. Бог стрымае сваё абяцанне, але вуснамі Пятра Ён абвясціў, што зямля цяпер « захавана для агню »; патак агню. Справа здзейсніцца толькі на апошнім судзе сёмага тысячагоддзя. Аднак агонь не скончыў знішчаць жыцці, таму што гэта зброя, якую Бог ужо выкарыстаў супраць гарадоў у даліне Садома і Гаморы. У гэтай бягучай главе Дух коратка ілюструе падзеі пасля " 6-га труба .» Раздзел адкрываецца выявай слаўнага вяртання Хрыста, які помсціць.

Прароцтва цалкам распячатана

Куплет 2: « У руцэ ён трымаў маленькую разгорнутую кнігу . Ён наставіў правую нагу сваю на мора, а левую нагу на зямлю; »

З пачатку кнігі, паводле Ап. 1:16, Ісус прыходзіць змагацца з паклоннікамі абагаўлёнага « сонца ». Роля сімвалаў становіцца больш зразумелай: « твар яго быў, як сонца », а што будзе з яго ворагамі, паклоннікамі « сонца »? Адказ: яго крокі, і гора ім! Таму што « ногі яго як слупы вогненныя ». Тады споўніцца гэты верш Бібліі: « Сядзі праваруч Мяне,

пакуль пакладу ворагаў *Тваіх у падножжжа ног Тваіх* » (Пс.110:1; Мц.22:44)». Іх віна павялічылася з-за таго, што перад сваім вяртаннем Ісус « *адкрыў маленькую кнігу* » Адкрыцця, зняўшы з 1844 г. « *сёмую пячатку* », якая ўсё яшчэ трымала яе закрытай у Адкр.5:1-7. Паміж 1844 і 2030 гг. год кантэксту, які абмяркоўваецца ў гэтым раздзеле 10, разуменне і значэнне суботы ператварылася ў поўнае святло. Акрамя таго, людзі гэтай эпохі не маюць апраўдання, калі вырашылі не ўшаноўваць яго. Затым « *кніжка* » была « *адкрыта* » Святым Духам Хрыста, і *сонцапаклоннікі* не мелі да гэтага ніякага дачынення. У вершы 2 ілюструецца іх лёс. Каб зразумець значэнне сімвалаў « *мора і сушы* », знойдзеных у гэтым вершы, мы павінны вывучыць Адкр. 13, у якім Бог злучае іх з двума духоўнымі « *звярамі* », якія з'яўца ў 2000 гадах хрысціянскай эры. Першы « *звер, які падымаецца з мора* », сімвалізуе бесчалавечны, таму звярыны рэжым кааліцыі грамадзянскіх і рэлігійных уладаў у іх першай гістарычнай форме манархій і рымска-каталіцкага папства. Гэтыя манархіі сімвалізуюць « *дзесяць рагоў* », звязаных з сімвалам Рыма ў Дан.7 « *маленькім рогам* » і Адкрыцці 12, 13 і 17 « *сямя галоў* ». Гэты « *звер* », згодна з ацэнкай боскіх каштоўнасцей, адлюстроўвае сімвалы, прыведзеныя ў Данііла 7: імперыі-папярэднікі Рымскай імперыі, у парадку, адваротным ад Дан.7: *леопард, мядзведзь, леў* . Такім чынам, « *звер* » сам з'яўляецца рымскай пачварай з Дан.7:7. Але тут, у Адкрыцці 13, сімвал папскага « *маленькага рога* », які змяняе « *дзесяць рагоў* », заменены сімвалам « *сямі галоў* » рымскай ідэнтычнасці. А Дух прыпісвае яму « *блюзнерства* », *гэта значыць рэлігійную хлусню*. Наяўнасць " *карон* " на " *дзесяці рагах* " паказвае на час, калі запанавалі " *дзесяць рагоў* " з Дан.7:24. Такім чынам, гэта таксама час, калі « *маленькі рог* » або « *розны кароль* » сам па сабе актыўны. « *Звер* » вызначаны, сіквел абвясчае яго будучыню. Яна будзе дзейнічаць свабодна " *час, разы (2 разы) і палову часу* ". Гэты выраз абазначае 3 з паловай прарочыя гады, або 1260 рэальных гадоў, у Дан.7:25 і Адкр.12:14; мы знаходзім яго ў выглядзе « *1260 дзён* »-гадоў або прарочыя « *42 месяцы* » ў Адкр.11:2-3, 12:6 і Адкр.13:5. Але ў вершы 3 гэтай 13-й главы Дух абвясчае, што яна будзе параненая і « *нібы да смерці* » менавіта французскім атэзізмам паміж 1789 і 1798 гадамі. І дзякуючы Канкардату Напалеона I « *яе смяротная рана будзе пашкоджана* ». *вылечыўся* ». Такім чынам, тыя, хто не любіць Божай праўды, змогуць працягваць шанаваць хлусню, якая забівае душу і цела.

У канцы дзён з'явіцца выява першага « *звера, які выйшаў з мора* ». Гэты новы звер адрозніваецца тым, што на гэты раз ён « *падымецца з зямлі* ». Абапіраючыся на вобраз Быцця, дзе « *зямля* » выходзіць з « *мора* », Дух кажа нам, што гэты другі « *звер* » выйшаў з першага, пазначаючы такім чынам так званы каталіцкі Касцёл рэфармаваны; дакладнае вызначэнне пратэстанцкай рэфармацкай веры. У 2021 годзе яна ўжо ўяўляе найвялікшую ваенную моц на планеце Зямля і з'яўляецца аўтарытэтам пасля перамогі над Японіяй і нацысцкай Германіяй у 1944-45 гадах. Гэта, вядома, ЗША, першапачаткова ў асноўным пратэстанцкія, але ў значнай ступені каталіцкія сёння з-за моцнай лацінаамерыканскай эміграцыі, якая вітаецца. Абвінавачваючы яго ў « *першым пакланенні зверу ў яго прысутнасці* », Дух

асуджае яго спадчыну Рымскай нядзелі. Гэта паказвае, што рэлігійныя ярлыкі ўводзяць у зман. Сучасная пратэстанцкая вера настолькі прывязаная да гэтай рымскай спадчыны, што зайшла так далёка, што абнародавала абавязковы закон, які робіць нядзельны адпачынак абавязковым пад страхам пакарання: спачатку камерцыйны байкот, а ў канчатковым рахунку смяротны прысуд. Нядзеля вызначана як « знак » улады рымскага « звера », першага « звера ». А лік “ 666 ” – гэта сума, атрыманая з літар назвы “VICARIVS FILII DEI”, тое, што Дух называе “ лікам звера ”. Падлічыце, лік ёсць:

ВІЦІВІЛІДЫ

$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$

$112 + 53 + 501 = 666$

Важнае ўдакладненне : знак наносіцца толькі « на руцэ » або « на лбе » ў той ступені, у якой « рука » сімвалізуе працу, дзеянне, а « лоб » азначае асабістую волю кожнай істоты, свабоднай ад яе. выбары , як Ез.3:8 кажа нам: « Я зраблю цвёрдым лоб твой, каб ты супрацьпаставіў яго лбу іхняму ».

Тут дакладна вызначаны будучыя « падножжы » Ісуса Хрыста, Справядлівага Боскага Суддзі. І тонка, указваючы прыярытэт « правай нагі » ці « левай нагі », Дух паказвае, каго ён лічыць больш вінаватым. Пякучая « правая ступня » прызначана для папска-каталіцкай веры, якой Бог прыпісвае праліцце крыві « ўсіх, хто быў забіты на зямлі », паводле Адкр.18:24. Таму яго прыярытэт гневу заслужаны. Затым, роўна вінаватая, за тое, што яна ў сваю чаргу пераймала, ствараючы «вобраз» першага каталіцкага « звера », пратэстанцкая вера, названая « зямлёй », атрымлівае агонь ад « левай нагі » Ісуса Хрыста такім чынам помсціць за кроў апошніх абраных святых, якая збіралася праліць без яго збаўчага ўмяшання.

Верш 3: “ *І закрычаў ён моцным голасам, як рыкае леў. Калі ён закрычаў, сем грымотаў загаласілі сваімі.* »

Сакрэт, схаваны або запячатаны ў вершах з 4 па 7, абвешчаны « голасам сямі грымотаў », цяпер раскрываецца. Такім чынам, « голас » Бога параўноўваецца з гукам « грома », звязаным з лікам « сем », які сімвалізуе Яго асвятчэнне. Гэты голас абвешчае паведамленне, якое доўгі час хавалася і ігнаравалася людзьмі. Гэта год вяртання ў славе нашага боскага і ўзвышанага Госпада Ісуса Хрыста. Дата была прадстаўлена яе абраным чыноўнікам у 2018 годзе; Гэта вясна 2030 г., калі пасля адкупленчай смерці Езуса 3 красавіка 30 г. скончыцца трэцяя трэць з 2000 гадоў з 6000 гадоў, запраграмаваных Богам для выбару выбраных.

Верш 4: « *І калі сем грымотаў прамовілі галасамі сваімі, я пайшоў пісаць; і пачуў я голас з неба, які казаў: запячатай тое, што казалі сем грымотаў, і не пішы.* »

У гэтай сцэне Бог мае дзве мэты. Па-першае, яго абраныя павінны ведаць, што Бог сапраўды прызначыў час канца свету; гэта сапраўды не схавана, бо залежыць ад нашай веры ў праграму 6000 гадоў, прарочаную шасцю прафаннымі днямі нашых тыдняў. Другая мэта - адбіць ахвоту да

пошуку гэтай даты да таго часу, калі яна сама адкрые шлях да разумення. Гэта было дасягнута для кожнага з трох тэстаў адвентыстаў, карысных для праверкі і адбору выбраных, прызнаных вартымі атрымаць карысць ад вечнай справядлівасці, прапанаванай Езусам Хрыстом, у 1843, 1844 і 1994 гадах.

Верш 5: « *І анёл, якога я бачыў, стоячы на моры і на зямлі, падняў правую руку сваю да неба* »

У такім стане вялікага Суддзі-пераможцы, пастаўленага на ворагаў, Езус Хрыстус сфармуляваў ўрачыстую клятву, якая абавязвае яго боскім.

Верш 6: « *І прысягнуў Тым, Хто жыве на векі вечныя, Хто стварыў неба і тое, што на ім, зямлю і тое, што на ім, і мора і тое, што ў ім, што ў яго «будзе больш часу» , '*

Клятва Ісуса Хрыста зроблена ў імя Бога-стваральніка і звернута да Яго абраных, якія шануюць ордэн першага анёла Адкр.14:7; гэта, дэманструючы сваю паслухмянасць, свой « *страх* » перад Богам, выконваючы Яго чацвёртую заповедзь, якая праслаўляе Яго творчы акт. Заява « *што больш не будзе часу* » пацвярджае, што ў сваёй праграме Бог запланаванай тры марныя чаканні адвентыстаў у 1843, 1844 і 1994 гадах. Як я ўжо казаў, гэтыя марныя чаканні былі карыснымі для прасейвання хрысціянскіх вернікаў. Бо хоць і марныя, іх наступствы былі для тых, каго яны перажылі, драматычнымі і духоўна смяротнымі або, для абраных, прычынамі іх благаслаўлення і іх асвячэння Богам.

Аб'ява аб трэцім ^{вялікім} няшчасці, прарочанае ў Ап.8:13.

Верш 7: « *Але ў дні голасу сёмага анёла, калі ён затрубіць (труба), здзейсніцца таямніца Божая, як Ён абвясціў слугам сваім прарокам.* »

Час пабудовы прарочых дат скончыўся. Тыя, якія былі ўстаноўлены на падставе прароцтваў, выканалі сваю ролю, паслядоўна правяраючы веру пратэстантаў у 1843-44 гг. і адвентыстаў у 1994 г. Такім чынам, з гэтага часу больш не будзе ілжывых дат, ілжывых чаканняў; навіна, распачатая з 2018 г., будзе добрай, і выбраныя пачуюць, дзеля свайго збаўлення, гук « *сёмай трубы* », якая будзе адзначаць умяшанне Хрыста Божай Справядлівасці; час, калі, паводле Адкр.11:15: « *Валадарства свету перададзена Госпаду нашаму і Хрысту Ягонаму* », і таму адабрана ад д'ябла.

Наступствы і час прароцкага служэння

Верш 8: « *І голас, які я чуў з неба, зноў прамовіў да мяне і сказаў: ідзі, вазьмі разгорнутую кнігу з рукі анёла, які стаіць на моры і на зямлі.* »

Вершы з 8 па 11 ілюструюць вопыт місіі слугі, якому даручана прадставіць зашыфраванае прароцтва простаю мовай.

Верш 9: « *І я пайшоў да анёла, кажучы яму, каб даў мне кніжку. І сказаў мне: вазьмі і праглыні; яно будзе горкім у нутры тваім, а ў роце тваім будзе салодкім, як мёд.* " .

Па-першае, « *болі ў кішачніку* » вельмі добра адлюстроўваюць пакуты і пакуты, выкліканыя адмовай ад прапанаванага святла з боку непакорлівых

хрысціян. Гэтыя пакуты дасягнуць свайго піку ў апошнім выпрабаванні веры, падчас няздольнага закону, калі жыццю выбраных будзе пагражаць смерць. Таму што да канца са святлом і яго захавальнікамі будуць змагацца д'ябал і яго нябесныя і зямныя дэманьы, свядомыя ці несвядомыя саюзнікі гэтага «Разбуральніка», « *Авадона або Аналіёна* » з Адкр.9:11. « *Слодыч мёд* » таксама выдатна адлюстроўвае шчасце разумення Божых таямніц, якімі Ён дзеліцца са сваімі сапраўднымі выбраннікамі, якія прагнуць праўды. Ні адзін іншы прадукт на зямлі не канцэнтруе сваю натуральную салодкую слодыч, як ён. Звычайна людзі цэняць і шукаюць гэты салодкі густ, які ім падабаецца. Акрамя таго, выбраннік Хрыста шукае ў Богу салодкасці любоўных і мірных адносін, а таксама Яго настаўленняў.

Надаючы свайму Аб'яўленню «Апакаліпсіс» (= Аб'яўленне) « *слодыч мёду* », Дух Божы параўноўвае яго з « *маннай нябеснай* », якая мела « *смак мёду* » і якая сілкавала габрэяў у пустыні падчас 40 гадоў да іх уступлення ў зямлю абяцаную, адабраную ў Хананэяў. Падобна таму, як габрэй не мог бы выжыць без спажывання гэтай « *манны* », з 1994 г., канца « *пяці месяцаў* », прарочаных у Адкр.9:5-10, вера адвентыстаў выжывае, толькі сілкуючы сябе гэтым апошнім прароцкім духоўным « *ежа* » (Мц.24:45) « *прыгатаваная да належнага часу слаўнага прыйсця* » Ісуса Хрыста. Гэта вучэнне, якое Бог праўды дае мне ўсвядоміць толькі ў гэтую суботнюю раніцу ў 4-ю ^{гадзіну} 16 студзеня 2021 г. (але 2026 г. для Бога), было б карысным, каб адказаць таму, хто аднойчы спытаў мяне пра вивучэнне прароцтваў " Што мне з гэтага?" » Адказ Езуса кароткі і просты: духоўнае жыццё, каб пазбегнуць духоўнай смерці. Калі Дух не прымае вобраз «пірага» , а толькі « *слодыч мёду* », гэта таму, што фізічнае жыццё габрэяў было звязана з гэтай « *маннай* » ежай. Што тычыцца Адкрыцця, ежа прызначана толькі для духаў выбраных. Але ў гэтым параўнанні яна ўяўляецца неабходнай, незаменнай і запатрабаванай жывым Богам як умова падтрымання духоўнага жыцця. І гэта патрабаванне мае сэнс, таму што Бог не падрыхтаваў гэтую ежу, каб Яго слугі апошніх дзён ігнаравалі і пагарджалі ёю. Гэта найбольш асвячоны элемент пасля ахвяры Езуса Хрыста і апошняй формы і канчатковага выканання Святой Вячэры»; Езус дае сваім выбраннікам на ежу, сваё цела і свае прарочыя настаўленні.

Верш 10: « *Я ўзяў скрутак з рукі анёла і праглынуў яго; яно было ў роце маім салодкае, як мёд, але калі я праглынуў яго, нутро маё напоўнілася горыччу.* »

У жывым вопыце слуга адкрыў у адзіноце асляпляльнае святло, прарочанае Езусам, і на самой справе спачатку знайшоў « *салодкасць мёду* », прыемнае задавальненне, параўнальнае з салодкасцю мёду. Але холад, праяўлены адвентыстамі і настаўнікамі, якім я хацеў гэта прадставіць, выклікаў у маім целе сапраўдныя болі ў жываце, якія называюцца калітам. Такім чынам, я сведчу аб духоўным і літаральным выкананні гэтых рэчаў.

Аднак іншае тлумачэнне датычыцца апошняй эпохі, у якой загараецца прарочае святло. Ён пачынаецца ў мірны час, але скончыцца ў час вайны і забойчага тэрору. Дан.12:1 прарочыў гэта як « *час смутку, якога не было з пачатку народаў да гэтага часу* »; гэтага дастаткова, каб выклікаць « *боль* у

кішачніку ». Тым больш, што мы чытаем у Плач 1:20: « *Гасподзь, паглядзі на маю бяду! Унутры мае кіпяць, сэрца ў мяне засмучаецца, таму што я быў непакорны. Звонку меч нанёс свой хаос, унутры смерці.* » Таксама ў Jer.4:19: « *Вантробы мае ! Маё нутро : у сэрцы пакутую, сэрца б'ецца, маўчаць не магу; бо ты чуеш, душа мая, гук трубы, кліч вайны.* » Горыч « нутроў » прыводзіць да параўнання паміж апошняй місіяй адвентыстаў і той, якая была даручана прароку Ераміі. У абодвух выпадках абраныя службовыя асобы працуюць ва ўмовах варожасці мяцежных кіраўнікоў свайго часу. Ерамія і апошнія сапраўдныя адвентысты асуджаюць грахі, учыненыя грамадзянскімі і рэлігійнымі лідэрамі свайго часу, і робячы гэта, гнеў вінаватых звяртаецца супраць іх да канца свету, адзначанага вяртаннем у славе Ісуса Хрыста, « *Цар цароў і Гасподзь уладароў* » з Адкр.19:16.

Канец першай часткі Адкрыцця

У гэтай першай частцы мы знайшлі пралог і тры паралельныя тэмы, Лісты, скіраваныя да анёлаў сямі Цэркваў, сем пячатак або знакаў часу і шэсць труб або папярэджанняў, выкліканых гневам Бога.

Верш 11: « *Яны казалі мне: Табе трэба зноў прарочыць пра многія народы, і плямёны, і мовы, і каралёў.* »

Верш 11 пацвярджае ўвесь ахоп апошніх 2000 з 6000 гадоў падрыхтаванай Богам праграмы. Прыбыццё ў момант слаўнага вяртання Ісуса Хрыста, выклік прароцтва адноўіць агляд хрысціянскай эры ў раздзеле 11 пад іншай тэмай: « *Ты павінен зноў прарочыць аб многіх народах, нацыях, мовах і царах* ».

Адкрыццё другой часткі Адкрыцця

У гэтай другой частцы, у паралельным аглядзе хрысціянскай эры, Дух будзе нацэлены на важныя падзеі, ужо згаданыя ў першай частцы кнігі, але тут, у другой частцы, ён раскрые нам сваё меркаванне ў больш разгорнутай форме. кожная з гэтых тэм. І тут у кожнай главе будуць выкарыстоўвацца розныя, але заўсёды ўзаемадапаўняльныя сімвалы і выявы. Менавіта праз групоўку ўсіх гэтых вучэнняў прароцтва вызначае мэставых прадметаў. Пачынаючы з кнігі Данііла, як вы бачыце, гэты прынцып паралелі з раздзеламі прароцтваў прымяняўся Духам Адкрыцця.

Адкрыццё 11, 12 і 13

Гэтыя тры раздзелы ахопліваюць час хрысціянскай эры паралельна, праліваючы святло на розныя падзеі, але якія заўсёды застаюцца вельмі ўзаемадапаўняльнымі. Я буду рэзюмаваць, потым дэталізаваць тэмы.

Адкрыццё 11

Панаванне Папы – Нацыянальны атэізм – Сёмая труба

Вершы з 1 па 2: 1260-гадовае праўленне каталіцкага папскага ілжэпрарока: ганіцель.

Вершы з 3 па 6: падчас гэтага неталерантнага і пераследнага панавання « *два сведкі* » Бога, сьвятых пісаньні двух заветаў, будуць пакутаваць і перасяледавацца « *зверам* », рымскай рэлігійнай кааліцыяй у саюзе з манархіямі Заходняй Эўропы .

У вершах з 7 па 13 тэмай з'яўляецца « *звер, які падымаецца з бездані* » або «французская рэвалюцыя» і яе нацыянальны атэізм, які з'яўляецца ўпершыню ў гісторыі чалавецтва.

Вершы з 15 па 19 будуць мець у якасці тэмы частковае развіццё « *сёмай трубы* ».

Роля папскага княжання

Верш 1: « *І далі мне трысціну, як посах, кажучы: устань і вымерай храм Божы, ахвярнік і тых, што пакланяюцца ў ім.* »

Назначаны час - гэта час пакарання, які паказваецца словам « *штун* ». Пакаранне апраўдана " з-за граху ", адноўленага цывільна з 321 г. і рэлігійна з 538 г. З гэтай другой даты грэх быў накладзены папскім рэжымам, сімвалам якога тут з'яўляецца " *трасціна* ", якая абазначае " *ілжэпрарока, які вучыць хлусні* " ў Іса .9:13-14. Гэта паведамленне адлюстроўвае паведамленне з Дан.8:12: « *Войска было аддадзена з вечным з-за граху* », у якім « *войска* » азначае хрысціянскі сход, « *вечны* » — святарства Ісуса, адабранае папскім рэжым, і « *грэх* », адмова ад суботы з 321 г. Гэта толькі паўтарэнне паслання, якое паўтараецца шмат разоў у розных аспектах і сімвалах. Гэта пацвярджае карную ролю, якую Бог даў усталяванню рымскага папскага рэжыму. Дзеяслоў « *мераць* » азначае «судзіць». Такім чынам, пакаранне з'яўляецца вынікам Богага суда над « *святыняй* ». *Бога* », калектыўны сход Хрыста, «*алтар* », сімвал крыжа Яго ахвяры, і « *тыя, хто там пакланяецца* », а менавіта хрысціяне, якія сцвярджаюць, што Ён збаўлены.

Верш 2: « *Але вонкавы двор храма пакіньце звонку, і не вымярай яго; бо гэта было дадзена народам, і яны будуць таптаць нагамі сьвяты горад сорок два месяцы.* »

Важнае слова ў гэтым вершы « *звонку* ». Толькі гэта паказвае на павярхоўную веру рымска-каталіцкага веравызнання, заклапочанага вобразам яго панавання 1260 дзён-гадоў, прадстаўленых тут як « *42 месяцы* ». Вобраз « *святога горада* » праўдзіва абранага « *будзе растаптаны народамі* », звязанымі з рэжымам папскага дэспата, або каралямі еўрапейскіх каралеўстваў, « *якія пералюбнічаюць* » з каталіцкай « *Іезавэллю* » падчас яе доўгага нецярпімага праўлення ў 1260 годзе. рэальныя гады паміж 538 і 1798. У гэтым вершы Бог адзначае розніцу паміж праўдзівай і ілжывай верай, абапіраючыся на сімвалізм габрэйскай святыні: скініі Майсея і храм, пабудаваны Саламонам. У абодвух выпадках мы знаходзім на « *дворы, па-за храмам* » цялесныя рэлігійныя абрады: ахвярны алтар і ўмывальнік. Сапраўдная духоўная святасць знаходзіцца ўнутры храма: у святым месцы, дзе знаходзіцца: падсвечнік з сямю лампадамі, стол з 12 хлебамі пакладнымі і ахвярнік кадзіла, размешчаны перад заслонай, якая хавае Найсвяцейшае месца, выява неба, дзе Бог сядзіць на сваім каралеўскім троне. Шчырасць кандыдатаў на хрысціянскае збаўленне вядомая толькі Богу, а на зямлі чалавецтва падманваецца « *знешняй* » фасаднай рэлігіяй, якую рымска-каталіцкая вера прадстаўляе першай у гісторыі хрысціянскай рэлігіі нашай эры.

Святое Біблія, слова Божае, пераследавалі

Верш 3: « *Двум сведкам маім дам уладу прарочыць, апрануты ў зрэб'е, тысячу дзвесце шэсцьдзiesiąт дзён.* »

На працягу гэтага доўгага панавання, пацверджанага тут у форме « *1260 дзён* », Біблія, сімвалізаваная « *двума сведкамі* », будзе часткова ігнаравацца да часу Рэфармацыі, калі яна нават пераследуецца каталіцкімі

лігамі, прыхільнымі папам, якіх яны падтрымліваюць мячамі. . Выява « *анранутая ў зрэб'е* » азначае пакутны стан, у якім Біблія будзе трываць да 1798 г. Таму што ў канцы гэтага перыяду французскі рэвалюцыйны атэізм спаліць яе ў грамадскіх месцах, таксама спрабуючы цалкам яе знішчыць.

Верш 4: « *Гэта дзве аліўныя дрэвы і два сьвечнікі, якія стаяць перад Госпадам зямлі.* »

Гэтыя « *дзве аліўкавыя дрэвы і два падсвечнікі* » з'яўляюцца сімваламі двух паслядоўных саюзаў, якія Бог арганізаваў у сваім плане збаўлення. Два паслядоўныя рэлігійныя дыспенсацыі, якія нясуць яго Духа, спадчынай якога з'яўляецца Біблія і яе тэксты двух альянсаў. Праект двух альянсаў быў прадказаны ў Зах.4:11-14 « *двума аліўкавымі дрэвамі, размешчанымі справа і злева ад падсвечніка* ». І ўжо перад « *двума сведкамі* » верша 3 Бог сказаў пра іх у сведчанні Захарыі: « *Гэта два сыны алею, якія стаяць перад Панами усёй зямлі.* » У гэтай сімволіцы « *алеі* » азначае боскі Дух. « *Падсвечнік* » прадказвае Езуса Хрыста, які ў чалавечым целе прынясе святло Духа ў сваім асвятчэнні (= 7) і распаўсюдзіць веды аб ім сярод людзей, падобна таму, як сімвалічны падсвечнік расейвае святло, спальваючы алеі, які змяшчаецца ў яго « *сем* »ваз.

Заўвага : « *Падсвечнік* » з « *сямю* » лампадамі знаходзіцца ў цэнтры сярэдняй вазы; гэта, як і сярэдзіна тыдня, якая складае 4-ы ^{дзень} велікоднага тыдня, дзень, калі сваёй адкупільнай смерцю Ісус Хрыстос прымусіў « *спыніць ахвяру і прынашэнне* », рэлігійны абрад на іўрыце, у адпаведнасці з боскім планам, прадказаны ў Дан.9:27. Такім чынам, « *падсвечнік* » з сямі лампаў таксама нёс прарочае пасланне.

Верш 5: « *Калі хто захоча прычыніць ім зло, выйдзе агонь з вуснаў іхніх і пажарэ ворагаў іхніх; і калі хто захоча ім нашкодзіць, той павінен быць забіты такім чынам.* »

Тут, як і ў Адкр. 13:10, Бог пацвярджае сваім сапраўдным выбраннікам сваю забарону караць сябе за шкоду, нанесеную Бібліі і яе справе. Гэта дзеянне, якое ён захоўвае выключна для сябе. З вуснаў Бога-творцы выйдзе зло. Бог атаясамлівае сябе з Бібліяй, якую мы называем « *словам Божым* », так што кожны, хто шкодзіць яму, нападае на яго непасрэдна.

Верш 6: « *Яны маюць уладу зачыніць неба, каб не ішоў дождж у дні іх прароцтва; і яны маюць уладу ператвараць ваду ў кроў і паражсаць зямлю ўсякай чумой, калі захочуць.* »

Дух цытуе факты, выкладзеныя ў Бібліі. У свой час прарок Ілля дамогся ад Бога, каб не ішоў дождж, акрамя як па яго слове; перад ім Майсей атрымаў ад Бога ўладу перамяніць ваду ў кроў і паразіць зямлю 10-цю пошасцямі. Гэтыя біблейскія сведчанні тым больш важныя, што ў апошнія дні пагарда напісаным і натхнёным словам Божым будзе пакараная пошасцямі таго ж тыпу, паводле Ап.16.

**Нацыянальны атэізм Французскай рэвалюцыі
Цёмныя агні**

Верш 7: « *Калі яны скончаць сваё сведчаньне, звер, які выйдзе з бездані, учыніць зь імі вайну, і пераможа іх, і заб'е іх.* »

Тут Дух адкрывае нам важную рэч; дата 1793 азначае канец біблейскага сведчання, але для каго? Для яго ворагаў таго часу, якія пераследвалі Біблію, адмаўляючыся ад яе боскага аўтарытэту ў пытаннях падтрымкі веры; гэта значыць манархі, манархічныя арыстакраты, рымска-каталіцкі папскі рэжым і ўсё яго духавенства. У гэты дзень Бог таксама асуджае ілжэпратэстанцкіх вернікаў, якія на практыцы ўжо не прымаюць да ўвагі Яго вучэнне. У Дан.11:34, паводле свайго меркавання, Бог прыпісвае ім « **кывадушнасьць** »: « *У той час, калі яны ўпадуць, ім будзе невялікая дапамога, і многія далучацца да іх у **кывадушнасьці**.* » Завершана толькі першая частка сведчання Бібліі, таму што ў 1843 годзе яе роля зноў набудзе жыццёва важнае значэнне, запрашаючы абраных адкрыць для сябе адвентысцкія прароцтвы. Усталяванне нацыянальнага атэізму ў Францыі будзе нацэлена на Біблію і паспрабуе прымусіць яе знікнуць. Багатае крывавае выкарыстанне «яго гільяціны» робіць яго новым « **зверам** », які на гэты раз павінен быў « *падняцца з бездані* ». Гэтым тэрмінам, запазычаным з гісторыі стварэння ў Кнізе Быцця 1:2, Дух нагадвае нам, што, калі б Бога, Яго Творцы, не існавала, на зямлі не было б жыцця. « *Прорва* » – гэта сімвал зямлі, пазбаўленай жыхара, калі яна « *бесформенная і пустая* ». Так было « *на пачатку* », паводле Быц.1:2, і будзе так зноў на « *тысячу гадоў* », у канцы свету, пасля слаўнага вяртання Ісуса Хрыста, што з'яўляецца тэмай гэта адбываецца ў гэтым раздзеле 11. Такое параўнанне з першапачатковым хаосам цалкам заслужана для рэспубліканскага рэжыму, які нарадзіўся ў палітычным хаосе і найвялікшым беспарадку. Таму што паўстанцы ўмеюць аб'ядноўвацца, каб знішчыць, але яны вельмі разыходзяцца ў тым, якія формы трэба надаць рэканструкцыі. Затым гэтае сведчанне прапануе дэманстрацыю плёну, які можа прынесці чалавецтва, калі яно цалкам адлучана ад Бога; пазбаўлены свайго карыснага дзеяння.

Але, называючы яго « *безданню* », Дух Бога-Створцы таксама паказвае кантэкст і стан першапачатковага стварэння нашай зямлі. Такім чынам, звяртаючыся да першага дня стварэння, ён паказвае нам зямлю, пагружаную ў поўную « *цемру* », бо ў той момант Бог яшчэ не даў зямлі ніводнай зоркі. І гэтая ідэя духоўна звязвае гэтага « *звера, які падымаецца з бездані* » з « *чацвёртай пячаткай* » у Адкр.6:12, апісанай як « *сонца, чорнае, як зрэбніца* ». Таксама існуе сувязь з « *4-й трубой* » з Адкр. 8:12, якая апісваецца « *ўдарам траціны сонца, траціны месяца і траціны зорак* ». Праз гэтыя вобразы Дух надае яму асабліва « **змрочны** » характар. Аднак менавіта ў гэтым аспекце і ў гэтым « **цёмным** » стане Францыя праславіць сваіх вальнадумцаў, даючы ім тытул « **асветнікаў** ». Затым мы памятаем словы Ісуса Хрыста, прыведзеныя ў Матфея 6:23: « *Але калі вока тваё дрэннае, то ўсё цела тваё будзе ў цемры. Дык калі святло, якое ў табе, будзе цемрай, то якая ж вялікая будзе тая цемра!* » Такім чынам, цёмная вольная думка вядзе вайну супраць рэлігійнага духу, і гэты новы **лібертарыянскі дух** з цягам часу распаўсюдзіцца на заходні свет... які называецца хрысціянскім, і захаввае свой злы ўплыў да канца свету. З

Французскай рэвалюцыяй «цёмра» навечна пасялілася з грахам. Таму што разам з ім з'яўляюцца кнігі, напісаныя філосафамі свабоднай думкі; што звязвае яго з «грахам», які характарызуе Грэцыю ў прароцтвах Данііла 2-7-8. Гэтыя новыя кнігі будуць канкураваць з Бібліяй і здолеюць задушыць яе, у велізарнай ступені. Такім чынам, асуджаная « вайна » з'яўляецца перш за ўсё ідэалагічнай. Пасля рэвалюцыі і пасля Другой сусветнай вайны гэтая цёмра прыме аблічча найвышэйшага гуманізму, супрацьпастаўляючыся і такім чынам разрываючы першапачатковую нецярпімасць, але ідэалагічная « вайна » працягваецца. Дзеля гэтай «свабоды» заходнія людзі будуць гатовыя ахвяраваць усім. Фактычна, яны ахвяруюць сваімі народамі, сваёй бяспекай і не пазбегнуць задуманай Богам смерці.

Верш 8: « *І іх трупы будуць на плошчы вялікага горада, які ў духоўным сэнсе называецца Садомам і Егіптам, нават там, дзе іх Гасподзь быў укрыжаваны.* »

« *трупы* » — гэта трупы « *двух сведак* », чые першыя нападнікі таксама былі пакараныя смерцю на « *плошчы* » таго ж « *горада* ». Гэтым « *горадам* » з'яўляецца Парыж, а згаданае « *месца* » паслядоўна называлася «месца Людовіка XIV», «месца Людовіка XV», «плошча Рэвалюцыі» і пазначае цяперашнюю «плошча Згоды». Атэізм не спрыяе ніякай рэлігійнай форме. Гілятынаваных ахвяраў зьбіваюць менавіта за рэлігійную прыналежнасць. І, як вучыць паведамленне « *4-й трубы* », мішэнямі з'яўляюцца сапраўднае святло (сонца), ілжывы калектыў (месяц) і любы асобны рэлігійны пасланнік (зорка). Акрамя таго, некаторыя карумпаваныя рэлігійныя формы прымаюцца пры ўмове, што яны адпавядаюць нормам пануючага атэізму. Такім чынам, некаторыя святары ў насмешку атрымліваюць назву «пазбаленыя». Дух параўноўвае Парыж, сталіцу Францыі, з « *Садомам* » і « *Егіптам* ». Першым плёнам свабоды былі сэксуальныя празмернасці, якія суправаджаліся разбурэннем традыцыйных сацыяльных і сямейных умоўнасцей. Гэта параўнанне з часам будзе мець трагічныя наступствы. Дух кажа нам, што гэты горад спасцігне лёс « *Садому* » і «Егіпта», які стаў для Бога тыповым сімвалам граху і бунту супраць Яго. Устаноўленая вышэй сувязь з « грэчаскім » філасофскім « *грахам* », асуджаным у Данііла 2-7-8, пацвярджаецца тут. Каб цалкам зразумець гэтую Божую стыгматызацыю грэцкага граху, возьмем пад увагу той факт, што апостал Павел, спрабуючы выкарыстаць філасофскія словы, каб прадставіць Евангелле жыхарам Афін, пацярпеў няўдачу і быў выгнаны з месца. Вось чаму філасофская думка назаўсёды застанеца ворагам Бога-творцы. З цягам часу і да свайго канца гэты горад пад назвай «Парыж» будзе захоўваць і праз гэтыя дзеянні сведчыць аб дакладнасці свайго параўнання з гэтымі двума назвамі, сімваламі сексуальнага і рэлігійнага граху. За яго назвай "Парыж" ляжыць спадчына "Parisii", слова, кельцкае паходжанне якога азначае "тыя з катла", драматычна прарочае імя. У рымскія часы гэтае месца было крэпасцю язычніцкіх прыхільнікаў егіпецкай багіні Ісіды, але таксама сцэнічнага і цынічнага вобраза Парыса, сына цара Троі, старога Прыяма. Аўтар пералюбу з прыгожай Аленай, жонкай грэцкага цара Менелая, ён будзе адказны за вайну з Грэцыяй. Пасля няўдалай аблогі грэкі адышлі,

пакінуўшы на беразе вялізнага драўлянага каня. Думаючы, што гэта грэчаскі бог, траянцы завялі каня ў горад. А сярод ночы, калі віно і пір скончыліся, грэчаскія салдаты выйшлі з коней і адчынілі вароты грэчаскім войскам, якія моўчкі вярталіся; і ўсе жыхары горада былі вынішчаны, ад караля да ніжэйшага падданага. Гэта дзеянне траянца прывядзе да страты Парыжа ў апошнія дні, таму што, ігнаруючы ўрок, ён паўторыць свае памылкі, прымусяўшы сваіх ворагаў, якіх ён каланізаваў, пасяліцца на яго тэрыторыі. Да таго, як назваць Парыж, горад называўся «Lutèce», што азначае «смярдзючае балота»; уся праграма яго сумнага лёсу. Параўнанне з «*Egipтам*» апраўданае, бо, прыняўшы рэспубліканскі рэжым, Францыя афіцыйна становіцца першым грэшным рэжымам у заходнім свеце. Гэтая інтэрпрэтацыя будзе пацверджана ў Ап.17:3 «*пунсовым*» колерам «*звера*», вобразам манархічнай і рэспубліканскай кааліцый апошніх дзён, пабудаваных на ўзор Францыі. Кажучы: «*нават там, дзе іх Пан быў укрыжаваны*», Дух усталёўвае параўнанне паміж адмаўленнем хрысціянскай веры французскага атэізму і габрэйскім нацыянальным непрыняццем Месіі Езуса Хрыста; таму што дзве сітуацыі аднолькавыя, і яны будуць мець аднолькавыя наступствы і аднолькавыя плады бязбожнасці і беззаконня. Гэта параўнанне будзе працягвацца ў наступных вершах.

Назваючы сваю сталіцу «*Eginet*», Бог параўноўвае Францыю з фараонам, тыповым узорам чалавечага супраціву, які супрацьстаіць яго волі. Ён будзе захоўваць гэтую мяцежную пазіцыю да свайго знішчэння. З яго боку ніколі не будзе пакаяння. Называючы «*зло добром, а добро злом*», яна зробіць найгоршыя грахі, праклятыя Богам; гэта, называючы «*светлымі*», «*цёмнымі*» мыслямі, якія заснавалі «яго правы чалавека», якія выступаюць супраць правоў Бога. І многімі народамі яе ўзор будзе пераймаць нават у 1917 годзе магутная Расея, якая знішчыць яе атамным стрэлам падчас «*шостаі трубы*», што і прадказвала яе назва «Парыж» на кельцкай мове. мове, што азначае «*тыя, што ў катле*». Таму да самага канца яна застанецца няздольнай бачыць Бога ў выпрабаваннях, якія зруйнаюць яе аж да знішчэння. Таму што ён нацэліўся на яе і не адпусціць яе, пакуль яе не стане.

Верш 9: «*Тры з паловай дні людзі з народаў, плямёнаў, языкоў і плямёнаў будуць бачыць трупы іхнія і не дазваляць пакласьці целаў іх у магілу.*»

У Францыі людзі ўступілі ў рэвалюцыю ў 1789 г., а ў 1793 г. яны пакаралі смерцю свайго караля, а затым і сваю каралеву, абодва публічна абезгалоўлены на вялікай цэнтральнай плошчы горада, якая паслядоўна называлася «*Плошча Людовіка XV*», «*Плошча Рэвалюцыі*» і цяпер «*плошча Згоды*». Прыпісваючы «*тры з паловай дні*» часу разбуральных дзеянняў, Дух, здаецца, уключае бітву пры Вальмі, дзе ў 1792 годзе рэвалюцыянеры сутыкнуліся і разграмілі раялісцкія арміі еўрапейскіх каралеўстваў, якія напалі на рэспубліканскую Францыю, уключаючы Аўстрыю, дом сям'і каралевы Марыі Антуанэты. Каб зразумець паходжанне гэтай нянавісці, мы павінны мець на ўвазе, што 1260 гадоў рознага кшталту злоўжыванняў з боку папска-каралеўскай кааліцыі ў канчатковым выніку выклікалі

раздражненне французскага народа, які падвяргаўся эксплуатацыі, жорсткаму абыходжанню, пераследам і цалкам разбурыўся. Апошнія два праўлення Людовіка Увага ! Рэспубліка не з'яўляецца і не будзе дабраславеньнем для Францыі. Яна да самага канца, у сваёй пятай форме, будзе несці праклёны Бога і сама здзяйсняць памылкі, якія прывядуць да яе падзення. Гэты крыважэрны рэжым з самага пачатку стане краінай «правоў чалавека» і гуманізму, які ў канчатковым выніку будзе абараняць вінаватых і расчароўваць сваёй несправядлівасцю ахвяру. Ён нават будзе вітаць сваіх ворагаў і размяшчаць іх на сваёй тэрыторыі, імітуючы, у горшым выпадку, знакаміты прыклад траянскага горада, вядомага ўвядзеннем драўлянага каня, пакінутага грэкамі, як бачылі раней.

Верш 10: « *І будуць весяліцца і весяліцца жыхары зямлі і адзін аднаму дары пасылаць, таму што гэтыя два прарокі мучылі жыхароў зямлі.* »

У гэтым вершы Дух нацэлены на час, калі, як гангрэна або рак, французскае філасофскае зло будзе распаўсюджвацца і распаўсюджвацца, як чума, у іншых заходніх краінах. Ён пазначае «знак часу» «^{6-й} пячаткай » ; той, дзе « *сонца становіцца чорным, як мяшок конскага воласу* »: святло Бібліі знікае, заглушаны філасофскімі кнігамі вальнадумцаў.

У духоўным сэнсе, у адрозненне ад « *грамадзян Царства Нябеснага* », якія вызначаюць выбраных Езусам, « *жыхары зямлі* » абазначаюць амерыканскіх пратэстантаў і ў больш агульным плане людзей, якія бунтуюць супраць Бога і Яго праўды. Людзі еўрапейскіх і нават больш амерыканскіх каралеўстваў глядзяць у бок Францыі. Там народ разбурае сваю манархію і каталіцкую хрысціянскую рэлігію, якая пагражае людзям, якія чытаюць Біблію, « *двум сведкам* », « *мукамі* » свайго «пекла»; сапраўдныя « *мукі* », якія, аднак, зарэзерваваны толькі для апошняга суда, каб знішчыць ілжэрэлігійных людзей, якія самі падманна выкарыстоўваюць такую пагрозу, згодна з Ап. 14:10-11. Замежнікі таксама, ахвяры такіх жа злоўжыванняў за межамі Францыі, спадзяюцца атрымаць выгаду з гэтай ініцыятывы. Гэта тым больш, што дзякуючы французскай падтрымцы Людовіка XVI у свеце за некалькі гадоў да гэтага новыя Злучаныя Штаты Паўночнай Амерыкі здабылі сваю незалежнасць, вызваліўшыся ад панавання Англіі. Свабода ў руху і хутка заваюе многіх людзей. У знак гэтага сяброўства « *яны будуць дасылаць адзін аднаму падарункі* ». Адным з такіх падарункаў стала падораная французамі амерыканцам «Статуя Свабоды», усталяваная ў 1886 годзе на востраве насупраць Нью-Ёрка. Амерыканцы ў адказ прапанавалі яму копію, якая, пабудаваная ў 1889 годзе, знаходзіцца ў Парыжы на востраве пасярод Сены каля Эйфелевай вежы. Бог нацэлены на гэты тып дару, які выяўляе дзяленне і абмен, што з'яўляецца праклёнам **празмернай свабоды**, мэта якой - ігнараваць духоўныя законы.

Верш 11: « *І праз тры з паловай дні дух жыцця ад Бога ўвайшоў у іх, і яны сталі на ногі свае; і вялікі страх агарнуў тых, што бачылі іх.* »

20 красавіка 1792 г. Францыя апынулася пад пагрозай з боку Аўстрыі і Прусіі і 10 жніўня 1792 г. зрынула свайго караля Людовіка XVI. 20 верасня 1792 г. рэвалюцыянеры перамаглі пры Вальмі. 21 студзеня 1793 г. кароль Людовік XVI быў гільяцінаваны. Дыктатар Рабесп'ер і яго сябры былі

гільяцінаваныя 28 ліпеня. 1794. «Канвенцыя» была заменена «Дырэкторыяй» 25 кастрычніка 1795 г. Два «тэроры» 1793 і 1794 гг. разам доўжыліся толькі адзін год. Паміж 20 красавіка 1792 г. і 25 кастрычніка 1795 г. я лічу гэты перыяд у « *тры з паловай дні* » прадказаным або «тры з паловай» рэальнымі гадамі. Але я думаю, што працягласць таксама нясе духоўны пасыл. Гэты перыяд складае палову тыдня, што можа выклікаць намёк на зямное служэнне Ісуса Хрыста, якое доўжылася менавіта «тры з паловай прарочыя дні» і скончылася смерцю Месіі Ісуса Хрыста. Дух параўноўвае сваё дзеянне з дзеяннем Бібліі, яе « *двума сведкамі* », якія таксама дзейнічалі і вучылі перад спаленнем на плошчы Рэвалюцыі ў Парыжы. Такім параўнаннем Біблія, гэтая вера, атаясамліваецца з Езусам Хрыстом, які ў ёй зноў укрыжаваны і « *прабіты* », як паказана ў Ап. 1:7. Паток крыві ў канчатковым выніку напалохаў французскі народ. Акрамя таго, пасля пакарання смерцю яго лідэра Крыважэрнай канвенцыі Максімільяна Рабесп'ера і яго сяброў Кутона і Сен-Жюста пакарання без суда і сістэматычных пакаранні спыніліся. Дух Божы абудзіў духоўную прагу людзей, і практыка рэлігіі зноў стала законнай і, перш за ўсё, бясплатнай. Зноў з'явіўся выратавальны «страх Божы» і зноў праявілася цікавасць да Бібліі, але да канца свету з ім будуць змагацца і канкурураваць філасофскія кнігі, напісаныя вальнадумцамі, чый грэчаскі ўзор знаходзіцца ў авангардзе яго розных формы.

Верш 12: « *І пачулі яны голас з неба, які казаў ім: падымайцеся сюды; І яны ўзышлі на неба ў воблаку; і ўбачылі іх ворагі іхнія.* »

Гэта Божае выказванне адносіцца да біблейскіх « *двух сведак* » пасля 1798 года.

Параўнанне з Езусам працягваецца, бо гэта яго выбраннікі ўбачылі (пасля прарока Іліі), які перад іх позіркам узносіўся на неба. Але, у сваю чаргу, такім жа чынам будуць дзейнічаць і яго выбраннікі апошняга часу. Іх ворагі таксама ўбачаць, як яны ўзносяцца на неба ў воблаку, дзе Езус прыцягне іх да сябе. Падтрымка, якую Бог дае яго справе, такая ж, для Ісуса Хрыста, Яго абранага, і ў гэтым кантэксце Французскай рэвалюцыі, Бібліі пасля 1798 г. Каб пацвердзіць канец прадказанай працягласці « *1260 дзён* »-гадоў, у У 1799 г. Папа Пій VI памёр у турме ў Валанс-сюр-Рон, што зрабіла магчымым працяглы перыяд міру паміж 1843-44 і 1994 гг. 150 гадоў, прадказаныя як « *пяць месяцаў* » у Адкр.9:5-10. Смерць Людовіка XVI, спыненне манархіі і смерць папы-вязня наносіць смяротны ўдар па рэлігійнай нецярпімасці « *звера, які падымаецца з мора* » ў Ап.13:1-3. Канкардат Дырэкторыі залечвае яе раны, але яна больш не карыстаецца знішчанай каралеўскай падтрымкай, яна больш не будзе пераследваць да канца, калі пратэстанцкая нецярпімасць з'явіцца пад назвай « *звер, які паўстае з зямлі* » ў Аро 13:11.

Верш 13: « *У тую гадзіну быў вялікі землятрус, і дзесятая частка горада ўпала; сем тысяч чалавек загінула ў гэтым землятрусе, а астатнія спалохаліся і аддалі славу Богу нябеснаму.* »

У гэтую эпоху (у гэтую гадзіну) здзейсніўся, у духоўнай форме, « *землятрус* », ужо прадказаны здзяйсненнем землятрусу ў Лісабоне ў 1755 г.,

закрануты тэмай « шостаі пячаткі » Апостала 6:12. Паводле Духа Божага, горад Парыж страціў « дзясятую частку » свайго насельніцтва. Але іншае значэнне можа датычыцца, згодна з Дан.7:24 і Адкр.13:1, дзесятай часткі « дзесяці рагоў » або заходніх хрысціянскіх каралеўстваў, якія падпарадкоўваюцца рымскаму папскаму каталіцызму. Францыя, якую Рым лічыў «старэйшай дачкой» Рымска-каталіцкай царквы, упала ў атэізм, пазбавіла яе падтрымкі і пайшла так далёка, што знішчыла яе аўтарытэт. 4-я труба адкрыла гэта, « трэцяя частка сонца пабітая »; паведамленне « сем тысяч чалавек былі забітыя ў гэтым землятрэсе » пацвярджае рэч, кажучы: мноства (тысячы) рэлігійных « мужчын » (сем: рэлігійнае асвятчэнне часу), былі забітыя ў гэтым грамадска-палітычным землятрэсе.

Верш 14: « Другое гора мінула. Вось хутка трэцяе гора ».

Такім чынам, моцнае праліццё крыві ажывіла страх перад Богам, і «тэрор» спыніўся, заменены імперыяй Напалеона I « арлом », які абвясціў зямлі. тры апошнія « трубы », тры « вялікія няшчасці » для жыхароў зямлі. Улічваючы, што аб'ява адбылася пасля Французскай рэвалюцыі з 1789 па 1798 год, « другое няшчасце », прыпісанае яму ў вершы 14, не можа датычыць яго непасрэдна. Але для Духа гэта спосаб сказаць нам, што новая форма Французскай рэвалюцыі з'явіцца непасрэдна перад вяртаннем у славе Ісуса Хрыста. Аднак, паводле Адкр.8:13, « другое гора » відавочна датычыцца тэмы ^{6-га} труба Адкр.9:13, якая дакладна « заб'е траціну людзей » перад тым, як Ісус Хрыстос вернецца, каб адпомсціць за несправядлівае асуджэнне сваіх святых верных слуг, знішчыўшы іх смяротных ворагаў, апошніх бунтароў. Мы можам зразумець, што, падобна разні, выкліканай французскімі рэвалюцыянерамі, Бог арганізуе бойню Трэцяй сусветнай вайны, на гэты раз ядзернай, якая значна зменшыць колькасць жыхароў зямлі, перш чым яна цалкам знішчана, што верне яе да ранейшага стану першапачатковы выгляд « бездані » пасля канчатковага разбуральнага ўмяшання Ісуса Хрыста.

Падвойнае значэнне « другога гора » злучае чацвёртую трубу з шостаі па духоўнай прычыне. Структура Адкрыцця падзяляе час хрысціянскай эры на дзве часткі. У першым « няшчасце » карае вінаватых, пакараных да 1844 г., а ў другім — тых, хто быў пакараны пасля 1844 г., непасрэдна перад канцом свету. Цяпер гэтыя два карныя дзеянні падзяляюць значэнне, якое Бог надае свайму чацвёртаму пакаранню ў Лявіт 26:25: « Я пашлю меч, які адпомсціць за завет Мой ». Першае пакаранне прыйшлося на людзей, **якія не прынялі** весткі аб Рэфармацыі, працы, падрыхтаванай Езусам для сваіх выбраннікаў, а другое — на тых, хто не адгукнуўся на патрабаванне Бога **завяршыць** гэтую Рэфармацыю з 1843 г. Аб'яўленае святло якім Бог будзе гэтую пастаянную Рэфармацыю, будзе прадстаўлена да той гадзіны, калі скончыцца час ласкі.

Разбіраючы рэчы і ўчынкі, якія Бог прыпісаў людзям Французскай рэвалюцыі з 1789 па 1795 год, мы знаходзім тых, якія Ён можа прыпісаць заходнім людзям апошніх дзён. Мы знаходзім тую ж пагарду, тую ж бязбожнасць і нянавісць да рэлігійных пастаноў і тых, хто іх навучае; паводзіны, якое на гэты раз з'яўляецца вынікам незвычайнага развіцця

навукі і тэхнікі. У гады міру атэізм і ілжывая рэлігія захапілі заходні свет. Такім чынам, Бог мае важкую прычыну прапанаваць нам падвойнае чытанне гэтай тэмы; паводзіны « *выжылых* », якія складаюць галоўнае адрозненне паміж рэвалюцыйнай эпохай і навуковым часам апошніх дзён чалавецтва. Каб было больш зразумела, згодна з Ап. 11:11 да 13, « *ацалелыя* » з першага чытання, якое тычыцца « *чацвёртай трубы* », « *пакаяліся* », у той час як « *ацалелыя* » з другога, якое датычыць « *шостай трубы* », « *пакаяліся* ». *не* », паводле Адкр.9:20-21.

Трэцяе « вялікае гора » (для грэшнікаў): слаўнае вяртанне Хрыста Справядлівага

Верш 15: « *Сёмы анёл затрубіў. І ў небе пачуліся гучныя галасы, якія казалі: «Валадарствы свету адданы Госпаду нашаму і Хрысту Ягону; і ён будзе валадарыць на векі вечныя.* »

Апошняя тэма раздзела — гэта « *сёмая труба* », якая, нагадваю вам, абазначае момант, калі нябачны Творца Бог становіцца бачным вачам сваіх ворагаў, пацвярджаючы Ап.1:7: « *Вось, Ён ідзе з аблокі, і кожнае вока ўбачыць гэта; нават тыя, хто прабіў яго ». « *Тыя, што пракалолі яго* », якія пракалолі Езуса, — гэта яго ворагі з усіх перыядаў хрысціянскай эры, у тым ліку і з апошняга. Яны пракалолі яго, пераследуючы яго верных вучняў, пра якіх ён заявіў: « *Тое, што вы зрабілі аднаму з гэтых братоў Маіх меншых, вы Мне зрабілі* » (Мц. 25:40)». З неба гучныя галасы падымаюцца, каб адзначыць падзею. Гэта тыя жыхары неба, якія ўжо выказаліся святкаваць выгнанне з нябёсаў д'ябла і яго дэманаў Хрыстом-пераможцам, названым « *Міхаіл* » у Ап. 12:7-12. Яны прымаюць удзел у радасці абраны, у сваю чаргу вызвалены і пераможны Езусам Хрыстом. Гісторыя зямнога граху спыніцца за адсутнасцю грэшнікаў, знішчаных вуснамі боскага Хрыста. Д'ябал, « *князь гэтага свету* » паводле Езуса, губляе сваю ўладанне над грахоўным светам, знішчаным Богам. Ён застаецца яшчэ тысячу гадоў на спустошанай зямлі, не прычыніўшы нікому шкоды, чакаючы свайго поўнага знішчэння на апошнім судзе разам з усімі іншымі грэшнікамі, якіх Бог уваскрасіць для гэтай мэты.*

Вялікае Нябеснае Шчасце выбраных, адкупленых крывёю Езуса Хрыста

Верш 16: « *І дваццаць чатыры старэйшыны, якія сядзелі перад Богам на тронах сваіх, упалі на абліччы свае і пакланіліся Богу* »

Выбраныя ўвайшлі ў нябеснае Царства Божае, седзячы на тронах у прысутнасці Бога, яны будуць валадарыць або судзіць бязбожных у адпаведнасці з Адкр.20:4. Гэты верш выклікае кантэкст нябеснага пачатку адкупленых у Адкр.4. Гэты верш паказвае форму, якую павінна прымаць сапраўднае пакланенне Богу. Прастрацыя, на каленях, тварам уніз - форма, узаконеная Богам.

Верш 17: « *Кажучы: Дзякуем Табе, Госпадзе Божа Усемагутны, Які ёсць і Які быў, за тое, што Ты завалодаў вялікай уладай Тваёй і завалодаў Тваім каралеўствам.* »

Адкупленыя аднаўляюць сваю падзяку і падаюць ніцма перад Езусам Хрыстом, « *Усемагутным Богам, які ёсць і які быў* » « **і які прыйшоў** », як абвяшчае Ап.1:4. « *Ты ўханіў тваю вялікую моц* », ад якой ты адмовіўся, каб выратаваць сваіх выбраных, і сваёй смерцю заплаціў цану іх грахоў у служэнні « *ягняці* »; « *Баранак Божы, які бярэ на сябе грахі свету* ». Вы « *завалодалі сваім каралеўствам* »; прапанаваны кантэкст сапраўды такі, што Дух забраў Яна ў Адкр.1:10; гісторыя сходу Хрыста на зямлі ў мінулым. На гэтым этапе за выбарнымі асобамі стаяць « *сем сходаў* ». Панаванне Езуса, аб'екта надзеі веры выбраных, стала рэальнасцю.

Верш 18: « *Народы разгневаліся; і прыйшоў гнеў Твой, і прыйшоў час судзіць мёртвых, аддаць слугам Тваім прарокам, святым і тым, што баяцца імя Твайго, малым і вялікім, і знішчыць тых, што губяць зямлю.* »

Мы знаходзім у гэтым вершы 18 вельмі карысную інфармацыю аб паслядоўнасці прадказаных падзей . б ° труба забіты траціна мужчын кажа: « *Нацыі былі раздражнёныя* », і на нашых вачах, у 2020-2021 гадах, мы назіраем прычыны гэтага раздражнення: Covid-19 і эканамічная разруха, выкліканая ісламскай агрэсіяй, і адразу ж расейскі наступ са сваімі саюзнікамі. Пасля гэтага жудаснага і разбуральнага канфлікту, пасля абвяшчэння нядзельнага закона «зверам зямным », гэта значыць пратэстанцкай і каталіцкай кааліцыяй тых, хто выжыў з Амерыкі і Еўропы, Бог выліў на іх « *сем апошніх бедстваў свайго гневу* » апісана ў Rev.16. У сёмы час з'явіўся Ісус, каб выратаваць сваіх выбраных і знішчыць паўшых. Затым ідзе праграма, падрыхтаваная да « *тысячы гадоў* » сёмага тысячагоддзя. На нябёсах, паводле Адкр.4:1, адбудзецца суд над бязбожнікамі: « *і прыйшоў час судзіць мёртвых* ». Святыя атрымліваюць сваю ўзнагароду: вечнае жыццё, абяцанае Езусам Хрыстом сваім выбраннікам. Нарэшце яны атрымліваюць ранішнюю зорку і карону, абяцаную абраным, якія перамаглі ў бітве веры: « *каб узнагародзіць слуг Тваіх прарокаў* ». Бог нагадвае тут пра важнасць прароцтва для ўсіх стагоддзяў (Згодна з 2 Пятра 1:19) і асабліва ў апошнія дні. «Святыя і тыя, што баяцца імя Твайго » - гэта тыя, хто станоўча адгукнуўся на пасланне трох анёлаў з Ап.14:7 да 13; з якіх першы нагадвае пра мудрасць, якая заключаецца ў тым, каб баяцца Яго, падпарадкоўвацца Яму і не аспрэчваць Яго заповедзі, кажучы: « *Бойцеся Бога і аддавайце Яму славу* », у сваім аспекце Бога-творцы, « *бо надыйшла гадзіна суда Ягонага, і пакланіцеся таму, хто стварыў неба, і мора, і зямлю, і крыніцы водаў* ».

Верш 19: « *І адчыніўся храм Божы ў небе, і каўчэг завету Ягонага з'явіўся ў храме Ягоным. І былі маланкі, і галасы, і громы, і землятрус, і вялікі град.* »

Усе тэмы, закранутыя ў гэтай кнізе Адкрыцця, збліжаюцца да гэтага гістарычнага моманту вялікага слаўнага вяртання нашага боскага Госпада Ісуса Хрыста. Гэты верш арыентаваны на кантэкст, дзе выконваюцца і завяршаюцца наступныя тэмы:

Rev.1: Адвентызм:

Верш 4: « Ян сямі цэрквам, якія ў Азіі: мілата вам і мір ад таго, хто ёсць, і хто быў, **і хто прыйдзе**, і ад сямі духаў, якія перад тронам ягоным »

Верш 7: « **Вось, ідзе з аблокамі**. І кожнае вока ўбачыць гэта, нават тыя, што прабілі яго; і будуць плакаць на ім усе плямёны зямныя. так. Амін! »

Верш 8: « Я — Альфа і Амега, кажса Пан Бог, Той, Хто ёсць, і Хто быў, **і Хто прыйдзе**, Усемагутны. »

Верш 10: « **Я быў у духу ў дзень Гасподні**, і пачуў ззаду сябе гучны голас, як гук трубы, »

Аро.3: Сёмы сход: канец « *Лаадыкійскай* » эры (= судзімыя людзі).

Адкр.6:17: Вялікі дзень Божага гневу супраць непакорлівых людзей, **бо прыйшоў вялікі дзень гневу Ягонага**, і хто ўстоіць? »

Аро.13: “ звер, які паўстае з зямлі ” (пратэстанцка-каталіцкая кааліцыя) і яго нядзельны закон; верш 15: « *І дадзена яму ажывіць вобраз звера, каб мог гаварыць вобраз звера, і каб ўсе, хто не пакланяецца вобразу звера, былі забітыя.* »

Аро.14: Дзве тэмы « *жніва* » (канец свету і захапленне абраных) і « *вінаград* » (разня ілжывых пастухоў іх спакушанымі і падманутымі паслядоўнікамі).

Rev.16: Верш 16: « **вялікі дзень бітвы Армагедон** »

У гэтым вершы 19 мы знаходзім ключавую формулу прамога і бачнага ўмяшання Бога, « *і былі маланкі, галасы, грымоты, землятрус* », ужо цытаванае ў Ап.4:5 і 8:5. Але тут Дух дадае « *і шчыльны град* »; « *град* », якім заканчваецца тэма сёмай з « *сямі апошніх пошасцяў* » у Адкр.16:21.

Такім чынам, кантэкст вяртання Езуса Хрыста адзначаны апошняй адвентыскай тэмай, якая на гэты раз прыносіць вясной 2030 г. сапраўднае збаўленне, прапанаванае выбраным, атрыманае праз кроў, пралітую Езусам Хрыстом. Гэта гадзіна яго супрацьстаяння з паўстанцамі, якія рыхтуюцца забіць яго выбраных, якія адмаўляюцца ад рымскай нядзелі і захоўваюць сваю вернасць субоце, асвячонай Богам з першага тыдня стварэння свету. “ *Шостая пячатка* ” з Адкрыцця 6 ілюструе паводзіны і трывогу гэтых паўстанцаў, злоўленых Госпадам у наўмысным акце генацыду Яго бласлаўленых і любімых абраных. Прадмет рознагалоссяў уздымаецца ў гэтым вершы 19. Гэта датычыцца Боскага закону, які захоўваецца ў « *каўчэгу сведчання* » ў Сьвятым Сьвятых, у скініі і габрэйскім « *храме* ». Каўчэг абавязаны сваім прэстыжам і вельмі высокай святасцю толькі таму, што змяшчае табліцы закона, выгравіраваныя пальцам самога Бога, асабіста, у прысутнасці Майсея, Яго вернага слугі. Біблія дазваляе нам зразумець, што выклікае жах паўстанцаў падчас вяртання Ісуса Хрыста. Бо вось што абвясчаюць вершы з 1 па 6 псалма 50:

« Псалом Асафа. Бог, Бог, YaHWéH, гаворыць і склікае зямлю ад усходу сонца да захаду сонца. З Сіёна, дасканалай красы, Бог ззяе. Ён прыходзіць, Бог наш, Ён не маўчыць; **перад Ім агонь пажыральны, вакол Яго бура моцная** . Ён кліча да нябёсаў угары і да зямлі, **каб судзіць народ свой** : зьбяры да мяне верных маіх, якія заключылі са мною заповіт праз ахвяру! - **І абвесцяць нябёсы праўду Ягоную**, бо суддзя - Бог. »

У кантэксте тэрору паўстанцы ўбачаць тэкст чацвёртай з дзесяці Божых заповедзяў, паказаны ў небе агністымі літарамі. І праз гэты боскі ўчынак яны даведаюцца, што Бог асуджае іх на першую і « *другую смерць* ».

Гэты апошні верш тэмы « *сёмай трубы* » раскрывае і пацвярджае значэнне, якое Бог надае свайму закону, які аспрэчваецца мяцежным ілжэхрысціянствам. Боскі закон быў прыніжаны пад падставай нібыта супрацьстаяння закону і ласкі. Гэтая памылка вынікае з няправільнага прачытання слоў апостала Паўла ў яго лістах. Такім чынам, я развею сумневы, даючы зразумелыя і простыя тлумачэнні. У Рым.6 Павел супрацьпастаўляе тых, хто « *пад законам* », і тых, хто « *пад ласкай* », толькі з-за кантэксту яго часу, калі пачынаецца новы заповіт. Формулай « *пад законам* » ён пазначае габрэяў старога завету, якія адмаўляюцца ад новага завету, заснаванага на дасканалай справядлівасці Езуса Хрыста. А абраных чыноўнікаў, якія ўваходзяць у гэты новы альянс, ён пазначае формулай « *з законам* ». Бо гэта карысць, якую прыносіць ласка, у імя якой Езус Хрыстус у Духу Святым дапамагае свайму выбранніку і вучыць яго любіць і выконваць святы Боскі закон. Падпарадкоўваючыся яму, ён « *пад законам* » і, знаходзячыся « *пад ласкай* », таксама не « *пад законам* ». Я яшчэ раз нагадаю, што Павел кажа пра боскі закон, што ён « *святы і што заповедзь справядлівая і добрая* »; што я падзяляю з ім у Езусе Хрысце. У той час як Павел асуджае грэх, імкнучыся пераканаць сваіх чытачоў, што яны больш не павінны грашыць, пакуль знаходзяцца ў Хрысце, сучасныя бунтары выкарыстоўваюць яго тэксты, каб супярэчыць яму, робячы Ісуса Хрыста, якім яны сябе выдаюць, усталяваным Рымам « *служыцелем граху* ». 7 сакавіка 321. У той час як Павел абвясціў у Гал.2:17: « *Але мы шукаем апраўдання ў Хрысце, калі б і мы самі апынуліся грэшнікамі, ці быў бы Хрыстус слугою граху?*» **Далёка не так!** » Адзначым важнасць дакладнасці, « **не так** », якая асуджае рэлігійную канцэпцыю ілжывай сучаснай хрысціянскай паўстанцкай веры, і гэта з 7 сакавіка 321 г., даты, калі рымскі « *грэх* » увайшоў у заходнюю і ўсходнюю хрысціянскую веру ўладай паганскага рымскага імператара Канстанціна¹

У гэтым кантэксте « *сёмай трубы* » першыя шэсць тысяч гадоў, адведзеных Богам для выбару зямных абраных, заканчваецца ў яго агульным праекце сямі тысяч гадоў. Затым пачынаецца сёмае тысячагоддзе, або « *тысяча гадоў* » Адкрыцці 20, прысвечанае нябеснаму суду над мяцежнікамі, абраным адкупленым Езусам Хрыстом, тэма Адкрыцці 4.

Адкрыцьцё 12 : Вялікі Цэнтральны План

Жанчына – Рымскі агрэсар – Жанчына ў пустыні – Дужкі: барацьба на небе – Жанчына ў пустыні – Рэфармацыя – Атэізм-Рэшткі адвентыстаў

Жанчына-пераможца, нявеста Хрыста, Баранка Божага

Верш 1: « *Вялікі знак зьявіўся на небе: жанчына, ахінутая сонцам, і месяц пад нагамі ў яе, і вянок з дванаццаці зорак на галаве ў яе.* »

І тут некалькі тэм ідуць адна за адной у некалькіх карцінах або сцэнах. Першая табліца ілюструе Выбраны сход, які выйграе ад перамогі Ісуса Хрыста, яго адзінага кіраўніка, паводле Эф.5:23. Пад сімвалам « *жанчыны* » «*Нявеста* » Хрыста ахутана « *сонцам праўды* », як прадказана ў Мал.4:2. У падвойным ужыванні « *месяц* » сімвал цемры знаходзіцца « *пад яго нагамі* ». Гэтымі ворагамі гістарычна і ў храналагічным парадку з'яўляюцца габрэі старога завету і заняпалыя хрысціяне, католікі, праваслаўныя, пратэстанты і адвентысты новага. На яго галаве « *карона з дванаццаці зорак* » сімвалізуе яго перамогу ў саюзе з Богам, 7, з чалавекам, 5, што азначае лік 12.

Пераследаваная жанчына перад канчатковай перамогай

Верш 2: « *Яна была цяжарная і ўскрыкнула ў родах і ў пакутах.* »

У вершы 2 « *родавыя мукі* » выклікаюць зямныя пераследы, якія папярэднічалі часу нябеснай славы. Гэты вобраз быў выкарыстаны Езусам у Евангеллі ад Яна 16:21-22: « *Жанчына, нараджаючы, смуткуе, бо прыйшла яе гадзіна; але калі яна нарадзіла дзіця, яна ўжо не памятае пакут, з-за радасці, якую яна мае ад таго, што чалавек нарадзіўся на свет. Таму і вы*

цяпер у смутку; але Я ўбачу цябе зноў, і ўзрадуецца сэрца тваё, і ніхто не адбярэ ў цябе радасьці твай. »

Паганскі ганіцель жанчын: Рым, вялікі імперскі горад

Верш 3: *« І яшчэ адзін знак з'явіўся на небе; і вось, гэта быў вялікі чырвоны цмок з сямю галовамі і дзесяццю рагамі, і на галовах ягоных сем дыядэм. »*

Верш 3 ідэнтыфікуе яго пераследніка: д'ябал, вядома, але ён дзейнічае праз цялесныя зямныя сілы, якія пераследуюць выбраных, у адпаведнасці з яго воляй. У сваіх дзеяннях ён выкарыстоўвае дзве паслядоўныя стратэгіі; што з « цмока » і што з « змея ». Першы, «цмок », гэта адкрытая атака, выкарыстаная паганскім імперскім Рымам. Такім чынам, мы знаходзім сімвалы, якія ўжо бачылі ў Дан.7:7, дзе Рым з'явіўся ў выглядзе чацвёртай жахлівай жывёлы з « дзесяццю рагамі ». Язычніцкі кантэкст пацвярджаецца прысутнасцю « дыядэм », якія тут змешчаны на « сямі галовах », сімвале рымскага горада паводле Аро.17. Гэтая дакладнасць заслугоўвае нашай поўнай увагі, таму што яна ўказвае нам, кожны раз, калі гэтая выява прадстаўлена, з дапамогай размяшчэння « дыядэм », прадказаны гістарычны кантэкст.

Рэлігійны ганіцель жанчын: папска-каталіцкі Рым

Верш 4: *« Хвост яго зацягнуў траціну зорак нябесных і кінуў іх на зямлю. Цмок стаў перад жанчынай, якая павінна была нарадзіць, каб зжэрці яе дзіця, калі яна народзіць. »*

У гэтым вершы пад новымі сімваламі разглядаецца паведамленне з Ап. 11:1-3, дзе папскі Рым упаўнаважаны Богам пад тытулам « жазла » « таптаць нагамі святы горад на працягу 42 месяцаў ».

У Данііла « дзесяць рагоў » Рымскай імперыі павінны былі змяніцца папскім « маленькім рогам » (з 538 да 1798). Гэтая пераемнасць пацвярджаецца тут, у Адкрыцці 12, у вершы 4.

Тэрмін " хвост ", накіраваны на ілжывы " прарочыца Езавэль »Адкр.2:20 ілюструе гэтую пераемнасць фальшыва хрысціянскага папскага рэлігійнага Рыма. Абвінавачанне, прыведзенае ў Дан.8:10, тут аднаўляецца. Ахвяры яго хітрыкаў і спакушэння, вартыя « змея » з Кнігі Быцця, топчуцца пад сімвалам « зорак нябесных » або пад тытулам « грамадзян Валадарства Нябеснага », які Езус прыпісвае сваім вучням. . « Трэці бок уцягнуты ў падзенне ». Трэцяе цытуецца не з-за яго літаральнага значэння, але, як і ўсюды ў прароцтвах, як важная частка агульнай колькасці выпрабаваных хрысціян. Ахвяры нават могуць перавышаць гэтую долю літаральна на траціну.

Верш 5: *« Яна нарадзіла сына, які будзе кіраваць усімі народамі жазлом жалезным. І дзіця яе было ўзята да Бога і да трона Ягонага. »*

У падвойным ужыванні прароцтва нагадвае, як д'ябал змагаўся за справу Месіі ад яго нараджэння да яго пераможнай смерці. Але гэтая перамога першынца, пасля якога ўсе яго выбраннікі здолеюць працягваць тую ж барацьбу, пакуль не будзе атрымана канчатковая перамога. У той

момант, атрымаўшы нябеснае цела, яны падзяліцца з ім, яго суд над бязбожнымі, і менавіта там, разам, « *яны будуць пасвіць народы з жалезным жазлом* », які будзе выносіць вердыкт над « *мукамі* » другая смерць ” Страшнага суда. Вопыт Хрыста і Яго выбраных зліваюцца ў адзіны агульны досвед, а вобраз « *дзіцяці, узнесенага да Бога і да Яго трона* », такім чынам, да неба, з’яўляецца вобразам зямнога «вызвалення» выбраных будзе выканана ў 2030 г., калі прыйдзе Хрыстос, які помсціць. Яны будуць пазбаўлены ад « *боляў* ». роды ». Дзіця з’яўляецца сімвалам паспяховага і пераможнага сапраўднага хрысціянскага навяртання.

Верш 6: « *І ўцякла жанчына ў пустыню, дзе мела месца, падрыхтаванае Богам, каб карміцца там тысяча дзвесце шэсцьдзесят дзён.* »

Пераследуемая Асамблея мірная і разброеная, яе адзінай зброяй з’яўляецца Біблія, слова Божае, меч Духа, яна можа толькі бегчы ад сваіх агрэсараў. Верш 6 нагадвае час папскага праўлення пераследу для прароцкіх « *1260 дзён* », або 1260 рэальных гадоў у адпаведнасці з кодам Ез.4:5-6. Для хрысціянскай веры гэты час з’яўляецца часам пакутлівага выпрабавання, пра які сведчыць згадка слова « *пустыня* », дзе яе «вядзе Бог». Такім чынам, яна падзяляе пакуты « *двух сведак* » з Ап. 11:3. У Дан.8:12 гэты боскі прысуд быў сфармуляваны такім чынам: « *Войска было аддадзена вечна за грэх* »; грэх, здзейснены адмовай ад шанавання дня суботняга адпачынку з 7 сакавіка 321 г.

Адкрыццё дужкі: бой у небе

Верш 7: « *І была вайна на небе. Міхаіл і яго анёлы змагаліся з цмокам. І змагаліся цмок і яго анёлы,*

Абвешчанае захапленне святых заслугоўвае тлумачэння, якое Дух прадстаўляе нам у своеасаблівых дужках. Гэта стане магчымым дзякуючы перамозе Езуса Хрыста над грахам і смерцю. Гэтая перамога была пацверджана пасля яго ўваскрасення, але Дух адкрывае нам тут наступствы, якія яна мела для жыхароў неба, якія да гэтай хвіліны трымаліся з дэманамі і самім сатаной.

Вельмі важна : гэты нябесны канфлікт, які застаўся нябачным для чалавечых вачэй, пралівае святло на сэнс загадкавых слоў, сказаных Езусам, калі Ён быў на зямлі. У Евангеллі ад Яна 14:1-3 Ісус сказаў: « *Няхай не трывожыцца сэрца вашае. Вер у Бога, і ў мяне вер. У доме Айца Майго шмат сядзібаў. Калі б не было, я б вам сказаў. Я падрыхтую табе месца. І калі Я пайду і падрыхтую вам месца, прыйду зноў і вазьму вас да сябе, каб і вы былі там, дзе Я.* » Значэнне, нададзенае « падрыхтоўцы » гэтага « месца », выявіцца ў наступным вершы.

Верш 8: « *Але яны не былі моцныя, і месца ім ужо не было на небе.* »

Гэтая нябесная вайна не мае нічога агульнага з нашымі зямнымі войнамі; гэта не адразу выклікае смерць, і два супрацьлеглыя лагеры не роўныя. Вялікі Бог-Творца, які прадстаўляе сябе ў сціплым і братэрскім абліччы архангела « *Міхаіла* », усё ж такі ёсць усемагутным Богам, перад якім усе яго стварэнні павінны схіляцца і падпарадкоўвацца. Сатана і яго

дэмань - гэта тыя непакорлівыя істоты, якія падпарадкоўваюцца толькі пад прымусам, і, нарэшце, яны не могуць супраціўляцца і вымушаныя падпарадкоўвацца, калі вялікі Бог сваёй усемагутнасцю зганяе іх з нябёсаў. Падчас свайго зямнога служэння Ісуса баяліся злыя анёлы, якія падпарадкоўваліся яму і сведчылі, што ён сапраўды « *Сын Божы* » Божага праекта, такім чынам абазначаючы яго.

У гэтым вершы Дух удакладняе: « *іх месца на небе больш не было* ». Гэта « *месца* », занятае нябеснымі паўстанцамі ў Валадарстве Божым, павінна было быць вызвалена, каб гэтае нябеснае валадарства магло быць « *ачышчана* » і « *падрыхтавана* » прыняць выбраных Хрыста ў дзень Яго апошняй бітвы супраць зямных паўстанцаў падчас Яго прышэсця. у славе. Менавіта тады, узяўшы з сабою сваіх абраных, « яны заўсёды будуць з ім, дзе ён ні быў » або ў ачышчаным небе такім чынам « *падрыхтаваным* » прыняць іх. Частка зямлі тады будзе спусташэннем тыпу, прадказанага словам « *глыбока* » з Быцця 1:2. У святле гэтай барацьбы асвятляецца боскі збаўчы праект і кожнае ключавое слова яго плана раскрывае свой сэнс. Гэта выпадак з гэтымі вершамі, цытуемымі ў Гбр.9:23: « *Такім чынам, гэта было неабходна, бо **выявы тое, што ў нябёсах, павінна было быць ачышчана** такім чынам, незалежна ад таго, ці **было само нябеснае ахвярамі больш выдатнымі за гэтыя.*** » Такім чынам, неабходнай « **больш выдатнай ахвярай** » была добраахвотная смерць Месіі па імені Езус, прынесеная дзеля адкуплення грахоў сваіх абраных, але, перш за ўсё, каб атрымаць для сваіх стварэнняў і для сябе законнае права асуджаць да смерці нябесных і зямных паўстанцаў. Такім чынам спачатку « *ачысцілася* » нябесная *святыня* Бога, а потым, пасля вяртання Хрыста-пераможцы, прыйдзе чарга зямлі, якую Ён называе сваім « *падножжам* », але не сваім «падножжам». *святыня*» ў Ісаі 66:1-2: « *Так кажа Гасподзь: Неба – трон Мой, **а зямля – падножжа ног Маіх**. Які дом вы маглі б пабудаваць для мяне і якое месца вы б далі мне жыць? Усё гэта рука Мая зрабіла, і ўсё сталася, кажа Гасподзь. Гэта той, на каго я буду глядзець: на церпячага і слабага духам, на таго, хто баіцца слова майго.* » ; або, згодна з Езэк.9:4, на « *тых, хто ўздыхае і стогне ад учыненых мязотаў*».

Верш 9: « *І скінуты вялікі цмок, змей спрадвечны, які называецца д'яблам і сатаной, які зводзіць усю зямлю, скінуты на зямлю, і анёлы яго скінуты з ім.* »

Нябесныя істоты першымі атрымалі карысць ад духоўнага ачышчэння, здзейсненага Хрыстом-пераможцам. Ён выгнаў з нябёсаў д'ябла і яго дэманаў-анёлаў, якія былі « *кінуты* » на дзве тысячы гадоў на зямлю. Такім чынам, д'ябал ведае « *час* », які застаецца ў яго асабіста і ў яго дэманаў, каб дзейнічаць супраць выбраных святых і боскай праўды.

Заўвага : Ісус не толькі адкрыў чалавецтву характар Бога, ён таксама прадставіў гэты грозны характар, які з'яўляецца д'яблам, пра якога стары завет гаварыў мала, пакідаючы яго амаль праігнараваным. З моманту перамогі Ісуса над д'яблам барацьба паміж двума лагерамі ўзмацнілася з-за зняволення дэманаў, якія цяпер жывуць нябачным чынам сярод людзей на

зямлі і ва ўсім нашым зямным вымярэнні, якое ўключае планеты і зоркі неба. Гэта адзіныя іншапланецяне ў нашым зямным вымярэнні.

Тут я павінен нагадаць вам, што правільнае разуменне агульнага праекта збаўлення праграмы, распрацаванай Богам, з'яўляецца выключнай прывілеем, захаванай для Яго выбраных. Таму што ілжывая вера прызнаецца ў тым, што яна заўсёды памыляецца ў сваіх інтэрпрэтацыях свайго праекта. Гэта было прадэманстравана з тых часоў, калі габрэі, якія далі Месіі прароцтва ў Святым Пісанні, прынесці цялеснае вызваленне, у той час як Бог запланаванай толькі духоўнае вызваленне; што ад граху. Сапраўды гэтак жа сёння ілжэхрысціянская вера чакае вяртання Ісуса Хрыста, усталявання Яго Валадарства і Яго ўлады на зямлі; рэчы, якія Бог не ўклаў у сваю праграму, як вучыць нас Яго прарочае Аб'яўленне. Наадварот, Яго слаўнае прышэсце азнаменуюе канец іх жыцця, якое застаецца носьбітам іх грахоў і ўсёй іх віны перад Ім.

Абраннік Хрыста ведае, што свабоднае жыццё пачалося ў небе і што пасля зямной дужкі, неабходнай для дасканалай дэманстрацыі Яго любові і справядлівасці, Бог Творца працягне жыццё сваім стварэнням, якія застаюцца вернымі ў небе і на зямлі, вечна ў сваёй нябеснай форме. Нябесныя і зямныя паўстанцы тады будуць асуджаныя, знішчаны і знішчаны.

Царства нябеснае вызвалена

Верш 10: « *І пачуў я гучны голас у небе, які казаў: «Цяпер настала выратаванне, і сіла, і валадарства Бога нашага, і ўлада Хрыста Ягонага; бо скінуты абвінаваўца братаў нашых, які дзень і ноч абвінавачваў іх перад Богам нашым.* »

Гэта « *Цяпер* » датычыцца даты 7 красавіка 30 года, першага дня тыдня пасля сарады, 3 красавіка, калі Езус, прыняўшы крыж, перамог д'ябла, грэх і смерць. У той першы дзень тыдня Ён сказаў Марыі: « *Не дакранайся да Мяне; Я яшчэ не ўзышоў да Айца Майго* ». Яго перамога яшчэ павінна была быць афіцыйна аформлена на нябёсах, і з таго часу, ва ўсёй сваёй боскай моцы, пад сваім нова адкрытым анельскім імем « *Міхаіл* », ён прагнаў д'ябла і яго дэманаў з нябёсаў. Варта адзначыць цытату « *Абвінаваўца нашых братаў, той, хто вінаваціў іх перад нашым Богам дзень і ноч* ». Ён адкрывае нам велізарнае універсальнае братэрства лагера Божага, якое падзяляе сваё непрыманне лагера паўстанцаў з абранымі зямлі. Хто гэтыя « *браты* »? Тыя, хто на нябёсах, і тыя, хто на зямлі, напрыклад, Ёў, які часткова аддадзены д'яблу, каб даказаць яму, што яго « абвінавачванні » беспадстаўныя.

Верш 11: « *Яны перамаглі яго крывёю Ягняці і словам сьведчаньня свайго, і не так любілі жыцьцё сваё, каб баяцца сьмерці.* »

Узор, які абмяркоўваецца ў гэтым вершы, можна знайсці ў пасланні эпохі « *Смірна* », і гэта пасланне паказвае на стандарт веры, патрабаваны Ісусам Хрыстом на працягу ўсіх прадказаных эпох да Яго слаўнага вяртання.

Перамога « *Міхаіла* », нябеснага боскага імя нашага Збаўцы Ісуса Хрыста, апраўдвае яго ўрачыстыя заявы, зробленыя ў Матфея 28:18-20: «

Ісус прыйшоў і сказаў ім так: дадзена Мне ўсякая ўлада ў небе і на зямлі. Дык ідзіце і навучайце ўсе народы, хрысьціячы іх у імя Айца і Сына і Сьвятога Духа і навучаючы іх захоўваць усё, што Я загадаў вам. І вось, Я з вамі ва ўсе дні аж да сканчэння свету. »

Такім чынам, на падставе свайго першага завету Бог адкрыў Майсею гісторыю паходжання нашага зямнога вымярэння, але толькі нам, якія перажываюць апошнія дні чалавецтва, ён адкрывае разуменне яго агульнага збаўчага праекта, закрываючы дужкі вопыту зямнога граху, які будзе доўжыцца шэсць тысяч гадоў. Таму мы падзяляем з Богам чаканне вечнага яднання ўсіх Яго верных нябесных і зямных выбраннікаў. Такім чынам, гэта абраны прывілей, у сваю чаргу, засяроджваць нашу ўвагу на небе і яго жыхарах. Бо, са свайго боку, яны не перасталі цікавіцца лёсам выбраных і нашай зямной гісторыяй, ад стварэння да канца свету, як напісана ў 1 Кар.4, 9: « Для Бога здаецца, мяне, зрабіў нас, апосталаў, апошнімі з людзей, пэўным чынам асуджанымі на смерць, бо мы былі відовішчам для свету, для анёлаў і для людзей. »

Сітуацыя на зямлі пагаршаецца

Верш 12: « Таму весяліцеся, нябёсы, і вы, хто жыве ў нябёсах. Гора зямлі і мору! Бо д'ябал сышоў да вас у вялікім гневе, ведаючы, што ў яго мала часу. »

« Жыхары нябёсаў » першымі « ўзрадаваліся » перамозе Хрыста. Але супрацьлегласцю гэтай радасці з'яўляецца ўзмацненне « няшчасця » для «жыхароў зямлі ». Таму што д'ябал ведае, што ён асуджаны на смерць умоўна-датэрмінова і што ў яго « мала часу », каб дзейнічаць супраць свайго плана збаўлення. Дзеянні, якія здзяйсняліся на працягу 2000 гадоў лагерам дэманаў на зямлі, усе раскрытыя Ісусам Хрыстом у Яго Аб'яўленні або Апакаліпсісе. Гэта тэма гэтай працы, якую я пішу для вас. І з 2018 года выбраннікі Ісуса Хрыста падзяліліся гэтымі ведамі пра канец часу, адведзенага д'яблу для яго спакушэння; гэта скончыцца вясной 2030 г. слаўным вяртаннем іх боскага Настаўніка. Дужкі гэтай тэмы замыкаюцца 12 вершам.

Закрываючы дужкі бой у небе

Аднаўленне тэмы жанчыны за рулём у пустыні

Верш 13: « Калі цмок убачыў, што ён скінуты на зямлю, ён пагнаўся за жанчынай, якая нарадзіла дзіця. »

Гэтая дужка дазваляе Духу падняць тэму папскага праўлення з верша 6. Тэрмін « цмок » у гэтым вершы па-ранейшаму абазначае самога д'ябла, сатану. Але яго барацьба супраць « жанчыны » адбываецца праз рымскія дзеянні, паслядоўна імперскія, потым папскія.

Верш 14: « І дадзены былі жанчыне два крылы вялікага арла, каб яна паляцела ў пустыню, на месца сваё, дзе кармілі яе час, і часы, і палову часу, далёка ад твар змеі. »

У гэтым вершы 14 ён аднаўляе пасланне, паказваючы працягласць папскага праўлення ў форме «тры з паловай гады», « час, паўтара часу », якія ўжо выкарыстоўваюцца ў Дан.7:25. У гэтым аднаўленні новыя падрабязнасці будуць раскрытыя ў храналагічнай паслядоўнасці падзей. Варта адзначыць адну дэталю: « цмок » у вершы 4 заменены на « змея » гэтак жа, як « цмок » у вершы 3 заменены на « хвост ». Тэрміны « змей і хвост » паказваюць нам змену ў актыўнай тактыцы, якую Бог, « вялікі арол », натхняе на д'ябла і яго дэманаў. Пасля адкрытай агрэсіі «цмока» рушыць услед хітрасць і рэлігійная хлусня «змея», якая здзяйсняецца папскім валадараннем 1260 прадказаных гадоў. Згадванне « змея » дазваляе Богу прапанаваць нам параўнанне з абставінамі першароднага граху. Падобна таму, як Ева была спакушана « змею », праз якога прамаўляў д'ябал; « Жанчына », « нявеста » Хрыста, падвяргаецца выпрабаванню хлуслівымі словамі, якія д'ябал прадстаўляе ёй « вуснамі » сваіх агентаў рымскага папскага каталіцызму.

Верш 15: « *І пусціў змей ваду з папчы сваёй, як раку, за жанчынай, каб пацягнуць яе за раку.* »

Верш 15 ілюструе пераслед католікаў, якому падвяргаецца няверная хрысціянская вера; як « вада ракі », якая « выносіць » усё, што да яе дасягаецца. Рымска-каталіцкая папская « рота » разгарнула свае фанатычныя і жорсткія каталіцкія саюзы супраць сваіх рэлігійных праціўнікаў. Выдатным завяршэннем гэтай акцыі з'яўляецца стварэнне корпуса «драконаў» Людовікам XIV па рэкамендацыі біскупа Ле Тэлье. Гэты вайсковы орган, створаны для пераследу мірнага пратэстанцкага супраціву, меў на мэце « навучыць » усіх слабых і лагодных абраных Хрыста Яго дагматам, прымушаючы іх выбіраць паміж пераходам у каталіцтва або адвядзеннем у палон або на смерць пасля жудасных здзекаў і катаванняў.

Верш 16: « *І зямля дапамагла жанчыне, і адчыніла зямля вусны свае і праглынула раку, якую цмок выпусціў з папчы сваёй.* »

Дух прапануе нам дзве накладзеныя адна на адну інтэрпрэтацыі гэтага аднаго верша. Звярніце ўвагу, што « жанчына » і « зямля » тут дзве розныя сутнасці, і што « зямля » можа сімвалізаваць пратэстанцкую веру або літаральную зямлю, глебу нашай планеты. Гэта дасць гэтаму вершу дзве інтэрпрэтацыі, якія ідуць адна за адной храналагічна ў Боскім Адкрыцці.

1-е паведамленне: ілжывы звярыны пратэстантызм : у храналагічным парадку, па-першае, « жанчына » адпавядае выяўленчаму апісанню мірных пратэстантаў Рэфармацыі, чые афіцыйныя « вусны » (вусны Марціна Лютэра ў 1517 г.) асуджалі грахі католікаў; што апраўдвала іх назву: « пратэстанты » - гэта тыя, хто пратэстуе супраць каталіцкай рэлігійнай несправядлівасці, якая грашыць супраць Бога і забівае яго сапраўдных слуг. Іншы крывадушны складнік пратэстантызму, сімвалізаваны словам « зямля », таксама адкрыў « рот » для асуджэння каталіцкай веры, але ён узяў у рукі зброю і сваімі жорсткімі ўдарамі « праглынуў » значную частку байцоў каталіцкіх саюзаў. Слова « зямля » сімвалізуе тут знакамітых «гугенотаў», пратэстанцкіх змагароў у Севеннах і

ваенных бастыёнаў, такіх як Ла-Рапэль, падчас «рэлігійных войнаў», у якіх дзве супрацьлеглыя групы людзей не служылі і не ўшаноўвалі Бога удзельнікаў баявых дзеянняў.

2-е паведамленне: меч помсты французскага нацыянальнага атэізму. У другім чытанні і ў храналагічным парадку гэты верш 16 паказвае, як Французская рэвалюцыя цалкам паглыне папскую агрэсію каталіцкіх манархій. Гэта галоўны пасыл гэтага верша. І гэта той, які Бог дае на ролю «^{4-га} труба "Адкр.8:12 і" звер, які падымаецца з бездані "Адкр.11:7, па аналогіі з Лев.26:25, прыходзіць, кажа Бог, як " меч, каб адпомсціць за мой саюз » здрадзілі мяцежныя грэшнікі-каталікі. Гэты вобраз заснаваны на пакаранні паўстанца « Карэя » ў Лічбах 16:32: « **Зямля адчыніла вусны свае і праглынула іх і дамы іхнія, і ўсіх жыхароў Карэя і ўсю іхнюю маёмасць** ». У поўнай гармоніі з Божым Адкрыццём і гістарычнымі дасягненнямі, гэты параўнальны вобраз нагадвае аб адмове паўстанцаў ад Боскага закону ў абедзвюх сітуацыях.

Апошні вораг Цмока : Рэшткі жанчын - адвентыстаў

Верш 17: « *І разгневаўся цмок на жанчыну, і пайшоў ваяваць супраць астатніх яе нашчадкаў, якія захоўваюць заповедзі Божыя і маюць сведчанне Ісуса.* »

Абмінаючы моўчкі 150-гадовую дзейнасць пратэстантаў, ахопленых Божым праклёнам, тэму “ 5-й трубы ”, Дух нагадвае апошнюю зямную барацьбу д’ябла і яго нябесных і зямных паплечнікаў і паказвае нам мэты іх агульная нянавісць. Гэтымі апошнімі мішэнямі будуць выбраныя, апошнія нашчадкі і спадкаемцы піянераў-адвентыстаў 1873 года, якім было абвешчана аб гэтым апошнім выпрабаванні ў адпаведнасці з Адкр.3:10 . Піянеры, чыю місію яны выканаюць, несучы сваё ж боскае благаслаўленне. Яны павінны будуць цвёрда і верна падтрымліваць працу, якую Езус даручыў ім: адмовіцца ад ушанавання якім-небудзь чынам « *знака звера* » ў Рымскую нядзелю, верна захоўваючы, незалежна ад кошту, практыку суботняга адпачынку, сапраўдны сёмы дзень тыдня, час, арганізаваны і ўстаноўлены вялікім і ўсемагутным Богам-стваральнікам. Гэта ісціна, якая з’яўляецца ў гэтым апісанні « *рэшткі семіні жанчыны* » ў гэтым вершы: « *тыя, хто захоўвае заповедзі Божыя* », дзесяць, а не дзевяць; « *і якія захоўваюць сведчанне Езуса* », таму што не дазваляюць нікому адняць яго ў іх; ні « *цмокі* », ні « *змеі* ». І гэта « *сведчанне Езуса* » з’яўляецца самым каштоўным, бо, паводле Ап. 19, 10, « *сведчанне Езуса ёсць дух прароцтва* ». Менавіта гэтае прарочае сведчанне робіць « *немагчымым для д’ябла падмануць праўдзівых выбраных* » Хрыста, Бога праўды, як вучыць Матф.24:24: « *Бо паўстануць ілжэхрысты і ілжэпрарокі; яны будуць рабіць вялікія цуды і цуды, аж да спакушэння, калі гэта магчыма, нават выбраных* . ”.

Амаль... поўная перамога сатаны

Верш 18: « *І стаў ён на пяску марскім* » .

Гэты апошні верш паказвае нам трыумфуючага д'ябла, якому ўдалося прынесці з сабой у сваім падзенні і смяротным асуджэнні **ўсе хрысціянскія рэлігійныя інстытуты**, над якімі ён пануе і трымае пад сваёй уладай. У Ісаі 10:22 Бог абвяшчае: « *Хоць народ твой, Ізраэль, як пясок марскі, толькі рэшта вернецца; разбурэнне вырашана, гэта прывядзе да перапаўнення справядлівасці.* » Такім чынам, згодна з гэтым прароцтвам, у канцы свету толькі дысідэнты-адвентысты, якія складаюць « *рэшту жанчыны* », « *Абраную, Нявесту Хрыста* » і духоўны «*Ізраіль* » Божы, уцякуць у гэты сатанінскага панавання. Нагадаю, што пад імем «адвентыст» Дух вызначае стандарт веры для збаўлення апошніх выбраных з 1843 г.; у 2020 г. гэта рэлігійныя паводзіны, але ўжо не інстытут, які Бог судзіў, асудзіў і адхіліў (« *вырваў* ») у 1994 г.

Адкрыццё 13 : Ілжэбраты хрысціянскай рэлігіі

Звер марскі – звер зямны

Лічба 13 уяўляе для забабонных ідалапаклоннікаў абярэг на шчасце або абярэг на няшчасце ў залежнасці ад меркаванняў кожнага чалавека і краіны. Тут, у сваім слаўным Аб'яўленні, Бог адкрывае нам свой лічбавы код, заснаваны на лічбах ад 1 да 7 і іх розных камбінацыях. Лік 13 атрымліваецца складаннем лічбы «6», колькасці анёла Сатаны, і лічбы «7», колькасці Бога і, такім чынам, законнай рэлігіі, дадзенай Богу-стваральніку ў Езусе Хрысце. Такім чынам, мы знойдзем у гэтым раздзеле «фальшывых братоў хрысціянскай рэлігіі», але сапраўдных смяротных ворагаў сапраўды абраных. Гэты « *тарш* » хаваецца ў сярэдзіне « *добрага зерня* » пад зманлівымі рэлігійнымі выглядамі, якія выкрывае гэты раздзел.

Першы звер : які падымаецца з мора
Першая бітва дракона-змея

Верш 1: « *І ўбачыў я звера, які выходзіў з мора, і меў дзесяць рагоў і сем галоў, і на рагах яго дзесяць дыядэм, і на галовах яго блюзнерскія імёны.* »

Як мы бачылі пры вывучэнні Ап. 10, мы знаходзім у гэтым раздзеле двух так званых хрысціянскіх « *звяроў* » *нашай эры*. Першы, « *які падымаецца з мора* », як у Дан.7:2, тычыцца каталіцкай веры і яе пераследуючага праўлення прарочых « *42 месяцаў* », або 1260 рэальных гадоў. Разглядаючы сімвалы імперый, якія папярэднічалі гэтаму ў Дан.7, мы знаходзім панаванне « *маленькага рога* », якое павінна было з'явіцца пасля таго, як « *дзесяць рагоў* » атрымалі свае каралеўствы ў адпаведнасці з Дан.7:24. « *Дыядэмы* », размешчаныя на « *дзесяці рагах* », паказваюць, што нацэлены менавіта на гэты гістарычны кантэкст. Тут папскі Рым сімвалізуе « *сем галоў* », якія асабліва характарызуюць яго ў падвойным сэнсе. Найбольш літаральным з'яўляецца « *сем пагоркаў* », на якіх пабудаваны Рым паводле Адкр.17:9. Іншы, больш духоўны, мае прыкрытэт; выраз « *сем галоў* » абазначае асвячэнне магістратуры: « *сем* » з'яўляецца лікам асвячэння, а « *галовы* » абазначаюць суддзю або старэйшыну ў Ісаі 9:14. Гэтая вышэйшая магістратура адносіцца да папскага Рыма, таму што яна прымае форму незалежнай дзяржавы, як грамадзянскай, так і рэлігійнай, кіраўніком якой з'яўляецца Папа. Дух удакладняе: « *і на галовах яго імёны блюзнерскія* ». Слова « *блюзнерства* » ў адзіночным ліку і мы павінны перакласці як: « *імёны хлусні* », у адпаведнасці са значэннем слова « *блюзнерства* ». Езус Хрыстус прыпісвае « *хлусню* » рымскаму папскаму рэжыму. Таму ён прыпісвае яму тытул « *бацькі хлусні* », якім ён пазначыў д'ябла, самога сатану ў Евангеллі ад Яна 8:44: « *Ваш бацька д'ябал, і вы хочаце выконваць жаданні бацькі вашага. Ён быў душагуб спрадвечу і не ўстоіў у праўдзе, бо няма ў ім праўды. Калі ён гаворыць няпраўду, ён гаворыць ад свайго сэрца; таму што ён хлус і бацька хлусні* ». »

Верш 2: « *Звер, якога я бачыў, быў падобны да барса; ногі ў яго былі, як у мядзведзя, і пашча яго, як пашча льва. Цмок даў яму сілу сваю, і трон свой, і ўладу вялікую.* »

« *Чацвёрты звер* » у Дан.7:7, сказаны « *жудасны, жудасны і незвычайна моцны* », атрымлівае тут больш дакладнае апісанне. Фактычна толькі ён прадстаўляе крытэрыі трох імперый, якія яму папярэднічалі з часоў Халдэйскай імперыі. Ён валодае спрытам « *лепарда* », непераадольнай сілай « *мядзведзя* » і жорсткай пажадлівай сілай « *льва* ». У Адкрыцці 12:3 « *цмок* » з верша 3, дзе « *дыядэмы* » былі на « *сямі галовах* », прадстаўляў Рым у яго паганскай імперскай фазе, які пераследваў ранніх хрысціян. Такім чынам, гэтак жа, як « *маленькі рог* » з Дан.7:8-24 змяняецца Дан.8:9, тут папства атрымлівае сваю ўладу ад Рымскай імперыі; што гісторыя пацвярджае імператарскім указам Юстыніяна I ^у 533 (напісанне) і 538 (прыкладанне). Але, будзьце аспярожныя! « *Цмок* » таксама адносіцца да « *д'ябла* » ў Адкр. 12:9, што азначае, што папства атрымлівае сваю моц, « *сваю моц, свой трон і сваю вялікую ўладу* » ад самога д'ябла. Мы разумеем, чаму ў папярэднім вершы Бог робіць гэтыя дзве сутнасці « *бацькамі хлусні* ». »

Заўвага : на ваенным узроўні папскі Рым захоўвае сілу і моц сваёй імперскай формы, таму што еўрапейскія каралеўскія арміі служаць яму і выконваюць яго рашэнні. Як вучыць Дан.8:23 да 25, яго сіла абапіраецца на « *поспех яго хітрыкаў* », якія заключаюцца ў прэтэнзіі на тое, каб прадстаўляць Бога на зямлі, і, такім чынам, у магчымасці адкрыць або закрыць доступ да прапанаванага вечнага жыцця Евангелле ад Хрыста: « *У канцы іх панавання, калі грэшнікі будуць знішчаны, паўстане дзёрзкі і хітры цар . Яго моц будзе павялічвацца, але не дзякуючы яго ўласнай сіле ; ён нанясе неверагодны хаос, ён даб'еіцца поспеху ў сваіх пачыненнях , ён знішчыць моцных і людзей святых. З-за свайго росквіту і поспеху яго хітрыкаў , ён будзе мець пыху ў сваім сэрцы, ён знішчыць многіх людзей, якія жылі мірна, і ён паўстане супраць начальніка валадароў; але ён будзе зламаны, без намагання любой рукі. »*

У канцы 1260-х гадоў атэізм Французскай рэвалюцыі паклаў канец яе дэспатычнай уладзе, якая ўсталявалася з 538 года .

Верш 3: « *І ўбачыў я адну з галоў яго, як бы смерць параненую; але смяротная рана яго загаілася. І ўся зямля страшылася за звера. »*

Ніколі не пакаяўшыся за ўсю сваю гісторыю, менавіта праз абмежаванні папская магістратура павінна будзе адмовіцца ад сваёй улады пераследу. Гэта будзе дасягнута з 1792 г., калі манархія, яе ўзброеная падтрымка, будзе зрынутая і абезгалоўлена французскім атэізмам. Як было абвешчана ў Адкр.2:22, гэта атэістычнае « *вялікае гора* » хоча знішчыць рымскую рэлігійную моц « *жанчыны Езавэлі* », і яго мэтай з'яўляюцца « *тыя, хто пералюбнічае з ёю* »; манархаў, манархістаў і каталіцкіх святароў. Вось такая яна, відаць, была « *як смерць параненая* ». Але па кан'юнктурных прычынах імператар Напалеон I ^{аднавіў} яго ў 1801 годзе ў імя свайго Канкардата. Яна больш ніколі не будзе непасрэдна пераследаваць. Але яго спакуслівая сіла будзе працягвацца для мноства каталіцкіх вернікаў, якія ўсе будуць верыць у яго хлусню і яго прэтэнзіі да вяртання ў славе Ісуса Хрыста: « *І ўся зямля была ў захапленні ад звера* ». « *Уся зямля пайшла за зверам* », і гэтае слова «*зямля*» ў падвойным сэнсе датычыцца планеты, але таксама і рэфармаванай пратэстанцкай веры, якая пайшла з яе. Экуменічны альянс (= зямны, па-грэчаску), створаны з тых часоў, пацвярджае гэта аб'яву. Калі б Дух хацеў выказаць гэтае пасланне яснай мовай, мы прачыталі б: « уся пратэстанцкая рэлігія прытрымлівалася неталерантная каталіцкая рэлігія . Гэта сцвярджае будзе пацверджана вывучэннем другога « *звера* », які на гэты раз « *выйдзе з зямлі* » ў вершы 11 гэтага раздзела 13.

Верш 4: “ *І пакланіліся цмоку, бо ён даў уладу зьверу; пакланіліся зьверу, кажучы: хто падобны да зьвера і хто можа змагацца зь ім? »*

Пазначаючы як імперскі Рым, так і сатану, згодна з Адкр. 12:9, *цмок*, такім чынам, сам *д'ябал* , *пакланяюцца* тым, хто ўшаноўвае папскі рэжым; гэта ў выніку і ў поўным няведанні, бо гэта ён « *аддаў сваю сілу зверу* ». Такім чынам, папскі « *поспех прадпрыемства* », прарочаны ў Дан.8:24, пацвярджаецца гісторыяй. Яна валадарыць над каралямі сваёй рэлігійнай уладай, у абсалютнай манеры, доўгі час бяспрэчнай. Яна размяркоўвае

землі і ўшаноўвае тытуламі тых, хто служыць ёй, каб узнагародзіць іх, як мы можам прачытаць у Дан.11:39: « *З чужым богам ён будзе дзейнічаць супраць умацаваных месцаў; і ён напоўніць гонарам тых, хто прызнае яго, ён паставіць іх валадарамі над многімі, ён раздасць ім землі ў якасці ўзнагароды* ». Справа была зроблена літаральна вядомым спосабам, калі папа Аляксандр VI Борджыа (сумнавядомы забойца) падзяліў зямлю ў 1494 годзе і выдзеліў Партугаліі, усходняй перадавой кропцы Бразіліі і Індыі, і Іспаніі, усё астатняе новаадкрытае зямель. Дух настойвае. **Абраннік Езуса Хрыста павінен быць цалкам упэўнены, што каталіцкая вера д'ябальская, а ўсе яе агрэсіўныя ці гуманістычныя дзеянні кіруюцца сатаной, праціўнікам Бога і выбраных.** Гэты акцэнт апраўданы, паколькі ён прарочыць у Дан.8:25, « *поспех яго прадпрыемстваў і поспех яго хітрыкаў* ». Яго рэлігійны аўтарытэт, прызнаны каралямі, магутнымі і хрысціянскімі народамі Еўропы, надае яму прэстыж, заснаваны на даверы, таму ў рэчаіснасці надзвычай далікатны. Але калі Бог і д'ябал аб'ядноўваюцца для карных дзеянняў, натоўпы, чалавечыя масы людзей паслухмяна ідуць пракладзеным і, перш за ўсё, навязаным ілжывым шляхам. На зямлі ўлада патрабуе ўлады, таму што людзі любяць адчуваць сябе магутнымі, і ў гэтай сферы папскі рэжым, які сцвярджае, што прадстаўляе Бога, з'яўляецца майстрам жанру. Як і ў Rev.6, тэма ставіць пытанне: " *Хто падобны да звера, і хто можа змагацца з ім?*" ". Раздзелы 11 і 12 даюць адказ: Бог у Хрысце, які спародзіць у 1793 г. французскі рэвалюцыйны атэізм, які ахопіць яе крывавай лазняй. Але пакуль не з'явіўся гэты « *меч помсты* » (роля, прыпісаная 4-му ^{пакаранню} ў Лев.26:25), узброеныя пратэстанты ўжо змагаліся з ім, але не змаглі яго перамагчы. Мужчыны, пратэстанты, французы і немцы, і англікане, усе такія ж жорсткія, як і яна, будуць змагацца з ёй з 16-га ^{стагоддзя}, наносячы ёй смяротныя ўдары, таму што іх вера вышэй за ўсё палітычная.

Верш 5: « *І дадзены яму вусны, якія гавораць пагардлівыя словы і блюзнерства; і дадзена яму ўлада дзейнічаць сорак два месяцы.* »

Гэтыя словы ідэнтычныя тым, якія мы чытаем у Дан.7:8, якія тычацца рымскага папскага «*маленькага рога*», які ўзвышаецца пасля «*дзесяці рагоў*» еўрапейскіх каралеўстваў. Тут мы знаходзім яго «*нахабства*», але тут Дух дадае «*блюзнерства*» або ілжывыя прэтэнзіі і рэлігійную хлусню, на якой быў пабудаваны «*яго поспех*». Бог пацвярджае сваё праўленне «*1260*» фактычных гадоў, прадстаўленых у біблейскай прарочай форме «*сорак два месяцы*», у адпаведнасці з кодам «*дзень за год*» Ез.4:5-6.

Верш 6: « *І адкрыла яна вусны свае, каб ганіць Бога, каб ганіць імя Ягонае, і жытло Ягонае, і тых, што жывуць у небе.* »

Тут я павінен звярнуць увагу на агульнае значэнне, якое чалавецтва надае слову «*блюзнерства*» або абразе. Гэтая канцэпцыя памылковая, таму што, пазначаючы хлусню, «*блюзнерства*» зусім не мае выгляду абразы, а тыя, што Бог прыпісвае папскаму Рыму, маюць, наадварот, выгляд фальшывай і падманлівай святасці.

Папскія вусны «*вымаўляюць блюзнерства супраць Бога*»; што пацвярджае яго асобу ў Дан.11:36, дзе мы чытаем: «*Кароль зробіць тое,*

што паждае; ён будзе ўзвышацца, ён будзе хваліцца вышэй за ўсіх багоў, і ён будзе гаварыць неверагодныя рэчы супраць Бога багоў; ён будзе квітнець, пакуль не скончыцца гнеў, бо тое, што вызначана, будзе выканана. » Дух прыпісвае папскаму рэжыму хлусню або « блюзнерства », якія характарызуюць усе яго рэлігійныя дактрыны; « супраць Бога, каб блюзнерыць імя Яго », яна марна ўжывае імя Бога, скажае яго характар, прыпісваючы яму забойчыя д'ябальскія дзеянні; « яго скініі », гэта значыць, яго духоўнай святыні, якая з'яўляецца яго Асамблеяй, яго абранасцю; « і тых, хто жыў на нябёсах », таму што ён прадстаўляе неба і яго жыхароў у зманлівым выглядзе, узгадваючы ў сваіх догмах нябесныя пекла, спадчыну грэкаў, якія размясцілі іх пад зямлёй, рай і чыснец. « Жыхары неба », чыстыя і святыя, пакутуюць і абураюцца тым, што ім несправядліва прыпісваецца ўзор бязбожнасці і жорсткасці, навеяны людзям зямным дэманічным лагерам.

Верш 7: « I дадзена было яму весці вайну са святымі і перамагчы іх. I дадзена Яму ўлада над кожным племенем, народам, мовай і народам. »

Гэты верш пацвярджае паведамленне Дан.7:21: « Я бачыў, як гэты рог вядзе вайну супраць святых і перамагае іх ». Еўрапейскае і сусветнае хрысціянства сапраўды з'яўляецца мішэнню, паколькі рымска-каталіцкая вера была навязана ўсім еўрапейскім народам, якія складаліся, па сутнасці, з « плямёнаў, народаў, моў і нацый », якія былі грамадзянска незалежнымі. Яе « ўлада над кожным племенем, народам, мовай і нацыяй » пацвярджае яе вобраз « прастытуткі Вавілона вялікага » з Адкр. 17:1, які прадстаўляе яе « сядзячай на многіх водах »; « воды », якія сімвалізуюць « народы, натоўпы, народы і мовы » паводле Ап.17:15. Мы можам з цікавасцю адзначыць адсутнасць слова « племя » ў гэтым раздзеле 17. Прычына заключаецца ў канчатковым кантэксце мэтавай эпохі, якая тычыцца Еўропы і заходняга хрысціянства, у якой племянная форма была заменена рознымі нацыянальнымі формамі.

З іншага боку, у кантэксце пачатку ўсталявання папскага рэжыму еўрапейскае насельніцтва было па сутнасці арганізавана ў « плямёны », як рымская Галія, раз'яднаныя і агульныя рознымі « мовамі » і дыялектамі. Храналагічна Еўропа была населена « плямёнамі », затым « народамі », падпарадкаванымі каралям, і, нарэшце, з 18-м ^{стагоддзем}, рэспубліканскімі « нацыямі », такімі як Злучаныя Штаты Паўночнай Амерыкі, якія складаюць яе важны вынік. Канстытуцыя «народаў» абумоўлена падпарадкаваннем рымскаму папскаму рэжыму, таму што менавіта ён прызнае і ўсталёўвае ўладу каралёў хрысціянскай Еўропы, пачынаючы з Хлодвіга 1-га ^{караля} франкаў.

Верш 8: « I пакланяцца яму ўсе, хто жыў на зямлі, чыё імя не было запісана ад заснавання сьвету ў кнізе жыцця Ягняці, забітага. »

У апошні час, калі сімвал « зямля » пазначае пратэстанцкую веру, гэта паведамленне набывае дакладнае значэнне: усе пратэстанты будуць пакланяцца каталіцкай веры; усе, акрамя выбраных, якім Дух тонка дае гэтае вызначэнне: « тыя, чыё імя ~~не было запісана~~ ад заснавання сьвету ў кнізе жыцця Ягняці, забітага. » I тут я нагадваю, што яе выбранымі

прадстаўнікамі з'яўляюцца « *грамадзяне царства нябеснага* », а не паўстанцы, якія з'яўляюцца « *жыхарамі зямлі* ». Факты сведчаць аб праўдзівасці гэтага прароцкага абвяшчэння, сфармуляванага Духам Божым. Таму што з самага пачатку Рэфармацыі, за выключэннем выпадку П'ера Вальдо ў 1170 г., пратэстанты абагаўлялі каталіцкую веру, ушаноўваючы яе «нядзелю», успадкаваную ад паганскага імператара Канстанціна 1³ 7 сакавіка 321 г. Гэта абвінавачванне рыхтуе тэму другі « *звер* », прадстаўлены ў вершы 11.

Верш 9: « *Хто мае вушы, няхай слухае!* »

Хто мае « *вуша* » праніклівасці, адкрытыя Богам, зразумее пасланне, прапанаванае Духам.

Аб'ява аб пакаранні, выкананым мячом помсты французскага нацыянальнага атэізму

Верш 10: « *Калі хто вядзе ў палон, той пойдзе ў палон; калі хто забівае мячом, той павінен быць забіты мячом. Гэта стойкасць і вера святых.* »

Езус Хрыстус нагадвае аб мірнай пакорлівасці, якой заўсёды патрабуе ад сваіх выбраннікаў. Як першыя мучанікі, абраныя чыноўнікі жорсткага папскага праўлення павінны змірыцца з лёсам, які падрыхтаваў ім Бог. Але ён абвяшчае, што будзе яго справядлівасць, якая ў свой час пакарае рэлігійныя патрабаванні каралёў і пап, а таксама іх духавенства. « *Завёўшы* » выбраннікаў у няволю, яны самі трапяць у турмы французскіх рэвалюцыянераў. А « *забіўшы мячом* » выбраных, якіх любіў Езус, самі будуць забітыя помслівым « *мячом* » Бога, ролю якога выканае гільяціна тых жа французскіх рэвалюцыянераў. Менавіта праз Французскую рэвалюцыю Бог адкажа на жаданне **помсты**, выражанае крывёю мучанікаў у Ап. 6:10: « *Яны закрычалі моцным голасам, кажучы: « Як доўга ты марудзіш, Настаўнік святы і праўдзівы! каб судзіць і адпомсціць за кроў нашую тым, што жывуць на зямлі? ». І рэвалюцыйная гільяціна « ўразіць смерцю каталіцкіх дзяцей » манархіі і папскага рымскага духавенства, як было абвешчана ў Адкр.2:22. Але сярод яго ахвяр мы знойдзем таксама крывадушных пратэстантаў, якія блыталі веру з грамадзянскімі палітычнымі поглядамі і з « *мячом* » у руках абаранялі свае асабістыя погляды, рэлігійную і матэрыяльную спадчыну. Такімі былі паводзіны Жана Кальвіна і яго злавесных і крываваых супрацоўнікаў у Жэневе. Спасылаючыся на дзеянні, здзейсненыя ў 1793 і 1794 гадах, прароцтва ўводзіць нас у кантэкст доўгага рэлігійнага міру, усталяванага на «150» гадоў, прадказаных прароцкімі « *пяццю месяцамі* » з Ап.9:5-10. Але пасля 1994 года, у канцы гэтага перыяду, з 1995 года права «*забіваць* » па рэлігійных матывах было адноўлена. Тады патэнцыйным ворагам відавочна становіцца ісламская рэлігія да яе ваяўнічага пашырэння, якое прывядзе да «Трэцяй сусветнай вайны» паміж 2021 і 2029 гадамі. Незадоўга да вяртання Хрыста, якое чакаецца вясной 2030 года, з'явіцца другі « *звер* ». у гэтай главе 13.*

Другі звер: які паўстае з зямлі

Апошні бой Цмока - Ягняці

Верш 11: « *І ўбачыў я іншага звера, які выйшаў з зямлі, у якога былі два рогі, як у ягняці, і які гаварыў, як цмок.* »

Ключ да вызначэння слова « зямля » знаходзіцца ў Быц.1:9-10: « *Сказаў Бог: хай збяруцца воды, якія пад небам, у адно месца, і хай з'явіцца суша. Так яно і было. Бог назваў сушу зямлёй, а масу вады назваў морам. Бачыў Бог, што гэта добра.* »

Такім чынам, як сухая « зямля » выйшла з « мора » на другі дзень стварэння зямлі, так і гэты другі « звер » выйшаў з першага. Гэты першы « звер », які пазначае каталіцкую рэлігію, другі, які з яе паходзіць, датычыцца пратэстанцкай рэлігіі, гэта значыць рэфармацкай царквы. Гэта дзіўнае адкрыццё, аднак, больш не павінна нас здзіўляць, паколькі даследаванні ў папярэдніх раздзелах адкрылі нам у дадатковым выглядзе духоўны статус, які Бог надае ў сваім Боскім судзе гэтай пратэстанцкай рэлігіі, якая пасля перыяду пад назвай « *Фіятыр* », не пагаджаецца завяршыць распачатую рэформу. Тым не менш, гэта завяршэнне патрабавалася ўказам Дан.8:14, якому яна абавязана Божым пасланнем Адкр.3:1: « *Кажуць, што ты жывы; і ты мёртвы* ». Гэтая духоўная смерць кідае яе ў рукі д'ябла, які сваім натхненнем рыхтуе яе да сваёй « *бітвы Армагедон* », Ап 16,16, апошняй гадзіны зямнога граху. Менавіта ў час гэтага апошняга выпрабавання веры, прадказанага ў пасланні, скіраваным да яе тагачасных слуг-адвентыстаў у *Філадэльфіі*, яна возьме на сябе нецярпімыя ініцыятывы, якія зрабяць яе « *зверам, які паўстае з зямлі* ». У яе ёсць « *два рогі* », якія апраўдваюцца і ідэнтыфікуюцца ў наступным вершы 12. Бо аб'яднання ў экуменічны саюз, пратэстанцкая і каталіцкая рэлігіі аб'яднаны ў сваёй барацьбе супраць дня адпачынку, асвячонага Богам у сапраўдны сёмы дзень тыдня; субота ці субота габрэяў, але таксама Адама, Ноя, Майсея і Ісуса Хрыста, якія не ставілі пад сумнеў падчас свайго служэння і навучання на зямлі, таму што абвінавачванні ў парушэнні суботы, вылучаныя супраць Ісуса з боку мяцежных габрэяў, былі беспадстаўнымі і неапраўдана. Наўмысна здзяйсняючы цуды ў суботу, яго матывацыяй было пераасэнсаваць сапраўдную Божую канцэпцыю адпачынку ў суботу. Гэтыя дзве рэлігіі, якія сцвярджаюць, што збаўленне атрымала « *ягня, якое бярэ на сябе грахі свету* », цалкам заслугоўваюць для сваіх апісальных крытэрыяў вобраз « *ягня, якое гаворыць, як цмок* ». Таму што прапаганда нецярпімасці да тых, хто назірае за шабашам, і яны пойдучь так далёка, што асудзяць на смерць, гэта сапраўды адкрытая вайна, стратэгія « *цмока* », які зноў з'яўляецца.

Верш 12: « *Яна выкарыстоўвала ўсю ўладу першага звера ў яго прысутнасці, і прымусіла зямлю і яе жыхароў пакланяцца першаму зверу, смяротная рана якога была загоена.* »

Мы назіраем своеасаблівую эстафету, каталіцкая вера ўжо не дамінуе, а свой былы аўтарытэт перадаецца пратэстанцкай рэлігіі. Гэта таму, што гэтая пратэстанцкая рэлігія афіцыйна з'яўляецца самай магутнай краінай на зямлі: Злучаныя Штаты Паўночнай Амерыкі або ЗША ўжо дасягнулі зліцця еўрапейскіх і амерыканскіх пратэстанцкіх рэлігій, уключаючы адвентысцкі інстытут. з 1995 г. Новы « *Вавілон* » зямлі вымушаны рэлігійна змяшчаць,

паколькі яны пабудаваны, прымаючы імігрантаў розных рэлігійных канфесій. Калі людзі лічаць гэтыя рэчы нармальнымі з-за іх павярхоўнага розуму і сваёй рэлігійнай незацікаўленасці, са свайго боку, Бог-стваральнік, які не змяняецца, таксама не змяняе свайго меркавання, і ён карае гэтае непаслушэнства, якое ігнаруе яго гістарычныя ўрокі, засведчаныя ў Бібліі. . Абараняючы, у сваю чаргу, рымскую нядзелю першага дня, дзень адпачынку, устаноўлены Канстанцінам I ' другі пратэстанцкі « звер » « стварыў першае каталіцкае культ зверам », які прызнаў яго афіцыйным рэлігійным статусам і даў яму сваю назву». Нядзеля» ўводзяць у зман. Дух нагадвае нам, што гэты апошні саюз паміж пратэстантамі і католікамі стаў магчымым таму, што « *смяротная рана* », нанесеная « *зверам, які ўзыходзіць з бездані* », была « *загоена* ». Ён адклікае яго, таму што ў другога зверам не будзе такой магчымасці вылечыцца. Ён будзе знішчаны слаўным прыходам Ісуса Хрыста.

Верш 13: « *Яна рабіла вялікія цуды, нават спускаючы агонь з неба на зямлю на вацах у людзей.* »

Пасля перамогі над Японіяй у 1945 г. пратэстанцкая Амерыка стала першай ядзернай дзяржавай на зямлі. Яго вельмі высокія тэхналогіі пастаянна пераймаюцца, але ніколі не роўныя; ён заўсёды на крок наперадзе сваіх канкурэнтаў або праціўнікаў. Гэта першыства будзе пацверджана ў кантэксце «Трэцяй сусветнай вайны», дзе, паводле Дан.11:44, яна знішчыць свайго ворага, Расію, краіну «цара паўночнага» ў гэтым прароцтве. Тады яго аўтарытэт будзе велізарным, і тыя, хто выжыў пасля канфлікту, ашаламлены і захоплены, давераць яму свае жыцці і прызнаюць яго ўладу над усім чалавечым жыццём. « *Агонь з неба* » належаў толькі Богу, але з 1945 года Амерыка валодае і кантралюе яго. Яна абавязана яму сваёй перамогай і ўсім сваім цяперашнім прэстыжам, які будзе расці далей з яе перамогай у будучай ядзернай вайне.

Верш 14: « *І яна ашукала тых, што жывуць на зямлі, знакамі, якія ёй было дадзена зрабіць перад зверам, кажучы тым, што жывуць на зямлі, каб зрабіць выяву зверам, які меў рану ад мяча. і хто жыў.* »

Тэхнічных « *вундэркіндаў* » незлічоная колькасць. « *Жыхары зямлі* » трапілі ў залежнасць ад усіх яе вынаходак, якія паглынаюць іх жыццё і думкі. Пакуль Амерыка не просіць іх пазбавіць сябе гэтых гаджэтаў, якія займаюць іх душы, як наркаманы, « *людзі зямлі* » гатовыя ўзаконіць рэлігійную нецярпімасць да «вельмі маленькай групы», « *рэшткі жанчыны* » Адкр.12:17. «... *стварэнне вобразам зверам* » прадугледжвае капіраванне дзеянняў каталіцкай рэлігіі і прайграванне іх пад уладай пратэстантаў. Гэта вяртанне да жорсткасці розуму будзе грунтавацца на двух дзеяннях. « *Ацалелыя* » перажывуць жудасныя дзеянні вайны, і Бог пастаянна і паступова будзе паражаць іх «*сямю апошнімі пошасцямі свайго гневу* », апісанымі ў Адкрыцці 16.

Нядзельны дэкрэт аб смерці

Верш 15: « *І дадзена яму ажывіць вобраз зверам, каб гаварыў вобраз зверам, і каб усе, хто не пакланяецца вобразу зверам, былі забітыя.* »

План д'ябла, натхнёны Богам, аформіцца і здзейсніцца. Дух паказвае форму крайняй меры, якая будзе прынята ў шостаі з «сямі апошніх пошасцяў». Афіцыйным указам, прынятым усімі ацалелымі паўстанцамі на зямлі, будзе вырашана, што ў перыяд з ранняй вясны да 3 красавіка 2030 г. будуць забітыя апошнія адвентысты сёмага дня, якія захоўваюць суботу. Лагічна, што гэтая дата адзначае год вяртання ў славе Ісуса Хрыста. Вясна гэтага 2030 года абавязкова з'яўляецца момантам, калі Ён умешваецца, каб прадухіліць здзяйсненне катастрафічнага плана паўстанцаў супраць Яго выбраных, якіх Ён прыходзіць выратаваць, « *скараціўшы дні* » іх « *вялікай бяды* » (Мц. 24: 22).

Верш 16: « *І яна зрабіла так, каб усе, і малыя і вялікія, багатыя і бедныя, вольныя і рабы, атрымалі пячатку на правай руцэ сваёй або на лбе сваім,* »

Прынятая мера дзеліць тых, хто перажыве эпоху, на два лагеры. Паўстанцаў ідэнтыфікуюць па « *знаку* » чалавечай улады, які пазначае каталіцкую «нядзелю», старажытны «дзень няскоранага сонца», накладзены адным з яго прыхільнікаў, рымскім імператарам Канстанцінам I пачынаючы з 7 сакавіка 321 года. « *Знак* » атрымліваецца « *на руку* », таму што гэта чалавечая «праца», якую Езус судзіць і асуджае. Яе таксама прымаюць « *на чале* », што сімвалізуе асабістую волю кожнага чалавечага стварэння, чыя адказнасць цалкам падпадае пад справядлівы суд Бога-Створцы. Каб пацвердзіць у Бібліі гэтую інтэрпрэтацыю сімвалізму « *рукі* » і « *лба* », ёсць гэты верш з Друг.6:8, дзе Бог кажа пра свае заповедзі: « *Звяжы іх у знак на руках сваіх.* », і яны будуць **як павязкі між вачэй вашых.** »

Папярэднія рэпрэсіі

Верш 17: « *і каб ніхто не мог купіць або прадаць, не маючы кляйма, імя звера або лічбы яго імя.* »

За гэтым словам « *асоба* » стаіць лагер святых адвентыстаў, якія засталіся вернымі субоце, асвячонай Богам. Таму што адмаўляючыся шанаваць « *метка* », у нядзелю, астатняй частцы першага язычніцкага дня, яны адкладаюцца. Першапачаткова яны сталі ахвярамі добра вядомага ў амерыканцы «байкоту» супраць апанентаў, якія супраціўляліся ім. Каб мець права гандляваць, трэба ўшаноўваць « *знак* », у нядзелю, што тычыцца пратэстантаў, « *імя звера* », «намесніка Сына Божага», што тычыцца католікаў, або « *лік яго імя* », або нумар 666.

Верш 18: « *Гэта мудрасць. Хто мае розум, няхай палічыць лік звера. Бо гэта лік чалавека, і яго лік шэсьцьсот шэсьцьдзсят шэсьць.* »

Чалавечай мудрасці недастаткова, каб зразумець пасланне Духа Божага. Гэта абавязкова павінна быць атрымана ў спадчыну ад яго, як у выпадку з Саламонам, чыя мудрасць пераўзышла мудрасць усіх людзей і зрабіла сабе рэпутацыю па ўсёй вядомай зямлі. Да прыняцця арабскіх лічбаў у габрэяў, грэкаў і рымлян літары іх алфавіта таксама мелі значэнне шыфра, так што складанне значэнняў літар, якія складаюць слова, вызначае яго лік. Мы атрымліваем гэты шляхам "разлікаў", як паказвае верш. «... *лік яго імя* » - гэта « *666* », гэта значыць *лік*, атрыманы шляхам складання лікавых

значэнняў рымскіх літар, якія змяшчаюцца ў яго лацінскім імені «VICARIVS FILII DEI»; тое, што прадэманстравана ў вывучэнні раздзела 10. Гэтае імя само па сабе з'яўляецца найбольшым « *блюзнерствам* » або « *хлуснёй* » з яго сцвярджэнняў, таму што Ісус ні ў якім разе не даў сабе «замену», што азначае слова «вікарыі».

Адкрыццё 14 : Час адвэнтызму сёмага дня

Пасланне трох анёлаў – жніво – ураджай

Гэта раздзел, прысвечаны перыяду паміж 1843 і 2030 гадамі.

У 1843 г. асаблівае выкарыстанне прароцтва Дан.8:14 прымусіла «адвентыстаў» чакаць вяртання Ісуса Хрыста, прызначанага на вясну гэтай даты. Гэта пачатак чарады выпрабаванняў веры, дзе цікавасць да духу прароцтва, а менавіта да « *сведчання Ісуса* » паводле Ап. Хрыстос пад рознымі рэлігійнымі этыкеткамі. Прадэманстраваныя паасобку « **работы** » дазваляюць выбар ці не. Гэтыя працы можна абагульніць двума магчымымі выбарамі: прыняцце або адмова ад атрыманага святла і яго боскіх патрабаванняў.

У 1844 годзе, пасля новага чакання, запланаванага на восень 1844 года, Езус павядзе сваіх абраных да місіі завяршэння працы Рэфармацыі, якая пачынаецца з аднаўлення практыкі суботы, асвячонай Богам ад стварэння свету. Гэта найважнейшы прадмет « *святасці* », які « *апраўдаецца* » з 1844 г., калі гэтае парушэнне было даведзена да ведама яго слуг. Гэты пераклад Дан.8:14, перакладзены да майго служэння як: « *дзе тысячы трыста вечара, і святыня будзе ачышчана* », з'яўляецца сапраўдным, у адпаведнасці з арыгінальным габрэйскім тэкстам: « *дзе тысячы трыста вечара і святасць будзе апраўдана* ». Кожны можа выявіць, што парушэнне Божай суботы з 321 года суправаджаецца шматлікімі іншымі адмовамі ад дактрынальных ісцін, устаноўленых Богам у часы апосталаў. Пасля 1260 гадоў хлуслівых панаванняў, дэструктыўныя пераемнікі веры, папства пакінулі ў пратэстанцкай дактрыне шмат хлусні, невыноснай для Бога праўды. Вось чаму ў гэтым раздзеле 14 Дух прадстаўляе тры асноўныя тэмы, якія з'яўляюцца паслядоўна: місія адвентыстаў або пасланне « *трох анёлаў* »; « *Жніво* » канца свету, сартаванне і захапленне абраных; « *збор вінаграду* » вінаграду гневу, канчатковае пакаранне ілжывых пастыраў, ілжэрэлігійных настаўнікаў хрысціянства.

З 1844 г. вучылі абараняць абраных ад Бога гневу, апошняя выпрабаванне зарэзервавана да крайняга канца часу, дадзенага чалавецтву, каб размясціцца паміж выяўленай боскай воляй і непакорлівым чалавечым патрабаваннем, якое ўпала ў найбольш поўнае вераадступніцтва. Але зроблены выбар мае наступствы для ўсіх тых, хто памёр пасля 1844 г. Толькі асвечаныя і верныя абраныя « *паміраюць у Госпадзе* » згодна з вучэннем верша 13, дзе яны аб'яўляюцца « *благаслаўлёнымі* », гэта значыць атрымальнікамі ласкі Хрыстус, з усім сваім благаслаўленнем, ужо пацверджаным у пасланні, скіраваным да анёла « *Філадэльфіі* », якое тычыцца іх, таму што недастаткова быць ахрышчаным «адвентыстам», каб Бог лічыў іх абранымі.

З іншага боку, калі падрабязнасці пакінутасці яшчэ не высветлены, істотныя моманты падкрэсліваюцца і абагульняюцца Духам у форме «пасланняў трох анёлаў» у вершах 7-11. Гэтыя паведамленні ідуць адно за адным у пераемнасць наступстваў.

Я нагадваю гэта тут, пасля нататкі на вокладцы на старонцы 2 гэтай працы, гэтыя тры паведамленні вылучаюць тры паведамленні, ужо выяўленыя ў сімвалічных выявах у кнізе Данііла ў Дан.7 і 8. Іх напамін, у гэтым раздзеле 14 Адкрыцця, падкрэслівае і пацвярджае надзвычайную важнасць, якую надае ім Бог.

Адкупленыя адвентысты перамаглі

Верш 1: « *Я ўбачыў, і вось, Ягня стаіць на гары Сіён, і з ім сто сорак чатыры тысячы [людзей], у якіх на ілбах напісана яго імя і імя яго Айца.* »

« *Гара Сіён* » адносіцца да месца ў Ізраілі, дзе быў пабудаваны Ерусалім. Ён сімвалізуе надзею на збаўленне і форму, якую гэтае збаўленне прыме пасля заканчэння выпрабаванняў зямной і нябеснай веры. Гэты праект будзе цалкам выкананы пры абнаўленні ўсяго, што тычыцца *зямлі і неба*, паводле Адкр.21:1. « *144 000 [чалавек]* » сімвалізуюць выбраных

Хрыстом паміж 1843 і 2030 гадамі, а менавіта хрысціян-адвентыстаў, правераных, правераных і зацверджаных Езусам Хрыстом, чый суд прымяняецца калектыўна і індывідуальна. Калектыўны суд ацэньвае інстытуцыю, а індывідуальны суд тычыцца кожнага стварэння. « 144 000 [чалавек] » прадстаўляюць абраных Езусам Хрыстом з ліку паслядоўнікаў адвентысцкай веры. Гэта лічба выключна сімвалічная, а сапраўдная колькасць абраных - таямніца, вядомая і ахоўваемая Богам. Прычыну іх выбару мы можам зразумець з азначэння прапанаванага малюнка. *На іх ілбах*, сімвале іх волі і думак, напісана « *імя ягняці* », Ісуса і « *імя яго Айца* », *Бога, аб'яўленага ў старым саюзе*. Гэта азначае, што яны знайшлі і прайгралі вобраз Бога, які Бог-стварэльнік даў першаму чалавеку перад грахам, калі сфармаваў яго і даў яму жыццё; і гэта вобраз яго персанажа. Яны складаюць плён, які Бог хацеў атрымаць, адкупіўшы ў Езусе Хрысце грахі сваіх адзіных верных выбраннікаў. Здаецца, што на лбе выбраных абраных, альбо ў іх духу, іх думках і іх волі, знойдзена пячатка Бога з Адкр.7:3, альбо субота чацвёртай запаведзі Дэкалогу і непадзельны характар ягняці Ісуса Хрыста і аб'яўлення Яго ў Старым Запавеце як Айца, Бога Творцы. Такім чынам, сапраўдная хрысціянская вера не супрацьстаіць рэлігійным нормам, звязаным з Сынам і Айцом, як сцвярджаюць паслядоўнікі Рымскай нядзелі, калі не на словах, то прынамсі на справе.

Верш 2: « *І пачуў я голас з неба, як шум водаў многіх, як голас грому вялікага; і голас, які я чуў, быў падобны да голасу арфістаў, якія граюць на сваіх арфах.* »

Супярэчлівыя персанажы, згаданыя ў гэтым вершы, насамрэч узаемадапаўняюць адзін аднаго. « *Вялікія воды* » сімвалізуюць мноства жывых істот, якія, выяўляючыся, набываюць выгляд « *вялікага грому* ». Наадварот, праз вобраз « *арфы* » Бог паказвае дасканалую гармонію, якая яднае Яго пераможныя стварэнні.

Верш 3: « *І спявалі новую песню перад тронам і перад чатырма жывымі істотамі і старцамі. І ніхто не мог навучыцца песні, акрамя ста сарака чатырох тысяч, выкупленых з зямлі.* »

Бог пацвярджае і падкрэслівае тут вельмі высокае асвятчэнне «адвентысцкай» веры, устаноўленай з 1843-44 гг. Яе абраныя прадстаўнікі адрозніваюцца ад іншых сімвалізаваных груп; « *трон, чатыры жывыя істоты і старэйшыны* »; апошні абазначае ўсіх адкупленых ад вопыту, пражытага на зямлі. Але Божае Аб'яўленне, якое называецца Адкрыццём, датычыцца толькі двухтысячагадовай хрысціянскай веры, якую ўказ Дан.8:14 падзяляе на дзве паслядоўныя фазы. Да 1843-44 г. абраныя сімвалізавалі 12 « *старэйшых* » з « 24 », прыведзеных у Адкр.4:4. Астатнія 12 « *старцаў* » - гэта адвентысцкія « *12 каленаў* », « *запячатаныя* » ў Адкр.7:3-8 з 1843-44 гг.

Верш 4: « *Гэта тыя, што не апаганіліся жанчынамі, бо яны нявінныцы; яны ідуць за ягнём, куды б ён ні пайшоў. Яны былі выкуплены з людзей, як першыны для Бога і для Ягняці;* »

Словы гэтага верша прымяняюцца толькі ў духоўным сэнсе; слова « *жанчыны* » абазначае хрысціянскія цэрквы, якія ўпалі ў вераадступніцтва з

моманту свайго паходжання, напрыклад, рымска-каталіцкая вера, або з 1843-44 гг., для пратэстанцкай веры, і з 1994 г., для інстытуцыйнай адвентысцкай веры. Згаданая «загана» накіравана на грэх, які з'яўляецца вынікам парушэння боскага закону і «платай за які з'яўляецца смерць», паводле Рым.6:23. Каб пазбавіць іх ад практыкі граху, Езус Хрыстус асвяціў, акрамя сімвалічных «144 000 [чалавек]». Іх «цнатлівасць» таксама духоўная, і гэта вызначае іх як «чыстых» істот, чыя справядлівасць была выбелена крывёй, пралітай Езусам Хрыстом ад іх імя. Спадчыннікаў граху і яго апаганення, як і ўсіх нашчадкаў Адама і Евы, прызнаная Езусам Хрыстом вера дасканала «ачысціла». Але каб гэтая вера была эфектыўна прызнана Езусам Хрыстом, гэтае ачышчэнне павінна быць рэальным і канкрэтызаваным у іх «справах». Такім чынам, гэта прадугледжвае адмову ад грахоў, атрыманых у спадчыну ад ілжэхрысціянскіх, габрэйскіх ці, у больш шырокім сэнсе, монатэістычных рэлігій. І ў сваім прароцкім аб'яўленні Бог асабліва звяртае ўвагу на невыкананне парадку часу, які Ён усталяваў з першага тыдня стварэння Зямлі і яе нябеснай сістэмы.

За вобразам «*спяваць новую песню*» стаіць пэўны вопыт, які зведалі толькі «144 000 [чалавек]» запячатаны. Пасля «*песні Майсея*», якая святкавала слаўны выхад з Егіпта, сімвал граху, «*песня*» «144 000» абраных святкуе іх вызваленне ад граху, таму што яны падпарадкоўваліся ўказу Дан.8:14 і ўдзельнічалі ў іх асвячэння, жаданага і нават патрабаванага Богам з 1843-44 гг. У гэты дзень нябесная візія нагадала пра ачышчэнне грахоў, здзейсненае на крыжы Галгофы смерцю Ісуса Хрыста. Гэта пасланне было адначасова папрокам і вучэннем, якое Бог прадставіў пратэстанцкім вернікам, якія былі спадкаемцамі Рымскай нядзелі і некаторых іншых яго ілжывых грахоў. У тыпалогіі габрэйскіх абрадаў гэтае «*ачышчэнне ад грахоў*» было восеньскім рэлігійным святам, падчас якога кроў забітага казла прыносілася ў самае святое месца на вечку міласэрнасці, размешчанае ў гэтым недаступным месцы і забароненым для астатняй часткі свету. час года. Кроў гэтага казла, сімвалічны вобраз граху, прадказвала кроў Ісуса Хрыста, які сам стаў носьбітам грахоў сваіх выбраннікаў, каб замест іх загладзіць заслужанае пакаранне; Сам Ісус быў зроблены грахам. У гэтай цырымоніі казёл сімвалізуе грэх, а не Хрыста, які яго нясе. Менавіта гэта фізічнае перамяшчэнне першасвятара ад дазволенага святога месца да забароненага Святога святых на працягу астатняй часткі года, што гэты верш намякае, калі ён кажа: «*Ягня ідуць за ягнём, куды б ён ні пайшоў*». Прыгадваючы гэтую сцэну ў бачанні 23 кастрычніка 1844 г., Дух Хрыста нагадаў сваім выбраным несвядомым спадкаемцам аб дактрынальных ілжывасцях, аб забароне граху. Такім чынам, пачынаючы з 1844 г., практыкаваны грэх добраахвотнага паходжання, як у выпадку Рымскай нядзелі, робіць немагчымымі адносіны з Богам, а пакінуты грэх дазваляе пашырэнне гэтых адносін, якія прыводзяць адпаведнага выбранага да паўнаты свайго асвячэння праз прыняцце, разуменне і ўвядзенне ў дзеянне аб'яўленай боскай праўды.

Лічачыся «*першаплодам для Бога і для Ягняці*», яны складаюць лепшае, што Бог знайшоў у сваім выбары зямных абраных. У габрэйскіх

абрадах « *першыя плады* » абвяшчаліся « *святымі* ». Ахвяры гэтых першых пладоў жывёл і гародніны былі зарэзерваваны для Бога, каб ушанаваць яго і адзначыць удзячнасць людзей за яго дабрыню і шчодрасць. Іншая прычына, па сутнасці, « *святых першых пладоў* » — гэта прыняцце імі аб'яўленага ім боскага святла ва ўсёй яго паўнаце, таму што яны жывуць у часе канца, дзе аб'яўленае святло дасягае свайго апагею, свайго духоўнага зеніту.

Верш 5: « *і не было хлусні ў вуснах іхніх, бо яны беззаганныя.* »

Сапраўдна абраны, народжаны з праўды новым нараджэннем, можа ненавідзець толькі « хлусню », у якой не знаходзіць задавальнення. Хлусня агідная, таму што яна прыносіць толькі шкодныя наступствы і прымушае пакутаваць добрых людзей. Той, хто верыць у « *хлусню* », перажывае боль расчаравання, горыч падману. Ніхто, абраны Хрыстом, не можа атрымліваць асалоду ад спакушэння і падману сваіх блізкіх. З іншага боку, праўда супакойвае, яна пазытыўна будзе адносіны з сапраўднымі братамі, але перш за ўсё з Богам, Стварыцелем і Адкупіцелем нашага збаўлення, які патрабуе і ўзвышае сваё імя як « *Бог праўды* ». Такім чынам, больш не здзяйсняючы дактрынальны грэх, падпарадкоўваючыся аб'яўленай праўдзе, абраны сам Бог праўды лічыць « *непакараным* ».

Пасланне ад першага анёла

Верш 6: « *Я ўбачыў іншага анёла, які ляцеў праз сярэдзіну неба, які меў вечнае Евангелле, каб абвяшчаць яго жыхарам зямлі, кожнаму народу, кожнаму племені, кожнаму языку і кожнаму народу.* »

« *Іншы анёл* » або іншы веснік абвяшчае поўнае боскае святло, якое сімвалізуецца « *сярэдзінай неба* » або зенітам сонца. Гэтае святло звязана з « *Евангеллем* » або « *добрай навіной* » аб збаўленні, якое прынёс Езус Хрыстус. Яго называюць « *вечным* », таму што яго пасланне аўтэнтчнае і не змяняецца з часам. Такім чынам, Бог пацвярджае, што гэта адпавядае таму, чаму вучылі апосталы Ісуса Хрыста. Гэта вяртанне да ісціны адбылося з 1843 г. пасля шматлікіх скажэнняў, атрыманых у спадчыну ад рымска-каталіцкай веры. Абвяшчэнне з'яўляецца універсальным па аналогіі з паведамленнем, прадстаўленым у Данііла 12:12, якое паказвае боскае благаслаўленне працы адвентыстаў. « *Вечнае Евангелле* » згадваецца тут пад аспектам сапраўднага плёну веры, у адпаведнасці з боскім патрабаваннем, выяўленым ва ўказе Данііла 8:14. Цікавае да прарочага слова з'яўляецца законным плёнам нормы « *вечнае Евангелле* ».

Верш 7: « *Ён сказаў моцным голасам: пабойцеся Бога і ўзьнясеце Яму славу, бо прыйшла гадзіна суду Ягонага; і пакланяцца таму, хто стварыў неба і зямлю, і мора і крыніцы водаў.* »

У вершы 7 першы анёл асуджае парушэнне суботы, якая праслаўляе ў чароўным дэкалогу славу Бога-творцы. Такім чынам, ён запатрабаваў яго аднаўлення з кастрычніка 1844 г., але з вясны 1843 г. усклаў віну за сваё парушэнне на пратэстантаў.

Пасланне ад другога анёла

Верш 8: « *І іншы, другі анёл ішоў за ім, кажучы: Вавілон вялікі ўпаў, ён нападў усе народы віном гневу распусты сваёй.* »

У вершы 8 другі анёл раскрывае велізарную віну Рымскай папскай каталіцкай царквы, якая спакусіла і падманула людзей, перайменаваўшы язычніцкі «дзень сонца» Канстанціна I ^{пасля} перакладу «дня Гасподняга» мантажнай лаціны, якая гэта паходжанне яго «нядзелі»: dies dominica. Двойчы паўтораны выраз: « *Вавілон Вялікі ўпаў, упаў* » пацвярджае, што для яго і тых, хто яго ўспадкуе, час Божага цяплення канчаткова скончыўся. Індывідуальнае навяртанне застаецца магчымым, але толькі коштам прынясення плёну, або « **справаў** » пакаяння.

Напамін: « *ён упаў* » азначае: ён узяты і пераможаны Богам **праўды**, як горад трапляе ў рукі свайго ворага. Пасля 1843 года, паміж 1844 і 1873 гадамі, ён падымае і асвятляе для сваіх верных слуг адвентыстаў сёмага дня « *таямніцу* », якая характарызуе гэта ў Ап.17:5. Спакушэнне яго **хлуснёй** губляе сваю эфектыўнасць.

У 8-м вершы пацвярджаецца меркаванне, зробленае ў папярэдніх паведамленнях, з сур'ёзным папярэджаннем. Свядомае і **добраахвотнае** абранне дня адпачынку, устаноўленага Канстанцінам I ^у 321 г. з 1844 г., робіць паўстанцаў, якія гэта апраўдваюць, пасіўнымі перад Божым асуджэннем пакут *другой смерці* апошняга суда. Каб замаскіраваць сваё абвінавачванне супраць нядзелі, Бог хавае яго пад назвай ганебнага « *знака* », які супрацьстаіць Яго ўласнай боскай « *пячатцы* ». Гэты знак чалавечай улады, які ставіць пад сумнеў яе парадак часу, уяўляе сабой вялікае абурэнне, якое вартае Яго пакарання. І абвешчаная кара сапраўды будзе жахлівай: « *будзе замучаны агнём і серай* », якая знішчыць паўстанцаў, але толькі ў хвіліну Страшнага суда.

Пасланне трэцяга анёла

Верш 9: « *І другі, трэці анёл ішоў за імі, кажучы моцным голасам: калі хто паклоніцца (наклоніцца) зверу і вобразу ягонаму і прыме кляймо на лоб ці на руку сваю,* »

Узаемадапаўняльнасць і пераемнасць гэтага трэцяга паведамлення з двума папярэднімі вызначаецца формулай « *за імі* ». « *Гучны голас* » пацвярджае вельмі высокі боскі аўтарытэт таго, хто яго абвясчае.

Пагроза скіравана да людзей-бунтаўнікоў, якія падтрымліваюць і ўхваляюць праўленне « *звера, які паўстае з зямлі* » і прымаюць і ўшаноўваюць, праз сваю паслухмянасць, у нядзелю « *знак* » яго ўлады, цытаваны ў Адкр. 13 : 16, што цяпер складае ўсё хрысціянскае насельніцтва.

Прамая супрацьлегласць гэтага « *знака* » « *пячатцы Божай* », гэта значыць ад нядзелі першага дня да суботы сёмага дня, пацвярджаецца тым фактам, што абодва прымаюцца « **на нярэднім краі** », сядзібе будзе, паводле Адкр.7:3 і 13:16. Звярніце ўвагу, што « *пячатка Бога* » Адкр.7:3 становіцца ў Адкр.14:1: « *імя Ягняці і імя Айца Яго* ». Прыём « **на руку** » праясняецца гэтымі вершамі з Друг. 6:4 да 9:

« Слухай, Ізраіль! *YaHWéH*, Бог наш, адзіны *YaHWéH* . **Любі Госпада Бога твайго ўсім сэрцам тваім, і ўсёю душою тваёю, і ўсёю моцаю тваёю** . *І гэтыя заповедзі, якія Я даю табе сёння, будуць у сэрцы тваім* . *Прывівай іх дзецям сваім і гавары пра іх, калі будзеш у доме сваім, калі будзеш ісці, калі будзеш класціся і калі будзеш уставаць. І звязь іх у знак на рукі свае, і будуць яны павязкай паміж вачыма тваімі* . *Напішы іх на вушаках дома твайго і на дзвярах тваіх.* » « Рука » азначае дзеянне, практыку, а « фронт » - волю думкі. У гэтым вершы Дух кажа: « **Любі Госпада Бога твайго ўсім сэрцам тваім, і ўсёю душою тваёю, і ўсёю моцаю тваёю** »; што Езус цытуе ў Матфея 22:37 і прадстаўляе як « *першую і найбольшую заповедзь* ». Такім чынам, выбраныя службовыя асобы, якія нясуць « *пячатку Бога* », павінны адпавядаць наступным тром крытэрыям: « *Любіць Бога ўсім сэрцам* »; ушаноўваць, выконваючы яго, суботні адпачынак асвячонага сёмага дня; і маючы ў сваім розуме « *імя Ягняці* » Ісус Хрыстос « *і яго Айца* » ЯХВЭХ. Указваючы « *і імя свайго Айца* », Дух пацвярджае неабходнасць выконваць дзесяць Божых заповедзяў, а таксама прадпісанні і пастановы, якія спрыяюць святасці выбраных у Старым Запавеце. Нават у свой час апостал Ян пацвердзіў гэтыя рэчы, сказаўшы ў 1 Яна 5:3-4:

« *Бо гэта любоў да Бога: захоўваць заповедзі Ягонаыя. І заповедзі Яго не цяжкія, бо ўсё, што народжана ад Бога, перамагае свет; і перамога, якая перамагае свет, ёсць вера наша.* »

Верш 10: « *І ён будзе ніць віно гневу Божага, вылітае без сумесі ў чашу гневу Ягонага, і будзе мучыцца ў агні і сэрцы перад святымі анёламі і перад Ягнём.* »

Божы гнеў будзе цалкам апраўданы, таму што тыя, хто прымае « *знак звера* », ушаноўваюць чалавечы грэх, сцвярджаючы праведнасць Ісуса Хрыста. У Адкр.6:15-17 Дух намалюваў наступствы іх канчатковага супрацьстаяння знішчальнаму праведнаму гневу Ісуса Хрыста.

Надзвычай важная заўвага : каб лепш зразумець гэты Божы гнеў, мы павінны ўсвядоміць, чаму непавага да святой суботы так моцна выклікае Божы гнеў. Ёсць лёгкія грахі, але Біблія перасцерагае нас ад грахоў, учыненых супраць Святога Духа, кажучы нам, што больш няма ніякай ахвяры, каб атрымаць боскае прабачэнне. У часы апосталаў адзіным прыкладам такога роду граху, які быў дадзены нам, было адмова ад Хрыста наварнутым хрысціянінам. Але гэта толькі прыклад, таму што на самой справе блюзнерства супраць Духа Святога заключаецца ў адмаўленні і адмове ад сведчання, дадзенага Духам Божым. Каб пераканаць і навучыць людзей, Дух натхніў Святое Пісанне Бібліі. Такім чынам, кожны, хто аспрэчвае сведчанне, дадзенае Духам у Бібліі, ужо здзяйсняе блюзнерства супраць Духа Божага. Ці можа Бог зрабіць лепш, каб абвясціць сваю волю, чым прывесці пакліканых да Бібліі і яе твораў? Ці можа ён выразней выказаць сваю волю, свае думкі і сваё суверэннае меркаванне? У 16-м ^{стагоддзі} гэтая пагарда да Бібліі, супраць якой яна вяла вайну, азнаменавала канчатковы канец Божага цярпення для рымска-каталіцкай рэлігіі; канец яго цярпення да дактрыны, якую ён ніколі не прызнаваў. Затым, у 1843 г.,

пагарда да прарочага слова азнаменавала канец прыняцця пратэстанцкай веры ва ўсіх яе розных формах, спадкаемцаў Рымскай нядзелі, гэта значыць « знака звера ». І, нарэшце, у сваю чаргу, адвентызм здзейсніў блюзнерства супраць Святога Духа, адкінуўшы канчатковае прарочае аб'яўленне, якое Езус прадставіў ім праз свайго пакорнага слугу, якога я ўвасобіў; блюзнерства, якое было пацверджана і ўзмоцнена іх саюзам з нядзельнымі назіральнікамі з 1995 г. Блюзнерства супраць Духа кожны раз атрымлівае ад Бога справядлівы адказ, якога яно заслугоўвае; справядлівы прысуд асуджэння на першую і « другую смерць », пацверджаны ў гэтым вершы 10.

Верш 11: « *І дым мукаў іхніх падымаецца на векі вечныя; і ня маюць спакою ні ўдзень, ні ўначы твая, хто пакланяецца зьверу і вобразу ягонаму і хто прымае кляймо імя ягонага.* »

« Дым » будзе толькі ў час апошняга суда, у гадзіну, калі паўстанцы, якія загінулі, будуць « мучыцца ў агні і серцы » « возера вогненнага » з Ап. 19:20 і 20:14; гэта, у канцы сёмага тысячагоддзя. Але ўжо перад гэтай страшнай хвілінай гадзіна слаўнага вяртання Езуса Хрыста пацвердзіць іх канчатковы лёс. Паведамленне гэтага верша закранае тэму « адпачынку ». Са свайго боку, выбраныя ўважліва ставяцца да часу адпачынку, асвечанага Богам, але заняпалыя, з іншага боку, не клапацяцца так, бо не надаюць Божым дэкларацыям важнасці і сур'ёзнасці, якіх яны заслугоўваюць. Таму ў адказ на іх пагарду ў гадзіну апошняга пакарання Бог не дасць ім спакою, каб аблегчыць іх пакуты.

Верш 12: « *Гэта стойкасць святых, якія захоўваюць заповедзі Божыя і веру ў Езуса.* »

Словы « *настойліvasць або цярпліvasць* » характарызуюць сапраўдных святых боскага Месіі Езуса з 1843-44 гадоў да Яго вяртання ў славе. У гэтым вершы « імя Айца » з верша 1 становіцца « заповедзямі Божымі », а « імя Ягняці » замяняецца на « веру ў Ісуса ». Таксама змяняецца парадак прыярытэтаў. У гэтым вершы Дух цытуе, па-першае, « заповедзі Божыя », а па-другое, « веру ў Ісуса »; які гістарычна і каштоўнасна з'яўляецца парадкам, ухваленым Богам у яго праекце збаўлення. Верш 1 даў прыярытэт « імя Ягня », каб далучыць « 144 000 » абраных да хрысціянскай веры.

Верш 13: « *І пачуў я голас з нябёсаў, які казаў: Напішы: ад сёння ішчасьлівыя памерлыя, што паміраюць у Госпадзе! Так, кажэ Дух, каб яны адпачылі ад працы сваёй, бо справы іхнія ідуць за імі.* »

Выраз « з гэтага часу » заслугоўвае дэталёвага тлумачэння, бо ён вельмі важны. Таму што ён арыентаваны на дату вясны 1843 г. і восені 1844 г., калі, адпаведна, указ Данііла 8:14 уступае ў сілу, і два працэсы над адвентыстамі, арганізаваныя Уільямам Мілерам, падыходзяць да канца.

З цягам часу афіцыйны інстытуцыянальны адвентызм страціў з-пад увагі значэнне гэтай фразы « *цяпер* ». Толькі піянеры-заснавальнікі адвентысцкай веры разумелі наступствы Божлага патрабавання суботы з 1843 г. Каб прыняць гэтую практыку сёмага дня, яны ўсвядомілі, што нядзеля, якая практыкавалася да таго часу, была праклята Богам. Пасля іх успадкаваны адвентызм стаў традыцыйным і фармальным, і для пераважнай

большасці прыхільнікаў і настаўнікаў нядзеля і субота былі несправядліва пастаўлены на ўзровень роўнасці. Гэтая страта пачуцця сакральнага і сапраўднай святасці прывяла да страты цікавасці да прарочага слова і трэцяга адвентысцкага паслання, якое я прамовіў паміж 1983 і 1994 гадамі. Паколькі гэтая пагарда праявілася ў адвентызме ў Францыі, інстытут адвентысцкага свету ўступіў у саюз з экуменічным клан у 1995 г. за яго найвялікшае праклён. Пагроза « *мучэнняў* » у вершы 10 датычыць яе, у сваю чаргу, праз выраз « ён таксама *будзе ніць* »; з 1994 г. інстытуцыянальны адвентызм, пасля пратэстанцкай веры, судзімы і асуджаны з 1843 г.

Як вынікае з гэтага верша, дэкрэт Данііла 8:14 выклікае падзел хрысціян-пратэстантаў 1843 года на два лагеры, уключаючы групу адвентыстаў, бенефіцыяры блажэнства абвяшчаюць: « *Шчаслівыя з гэтага часу мёртвыя, якія паміраюць у Госпадзе!* » ". Само сабой зразумела, што Ісус, абвяшчаючы ў « *Лаадыкіі* », што ён збіраецца « *вырваць* » яе, адвентысцкая ўстанова, афіцыйны пасланнік Хрыста ў 1991 годзе, дата афіцыйнага адмовы ад святла, званага « *голым* », больш не можа прынесці карысць ад гэтай асалоды.

Час жніва

Верш 14: « *Гляджу я, і вось, белае воблака, і на воблаку сядзіць Нехта, надобны да Сына Чалавечага, з залатым вяном на галаве Сваёй, а ў руцэ Ягонай востры серп.* »

Гэта апісанне ўзгадвае Ісуса Хрыста ў момант Яго слаўнага вяртання. « *Белае воблака* » нагадвае ўмовы свайго адыходу і ўзняцця на неба, перажытыя дзве тысячы гадоў таму. « *Белае воблака* » абазначае яго чысціню, яго « *залатая карона* » сімвалізуе яго пераможную веру, а « *востры серп* » адлюстроўвае « *рэжучае слова* » Бога з Гбр.4:12, выкананае « *яго рукой* ».

Верш 15: « *І іншы анёл выйшаў са святыні і ўсклікнуў моцным голасам да таго, хто сядзеў на воблаку: «Памахні серпам тваім і жні; бо прыйшла гадзіна жніва, бо жніво на зямлі паспела.* »

Пад аспектам « *жніва* », як у сваёй прыпавесці, Езус нагадвае, што ў гэты час прыйдзе час, каб канчаткова аддзяліць « *пшаніцу ад мякіны* ». Праз сваё Аб'яўленне Ён дае нам адкрыць для сябе гэтую тэму, якая падзяляе два лагеры: суботу выбраных і нядзелю заняпалых, таму што за гэтай рэлігійнай назвай хаваецца пакланенне і аўтарытэт паганскага сонечнага боства. І нягледзячы на эвалюцыю чалавечага часу, Бог працягвае глядзець на яго такім, якім Ён для яго ёсць. Розныя меркаванні людзей не ўплываюць на яго меркаванні; у сваім парадку часу першы дзень з'яўляецца прафанным, ён ні ў якім разе не можа прыняць боскую святасць. Гэта звязана выключна з асвячоным сёмым днём у яго парадку часу, выгравіраваным ад пачатку вечнага зямнога часу; гэта на працягу 6000 сонечных гадоў.

Верш 16: « *І той, хто сядзеў на воблаку, кінуў серп свой на зямлю. І зямлю ўбіралі.* »

Дух пацвярджае будучае выкананне « *жніва зямлі* ». Хрыстос Збаўца і Мсціўца будзе назіраць за гэтым і выканаць гэта ў адпаведнасці са сваім

аб'явай, зробленай у прытчы, да сваіх апосталаў, у Матфея 13:30 да 43. « *Жніво* » галоўным чынам тычыцца ўзняцця на неба выбраных святых, якія засталіся верны Богу Творцу.

Час жніва (і помста)

Верш 17: « *І іншы анёл выйшаў з храма, што на нябёсах, з вострым серпам.* »

Калі *папярэдні* «анёл» меў місію, спрыяльную абраным, то, наадварот, гэты «*іншы анёл*» мае карную місію, накіраваную супраць загінуўшых паўстанцаў. Гэты другі «*серп*» таксама сімвалізуе «*рэжучае слова Божае*», прыведзенае ў дзеянне Яго воляй, але не Яго рукой, бо, у адрозненне ад жніва, для збору вінаграду адсутнічае выраз «*у Яго руцэ*». Такім чынам, карныя дзеянні будуць даручаны агентам, якія выконваюць боскую волю; па сутнасці, ахвяры яго спакушэння.

Верш 18: « *І іншы анёл, які меў уладу над агнём, выйшаў з-пад ахвярніка і гучным голасам сказаў таму, хто меў востры серп, і збярэ вінаград*». *лаза зямлі; бо вінаград на зямлі сасьпеў.* »

Затым, пасля ўзняцця выбраных на неба, надыходзіць момант «*збору вінаграду*». У Іс.63:1-6 Дух развівае дзеянне, на якое накіраваны гэты сімвалічны тэрмін. У Бібліі сок чырвонага вінаграду параўноўваецца з крывёй чалавека. Яго выкарыстанне Езусам у Святой Вячэры пацвярджае гэтую думку. Але «*вінаград*» звязаны з «*гневам Божым*» і закране тых, хто нягодна працаваў пад выглядам яго слуг, бо добраахвотна пралітая Хрыстом кроў не заслугоўвала іх шматлікіх здрадаў. Таму што Езус можа адчуваць сябе здраджаным з боку тых, хто скажае Яго збаўчы праект да такой ступені, каб апраўдаць грэх, за які Ён аддаў сваё жыццё і панёс пакуты, каб яго практыка спынілася. Таму наўмысныя парушальнікі яго закону павінны адказваць перад ім. У сваім сляпым вар'яцтве яны пойдучь так далёка, што захочуць пакараць смерцю сваіх сапраўдных выбраннікаў, каб выкараніць з зямлі практыку сёмага дня суботы, асвятчоную і патрабаваную Богам з 1843-44 гг. Выбраныя не мелі Божага дазволу ўжываць сілу супраць сваіх рэлігійных ворагаў; Бог захаваў гэта дзеянне выключна для сябе. «*За мной помста, за мной адплата*», — заявіў ён сваім выбраннікам, і надышоў час гэтую помсту выканаць.

У гэтым раздзеле 14, вершы з 17 па 20 выклікаюць гэтую тэму «*жніва*». Грэшны вінаград аб'яўлены спелым, таму што ён цалкам прадэманстраваў сваімі працамі сваю сапраўдную прыроду. Іх кроў, як вінаградны сок, пацячэ ў чан, калі іх патопчаць ногі зборшчыкаў вінаграду.

Верш 19: « *І кінуў анёл серп свой на зямлю. І ён сабраў вінаградную лазу зямлі і кінуў вінаград у вялікі вінаград гневу Божага.* »

Дзеянне пацвярджаецца гэтай аб'явай, выяўленай гэтай сцэнай. Бог з упэўненасцю прарочыць пакаранне каталіцкай і пратэстанцкай фанабэрыі. Яны панясуць наступствы Божага гневу, пра што сведчыць чан, у якім сабраны вінаград здрабняецца нагамі драбнілак.

Верш 20: « *І чавільня была вытаптана з горада; і пацякла кроў з чана аж да аброці коней на тысячу шэсьцьсот стадыяў.* »

Іс.63:3 удакладняе: « *Я быў адзін, каб таптаць вінаграднае чавільне; са мной не было мужчыны...* ». Ураджай выконвае пакаранне горада Вавілона Вялікага ў Адкр.16:19. Яна напоўніла чару боскага гневу, якую цяпер павінна выпіць дашчэнт. « *Чавіла тапталі за горадам* », гэта значыць без прысутнасці выбраных, ужо ўзятых на неба. У Ерусаліме пакаранне асуджаных на смерць праводзілі за сценамі святога горада, каб не апаганіць яго. Гэта было ў выпадку распяцця Ісуса Хрыста, якое праз гэтае паведамленне нагадвае пра цану, якую павінны заплаціць тыя, хто недаацаніў яго ўласную смерць. Прышоў час яго ворагам у сваю чаргу праліць сваю кроў, каб загладзіць свае шматлікія грахі. « *І пайшла кроў з чана да конскіх укусаў* ». Аб'ектам гневу з'яўляюцца хрысціянскія рэлігійныя настаўнікі, і Бог звяртаецца да іх вобразам «удзіла» , якое вершнікі ўкладваюць « *у рот коням* », каб накіроўваць іх. Гэты вобраз прапануецца ў Якуба 3:3, тэма якога менавіта: рэлігійныя настаўнікі. У пачатку главы 3 Якаў удакладняе: « *Браты мае, хай ня многія з вас пачынаюць вучыць, бо вы ведаеце, што мы будзем больш сувора асуджаныя* ». Дзеянне « *жніва* » апраўдвае гэтае мудрае папярэджанне. Указваючы « *да конскіх укусаў* », Дух мяркуе, што чан датычыцца, па-першае, рымска-каталіцкага духавенства « *Вавілона Вялікага* », але распаўсюджваецца і на пратэстанцкіх настаўнікаў, якія з 1843 г. «дэструктыўна» выкарыстоўваюць Святая Біблія паводле абвінавачання, зробленага Духам у Адкр.9:11. Тут мы знаходзім прымяненне папярэджання, дадзенага ў Адкр. 14:10: « *ён таксама будзе піць віно гневу Божлага, вылітае без сумесі ў чару гневу Яго...* ».

За пасланне « *на працягу тысячы шасцісот стадый* », як і ранейшае паведамленне, пакаранне распаўсюджваецца на рэфармацкую веру з 16-га стагоддзя, на якую спасылаецца лічба 1600. Гэта час, калі ў 1517 годзе Марцін Лютэр фармалізаваў абвінавачванні супраць каталіцкай веры. Але таксама ў гэтым 16-м стагоддзі былі сфарміраваны пратэстанцкія дактрыны « *ілжэхрыстоў* » і *ілжэхрысціянаў* , якія легітымізавалі гвалт і меч, забароненыя Ісусам Хрыстом. . Апакаліпсіс прапануе ўласныя ключы да інтэрпрэтацыі, і гэта 16-е стагоддзе пазначана ў Ап. 2:18 да 29 пад сімвалічнай назвай эпохі « *Тыятыр* ». Слова « *стадыён* » выяўляе іх рэлігійную дзейнасць, іх удзел у гонцы, у якой на карту пастаўлены вянок перамогі, абяцаны пераможцу. Гэта навучанне Паўла ў 1 Кар.9:24: « *Ці не ведаеце, што тыя, хто бяжыць на стадыёне, усе бягуць, але адзін атрымлівае ўзнагароду? Бяжы так, каб выйграць* ». Такім чынам, узнагарода нябеснага паклікання не атрымліваецца абы-як; вернасць і настойлівасць у паслухмянасці - гэта адзіны спосаб перамагчы ў барацьбе веры. Ён пацвярджае ў Філ.3:14, кажучы: « *Я імкнуся да мэты за ўзнагародай высокага паклікання Бога ў Хрысце Езусе* ». У час « *жніва* » гэтыя словы Езуса спраўдзяцца: « *Бо шмат пакліканых, але мала выбраных* » (Мц.22:14)».

Адкрыццё 15: Канец выпрабавальнага тэрміну

Перад завяршэннем « *жніва і ўраджаю* » надыходзіць страшны момант, канец часу ласкі. Такі, дзе чалавечы выбар выгравіраваны ў камені часу, без магчымасці адмяніць гэты выбар. На гэтым прапанова збаўлення ў Хрысце заканчваецца. Гэта тэма гэтага вельмі кароткага раздзела 15 Апакаліпсіса Ісуса Хрыста. Канец часу ласкі надыходзіць пасля першых шасці « *трубаў* » у раздзелах 8 і 9 і перад « *сямю апошнімі пошасцямі Божымі* » ў раздзеле 16. Само сабой зразумела, што гэта адбываецца пасля апошняга выбару шляху, які Бог дае чалавеку рабіць. Пад уладнай эгідай « *звера, які ўзыходзіць з зямлі* » з Ап. 13:11 да 18, два апошнія шляхі вядуць: адзін да асвячонай суботы або шабату Бога, другі да нядзелі рымскай папскай улады. . Ніколі яшчэ выбар паміж жыццём і дабром, смерцю і злом не быў такім відавочным. Каго больш за ўсё баіцца чалавек? Бог ці чалавек? Гэта дадзенасць сітуацыі. Але я таксама магу сказаць: каго чалавек любіць больш за ўсё? Бог ці чалавек? Абраны адкажа ў абодвух выпадках: Бог, ведаючы праз сваё прарочае аб'яўленне падрабязнасці канца свайго праекта. Вечнае жыццё тады будзе вельмі блізка, у межах іх дасяжнасці.

Верш 1: « *І ўбачыў я іншы знак на небе, вялікі і цудоўны: сем анёлаў, якія трымалі сем апошніх пошасцяў, бо на іх споўніўся гнеў Божы.* »

Гэты верш прадстаўляе « *сем апошніх бедстваў* », якія паразяць ілжэверуючых за тое, што яны выбралі дзень рымскай нядзелі. Тэма гэтага раздзела, заканчэнне часу выпрабавання, адкрывае час « *сямі апошніх пошасцяў гневу Божага* ».

Верш 2: « *І ўбачыў я нібы шкляное мора, зьмешанае з агнём, і тых, што перамаглі звера, і выяву ягоную, і лік імя ягонага, якія стаялі на шкляным моры, маючы гуслі Божыя.* »

Каб падбадзёрыць сваіх слуг, сваіх абраных, Гасподзь паказвае сцэну, якая нагадвае іх блізкую перамогу праз розныя выявы, узятыя з іншых урыўкаў прароцтва. « *На моры шкла, змешанага з агнём, яны стаяць* », таму што яны прайшлі праз выпрабаванне веры, у якім яны былі пераследаваныя (*змешаны з агнём*) і выйшлі пераможцамі. « *Шкляное мора* » адносіцца да чысціні абранага народа, як у Ап.4:1.

Верш 3: “ *І сьпявалі песьню Майсея, раба Божага, і песьню Ягняці, кажучы: Вялікія і дзівосныя дзеі Твае, Госпадзе Божы Усемагутны; Праведныя і праўдзівыя шляхі твае, Цар Народаў!* »

« *Песня Майсея* » святкавала слаўны выхад Ізраіля з Егіпта, зямлі і тыповага сімвала граху. Уваход у зямны Ханаан, які адбыўся праз 40 гадоў, прадказаў уваход апошніх абраных у нябесны Ханаан. У сваю чаргу, пасля таго як аддаў сваё жыццё, каб загладзіць грахі выбраных, Езус, « *ягня* », узышоў на неба ў сваёй славе і сваёй нябеснай боскай моцы. Апошнія верныя сведкі Езуса, усе адвентысты па веры і працы, у сваю чаргу перажываюць ушэсце на неба, калі Езус вяртаецца, каб выратаваць іх.

Усхваляючы Яго « *вялікія і цудоўныя ўчынкі* », абраныя праслаўляюць Бога-Створцу, які ўвасобіў у Езусе Хрысце свае каштоўнасці: Яго дасканалую « *справядлівасць* » і Яго « *праўду* ». Выклік слова « *праўдзівы* » звязвае кантэкст дзеяння з канцом « *лаадыкійскай* » эры, у якой ён прадставіў сябе як « *Амін і Праўдзівы* ». Гэта гадзіна « *вызвалення* », якая азначае канец часу « *жанчыны, якая нараджае* » Ап.12:2. « *Дзіця* » прыходзіць у свет у выглядзе чысціні нябеснага характару, аб'яўленага ў Езусе Хрысце і праз яго. Выбраныя могуць хваліць Бога за яго « *ўсемагутны* » стан, таму што менавіта гэтай боскай сіле яны абавязаны сваім выратаваннем і вызваленнем. Сабраўшы і выбраўшы сваіх адкупленых сярод усіх зямных народаў, Ісус Хрыстос сапраўды з'яўляецца « *Каралём народаў* ». Тых, хто выступаў супраць яго і яго выбраннікаў, ужо няма.

Верш 4: *Хто не ўбаіцца, Госпадзе, і не праславіць імя Твайго? Бо ты адзін святы. І ўсе народы прыйдуць і пакланяцца Табе, бо аб'явіліся суды Твае.* »

Прасцей кажучы, гэта азначае: хто б адмовіўся баяцца Цябе, Божа Творца, і адважыўся пазбавіць Цябе Тваёй законнай славы, адмаўляючыся шанаваньня Твой святы сёмы дзень суботы? Бо **толькі ты святы** і толькі ты асвятліў свой сёмы дзень і тых, каму ты яго даў, у знак іх адабрэння і прыналежнасці да тваёй святасці. Сапраўды, выклікаючы « *яго страх* », Дух спасылаецца на пасланне першага « *анёла* » з Ап. 14:7: « *Пабойцеся Бога і аддайце Яму славу, бо надыйшла гадзіна суда Яго; і пакланяцца (кланяцца) таму, хто стварыў неба і зямлю, і мора, і крыніцы водаў* ». У Божым плане знішчаныя мяцежныя народы ўваскрэснуць з падвойнай мэтай: каб упакорыцца перад Богам і аддаць Яму славу, і каб панесці Яго апошняя пакаранне, якое канчаткова знішчыць іх у « *возеры вогненным* ». *сера* » апошняга суда, абвешчанага ў пасланні « *трэцяга анёла* » Ап.14:10. Перш чым гэтыя рэчы будуць здзейснены, абраным трэба будзе прайсці праз час боскіх судаў, якія будуць выяўляцца дзеяннем « *сямі пошасцяў* », абвешчаных у першым вершы.

Верш 5: « *Пасля гэтага я ўбачыў, і храм сціні сведчання адчыніўся на небе.* »

Гэтае адкрыццё нябеснага « *храма* » сведчыць аб спыненні заступніцтва Езуса Хрыста, бо час закліку збаўлення заканчваецца. « *Сведчанне* » адносіцца да дзесяці заповедзяў Божых, якія былі змешчаны ў святым каўчэгу. Такім чынам, з гэтага моманту падзел паміж абраным і страчаным становіцца канчатковым. На зямлі паўстанцы толькі што пастанавілі законным дэкрэтам аб абавязку паважаць штотыднёвы адпачынак у першы дзень, устаноўленым цывільна і рэлігійна, пацверджаным паслядоўна рымскімі імператарамі Канстанцінам I і Юстыніянам I, якія зрабілі Вігілія I пасадніка першы Папа Рымскі, сведкі кіраўнік паўсюднай хрысціянскай веры, гэта значыць каталіцкай, у 538 г. Апошні ўказ аб смерці быў прадказаны ў Адкр.13:15 да 17 і знаходзіцца пад дамінуючым дзеяннем амерыканскай пратэстанцкай веры, якую падтрымлівае еўрапейская каталіцкая вера.

Верш 6: *«I сем анёлаў, якія мелі сем пошасцяў, выйшлі з храма, апранутыя ў чысты і светлы вісон і апранутыя залатымі паясамі на грудзях.»*

У сімвалізме прароцтва « сем анёлаў » прадстаўляюць аднаго Ісуса Хрыста або « сем анёлаў », верных свайму лагеру, падобнаму да яго. « Выдатны, чысты, светлы лён » адлюстроўвае « праведныя справы святых » у Адкр.19:8. « Залаты пояс вакол грудзей », такім чынам, на вышыні сэрца, выклікае любоў да праўды, ужо цытаваную ў вобразе Хрыста, прадстаўленым у Ап.1:13. Бог праўды рыхтуецца пакараць лагер хлусні. Гэтым напамінам Дух паказвае на « вялікае бедства », аблічча якога было выяўлена ў параўнанні з « сонцам, калі яно свеціць у сваёй сіле ». Надышла гадзіна апошняга супрацьстаяння Ісуса Хрыста і паганскіх паўстанцаў-сонцапаклоннікаў.

Верш 7: *« I адна з чатырох жывых істот дала сямі анёлам сем залатых чараў, напоўненых гневамі Бога, які жыў на векі вечныя.»*

Езус сам быў узорам « чатырох жывых істот » з Адкрыцця 4. Ён таксама « Бог, які жыў на векі вечныя », « разгневаны ». Такім чынам, яго боскасць прыпісвае яму ўсе ролі: Стваральніка, Адкупіцеля, Хадайніка і назаўсёды Судзі, а затым, паклаўшы канец свайму заступніцтву, ён становіцца Богам-справядлівым, які б'е і карае смерцю сваіх непакорлівых праціўнікаў, таму што яны выканалі « загад ». чара » Яго праведнага « гневу ». « Чаша » цяпер поўная, і гэты гнеў прыме форму « сямі апошніх » караў, у якіх Божай міласэрнасці больш не будзе месца.

Верш 8: *« I храм напоўніўся дымам ад славы Божай і сілы Яго; і ніхто не мог увайсці ў храм, пакуль не споўніліся сем пошасцяў сямі анёлаў.»*

Каб праілюстраваць гэтую тэму спынення ласкі, Дух прадстаўляе ў гэтым вершы вобраз « храма, напоўненага дымам з-за » прысутнасці “ Бога ” і ён удакладняе: “ і ніхто не мог увайсці ў храм, пакуль не споўніліся сем пошасцяў сямі анёлаў ”. Такім чынам Бог папярэджвае сваіх выбраных, што яны застануцца на зямлі падчас « сямі апошніх пошасцяў » яго гневу. Апошнія абраныя зноў перажывуць вопыт габрэяў у часы « дзесяці пошасцяў », якія абрынуліся на мяцежны Егіпет. Чума не для іх, а для паўстанцаў, мішэнняў Богага гневу. Але непазбежнасць іх уваходу ў « храм » такім чынам пацвярджаецца, магчымасць будзе дадзена пасля заканчэння « сямі апошніх пошасцяў ».

Адкрыццё 16 : Сем апошніх караў ад гневу Богага

Раздел 16 прадстаўляе выліванне гэтых « сямі апошніх пошасцяў », праз якія выяўляецца « *гнеў Божы* ».

Вывучэнне ўсяго раздзела пацвердзіць гэта, але трэба адзначыць, што мішэні « *гневу Богага* » будуць ідэнтычныя тым, якія былі ўражаны пакараннямі першых шасці « *трубаў* ». Такім чынам, Дух паказвае, што пакаранні « сямі апошніх караў » і « сямі труб » караюць адзін і той жа грэх: парушэнне суботняга адпачынку « *сёмага дня* ». *асвячоны* ” Богам ад заснавання свету.

Я са спазненнем раскрываю тут дужку. Звярніце ўвагу на розніцу, якая характарызуе боскія « *трубы* » і « *язвы або пошасці* ». « *Трубы* » - гэта ўсе забойствы людзей, учыненыя людзьмі, але загаданыя Богам, пятым істотай духоўнай прыроды. « *Пошасці* » - гэта непрыемныя дзеянні, навязаныя непасрэдна Богам праз натуральныя сродкі Яго жывога стварэння. Адкрыццё 16 прадстаўляе нам « сем апошніх пошасцяў », што тонка паказвае на тое, што ім папярэднічалі іншыя « *пошасці* », ад якіх пакутавалі людзі да канца часу ласкі, які падзяляе, духоўна, на дзве часткі, « *час канца* » цытуецца ў Дан.11:40. Па-першае, гэты канец — гэта час нацый, а па-другое — час універсальнага сусветнага ўрада, арганізаванага пад наглядам і ініцыятывай ЗША. У гэтым абнаўленні, зробленым у суботу 18 снежня 2021 г., я магу пацвердзіць гэтае тлумачэнне, паколькі з пачатку 2020 г. усё чалавецтва пацярпела ад эканамічнага краху з-за заразнага віруса, каранавіруса Covid-19, які ўпершыню з'явіўся ў Кітаі. У кантэксце глабалісцкага абмену і ведаў, разумова ўзмацняючы яго рэальныя наступствы, у паніцы лідэры людзей спынілі развіццё і далейшы рост усёй заходнееўрапейскай і амерыканскай эканомікі. Разгледжаны, несправядліва, як пандэмія, Захад, які думаў, што аднойчы пераможа смерць, у страху і збянтэжанасці. У паніцы бязбожнікі аддаліся цэлам і душой новай рэлігіі, якая прыйшла на змену: усемагутнай медыцынскай навуцы. І краіна жулікаў, самая багатая на зямлі, скарысталася магчымасцю зрабіць людзей палоннымі і рабамі іх дыягназаў, іх вакцын, іх лекаў і іх карпаратыўных рашэнняў. У той жа час мы чуем у Францыі парадаксальныя, мякка кажучы, дырэктывы, якія я абагульняю наступным чынам: «пажадана праветрываць кватэры і гадзінамі насіць ахоўную маску, за якой той, хто яе носіць, задыхаецца». Падкрэсліце «здаровы сэнс» маладых лідэраў Францыі і іншых пераймальных краін. Мы з цікавасцю адзначаем, што краінай, якая вядзе такое дэструктыўнае паводзіны, быў спачатку Ізраіль; першая краіна, праклятая Богам, у рэлігійнай гісторыі. Нашэнне маскі, спачатку забароненай, калі яе не было, потым стала абавязковым для абароны ад хваробы, якая дзівіць дыхальную сістэму. Божы праклён прыносіць

нечаканыя, але разбуральна вельмі эфектыўныя плады. Я перакананы, што паміж 2021 годам і пачаткам « шостаі трубы », Трэцяй сусветнай вайны, іншыя « язвы Божыя » паразяць вінаватае чалавецтва ў розных месцах на зямлі, і асабліва на Захадзе; «чумы», такія як « голод » і іншыя сапраўдныя ўсеагульныя пандэміі, ужо вядомыя як чума і халера. Бог патрабуе такога роду пакарання ў Ез.14:21: «*Так, так кажа Гасподзь, ЯHWEH: хоць Я пашлю на Ерусалім мае чатыры жудасныя пакаранні: меч, голод, дзікіх звяроў і пошасць, каб вынішчыць людзей і звяры* . Звярніце ўвагу, што гэты спіс не з'яўляецца вычарпальным, таму што ў наш час боскія пакаранні прымаюць розныя формы: рак, СНІД, Чыкунгуња, хвароба Альцгеймера... і г.д.... Я таксама адзначаю з'яўленне страху з-за глабальнага пацяплення. Масы чалавецтва напалоханыя і ў паніцы пры думцы аб раставанні лёду і магчымых паводках. Зноў жа, плод боскага праклёну, які дзівіць чалавечыя розумы і будзе сцены падзелу і нянавісці. Я зачыняю гэтую дужку, каб аднавіць даследаванне ў гэтым кантэксце канца ласкі, якая характарызуе « сем апошніх пошасцяў гневу Божага ».

Яшчэ адна прычына апраўдвае выбар мэтай. « Сем апошніх пошасцяў » здзяйсняюць знішчэнне стварэння ў канцы свету. Для Бога, Творцы, прыйшоў час знішчэння яго працы. Такім чынам, ён сочыць за працэсам стварэння, але замест таго, каб ствараць, ён разбурае. З « сёмай апошняй пошасцю » на зямлі чалавечае жыццё згасне, а зямля зноў стане « безданню » ў хаатычным стане, з адзіным жыхаром, сатаной, аўтарам граху; спустошаная зямля будзе яго турмой на « тысячу гадоў » да апошняга суда, дзе ён і ўсе іншыя паўстанцы будуць знішчаны ў адпаведнасці з Адкр.20.

Верш 1: « *І пачуў я моцны голас, які ішоў з храма, які казаў сямі анёлам: ідзіце і выліце на зямлю сем чараў гневу Божага.* »

Гэты « гучны голас, які даносіцца з храма » - гэта голас Бога-Створцы, які расчараваўся ў сваім самым законным праве. Як Бог-стваральнік, яго аўтарытэт мае найвышэйшы характар, і не справядліва і не мудра аспрэчваць яго жаданне быць пакланеным і праслаўленым праз захаванне дня адпачынку, які ён « асвяціў » для гэтай мэты. У сваёй вялікай і чароўнай мудрасці Бог гарантаваў, што кожны, хто аспрэчвае яго правы і ўладу, будзе ігнараваць яго найбольш важныя сакрэты, перш чым загладзіць « другой смерцю » цану сваіх крыўдаў супраць Усемагутнага Бога.

Верш 2: « *Першы пайшоў і выліў чару сваю на зямлю. І злаякасная і балючая язва ўразіла людзей, якія мелі кляймо зьвера і якія пакланяліся вобразу ягонаму.* »

З'яўляючыся дамінуючай сілай і вядучым аўтарытэтам апошняга паўстання, прыярытэтнай мішэнню ў гэтым кантэкście з'яўляецца « зямля », сімвал заняпалай пратэстанцкай веры.

Першы біч - гэта « злаякасная язва », якая прычыняе фізічныя пакуты цэлам паўстанцаў, якія вырашылі падпарадкавацца навязанаму людзмі дню адпачынку. Мэтамі з'яўляюцца католікі і пратэстанты, якія перажылі ядзерны канфлікт, якія з такім выбарам першага дня, Рымскай нядзелі, " знак звера ».

верш : « Другі выліў чару сваю ў мора, і сталася кроў, як у мёртвага; і загінула ўсё жывое, усё, што было ў моры » .

« Секунда » трапляе ў « мора », якое ператвараецца ў « кроў », як гэта было з егіпецкім Нілам у часы Майсея; « мора », сімвал рымскага каталіцызму, які накіраваны на Міжземнае мора. У гэты момант Бог знішчае ўсё жывёла ў « моры ». Ён уцягвае працэс стварэння ў адваротным кірунку, у канчатковым выніку « зямля » зноў стане « бясформеннай і пустой »; ён вернецца ў свой першапачатковы стан « бездані ».

Верш 4: « Трэці выліў чару сваю ў рэкі і крыніцы вады. І яны сталі крывёй. »

« Трэцяе » трапляе ў прэсную « ваду » « рэк і крыніц », якія раптам становяцца « крывёю ». Больш вады, каб здаволіць смагу. Пакаранне жорсткае і заслужанае, бо яны рыхтаваліся праліць «кроў» абраных. Гэтае пакаранне было першым, што Бог нанёс праз жазло Майсея на егіпцяна, «піючых кроў » габрэяў, з якімі абыходзіліся як з жывёламі ў жорсткім рабстве, дзе многія загінулі.

Верш 5: « І пачуў я анёла водаў, які казаў: праведны ты, які ёсьць і які быў; ты святый, бо ты здзейсніў гэты суд. »

Звярніце ўвагу ўжо ў гэтым вершы на тэрміны « праведны » і « святый », якія пацвярджаюць мой правільны пераклад тэксту пастановы Дан.8:14: « 2300 вечара, раніцы і святасць будуць апраўданы »; « святасць » ахоплівае ўсё, што Бог лічыць святым. У гэтым апошнім кантэксце напад на яго « асвятчоную » суботу справядліва заслугуе суда Бога, які ператварае « ваду », якую трэба выпіць, у « кроў ». Слова « воды » сімвалічна і падвойна абазначае людскія масы і рэлігійнае вучэнне. Скажонае Папскім Рымам, у Адкр.8:11 абодва былі зменены на « палын ». Кажучы « ты праведны... таму што ты выканаў гэты суд », анёл апраўдвае меру, якую патрабуе сапраўдная дасканалая справядлівасць, якую можа здзейсніць толькі Бог. Тонка і вельмі дакладна, Дух прымушае форму « і хто прыходзіць » знікнуць з імя Бога , таму што Ён прыйшоў; і яго з'яўленне адкрывае пастаянную сучаснасць для яго і яго адкупленых, не забываючы, светаў, якія засталіся чыстымі, і святых анёлаў, якія засталіся вернымі яму.

Верш 6: « Бо яны пралілі кроў святых і прарокаў, і Ты напай іх крывёю: яны вартыя. »

Паўстанцам, гатовым забіць выбраных, якія абавязаны сваім выратаваннем толькі ўмяшанню Езуса, Бог таксама прыпісвае ім злачынствы, якія яны збіраліся здзейсніць. Па тых жа прычынах да іх ставіліся як да егіпцяна часоў Зыходу. Гэта другі раз, калі Бог кажа: « Яны вартыя ». У гэтай апошняй фазе мы знаходзім у якасці агрэсара абраных адвентыстаў пасланца з Сарды, якому Езус сказаў: « Лічаць цябе жывым, а ты мёртвы ». Але ў той жа час ён казаў пра выбарных ураднікаў 1843-1844 гадоў: « Яны будуць хадзіць са мной, у белым адзенні, таму што яны годныя ». Такім чынам, кожны чалавек мае годнасць, якая дастаецца яму ў

адпаведнасці са справамі яго веры: « *белае адзенне* » для верных абраных, « *кроў* », якую трэба піць за загінуўшых, няверных паўстанцаў.

Верш 7: « *І пачуў я ад алтара іншага анёла, які казаў: Так, Госпадзе Божа Усемагутны, праўдзівыя і справядлівыя суды Твае.* »

Гэты голас, які зыходзіць з «*алтара* », сімвала крыжа, з'яўляецца голасам укрыжаванага Хрыста, які мае асаблівыя падставы ўхваляць гэты прысуд. Бо тыя, каго ён карае ў гэты момант, адважыліся патрабаваць яго выратавання, у той час як яны апраўдвалі агідны грэх, аддаючы перавагу падпарадкоўвацца загаду чалавека; гэта, нягледзячы на папярэджанні Святога Пісання: у Іс.29:13 « *Сказаў Гасподзь: Калі гэты народ набліжаецца да Мяне, ён шануе Мяне вуснамі сваімі і вуснамі сваімі; але сэрца яго далёка ад мяне, і страх, які ён мае перада мною, - гэта толькі заповедзь чалавечай традыцыі* ». Мц.15:19: « *Дарма шануюць Мяне, навучаючы заповедзям, якія з'яўляюцца заповедзямі чалавечымі.* »

Верш 8: « *Чацвёрты выліў сваю чашу на сонца. І дадзена было яму паліць людзей агнём;* »

Чацвёрты дзейнічае « *на сонца* » і прымушае яго награвання больш, чым звычайна. Плоць паўстанцаў « *абпальваецца* » гэтай моцнай спякотаю. Пасля пакарання за парушэнне « *святасці* » Бог цяпер пакарае ідалапаклонства «дня сонца», успадкаванага ад Канстанціна^{1-га}. « *Сонца* », якое многія ўшаноўваюць самі таго не ведаючы, зараз пачынае « *пячы* » скуру паўстанцаў. Бог звяртае ідала супраць ідалапаклоннікаў. Гэта кульмінацыя « *вялікага бедства* », абвешчанага ў Адкрыцці 1. Момант, калі той, хто загадвае « *сонцам* », выкарыстоўвае яго для пакарання сваіх прыхільнікаў.

Верш 9: « *І спалілі гэтыя людзі вялікай спёкай, і яны ганілі імя Бога, які мае ўладу над гэтымі пошасцямі, і не пакаяліся, каб аддаць Яму славу.* »

У той цвёрдасці, якой яны дасягнулі, паўстанцы не раскайваюцца ў сваёй віне і не прыніжаюць сябе перад Богам, але зневажаюць Яго, « *блюзнераючы* » Яго « *імя* ». Гэта ўжо было ў іх прыродзе звыклых паводзіны, якія сустракаюцца сярод павярхоўных вернікаў; яны не імкнуцца спазнаць яго праўду і інтэрпрэтуюць яго пагардлівае маўчанне на сваю карысць. І калі ўзнікаюць цяжкасці, праклінаюць яго « *імя* ». Няздольнасць « *пакаяцца* » пацвярджае кантэкст « *ацалелых* » « *шостаі трубы* » Адкр.9:20-21. Мяцежныя няверуючыя - гэта людзі, рэлігійныя ці нерэлігійныя, якія не вераць ва Усемагутнага Бога-Стваральніка. Іх вочы былі для іх смяротнай пасткай.

Верш 10: « *Пяты выліў сваю чашу на трон звера. І царства яго накрылася цемраю; і людзі ад болю кусалі языкі,*

« *Пяты* » бярэ ў якасці канкрэтнай мэты « *трон звера* », гэта значыць рэгіён Рыма, дзе знаходзіцца Ватыкан, невялікая рэлігійная дзяржава папства, дзе стаіць базыліка святога Пятра. Аднак, як мы бачылі, сапраўдны « *трон* » Папы знаходзіцца ў Старажытным Рыме, на гары Цэліус у галоўнай царкве ўсіх царкваў свету, базыліцы святога Яна на Латэране. Бог

апускае яго ў чарнільную «*цемру*», якая ставіць кожнага відушчага ў становішча сляпога. Эфект страшэнна балючы, але для гэтай адпраўной кропкі рэлігійнай хлусні, прадстаўленай пад тытулам святла адзінага Бога і ў імя Езуса Хрыста, ён цалкам заслужаны і апраўданы. «*Пакаянне*» *большы немагчыма*, але Бог падкрэслівае ацвярдзенне розуму сваіх жывых мэтаў.

Верш 11: «*І яны зневажалі Бога нябеснага за свае болі і свае гнайнікі, і не пакаяліся ў сваіх справах.*»

Гэты верш дазваляе нам зразумець, што пошасці дадаюцца і не спыняюцца. Але, настойваючы на адсутнасці «*пакаяння*» і на бесперапыннасці «*блюзнерстваў*», Дух дае нам зразумець, што гнеў і злосць паўстанцаў толькі павялічваюцца. Гэта мэта, да якой імкнецца Бог, даводзіць іх да мяжы, каб яны пастанавілі смерць выбраных.

Верш 12: «*Шосты выліў чару сваю на вялікую раку Еўфрат. І вада яго высахла, каб быў падрыхтаваны шлях царам, якія прыходзяць з усходу.*»

«*Шосты*» накіраваны на Еўропу, пазначаную сімвалічнай назвай «*рака Еўфрат*», якая, такім чынам, пазначае, у святле выявы Ап . Рым. «*Высыханне яго вады*» можа сведчыць аб знішчэнні яго насельніцтва, якое сапраўды непазбежна, але яшчэ занадта рана, каб гэта было так. Фактычна гэта гістарычны напамін, бо праз частковае высыханне «*ракі Еўфрат*» цар Мідыі Дарый захапіў халдзейскі «*Вавілон*». Такім чынам, пасланне Духа з'яўляецца паведамленнем аб хуткай поўнай паразе рымска-каталіцкага «*Вавілона*», які ўсё яшчэ захоўвае падтрымку і абаронцаў, але на кароткі час. «*Вавілон вялікі*» на гэты раз сапраўды «*падзе*», пераможаны Усемагутным Богам Ісусам Хрыстом.

Кансультацыя трох нячыстых духаў

Верш 13: «*І ўбачыў я, якія выходзілі з пашчы цмока, і з пашчы звера, і з пашчы ілжэпрарока тры духі нячыстыя, падобныя да жаб.*»

Вершы з 13 па 16 ілюструюць падрыхтоўку да «*бітвы Армагедон*», якая сімвалізуе рашэнне пакараць смерцю непакорлівых захавальнікаў суботы, якія бескампрамісна верныя Богу-стваральніку. Першапачаткова, праз спірытызм, д'ябал, сімуляючы асобу Ісуса Хрыста, з'явіўся, каб пераканаць паўстанцаў, што іх выбар нядзелі апраўданы. Таму ён заклікае іх пазбаўляць жыцця верных байцоў супраціву, якія шануюць суботу. Такім чынам, д'ябальская тройка аб'ядноўвае ў адной барацьбе д'ябла, каталіцкую веру і пратэстанцкую веру, а менавіта «*цмока, звера і ілжэпрарока*». Тут адбываецца «*бітва*», *згаданая ў Адкр.9:7-9*. Згаданне «*вусоў*» пацвярджае вусны абмен падчас кансультацый, якія прывялі да пастановы аб забойстве сапраўды абраных; што яны ігнаруюць або цалкам аспрэчваюць. «*Жабы*», несумненна, для Бога з'яўляюцца жывёламі, якія класіфікуюцца як нячыстыя, але ў гэтым паведамленні Дух намякае на вялікія скачкі, якія гэтая жывёла здольная рабіць. Паміж *еўрапейскім «зверам»* і *амерыканскім «фальшывым прарокам»* знаходзіцца шырокі Атлантычны акіян, і сустрэча абодвух прадугледжвае вялікія скачкі. Сярод ангельцаў і амерыканцаў французаў карыкатурна ўяўляюць як «*жаб*» і «*жабаедаў*». Нячыстасць - гэта

асаблівасць Францыі, чые маральныя каштоўнасці пацярпелі крах з цягам часу, пасля рэвалюцыі 1789 года, калі свабода ставілася вышэй за ўсё . Нячысты дух, які ажыўляе трыю, - гэта дух свабоды, які не хоча «ні Бога, ні Настаўніка». Усе яны супраціўляліся Божай волі і ўладзе, і таму адзіныя ў гэтым пытанні. Яны збіраюцца разам, таму што падобныя.

Верш 14: « *Бо гэта духі дэманаў, якія робяць цуды і прыходзяць да цароў усёй зямлі, каб сабраць іх на бітву ў вялікі дзень Бога Усемагутнага.* »

Пасля праклёну ўказу Дан.8:14 духі дэманаў з вялікім поспехам праявілі сябе ў Англіі і ЗША. У той час спірытызм быў модным, і людзі прызвычаліся да такога тыпу адносін з нябачнымі, але актыўнымі духамі. У пратэстанцкай веры многія рэлігійныя групы падтрымліваюць адносіны з дэманамі, мяркуючы, што яны маюць адносіны з Ісусам і яго анёламі. Дэманам вельмі лёгка падмануць адрынутых Богам хрысціян, і яны ўсё роўна змогуць лёгка пераканаць іх сабрацца, каб забіць да апошняга пабожных хрысціян і юдэяў, якія захоўваюць суботу. Гэтая крайняя мера, якая пагражае смерцю абедзвюм групам, аб'яднае іх у благаслаўленні Езуса Хрыста. Для Бога гэты сход закліканы *сабраць* паўстанцаў « *для бітвы ў вялікі дзень Усемагутнага Бога* ». Гэты сход мае на мэце даць паўстанцам намер забіваць, што зробіць іх саміх вартымі пацярпець смерць ад рук тых, хто быў спакушаны і падмануты іх рэлігійнай хлуснёй. Асноўнай прычынай бітвы быў менавіта выбар дня адпачынку, і Дух тонка паказвае, што прапанаваныя дні не роўныя. Бо тое, што тычыцца асвячонай суботы, па сваёй прыродзе не менш, чым « *вялікі дзень Усемагутнага Бога* ». Дні не роўныя, як і супрацьлеглыя сілы. Калі ён выгнаў д'ябла і яго дэманаў з нябёсаў, Ісус Хрыстос у магутным « *Міхаіле* » навязвае сваю перамогу сваім ворагам.

Верш 15: « *Вось іду, як злодзей. Шчаслівы той, хто чувае і захоўвае вопратку сваю, каб не хадзіць голым і каб ня быў бачны сорам ягоны!* »

Лагер, які змагаецца супраць захавальнікаў Божай суботы, - гэта лагер няверных ілжэхрысціянаў, у тым ліку пратэстантаў, якім Ісус сказаў у Адкр 3:3: « *Дык памятай, што ты атрымаў і пачуў, і сцеражыся і пакайся* ». Калі не будзеш чуваць, Я прыйду, як злодзей, і ты не даведаешся, у які час Я напаткаю цябе ». У адрозненне ад гэтага, Дух абвясчае выбраным адвентыстам, якія карыстаюцца яго поўным прароцкім святлом у апошнюю эпоху « *Лаадыкіі* »: « *Дабрашчасны той, хто чуе і захоўвае вопратку сваю* », і, спасылаючыся на інстытут адвентыстаў, які ванітуе з 1994 года, ён таксама кажа: « *каб ён не хадзіў голы і каб мы не бачылі сораму яго!* ». Абвешчаная і пакінутая «аголенай», пасля вяртання Хрыста, яна апынецца ў лагера ганьбы і адхілення, у адпаведнасці з 2 Кар.5:2-3: « *Таму мы стогнем у гэтым намёце, жадаючы апрануцца ў наша нябеснае. дадому, **калі хаця б нас знойдуць апранутымі, а не голымі*** ».

Верш 16: « *Яны сабралі іх разам на месца, якое па-габрэйску называецца Армагедон.* »

«Сход», пра які ідзе гаворка, не датычыцца геаграфічнага месцазнаходжання, бо гэта духоўны «збор», які аб'ядноўвае ў сваім смяротным задуме лагер ворагаў Бога. Акрамя таго, слова «хар» азначае

гару, і аказваецца, што ў Ізраілі сапраўды ёсць даліна Мэгідо, але няма гары з такой назвай.

Імя «*Армагедон*» азначае: «каштоўная гара», імя, якое абазначае для Езуса Хрыста Яго Асамблею, Яго Абранніка, які збірае разам усіх сваіх выбраных. І верш 14 амаль ясна паказаў нам, пра што ідзе бітва «*Армагедон*»; для бунтаўнікоў мэтай з'яўляецца боская субота і яе назіральнікі; але для Бога мішэнню з'яўляюцца ворагі Яго верных выбраннікаў.

Гэтая «каштоўная гара» ў той жа час азначае «гару Сінай», з якой Бог упершыню абвясціў свой закон Ізраілю пасля зыходу з Егіпта. Таму што мэтай паўстанцаў з'яўляецца як сёмы дзень шабату, асвячоны чацвёртай заповедзю, так і яго верныя захавальнікі. Для Бога «каштоўнасць» гэтай «гары» не выклікае аспрэчвання, таму што яна не мае роўных ва ўсёй гісторыі чалавецтва. Каб абараніць яго ад чалавечага ідалапаклонства, Бог дазволіў людзям ігнараваць яго сапраўднае месцазнаходжанне. Ілжыва размешчаны на поўдні Егіпецкага паўвострава ў традыцыі, ён на самай справе знаходзіцца на паўночным усходзе ад «*Мадыяна*», дзе жыў «*Етро*», бацька «*Сефары*», жонкі Майсея, скажам, у на поўначы сучаснай Саудаўскай Аравіі. Яе жыхары даюць сапраўднай гары Сінай назву «аль-Лаўз», што азначае «Закон»; апраўданая назва, якая сведчыць на карысць біблейскага апавядання, напісанага Майсеем. Але не ў гэтым геаграфічным «*месцы*» паўстанцы будуць супрацьстаяць слаўнаму і боскаму Хрысту-пераможцу. Таму што гэтае слова «*месца*» ўводзіць у зман і ў рэчаіснасці яно набывае універсальны аспект, бо выбраныя ў гэты час усё яшчэ раскіданыя па ўсёй зямлі. Жывыя выбраныя і тыя, хто ўваскрэсне, будуць «сабраны» добрымі анёламі Езуса Хрыста, каб далучыцца да Езуса на аблоках нябесных.

Верш 17: «*Сёмы выліў сваю чашу ў паветра. І выйшаў з храма, з трона, гучны голас, які казаў: Здзейснілася!*»

Пад знакам «*сёмай чумы, разлітай у паветры*», перш чым паўстанцы выканаюць сваю злачынную задуму, Ісус Хрыстос, праўдзівы, з'яўляецца ўсемагутным і слаўным, у непаўторнай нябеснай славе, у суправаджэнні мірыядаў анёлаў. **Мы знаходзім момант «сёмай трубы»**, дзе, паводле Адкр. 11:15, Ісус Хрыстос, Усемагутны Бог, адбірае валадарства свету ў д'ябла. У Эф.2:2 Павел называе сатану «*князем улады ў паветры*». «*Паветра*» з'яўляецца агульным элементам усяго зямнога чалавецтва, над якім яно дамінуе да вяртання ў славе Езуса Хрыста. Момант Яго слаўнага прышэсця - гэта момант, калі Яго боская сіла адбірае гэтае панаванне і ўладу над людзьмі ў д'ябла і кладзе канец.

Усвядомце цяплявасць Бога, які 6000 гадоў чакаў моманту, калі скажа: «*Здзейснілася!*» і тады зразумець, якую каштоўнасць ён надае «асвячонаму сёмаму дню», які прадказвае надыход гэтага моманту, калі свабода, пакінутая яго нявернымі стварэннямі, спыніцца. Мяцежныя істоты перастануць расчараваць яго, раздражняць, пагарджаць ім і ганьбіць яго, таму што яны будуць знішчаны. У Дан.12:1 Дух прадказаў гэты слаўны прыход, які ён прыпісвае «*Mixailu*», анельскаму нябеснаму імені Ісуса Хрыста: «*У той час паўстане Міхал, вялікі правадыр, абаронца сыноў*

твайго народа; і гэта будзе час смутку, якога не было з часоў існавання народаў да таго часу. У той час тыя з вашых людзей, якія будуць знойдзеныя запісанымі ў кнізе, будуць выратаваны ". Бог не спрыяе разуменню свайго выратавальнага праекта, таму што Біблія не згадвае імя «Ісус» для абазначэння Месіі і дае яму сімвалічныя імёны, якія раскрываюць яго схаваную боскасць: « **Эмануэль** » (З намі Бог) Ісая 7:14 : « Таму сам Гасподзь дасць табе знак: вось, дзяўчына зачне і народзіць сына, і дасць яму імя: **Эмануіл** »; « **Айцец вечнасці** » ў Іс.9:5: « Бо дзіця нарадзілася нам, Сын дадзены нам, і ўлада на плячах Ягоных; ён будзе называцца Цудоўны, Дарадца, Бог магутны, **Айцец вечнасці** , Князь міру ».

Верш 18: « *І былі маланкі, і галасы, і грымоты, і вялікі землятрус, якога не было з таго часу, як ёсць чалавек на зямлі, такое вялікае трасенне.* »

Тут мы знаходзім фразу з ключавога даведачнага верша Адкр.4:5, адноўленую ў Адкр.8:5. Бог выйшаў са сваёй нябачнасці, няверныя веруючыя і няверуючыя, але таксама, абраныя верныя адвентысты, могуць убачыць Бога-стваральніка Ісуса Хрыста ў славе Яго вяртання. Адкр. 6 і 7 раскрылі нам супрацьлеглыя паводзіны двух лагераў у гэтым жудасным і слаўным кантэксце.

І перажываючы моцны землятрус, яны ў жаху становяцца сведкамі першага ўваскресення, прызначанага для выбраных Хрыстом, згодна з Адкр. 20:5, і іх захаплення на нябёсы, дзе яны далучаюцца да Езуса. Рэчы адбываюцца так, як было прадказана ў 1 Фес.4:15-17: « *Гэта мы абвясціваем вам **паводле слова Пана** : мы, жывыя і застаўшыся да прыйсця Пана, не пойдзем наперадзе тых, хто мёртвы. Бо сам Гасподзь зйдзе з неба з загадам, пры голасе арханёла і пры трубе Божай, і мёртвыя ў Хрысце ўваскрэснуць раней. Тады і мы, жывыя і застаўшыся, **будзем разам** з імі ўзятыя на аблокі **на сустрэчу з Панам у наветры** , і так заўсёды будзем з Панам* ». Я карыстаюся гэтым вершам, каб адзначыць апостальскую канцэпцыю стану « мёртвых »: « *мы, жывыя, застаючыся да прыйсця Пана, не апырэдзім тых, хто загінуў* ». Павел і яго сучаснікі не думалі, як ілжэхрысціяне сёння, што « мёртвыя » абраныя знаходзяцца ў прысутнасці Хрыста, таму што яго разважанні паказваюць, што, наадварот, усе думалі, што « жывыя » абраныя ўвойдуць у рай раней « мёртвых ».

Верш 19: « *І горад вялікі падзяліўся на тры часткі, і гарады народаў упалі, і ўспомніў Бог пра Вавілон вялікі, каб даць яму чару віна палкага гневу Свайго.* »

« *Тры часткі* » тычацца « *цмока, звера і ілжэпрарока* », сабраныя ў вершы 13 гэтага раздзела. Другая інтэрпрэтацыя заснавана на гэтым тэксце з Зак.11:8: « *Я знішчу трох пастыраў у адзін месяц; мая душа была нецяярлівая да іх, і іхнія душы таксама былі агідныя да мяне* ". У дадзеным выпадку « *тры пастыры* » прадстаўляюць тры складнікі народа Ізраіля: цара, духавенства і прарокаў. Улічваючы канчатковы кантэкст, у якім пратэстанцкая вера і каталіцкая вера злучаюцца і аб'ядноўваюцца, « *тры часткі* » ідэнтыфікуюцца наступным чынам: « *цмок* » = д'ябал; « *звер* » =

спакушаныя каталіцкія і пратэстанцкія народы; « *ілжэпраок* » = каталіцкае і пратэстанцкае духавенства.

У разбітым лагеры добрае паразуменне спыняецца, « *вялікі горад падзяліўся на тры часткі* »; сярод падманутых і спакушаных ахвяр, лагераў звера і ілжэпраока, нянавісьць і крыўда выклікаюць помсту падманным спакуснікам, адказным за страту іх збаўлення. Менавіта тады тэма « *жніва* » завяршаецца крывавым звязеннем рахункаў, галоўнымі мішэнямі якога, па ўсёй логіцы і справядлівасці, з'яўляюцца рэлігійныя настаўнікі. Гэта папярэджанне з Якава 3:1 тады набывае сваё поўнае значэнне: « *Браты мае, няхай многія з вас не пачынаюць навучаць, бо вы ведаеце, што мы будзем больш сувора асуджаныя* ». У гэты час « *пошасцяў* » гэта дзеянне выклікана гэтай цытатай: « *І ўспомніў Бог пра Вавілон вялікі, каб даць яму чару віна палкага гневу Свайго* ». Аро.18 будзе цалкам прысвечаны выкліку гэтага пакарання бязбожных рэлігійных людзей.

Верш 20: « *І ўсе астравы разбегліся, і гор не было знойдзена.* »

Гэты верш падсумоўвае змены зямлі, якая, падвергнуўшыся вялізным штуршкам, набывае выгляд сусветнага хаосу, ужо « *бясформеннага* » і неўзабаве « *пустога* » або « *спустошанага* ». Гэта вынік, наступства « *грэху* ». *спусташальнік* », асуджанага ў Данііла 8:13 і канчатковае пакаранне якога прадказана ў Дан.9:27.

Верш 21: « *І ўпаў з неба на людзей вялікі град, вага якога ў каменнях граду ў талент* ; і блюзнерылі людзі на Бога з-за *біча граду, бо біч быў вельмі вялікі.* »

Іх злавесная задача выканана, жыхары зямлі, у сваю чаргу, будуць знішчаны пошасцю, ад якой ім немагчыма будзе выратавацца: на іх будуць падаць камяні « *градам* ». Дух улічвае ім вагу « *аднаго таленту* », гэта значыць 44,8 кг. Але гэтае слова « *талент* » - гэта больш духоўны адказ, заснаваны на «прытчы пра *таленты* ». Такім чынам, ён прыпісвае заняпалым ролю тых, хто не рэалізаваў « *таленту* », гэта значыць дароў, якімі Бог даў ім у прыпавесці. І гэтыя дрэнныя паводзіны ў канчатковым выніку каштавалі ім жыцця, першага і другога, якое было даступна толькі для сапраўды абраных. Да апошняга дыхання яны працягваюць « *блюзнерыць* » (абражаць) « *Бога* » нябеснага, які іх карае.

«Прыпавесць пра *таленты* » тады будзе літаральна выканана. Бог дасць кожнаму чалавеку, паводле сведчання спраў яго веры; няверным хрысціянам ён дасць смерць і пакажа сябе такім суровым і жорсткім, як яны думалі і судзілі яго. А верным абраным ён дасць вечнае жыццё паводле веры, якую яны ўскладалі на Яго дасканалую любоў і вернасць, узвялічаную да іх у Езусе Хрысце; усё гэта ў адпаведнасці з прынцыпам, прыведзеным Езусам у Матфея 8:13: « *па веры вашай няхай станеца вам* ».

Пасля гэтай апошняй пошасці зямля спустошана, пазбаўленая ўсіх формаў чалавечага жыцця. Такім чынам, ён знаходзіць « *бездань* », характэрную для Быцця 1:2.

Раздзел 17: Прастытутка выкрываецца і ідэнтыфікуецца

Верш 1: « *І прыйшоў адзін з сямі анёлаў, якія трымалі сем чараў, і сказаў мне, кажучы: «Хадзі, я пакажу табе суд над вялікай распусніцай, якая сядзіць на многіх водах».* »

З гэтага першага верша Дух паказвае мэту гэтага раздзела 17: « суд » над « *вялікай прастытуткай* » які « *сядзіць на вялікіх водах* » або, які дамінуе, паводле верша 15, « *народы, натоўпы, народы і мовы* », якія пад сімвалам « *Еўфрат* » ужо пазначаюць Еўропу і яе планетарныя пашырэнні хрысціянскай рэлігіі ў « *шостая труба* »Адкр.9:14: ЗША, Паўднёвая Амерыка, Афрыка і Аўстралія. Дзеянне суда звязана з кантэкстам « *сямі апошніх пошасцяў* », або « *сямі чашаў* », вылітых « *сямяю анёламі* » ў папярэднім раздзеле 16.

Гэтае значэнне лічбы « суда » лічбы 17 пацвярджаецца ў Данііла 4:17: « *Гэты прысуд - пастанова тых, хто назірае , гэтая пастанова гэта ордэн святых, каб жывыя маглі ведаць, што Усявышні пануе над каралеўствам людзей , што Ён дае яго, каму хоча , і што Ён узвышае ў ім наймярзотнейшага з людзей .* »

« Суд », пра які ідзе гаворка, прынесены Усемагутным Богам, перад якім кожнае стварэнне на небе і на зямлі нясе і будзе несці адказнасць; Гэта паказвае, ці важны гэты раздзел. Мы бачылі ў паведамленні 3-га ^{анёла} ў раздзеле 14, што гэта атаясамленне прыводзіць да вечнага жыцця або смерці. Такім чынам, кантэкст гэтага « суда » з'яўляецца кантэкстам « *звера, які паўстае з зямлі* » ў раздзеле 13.

У сваю чаргу, нягледзячы на гістарычныя і прароцкія папярэджанні, пратэстанцкая вера ў 1843 г. і афіцыйная вера адвентыстаў у 1994 г. былі прызнаныя Богам нявартymi збаўлення, прапанаванага Езусам Хрыстом. У пацверджанне гэтага меркавання яны абодва ўступілі ў экуменічны саюз, прапанаваны рымска-каталіцкай верай, у той час як піянеры абедзвюх груп асудзілі яго д'ябальскую прыроду. Каб пазбегнуць гэтай памылкі, абраны павінен быць цалкам упэўнены ў асобе галоўнага ворага Езуса Хрыста: Рыма ва ўсёй яго паганскай і папскай гісторыі. Віна пратэстанцкай і адвентысцкай рэлігіі тым большая, што піянеры абедзвюх асуджалі і навучалі гэтай д'ябальскай прыродзе рымскага каталіцызму. Гэтая змена поглядаў абодвух уяўляе сабой акт здрады супраць Ісуса Хрыста, адзінага Збаўцы і вялікага Суддзі. Як гэта стала магчымым? Абедзве рэлігіі надавалі значэнне толькі зямному міру і добраму ўзаемаразуменню паміж людзьмі; таксама як толькі каталіцкая вера больш не пераследуе, яна становіцца для іх частай, а яшчэ лепш, звязанай з ёй да заключэння дамовы і хаўрусу. Такім чынам, выяўленае меркаванне і праведны суд Божы пагарджаюць і

патаптаюцца. Памылка заключалася ў меркаванні, што Бог, па сутнасці, шукае міру паміж людзьмі, таму што па праўдзе Ён асуджае крыўды, якія наносацца Яго асобе, Яго закону і Яго прынцыпам добра, выяўленым у Яго пастановах. Факт тым больш сур'ёзны, што Езус вельмі ясна выказаўся на гэтую тэму, кажучы ў Матфея 10:34-36: « Ня думайце, што Я прыйшоў прынесці мір на зямлю; Я прыйшоў не мір прынесці, але меч. Бо Я прыйшоў раздзяліць паміж чалавекам і бацькам яго, паміж дачкою і маці яе, паміж нявесткай і свякрухай яе; і ворагі чалавеку будуць хатнія ягоныя ». Са свайго боку, афіцыйны адвентызм не пачуў Духа Божага, які праз аднаўленне сёмага дня суботы паміж 1843 і 1873 гадамі паказаў яму рымскую нядзелю, якую ён называў « *знакам звера* » з моманту яе ўстанаўлення ў сакавіку. 7, 321. Місія інстытуцыйнага адвентызму пацярпела няўдачу, бо з цягам часу яго суд у Рымскую нядзелю стаў сяброўскім і братэрскім, у адрозненне ад Божага. якая **нязменна застаецца нязменнай**, хрысціянская нядзеля, успадкаваная ад сонечнага паганства, складае галоўную прычыну яго гневу. Адзіны суд, які мае значэнне, - гэта суд Бога, і Яго прарочае Аб'яўленне мае на мэце звязаць нас з Яго судом. У выніку мір не павінен маскіраваць законнае раздражненне жывога Бога. І мы павінны судзіць так, як ён судзіць, і вызначаць грамадзянскія або рэлігійныя рэжымы ў адпаведнасці з яго боскім позіткам. У выніку такога падыходу мы бачым « *звера* » і яго дзеянні нават у часы падманлівага міру.

Верш 2: « *3 ёю распуснічалі цары зямныя, і віном распусты яе ўпіваліся жыхары зямлі.* »

У гэтым вершы ўстаноўлена сувязь з дзеяннямі « *жанчыны Езавэлі* », абвінавачанай Ісусам Хрыстом у тым, што яна прымусіла сваіх слуг піць духоўнае « *віно распусты (або распусты)* » у Адкр.2:20; рэчы, пацверджаныя ў Адкр.18:3. Гэтыя дзеянні таксама звязваюць « *блудніцу* » з «*зоркай палын*» з Адкр.8:10-11; палын - яго атрутнае віно, з якім Дух параўноўвае сваё рымска-каталіцкае рэлігійнае вучэнне.

У гэтым вершы папрокі, якія Бог выказвае супраць каталіцкай рэлігіі, апраўданы нават у наш мірны час, таму што віна папракае нападае на яго боскі аўтарытэт. Пісанні Святога Пісання, якія з'яўляюцца яго « *двума сведкамі* », сведчаць супраць фальшывага рэлігійнага вучэння гэтай рымскай рэлігіі. Але гэта праўда, што яго ілжэвучэнне будзе мець горшыя наступствы для яго спакушаных ахвяр: вечная смерць; што апраўдае іх помслівыя дзеянні « *жніва* » з Адкр.14:18 да 20.

Верш 3: « *Ён завёў мяне ў духу ў пустыню. І ўбачыў я жанчыну, якая сядзела на зьверы чырвоным, поўным імёнаў блюзнерскіх, які меў сем галоў і дзесяць рагоў.* »

« *... у пустыні* », сімвал выпрабавання веры, але таксама «засушлівага» духоўнага клімату кантэксту нашага « *канца часу* » (Дан. 11:40), на гэты раз, апошняга выпрабавання веры на зямлі. гісторыі, Дух адлюстроўвае духоўную сітуацыю, якая пануе ў гэтым апошнім кантэксте. « *Жанчына пануе над пунсовым зверам* ». На гэтым вобразе Рым дамінуе над « *зверам, які паўстае з зямлі* », які абазначае пратэстанцкія ЗША ў той момант, калі яны прымушаюць католікаў « *пакланяцца знаку звера* »,

навязваючы яму дзень адпачынку, успадкаваны ад імператара Канстанціна ¹. У гэтым апошнім кантэксце больш няма дзядэм ні на « *сямі галовах* » рэлігійнага Рыма, ні на сімвалах « *дзесяці рагоў* », у дадзеным выпадку, грамадзянскіх уладароў еўрапейскіх і сусветных хрысціянскіх народаў, якімі яна маніпулюе. Але ўся гэтая асацыяцыя звязана з колерам граху: « *пунсовым* ».

У Адкр.13:3 мы чытаем: « *І ўбачыў я адну з галоў Яго, як бы да смерці параненую; але смяротная рана яго загілася. І ўся зямля была ў страху перад зверам* ». Мы ведаем, што гэтае вылячэнне адбылося дзякуючы Канкардату Напалеона ¹. З гэтага моманту рымска-каталіцкае папства больш не пераследуе, аднак, адзначым важнасць, Бог працягвае называць яго « *зверам* »: « *І ўся зямля была ў захапленні ад звера* ». Гэта пацвярджае прыведзенае вышэй тлумачэнне. Вораг Бога застаецца яго ворагам, таму што яе грахі супраць Яго закону не спыняюцца ні ў мірны час, ні ў час вайны. Такім чынам, ворагам Бога з'яўляюцца і яго верныя выбраннікі ў час міру ці вайны.

Верш 4: « *Жанчына была апранута ў пурпуру і пурпуру і ўпрыгожана золатам, каштоўнымі камянямі і жэмчугам. Яна трымала ў руцэ залаты кубак, напоўнены мярзотамі і нячыстасцю яе распусты* ». »

І тут прадстаўленае апісанне накіравана на памылкі духоўнай дактрыны. Бог асуджае яго рэлігійныя абрады; яе імшы і яе адыёзныя Эўхарыстыі і, перш за ўсё, яе смак да раскошы і багацця, які вядзе яе да кампрамісаў, якіх жадаюць каралі, шляхта і ўсе багацеі зямлі. « *Прастытутка* » павінна задавальняць сваіх «кліентаў» або палубоўнікаў.

пунсовы » колер бярэ пачатак ад самой « *прастытуткі* »: « *пурпур і пунс* ». Тэрмін « *жанчына* » абазначае « *царкеву* », рэлігійны сход, паводле Эф.5:23, але таксама « *вялікі горад, які мае ўладу над царамі зямнымі* », як вучыць 17 верш 18 гэтай главы. рэзюмэ, можна распазнаць колеры мундзіраў «кардыналаў і біскупаў» Рымскага Ватыкана. Бог малое каталіцкія імшы, выкарыстоўваючы « *залаты* » келіх, у якім алкагольнае віно павінна прадстаўляць кроў Ісуса Хрыста. Але што думае пра гэта Гасподзь? Ён кажа нам: замест сваёй збаўчай крыві ён бачыць толькі « *мярзоты і нячыстасці свайго распусты* ». У Дан.11:38 " *золата* " згадваецца як упрыгожванне яго цэркваў, якое Дух прыпісвае " *богу крэпасцей* ".

Верш 5: « *На лбе яе было напісана імя, таямніца: Вавілон вялікі, маці распуснікаў і мярзоты зямлі* ». »

« *Таямніца* », якая цытуецца ў гэтым вершы, з'яўляецца « *таямніцай* » толькі для тых, каго Дух Езуса Хрыста не прасвятляе; яны таксама, на жаль, самыя шматлікія. Бо « *поспех і поспех хітрыкаў* » папскага рэжыму, абвешчаных пасля Дан.8:24-25, будуць пацвярджацца да гадзіны яго суда, напрыканцы свету. Для Бога гэта « *таямніца беззаконня* », якая была абвешчана і ўжо рэалізавана д'яблам у часы апосталаў, паводле 2 Фес.2:7: « *Бо таямніца беззаконня ўжо дзейнічае; трэба толькі, каб знік той, хто яго яшчэ стрымлівае* ». « *Таямніца* » звязана з самой назвай « *Вавілон* », што мае сэнс, бо старажытнага горада з такой назвай больш няма. Але Пётр ужо духоўна даў гэтую назву Рыму ў 1 Пятра 5:13 і, на жаль, для ашуканых

натоўпаў, толькі абраныя ўважлівыя да гэтай дакладнасці, прапанаванай Бібліяй. Будзьце асцярожныя з падвойным значэннем слова " зямля ", якое таксама абазначае тут пратэстанцкую паслухмянасць, таму што, наколькі каталіцкая вера адзіная, пратэстанцкая вера шматлікая , і яе можна пазначыць як " *прастытутак* ", дачок іх каталікоў. *маці* ". Дзяўчаты падзяляюць « *брыдоты* » сваёй « *маці* ». І галоўнай з гэтых « *мярзотаў* » з'яўляецца нядзеля, « *знак* » яе рэлігійнага аўтарытэту.

Даслоўнае значэнне слова « *зямля* » апраўдана яшчэ і таму, што каталіцкая рэлігійная нецярпімасць з'яўляецца падбухторшчыкам буйных міжнародных рэлігійных агрэсій. Яна апаганіла і знянавідзіла хрысціянскую веру, падбухторваючы каралёў навяртаць народы зямлі да яе паслушэнства. Але пасля таго, як ён страціў сваю ўладу, яго « *мярзотнасці* » працягваліся, дабраслаўляючы тых, каго Бог праклінае, і праклінаючы тых, каго ён дабраслаўляе. Яе паганская сутнасць выяўляецца, калі яна называе мусульман «братамі», рэлігія якіх прадстаўляе Ісуса Хрыста адным з найменшых прарокаў.

Верш 6: « *І ўбачыў я жанчыну, п'яную ад крыві святых і ад крыві сведкаў Езуса. І, убачыўшы яе, мяне ахапіла вялікае здзіўленне.* »

Гэты верш бярэ цытату з Дан.7:21, указваючы тут, што « *святых* », з якімі яна змагаецца і над якімі дамінуе, сапраўды з'яўляюцца « *сведкамі Ісуса* ». Гэта значна пралівае святло на таямніцу « *Вавілона Вялікага* ». Рымская рэлігія п'е « *кроў* » выбраных да ап'янення. Хто б западозрыў хрысціянскую царкву, нахшталт сучаснага папскага Рыма, у гэтай « *прастытутцы* », « *напоенай крывёю, пралітай сведкамі Езуса* »? Абраннікі, але толькі яны. Бо праз прароцтва Дух адкрыў ім забойчыя задумы іх ворага. Гэта вяртанне да яго злога і жорсткага характару будзе бачным наступствам канца часу ласкі. Але гэта бязбожнасць будзе вышэй за ўсё, яшчэ больш дзіўным чынам, у прыродзе дамінуючай пратэстанцкай веры гэтага часу канца свету. Дух асобна цытуе « *святых* » і « *сведкаў Езуса* ». Першыя « *святых* » пацярпелі ад язычніцкіх рымскіх рэспубліканскіх і імперскіх ганенняў; « *Сведкі Езуса* » ўражаны імперскім і папскім паганскім Рымам. Для блудніцы горад: Рым; « *вялікі горад, які мае каралеўскую ўладу над царамі зямлі* » з моманту яго прыбыцця ў Ізраіль, у Юдэю ў - 63, паводле Дан.8:9: « *найпрыгажэйшая з краін* ». Гісторыя збаўлення скончыцца выпрабаваннем веры, у якім з'явіцца « *сведкі Езуса* » і *будуць дзейнічаць, каб апраўдаць гэты выраз*; такім чынам яны дадуць Богу важную прычыну ўмяшання, каб выратаваць іх ад запланаванай смерці. У свой час Ян меў важную прычыну здзіўляцца « *таямніцы* », якая датычылася горада Рыма. Ён ведаў яе толькі ў яе жорсткім і бязлітасным паганскім імперскім аспекце, які адправіў яго ў зняволенне на востраве Патмос. Такім чынам, рэлігійныя сімвалы, такія як « *залатая чаша* », якую трымала « *прастытутка* », маглі яго справядліва здзівіць.

Верш 7: « *І сказаў мне анёл: чаго ты дзівішся? Я адкрыю табе таямніцу жанчыны і звера, які нясе яе, які мае сем галоў і дзесяць рагоў.* »

« *Таямніца* » не павінна доўжыцца вечна, і, пачынаючы з верша 7, Дух дасць падрабязнасці, якія дазваляць Яну і нам самім раскрыць « *таямніцу* » і

дакладна вызначыць горад Рым і яго ролю ў вобразе верш 3, сімвалы якога зноў жа прыводзяцца.

« *Жанчына* » азначае рэлігійную прыроду папскага Рыма, яго прэтэнзіі быць « *жонкаю Ягняці* », Ісуса Хрыста. Але Бог адмаўляе гэтую заяву, называючы яе « *прастытуткай* ».

« *Звер, які яго нясе* » прадстаўляе рэжымы і народы, якія прызнаюць і ўзаконьваюць яго рэлігійныя патрабаванні. Яны бяруць сваё гістарычнае паходжанне ў « *дзесяці рагах* » каралеўстваў, утвораных у Еўропе пасля таго, як яны былі вызвалены ад панавання імператарскага Рыма ў адпаведнасці з выявай, прыведзенай у Дан.7:24. Яны прыйшлі на змену імперскаму Рыму « *чацвёртай жывёлы* ». І гэтыя тэрыторыі да канца застаюцца такімі ж. Межы рухаюцца, мяняюцца рэжымы, пераходзячы ад манархіі да рэспублік, але норма фальшывага рымскага папскага хрысціянства аб'ядноўвае іх у горшы бок. На працягу 20-га стагоддзя гэты саюз пад эгідай Рыма быў канкрэтызаваны Еўрапейскім саюзам, створаным у «Рымскіх дагаворах» ад 25 сакавіка 1957 і 2004 гадоў.

Верш 8: « *Звер, якога ты бачыў, быў і яго няма*». **Яна павінна падняцца з бездані і пайсці на пагібель**. *І тыя, хто жыве на зямлі, чые імёны не былі запісаны ад заснавання свету ў кнізе жыцця, здзівяцца, калі ўбачаць звер, таму што ён быў і няма яго, і што ён зноў з'явіцца.* »

« *Звер, якога ты бачыў, быў і яго больш няма* ». Пераклад: хрысціянская рэлігійная нецярпімасць існавала з 538 г., і больш яе няма з 1798 г. Дух падказвае працягласць, прадказаная ў розных формах для неталерантнага папскага праўлення з Дан.7:25: « *час, часы і палова ўдару; 42 месяцы; 1260 дзён* ». Нягледзячы на тое, што яго непрымірымасць была спынена дзеяннем « *звера, які падымаецца з глыбіні* », што адносіцца да Французскай рэвалюцыі і яе нацыянальнага атэізму ў Ап. 11:7, тут тэрмін « *глыбокі* » прадстаўлены як дзейнасць, звязаная з д'ябал, « *Разбуральнік* », які знішчае жыццё і дэгуманізуе планету Зямля, і якога Ап.9:11 называе « *анёлам бездані* ». Адкр.20:1 дасць тлумачэнне: « *д'ябал* » будзе прыкаваны на « *тысячу гадоў* » на дэгуманізаванай зямлі, якая называецца « *бездань* ». Прыпісваючы сваё паходжанне яму ў « *бездані* », Бог паказвае, што гэты горад **ніколі не** меў з Ім адносін; Ці падчас яго паганскага панавання, што вельмі лагічна, але таксама, на працягу ўсёй яго папскай рэлігійнай дзейнасці, насуперак таму, што мноства ашуканых людзей верыць **у сваю падзенне**, паколькі яны будуць удзельнічаць з ім, яго канчатковая « *пагібель* » выяўляецца тут. Пагардзіўшы прароцкім словам, ахвяры спакушэння Рыма будуць здзіўлены, таму што рэлігійная неталерантнасць « *зноў з'явіцца* » ў гэтым апошнім кантэксте, абвешчаным і адкрытым. Такім чынам Бог нагадвае нам, што Ён ведае імёны выбраных ад « *стварэння свету* ». Іх « *імёны* » былі запісаны ў « *кнізе жыцця Ягняці* » Ісуса Хрыста. І каб выратаваць іх, ён адкрыў іх розум да таямніц сваіх біблейскіх прароцтваў.

Я прапаную тут другі аналіз гэтага верша адносна слова « *бездань* ». У гэтым разважанні я прымаю да ўвагі канчатковы кантэкст, на які накіраваны Дух у адпаведнасці з яго апісаннем " *пунсовага звер* " ў вершы

3. Мы гэта бачылі, адсутнасць "дыядэм " на " *дзесяці рагах* " і " *сем галоў* " змяшчае гэта ў " *час канца* "; што нашага часу. Я доўгі час лічыў, што паняцце « *дурны* » можа датычыць толькі неталерантнага і дэспатычнага дзеяння, і, такім чынам, можа быць аднесена толькі да неталерантнага рэжыму апошніх дзён, адзначаных апошнім выпрабаваннем універсальнай веры. Але насамрэч, напрыканцы зімы 2020 года ў чароўны час, мяне натхняе іншая ідэя. « *Звер* » фактычна пастаянна забівае чалавечыя душы, і ахвяр яго перабольшаных і абуральных гуманістычных вучэнняў значна больш, чым ахвяр яго нецярымасці. Адкуль гэтыя новыя спакуслівыя і падманлівыя гуманістычныя паводзіны? Гэта плён спадчыны вальнадумства філосафаў-рэвалюцыянераў, на якіх Бог у Адкр 11:7 нацэлены пад назвай « *звер, які падымаецца з бездані* ». « *Пунсовы* » колер, нададзены « *зверу* » нашага часу, з верша 3 гэтага раздзела, асуджае грэх, спароджаны празмернасцю свабоды, якую чалавек даў сабе. Каго яна прадстаўляе? Заходнія дамінанты хрысціянскага паходжання, рэлігійныя асновы якіх успадкаваны ад еўрапейскага каталіцызму: ЗША і Еўропа, цалкам спакушаныя каталіцкай рэлігіяй. « *Звер* », якога Бог паказвае нам, з'яўляецца канчатковым вынікам дзеянняў, прадказаных у паведамленні « *пятай трубы* ». Пратэстанцкая вера, спакушаная мірнай каталіцкай верай, аб'ядноўвае пратэстантызм і пракляты Богам каталіцызм, да якіх далучыўся афіцыйны інстытуцыянальны адвентызм у 1994 г. для « *падрыхтоўкі да бітвы* » Адкр.9:7-9, « *Армагедону* », паводле Адкр.16:16, што яны разам, пасля " *шостай трубы* ", павядуць супраць апошніх верных слуг Бога, якія захоўваюць і практыкуюць яго суботні; сёмы дзень адпачынку, загаданы чацвёртай з дзесяці заповедзяў. У мірны час іх прамовы ўзвышаюць братэрскую любоў і свабоду сумлення. Але гэтая абуральная і фальшывая свабода, зробленая лібертарыянамі, вядзе да « *другой смерці* » натоўпаў, якія насяляюць заходні свет; які характарызуецца часткова атэізмам, часткова абьякавасцю і меншай часткай рэлігійнымі абавязцацельствамі, якія абясцэнены, таму што яны асуджаныя Богам з-за іх ілжывых рэлігійных вучэнняў. Такім чынам, гэты гуманістычны « *звер* » бярэ свой пачатак у « *бездані* », як паказвае Дух у гэтым вершы, у тым сэнсе, што хрысціянская рэлігія стала вобразам і прымяненнем гуманістычнай думкі грэкаў, французскіх або замежных рэвалюцыянераў . **Як пацалунак Юды для Ісуса, спакуслівая ілжывая гуманістычная любоў да мірнага часу забівае больш, чым меч** . « *Звер* » нашага мірнага часу таксама наследуе характар « *цемры* », які надае яму слова « *бездань* » у Быц.1:2: « *Зямля была бесформенная і пустая: цемра была над безданню , і дух Бог рухаўся над водамі* . І гэты « *змрочны* » характар грамадстваў хрысціянскага паходжання парадаксальным чынам успадкаваны ад « *асветніцтва* » — так называлі французскіх рэвалюцыйных вальнадумцаў.

Прапаноўваючы гэты сінтэз, Дух дасягае сваёй мэты, якая заключаецца ў тым, каб адкрыць сваім верным слугам свой суд над нашым заходнім светам і папрокі, якія ён яму адрасуе. Такім чынам ён асуджае свае шматлікія грахі і зраду Езусу Хрысту, адзінаму Збаўцу, Якога ганьбяць сваімі дзеяннямі.

Верш 9: « *Гэта розум, які мае мудрасць: сем галоў - гэта сем гор, на якіх сядзіць жанчына.* »

Гэты верш пацвярджае выраз, якім доўгі час называлі Рым: « Рым, горад сямі пагоркаў ». Я знайшоў гэтае імя ў старым школьным геаграфічным атласе 1958 года. Але гэта не спрэчна; « *сем горы* », якія называюцца «ўзгоркамі», застаюцца і сёння пад назвамі: Капіталій, Палацін, Цэлій, Авенцін, Вімінал, Эсквілін і Квірынал. У сваёй паганскай фазе ўсе гэтыя «ўзвышшы» падтрымлівалі храмы, прысвечаныя абагаўленым ідалам, асуджаным Богам. А ў гонар « *бога крэпасцяў* » каталіцкая вера ў сваю чаргу пабудавала сваю базіліку, паводле Цэлія, што азначае «неба» паводле Рыма. На Капітоліі, «галаве», узвышаецца Палац Ратушы, грамадзянскі аспект судовай улады. Адзначым, што апошні саюзнік, Амерыка, таксама дамінуе з «Капітолія», які знаходзіцца ў Вашынгтоне. І тут сімвал «галавы» апраўдваецца гэтай высокай магістратурай, якая замяніць Рым і будзе панаваць, у сваю чаргу, над жыхарамі зямлі, « *у яго прысутнасці* » паводле Адкр.13:12.

Верш 10: « *Ёсць таксама сем цароў: пяць упалі, адзін ёсць, другі яшчэ не прыйшоў, і калі прыйдзе, застанецца на кароткі час.* »

У гэтым вершы, праз выраз « *сем каралёў* », Дух прыпісвае Рыму « *сем* » рэжымаў кіравання, якія паслядоўна з'яўляюцца для першых шасці: манархія з - 753 да - 510; Рэспубліка, Консульства, Дыктатура, Трыумвірат, Імперыя з часоў Актавіяна, Цэзара Аўгуста, пры якім нарадзіўся Ісус, і Тэтрархія (4 звязаныя імператары) на сёмай пазіцыі паміж 284 і 324 гадамі, што пацвярджае дакладнасць « *ён павінен праіснаваць кароткі час* »; фактычна 30 гадоў. Новы імператар Канстанцін ¹ хутка пакіне Рым і паселіцца на ўсходзе ў Візантыі (канстанцінопаль туркі перайменавалі ў Стамбул). Але з 476 г. заходняя Рымская імперыя распалася, і « *дзесяць рагоў* » Данііла і Апакаліпсіса атрымалі незалежнасць, утварыўшы каралеўствы Заходняй Еўропы. З 476 г. Рым заставаўся пад акупацыяй остготскіх варвараў, ад якіх ён быў вызвалены ў 538 г. генералам Велізарыем, пасланым са сваімі войскамі імператарам Юстыніянам, які пражываў на Усходзе ў Канстанцінопалі.

Верш 11: « *І звер, які быў і якога няма, сам ёсць восьмы цар, і з ліку сямі, і ідзе на пагібель.* »

«Восьмы кароль» - гэта папскае рэлігійнае кіраванне, створанае ў 538 годзе спрыяльным імператарскім указам імператара Юстыніяна ¹. Такім чынам ён адказаў на просьбу сваёй жонкі Тэадоры, былой «прастытуткі», якая ўмяшалася ад імя Вігіле, аднаго са сваіх сяброў. Як удакладняе верш 11, папскі рэжым з'яўляецца ў час «сямі» названых праўленняў, утвараючы новую, беспрэцэдэнтную форму, якую Данііл пазначыў як « *іншага* » караля. Тытул рымскага рэлігійнага лідара, які ўжо прыпісваўся яго імператарам, узнікае раней за час «сямі» папярэдніх каралёў: «Pontifex Maximus», лацінскі выраз, які перакладаецца як «Суверэнны Пантыфік», які таксама быў з тых часоў 538, афіцыйны тытул Папы Рымскага. Рымскі рэжым, які існуе ў той час, калі Ян атрымлівае бачанне, - гэта Імперыя, шостае рымскае кіраванне; а ў яго часы тытул «суверэнны пантыфік» насіў сам імператар.

Вяртанне Рыма на гістарычную сцэну звязана з франкскім каралём Хлодвігам I, які ў 496 г. «наварнуўся» да ілжывай хрысціянскай веры таго часу; гэта значыць, рымскаму каталіцтву, якое падпарадкоўвалася Канстанціну I на якое ўжо 7 сакавіка 321 г. трапіла Божае праклён. Пасля імперскага панавання Рым захапілі і панавалі замежныя народы, якія масава прыбылі ў міграцыю. Неразуменне розных моў і культур з'яўляецца асновай беспарадкаў і ўнутранай барацьбы, якія разбурылі рымскае адзінства і сілу. Гэтая акцыя прымяняецца Богам сёння ў Еўропе, каб аслабіць яе і перадаць яе ворагам. Такім чынам, праклён вопыту «Вавілонскай вежы» захоўвае на працягу стагоддзяў і тысячагоддзяў усе свае наступствы і сваю эфектыўнасць у вядзенні чалавецтва ў няшчасце. Нарэшце, што тычыцца Рыма, ён апынуўся пад уладай арыянаў-остготаў, якія дактрынальна супрацьстаялі рымска-каталіцкай веры, якую падтрымлівалі візантыйскія імператары. Такім чынам, ён павінен быў быць вызвалены ад гэтага панавання, каб усталяванне рымскага папскага рэжыму ў 538 г. стала магчымым на яго зямлі, каб дасягнуць гэтага ў адпаведнасці з Дан *былі прыніжаны* перад папой (*маленькі рог*); занепакоеныя народы, варожыя рымскаму каталіцтву рымскіх біскупаў, паслядоўна ў 476 г. герулы, у 534 г. вандалы і 10 ліпеня 538 г., «заваяў», вызваленыя ад акупацыі остготаў генералам Велізарый, пасланы Юстыніянам I, Рым мог увайсці ў свой эксклюзіўны, дамінуючы і неталерантны папскі рэжым, усталяваны гэтым імператар, па жаданні інтрыгана Вігілія, першы кіруючы папа. З гэтага моманту Рым стаў « вялікім горадам, які мае царства над царамі зямлі », з верша 18, які ідзе да « нагібелі », як паказвае Дух, тут, другі раз, пасля верша 8.

Такім чынам, папства ўзыходзіць не да святога Пятра, як ён сцвярджае, а да ўказу Юстыніяна I, ^{візантыйскага} імператара, які даў яму тытул і рэлігійную ўладу. Такім чынам, нядзеля была загадана рымскім імператарам Канстанцінам I 7 сакавіка 321 года, а папства, якое апраўдвала гэта, было ўстаноўлена візантыйскім імператарам Юстыніянам I ў 538 годзе; дзве даты з самымі страшнымі наступствамі для ўсяго чалавецтва. Таксама ў 538 г. Рымскі біскуп упершыню прыняў тытул папы.

Верш 12: « *Дзесяць рагоў, якія ты бачыў, — гэта дзесяць каралёў, якія яшчэ не атрымалі царства, але якія прымаюць уладу каралёў на адну гадзіну са зьверам.* »

Тут, у адрозненне ад Дан.7:24, паведамленне накіравана на вельмі кароткі час, размешчаны ў канцы « *часу канца* ».

Як і ў часы Данііла, у часы Яна, « *дзесяць рагоў* » Рымскай імперыі яшчэ не здабылі і не аднавілі сваю незалежнасць. Але кантэкст, на які арыентавана ў гэтым раздзеле 17, — гэта кантэкст канца свету, « *дзесяць рагоў* » адыгрываюць менавіта ў гэтым кантэксце, які выклікаецца Духам, што пацвярджаюць наступныя вершы. Прадказаная « *гадзіна* » адносіцца да часу апошняга выпрабавання веры, абвешчанага ў Ап. 3:10 верным піянерам адвентызму сёмага дня ў 1873 г. Пасланне было для нас, іх спадкаемцаў, вернікаў адвентыстаў. святло, дадзенае Езусам Хрыстом сваім выбраннікам у 2020 г.

Згодна з прароцкім кодам, дадзеным прароку Езэкіілю (Езэк.4:5-6), прарочы «дзень» варты сапраўднага «году», а значыць, прарочая «гадзіна» каштуе 15 рэальных дзён. Вялікая настойлівасць паслання Духа, у якім тройчы цытуецца выраз «у адну гадзіну» ў раздзеле 18, прымушае мяне зрабіць выснову, што гэтая «гадзіна» датычыцца часу паміж пачаткам 6-га «сямі апошніх пошасцяў» і вяртанне ў славе нашага боскага Госпада Езуса, які вяртаецца ў славе арханёла «Міхаіла», каб выратаваць сваіх выбраных ад праграмаванай смерці. Такім чынам, гэтая «гадзіна» з'яўляецца той, на працягу якой доўжыцца «бітва Армагедон».

Верш 1 3: «У іх адна мэта, і яны аддаюць сваю сілу і сваю ўладу зверу.»

Вызначаючы час гэтага апошняга выпрабавання, Дух кажа пра «дзесяць рагоў»: «У іх адна мэта, і яны аддаюць сваю сілу і сваю ўладу зверу». Гэтая мэта, якую яны падзяляюць, заключаецца ў забеспячэнні таго, каб нядзельны адпачынак паважаўся ўсімі, хто выжыў у Трэцяй ядзернай сусветнай вайне. Разруха значна знізіла ваенную моц старажытнаеўрапейскіх дзяржаў. Але пераможцы канфлікту, амерыканскія пратэстанты, дамагліся ад тых, хто выжыў, поўнай адмовы ад свайго суверэнітэту. Матыў д'ябальскі, але паўшыя не ведаюць пра гэта, і іх духі, адданыя сатане, могуць толькі выконваць яго волю.

Толькі з кааліцыі «цмока», «звера» і «ілжэпрарока» «дзесяць рагоў» аддаюць сваю ўладу «зверу». І гэтае адрачэнне выклікана моцнасцю пакут, якія наносыць ім бічы Божыя. Паміж абвешчэннем дэкрэта аб смерці і яго прымяненнем 15 дзён даецца тым, хто назірае за суботамі, каб прыняць «знак звера», яго рымскую «нядзелю», апаганеную паганскім сонечным культам. Вяртанне Ісуса Хрыста запланавана на вясну перад 3 красавіка 2030 г., калі няма памылкі ў інтэрпрэтацыі тэрміна «гадзіна», дэкрэт аб смерці павінен быць абвешчаны на гэтую дату або дату, размешчаную паміж ёй і днём вясны 2030 года нашага цяперашняга звыкллага календара.

Каб цалкам зразумець, якой будзе сітуацыя з канчатковым часам, разгледзім наступныя факты. Канец часу ласкі можна вызначыць толькі па выбарных службовых асобах, якія звязваюць яго з абнародаваннем нядзельнага закона; дакладней, пасля яе. Для мноства няверуючых і непакорлівых народаў, якія яшчэ жывуць, абнародаванне нядзельнага закона з'яўляецца толькі мерай агульнага інтарэсу без наступстваў для іх. І толькі пасля таго, як яны перанеслі першыя пяць пошасцяў, іх помслівы гнеў прымушае іх цалкам пагадзіцца з рашэннем «забіць» тых, хто прадстаўлены ім як адказныя за іх нябеснае пакаранне.

Верш 14: «Яны будуць змагацца з Ягнём, і Ягня пераможа іх, таму што Ён Пан над уладарамі і Цар цароў, і тыя, хто пакліканы, выбраны і верны, якія з Ім, таксама перамогуць іх.»

«Яны будуць змагацца з Ягнём, і Ягня пераможа іх ...», таму што ён Усемагутны Бог, якому не можа супрацьстаяць ніякая сіла. «Кароль каралёў і Гасподзь уладароў» накладзе сваю боскую сілу на самых магутных каралёў і ўладароў зямлі. І абраныя, якія гэта разумеюць, разам зь ім

перамогуць. Тут Дух нагадвае пра тры крытэрыі, якіх Бог патрабуе ад тых, каго Ён збаўляе і хто пайшоў на шлях збаўлення, які пачынаецца для іх з духоўнага статусу « *накліканых* » і які затым ператвараецца, калі гэта так, у « *абраны* » статус праз « *вернасць* », выяўленую ў адносінах да Бога-Створцы і ўсяго Яго біблейскага свята. Бітва, пра якую ідзе гаворка, - гэта бітва « *Армагедон* » з Адкр.16:16; « *гадзіна* », калі « *вернасць* » « *абраных* », « *накліканых* » падвяргаецца выпрабаванню. У Адкр.9:7-9 Дух паказаў падрыхтоўку пратэстанцкай веры да гэтай духоўнай « *вайны* ». Асуджаныя на смерць з-за сваёй вернасці шабату выбраныя сведчаць аб даверы да абяцанняў, прарочаных Богам, і гэтае сведчанне, якое яму даецца, дае яму « *славу* », якой ён патрабуе ў пасланні першага анёла з Ап.14:7. Абаронцы і прыхільнікі нядзелі, якая стала абавязковай, знойдуць у гэтым вопыце смерць, якую яны будуць рыхтавацца даць абраным Езусам Хрыстом. Я нагадваю тут тым, хто скептычна настроены і сумняваецца, што Бог надае такое вялікае значэнне дням адпачынку, што наша чалавецтва страціла сваю вечнасць з-за важнасці, якую Ён надаў «двум дрэвам» зямнога саду. « *Армагедон* » заснаваны на тым жа прынцыпе, што замест «двух дрэў» сёння мы маем «дзень пазнання добра і зла», нядзелю, і «дзень асвячонага жыцця», суботу або суботу.

Верш 15: « *І сказаў ён мне: воды, якія ты бачыў, на якіх сядзіць распусніца, гэта людзі, і натоўпы, і народы, і мовы.* »

Верш 15 дае нам ключ, які дазваляе нам прыпісаць « *водам* », на якіх « *сядзіць блудніца* », ідэнтычнасць еўрапейскіх народаў, якія называюцца «хрысціянамі», але перш за ўсё фальшыва і падманліва «хрысціянамі». Еўропа мае ўласцівасць аб'ядноўваць народы, якія размаўляюць на розных « *мовах* »; што аслабляе стварэння саюзы і саюзы. Але ў апошні час англійская мова служыць мостам і спрыяе міжнародным абменам; Шырокая адукацыя людзей зніжае эфектыўнасць зброі боскага праклёну і супрацьстаіць задуме Стваральніка. Таму яго адказ будзе больш страшным: смерць ад вайны і, у рэшце рэшт, ад бляску яго слаўнага прыходу.

Верш 16: « *Дзесяць рагоў, якія ты бачыў, і звер зьненавідзяць блудніцу, і распрануць яе, і распрануць яе дагала, і з'ядуць плоць яе, і спаляць яе агнём.* »

Верш 16 абвясчае праграму будучага раздзела 18. Ён пацвярджае пераварот « *дзесяці рагоў і звер* », які, падтрымаўшы і ўхваляючы яе, у выніку знішчае « *прастытутку* ». Я нагадваю тут, што " *звер* " - гэта рэжым аб'яднання грамадзянскай і рэлігійнай улады і што ён абазначае ў гэтым кантэксце ўладу афіцыйна пратэстанцкага амерыканскага народа і каталіцкіх і пратэстанцкіх еўрапейскіх народаў, у той час як " *прастытутка* " абазначае духавенства, гэта значыць настаўніцкія аўтарытэты каталіцкай рэлігійнай улады: манахі, святары, біскупы, кардыналы і Папа Рымскі. Такім чынам, наадварот, каталіцкія еўрапейскія народы і пратэстанцкі амерыканскі народ, дзве ахвяры рымскай хлусні, супрацьстаяць духавенству рымскага папскага каталіцызму. І яны « *спаляць яе агнём* », калі праз сваё слаўнае ўмяшанне Езус сарве сваю д'ябальскую падманлівую спакуслівую маску. « *Дзесяць рагоў* » « *распрануць яе і аголяць* », таму што яна жыла ў раскошы,

яна будзе распранутая, і таму што яна апранула сябе ў выгляд святасці, яна таксама з'явіцца « голай », у духоўным сораме, без усялякіх нябесная праведнасць, каб апрануць яго. Дакладнасць « Яны з'ядуць яго плоць » выражае крываваю лютасць яго пакарання. Гэты верш пацвярджае « *вінтажную* » тэму Адкр 14:18 да 20: Гора вінаграду гневу!

Верш 17: « *Бо Бог паклаў ім у сэрцы выканаць намер Яго і выканаць адзін намер і дадаць царства сваё зверу, пакуль не споўніцца слова Божае.* »

Верш 17, пад лікам суда, адкрывае нам важную думку пра нябеснага Бога, якой людзі памылкова пагарджаюць або абьякава ставяцца да іх. Тут Бог настойвае, каб яго выбраннікі былі перакананыя, што ён адзіны Гаспадар «жудаснай гульні», якая пачнецца ў чаканы час. Праграму распрацаваў не д'ябал, а сам Бог. Усё, што ён абвясціў у сваім вялікім і ўзвышаным Аб'яўленні, якое тычыцца Данііла і Аб'яўлення, альбо ўжо здзейснілася, альбо яшчэ павінна быць здзейснена. І таму, што « *канец справы лепшы за яе пачатак* », паводле Эккл.7:8, Бог прызначыў для нас гэтае апошняе выпрабаванне вернасці, якое аддзяліць нас ад ілжэхрысціянаў і зробіць нас годнымі ўвайсці ў Яго нябесную вечнасць пасля таго, як ядзернае знішчэнне трэцяй сусветнай вайны. Таму нам застаецца толькі з упэўненасцю чакаць, бо ўсё, што будзе арганізавана на зямлі, з'яўляецца « *дызайнам* », распрацаваным самім Богам. І калі Бог за нас, хто будзе супраць нас, калі не тыя, чые забойчыя « *задумы* » абярнуцца супраць іх?

азначае « *пакуль не споўніцца слова Божае* » ? Дух спасылаецца на канчатковы лёс папскага « *маленькага рога* », як ужо было прадказана ў Дан.7:11: « *Тады я ўбачыў з-за напышлівых слоў, якія казаў рог; і пакуль я глядзеў, жывёла была забітая, а цела яе знішчана, аддадзена ў агонь на спаленне* »; у Дан.7:26: « *Тады прыйдзе суд, і ўлада ягоная будзе аднятая ад яго, і яна будзе знішчана і знішчана назаўсёды* »; і Дан.8:25: « *З-за яго росквіту і поспеху яго хітрыкаў, ён будзе мець пыху ў сваім сэрцы, і ён знішчыць многіх, хто жыў мірна, і ён паўстане супраць начальніка правядыроў; але ён будзе зламаны, без намагання любой рукі* ". Астатнія « *словы Божыя* » адносна канца Рыма будуць прадстаўлены ў Адкрыцці 18, 19 і 20.

Верш 18: « *А жанчына, якую ты бачыў, гэта горад вялікі, які валадарыць над царамі зямнымі.* »

Верш 18 дае нам самы пераканаўчы доказ таго, што « *вялікі горад* » — гэта сапраўды Рым. Давайце ўсвядомім гэта, анёл размаўляе з Янам асабіста. Таксама, кажучы яму: « *А жанчына, якую ты бачыў, гэта вялікі горад, які мае ўладу над царамі зямнымі* », Ян зразумеў, што анёл гаворыць пра Рым, «горад сямі пагоркаў». якая ў свой час імперска панавала над рознымі каралеўствамі ўсёй сваёй велізарнай каланіяльнай імперыі. У сваім імперскім аспекце яна ўжо мае « *царскую ўладу над царамі зямлі* » і захвае яе пад сваім папскім панаваннем.

Вы бачыце, што ў гэтым раздзеле 17 Бог сканцэнтраваны свае адкрыцці, якія дазваляюць нам з упэўненасцю ідэнтыфікаваць « *прастытутку* », яго ворага хрысціянскай «трагедыі стагоддзяў». Такім чынам, ён надае ліку 17 сапраўдны сэнс свайго меркавання. Менавіта гэтае

назіранне прымусіла мяне аданіць юбілей 17-га ^{стагоддзя} ўсталявання граху, які з'яўляецца прыняццем дня сонца 7 сакавіка 321 года (афіцыйная дата, але 320 для Бога), які мы перажылі ў гэтым 2020 годзе. які зараз прайшоў. Мы бачым, што Бог сапраўды пазначыў гэта беспрэцэдэнтным праклёнам у гісторыі хрысціянскай эры (Covid-19), які выклікаў сусветны эканамічны калапс, больш катастрафічны, чым Другая сусветная вайна. Іншыя праклёны боскага справядлівага суда ідуць далей, мы будзем адкрываць іх дзень за днём.

Адкрыццё 18: блудніца атрымлівае пакаранне

Пасля раскрыцця дэталей, якія дазваляюць ідэнтыфікаваць прастытутку, раздзел 18 перанясе нас у вельмі асаблівы кантэкст канца « *бітвы Армагедон* ». Словы раскрываюць яго змест: « *гадзіна пакарання Вавілона вялікага, маці распусніц зямных* »; час крывавага « *жніва* ».

Верш 1: « *Пасля гэтага я ўбачыў іншага анёла, які сыходзіў з неба і меў вялікую ўладу; і зямля асвятлілася славай Ягонай.* »

Анёл, які мае вялікую ўладу, знаходзіцца на баку Бога, па сутнасці, сам Бог. Міхаіл, правадыр анёлаў, - гэта яшчэ адно імя, якое Ісус Хрыстос насіў на нябёсах да свайго зямнога служэння. Менавіта пад гэтым імем і ўладай, прызнанай яму святымі анёламі, ён выгнаў з нябёсаў д'ябла і яго дэманаў пасля перамогі на крыжы. Таму пад гэтымі двума імёнамі Ён вяртаецца на зямлю ў славе Айца, каб забраць з яе сваіх каштоўных выбраннікаў; каштоўныя, таму што яны верныя і гэтая правераная вернасць была прадэманстравана. Менавіта ў гэтым кантэксце ён прыходзіць, каб ушанаваць сваёй вернасцю тых, хто мудра падпарадкоўваўся, аддаючы яму « *славу* », якую ён патрабаваў з 1844 г. у адпаведнасці з Ап. 14:7. Захоўваючы суботу, яго абраныя праславілі яго як Бога-стваральніка, якім ён адзін законна валодае з моманту стварэння нябесных і зямных жыццяў.

Верш 2: « *Ён закрычаў моцным голасам, кажучы: упаў Вавілон вялікі, упаў! Ён стаў жытлом дэманаў, логавам усякага нячыстага духа, логавам усякай нячыстай і ненавіснай птушкі* » ,

" *Яна упаў, упаў, Вавілон вялікі!* ". Мы знаходзім цытату з Адкр. 14:8 у гэтым вершы 2, але на гэты раз гэта не прароча, гэта адбываецца таму, што доказы яго падзення дадзены людзям, якія выжылі ў гэты апошні момант яе зманлівай спакуслівай дзейнасці. Спадае і маска святасці рымскага папскага Вавілона. На самай справе гэта « *жытло дэманаў, логава ўсіх нячыстых*

духаў, логава ўсіх нячыстых і мярзотных птушак ». Згадка пра « птушку » нагадвае нам, што за зямнымі дзеяннямі хаваюцца нябесныя натхненні злых анёлаў з лагера сатаны, іх правадыра і першага паўстанца боскага стварэння.

Верш 3: « таму што ўсе народы пілі віно гневу распусты яе, і цары зямныя распунічалі з ёю, і гандляры зямныя ўзбагаціліся сілай раскошы яе. »

«... таму што ўсе народы пілі віно лютасці распусты ягонай, ... » Рэлігійная агрэсія з'явілася па падбукторванні рымска-каталіцкай папскай улады, якая, сцвярджаючы, што знаходзіцца на службе Ісуса Хрыста, дэманстравала поўную пагарду да ўрокаў паводзін, якія ён вучыў сваіх вучняў і апосталаў на зямлі. Езус поўны лагоднасці, папы поўныя гневу; Езус, узор пакоры, папы, узор марнасці і гонару, Езус, які жыве ў матэрыяльнай беднасці, папы, якія жывуць у раскошы і багацці. Езус ратаваў жыццё, папы несправядліва і без патрэбы аддалі на смерць незлічонае мноства чалавечых жыццяў. Такім чынам, гэта рымска-папскае каталіцкае хрысціянства не мела ніякага падабенства з верай, дадзенай у якасці ўзору Езусам. У Данііла Бог прадказаў « *поспех сваіх хітрыкаў* », але чаму гэты поспех быў дасягнуты? Адказ просты: таму што Бог даў яму гэта. Бо мы павінны памятаць, што менавіта пад назвай пакарання « *другой трубы* » з Ап. 8:8 ён абудзіў гэты жорсткі і суровы рэжым, каб пакараць за парушэнне суботы, пакінутай з 7 сакавіка 321 г. У параўнальным вывучэнне пошасцяў, якія ўразыць Ізраіль за іх нявернасць Божым заповедзям, у Леў.26:19 Бог сказаў: « *Я зламаю гонар вашай сілы, верне тваё неба як жалеза , і твая зямля як латунь* ». У новым заповеце папскі рэжым быў узняты, каб выканаць гэтыя самыя праклёны. У яго задуме Бог з'яўляецца адначасова ахвярай, суддзёй і катом, каб задаволіць патрабаванні свайго закону любові і дасканалай справядлівасці. З 321 года парушэнне суботы дорага каштавала чалавецтву, якое заплаціла сваю цану непатрэбнымі войнамі і разнямі, а таксама разбуральнымі смяротнымі эпідэміямі, створанымі Богам-стваральнікам. У гэтым вершы « *блуд* » (або « *распуста* ») з'яўляецца духоўным і апісвае нягодныя рэлігійныя паводзіны. « *Віно* » сімвалізуе Яе вучэнне, якое ў імя Хрыста разганяе « *лютасць* » і д'явольскую нянавісць паміж усімі людзьмі, якія па яе віне сталі ахвярамі нападу або агрэсарам.

Віна каталіцкага навучання не павінна хаваць віны ўсяго чалавецтва, амаль усе з якіх не падзяляюць каштоўнасці, узвышаныя Езусам Хрыстом. Калі каралі зямлі пілі « *віно распусты* » (*распуста*) « *Вавілона* », гэта таму, што як « *прастытутка* », яе адзінай клопатам было дагадзіць кліентам; гэта правіла, кліент павінен быць задаволены, інакш ён не вернецца. А каталіцызм узнёс да найвышэйшага ўзроўню сквапнасць, аж да злачыннасці, і любоў да багацця і раскошнага жыцця. Як вучыў Ісус, як статак разам. Злыя і ганарлівыя людзі ў любым выпадку загінулі б з ёй ці без яе. Напамін: зло ўвайшло ў чалавечае жыццё праз Каіна, забойцу свайго брата Авеля, ад пачатку зямной гісторыі. « *Зямныя гандляры ўзбагаціліся сілай яе раскошы* ». Гэтым тлумачыцца поспех рымска-каталіцкага папскага рэжыму. Зямныя гандляры вераць толькі ў грошы, яны не рэлігійныя фанатыкі, але калі

рэлігія ўзбагачае іх, яна становіцца прымальным і нават прыкметным партнёрам. Канчатковы кантэкст тэмы прымушае мяне ў асноўным ідэнтыфікаваць амерыканскіх гандляроў-пратэстантаў, паколькі зямля духоўна пазначае пратэстанцкую веру. З 16-га стагоддзя Паўночная Амерыка, па сутнасці пратэстанцкая па сваім паходжанні, вітала іспанамоўных католікаў, і з таго часу каталіцкая вера была прадстаўлена гэтак жа, як і пратэстанцкая. Для гэтай краіны, дзе мае значэнне толькі «бізнэс», рэлігійныя адрозненні больш не маюць значэння. Заваяваныя задавальненнем узбагачэння, якое заахвочваў жэнеўскі рэфарматар Жан Кальвін, пратэстанцкія гандляры знайшлі ў каталіцкай веры спосаб узбагачэння, якога першапачатковая пратэстанцкая норма не прапаноўвала. Пратэстанцкія храмы пустыя з голымі сценамі, у той час як каталіцкія цэрквы перапоўнены рэліквіямі з каштоўных матэрыялаў, золата, срэбра, слановай косці, усіх матэрыялаў, пералічаных у гэтай тэме ў вершы 12. Такім чынам, багацце каталіцкага культу для Пана Бога з'яўляецца тлумачэнне аслаблення амерыканскай пратэстанцкай веры. Далей, новая Мамона, прыйшоў на змену Богу ў сэрцах, і тэма дактрын страціла ўсялякую цікавасць. Апазіцыя існуе, але толькі ў палітычнай форме.

Верш 4: « *І пачуў я іншы голас з нябёсаў, які казаў: выйдзі зь яе, народзе мой, каб ня быць вам удзельнікамі грахоў яе і пошасьцяў яе.* »

Верш 4 увасабляе момант канчатковага падзелу: « *Выйдзі з асяродзьдзя яго, народ мой* »; гэта гадзіна, калі абраныя будуць узяты на неба, каб сустрэцца з Езусам. Гэты верш ілюструе час « *жніва* », тэма Адкр 14:14-16. Яны разглядаюцца, таму што, як удакладняе верш, яны не павінны «браць удзел» у «бічах». », які ўдарыць папскі Рым і яго духавенства. Але тэкст удакладняе, што, каб быць сярод абраных, забраных, чалавек не павінен « *удзельнічаць у яго грахах* ». І паколькі асноўным грахам з'яўляецца нядзельны адпачынак, « *знак звера* », які ўшаноўваецца католікамі і пратэстантамі ў апошнім выпрабаванні веры, вернікі гэтых дзвюх асноўных рэлігійных груп не могуць удзельнічаць у захапленні абраных. **Неабходнасць «Выйсці з Вавілона» пастаянная**, аднак у гэтым вершы Дух нацэлены на момант, калі з'яўляецца апошняя магчымасць **выканаць гэты загад Бога**, таму што абвяшчэнне нядзельнага закона азначае канец часу ласкі. Гэта абвяшчэнне спрыяе ўсведамленню ўсіх, хто выжыў, « *шостай трубы* » (Трэцяй сусветнай вайны), якая дае магчымасць зрабіць выбар пад пільным вокам Бога-Створцы.

Верш 5: « *Бо грахі яе назапасіліся да неба, і ўспомніў Бог беззаконні яе.* »

Паводле яго слоў, Дух прапануе вобраз «Вавілонскай вежы», назва якой караніцца ў «Вавілоне». З 321 і 538 гадоў Рым, « *вялікі горад* », дзе « *прастытутка* » мае свой « *tron* », а з 538 года яе «святая» папская сядзіба, памнажае свае грахі супраць Бога. З нябёсаў ён веў падлік і запісваў свае назапашаныя грахі за 1709 гадоў (з 321 г.). Сваім слаўным вяртаннем Ісус выкрыў папскі рэжым, а для Рыма і яго фальшывай святасці прыйшоў час расплаціцца за свае злачынствы.

Верш 6: « *Алдайце ёй, як яна заплаціла, і алдайце ёй удвая паводле ўчынкаў яе. У кубак, куды яна наліла, наліце яе ўдвая.* »

Услед за развіццём тэм Rev.14 пасля збору ўраджаю надыходзіць ураджай . І менавіта да самых злых каталікоў і пратэстантаў, якія сталі ахвярамі хлусні каталіцтва, Бог звяртаецца са сваімі словамі: « *Адплаціце ёй, як яна заплаціла, і вярніце ёй удвая паводле ўчынкаў яе* ». Мы памятаем з гісторыі, што яго працы былі стаўкамі і катаваннямі яго інквізіцыйных судоў. Такім чынам, каталіцкія рэлігійныя настаўнікі пацерпяць удвая больш, калі гэта магчыма. Тое ж паведамленне паўтараецца ў форме: « *У кубак, куды яна наліла, налі яе ўдвая* ». Выява чары была выкарыстана Езусам для абазначэння катаванняў, якія чакала Яго цела, аж да апошняй агоніі на крыжы, ужо ўсталяваным Рымам ля падножжа гары Галгофы. Такім чынам Езус нагадвае, што каталіцкая вера праявіла агідную пагарду да цярпенняў, якія Ён згадзіўся цярпець, таму надыйшла Яго чарга перажыць іх. Старая прыказка набывае тут сваё поўнае значэнне: ніколі не рабі іншым таго, чаго не хацеў бы, каб рабілі табе. У гэтым дзеянні Бог выконвае закон адплаты: вока за вока, зуб за зуб; цалкам справядлівы закон, які ён захаваў для індывідуальнага выкарыстання. Але на калектыўным узроўні яго прымяненне было дазволена людзям, якія, тым не менш, асуджалі яго, думаючы, што могуць быць больш справядлівымі і добрымі, чым Бог. Наступствы катастрафічныя, зло і яго бунтарскі дух пагоршылі і дамінавалі над заходнімі народамі хрысціянскага паходжання.

У Адкрыцці 17:5 « *Вавілон вялікі* », « *блудніца* », « *трымала залатую чашу, поўную сваіх мярзотаў* ». Гэтае ўдакладненне датычыцца яго рэлігійнай дзейнасці і асаблівага выкарыстання келіха Эўхарыстыі. Яго непавага да гэтага святога абраду, якому навучаў і асвяціў Ісус Хрыстос, прынесла яму не менш асаблівае пакаранне. Бог любові саступае месца Богу справядлівасці, і думка пра Яго суд ясна адкрываецца людзям.

Верш 7: « *Колькі яна праславіла сябе і нагрузілася ў раскошу, так дайце ёй пакуты і жалобу. Бо яна кажа ў сэрцы сваім: сяджу як царыца, я не ўдава і не ўбачу жалобы!* »

У вершы 7 Дух падкрэслівае супрацьлегласць жыцця і смерці. Жыццё, некранутае бядой смерці, вясёлае, бесклапотнае, легкадумнае, у пошуках новых уцех. Папскі рымскі «Вавілон» імкнуўся да багацця, якое купляе шыкоўнае жыццё. І каб атрымаць яго ад магутных і каралёў, яна выкарыстоўвала і да гэтага часу выкарыстоўвае імя Ісуса Хрыста, каб прадаць прабачэнне грахоў як «індульгенцыі». Гэта дэталі, якая важыць на вагах Богага суда, за які яна цяпер павінна адкупіцца псіхалагічна і фізічна. Папрок у гэтым багацці і раскошы грунтуецца на тым, што Езус і яго апосталы жылі бедна, задавальняючыся неабходным. Такім чынам, « *мукі* » і « *плач* » замяняюць « *багацце і раскошу* » папскага каталіцкага духавенства.

Падчас сваёй зманлівай дзейнасці Вавілон сказаў у сэрцы сваім: « *Я сяджу, як царыца* »; што пацвярджае « *яго валадарства над зямнымі царамі* » з Адкр.17:18. А паводле Адкр.2:7 і 20, яго « *трон* » знаходзіцца ў Ватыкане (vaticinate = прарочыць), у Рыме. « *Я не ўдава* »; яе муж Хрыстос, жонкай якога яна сябе выдае, жывы. « *І я не ўбачу жалобы* ». Па-за

Касцёлам няма збаўлення, казала яна ўсім сваім праціўнікам. Яна так шмат паўтарала, што ў выніку паверыла. І яна сапраўды перакананая, што яе праўленне будзе доўжыцца вечна. З таго часу, як яна жыла там, хіба Рым не атрымаў назву «вечны горад»? Больш за тое, падтрымліваючы заходнія дзяржавы, ён меў важкія падставы лічыць сябе па-чалавечы недатыкальным і непаражальным. Яна таксама не баялася сілы Бога, бо сцвярджала, што служыць яму і прадстаўляе яго на зямлі.

Верш 8: *« З-за гэтага ў адзін дзень прыйдуць на яе пошасці, смерць, плач і голад, і яна будзе спалена агнём. Бо моцны Пан Бог, які судзіў яе. »*

Гэты верш ставіць канец усім ягоным ілюзіям: *« з-за гэтага ў адзін дзень »*; той, дзе Ісус вяртаецца ў славе, *« прыйдуць яго пошасці »* або прыйдзе Божае пакаранне; *« смерць, жалоба і голад »* насамрэч, усё здзяйсняецца ў адваротным парадку. Мы не паміраем з голаду за адзін дзень, таму, па-першае, духоўны *« голад »* - гэта страта хлеба жыцця, які з'яўляецца асновай хрысціянскай рэлігійнай веры. Потым *« жалоб »* апрачаецца ў знак смерці блізкіх нам людзей, з якімі нас звязваюць родныя пачуцці. І, нарэшце, *« смерць »* дзівіць вінаватага грэшніка, бо *« адплата за грэх - смерць »*, паводле Рым.6:23. *« І ён будзе знішчаны агнём »* у адпаведнасці з прароцкімі аб'явамі, якія паўтараюцца ў Данііла і Адкрыцці. **Яна сама несправядліва спаліла на сваіх вогнішчах так шмат істот, што па дасканалай боскай справядлівасці яна сама павінна загінуць у агні.** *« Бо магутны Гасподзь, які судзіў яе »*; падчас сваёй спакуслівай дзейнасці каталіцкая вера пакланялася Марыі, маці Ісуса, якая з'явілася толькі ў выглядзе маленькага дзіцяці, якое трымала на руках. Гэты аспект падабаўся чалавечым розумам, схільным да сентыментальнасці. Жанчына, а яшчэ лепш маці, як абнадзейвала рэлігія! Але гэта гадзіна праўды, і Хрыстос, які яе судзіў, толькі што з'явіўся ў славе Усемагутнага Бога; і гэтая чароўная моц Ісуса Хрыста, якая выкрыла яго, знішчае яго, аддаючы помсціваму гневу сваіх падманутых ахвяраў.

Верш 9: *« І ўсе цары зямныя, якія ўчынілі зь ёю распусту і раскошу, будуць плакаць і галасіць на ёй, калі ўбачаць дым яе гарэння. »*

Гэты верш раскрывае паводзіны *« цароў зямных, якія адаліся блуду і раскошы »*. Уключаны каралі, прэзідэнты, дыктатары, усе лідэры нацый, якія спрыялі поспеху і актыўнасці каталіцкай веры, і якія ў апошнім выпрабаванні ўхвалілі рашэнне забіць тых, хто захоўвае суботу. Яны *« будуць плакаць і галасіць на ёй, калі ўбачаць дым яе гарэння »*. Відавочна, цары зямныя бачаць, што сітуацыя ў іх выслізгвае. Яны ўжо нікога не вядуць за сабой і толькі адзначаюць агонь Рыма, запалены падманутымі ахвярамі, прыладамі выканання боскай помсты. Іх слёзы і галашэнне апраўдваюцца тым, што каштоўнасці свету, якія прывялі іх да найвышэйшай улады, раптоўна руйнуюцца.

Верш 10: *« Адступаючыся, у страху перад пакутамі ягонымі скажуць: гора! гора! Вялікі горад, Вавілон, магутны горад! У адну гадзіну прыйшоў суд твой! »*

«Вечны горад» гіне, ён гарыць, а *цары зямлі* трымаюцца далей ад Рыма. Цяпер яны баяцца падзяліць яго лёс. Тое, што адбываецца, з'яўляецца

для іх велізарным **няшчасцем** : « *Няшчасце! гора! Вялікі горад, Вавілон ,» гора паўтараецца двойчы, « ён упаў, ён упаў, Вавілон вялікі ».* « *Магутны горад!*» » ; настолькі магутная, што яна кіравала светам праз свой уплыў на лідэраў хрысціянскіх народаў; менавіта з-за гэтай сувязі, асуджанай Богам, кароль Людовік XVI і яго аўстрыйская жонка Марыя-Антуанэта падняліся на эшафот гільяціны, а таксама іх прыхільнікі, ахвяры « *вялікай смутку* », як абвясціў Дух , у Адкр.2:22-23. « *Праз гадзіну прыйдзе суд твой!*» » ; вяртанне Ісуса азначае час канца свету. Апошняя выпрабаванне адзначыла сімвалічную « *гадзіну* », прарочаную ў Адкр.3:10, але дастаткова будзе з'яўлення Ісуса Хрыста, каб уся бягучая сітуацыя змянілася, і на гэты раз « *гадзіна* » ў літаральным сэнсе будзе дастаткова, каб атрымаць гэтую дзіўную змену.

Верш 11: « *І плачуць і смуткуюць на ёй гандляры зямныя, бо ніхто ўжо не купляе груз іхні* »

На гэты раз Дух нацэлены на « *гандляроў зямлі* », у прыватнасці, на амерыканскі меркантильны дух, пераняты тымі, хто выжыў па ўсёй зямлі, як было сказана ў вывучэнні папярэдняй главы 17. Яны таксама « *плачуць і смуткуюць на ёй, таму што ніхто больш не купляе іх груз ; ...* ». Гэты верш падкрэслівае вінаватасць пратэстантаў у прыхільнасці да каталіцкай веры, па якой ён *смуткуе* , тым самым сведчачы аб іх асабістай прывязанасці да яе з эканамічных інтарэсаў. Потым, што зусім наадварот, справа рэфармацыі была паднятая Богам, каб асудзіць папскую віну католікаў і аднавіць зразуметыя ісціны; што рабілі ў свой час сапраўдныя рэфарматары, такія як П'ер Вальдо, Джон Уіклеф і Марцін Лютэр. Гандляры таксама з сумам бачаць, як на іх вачах руйнуюцца любімыя ім каштоўнасці, бо яны жывуць толькі дзеля задавальнення ад узбагачэння праз камерцыйную дзейнасць; вядзенне бізнесу падсумоўвае радасці іх існавання.

Верш 12: « *груз золата, срэбра, каштоўных камянёў, жэмчугу, вісону, пурпуру, шоўку, пунсвай воўны, усялякага салодкага дрэва, усялякага роду прадметаў, слановай косці, усялякага роду прадметаў. з вельмі каштоўнага дрэва, латуні, жалеза і мармуру* ,

Перш чым пералічыць розныя матэрыялы, якія з'яўляюцца асновай рымска-каталіцкай ідалапаклонніцкай рэлігіі, я нагадаю тут гэты канкрэтны пункт праўдзівай веры, якой навучаў Ісус Хрыстос. Ён сказаў самаранцы: « *Жанчына, — сказаў ёй Езус, — наверх Мне, што надыходзіць гадзіна, калі не на гэтай гары і не ў Ерусаліме будзеш пакланяцца Айцу. Вы абжаеце тое, чаго не ведаеце; мы пакланяемся таму, што ведаем, таму што збаўленне прыходзіць ад габрэяў . Але надыходзіць час і ўжо прыйшоў, калі сапраўдныя паклоннікі будуць пакланяцца Айцу ў духу і праўдзе; бо гэты паклоннікі, якіх патрабуе Айцец. Бог ёсць Дух, і тыя, хто пакланяецца Яму, **павінны** пакланяцца Яму ў духу і **праўдзе** .* (Ян 4:21-23).» Такім чынам, сапраўдная вера не мае патрэбы ў матэрыялах і матэрыялах, таму што яна грунтуецца толькі на стане душы. І, такім чынам, гэтая праўдзівая вера мала цікавая для прагнага і зладзейскага свету, таму што яна нікога не ўзбагачае, акрамя духоўна выбраных. Выбраныя пакланяюцца Богу ў духу, такім чынам, у сваіх думках, але таксама і ў **праўдзе** , што азначае, што іх думкі

павінны быць пабудаваны на стандарты, паказаным Богам. Усё, што выходзіць за рамкі гэтага стандарту, з'яўляецца формай ідалапаклонніцкага паганства, дзе праўдзівы Бог служыць ідалам. Падчас сваіх заваяванняў рэспубліканскі Рым пераняў рэлігіі пераможаных краін. І вялікая частка яе рэлігійных дагматаў была грэчаскага паходжання, першай вялікай цывілізацыі старажытнасці. У нашу эпоху, у папскай форме, мы знаходзім усю гэтую спадчыну, далучаную да новых «хрысціянскіх» «святых», пачынаючы з 12 апосталаў Пана. Але, зайшоўшы так далёка, што адмовілася ад другой Божай заповедзі, якая асуджае гэтую ідалапаклонніцкую практыку, каталіцкая вера ўвекавечвае пакланенне разьбяным, размаляваным выявам або з'яўленню ў дэманічных візіях. Такім чынам, менавіта ў абрадах яго культаў мы знаходзім гэтых выражаных ідалаў, якія патрабуюць матэрыялаў, каб прыняць форму; матэрыялы, спіс якіх прадстаўляе сам Бог: «...; ... груз золата, срэбра, каштоўных камянёў, жэмчугу, вісону, пурпуру, шоўку, пунсвай воўны, усялякай салодкай драўніны, усялякай слановай косці, усялякіх вырабаў з вельмі каштоўнага дрэва, медзі, жалеза і мармуру, ... ». « Золата, срэбра, каштоўныя камяні і дарагія рэчы » « аддайце пашану богу крэпасцяў » папскага караля Дан.11:38. Далей « пурпура і пурпур » апранае блудніцу Вавілон Вялікі ў Адкр.17:4; « Золата, каштоўныя камяні і жэмчуг » - упрыгожанні яе ; « Вісон » азначае яго прэтэнзіі на святасць, згодна з Адкр. 19:8: « Бо тонкі вісон - гэта праведныя ўчынкі святых ». Іншыя цытаваныя матэрыялы - гэта тыя, з якіх яна рабіла сваіх разьбяных ідалаў. Гэтыя раскошныя матэрыялы выказваюць высокі ўзровень адданасці каталікоў-ідалапаклоннікаў.

Верш 13: « карыца, пахошчы, пахучыя рэчывы, смірна, ладан, віно, алей, пшанічная мука, пшаніца, валы, авечкі, коні, калясьніцы, целы і душы чалавечыя. »

« Духі, смірны, ладану, віна і алею », цытаваныя мяркуюць аб яе рэлігійных абрадах. Іншыя рэчы - гэта пажыўныя рэчывы і тавары, якія спасылаюцца на праўленне Саламона, сына Давіда, будаўніка першага храма, пабудаванага для Бога, паводле 1 Царстваў 4:20-28. Такім чынам, Дух асуджае яго незаконную спробу прайгравае пабудову « храма Божлага », які ён « блюзнерыць » у Адкр.13:6 і які « разбурае » ў Дан.8:11. Апошняя дакладнасць верша, якая тычыцца « целаў і душ людзей », асуджае яе супрацоўніцтва з манархамі, з якімі яна незаконна дзеліць свецкую ўладу. У імя Хрыста яна рэлігійна апраўдвала агідныя дзеянні, такія як рабства, катаванні і забойства Божых стварэнняў; тое, што Бог захоўвае для сябе ў рэлігійнай сферы; гэта да таго, што ён рэзюмуе свае дзеянні наступнымі словамі: « кроў усіх забітых на зямлі знойдзена ў ёй », у вершы 18 гэтага раздзела 18. Цытуючы « души людзей », Бог прыпісвае яго страта « душ », перададзеная д'яблу яго дзейнасцю і яго ілжывымі рэлігійнымі прэтэнзіямі.

Напамін : у Бібліі і боскай думцы слова « душа » абазначае чалавека ва ўсіх яго аспектах, яго фізічнае цела і яго разумовыя або псіхічныя думкі, яго інтэлект і яго пачуцці. Тэорыя, якая прадстаўляе « душу » як элемент жыцця, які адлучаецца ад цела пасля смерці і перажывае яе, мае чыста грэчаскае паганскае паходжанне. У Старым Запавеце Бог атаясамлівае «

душу з крывёю» свайго чалавека ці жывёлы: Лев.17:14: « **Бо душа кожнай плоці ёсць кроў яе, якая ў ёй.** Таму Я сказаў сынам Ізраілевым: ня ешце крыві ніякай плоці; **бо душа кожнай плоці - гэта кроў яе** : кожны, хто есць яе, будзе знішчаны. ». Такім чынам, ён займае супрацьлеглы погляд на будучыя грэчаскія тэорыі і рыхтуе біблейскі парад супраць філасофскіх думак, якія будуць нараджацца сярод паганскіх народаў. Жыццё чалавека і жывёл залежыць ад функцыянавання крыві. Разлітая або запэцканая ўдушшам кроў больш не забяспечвае кіслародам элементы фізічнага цела, у тым ліку мозг, апору думкі. І калі апошня не насычаецца кіслародам, прынцып мыслення спыняецца, і пасля гэтай апошняй стадыі нічога не застаецца жывым; калі не памяць аб складзе мёртвай « *душы* » ў вечнай думцы Бога з мэтай Яго будучага «ўваскрасення», калі Ён яе «ўваскрасіць» або, калі «ўваскрэсіць», паводле выпадку, для вечнага жыцця або для канчатковага знішчэння « *другой смерці* ».

Верш 14: « *Плады, якіх жадала душа твая, адышли ад цябе; і ўсё далікатнае і прыгожае страчана для вас, і вы ніколі не знойдзеце іх зноў.* »

У пацвярджэнне таго, што было растлумачана ў папярэднім вершы, Дух прыпісвае « *жаданні* » папскага Рыма яго « *душы* », яго спакуслівай і зманлівай асобе. Спадчынніца грэцкай філасофіі, каталіцкая вера была першай, хто задаў пытанне аб прыпісанні душы жывёлам і людзям, адкрытым на новых землях. На самай справе пытанне мае свой адказ; заснавана на выбары патрэбнага дапаможнага дзеяслова: у чалавека няма **душы**, бо ён — душа.

Дух падсумоўвае наступствы сапраўднай смерці, якія Ён устанавіў і паказаў у Эккл.9:5-6-10. Гэтыя дэталі не будуць аднаўляцца ў працах новага альянсу. Таму мы бачым важнасць вывучэння ўсёй Бібліі. Разбураны, « *Вавілон* » назаўсёды «страціць» « *плады, якіх жадала яго душа* » і « *ўсё далікатнае і цудоўнае рэчы* », якія яна цаніла і шукала. Але Дух таксама ўдакладняе: « *для вас* »; таму што выбраныя, у адрозненне ад яе, змогуць вечна шанаваць цуды, якімі Бог падзеліцца з імі.

Верш 15: « *Гандляры гэтымі рэчамі, якія ўзбагаціліся гэтым, будуць трымацца далей, баючыся яго пакут; яны будуць плакаць і гаравачь* » ,

У вершах з 15 па 19 Дух накіраваны на « *гандляроў, якія ім узбагаціліся* ». Паўторы выяўляюць акцэнт на выразе « *за адну гадзіну* », які паўтараецца ў гэтым раздзеле тройчы, а таксама на крыку « *Гора! гора!* ». Лік 3 сімвалізуе дасканаласць. Таму Бог настойвае на тым, каб пацвердзіць незваротны характар прароцкага абвяшчэння; гэтае пакаранне будзе выканана ва ўсёй сваёй боскай дасканаласці. Крык: « *Гора! гора!* », запушчаныя гандлярамі, паўтарае крык папярэджання, зроблены яе абранымі ў Ап. 14:8: " *Яна ўпала! Яна ўпала! Вавілон Вялікі* ». Гэтыя гандляры назіраюць за яго знішчэннем здалёк, « *у страху перад яго пакутамі* ». І яны маюць рацыю, баючыся гэтага плёну справядлівага гневу жывога Бога, таму што, шкадуючы аб яго знішчэнні, яны ставяцца ў Яго лагер і, у сваю чаргу, будуць знішчаны забойчым чалавечым гневам няўцешных ахвяр рэлігійнага падману. Гэты верш дае нам зразумець велізарную адказнасць камерцыйных інтарэсаў за поспех Рымска-каталіцкай царквы. « *Гандляры* » падтрымлівалі

прастытутку і яе найгоршыя жорсткія і дэспатычныя рашэнні, выключна з жадання фінансавага і матэрыяльнага ўзбагачэння. Яны заплюшчылі вочы на ўсе яго вельмі агідныя злоўжыванні і заслугоўваюць падзяліць яго канчатковы лёс. Гістарычны прыклад тычыцца парыжан, якія выступілі на баку каталіцкай веры супраць рэфармацкай веры ад пачатку Рэфармацыі ў часы караля Францыска I¹ пасля яго.

Верш 16: « *І скажа: гора! гора! Вялікі горад, які быў апрануты ў вісон, пурпуру і пурпуру і ўпрыгожаны золатам, каштоўнымі камянямі і жэмчугам! За адну гадзіну было знішчана столькі багаццяў!* »

Гэты верш пацвярджае мэта; « *Вавілон вялікі, апрануты ў вісон, пурпуру і чырвань* »; колеры плашчоў каралёў, бо менавіта па гэтай прычыне насмешлівыя рымскія салдаты накрылі плечы Езуса « *фіялетавым* » плашчом . Яны не маглі ўявіць сабе сэнс, які Бог надаў іх дзеяннем: як ахвяра адкуплення, Езус стаў носьбітам грахоў сваіх выбраннікаў, пазначаных гэтымі колерамі, *малінавым або пурпурным* , паводле Іс.1:18. « *Адзінай гадзіны* » будзе дастаткова, каб знішчыць Рым, яго папу і духавенства пасля вяртання ў славе Ісуса Хрыста, які прыходзіць, каб прадухіліць смерць сваіх абраных. У гэтым апошнім выпрабаванні іх вернасць будзе мець значэнне, таму мы можам зразумець, чаму Бог асабліва настойвае на ўмацаванні іх веры і абсалютнага даверу, які яны павінны прызвычаіцца аказваць Яму. Доўгі час чалавек мог быць толькі перакананы, што такое знішчэнне « *ў адну гадзіну* » было цудам і, такім чынам, прамым умяшаннем Бога, як у выпадку з Садомам і Гаморай. У наш час, калі чалавек асвоіў ядзерны агонь, гэта менш дзіўна.

Верш 17: « *І ўсе лоцманы, усе, што плывуць да гэтага месца, маракі і ўсе, што працуюць на моры, стаялі ўдалечыні* »

Гэты верш асабліва накіраваны на « *тых, хто эксплуатае мора, лоцманаў, маракі, якія плывуць да гэтага месца, усе яны трымаюцца далёка* ». Папская царква сама ўзбагацілася, скарыстаўшыся жаданнем каралёў ўзбагаціцца. Яна падтрымлівала і апраўдвала заваяванне зямель, невядомых людзям да моманту іх адкрыцця, калі яе каталіцкія слугі здзяйснялі жудасныя забойствы насельніцтва ў імя Ісуса Хрыста. У асноўным гэта тычылася Паўднёвай Амерыкі і крываваых экспедыцый пад кіраўніцтвам генерала Картэса. Золата, здабытае з гэтых тэрыторый, вярталася ў Еўропу для ўзбагачэння каталіцкіх каралёў і саўдзельніцкага папства. Больш за тое, акцэнт на марскім аспекце нагадвае нам, што менавіта ў рэжыме « *звера, які падымаецца з мора* », яго сувязь з « *маракамі* » была ўмацавана для іх агульнага ўзбагачэння.

Верш 18: « *І закрычалі яны, убачыўшы дым ад пажару яго: які горад быў падобны да вялікага горада?* »

« *Які горад быў падобны да вялікага горада?* » крычаць матросы, убачыўшы « *дым яго пажару* ». Адказ хуткі і просты: ніякага. Таму што ні ў адным горадзе не было сканцэнтравана столькі ўлады, грамадзянскай, як імперскі горад, а затым рэлігійны з 538 года. Каталіцызм быў экспартаваны ва ўсе землі планеты, акрамя Расіі, дзе ўсходняя праваслаўная вера адхіляла яго. Вітаючы яго, Кітай таксама ваяваў і пераследаваў яго. Але сёння ён па-

ранейшаму дамінуе на ўсім Захадзе і яго наростах Амерыкі, Афрыкі і Аўстраліі. Гэта першы ў свеце рэлігійны турыстычны аб'ект, які прыцягвае наведвальнікаў з усяго свету. Адны прыязджаюць паглядзець на «старажытныя руіны», іншыя — каб паглядзець на месца, дзе пражываюць Папа і яго кардыналы.

Верш 19: « *І насыпалі пылам галовы свае, і плакалі, і галасілі, і крычалі, і казалі: гора! гора! Вялікі горад, дзе ўсе, хто меў караблі на моры, узбагаціліся яго багаццем, быў разбураны ў адну гадзіну!* »

Гэта трэці паўтор, дзе звездзены разам усе папярэднія выразы, а таксама ўдакладненне « *за адну гадзіну было знішчана* ». « *Вялікі горад, дзе ўсе, хто мае караблі на моры, разбагацелі дзякуючы яго багаццю* ». Абвінавачванне становіцца вельмі зразумелым, бо марскія суднаўладальнікі ўзбагаціліся дзякуючы багаццю папскага рэжыму, прыносячы ў Рым багацці свету. Рым узбагачаецца дзякуючы падзелу маёмасці сваіх праціўнікаў, забітых яго вечным саюзнікам, грамадзянскай манархічнай уладай, яе ўзброеным крылом. У якасці гістарычнага прыкладу мы можам прывесці смерць «тампліераў», маёмасць якіх была падзелена паміж каронай Філіпа Ле Бея і рымска-каталіцкім духавенствам. Пазней гэта будзе ў выпадку з «пратэстантамі».

Верш 20: « *Неба, радуйся з яе! І вы, сьвятыя, апосталы і прарокі, радуйцеся! Бо Бог справіўся з вамі, судзячы яе.* »

Дух запрашае жыхароў неба і сапраўдных святых, апосталаў і прарокаў зямлі, радавацца знішчэнню рымскага Вавілона. Такім чынам, радасць будзе сувымерная з болем і цярдзеннямі, якія яна прычыніла або хацела прымусіць цярпець слугаў Бога праўды ў дачыненні да апошніх выбраных, верных асвечонай субоце.

Верш 21: « *Тады моцны анёл узяў камень, падобны да жорнаў, і кінуў яго ў мора, кажучы: так будзе кінуты Вавілон, вялікі горад, і ня будзе яго больш.* »

Параўнанне Рыма з « *каменем* » наводзіць на тры ідэі. Па-першае, папства саборнічае з Езусам Хрыстом, які сам сімвалізуецца «каменем» у Дан.2:34: « *Вы глядзелі, як камень вырваўся без дапамогі любой рукі і ўдарыў у жалезныя і гліняныя ногі вобраз, і разбіў іх на часткі.* » Іншыя вершы Бібліі таксама прыпісваюць яму гэты сімвал « *каменя* » ў Зак.4:7; « *галоўны кут* » у Пс.118:22; Матф.21:42; і Дзеі 4:11: « *Ісус — гэта камень, адкінуты вамі, хто будзе, і які стаў вуглавым* ». Другая ідэя - гэта намёк на прэтэнзію папы стаць пераемнікам апостала « *Пятра* »; галоўная прычына « *поспеху яго прадпрыемстваў і поспеху яго хітрыкаў* », тое, што асуджаецца Богам у Дан.8:25. Тым больш, што апостал Пётр ніколі не быў кіраўніком хрысціянскай царквы, бо гэты тытул належыць самому Ісусу Хрысту. Такім чынам, папская « *хітрасць* » таксама з'яўляецца « *хлуснёй* ». Трэцяя прапанова датычыцца назвы папскай рэлігійнай крэпасці, яе прэстыжнай базылікі «Святога Пятра Рымскага», вельмі дарагая будова якой прывяла да продажу «індульгенцый», якія выкрылі яе ў вачах манаха-рэфарматара Марціна Лютэра. Гэта тлумачэнне застаецца цесна звязаным з другой ідэяй. Месца Ватыкана служыла могілкамі, але меркаваная магіла Пятра, Апостала

Гасподняга, на самай справе была магілай «Сымона Пятра Чараўніка», шанавальніка і святара бога-змея па імені Эскулап.

Вяртаючыся да нашых дзён, Дух прарочыць супраць рымскага «*Вавілона*». Ён параўноўвае яго будучае разбурэнне з вобразам «*вялікага жорна*» з «*каменя*», які «*анёл кідае ў мора*». Гэтай ілюстрацыяй ён абвінавачвае Рым у Матфея 18:6: «*Але калі хто спакушае аднаго з гэтых малых, якія вераць у Мяне, яму лепш было б павесіць жорны на шыю яго. і кінуў яго на дно марское*. І ў ягоным выпадку яна ўразіла не толькі аднаго з гэтых малых, што вераць у яго, але мноства людзей. Адно застаецца ўпэўненым, гэта тое, што аднойчы «*знішчаны, ён ніколі не будзе знойдзены зноў*». Яна больш ніколі нікому не прычыніць крыўды.

Верш 22: «*І гукі арфістаў, музыкаў, жалейшчыкаў і трубачоў ня будуць ужо чутныя ў вас, і ня знойдзецца ў вас ніводнага майстра ніякага рамяства, ня будзе больш чуць гук жорнаў у вашых дадому,*»

Затым Дух выклікае музычныя гукі, якія выражалі бестурботнасць і радасць жыхароў Рыма. Пасля знішчэння мы больш не пачуем іх там. У духоўным сэнсе гэта намякае на пасланнікаў Бога, чые словы былі пачутыя з такім жа эфектам, як музычныя гукі «*флейты або трубача*»; выява, дадзеная ў прытчы ў Мф.11:17. Ён таксама згадвае пра «*шумы*», якія выдавалі рамеснікі, перагружаныя працоўнымі заданнямі, таму што са старажытнага горада даносіліся толькі «*шумы*» прафесійнай дзейнасці, у тым ліку «*шум жорнаў*», якія круціліся, каб малоць зерне збажыны або вастрыць. рэжучыя прылады, такія як серп і каса, нажы і мячы; гэта ўжо ў старажытным Халдэйскім Вавілоне, паводле Ер.25:10.

Верш 23: «*Святло лямпы ня будзе больш сьвеціць сярод вас, і голас жаніха і жонкі ня будзе ўжо чутны ў вас, таму што гандляры вашыя былі вяльможамі зямлі, таму што ўсе народы былі спакушаны тваімі чарамі,*

«*Святло лямпы больш не будзе сьвеціць у вашым доме.*» На духоўнай мове Дух папярэджвае Рым, што святло Бібліі больш не прыйдзе, каб прапанаваць яму магчымасць быць прасветленым, каб спазнаць праўду паводле Бога. Паўтараюцца вобразы з Ер.25:10, але «*песні жаніха і нявесты*» становяцца тут «*голсам жаніха і нявесты, які ўжо не будзе чутны ў доме тваім*». У духоўным плане яны з'яўляюцца галасамі заклікаў Хрыста і Яго Выбранага сходу да загубленых душ, каб яны наварнуліся і былі збаўлены. Гэтая магчымасць знікне назаўжды, пасля яго знішчэння. «*Бо твае гандляры былі вялікімі на зямлі*». Менавіта праз спакушэнне вялікіх людзей зямлі Рым змог распаўсюдзіць сваю каталіцкую рэлігію на многія народы зямлі. Яна выкарыстоўвала іх як прадстаўнікоў сваёй рэлігійнай справы. І ў выніку «*чарамі тваімі ўсе народы ашуканы*». Тут Бог называе каталіцкія імшы «*чарамі*», якія характарызуюць паганскія культы злых чараўнікоў і ведзьмаў. Сапраўды, каталіцкая рэлігія, выкарыстоўваючы паўтаральныя фармалістычныя формулы, пустыя паўторы, пакідае Богу-Створцу мала месца для самавыяўлення. Ён нават не спрабуе зрабіць гэта, таму што ён прыпісвае ёй «*чужога бога*» ў Дан.11:39 і ніколі не прызнаваў яе слугой; «*вікарыі Сына Божага*», тытул Папы, не з'яўляецца яго вікарыем. Наступны верш дасць прычыну.

Верш 24: « *і таму што кроў прарокаў і святых і ўсіх забітых на зямлі знойдзена ў ёй.* »

«... *і таму, што ў ім была знойдзена кроў прарокаў і святых* »: жорсткі, нягнуткі, нячулы і жорсткі на працягу сваёй гісторыі Рым прабіваўся праз кроў сваіх ахвяр. Гэта было дакладна для паганскага Рыма, але таксама і для папскага Рыма, які прымушаў каралёў забіваць яго праціўнікаў, слуг, прасветленых Богам, якія адважыліся асуджаць яго д'ябальскую прыроду. Некаторых, такіх як Вальда, Уікліф і Лютэр, ахоўваў Бог, іншых не, і яны скончылі сваё жыццё пакутнікамі веры, на калах, калодах, слупах або шыбеніцах. Прарочая перспектыва таго, што яго дзеянне канчаткова спыніцца, можа толькі радаваць жыхароў неба і сапраўдных святых зямлі. «... *і ўсіх тых, хто быў забіты на зямлі* »: Той, хто выносіць гэтае меркаванне, ведае, пра што гаворыць, таму што ён сочыць за дзеяннямі Рыма з моманту яго заснавання ў 747 г. да н.э. Сітуацыя ў свеце апошніх дзён з'яўляецца апошнім плёнам, які прынёс Запад, які заваёўвае і дамінуе над іншымі народамі зямлі. Манархічны, потым рэспубліканскі Рым пажыраў падпарадкаваных ім народы зямлі. Мадэль гэтага грамадства засталася мадэллю 2000 гадоў сапраўднага і фальшывага хрысціянства. Пасля паганскі Рым, папскі Рым знішчыў вобраз міру Хрыста і адабраў у чалавецтва ўзор, які прыносіў бы шчасце народам. Апраўдваючы забойства сапраўдных вучняў-ягнят Ісуса Хрыста, гэта адкрыла шлях да рэлігійных сутыкненняў, якія вядуць чалавецтва да жудаснай трэцяй сусветнай вайны з генацыдам. Ісламскія ўзброеныя групы нездарма публічна дэманструюць норму пераразання горла. Гэтая нянавіць да ісламу з'яўляецца познім адказам на войны крыжовых паходаў, распачатых Урбанам II з Клермон-Ферана 27 лістапада 1095 года.

Адкрыццё 19: Бітва Армагедон Ісуса Хрыста

Верш 1: « Пасля гэтага я пачуў нібы гучны голас вялікага натоўпу ў небе, які казаў: *Алілуя! Збаўленне, слава і сіла належаць нашаму Богу* » .

Працягваючы папярэдні раздзел 18, адкуплення і выратаваныя абраныя аказваюцца на нябёсах, носьбіты « новага імя », якое паказвае іх новую нябесную прыроду. Радасць і веселасць пануюць і верныя анёлы нябесныя ўзвышаюць Бога збаўцу. Гэты « натоўп " *иматлікі* " адрозніваецца ад " *натоўпу, якога ніхто не мог палічыць* ", цытуемага ў Ап.7:9. Ён уяўляе сабой збор святых нябесных анёлаў Бога, якія ўзвышаюць Яго « славу », таму што ў вершы 4 зямныя абраныя, сімвалізаваныя « *24 старэйшынамі* », адкажуць і пацвердзяць сваю прыхільнасць зробленым заўвагам, кажучы: « *Амін!* » Што азначае: Сапраўды!

Парадак тэрмінаў « *збаўленне, слава, моц* » мае сваю логіку. « *Выратаванні* » было дадзена зямным абраным і святым анёлам, якія аддалі « славу » Богу-стваральніку, які, каб выратаваць іх, заклікаў сваю боскую « *сілу* », каб знішчыць агульных ворагаў.

Верш 2: « *бо суды Ягонья праўдзівыя і справядлівыя; бо ён засудзіў вялікую блудніцу, якая сапсавала зямлю сваім распустай, і адпомсціў за кроў яе слуг, запатрабаваўшы яе са сваёй рукі.* »

Выбраныя чыноўнікі, якіх аб'ядноўвала прага праўды і сапраўднай справядлівасці, цяпер цалкам задаволены і выкананы. У сваім сляпым вар'яцтве чалавецтва, адарванае ад Бога, думала, што можа прынесці шчасце апошнім народам, змякчыўшы стандарт сваёй справядлівасці; толькі зло скарысталася гэтым выбарам і, як гангрэна, уварвалася ва ўсё цела чалавецтва. Добры і міласэрны Бог паказвае ў сваім судзе над « *Вавілонам вялікім* », што той, хто дае смерць, павінен пакутаваць ад смерці. Гэта не злосны акт, а акт справядлівасці. Такім чынам, калі яно ўжо не ведае, як пакараць вінаватых, справядлівасць становіцца несправядлівасцю.

Верш 3: « *І сказалі другі раз: Алілуя! ...і дым яго падымаецца на векі вечныя.* »

Выява ўводзіць у зман, таму што « *дым* » ад пажару, які знішчыў Рым, знікне пасля яго разбурэння. « *Эоны вякоў* » абазначаюць прынып вечнасці, які тычыцца толькі пераможцаў сусветных нябесных і зямных выпрабаванняў. У гэтым выразе слова « *дым* » азначае знішчэнне, а выраз « *стагоддзі стагоддзяў* » надае яму вечны эфект, гэта значыць канчатковае знішчэнне; яна ніколі больш не ўстане. Фактычна, у горшым выпадку, « *дым* » можа падняцца ў святomasці жывых як успамін аб слаўнай боскай дзеі, здзейснай Богам супраць Рыма, крывавага ворага.

Верш 4: « *І ўпалі дваццаць чатыры старцы і чатыры жывыя істоты і пакланіліся Богу, які сядзіць на троне, кажучы: амін! Алілуя!* »

Сапраўды! Хвала ЯаНВéН! ...скажучь разам адкупленыя зямлі і светаў, якія засталіся чыстымі. Пакланенне Богу адзначаецца прастрацый; законная форма, зарэзервавана выключна для яго.

Верш 5: « *І голас быў ад трона, кажучы: Хвалеце Бога нашага, усе слугі Ягоныя, якія баяцца Яго, малыя і вялікія!* »

Гэта голас « *Міхаіла* », Ісуса Хрыста, двух нябесных і зямных выразаў, пад якімі Бог адкрывае сябе сваім стварэнням. Езус кажа: « *ты, хто баяўся яго* », такім чынам ён нагадвае пра « *страх* » Божы, якога патрабуе пасланне першага анёла Ап.14:7. « *Страх Божы* » толькі падсумоўвае разумнае стаўленне істоты да свайго Творцы, які мае ўладу над жыццём і смерцю. Як вучыць Біблія ў 1 Яна 4:17-18: « *дасканалая любоў праганяе страх* »: « *Які Ён, такія і мы ў гэтым свеце: у гэтым любоў дасканалая ў нас, каб мы мелі адвагу ў дзень меркавання. Страх не ў любові, але дасканалая любоў праганяе страх; бо страх прадугледжвае пакаранне, а той, хто байцца, недасканалы ў любові* ». Такім чынам, чым больш абраны любіць Бога, тым больш ён яму падпарадкоўваецца і тым менш у яго падстаў баяцца Яго. Выбраныя выбіраюцца Богам з малых, як апосталы і сціплыя вучні, але таксама з вялікіх, як вялікі цар Навухаданосар. Гэты кароль каралёў свайго часу з'яўляецца выдатным прыкладам таго, што незалежна ад таго, наколькі ён вялікі сярод людзей, кароль - гэта толькі слабая істота перад Усемагутным Богам-Стваральнікам.

Верш 6: « *І пачуў я нібы голас вялікага народу, нібы шум водаў шматлікіх і нібы голас грому моцнага, які казаў: Алілуя! Бо Гасподзь Бог наш Усемагутны ўвайшоў у сваё Валадарства.* »

Гэты верш аб'ядноўвае ўжо бачаныя выразы. « *Шматлікі натоўп* » у параўнанні з « *гукам вод многіх* » прадстаўлены Стваральнікам у Ап.1:15. « *Галасы* », якія выказваюць сябе, настолькі « *шматлікія* », што іх можна параўнаць толькі з грукатам, « *шумам гrom* ». « *Алілуя! Бо Гасподзь Бог наш Усемагутны ўвайшоў у сваё Валадарства.* » Гэтае пасланне азначала дзеянне « *сёмай трубы* » ў Адкр. 11:17: « *Мы дзякуем Табе, Госпадзе Божа Усемагутны, Які ёсць і Які быў, за тое, што Ты захапіў Тваю вялікую сілу і завалодаў Тваім Валадарствам.* »

Верш 7: « *Радуюся і весялімся, і славу аддадзім Яму; бо прыйшло вясельле Ягняці, і нявеста ягоная падрыхтавалася,*

« *Радасць* » і « *радасць* » цалкам апраўданыя, бо час « *баі* » прайшоў. У нябеснай « *славе* », « *нявесце* », сход адкупленых абраных зямлі далучыўся да свайго « *Жаніха* », Хрыста, жывога Бога « *Міхаіла* », ЯГВЭХ. У прысутнасці ўсіх сваіх нябесных сяброў, адкупленыя і Ісус Хрыстос адсвяткуюць « *вяселле* », якое іх аб'ядноўвае. « *Нявеста падрыхтавала сябе* », аднавіўшы ўсе боскія ісціны, якія каталіцкая вера прымусіла знікнуць у сваёй версіі хрысціянскай веры. « *Падрыхтоўка* » была доўгай, на працягу 17 стагоддзяў рэлігійнай гісторыі, але асабліва з 1843 г., даты пачатку Божлага патрабавання розных рэстаўрацый, якія сталі істотнымі, гэта значыць усіх ісцін, не адноўленых пратэстанцкімі рэфарматарамі, якія пераследваліся. Завяршэнне гэтай падрыхтоўкі было дасягнута апошнімі дысідэнтамі-адвентыстамі сёмага дня, якія заставаліся ў адабрэнні Бога і

святла, якое даў яму Езус, да канца і ўжо да пачатку 2021 года, калі я пішу гэтую версію яго агнёў.

Верш 8: « *І дадзена яму апрануцца ў вісон сьветлы і чысты. Бо тонкі вісон - гэта праведныя ўчынкі святых.* »

« *Вісон* » азначае « праведныя справы « сапраўдных апошніх » святых ». Гэтыя « *працы* », якія Бог называе « *праведнымі* », з'яўляюцца плёнам боскіх аб'яўленняў, якія прыносіліся паслядоўна з 1843 і 1994 гадоў. Гэтая праца з'яўляецца апошнім плёнам, які паказвае боскія натхненні, дадзеныя з 2018 года тым, каго ён любіць і дабраслаўляе, і « *рыхтуе* » да « *вяселле* », згадваецца ў гэтым вершы. Калі Бог дабраслаўляе « *справядлівыя ўчынкі* » сваіх сапраўдных « *святых* », то, наадварот, Ён праклінаў і змагаўся, пакуль не знішчыў лагер фальшывых святых, чые « *ўчынкі* » былі « несправядлівымі ».

Верш 9: « *І сказаў мне анёл: напішы: дабрашчасныя пакліканья на вясельную вячэру Ягняці! І ён сказаў мне: гэтыя словы - праўдзівыя словы Божыя* »

Гэтым блажэнствам узнагароджваюцца святые, адкупленыя крывёю Ісуса Хрыста, чые піянеры былі занепакоеныя піянерамі Дан.12:12 (*Добрашчасныя тыя, хто чакае да 1335 дзён*) піянераў, сімвалам якіх з'яўляецца « *144 000* » або 12 X 12 X 1000 Аро.7. Уваход у рай на вечнасць сапраўды з'яўляецца прычынай вялікага шчасця, якое зробіць тых, хто мае гэтую магчымасць, чароўна « *шчаслівымі* ». Удача — не адзіны фактар, які дазваляе скарыстацца гэтым прывілеем, але прапанова збаўлення прапануецца нам Богам як «другі шанец» пасля спадчыны і асуджэння першароднага граху. Абяцанне збаўлення і будучых нябесных радасцей пацверджана як вуснае абавязацельства Бога, годнае нашай веры, таму што Ён заўсёды выконвае свае абавязацельствы. Выпрабаванні апошніх дзён запатрабуюць пэўнасці, у якой больш не будзе месца сумненням. Абраным давадзецца абапірацца на веру, пабудаваную на аб'яўленых Божых абяцаннях, таму што тое, што напісана, сказана раней. Вось чаму Біблія, Святое Пісанне, называецца: Словам Божым.

Верш 10: « *І ўпаў я да ног ягоных, каб пакланіцца яму; але ён сказаў мне: сцеражыся, не рабі гэтага! Я саслуга ваш і братоў вашых, якія маюць сьведчаньне Ісуса. Пакланяйцеся Богу. Бо сведчанне Езуса ёсць духам прароцтва.* »

Бог выкарыстоўвае памылку Яна, каб адкрыць нам яго асуджэнне каталіцкай веры, якая вучыць сваіх вернікаў такому абаянню стварэння. Але ён таксама накіраваны на пратэстанцкую веру, якая таксама здзяйсняе гэтую памылку, ушаноўваючы паганскі «дзень сонца», успадкаваны ад Рыма. Анёл, які размаўляе з ім, несумненна, «Гаўрыіл», боскі кіраўнік місіі, блізкі да Бога, які ўжо з'явіўся Данілу і Марыі, «сурагатнай» маці Ісуса. Нягледзячы на тое, што ён высокапастаўлены, «Гаўрыіл» дэманструе такую ж пакору, як і Езус. Ён толькі прэтэндуе на тытул « *папличніка ў служэнні* » Яна да апошніх абраных нязгодных адвентыстаў апошняга часу. З 1843 г. абраныя маюць пры сабе « *сведчанне Езуса* », якое, паводле гэтага верша, азначае «дух прароцтва». Адвентысты, да ўласнай страты, абмежавалі гэты

« дух прароцтва » працай, здзейсненай Элен Г. Уайт, пасланніцай Пана паміж 1843 і 1915 гадамі. Такім чынам, яны самі ўсталявалі мяжу для святла, дадзенага Езусам. Аднак «Дух прароцтва» з'яўляецца пастаянным дарам, які вынікае з сапраўдных адносін паміж Езусам і Яго вучнямі і які абапіраецца перш за ўсё на Яго рашэнне даверыць місію слуге, якога Ён выбірае з усёй уладай сваёй Боскасці. Гэтая праца сведчыць аб гэтым: «*дух прароцтва*» ўсё яшчэ вельмі актыўны і можа працягвацца да канца свету.

Верш 11: «*І ўбачыў я неба адчыненае, і вось, з'явіўся белы конь. Той, хто ехаў на ім, называецца Верным і Праўдзівым, і судзіць і змагаецца на праўдзе.*»

У гэтай сцэне Дух вяртае нас на зямлю перад канчатковай перамогай і знішчэннем «*Вавілона вялікага*». Дух паказвае момант, калі, вярнуўшыся, слаўны Хрыстус супрацьстаіць зямным паўстанцам. У праслаўленым Езусе Хрысце Бог паўстае са сваёй нябачнасці: «*неба адкрыта*». Ён з'яўляецца ў вобразе «*першай пячаткі*» з Ап. 6:2, як вершнік, Правадыр, які адпраўляецца «*як пераможца і перамагаць*», верхам на «*белым кані*» выява свайго лагера, адзначанага чысцінёй і святасцю. Імя «*верны і праўдзівы*», якое ён даў сабе ў гэтай сцэне, змяшчае дзеянне ў працяг апошняга часу, прадказанага імем «*Лаадыкея*» ў Ап.3:14. Гэтая назва азначае «судзімыя людзі», што пацвярджаецца тут дакладнасцю: «*Ён судзіць*». Указваючы, што Ён «*змагаецца справядліва*», Дух нагадвае момант «*бітвы Армагедон*» з Ап. 16:16, у якой Ён змагаецца супраць лагера несправядлівасці, які вядзе д'ябал і аб'яднаны гонарам, які аказваецца «дзень сонца» атрымаў у спадчыну ад Канстанціна I рымска-каталіцкіх пап.

Верш 12: «*Вочы Ягоныя былі, як полымя возненае; на галаве яе было некалькі дыядэм; у яго было напісанае імя, якога ніхто не ведае, акрамя яго самога;*»

Ведаючы кантэкст сцэны, мы можам зразумець, што «*яго вочы*» ў параўнанні з «*полымем агню*» глядзяць на аб'екты яго гневу, на аб'яднаных паўстанцаў, «*падрыхтаваных да бітвы*» з Адкр.9:7-9 г.зн. 1843. Значэнне «*некалькіх дыядэм*», якія носяць на «*яго галаве*», будзе дадзена ў вершы 16 гэтага раздзела: ён «*Кароль каралёў і Пан над уладарамі*». Яго «*напісанае імя, якога ніхто не ведае, акрамя яго самога*», паказвае яго вечную боскую прыроду.

Верш 13: «*І ён быў апрануты ў вопратку, афарбаваную крывёю. Яго імя - Слова Божае.*»

Гэта «*акрываўленае адзенне*» азначае дзве рэчы. Першы - гэта яго справядлівасць, якую ён атрымаў, праліўшы ўласную «*кроў*» дзеля адкуплення сваіх абраных. Але гэтая ахвяра, добраахвотна прынесена ім дзеля выратавання сваіх выбраннікаў, патрабуе смерці іх агрэсараў і ганіцеляў. Яго «*вопратка*» зноў будзе пакрыта «*крывёю*», але на гэты раз гэта будзе вопратка яго ворагаў, «*тапаных у вінаградным чавільні гневу Божага*» паводле Ісаі 63 і Адкр 14:17 да 20. Гэтая назва «*Слова Божае*» паказвае жыццёвую важнасць зямнога служэння Езуса і Яго адкрыццяў, якія паслядоўна даваліся на зямлі і з неба пасля Яго ўваскрасення. Наш Збаўца быў самім Богам, схаваным у зямным абліччы. Яго пастаяннае навучанне,

атрыманае яго выбранымі службовымі асобамі, зробіць розніцу паміж выратаваным лагерам і страчаным лагерам.

Верш 14: « *Следам за Ім ішлі войскі нябесныя на белых конях, апранутыя ў вісон белы, чысты.* »

Вобраз хвалебны, « *белы* » чысціні характарызуе святасць Божага лагера і яго мноства анёлаў, якія засталіся вернымі. « *Вісон* » паказвае іх « *справядлівыя* » і чыстыя ўчынкі .

Верш 15: « *З вуснаў Ягоных выйшаў востры меч, каб паржаць народы; жалезным жазлом будзе пасьвіць іх; і ён будзе таптаць чавільню гневу ўсемагутнага Бога* ».

« *Слова Божае* » азначала Біблію, яе святое « *слова* », якое аб'ядноўвала яе вучэнне, якое кірвала выбранымі ў сваёй боскай праўдзе. У дзень яго вяртання « *Слова Божае* » прыходзіць, як « *востры меч* », каб забіць яго непакорлівых, пратэстуючых, свавольных ворагаў, гатовых праліць кроў яго апошніх абраных. Знішчэнне яго ворагаў асвятляе выраз « *Ён будзе кіраваць імі жазлом жалезным* », які таксама абазначае працу суда, здзейсненую абранымі, якія перамогуць у адпаведнасці з Ап.2:27. Тут яшчэ раз пацвярджаецца план боскай помсты, які ў Адкр 14:17 да 20 называецца « *вінтаж* ». Гэтая тэма разгорнута ў Ісаі, 63, дзе Дух паказвае, што Бог дзейнічае адзін без чалавека. Прычына ў тым, што абраныя чыноўнікі, ужо ўзятыя на нябёсы, не бачаць драмы, якая спасцігае паўстанцаў.

Верш 16: « *На вопратцы Сваёй і на сцягне Ягоным было напісана імя: Цар цароў і Пан гаспадароў.* »

« *Адзенне* » абазначае творы жывой істоты, а « *яго сцягну* » паказвае на яго моц і моц, таму што важная дэталі: ён выглядае як вершнік, і каб стаяць на кані, мышцы «сцегнаў» , большасць людзей падвяргаюцца выпрабаванням і робяць магчымымі дзеянні ці не. Яго выява вершніка была важнай у мінулым, бо менавіта такі выгляд прымалі воіны. Сёння мы засталіся з сімволікай гэтага вобраза, які кажа нам, што вершнік - гэта настаўнік, які дамінуе над групай людзей, сімвалам якой з'яўляецца « *конь* ». Тое, што Езус узносіцца, датычыцца Яго выбраных, якія цяпер раскіданы па ўсёй зямлі. Яго імя « *Кароль каралёў і Гасподзь уладароў* » з'яўляецца прадметам сапраўднага суцяшэння для яго любімых абраных, якія падпарадкоўваюцца несправядліваму дыктату каралёў і ўладароў зямлі. Гэтая тэма заслугоўвае ўдакладнення. Мадэль зямнога царства не была распрацавана на прынцыпах, ухваленых Богам. Сапраўды, Бог даў Ізраілю, **паводле яго просьбы** , каб ім кіраваў на зямлі цар, я цытую, «як і іншыя паганскія народы», якія існавалі ў той час. Бог адказаў толькі на просьбу іх злых сэрцаў. Таму што на зямлі лепшы з каралёў - гэта толькі "агідная" істота, якая " *жне там, дзе не сеяў* ", і той, хто ведае Бога, не чакае, пакуль яго народ зрыне, перш чым выправіць сябе. Мадэль, прадстаўленая Езусам, асуджае мадэль, якую на зямлі перадаюць з пакалення ў пакаленне дурныя, невуцкія і злыя людзі. У Божым нябесным свеце правадыр з'яўляецца слугой свайго народа, і ўсю сваю славу ён атрымлівае ад яго. Ключ да ідэальнага шчасця ёсць, бо ніводная жывая істота не пакутуе з-за бліжняга. У сваім слаўным вяртанні Ісус прыходзіць, каб знішчыць бязбожных каралёў і

ўладароў і іх бязбожнасць, якую яны прыпісваюць Яму, сцвярджаючы, што іх праўленне з'яўляецца боскім правам. Езус навучыць іх, што гэта не так; ім, але і чалавечым масам, якія апраўдваюць сваю несправядлівасць. Гэта тлумачэнне «прыпавесці аб талентах», якая затым выконваецца і прымяняецца.

Пасля канфрантацыі

Верш 17: « *І ўбачыў я анёла, які стаяў на сонцы. І ўсклікнуў ён моцным голасам, кажучы ўсім птушкам, што ляцелі пасярод неба: прыходзьце, збірайцеся разам на вялікую вячэру Божую,*

Ісус Хрыстос « *Міхаіл* » прыходзіць у вобразе сонца, сімвала чароўнага святла, каб змагацца з ілжэхрысціянамі, паклоннікамі бога сонца, які апраўдвае змену дня адпачынку, зробленую імператарам Канстанцінам¹⁻^м. Сутыкнуўшыся з Хрыстом Богам, яны выявляць, што жывы Бог больш грозны, чым іх бог сонца. Гучным голасам Ісус Хрыстос склікае зграю драпежных птушак.

Заўвага: я павінен яшчэ раз удакладніць, што паўстанцы не жадаюць пакланяцца сонечнай боскасці свядома і добраахвотна, але яны недаацэньваюць той факт, што для Бога першы дзень, які яны ўшаноўваюць для свайго штотыднёвага адпачынку, захоўвае апаганенне яго язычніцкага ужыванне прошлага часу. Сапраўды гэтак жа іх выбар паказвае вялікую пагарду да парадку часу, які ён усталяваў ад пачатку стварэння зямлі. Бог лічыць дні, адзначаныя кручэннем Зямлі вакол сваёй восі. Падчас сваіх выступаў за свой народ Ізраіль ён нагадаў парадак тыдня, указаўшы, назваўшы яго, сёмы дзень, які называецца «субота». Многія лічаць, што Бог можа іх апраўдаць дзякуючы сваёй шчырасці. Ні шчырасць, ні перакананне не маюць каштоўнасці для тых, хто аспрэчвае праўду, выразна выказаную Богам. Яго праўда з'яўляецца адзіным стандартам, які дазваляе прымірэнна праз веру ў добраахвотную ахвяру Езуса Хрыста. Асабістае меркаванне не выслухоўваецца і не прызнаецца Богам-стваральнікам, Біблія пацвярджае гэты прынцып гэтым вершам з Ісаі 8:20: « *Да закону і да сведчання! Калі мы так не будзем гаварыць, то не будзе світаньня народу* ».

Два « *святые* » падрыхтаваны Богам: « *вясельная вячэра Ягняці* », гасцямі якой з'яўляюцца самі абраныя паасобку, бо разам яны прадстаўляюць « *Нявесту* ». Другое « *застолле* » жудаснага тыпу, і на ім выйграюць толькі « *драпежныя птушкі* », грыфы, кондары, каршуны і іншыя падобныя віды.

Верш 18: « *Есці плоць каралёў, плоць военачальнікаў, плоць моцных, плоць коней і тых, хто едзе на іх, плоць усіх, вольных і рабоў, малых і вялікіх*». »

Пасля знішчэння ўсяго чалавечтва не застанеца каму пакласці целы пад зямлю, і, згодна з Ер.16:4, « *яны будуць раскіданы па зямлі, як гной* ». Давайце знойдзем увесь верш, які вучыць нас лёсу, які Бог захоўвае для тых, каго ён праклінае: « *Яны памруць ад хваробы; не дадуць ім ні слёз, ні пахавання; яны будуць як гной на зямлі; яны загінуць ад мяча і голаду; і трупы іхнія будуць ежай птушкам нябесным і зьвярам зямным* ». Згодна з пералікам, прадстаўленым Духам у гэтым вершы 18, ніхто не пазбегне

смерці. Я нагадваю вам, што « коні » сімвалізуюць людзей на чале з іх грамадзянскімі і рэлігійнымі правадырамі ў адпаведнасці з Якава 3 :3: « *Калі мы ўкладзім удзіла ў пашчу коней, каб яны слухаліся нас, мы таксама кіруем усім іх целам.* »

Верш 19: « *І ўбачыў я зьвера, і цароў зямных, і войскі іхнія, сабраныя разам, каб ваяваць супраць таго, хто сядзеў на кані, і супраць войска ягонага.* »

Мы бачылі, што « *бітва Армагедон* » была духоўнай і што на зямлі яе аспект складаўся з пастановы аб смерці ўсіх апошніх сапраўдных рабоў Ісуса Хрыста. Такое рашэнне было прынята яшчэ да вяртання Ісуса Хрыста і паўстанцы былі ўпэўненыя ў сваім выбары. Але ў момант яго ўступлення ў дзеянне неба адкрылася, адкрываючы боскага помслівага Хрыста і яго анельскія войскі. Таму ніякая барацьба больш немагчымая. Ніхто не можа змагацца з Богам, калі ён з'яўляецца, і вынік - тое, што Адкр.6:15-17 адкрыў нам: « *Цары зямныя, вяльможы, военачальнікі, багатыя, моцныя, усе рабы і вольныя людзі хаваліся ў пячорах і ў скалах гор. І сказалі яны гарам і скалам: упадзеце на нас і схавайце нас ад аблічча Таго, Хто сядзіць на троне, і ад гневу Ягняці; бо прыйшоў вялікі дзень гневу Ягонага, і хто ўстоіць?* » На апошняе пытанне адказ такі: выбарныя чыноўнікі, якіх збіраліся забіць паўстанцы; абраныя, асвечаныя сваёй вернасцю святому шабату, які прадказаў перамогу Езуса над усімі Яго ворагамі і над адкупленымі.

Верш 20: « *І зьвер быў схоплены, а зь ім ілжэпрарок, які чыніў перад ім азнакі, якімі падманваў тых, што прымалі кляймо зьвера і пакланяліся вобразу ягонаму. Іх абодвух жывымі кінулі ў возера, якое гарэла агнём і серкай.* »

Увага ! Дух адкрывае нам канчатковы лёс апошняга суда, які Бог рыхтуе для « *звера і ілжэпрарока* », г.зн. для каталіцкай веры і пратэстанцкай веры, да якіх з 1994 года далучыліся ілжэадвентысты . *сега* » пакрые зямлю толькі ў канцы сёмага тысячагоддзя, каб знішчыць і знішчыць грэшнікаў, канчаткова, пасля апошняга суда. Гэты верш адкрывае нам цудоўнае пачуццё дасканалай справядлівасці нашага Бога-Створцы. Ён усталёўвае розніцу паміж сапраўднымі злачынцамі і ахвярамі, якія падманутыя, але вінаватыя, бо нясуць адказнасць за свой выбар. Рэлігійныя кіраўнікі « *жывымі кінутыя ў возера вогненнае* », таму што, згодна з Адкр. 14:9, яны падбухторвалі мужчын і жанчын зямлі шанаваць « *знак звера* », пакаранне якога было абвешчана.

Верш 21: « *А астатнія былі забіты мячом, які выйшаў з вуснаў таго, хто сядзеў на кані; і ўсе птушкі насыціліся сваім мясам* »

Гэтыя « *іншыя* » тычацца нехрысціян або няверуючых людзей, якія ішлі за міжнародным рухам і падпарадкоўваліся агульнаму парадку без асабістага ўдзелу ў дзеяннях хрысціянскіх рэлігійных паўстанцаў. Не пакрытыя праведнасцю крыві, пралітай Ісусам Хрыстом, яны не перажываюць вяртання Хрыста, але, тым не менш, забітыя Яго словам, сімвалам якога з'яўляецца « *меч, які выйшаў з вуснаў Яго* ». Гэтыя заняпалыя істоты, якія з'яўляюцца відавочцамі з'яўлення праўдзівага Бога, прыйдуць на апошні суд, але яны не будуць пакутаваць ад працяглай смерці ў « *возеры*

вогненным », зарэзерваваным для вялікіх рэлігійных злачынцаў, актыўных у паўстанні. Сутыкнуўшыся са славай вялікага Бога-творцы, Вялікага Судзі, яны будуць раптоўна знішчаны.

Адкрыццё 20: тысяча гадоў сёмага тысячагоддзя і апошні суд

Пакаранне д'ябла

Верш 1: « *І ўбачыў я анёла, які сыходзіў з неба, які меў ключ ад бездани і вялікі ланцуг у руцэ сваёй.* »

« *Анёл* » або пасланнік Божы « *спускаецца з нябёсаў* » на зямлю, якая, пазбаўленая ўсіх формаў зямнога, чалавечага і жывёльнага жыцця, прымае тут сваю назву « *бездань* », якая пазначае яе ў Быц.1:2. « *Ключ* » адкрывае або закрывае доступ да гэтай бязлюднай зямлі. І « *вялікі ланцуг* », які трымае ў « *ягонай руцэ* », дазваляе нам зразумець, што жывая істота будзе прыкавана на бязлюднай зямлі, якая стане для яго турмой.

Верш 2: « *Ён схпіў цмока, старажытнага змея, які ёсць д'ябал і сатана, і звязаў яго на тысячу гадоў.* »

Выразы, якія абазначаюць « *сатану* », мяцежнага анёла, у Адкр 12:9 тут зноў цытуюцца. Яны нагадваюць нам аб яго вельмі высокай адказнасці за пакуты, выкліканыя яго бунтарскім характарам; фізічныя і маральныя пакуты і боль, прычыненыя чалавечым істотам панамі, падпарадкаванымі яго натхненням і ўплывам, таму што яны былі такімі ж злымі, як і ён. Як « *цмок* » ён кіраваў паганскім імперскім Рымам, а як « *змея* » — папскі хрысціянскі Рым, але без маскі ў часы Рэфармацыі, ён зноў паводзіў сябе як « *цмок* », якому служаць узброеныя каталіцкія і пратэстанцкія лігі і «драганады». » Людовіка XIV. З лагера дэманічных анёлаў « *шатан* » з'яўляецца адзіным, хто выжыў, чакаючы сваёй адкупільнай смерці на апошнім судзе, ён застанеца жывы яшчэ « *тысячу гадоў* » у ізаляцыі, без усялякага кантакту з любымі істотамі, на зямлі, якая мае стаць бясформеннай і пустынной турмой, населенай толькі гніючымі трупамі і косткамі людзей і жывёл.

Анёл бездани на спустошанай зямлі: Знішчальнік Адкр.9:11 .

Верш 3: « *І кінуў яго ў бездань, і замкнуў і запячатаў уваход над ім, каб больш не зводзіць народы, пакуль не споўніцца тысяча гадоў. Пасля гэтага яго трэба на некаторы час адвязаць.* »

Дадзены вобраз дакладны, сатана знаходзіцца на спустошанай зямлі пад покрывам, якое перашкаджае яму атрымаць доступ да неба; так што ён аказваецца падпарадкаваным абмежаваннем чалавечай нормы, страту якой ён прычыніў або заахвоціў. Іншыя жывыя істоты, нябесныя анёлы і людзі, якія ў сваю чаргу сталі анёламі, знаходзяцца над ім, у небе, куды ён больш не мае доступу пасля перамогі Ісуса Хрыста над грахам і смерцю. Але яго

сітуацыя пагоршылася, таму што ў яго больш няма ні кампаніі, ні анёла, ні чалавека. На нябёсах знаходзяцца « народы », якія згадваюцца ў гэтым вершы без згадкі «зямлі». Гэта таму, што ўсе адкупленыя з гэтых народаў знаходзяцца на нябёсах у Валадарстве Божым. Такім чынам выяўляецца роля « ланцуга » ; гэта прымушае яго заставацца адзінокім і ізаляваным на зямлі. У чароўнай праграме д'ябал будзе заставацца вязнем на працягу " *тысячы гадоў* ", у канцы якіх ён будзе вызвалены, маючы доступ і кантакт з бязбожнымі мёртвымі, уваскрэслымі ў другім уваскрэсенні, для " *другой смерці* " апошняга суд, на зямлі, якая затым, на імгненне, будзе зноў заселена. Ён зноў падпарадкуе асуджаныя мяцежныя народы ў марных спробах змагацца супраць адкупленых святых анёлаў і Ісуса Хрыста, вялікага Суддзі.

Адкуплены судзіць бязбожных

Верш 4: « *І ўбачыў я троны; і тым, што сядзелі там, дадзена ўлада судзіць. І я бачыў душы тых, хто быў абезгалоўлены за сьведчаньне Ісуса і за слова Божыя, і тых, якія не пакланіліся зьверу, ані вобразу ягонаму, і не атрымалі кляйма на ілбы свае і на свае рукамі. Яны ажылі і валадарылі з Хрыстом тысячу гадоў* ».

« *Тыя, што сядзяць на тронах* » маюць каралеўскую « ўладу » судзіць . Гэта важны ключ да разуменьня значэння, якое Бог надае слову « цар ». Цяпер, у сваім каралеўстве, у Езусе Хрысце « *Міхаіле* », Бог дзеліцца сваім судом з усімі сваімі чалавечымі стварэннямі, выкупленымі з зямлі. Суд над зямнымі і нябеснымі бязбожнікамі будзе калектыўным і сумесным з Богам. Гэта адзіны аспект царства адкупленых абраных. Панаванне захоўваецца не за катэгорыяй выбраных, але за ўсімі, і Дух нагадвае нам, што за час, які прайшоў на зямлі, адбыліся першыя жудасныя забойчыя пераследы, пра якія ён нагадвае, цытуючы: « *Душы тых, хто быў абезгалоўлены, таму што сведчаньня Езуса і слова Божыя* »; Павел быў адным з іх. Такім чынам, Дух выклікае хрысціянскія ахвяры рымскага паганства і неталерантнай рымскай папскай веры, якая дзейнічала паміж 30 і 1843 гадамі. Затым ён накіраваны на апошніх выбраных, якім пагражае смерць « *звер, які паўстае з зямлі* » Апо .13:11 -15, у апошнюю гадзіну зямнога часу; на працягу 2029 года да першага дня вясны, які папярэднічае Вялікадню ў 2030 годзе.

У адпаведнасці з аб'явай аб " *сёмай трубе* " ў Адкр. 11:18, " *прыйшоў час судзіць мёртвых* ", і гэта карыснасць часу " *тысячы гадоў* ", цытуемага ў гэтым вершы 4. Гэта будзе быць заняткам адкупленых, якія ўвайшлі ў нябесную вечнасць Бога. Ім давядзецца « *судзіць* » злых людзей і заняпалых нябесных анёлаў. Павел кажа ў 1 Кар.6:3: « *Ці не ведаеце, што мы будзем судзіць анёлаў? І наколькі больш мы не павінны судзіць аб рэчах гэтага жыцця?* »

Другое ўваскрашэнне для загінулых паўстанцаў

Верш 5: « *Астатнія мёртвыя не ажылі, пакуль не скончыцца тысяча гадоў. Гэта першае ўваскрашэнне.* »

Сцеражыцеся пасткі! Фраза « *Іншыя мёртвыя не вярнуліся да жыцця, пакуль не скончылася тысяча гадоў* » утварае дужку, а наступны за ёй выраз « *Гэта першае ўваскрасенне* » тычыцца першых мёртвых у Хрысце, уваскрослым у пачатку « *. тысяча гадоў* »цыт. Дужкі выклікаюць без назвы аб'яву аб другім « *уваскрасенні* », прызначаным для бязбожных мёртвых, якія ўваскрэснуць у канцы « *тысячы гадоў* » для апошняга суда і смяротнага пакарання ў « *возеры агнявым і серным* »; які здзяйсняе « *другую смерць* ».

Верш 6: « *Дабрашчасныя і святыя тыя, што ўдзельнічаюць у першым уваскрасенні! Другая смерць не мае над імі ўлады; але яны будуць святарамі Бога і Хрыста і будуць валадарыць з Ім тысячу гадоў.* »

Гэты верш вельмі проста абагульняе аб'яўлены Божы праведны суд. Благаслаўленне скіравана да сапраўдных выбраннікаў, якія ўдзельнічаюць на пачатку « *тысячы гадоў* » ва « *ўваскрасенні мёртвых у Хрысце* ». Яны не прыйдуць на суд, але самі будуць суддзямі ў судзе, арганізаваным Богам у небе на працягу « *тысячы гадоў* ». Абвешчанае « *панаванне* » « *тысячы гадоў* » з'яўляецца толькі « *панаваннем* » дзейнасці суддзі і абмяжоўваецца гэтымі « *тысячамі гадоў* ». Увайшоўшы ў вечнасць, абраныя не павінны баяцца або цягнуць « *другую смерць* », таму што наадварот, менавіта яны прымусяць пакутаваць бязбожнікаў, якія асуджаныя. І мы ведаем, што гэта найвялікшыя і самыя злыя, жорсткія і забойчыя рэлігійныя злачынцы. Абраныя суддзі павінны будуць вызначыць працягласць пакутаў, якія кожная з судзімых асоб павінна перажыць у працэсе свайго знішчэння « *другой смерці* », якая не мае нічога агульнага з цяперашняй першай зямной смерцю. . Бо менавіта Бог-творца надае агню форму яго разбуральнага дзеяння. Агонь не дзейнічае на нябесныя целы і зямныя целы, абароненыя Богам, як даказвае вопыт трох папличнікаў Данііла ў Данііла 3. На Страшны суд цела ўваскрасення будзе рэагаваць інакш, чым цяперашняе зямное цела. У Евангеллі ад Марка 9:48 Езус адкрывае нам сваю асабліваць, кажучы: « *дзе чарвяк іхні не памірае і дзе агонь не згасае* ». Гэтак жа, як кольцы цела дажджавога чарвяка застаюцца асобна ажыўленымі, цела праклятага будзе валодаць жыццём да апошняга атама. Такім чынам, хуткасць іх спахывання будзе залежаць ад працягласці часу пакуты, вызначанага святымі суддзямі і Езусам Хрыстом.

Фінальнае супрацьстаянне

Верш 7: « *Калі скончыцца тысяча гадоў, сатана выйдзе з цямніцы сваёй.* »

У канцы «тысячы гадоў», на кароткі час, ён зноў знойдзе кампанію. Гэта момант другога « *ўваскрашэння* », прызначаны для зямных бунтаўнікоў.

Верш 8: « *І ён выйдзе зводзіць народы, якія на чатырох кутах зямлі, Гога і Магога, каб сабраць іх на вайну; іх колькасць, як пясок у моры* » .

Гэта кампанія з « *народаў* », якія ўваскрэслі па ўсёй зямлі, як паказвае формула « *чатырох кутаў* ». зямлі » або чатырох бакоў свету, якія надаюць дзеянню ўніверсальны характар. Такому сходу няма з чым параўноўваць, акрамя як на ўзроўні ваеннай стратэгіі падабенства канфлікту трэцяй

сусветнай вайны « шостаі трубы » Адкр.9:13. Менавіта гэтае параўнанне прымушае Бога даць тым, хто сабраўся на апошнім судзе, імёны «Гог і Магог», першапачаткова прыведзеныя ў Езэк.38:2, а перад гэтым у Быц.10:2, дзе «Магог» — другі сын Яфета. ; але невялікая дэталёва раскрывае толькі параўнальны аспект гэтага ўзгадвання, таму што ў Езэкііла Магог - гэта краіна Гога, і гэта азначае Расію, якая ўвядзе ў бой падчас Трэцяй сусветнай вайны найбольшую колькасць салдат усіх часоў ваеннай гісторыі; што апраўдвае яе велізарную экспансію і хуткае заваяванне зямель заходнеўрапейскага кантынента.

Дух параўноўвае іх з « *пяском марскім* », такім чынам падкрэсліваючы важнасць колькасці ахвяраў апошняга суда. Гэта таксама намёк на іх падпарадкаванне д'яблу і яго чалавечым агентам, выяўленым у Адкр 12:18 або 13:1 (у залежнасці ад біблейскай версіі): кажучы пра « *цмока* », мы чытаем: « *І ён стаяў на пяску мора* » .

Неапраўны бунтар, сатана зноў пачынае спадзявацца, што ён зможа перамагчы Богае войска, і спакушае іншых асуджаных людзей, пераконваючы іх уступіць у барацьбу з Богам і Яго выбранымі.

Верш 9: « *І ўзышлі яны на твар зямлі, і атачылі табар святых і ўмілаваны горад. Але агонь сышоў з неба і зжэр іх.* » Але заваяванне зямлі ўжо нічога не значыць, калі мы не можам схапіць праціўніка, таму што ён стаў недатыкальным; як спадарожнікам Данііла, ні агонь, ні што іншае не можа ім пашкодзіць. І наадварот, « *агонь з неба* » паражае іх нават у « *табары святых* », на які ён не ўплывае. Але гэты агонь « *пажырае* » ворагаў Бога і Яго выбраных. У Захарыі 14 Дух прадказвае дзве вайны, падзеленыя « *тысячай гадоў* ». Тое, што папярэднічае і здзяйсняецца "шостаі трубай", прадстаўлена ў вершах з 1 па 3, астатняе датычыць другой вайны, якая вядзецца ў гадзіну апошняга суда, а пасля яе - сусветнага парадку, усталяванага на новай зямлі. У вершы 4 прароцтва нагадвае аб сыходжанні на зямлю Хрыста і Яго выбраных наступным чынам: « *Сёння ногі Яго стаяць на Аліўнай гары, што насупраць Ерусаліма, з усходняга боку; аліўная гара расколецца пасярэдзіне, на ўсход і на захад, і ўтворацца вельмі вялікая даліна: палова гары адступіць на поўнач, а палова на поўдзень.* » Такім чынам вызначаны і размешчаны лагер святых апошняга суда. Заўважым, што толькі ў канцы нябеснай « *тысячы гадоў* » « *ступні* » Езуса «стануць» на зямлі, « *на Аліўнай гары, што насупраць Ерусаліма, з усходняга боку* ». . Памылкова вытлумачаны, гэты верш спарадзіў памылковую веру ў зямное валадаранне Ісуса Хрыста на працягу «тысячагоддзя».

Верш 10: « *І д'ябал, які зводзіў іх, быў кінуты ў возера вогненнае і сернае, дзе знаходзяцца звер і ілжэпрарок. І будуць яны мучыцца дзень і ноч на векі вечныя.* »

Прышоў час рэалізаваць рашэнне рэлігійных паўстанцаў, выяўленае ў Адкр.19:20. У адпаведнасці з аб'явай гэтага верша, « *д'ябал, звер і ілжэпрарок* » разам, « *жывымі кінутыя ў возера агнявое і сернае* », якое ўзнікае ў выніку дзеяння « *агню з неба* », да якога Дададзена да гэтага адносіцца расплаўленая падземная магма, якая вылучаецца ў выніку

разломаў зямной кары па ўсёй паверхні планеты. Затым зямля набывае выгляд «сонца», чый «агонь» пажырае плоць паўстанцаў, якія самі з'яўляюцца паклоннікамі (несвядомымі, але вінаватымі) створанага Богам сонца. Менавіта ў гэтым дзеянні зямныя і нябесныя вінаватыя церпяць « мукі » « *другой смерці* », прадказанай з Адкр.9:5-6. Несправядлівая падтрымка фальшывага дня адпачынку стала прычынай гэтага жудаснага канца. Таму што, на шчасце для асуджаных, якой бы доўгай яна ні была, « *другая смерць* » таксама мае канец. І выраз « *на векі вечныя* » адносіцца не да саміх « *мучэнняў* », але да разбуральных наступстваў «агню» , які іх выклікае, таму што гэта наступствы, якія будуць канчатковымі і вечнымі.

Прынцыпы апошняга суда

Верш 11: « *І ўбачыў я вялікі белы трон і Таго, Хто сядзеў на ім. Зямля і неба ўцяклі ад аблічча ягонага, і не знайшлося ім месца* ».

« *Белы* » дасканалай чысціні, яго « *вялікі трон* » з'яўляецца вобразам дасканала чыстага і святога характару Бога, Творцы ўсіх жыццяў і рэчаў. Яе дасканаласць не можа цяпець прысутнасці « *зямлі* » ў яе спустошаным і знішчаным выглядзе, які даў ёй апошні суд. Больш за тое, злыдні ўсіх паходжанняў былі знішчаны, час сімвалаў скончыўся, і нябесны сусвет і яго мільярды зорак больш не маюць падстаў для існавання; Такім чынам, « *неба* » нашага зямнога вымярэння і ўсё, што ў ім ёсць, ліквідаваны, знік у небыццё. Час вечнага жыцця ў вечны дзень.

Верш 12: « *І ўбачыў я мёртвых, вялікіх і малых, якія стаялі перад тронам. Разгарнулі кнігі. І адкрылася іншая кніга, якая ёсць кніга жыцця. І судзілі мёртвых паводле ўчынкаў іхніх, паводле напісанага ў гэтых кнігах* ».

Гэтыя « *мёртвыя* », прызнаныя вінаватымі, уваскрашаліся для канчатковага суда. Бог не робіць выключэння ні для каго, Яго справядлівы суд закранае « *вялікіх* » і « *малых* », багатых і бедных і накладае на іх адзін і той жа лёс, смерць, упершыню ў іх жыцці, эгалітарна.

Гэтыя наступныя вершы падрабязна апісваюць дзеянне апошняга суда. Ужо прадказана ў Дан.7:10, « *кнігі* » сведчанняў анёлаў « *адкрытыя* », і гэтыя нябачныя сведкі адзначаюць памылкі і злачынствы, учыненыя асуджанымі, і пасля прысуду кожнай справы выбраным і Езусам Хрыстом, канчатковы безапеляцыйны канчатковы вердыкт быў прыняты аднагалосна. У момант вынясення канчатковага прысуду вынесены прысуд будзе выкананы.

Верш 13: « *Мора аддало мёртвых, якія былі ў ім; і кожны быў суджаны паводле ўчынкаў сваіх* ».

Прынцып, вызначаны ў гэтым вершы, прымяняецца да абодвух уваскрасенняў. « *Мёртвыя* » знікаюць у « *мору* » або на «сушы»; Менавіта гэтыя дзве магчымасці пазначаны ў гэтым вершы. Звярнем увагу на форму « *меў* », у якой узнікае сутнасць «зямля». Сапраўды, гэтая назва апраўданая, бо Бог абвясціў грэшнаму чалавеку: « *Ты — прах, і ў прах вернешся* » ў Быц.3:19. Такім чынам, « *меў* » — гэта « *прах* » «зямлі». Часам смерць пажырала людзей агнём, якія, такім чынам, не былі « *вернуты ў пыл* » у адпаведнасці са звычайным рытуалам пахавання. Вось чаму, не

выключаючы гэтага выпадку, Дух удакладняе, што « смерць » сама верне тых, каго ўразіла ў любой форме; праз разуменне распаду, выкліканага ядзерным агнём, які не пакідае слядоў цалкам распаленага чалавечага цела.

Верш 14: « *І смерць і некла кінутыя ў возера вогненнае. Гэта другая смерць, возера вогненнае.* »

« Смерць » была прынцыпам, абсалютна супрацьлеглым прынцыпу жыцця, і яе мэтай было ліквідаваць істоты, чый жыццёвы вопыт быў асуджаны і асуджаны Богам. Адзіная мэта жыцця - прадставіць Богу новага кандыдата для выбару вечных сяброў. Пасля гэтага выбару і знішчэння бязбожнікаў « смерць » і « зямля » « мелі мёртвых » больш не маюць падстаў для існавання. Разбуральныя прынцыпы гэтых дзвюх рэчаў самі знішчаны Богам. Пасля « *вогненнага возера* » ствараецца месца для жыцця і чароўнага святла, якое асвятляе яго стварэнні.

Верш 15: « *Хто не знайшоўся запісаным у кнізе жыцця, той быў кінуты ў возера вогненнае.* »

Гэты верш пацвярджае гэта, Бог сапраўды паставіў перад чалавекам толькі два шляхі, два выбары, два лёсы, два лёсы (Друг.30:19). Імёны абраных былі вядомыя Богу ад заснавання свету ці нават далей, ад праграмавання яго праекта, накіраванага на стварэнне свабодных і незалежных стварэнняў для кампаніі. Гэты выбар павінен быў каштаваць яму жудасных пакут у цэле з плоці, але яго жаданне кахання было большым, чым яго страх, ён запусціў свой праект і ведаў загадзя падрабязнае выкананне нашай гісторыі нябеснага і зямнога жыцця. Ён ведаў, што яго першая істота аднойчы стане яго смяротным ворагам. Але ён даў яму, нягледзячы на гэтыя веды, усе шанцы адмовіцца ад свайго праекта. Ён ведаў, што гэта немагчыма, але дазволіў гэтаму здарыцца. Такім чынам, Ён ведаў імёны выбраных, іх дзеянні, сведчанне ўсяго іх жыцця і кіраваў і вёў іх да сябе кожнага ў свой час і эпоху. Толькі адно немагчыма для Бога: здзіўленне.

Ён таксама ведаў імёны мноства абыякавых, мяцежных, ідалапаклонніцкіх чалавечых стварэнняў, якія былі створаны ў працэсе размнажэння чалавека. Розніца ў Божым судзе, выяўленая ў Адкр.19:19-20, адносіцца да ўсіх Яго стварэнняў. Некаторыя з іх, менш вінаватыя, будуць забітыя « *словам Божым* », не ведаючы « *мукаў агню другой смерці* », якія прызначаны выключна для хрысціянскіх і яўрэйскіх рэлігійных злачынцаў. Але другое « *ўваскрасенне* » тычыцца ўсіх Яго чалавечых стварэнняў, народжаных на зямлі і анёлаў, створаных на нябёсах, бо Бог абвясціў у Рым.14:11: « *Бо напісана: жыву Я, кажа Гасподзь, перада Мною схіліцца кожнае калена.* , і кожны язык будзе славіць Бога ".

Адкрыцьцё 21: сімвалізаваў праслаўлены *Новы Ерусалім*

Верш 1: « *І ўбачыў я новае неба і новую зямлю; бо першае неба і першая зямля мінулі, і мора ўжо не было.* »

Дух дзеліцца з намі пачуццямі, выкліканымі ўсталяваннем новага шматмернага парадку пасля канца 7-га ^{тысячагоддзя}. З гэтай хвіліны час ужо не будзе адлічвацца, усё жывое ўваходзіць у бясконцую вечнасць. Усё новае, дакладней падноўленае. « *Неба і зямля* » эпохі граху зніклі, няма больш сімвала « *смерці* », « *мора* ». Як Творца, Бог змяніў знешні выгляд планеты Зямля, зрабіўшы так, каб усё, што ўяўляла сабой рызыку і небяспеку, знікла для яе жыхароў; так што больш няма акіянаў, няма больш гор з стромкімі скалістымі вяршынямі. Ён стаў вялікім садамі, падобным на першы « *Эдэм* », дзе ўсё слава і спакой; што будзе пацверджана ў Rev.22.

Верш 2: « *І ўбачыў я сьвяты горад, новы Ерусалім, які сыходзіў з неба ад Бога, падрыхтаваны, як нявеста, упрыгожаная для мужа свайго.* »

Гэты новы адпачынак будзе вітаць сход абраных адкупленых святых з зямлі, названай у гэтым вершы « *святым горадам* », як у Ап.11:2, « *Новы Ерусалім* », « *нявеста* » Ісуса Хрыста, яе « *муж* ». Яна « *сыходзіць з нябёсаў* », з Валадарства Божага, куды ўвайшла пасля вяртання ў хвале свайго Збаўцы. Затым яна ўпершыню сышла на зямлю ў канцы « *тысячы гадоў* » нябеснага суда на апошні суд. Пасля чаго, вярнуўшыся на неба, яна чакала, пакуль « *новае неба і новая зямля* » будуць гатовыя прыняць яе. Звярніце ўвагу, што слова « *нябёсы* » стаіць у адзіночным ліку, таму што яно выклікае дасканалую еднасць, у адрозненне ад множнага ліку « *нябёсаў* », якое ў Быц.1:1 паказвае на падзел нябесных істот на два супрацьлеглыя лагеры.

Верш 3: « *І пачуў я моцны голас з трона, які казаў: вось скінія Бога з людзьмі! Ён будзе жыць з імі, і яны будуць Яго народам, і сам Бог будзе з імі.* »

« *Новая зямля* » вітае высокага госця, бо « *сам Бог* », пакідаючы свой старажытны нябесны трон, прыходзіць, каб усталяваць свой новы трон на зямлі, дзе ён перамог д'ябла, грэх і смерць. « *Божая скінія* » азначае нябеснае цела Бога Ісуса Хрыста « *Міхаіла* » (= хто падобны да Бога). Але гэта таксама сімвал Асамблеі выбраных, над якой пануе Дух Езуса Хрыста. « *Скінія, храм, сінагога, царква* », усе гэтыя тэрміны з'яўляюцца сімваламі народа адкупленых святых, перш чым стаць будынкамі, пабудаванымі чалавекам; кожны з іх адзначае этап у ходзе чароўнага праекта. І па-першае, « *скінія* » абазначае выхад з Егіпта габрэяў, кіраваных і прыведзеных у пустыню Богам, бачна праяўленым воблакам, якое нібы калона апускалася

над святым шатром. Ён тады ўжо быў « з мужыкамі »; што апраўдвае выкарыстанне гэтага тэрміна ў гэтым вершы . Затым « храм » азначае трывалую канструкцыю « *скініі* »; працы, загаданыя і праведзеныя пры цары Саламоне. Выключна на іўрыце слова « *сінагога* » азначае: сход. У Адкр.2:9 і 3:9 Дух Хрыста называе мяцежны габрэйскі народ « *сінагогай сатаны* ». Апошняе слова « *царква* » па-грэчаску абазначае сход (ecclesia); мовай распаўсюджвання хрысціянскага вучэння Бібліі. Езус параўнаў « *сваё* ». *цела* » ў « *храме* » « *Іерусаліма* », і, паводле Эф.5:23, Асамблея, яго « *Царква* », з'яўляецца « *яго целам* »: « *бо муж ёсць галава жонкі, як Хрыстос ёсць галавой Касцёла, які з'яўляецца Яго целам і якога Ён з'яўляецца Збаўцам* . Мы памятаем смутак, які перажылі апосталы Езуса, калі Ён пакінуў іх, каб узысці на неба. На гэты раз « *муж будзе жыць са мной* », — можа сказаць Абраная ў сваёй інсталяцыі на « *новай зямлі* ». Менавіта ў гэтым кантэксце паведамленні дванаццаці імёнаў « *дванаццаці плямёнаў* » з Адкр.7 могуць выказаць чыстую радасць і шчасце іх перамогі.

Верш 4: « *Ён сатрэ кожную слязу з вачэй іхніх, і сьмерці ўжо ня будзе, і ня будзе ўжо ні плачу, ні плачу, ні болю, бо ранейшае мінула.* »

Сувязь з Адкр.7:17 пацвярджаецца знаходжаннем тут боскага абяцання, якім заканчваецца Адкр.7: « *Ён сатрэ кожную слязу з вачэй іхніх* ». Лекі ад плачу - радасць і радасць. Мы гаворым пра гадзіну, калі Божыя абяцанні будуць захаваны і выкананы. Уважліва паглядзіце на гэтую цудоўную будучыню, таму што перад намі час, прызначаны для « *смерці, смутку, плачу, болю* », які больш не будзе, а толькі абнаўленнем усяго нашага ўзвышанага і цудоўнага Бога Творцы. Удакладняю, што гэтыя жахлівыя рэчы знікнуць толькі пасля апошняга суда, які здзейсніцца ў канцы «тысячы гадоў». Для выбраных, але толькі для іх, наступствы зла спыняцца пасля вяртання ў хвале Пана Бога Усемагутнага.

Верш 5: « *І сказаў Той, Хто сядзеў на троне: вось, Я раблю ўсё новае. І ён сказаў: Пішы; бо гэтыя словы дакладныя і праўдзівыя.* »

Сам Бог Творца абавязваецца абяцаннем і сведчыць пра гэтае прарочае слова: « *Вось, Я чыню ўсё новае* ». Няма сэнсу шукаць вобраз у нашых зямных навінах, каб спрабаваць атрымаць уяўленне аб тым, што Бог рыхтуе, бо тое, што новае, немагчыма апісаць. А да таго часу Бог толькі нагадваў нам пра балючыя рэчы нашага часу, кажучы, што іх больш не будзе на « *новай зямлі і новым небе* », якія, такім чынам, захоўваюць усю сваю таямніцу і нечаканасці. Анёл дадае да гэтага сцвярджэння: « *бо гэтыя словы дакладныя і праўдзівыя* ». Божы заклік ласкі ў Езусе Хрысце патрабуе непахіснай веры, каб атрымаць узнагароду Божых абяцанняў. Гэта цяжкі шлях, які супярэчыць нормам свету. Гэта патрабуе вялікага духу ахвярнасці, самаадрачэння ў пакоры раба, падпарадкаванага свайму Настаўніку. Такім чынам, намаганні Бога ўмацаваць наш давер цалкам апраўданыя: «*упэўненасць у адкрытай і выказанай праўдзе*» з'яўляецца стандартам сапраўднай веры.

Верш 6: « *І ён сказаў мне: гэта зроблена! Я — альфа і амега, пачатак і канец. Таму, хто прагне, Я дам з крыніцы ваду жыццця задарма* ».

Бог Творца Ісус Хрыстос стварае « ўсё новае ». « Зроблена! » ; Пс.33:9: « *Бо Ён сказаў, і справа сталася; ён загадае, і гэта існуе* ». Яго творчае слова здзяйсняецца, як толькі словы выходзяць з яго вуснаў. Пачынаючы з 30-га года, які застаўся за намі, праграма хрысціянскай эры, выяўленая ў Кнізе Данііла і Адкрыцці, выконваецца да драбнюткіх дэталяў. Бог запрашае нас зноў зазірнуць у будучыню, якую Ён падрыхтаваў для сваіх выбраннікаў; абвешчанае будзе выканана такім жа чынам, з поўнай упэўненасцю. Езус кажа нам, як у Ап.1:8: « *Я ёсць альфа і амега, пачатак і канец* ». Ідэя « *пачатку і канца* » мае сэнс толькі ў нашым вопыце зямнога граху, які цалкам скончыцца ў « *канцы* » сёмага тысячагоддзя пасля знішчэння грэшнікаў і смерці. Сынам Божым, раскіданым па гандлёвай зямлі, Езус прапануе « *задарма* » « *з крыніцы вады жыцця* ». Ён сам з'яўляецца « *крыніцай* » гэтай « *вады жыцця* », якая сімвалізуе вечнае жыццё. Дар Божы бясплатны, гэтае ўдакладненне асуджае продаж рымска-каталіцкіх «індульгенцый», якія абазначалі памілаванне, атрыманае за цану ад папства.

Верш 7: « *Той, хто пераможа, атрымае гэта ў спадчыну; Я буду яму Богам, а ён будзе мне сынам* ».

Абраннікі Божыя з'яўляюцца суспадкаемцамі з Езусам Хрыстом. Папершае, дзякуючы ўласнай « *перамозе* » Езус « *атрымаў у спадчыну* » каралеўскую славу, прызнаную ўсімі Яго нябеснымі стварэннямі. Пасля яго выбраннікі, таксама « *пераможцы* », але праз яго « *перамогу* », « *атрымаюць у спадчыну гэтыя новыя рэчы* », спецыяльна створаныя Богам для іх. Ісус пацвердзіў сваю боскасць апосталу Філіпу ў Евангеллі ад Яна 14:9: « *Ісус сказаў яму: Столькі часу Я з вамі, і ты не пазнаў Мяне, Піліп! Хто бачыў Мяне, бачыў Айца; як ты кажаш: пакажы нам Айца?* » Чалавек-месія прадставіў сябе як « *Вечнага Айца* », такім чынам пацвярджаючы аб'яву, прадказаную ў Ісаі 9:6 (ці 5), якая датычылася яго. Такім чынам, Езус Хрыстус з'яўляецца для сваіх выбраннікаў і іх братам, і іх Айцом. А самі яны браты ягоныя і сыны ягоныя. Але заклік індывідуальны, таму Дух кажа, як і ў канцы 7 эпох тэмы «Лістоў»: « *Таму, хто пераможа* », « *будзе мне сынам* ». Каб выйграць ад статусу « *сына* » жывога Бога, патрабуецца перамога над грахам.

Верш 8: « *Але баязліўцаў, няверуючых, агідных, забойцаў, распуснікаў, чараўнікоў, ідалапаклоннікаў і ўсіх хлусаў іх доля будзе ў возеры, якое гарыць агнём і серай, якое ёсць другая смерць. .* »

Гэтыя крытэрыі чалавечых характараў сустракаюцца ва ўсім паганскім чалавецтве, аднак Дух нацэльвае тут плён ілжывай хрысціянскай рэлігіі; асуджэнне габрэйскай рэлігіі выразна выказана і адкрыта Езусам у Адкр.2:9 і 3:9.

Згодна з Ап. 19:20, « *возера, якое гарыць агнём і серкай* » будзе на апошнім судзе часткай, зарэзерваванай для « *звера і ілжэпрарока* »: каталіцкай веры і пратэстанцкай веры. Ілжэхрысціянская рэлігія нічым не адрозніваецца ад ілжэўрэйскай рэлігіі. Яго прыярытэтныя каштоўнасці супрацьлеглыя каштоўнасцям Бога. Такім чынам, у той час як габрэйскія фарысеі папракалі вучняў Езуса за тое, што яны не мыюць рукі перад ежай

(Мц. 15:2), Ісус ніколі не рабіў ім такога папроку, а затым сказаў у Матф.15:17-20: « *Рабіце вы не разумеете, што ўсё, што ўваходзіць у вусны, уваходзіць у чэрава і потым кідаецца ў тайнікі? Але тое, што выходзіць з вуснаў, выходзіць з сэрца, і гэта апаганьвае чалавека. Бо з сэрца выходзяць благія думкі, забойствы, пралюбадзейства, распуста, крадзеж, ілжэсведчанне, паклёп . Гэта тое, што апаганьвае чалавека; але ежа, не памыўшы рукі, не апаганьвае чалавека* ". Сапраўды гэтак жа ілжэхрысціянская рэлігія маскіруе свае грахі супраць Духа, галоўным чынам асуджаючы грахі плоці. Езус выказаў сваё меркаванне, кажучы габрэям у Матфея 21:3: « *мытнікі і прастытуткі апырэдзяць вас у Валадарства Нябеснае* »; відавочна, пры ўмове, што ўсе пакаюцца і навернуцца да Бога і яго чысціні. Гэта ілжывая рэлігія, якую Езус ставіцца да « *сляпых навадыроў* », якіх ён папракае ў Мацвея 23:24 за тое, што яны « *адфільтроўваюць камара і праглынаюць вярблюда* », альбо за тое, што « *бачаць саломінку ў воку суседа, не бачачы таго, бэлька, якая ў яго* » паводле Лукі 6:42 і Матфея 7:3 да 5.

Існуе мала надзеі для тых, хто атаясамлівае сябе з усімі гэтымі крытэрамі асобы, якія пералічвае Езус. Калі толькі адзін адпавядае вашай натуре, вам прыйдзецца змагацца з ім і пераадолець свой недахоп. Першая бітва веры - супраць сябе; і гэта самая цяжкая нягода, якую трэба пераадолець.

У гэтым пераліку, аддаючы перавагу іх духоўнаму значэнню, Езус Хрыстус, вялікі боскі суддзя, цытуе загану, якія вінавацяць у фальшывай хрысціянскай веры тыпу папскага рымскага каталіцызму. Нацэльваючыся на «бязліўцаў», ён паказвае тых, хто адмаўляецца перамагчы ў бітве веры, таму што ўсе яго абяцанні захоўваюцца « *тому, хто перамагае* ». Аднак перамога немагчымая для тых, хто адмаўляецца змагацца. « *Верны сведка* » павінен быць мужным; выхад з бязліўца. « *Без веры немагчыма дагадзіць Богу* » (Гбр.11:6); выхад, « *няверуючы* ». А вера, якая не адпавядае веры Езуса, дадзенай як узор для пераймання, з'яўляецца толькі нявер'ем. « *Агіды* » агідныя Богу і застаюцца пладамі паганцаў ;_выхад, « *агідны* ». Гэта ўцечка, якую прыпісваюць « *Вавілону вялікаму, маці распусніц і мярзотаў зямлі* » паводле Адкр.17:4-5. « *Забойцы* » парушаюць шостую запаведзь; выхад, « *забойца* ». Забойства прыпісваецца каталіцкай веры і пратэстанцкай веры « *крывадушнікаў* » паводле Дан.11:34. У адваротным выпадку « *нясціплы* » можа змяніць свае паводзіны і пераадолець зло; выхад « *бессаромнік* ». Але духоўнае « *нахабства* », якое прыпісваецца каталіцкай веры ў параўнанні з « *прастытуткай* », цалкам зачыняе перад ім дзверы ў рай. Акрамя таго, Бог асуджае яе « *распусту* », якая вядзе да духоўнага « *пералюбу* »: гандлю з д'яблам. « *Вешчуны* » — каталіцкія святары і пратэстанцкія паслядоўнікі дэманічнага спірытуалізму; выхад, « *чараўнік* »; гэта дзеянне прыпісваецца « *Вавілону вялікаму* » ў Адкр.18:23. « *Ідалапаклоннікі* » таксама абазначаюць каталіцкую веру, яе выразаныя ідалы - аб'екты пакланення і малітвы; выхад, « *ідалапаклоннік* ». І, нарэшце, Езус цытуе « *хлусаў* », якія маюць сваім духоўным бацькам « *д'ябла, хлуса і забойцу ад пачатку і бацьку хлусні* » паводле Яна 8:44; выхад « *хлус* ».

Верш 9: « Тады прыйшоў адзін з сямі анёлаў, якія трымалі сем чаш з сямю апошнімі пошасцямі, і сказаў мне, кажучы: «Хадзі, я пакажу табе нявесту, жонку Ягняці». »

У гэтым вершы Дух пасылае пасланне падбадзёрвання абраным, якія пераможна пройдуць праз трагічны і жудасны час боскіх « сямі апошніх бедстваў ». Іх узнагародай будзе ўбачыць (« Я пакажу табе ») славу, захаваную для абраных пераможцаў, якія складаюць і прадстаўляюць на гэтай апошняй гістарычнай фазе краіны граху « нявесту, жонку Ягняці », Езуса Хрыста. .

« Сем анёлаў, якія трымалі сем чашаў, напоўненых сямю апошнімі пошасцямі », былі накіраваны на людзей, якія адпавядаюць крытэрам ілжывай хрысціянскай рэлігіі, цытуемай у папярэднім вершы. Гэтыя « сем апошніх пошасцяў » былі часткай, якую Бог неўзабаве дасць загінуўшаму лагеру. Цяпер Ён пакажа нам у сімвалічных выявах частку, якая дастанецца пераможным адкупленым абраным. У сімвалізме, які паказвае пачуцці, якія Бог адчувае да іх, анёл пакажа выбраных, чые сход у сукупнасці складае « нявесту ягняці ». Вызначаючы « жонку Ягняці », Дух пацвярджае вучэнне, дадзенае ў Пасланні да Эфесеяў 5:22-32. Апостал Павел апісвае ідэальныя адносіны мужа і жонкі, якія, на жаль, знойдуць сваё выкананне толькі ў адносінах Выбранага з Хрыстом . І мы павінны навучыцца перачытваць гісторыю Быцця ў святле гэтага ўрока, дадзенага Духам Бога жывога, Творцы ўсяго жыцця і бліскучага вынаходніка яго дасканалых каштоўнасцяў. Слова « жанчына » звязвае « нявесту », « абраную » Хрыста з вобразам « жанчыны », прадстаўленым у Адкрыцці 12.

Агульнае апісанне Праслаўленых Абраннікаў

Верш 10: « І ўзнёс мяне ў духу на гару вялікую і высокую. І паказаў мне сьвяты горад Ерусалім, які сьшоў зь неба ад Бога і мае славу Божую. »

У духу Ян пераносіцца ў той момант, калі Ісус Хрыстос і яго выбраннікі сыходзяць з нябёсаў пасля нябеснага суда « тысячы гадоў » сёмага тысячагоддзя. У Адкр. 14:1 « запячатаныя » адвентысцкія « 144 000 » з хрысціянскіх духоўных « дванаццаці плямёнаў » былі паказаны на « гары Сіён ». Пасля « тысячы гадоў » прароцтва спраўджваецца ў рэчаіснасці « новай зямлі ». Пасля вяртання Ісуса Хрыста выбраныя атрымалі ад Бога праслаўленае нябеснае цела, якое стала вечным. Такім чынам яны адлюстроўваюць « хвалу Божую ». Гэтую трансфармацыю абвясчае апостал Павел у 1 Кар.15:40 да 44: « Ёсць целы нябесныя і целы зямныя; але яркасць нябесных свяцілаў розная, розная - зямных. Адно - бляск сонца, другое - бляск месяца, а другое - бляск зорак; нават зорка адрозніваецца яркасцю ад іншай зоркі. Так і з уваскрасеннем мёртвых. Цела сеецца тленным; ён паўстае нятленны; сеецца пагарджанае, узыходзіць слаўна; ён сеецца хворы, ён паўстае поўны сілы; сеецца, як цела жывёла, уваскрасае, як цела духоўнае. Калі ёсць цела жывёлы, ёсць і духоўнае цела ».

Верш 11: « Бляск яго быў, як бляск вельмі каштоўнага каменя, яшмы, празрыстай, як крышталёва. »

Працываганая ў папярэднім вершы « слава Божая », якая характарызуе яго, пацвярджаецца, паколькі « камень яшма » таксама

абазначае аспект « *Тога, хто сядзіць на троне* » ў Адкр.4:3. Паміж двума вершамі мы заўважаем розніцу, паколькі ў Адкрыцці 4, для кантэксту суда, гэты « *камень яшма* », які сімвалізуе Бога, таксама мае выгляд « *сарданікса* ». Тут, калі праблема граху вырашана, Выбраная прадстаўляе сябе ў абліччы дасканалай чысціні, « *празрыстай, як крышталі* ».

Верш 12: « *У яго была вялікая і высокая сцяна. У ім было дванаццаць дзвярэй, а на дзвярах дванаццаць анёлаў і напісаны імёны дванаццаці плямёнаў сыноў Ізраілевых* »:

Вобраз, прапанаваны Духам Езуса Хрыста, заснаваны на сімволіцы « **храма духоўны святы**, згаданы ў Эф.2:20 да 22.: « *Вы пабудаваны на падмурку апосталаў і прарокаў, а краевугольным каменем з'яўляецца сам Езус Хрыстус. У ім увесь будынак, добра ўзгоднены, узвышаецца як **святы храм** у Госпадзе. У ім вы таксама ўбудоўваецеся ў жытло Божэе ў Духу* ». Але гэтае вызначэнне тычылася толькі Абраных апостальскіх часоў. « *Высокая сцяна* » адлюстроўвае эвалюцыю хрысціянскай веры з 30-га года па 1843 год; адзначым, што да гэтай даты стандарт праўды, якую разумелі і якой вучылі апосталы, застаецца нязменным. Вось чаму ўстаноўленая ў 321 г. змена дня адпачынку парушае **святы** завет, заключаны з Богам крывёю Ісуса Хрыста. Адносна сапраўдных атрымальнікаў Адкрыцця гэтага прароцтва, сімвалы, якія адлюстроўваюць адвентысцкую веру, вылучаную Богам з 1843 года, уяўляюць сабой « *дванаццаць дзвярэй* », « *адчыненых* » перад выбранымі службовымі асобамі « *Філадэльфіі* » (Адкр.3: 7) і « *зачыненых* » перад паўшымі « *жывымі мерцвякамі* » з « *Сарды* » (Адкр.3:1). Яны « *носяць імёны 12 плямёнаў, запячатаных пячаткай Бога* » ў Адкр.7.

Верш 13: « *На ўсход тры брамы, на поўнач тры брамы, на поўдзень тры брамы і на захад тры брамы* ». »

Такая арыентацыя « *дзвярэй* » на чатыры бакі свету паказвае іх універсальны характар; які асуджае і робіць нелегітымнай рэлігію, якая прэтэндуе на ўніверсалізм у перакладзе з грэчаскага караня «*katholikos*» або «*каталік*». Такім чынам, з 1843 года для Бога адвентызм з'яўляецца адзінай хрысціянскай рэлігіяй, якой ён даверыў сваё « *вечнае Евангелле* » (Адкр. 14:6) для паўсюднай місіі навучання насельніцтва зямлі. Акрамя праўды, якую ён адкрывае свайму духоўнаму Абранніку да канца свету, няма збаўлення. Адвентызм нарадзіўся ў форме руху рэлігійнага адраджэння, матываванага абвяшчэннем вяртання Ісуса Хрыста, якое чакалася ўпершыню вясной 1843 г.; і ён павінен захоўваць гэты характар да сапраўднага канчатковага вяртання Ісуса Хрыста, запланаванага на вясну 2030 г. Паколькі «рух» — гэта дзейнасць у пастаяннай эвалюцыі, у адваротным выпадку гэта ўжо не «рух», а «заблагіраваная» і мёртвая ўстанова, які спрыяе традыцыі і рэлігійнаму фармалізму; або ўсё, што Бог ненавідзіць і асуджае; і ўжо асудзіў сярод мяцежных габрэяў, першых няверуючых.

Падрабязнае апісанне ў храналагічным парадку

Асновы хрысціянскай веры

Верш 14: « Сцяна горада мела дванаццаць падмуркаў, і на іх дванаццаць імёнаў дванаццаці апосталаў Ягняці. »

апостальскую хрысціянскую веру, якая ахоплівае, як мы бачылі, перыяд часу паміж 30 і 1843 г. і чыё вучэнне было скажона Рымам у 321 і 538 гг. « **жывых камянёў** » паводле 1 Річ.2:4-5: « **Наблізіцеся да Яго, жывога каменя**, адкінутага людзьмі, але выбранага і каштоўнага перад Богам; і вы самі, **як жывыя камяні**, будуйце сябе, каб утварыць духоўны дом, **святое святарства**, каб ахвяраваць духоўныя ахвяры, прыемныя Богу праз Езуса Хрыста.

Верш 15: « Той, хто гаварыў са мною, меў залатую трысціну як меру, каб вымераць горад, брамы яго і сцяну яго. »

Тут, як і ў Ап. 11:1, гаворка ідзе пра « **вымярэнне** » або вынясенне меркавання аб каштоўнасці праслаўленага выбранніка, аб эры адвентыстаў (12 брамаў) і аб апостальскай веры (падмурак і сцяна). Калі « **траста** » з Ап. 11:1 была « **як жазло** », прыладай пакарання, абсалютнай супрацьлегласцю, то ў гэтым вершы ёсць « **залатая трысціна** »; « **Золата** » з'яўляецца сімвалам « **веры, ачышчанай выпрабаваннем** », паводле 1 Пятра 1:7: « **каб выпрабаванне вашай веры, даражэйшае за тленнае золата (якое, аднак, выпрабоўваецца агнём), прынесла хвалу, слава і пашана, калі зьявіцца Ісус Хрыстос**. Такім чынам, вера з'яўляецца эталонам Богага суда.

Верш 16: « **Горад меў форму квадрата, і даўжыня яго была роўная шырыні. Ён вымераў горад трысцінай і знайшоў дванаццаць тысяч стадыяў; даўжыня, шырыня і вышыня былі аднолькавымі.** »

« **Квадрат** » мае плошчу ідэальнай ідэальнай формы. Першапачаткова ён знаходзіўся ў аспекце «**Святое святых**» або «**Найсвятое месца**» скініі, пабудаванай у часы Майсея. Форма « **квадрата** » з'яўляецца доказам разумнага ўдзелу, прырода не прадстаўляе ідэальнага « **квадрата** ». Розум Бога з'яўляецца ў памерах габрэйскай святыні, якая была ўтворана выраўноўваннем трох « **квадратаў** ». Дзве выкарыстоўваліся для « **святога месца** », а трэцяя — для « **святая святых** » або « **самага святога месца** », якое было выключна зарэзервавана для прысутнасці Бога і, такім чынам, аддзеленае « **заслонай** », вобразам граху, які Езус загладзіць у сваю гадзіну. Гэтыя прапорцыі ў тры траціны былі вобразам 6000 або трох разоў па 2000 гадоў, прысвечаных выбару выбраных у збаўчым праекце, распрацаваным Богам. У канцы гэтага выбару выбраныя выбраныя, такім чынам, адлюстроўваюцца «**квадратам**» « **Найсвяцейшага месца** », які прадказаў вынік праекта збаўлення; гэтае духоўнае месца становіцца даступным дзякуючы прымірэнню, якое адбываецца дзякуючы завету ў Хрысце. І духоўны « **квадрат** » апісанага храма атрымаў сваю аснову 3 красавіка 30 г., калі збаўленне пачалося з добраахвотнай адкупільнай смерці нашага Адкупіцеля Ісуса Хрыста. Вобраза «**квадрата**» недастаткова, каб удасканаліць гэтае вызначэнне сапраўднай дасканаласці, сімвалічным лікам якой з'яўляецца «**тры**». Акрамя таго, гэта тое, што «**куб**», які прадстаўлены нам. Маючы аднолькавую меру ў « **даўжыні, шырыні і вышыні** », мы маем на гэты раз сімвал «**тройкі**» дасканалай «**кубічнай**» дасканаласці, сходу выбраных, адкупленых Езусам Хрыстом. У 2030 годзе будзе завершана

будаўніцтва « *квадратнага горада* (і нават кубічнага: « *яго вышыня* »), яго фундамент і дванаццаць варот ». Надаючы яму кубічную форму, Дух забараняе літаральнае тлумачэнне «горада», якое яму даюць мноства.

Вымераная лічба « *12 000 стадыяў* » мае тое ж значэнне, што і « *12 000 запячатаных* » у Адкрыцці 7. Нагадваем: $5 + 7 \times 1000$, гэта значыць чалавек (5) + Бог (7) \times у мностве (1000). Слова « *стадыёны* » наводзіць на думку аб іх удзеле ў гонцы, мэтай якой з'яўляецца « *атрыманне ўзнагароды нябеснага паклікання* » паводле вучэння Паўла ў Філ.3:14: « *Я бягу да мэты, каб атрымаць узнагароду нябеснае пакліканне Бога ў Езусе Хрысце.* » ; і ў 1 Кар.9:24: « *Хіба вы не ведаеце, што бягуць на **стадыёне** ўсе бягуць, але адзін атрымлівае ўзнагароду? Бегчы так, каб выйграць.* » Выбраны пераможца пабег і атрымаў прыз, прысуджаны Богам у Езусе Хрысце.

Верш 17: « *І памераў ён сцяну, і знайшоў сто сорок чатыры локці, мера чалавека, якая была мера анёла.* »

За « *локцямі* », памылковымі вымярэннямі, Бог адкрывае нам свой суд і паказвае нам, што толькі людзі, сімвалізаваныя лічбай «5», заключылі саюз з Богам, лік якога «7». Сума гэтых дзвюх лічбаў дае «12», што ў «квадрате» дае лік «144». Дакладная « *мера чалавека* » пацвярджае суд над абранымі « *людзьмі* », адкупленымі крывёю, пралітай Езусам Хрыстом. Такім чынам, лік «12» прысутнічае ва ўсіх этапах праекта святога саюза, заключанага з Богам: 12 габрэйскіх патрыярхаў, 12 апосталаў Ісуса Хрыста і 12 плямёнаў, якія адлюстроўваюць веру адвентыстаў, усталяваную з 1843-1844 гг.

Верш 18: « *Сцяна была зроблена з яспісу, а горад быў з чыстага золата, як чыстае шкло.* »

Праз гэтыя сімвалы Бог выяўляе сваю ўдзячнасць за веру, якую дэманстравалі Яго выбраннікі да 1843 г. Яны часта мелі мала святла, але іх сведчанне Богу кампенсавала і напаўняла яго любоўю. « *Чыстае золата і чыстае шкло* » ў гэтым вершы ілюструюць чысціню іх душ. Яны часта адмаўляліся ад жыцця дзеля веры ў абяцанні Бога, аб'яўленыя праз Езуса Хрыста. Аказаны яму давер не будзе расчараваны, ён сам прывітае іх да « *першага ўваскрасення* », сапраўднага « *мёртвага ў Хрысце* », вясной 2030 г.

Апостальская фундацыя

Верш 19: « *Падмуркі гарадзкой сцяны аздобленыя рознымі каштоўнымі камянямі: першая аснова зь яшмы, другая з сапфіру, трэцяя з халцэдону, чацьвёртая з ізумруду* »

Верш 20: « *пятая з сарданікса, шостая з сарданікса, сёмая з хрызаліту, восьмая з берылу, дзевятая з тапаза, дзесятая з хрызапраза, адзінаццатая з гіяцынта, дванаццатая з аметыста.* »

Бог ведае думкі людзей і тое, што яны адчуваюць, любуючыся прыгажосцю каштоўных камянёў, калі яны агранены або паліраваны. Каб набыць гэтыя рэчы, некаторыя трацяць багацці, аж да разбурэння сябе, такая любоў да іх. У гэтым жа працесе Бог будзе выкарыстоўваць гэта чалавечэе пачуццё, каб выказаць пачуцці, якія ён адчувае да сваіх любімых і бласлаўленых выбраннікаў.

Гэтыя розныя « каштоўныя камяні » вучаць нас, што выбраныя не з'яўляюцца аднолькавымі клонамі, таму што кожны чалавек мае сваю ўласную індывідуальнасць, відавочна, на фізічным узроўні, але асабліва на духоўным узроўні, на ўзроўні свайго характару. Прыклад « дванаццаці апосталаў » Езуса пацвярджае гэтую думку. Паміж Жанам і П'ерам, якая розніца! Тым не менш, Езус любіў іх як за іх адрозненні, так і за іх. Сапраўднае багацце жыцця, створанага Богам, заключаецца ў гэтай разнастайнасці асобаў, якія ўсе змаглі аддаць Яму першае месца ў сваіх сэрцах і ўсіх сваіх душах.

Адвентызм

Верш 21: « Дванаццаць брамаў былі дванаццацю жамчужынамі; кожная дзверы была з адной жамчужыны. Гарадская плошча была з чыстага золата, як празрыстае шкло. »

З 1843 г. абраныя абраныя не прадэманстравалі большай веры, чым вера тых, хто папярэднічаў ім у судзе Суддзі Збаўцы. Сімвал « адной жамчужыны » звязаны з бласлаўёным доступам адвентызму да поўнага разумення Богага плану збаўлення. Для Бога з 1843 г. абраныя адвентысты паказалі сябе годнымі атрымаць усё Яго святло. Але гэта дастаўляецца ў пастаянным росце, толькі апошнія адвентысты-дысідэнты атрымліваюць апошнюю дасканалую форму прароцкіх тлумачэнняў. Я маю на ўвазе тое, што апошні выбраны адвентыст не будзе мець большай каштоўнасці, чым іншыя, адкупленыя з апостальскіх часоў. « Жамчужына » азначае кульмінацыю збаўчага праекта, распачатага Богам. Ён паказвае асаблівы вопыт, які складаўся з аднаўлення ўсіх дактрынальных ісцін, скажоных і атакаваных папска-каталіцкай верай і пратэстанцкай верай, якая ўпала ў вераадступніцтва. І, нарэшце, гэта адкрывае нам велізарнае значэнне, якое Бог надае ўступленню ў дзеянне ўказу Данііла 8:14 вясной 1843 г.: « Да дзвюх тысяч трохсот вечара і святасць не будзе апраўдана ». « Жамчужына » з'яўляецца вобразам гэтай « апраўданай святасці », якую, у адрозненне ад іншых каштоўных камянёў, нельга аграніць, каб выявіць сваю прыгажосць. У гэтым апошнім кантэксце сход асвячоных абраных выглядае гарманічным, « недакорным » паводле Ап. 14:5, аддаючы Богу ўсю хвалу, якую Ён заслугоўвае. Прарочая субота і прадказанае ёю сёмае тысячагоддзе збліжаюцца і здзяйсняюцца ва ўсёй дасканаласці збаўчага праекта, задуманага вялікім Богам-стварыцелем. Яго « каштоўная жамчужына » ў Матфея 13:45-46 выражае ўсю пышнасць, якую ён хацеў ёй надаць.

Вялікія змены новага Ерусаліма

Дух удакладняе: « гарадская плошча была зроблена з чыстага золата, як празрыстае шкло. » Спасылаючыся на гэтае « месца чыстага золата » або чыстай веры, ён прапануе параўнанне з Парыжам, які носіць вобраз граху, атрымаўшы назвы « Садом і Егіпет » у Ап.11:8.

Верш 22: « Я не бачыў храма ў горадзе; бо Гасподзь Бог Усемагутны - храм Ягоны, як і Ягня. »

Час сімвалаў мінуў, абраныя ўвайшлі ў сапраўднае здзяйсненне боскага збаўчага праекта. Як мы разумеем гэта сёння на зямлі, « храм » збору больш не будзе мець ніякай карысці. Уваход у вечнасць і рэальнасць зробіць бескарыснымі « **цeni** », якія прарочылі паводле Калс.2:16-17: « Таму хай ніхто не асуджае вас за ежу або пітво, або за свята, або за маладзiк, або за суботы. : гэта быў **цень** будучых рэчаў, але цела ў Хрысце ». Увага ! У гэтым вершы формула « субот » датычыць « субот », звязаных з рэлігійнымі святамі, а не « *штотыднёвай* суботы», устаноўленай і асвятчонай Богам на сёмы дзень ад стварэння свету. Падобна таму, як першае прышэсце Хрыста зрабіла бескарыснымі святочныя абрады, якія прадказваліся яму ў старым запавеце, уваход у вечнасць зробіць зямныя сімвалы састарэлымі і дазволіць абраным бачыць, чуць і ісці за Ягнём, Езусам Хрыстом, праўдзiвы свята боскі « храм », які вечна будзе бачным выразам творчага Духа.

Верш 23: « *Гораду не трэба ні сонца, ні месяца, каб асвятляць яго; бо слава Божая асвятляе яго, і Ягня — сьветач ягоны.* »

У чароўнай вечнасці абраныя жывуць у пастаянным святле без крыніцы святла, як наша цяперашняе сонца, існаванне якога апраўдана толькі чаргаваннем « дня і ночы »; « *ноч або цемра* » апраўдваецца грахам. Калі грэх быў вырашаны і знік, застаецца толькі месца для « *святла* », якое Бог абвясціў « *дабром* » у Быц.1:4.

Дух Божы застаецца нябачным, і Ісус Хрыстос з'яўляецца аспектам, у якім яго стварэнні могуць бачыць. Менавіта з гэтай прычыны ён прадстаўлены як « *паходня* » нябачнага Бога.

Але духоўная інтэрпрэтацыя паказвае вялікую змену. Увайшоўшы ў рай, абраныя будуць непасрэдна навучаны Езусам, ім больш не спатрэбіцца ні « *сонца* », сімвал новага саюза, ні « *месяц* », сімвал старога яўрэйскага саюза; абодва з'яўляюцца, паводле Ап. 11:3, у Святым Пісанні, біблейскімі « *двума сведкамі* » Бога, карыснымі ў прасвятленні людзей у іх адкрысці і разуменні Яго збаўчага праекта. Такім чынам, выбраным больш не спатрэбіцца Святая Біблія.

Верш 24: « *Народы будуць хадзіць у святле ягоным, і цары зямныя ўнясуць у яго славу сваю.* »

« *Нацыі* », пра якія ідзе гаворка, гэта « *нацыі* », якія з'яўляюцца нябеснымі або сталі нябеснымі. « *Новая зямля* » таксама стала новым Божым Валадарствам, і менавіта там кожная жывая істота можа знайсці Бога-Творцу. « *Цары зямныя* », якія складаюць выбраных, « *прынясуць славу* » сваёй чысціні душы ў гэтым вечным жыцці, устаноўленым на « *новай зямлі* ». Гэты выраз « *цары зямныя* », які часцей за ўсё накіраваны ў прыніжальнай форме на мяцежных зямных уладаў, тонкім чынам абазначае выбраных у Ап. 4:4 і 20:4, дзе яны прадстаўлены « *сядзячымі* » на « *тронах* ». . Сапраўды гэтак жа мы чытаем у Адкр.5:10: « *Ты стварыў іх царствам і святарамі Богу нашаму, і яны будуць валадарыць на зямлі* ».

Верш 25: « *Брамы яго ўдзень не замыкаюцца, бо ночы там не будзе.* »

Паведамленне падкрэслівае знікненне цяперашняй няўпэўненасці. Мір і бяспека будуць дасканалымі ў святле вечнага дня без канца. У гісторыі

жыцця вобраз цемры быў створаны толькі на зямлі з-за барацьбы паміж боскім « *святлом* » і « *цемрай* » лагера д'ябла.

Верш 26: « *Слава і гонар народаў прынясуць туды.* »

На працягу 6000 гадоў людзі арганізоўваліся ў плямёны, народы і нацыі. У хрысціянскую эпоху на Захадзе людзі змянілі свае каралеўствы на нацыі, і выбраныя хрысціяне былі выбраны з іх ліку дзякуючы «*славе і гонару*», якія яны аддалі Богу ў Езусе Хрысце.

Верш 27: « *Нішто нячыстае не ўвойдзе ў яе, ні той, хто робіць брыдоту або хлусню; увойдуць толькі тыя, хто запісаны ў кнізе жыцця Ягняці* ».

Бог пацвярджае гэта, збаўленне з'яўляецца прадметам вялікага патрабавання з яго боку. Толькі абсалютна чыстыя душы, якія дэманструюць любоў да боскай праўды, могуць быць выбраны для вечнага жыцця. Яшчэ раз Дух аднаўляе сваё непрыманне «заныччанага» , што пазначае заняпалую пратэстанцкую веру ў пасланні « *Сардаў* » у Адкр.3:4, і каталіцкую веру, паслядоўнік якой « *аддаецца брыдоце*, рэлігійнай і грамадзянскай хлусні». . Бо тыя, хто не належыць Богу, дазваляюць маніпуляваць д'яблу і яго дэманам.

Яшчэ раз, Дух нагадвае нам, сюрпрызы зарэзерваваны для людзей, таму што Бог ад заснавання свету ведае імёны сваіх выбраных, таму што яны « *запісаны ў Яго кнізе жыцця* ». І, указваючы « *ў кнізе жыцця ягняці* », Бог выключае любую нехрысціянскую рэлігію са свайго плана збаўлення. Адкрыўшы ў сваім Адкрыцці выключэнне ілжэхрысціянскіх рэлігій, шлях да збаўлення выглядае як « *вузкі і вузкі* », як Ісус абвясціў пра гэта ў Матфея 7:13-14: « *Уваходзьце праз вузкую браму. Бо шырокія брамы і шырокая дарога, што вядуць у пагібель, і многа тых, што ходзяць ёю. Але вузкая брама і вузкая дарога, што вядзе да жыцця, і мала тых, хто знаходзіць яе* ».

Адкрыцьцё 22: Бясконцы дзень Вечнасці

Дасканаласць зямнога часу чароўнага выбару скончылася Апо.21: 7 х 3. Лік 22 парадаксальным чынам адзначае пачатак гісторыі, хоць у гэтай кнізе ён складае яе эпілог. Гэтае аднаўленне, якое датычыць « усяго » паводле Бога, звязана з « новай зямлёй і новым небам », якія абодва вечныя.

Верш 1: « *І Ён паказаў мне раку вады жыцця, празрыстую, як крыштал, якая выцякала з трона Бога і Ягняці.* »

У гэтым узнёслым, ажыўляючым вобразе свежасці Дух нагадвае нам, што збор выбраных, які стаў вечным, увасабляючыся « *ракой вады жыцця* », з'яўляецца стварэннем, справай Бога, духоўна адноўленай у Хрысце, прысутнасць якога бачная. прапануецца яго « *тронам* »; і гэта праз ахвяру «ягняці » , Езуса Хрыста; вечнасць з'яўляецца плёнам новага нараджэння, якое гэтая ахвяра прынесла ў выбраных.

« *Рака* » - гэта вялікі паток прэснай вады. Ён малое жыццё, якое, як і ён, знаходзіцца ў пастаяннай дзейнасці. Прэсная вада складае 75% нашага наземнага цела чалавека; гэта азначае, што свежая вада важная для яго, і гэта прычына, па якой Бог параўноўвае сваё слова, гэтак жа неабходнае для атрымання вечнага жыцця, з « *крыніцай вод жыцця* » паводле Ап.7:17, будучы такім « *крыніца жывой вады* » паводле Ер.2:13. У Яго Адкрыцці мы бачылі ў Ап.17:15, што « *вады* » сімвалізуюць « *народы* »; тут « *рака* » з'яўляецца сімвалам таго, што адкупленыя абраныя становяцца вечнымі.

Верш 2: « *Пасярод гарадской плошчы і на двух берагах ракі было дрэва жыцця, якое прыносіла плод дванаццаць разоў, штомесяц давала плод свой, і лісце якога было для аздараўлення народаў.* »

На другім вобразе Ісуса Хрыста «*дрэва жыцця* » знаходзіцца « *пасярэдзіне* » яго сходу выбраных, сабраных вакол Яго ў «*месцы* » збору. Ён « *пасярэдзіне* » іх, але таксама і па баках, прадстаўлены « *двума берагамі ракі* ». Бо Боскі Дух Ісуса Хрыста ўсюдысны; прысутнічае ўсюды і ва ўсіх. Плод гэтага « *дрэва* » - гэта « *жыццё* », якое пастаянна абнаўляецца, бо « *яго плён* » здараюцца ў кожны з « *12 месяцаў* » нашага зямнога года. Гэта яшчэ адна прыгожая карціна вечнага жыцця і напамін пра тое, што яно захоўваецца вечным па волі Божай.

Езус часта параўноўваў чалавека з фруктовымі « *дрэвамі* », пра якія « *мы судзім на пладах* ». З самага пачатку ў Быц.2:9 ён прыпісваў сабе сімвалічны вобраз « *дрэва жыцця* ». Але « *адзеннем* » дрэў з'яўляецца ўпрыгожванне іх « *лісця* ». Для Езуса Яго « *адзенне* » сімвалізуе Яго праведныя справы і, такім чынам, Яго адкупленне ад грахоў Яго выбраных, якія абавязаны Яму сваім збаўленнем. Такім чынам, як « *лісце* » « *дрэваў* » лечыць хваробы, праведныя справы, здзейсненыя Езусам Хрыстом, «

вылечваюць » смяротную хваробу першароднага граху, успадкаваную абранымі з часоў Адама і Евы, якія выкарыстоўвалі « *лісце* » дрэў, каб прыкрыць сваё фізічнае і духоўнае галізна, выяўленая праз вопыт граху.

Верш 3: « *Ня будзе больш праклёну. Пасад Бога і Ягняці будзе ў горадзе; слугі ягоныя будуць служыць яму і бачыць твар яго* » ,

З гэтага верша Дух выказваецца ў будучым часе, надаючы свайму пасланню значэнне падбадзёрвання для выбраных, якім яшчэ трэба будзе змагацца са злом і яго наступствамі да вяртання Хрыста і іх выдалення з зямлі.

Гэта « *анафема* », праклён граху, здзейсненага Евай і Адамам, які зрабіў Бога нябачным для людскіх вачэй. Стварэнне Ізраіля старога завету нічога не змяніла, таму што грэх па-ранейшаму рабіў Бога нябачным. Яму ўсё яшчэ прыходзілася хавацца пад выглядам воблака, якое ўдзень становілася яркім уначы. Найсвяцейшае месца ў святыні было зарэзервавана выключна для яго, пад страхам пакарання смерцю для злачынцы. Але гэтых зямных умоў ужо няма. На новай зямлі Бог бачны ўсім Яго слугам, тое, што будзе іх служэнне, пакуль застаецца загадкай, але яны будуць мець з Ім кантакт, як апосталы трымаліся з Езусам Хрыстом і размаўлялі з Ім; тварам да твару.

Верш 4: « *Імя Ягонае будзе на ілбах у іх.* »

Імя Бога складае сапраўдную « *пячатку Бога жывога* ». Суботні адпачынак з'яўляецца толькі знешнім «знакам» гэтага. Таму што « *імя* » Бога вызначае яго характар, які ён сімвалізуе абліччамі « *чатырох жывёл* »: « *ільва, цяля, чалавека і арла* », якія выдатна ілюструюць гарманічныя кантрасты характару Бога. : каралеўская і моцная, але гатовая да ахвяры, чалавечы выгляд, але нябесная натура. Словы Езуса споўніліся; тыя, што аднолькавыя, гуртуюцца разам. Акрамя таго, тыя, хто падзяляе боскія каштоўнасці, былі выбраны Богам для вечнага жыцця і сабраныя да яго. « *Лоб* » змяшчае мозг чалавека, рухальны цэнтр яго думкі і яго асобы. І гэты ажыўлены мозг вывучае, адлюстроўвае і ўхваляе або адхіляе стандарт праўды, які Бог прадстаўляе яму, каб выратаваць яго. Мазгі абраных любілі дэманстрацыю любові, арганізаваную Богам у Езусе Хрысце, і яны змагаліся, згодна з устаноўленымі правіламі, каб з яго дапамогай перамагчы зло, каб атрымаць права жыць з ім.

У рэшце рэшт, усе тыя, хто падзяляе характар Бога, аб'яўлены Езусам Хрыстом, аказваюцца з Ім, каб служыць Яму вечна. Прысутнасць « *імя* » Бога, « *напісанага на іх ілбах* », тлумачыць іх перамогу; і гэта, у прыватнасці, у апошнім выпрабаванні адвентысцкай веры, у якой людзі мелі выбар выпісаць на « *сваім ілбе* » « *імя Бога* » або імя непакорлівага « *звера* ».

Верш 5: « *Ночы больш не будзе; і не будуць мець патрэбы ні ў лямпе, ні ў святле, бо асвятліць іх Пан Бог. І яны будуць валадарыць на векі вечныя.* »

Паводле Быц.1:5, за словам « *ноч* » стаіць слова « *цёмра* », сімвал граху і зла. « *Свяцільня* » азначае Біблію, святое запісанае слова Бога, якое паказвае стандарт « *Яго святла* », стандарт добра і добра. Ён больш не будзе карысны, абраныя будуць мець прамы доступ да яго боскага натхнення, але

ў цяперашні час ён захоўвае на зямлі граху сваю істотную «асвятляльную» роллю, якая адна вядзе да вечнага жыцця.

Верш 6: «*І сказаў ён мне: гэтыя словы верныя і праўдзівыя; і Гасподзь, Бог духаў прарокаў, паслаў свайго анёла, каб паказаць слугам сваім, што павінна адбыцца хутка».*

Другі раз мы знаходзім гэта Боскае сцвярджэнне: «*Гэтыя словы дакладныя і праўдзівыя*». Бог імкнецца пераканаць чытача ў прароцтве, таму што ў яго выбары пастаўлена на карту вечнае жыццё. Сутыкнуўшыся з яго боскімі сцвярджэннямі, чалавек абумоўлены пяццю пачуццямі, якія даў яму Стварыцель. Спакусы шматлікія і эфектыўныя, каб адварнуць яго ад духоўнасці. Такім чынам, Божае патрабаванне цалкам апраўдана. Небяспека для душ рэальная і пастаянная.

Мэтазгодна абнавіць наша чытанне гэтага верша, які прадстаўляе рэдкі літаральны характар у гэтым прароцтве. У гэтым вершы няма сімвала, але сцвярджэнне таго, што Бог з'яўляецца натхняльнікам прарокаў, якія напісалі кнігі Бібліі, і што ў якасці апошняга адкрыцця Ён паслаў «Гаўрыіла» Яну, каб той адкрыў яму ў вобразах тое, што, у 2020 годзе, адбудзецца «анератыўна» або ў значнай ступені ўжо выканана. Але паміж 2020 і 2030 гадамі трэба будзе перасекчы самую страшную эпоху; жудасныя часы, адзначаныя смерцю, ядзерным разбурэннем і жудаснымі «*сямя апошнімі пошасцямі гневу Божага*»; чалавек і прырода будуць жудасна пакутаваць, пакуль не знікнуць.

Верш 7: «*І вось, хутка прыйду. Шчаслівы той, хто захоўвае словы прароцтва гэтай кнігі!*»

Вяртанне Езуса абвешчана на вясну 2030 г. Блажэнства для нас у той ступені, у якой мы «захоўваем» да канца «словы прароцтва гэтай кнігі» Адкрыцці.

Прыслоўе «неадкладна» вызначае раптоўнае з'яўленне Хрыста ў гадзіну яго вяртання, таму што час цячэ рэгулярна, без паскарэння і запаволення. З Данііла 8:19 Бог нагадвае нам: «*Ёсць час, прызначаны для канца*»: «*І сказаў мне: Я навучу цябе, што будзе ў канцы гневу, бо ёсць час, пазначаны для канца*»." Ён можа ўмяшацца толькі ў канцы 6000 гадоў, праграмаваных Богам для выбару выбраных, гэта значыць у першы дзень вясны, які папярэднічае 3 красавіка 2030 года.

Верш 8: «*Я Ян, які чуў і бачыў гэта. І калі я пачуў і ўбачыў, я ўпаў да ног анёла, які паказаў іх мне, каб ~~накланіцца яму~~ і ўпасці перад ім.*»

У другі раз Дух прыходзіць, каб паслаць нам сваё папярэджанне. У арыгінальных грэчаскіх тэкстах дзеяслоў «proskuneo» перакладаецца як «пакланяць перад сабой». Дзеяслоў «пакланяцца» з'яўляецца спадчынай лацінскай версіі пад назвай «Вульгата». Відавочна, гэты дрэнны пераклад падрыхтаваў шлях для адмовы ад фізічнай прастрацы ў рэлігійнай практыцы адступніцкага хрысціянства да моманту малітвы «стоячы» з-за іншага фальшывага перакладу грэчаскага дзеяслова «istemi» у Марка 11:25. У тэксце яго форма «stékété» мае значэнне «заставацца цвёрдым або настойлівым», але пераклад Oltramare, выкарыстаны ў версіі Л. Сегонда, перавёў яго ў «stasis», што азначае «стаяць» у літаральным сэнсе. Такім

чынам, фальшывы пераклад Бібліі падманна ўзаконьвае недастойнае, пыхлівае і абуральнае стаўленне да вялікага Творцы Бога, Усемагутнага, з боку людзей, якія губляюць пачуццё сапраўднага святога. І гэта не адзінае... Вось чаму нашае стаўленне да біблейскіх перакладаў павінна быць падазроным і асцярожным, тым больш, што ў Адкр.9:11 Бог адкрывае «дэструктыўнае» выкарыстанне (*Абадон-Апаліён*) напісанай Бібліі « *на іўрыце і грэчаскай мове* ». Праўда знаходзіцца толькі ў арыгінальных тэкстах, якія захаваліся на іўрыце, але зніклі і заменены грэчаскімі творамі Новага Запавету. І тут, трэба прызнаць, сярод вернікаў-пратэстантаў з'явілася “стоячая” малітва, накіраваная боскімі словамі “ *5-я труба* ». Таму што, як гэта ні парадаксальна, у католікаў малітва на каленях працягвалася даўжэй, але мы не павінны здзіўляцца, таму што менавіта ў гэтай каталіцкай рэлігіі д'ябал прымушае сваіх паслядоўнікаў і ахвяры падаць ніцма перад ідаламі, забароненымі другой з дзесяці Божых заповедзяў; заповедзь, якую каталікі ігнаруюць, бо ў рымскай версіі яна выдалена і заменена.

Верш 9: « *Але ён сказаў мне: сцеражыся, не рабі гэтага! Я служнік вам і братам вашым прарокам і тым, хто захоўвае словы гэтай кнігі. Накланіцеся перад Богам.* »

Памылка, здзейсненая Янам, прапануецца Богам як папярэджанне, скіраванае да сваіх выбраннікаў: «Сцеражыся, каб не ўпасці ў ідалапаклонства!» што складае галоўную памылку хрысціянскіх рэлігій, адхіленых Богам у Езусе Хрысце. Ён арганізоўвае гэтую сцэну такім жа чынам, як ён арганізаваў свой апошні ўрок, загадаўшы сваім апосталам узяць зброю ў гадзіну яго арышту. Калі прыйшоў час, ён забараніў ім карыстацца. Урок быў дадзены, і яна сказала: « *Будзьце асцярожныя, не рабіце гэтага* ». У гэтым вершы Ян атрымлівае тлумачэнне: « *Я твой таварыш* ». « *Анёлы* », у тым ліку « *Гаўрыіл* », з'яўляюцца, як і людзі, стварэннямі Бога-стваральніка, які забараніў у другой са сваіх дзесяці заповедзяў падаць ніцма перад сваімі стварэннямі, перад ідаламі або маляванымі ідаламі; усе формы, якія можа прыняць ідал. Такім чынам, мы можам даведацца з гэтага верша, адзначыўшы супрацьлеглыя паводзіны анёлаў. Тут Гаўрыіл, найдастойнейшае пасля Міхаіла нябеснае стварэнне, забараняе схіляцца перад ім. З іншага боку, сатана, у сваіх спакуслівых з'явах, у выглядзе «Багародзіцы», просіць, каб помнікі і месцы пакланення былі ўзведзены для пакланення і служэння Ёй ... святлівая маска цемры падае.

Далей анёл удакладняе « *і братоў вашых, прарокаў і тых, хто захоўвае словы гэтай кнігі* ». Паміж гэтым сказам і Адкр. 1:3 мы заўважаем розніцу з-за часу, які прайшоў паміж пачаткам часу расшыфроўкі, 1980 г., і цяперашняй версіяй 2020 г. Паміж гэтымі дзвюма датамі, « *той, хто чытае* » прымусіў іншых дзяцей Божых падзяліцца расшыфраваным святлом, і яны ў сваю чаргу ўвайшлі ў працу « *прарокаў* ». Гэта памнажэнне дазваляе нават большай колькасці іншых пакліканых людзей атрымаць доступ да выбараў, пачуўшы аб'яўленую праўду і ўвасабляючы яе ў канкрэтную практыку.

Верш 10: « *І сказаў мне: не запячатвай словы прароцтва гэтай кнігі. Бо час блізкі.* »

Паведамленне ўводзіць у зман, таму што яно адрасавана Яну, якога Бог перанёс у нашу апошнюю эпоху з пачатку кнігі, паводле Адкр.1:10. Акрамя таго, мы павінны разумець, што загад не запячатваць словы кнігі накіраваны непасрэдна мне ў той час, калі кніга цалкам распячатана; тады гэта становіцца « *маленькай адкрытай кнігай* » Адкр.10:5. І калі яна з дапамогай і з дазволу Бога « *адчынена* », *ужо не можа быць і гаворкі пра тое, каб зачыніць яе «пячаткамі»*. І гэта: « *бо час блізкі* »; вясной 2021 г. засталася 9 гадоў да слаўнага вяртання Пана Бога Езуса Хрыста.

Аднак першае адкрыццё «Кніжкі» пачалося пасля ўказу Дан.8:14, г.зн., пасля 1843 і 1844 гг.; бо важнае разуменне прадмета апошняга выпрабавання веры адвентыстаў звязана з адкрыццямі, дадзенымі непасрэдна самім Езусам Хрыстом або Яго анёлам нашай сястры Элен Г. Уайт падчас яе служэння.

Верш 11: « *Няхай несправядлівы зноў стане несправядлівым; нячысты зноў стане нячымым; і хай праведнік яшчэ чыніць праўду, і сьвяты няхай яшчэ асьвячае сябе.* »

У першым чытанні гэты верш пацвярджае ўступленне ў дзеянне пастановы Дан.8:14. Раздзяленне адвентыстаў, абраных Богам паміж 1843 і 1844 гадамі, пацвярджае пасланне « *Сарды* », дзе мы знаходзім пратэстантаў « *жывымі* », але « *мёртвымі* » і « *апаганенымі* » духоўна, і адвентыстаў-піянераў, « *вартых беласці* », названых у гэтым вершы « *праведнасьць і асьвячэньне* ». Але адкрыццё « *кніжкі* » прагрэсіўнае, як « *шлях праведніка, які расце, як святло дня, ад світання да зеніту* ». І адвентысты-першапраходцы не ведалі, што паміж 1991 і 1994 гадамі іх чакае выпрабаванне веры, як паказала нам даследаванне « *5 - й трубы* ». У выніку становяцца магчымымі іншыя прачытання гэтага верша.

Час запячатвання вось-вось скончыцца, як мы чытаем у Адкр.7:3: « *Не рабіце шкоды ні зямлі, ні мору, ні дрэвам, пакуль мы не запячаталі і запячаталі лбы слуг Бога нашага.* » Дзе мы павінны размясціць дазвол на нанясенне шкоды зямлі, мору і дрэвам? Ёсць дзве магчымасці. Да « *шостай трубы* » ці да « *сямі апошніх пошасцяў* »? « *Шостая труба* », якая ўяўляе сабой шостае папярэджанне пакарання, дадзенага Богам зямным грэшнікам, мне здаецца лагічным у гэтым выпадку захаваць другую магчымасць. Таму што « *сем апошніх пошасцяў гневу Божага* » маюць сваёй мэтай пратэстанцкую « *зямлю* » і *каталіцае «мора»*. Будзем лічыць, што разбурэнні, здзейсненыя « *шостай трубой* », не перашкаджаюць, але спрыяюць навяртанню пакліканых выбраных, адкупленых крывёю Езуса Хрыста.

Такім чынам, пасля « *шостай трубы* » і непасрэдна перад « *сямя апошнімі пошасцямі* » і ў момант спынення запячатвання, якое азначае канец часу калектыўнай і індывідуальнай ласкі, мы ўсё яшчэ можам змясціць словы з гэты верш: « *Няхай несправядлівы зноў стане несправядлівым, хай апаганены зноў апаганіцца; і хай праведнік яшчэ чыніць праўду, і сьвяты няхай яшчэ асьвячае сябе.* » Кожны зможа ўбачыць тут спосаб, якім Дух пацвярджае ў гэтым вершы добры пераклад, які я прадставіў для фундаментальнага «адвентыскага» верша Данііла 8:14: «...

святасць будзе апраўдана ». Слова « *праведнасць і святасць* » моцна падтрымліваюцца і таму пацвярджаюцца Богам. Такім чынам, гэта паведамленне прадугледжвае час заканчэння льготнага перыяду, але іншае тлумачэнне наступнае. Дасягнуўшы канца кнігі, Дух нацэльвае час, калі цалкам расшыфраваная кніга становіцца « *маленькай адкрытай кнігай* », і з гэтага моманту яе прыняцце або адмова будзе рабіць розніцу паміж « *справядлівым і тым, хто апаганьвае сябе* ». », і наш Пан запрашае « *святога да далейшага асвятчэння* ». Яшчэ раз нагадаю, што ў пасланні “ *Сардэс* ” “ *загана* ” была прыпісаная пратэстантызму . Сваімі словамі Дух нацэльвае гэты пратэстантызм і інстытуцыйны адвентызм, які падзяляе сваё праклён з 1994 г., калі далучыўся да яго, увайшоўшы ў экуменічны альянс. Такім чынам, прыняцце расшыфраванага паслання гэтай кнігі « *яшчэ раз* », але ў апошні раз, *зробіць розніцу паміж тым, хто служыць Богу, і тым, хто не служыць яму* » паводле Мал.3:18.

Такім чынам, я падводжу ўрокі гэтага верша. Па-першае, ён пацвярджае аддзяленне адвентыстаў ад пратэстантызму паміж 1843 і 1844 гадамі. У другім чытанні ён прымяняецца супраць афіцыйнага адвентызму, які вярнуўся ў пратэстанцкі і экуменічны альянс пасля 1994 года. І я прапаную трэцяе чытанне, якое будзе прымяняцца ў канцы часу выпрабавальны тэрмін у 2029 г. да вяртання Ісуса Хрыста, прызначанага на пачатак вясны, якая надыходзіць перад 3 красавіка Пасхі 2030 год.

Пасля гэтых тлумачэнняў нам застаецца зразумець, што прычынай падзення інстытуцыйнага адвентызму, якое прывяло да таго, што ён быў « *вырваны* » Езусам Хрыстом у сваім пасланні да Лаадыйкі, з'яўляецца менш адмова верыць у Яго вяртанне ў 1994 годзе, а адмова прыняць да ўвагі ўклад святла, якое асвятліла сапраўдны пераклад Данііла 8:14; святло, бяспрэчна прадэманстраванае самім арыгінальным габрэйскім біблейскім тэкстам. Гэты грэх мог асудзіць толькі Бог справядлівасці, які не лічыць вінаватых невінаватымі.

Верш 12: « *Вось, прыходжу хутка, і ўзнагарода Мая са Мною, каб аддаць кожнаму паводле ўчынкаў ягоных* ».

Праз 9 гадоў Ісус вернецца ў неапісальнай чароўнай славе. У Адкрыцці з 16 па 20 Бог адкрыў нам прыроду часткі Яго адплаты, прызначанай для несправядлівых і нецярпімых мяцежных грэшнікаў-каталікоў, пратэстантаў і адвентыстаў. Ён таксама прадставіў нам частку, зарэзерваваную для выбраных ім адвентыстаў, якія засталіся вернымі і шануюць яго прарочае слова і яго святы сёмы дзень суботы ў Адкрыцці 7, 14, 21 і 22. « *Адплата* » вернецца *кожнаму паводле якая «яго справа* », якая пакідае мала месца для вінаватага, каб апраўдацца ў вачах Хрыста. Слова, якія апраўдваюць сябе, становяцца бескарыснымі, таму што потым будзе занадта позна пераўтварыць памылкі мінулых выбараў.

Верш 13: « *Я — альфа і амега, першы і апошні, пачатак і канец.* »

Тое, што мае пачатак, мае і канец. Гэты прынцып адносіцца да працягласці зямнога часу, дадзенага Богам для выбару выбраных. Паміж альфай і амегай пройдзе 6000 гадоў. У 30 годзе, 3 красавіка, добраахвотная адкупільная смерць Ісуса Хрыста таксама адзначыла альфа-час

хрысціянскага альянсу 2000 гадоў; вясна 2030 г. у поўную сілу адзначыць свой час амегі.

Але альфа — гэта таксама 1844 год з яго амэгай 1994. І, нарэшце, альфа — гэта для мяне і апошніх абраных чыноўнікаў 1995 год з яго амэгай 2030 год.

Верш 14: « *Дабрашчасныя тыя, хто захоўвае запаведзі Яго (і не памыць вопратку)* », каб мець права на дрэва жыцця і ўвайсці праз вароты ў горад! »

Другая форма « *вялікага гора* » перад намі з яе следствам мноства смерцяў. Таму неабходна тэрмінова атрымаць абарону і дапамогу ад Бога праз Езуса Хрыста. Як паказвае малюнак, грэшнік павінен « *выконваць яго запаведзі* ». » ; **Божыя і Езуса, « Ягняці Божыя », што азначае, што Ён павінен адмовіцца ад усіх формаў, якія можа прыняць грэх.** Схаваны пераклад гэтага верша, які захаваўся ў нашых сучасных Бібліях, належыць рымска-каталіцкаму кіраванню з Ватыкана. Іншыя рукапісы, самыя старыя і таму больш дакладныя, прапануюць: « *Шчаслівыя тыя, хто захоўвае запаведзі Ягоныя* ». І паколькі грэх з'яўляецца парушэннем закона, пасланне скажаецца і замяняе неабходнае і жыццёва важнае паслухмянасць простым патрабаваннем хрысціянскай прыналежнасці. Каму выгадна злачынства? Тым, хто будзе змагацца з суботай да слаўнага вяртання Ісуса Хрыста. Сапраўднае пасланне рэзюмуецца наступным чынам: «Дабрашчасны той, хто слухаецца свайго Творцы». Гэта паведамленне толькі паўтарае тое, што цытуецца ў Адкрыцці 12:17 і 14:12, а менавіта: « *хто захоўвае запаведзі Божыя і веру ў Ісуса* ». Гэта тыя, хто атрымаў апошняе пасланне Езуса. Той, хто ацэньвае атрыманы вынік, - гэта сам Езус Хрыстус, і Яго патрабаванне роўнае пакутам, перанесеным падчас Яго мучаніцкай смерці. Узнагарода для выбраных будзе вельмі вялікая; яны атрымаюць неўміручасць і ўвойдуць у вечнае жыццё шляхам адвентыстаў, які сімвалізуюць « *дванаццаць брамаў* » сімвалічнага « *новага Ерусаліма* ».

Верш 15: « *Прэч сабак, чараўнікоў, распуснікаў, забойцаў, ідалапаклоннікаў і ўсіх, хто любіць і займаецца хлуснёй!* »

Хто тыя, каго так называе Езус? Гэта схаванае абвінавачванне тычыцца ўсёй хрысціянскай веры, якая адступіла; каталіцкая вера, шматформенная пратэстанцкая вера, уключаючы адвентысцкую веру, якая ўвайшла ў свой альянс з 1994 г.; адвентысцкую веру, так багата бласлаўненую ім на пачатку свайго існавання, і тым больш у дачыненні да яго апошніх прадстаўнікоў, вымушаных да дысідэнцтва. « *Сабакі* » - гэта язычнікі, але таксама і перш за ўсё тыя, хто называе сябе яго братамі **і здраджвае яму**. Гэты тэрмін « *сабакі* », як гэта ні парадаксальна для сучасных заходніх людзей, з'яўляецца сімвалам вернасці жывёлы, але для ўсходніх людзей гэта самы вобраз пракляцця. І тут Езус нават аспрэчвае іх чалавечую прыроду і лічыць іх ненадзейнымі жывёламі. Астатнія тэрміны пацвярджаюць гэтае меркаванне. Езус пацвярджае словы, зробленыя ў Ап.21:8, і тут даданне тэрміна « *сабакі* » выражае яго асабістае меркаванне. Пасля ўзнёслай дэманстрацыі любові, якую ён аказаў людзям, няма нічога больш страшнага, чым быць здрадным тымі, хто сцвярджае, што належыць яму і яго ахвярам.

Затым Езус называе іх « чараўнікамі » з-за іх гандлю са злымі анёламі, спірытызмам, які спачатку спакусіў каталіцкую веру аб'явамі «Дзевы Марыі», штосьці біблейска немагчымае. Але цуды, якія здзяйсняюцца дэманамі, падобныя на тое, што здзяйснялі « чараўнікі » фараона перад Майсеем і Ааронам.

Назваючы іх « няцнатлівымі », Езус асуджае вызваленне маралі, але асабліва ненатуральныя рэлігійныя саюзы, якія заключаюць пратэстанцкія цэрквы з каталіцкай верай, якую Божыя прарокі абвяшчаюць слугою д'ябла. Яны прайграваюць, «як дочки», «блуд » сваёй « прастытуткі-маці Вавілона Вялікага », асуджанага ў Ап. 17:5.

Адступнікі таксама з'яўляюцца « забойцамі », якія будуць рыхтавацца забіць выбраных Езуса, калі Ён не ўмяшаецца, каб прадухіліць іх праз сваё слаўнае прышэсце.

Яны « ідалапаклоннікі », таму што ён больш цікавіцца матэрыяльным жыццём, чым духоўным. Яны застаюцца аб'якавымі, калі Бог прапануе ім сваё святло, якое яны нахабна адкідаюць, дэманізуючы Яго сапраўдных пасланнікаў.

І, каб скончыць гэты верш, ён удакладняе: « *А хто любіць і практыкуе хлусню!* » Робачы гэта, ён асуджае тых, чыя натура прывязаная да хлусні, да такой ступені, што яны зусім неадчувальныя да праўды. Пра густы і колеры сказана, што яны не падлягаюць абмеркаванню; тое ж самае з любоўю да праўды ці хлусні. Але для сваёй вечнасці Бог выбірае выключна сярод сваіх стварэнняў, якія спараджаюцца чалавечым размнажэннем, тых, хто мае гэтую любоў да праўды.

Канчатковы вынік Божага плана збаўлення жахлівы. Паслядоўна выкідаюцца дапатопныя зацвярдзелыя нераскаяныя грэшнікі, старажытны няверуючы яўрэйскі саюз, агідная рымская папская каталіцкая вера, ідалапаклонніцкая праваслаўная вера, кальвінісцкая пратэстанцкая вера і, нарэшце, інстытуцыянальная адвентысцкая вера, апошняя ахвяра духу традыцыя, якой усе папярэднія аднолькава аддавалі перавагу.

«Адвентысцкае» пасланне мела фатальныя наступствы, па-першае, для габрэяў, якія загінулі з-за сваёй адмовы верыць у **першае прышэсце** Месіі, абвешчанае ў Дан.9:24-27. Па-другое, хрысціяне, выгнаныя Езусам, якія ўсе падзяляюць віна ў тым, што не праявіў цікавасці да апошняга паведамлення «адвентыстаў», якое абвяшчае **яго другое прышэсце**. Адсутнасць любові да праўды для іх фатальная. У 2020 г. усе гэтыя асноўныя афіцыйныя рэлігіі падзяляюць гэта жудаснае пасланне, якое Езус скіраваў у 1843 г. да пратэстантызму эпохі « *Сарды* » ў Ап. 3:1: « *Кажуць, што ты жывы, і ты памёр* ».

Верш 16: « *Я, Езус, паслаў анёла майго засведчыць вам гэта ў цэрквах. Я карань і семя Давіда, зорка раніца яркая.* »

Езус паслаў свайго анёла Габрыэля да Яна, а праз Яна да нас, сваіх верных слуг апошніх дзён. Таму што толькі сёння гэта цалкам расшыфраванае паведамленне дазваляе нам зразумець паведамленні, якія ён адрасуе сваім слугам і вучням сямі эпох або сямі Асамблей. Езус здымае сумневы ў сваім сімвалічным згадванні Аро.5: « *корань і патомства Давіда* »

». Ён дадае: « *яркая ранішняя зорка* ». Гэтая зорка - сонца, але ён ідэнтыфікуе сябе толькі як сімвал. Таму што несвядома шчырыя істоты, якія любяць Езуса Хрыста за Яго ахвяру, ушаноўваюць нашае сонца, гэтую зорку, абагаўленую язычнікамі. Калі многія гэтага не ўсведамляюць, то многія, нават дасведчаныя ў гэтай тэме, не гатовыя і не здольныя зразумець сур'ёзнасць гэтага паганскага ідалапаклонніцкага дзеяння. Чалавек павінен забыцца пра сябе, паставіць сябе на месца Бога, які адчувае рэчы зусім інакш з-за таго, што яго розум ужо амаль 6000 гадоў сочыць за дзеяннямі людзей. Ён ідэнтыфікуе кожнае дзеянне па тым, што яно сапраўды ўяўляе; гэта не тычыцца людзей, чыё кароткае жыццё ў першую чаргу звязана з задавальненнем сваіх жаданняў, перш за ўсё цялесных і зямных, але гэта таксама тычыцца тых, хто духоўны і вельмі рэлігійны, і хто застаецца заблакіраваным з-за павагі да традыцый бацькоў.

У канцы паслання з *Філіпіры* Дух сказаў « *пераможцу* »: « *І Я дам яму ранішнюю зорку* ». Тут Езус прадстаўляе сябе як «*ранішнюю зорку*». Такім чынам, пераможца атрымае Езуса, а разам з Ім і ўсё святло жыцця, крыніца якога ў Ім. Напамін пра гэты тэрмін сведчыць аб тым, што сапраўдныя апошнія «адвентысты» звяртаюць поўную ўвагу на гэтыя вершы 1 Пятра 2:19-20-21: « *І мы лічым прарочае слова яшчэ больш пэўным, на якое вы павінны звярнуць увагу увага, як да сьветача, што сьвеціць у цёмным месцы, пакуль ня разьвідне і ранішняя зорка не ўзыйдзе ў сэрцах вашых; ведаючы перадусім самі, што ніводнае прароцтва Пісання не можа быць прадметам прыватнай інтэрпрэтацыі, бо прароцтва было сказана не па волі чалавека, але пад дзеяннем Духа Святога, што людзі прамовілі ад Бога.* » Мы не маглі б сказаць гэта лепш. Пачуўшы гэтыя словы, абраны ператварае іх у справы, улічаныя Езусам Хрыстом.

Верш 17: « *І Дух і нявеста сказалі: прыйдзі. І хто чуе, няхай скажа: прыйдзі. І хто прагне, няхай прыйдзе; хто хоча, можа браць ваду жыцця дарма* ».

Ад пачатку свайго зямнога служэння Езус заклікаў: « *Прыйдзі* ». Але прымаючы вобраз « *смагі* », ён ведае, што той, хто не « *прагне* », не прыйдзе піць. Яго заклік пачуюць толькі тыя, хто « *прагне* » гэтага вечнага жыцця, якое Яго дасканалая справядлівасць прапануе нам толькі сваёй ласкай, як другі шанец. Ісус адзін заплаціў цану; таму ён прапануе гэта « *бясplatна* ». Ніякая каталіцкая ці Божая «індульгенцыя» не дазваляе атрымаць яе за грошы. Гэты паўсюдны заклік рыхтуе збор абраных службовых асоб з усіх нацый і любога паходжання. Заклік « *Прыйдзі* » становіцца ключом да гэтай групы выбраных, якую створыць выпрабаванне веры ў апошнія дні. Але яны выпрабуюць выпрабаванне, раскіданыя па зямлі, і ўз'яднаюцца толькі тады, калі Ісус Хрыстос вернецца ў сваёй славе, каб выдаліць іх з зямлі граху.

Верш 18: « *Абвяшчаю кожнаму, хто чуе словы прароцтва гэтай кнігі: калі хто што дадасць да гэтага, пакарае яго Бог пошасцямі, апісанымі ў гэтай кнізе;* »

Адкрыццё - гэта не звычайная біблейская кніга. Гэта літаратурны твор, чароўна закадаваны на біблейскай мове, які могуць пазнаць тыя, хто вывучае ўсю Біблію ад пачатку да канца. Выразы становяцца знаёмымі пры

паўторным чытанні. А «біблейскія канкардансы» дазваляюць знайсці падобныя выразы. Але менавіта таму, што яго код вельмі дакладны, перакладчыкаў і перапісчыкаў папярэджаюць: « *Калі хто дадасць што-небудзь да гэтага, Бог паразіць яго пошасцямі, апісанымі ў гэтай кнізе* ».

Верш 19: « *І калі хто што адхіліць ад слоў кнігі гэтага прароцтва, Бог абярэ яго частку ад дрэва жыцця і ад святога горада, апісанага ў гэтай кнізе.* »

Па тых жа прычынах Бог пагражае кожнаму, хто « *адхіляе што-небудзь ад слоў кнігі гэтага прароцтва* ». Той, хто рызыкуе, таксама папярэджаны: « *Бог адрэжа яго частку ад дрэва жыцця і ад святога горада, апісанага ў гэтай кнізе* ». Такім чынам, адзначаныя змены будуць мець жудасныя наступствы для тых, хто іх учыніў.

Звяртаю вашу ўвагу на гэты ўрок. Калі змяненне гэтай незразумелай зашыфраванай кнігі будзе пакарана Езусам Хрыстом гэтымі двума строгімі спосабамі, што будзе з тымі, хто адкіне яе цалкам зразумелае расшыфраванае паведамленне?

У Бога ёсць важкія падставы, каб выразна прадставіць гэтае папярэджанне, таму што гэтае Аб'яўленне, словы якога Ён падабраў, мае такое ж значэнне, як і тэкст Яго «дзевяці заповедзяў», «высечаных Яго пальцам на каменных скрыжалях». Цяпер, у Дан.7:25, ён прадказаў, што яго царскі «закон» будзе «зменены», а таксама «часы». Дзевяць было здзейснена, як мы бачылі, рымскай уладай, паслядоўна імператарскай у 321 г., потым папскай у 538 г. Гэтае дзевяць, якое ён палічыў «нахабным», будзе пакарана смерцю, і Бог заклікае нас не ўзнаўляць, у адносінах да прароцтва, гэты тып памылкі, які ён рашуча асуджае.

Божая справа застаецца Ягонай справай незалежна ад часу, у якім яна выконваецца. Расшыфроўка яго прароцтва немагчыма без яго кіраўніцтва. Гэта азначае, што расшыфраваная праца мае такую ж каштоўнасць, што і зашыфраваная. Таму ўсведамляйце, што гэтая праца, у якой выразна выяўляецца думка Бога, мае вельмі высокую «*святасць*». Гэта галоўнае «*сведчанне аб Езусе*», якое Бог звяртаецца да сваіх апошніх дысідэнтаў-служыцеляў адвентыстаў сёмага дня; і ў той жа час, з практыкай сапраўднага суботняга шабату, у 2021 г. гэта апошняе «*апраўданая святасць*», запланаваная з моманту ўступлення ў сілу дэкрэта Дан.8:14 у 1843 г.

Верш 20: «Той, хто сьведчыць пра гэта, кажа: Так, хутка прыйду. Амін! Прыйдзі, Пане Езу!»

Паколькі яна змяшчае апошнія словы, якія Ісус Хрыстос скіраваў да сваіх вучняў, гэтая кніга Адкрыцця мае вельмі высокую святасць. У ім мы знаходзім эквівалент табліц закона, выгравіраваных пальцам Божым і перададзеных Майсею. Езус сведчыць; хто асмеліцца аспрэчыць гэта боскае пасведчанне? Усё сказана, усё выяўлена, яму больш няма чаго сказаць, акрамя: «Так, я хутка іду». Простае «Так», якое тычыцца ўсёй Яго боскай асобы, азначае, што Яго блізкі прыход упэўнены, таму што Ён аднаўляе сваё абяцанне: «Я хутка прыйду»; а «аператыўна» датаваны, што набывае

поўнае значэнне: вясной 2030 г. І ён пацвярджае сваю дэкларацыю, кажучы «*Амін*»; што азначае: «Па праўдзе».

Хто тады кажа: «*Прыйдзі, Пане Езу*»? Згодна з вершам 17 гэтай главы, яны з'яўляюцца «*Духам і нявестай*».

Верш 21: «*Ласка Пана Езуса з усімі святымі!*»

Гэты апошні верш Адкрыцця завяршае кнігу, згадваючы пра «*ласку Пана Езуса*». Гэта тэма, якая часта супрацьстаяла закону ў пачатку Хрысціянскай Асамблеі. У той час мілата была супрацьпраўная закону тым, хто адмовіўся ад прапановы Хрыста. Наследаванне закону габрэямі азначала, што яны бачылі боскую справядлівасць толькі праз яго. Езус не хацеў адхіляць іх ад паслушэнства закону, але прыйшоў, каб «*споўніць*» тое, што яму прадказвалі ахвяры жывёл. Вось чаму ён сказаў у Матф.5:17: «*Не думайце, што Я прыйшоў парушыць закон або прарокаў; Я прыйшоў не адмяніць, але **выканаць***».

Самае дзіўнае - чуць, як хрысціяне супрацьстаяць закону і ласцы. Бо, як тлумачыць апостал Павел, ласка прызначана для таго, каб дапамагчы чалавеку выканаць закон да таго, што Езус абвясчае ў Евангеллі ад Яна 15:5: «*Я — вінаградная лаза, вы — галіны. Той, хто застаецца ўва Мне **і ў кім Я застаюся**, прыносіць багаты плён, бо без Мяне вы нічога не можаце зрабіць*». Пра што «*рабіць*» ён кажа і што гэта за «*плён*»? Павагі да закону, які Яго ласка робіць магчымай дзякуючы дапамозе ў Духу Святым.

Было б пажадана і збаўча, калі б «*мілата Пана Езуса была*» і магла дзейнічаць «*ва ўсіх*»; але гэты скажоны верш выражае толькі няздзейсненае жаданне. Будзем ужо ўсе спадзявацца, што іх будзе вельмі шмат; як мага больш; наш цудоўны Бог, Творца і Збаўца заслугоўвае гэтага; ён у вышэйшай ступені варты гэтага. Указанне «*з усімі святымі*» арыгінальны тэкст здымае любую двухсэнсоўнасць; мілата Пана здольная прынесці карысць выключна ім, тым, «*каго Ён асвятчае праўдай Сваёй*» (Ян 17, 17). А тым, хто думае дасягнуць вечнага жыцця, ідучы шляхам, прапанаваным Езусам Хрыстом, я нагадваю, што паміж «*шляхам*» і «*жыццём*» ёсць істотная «*праўда*», паводле Яна 14:6. Не крыўдуйце на паўстанцаў, якія прэтэндуюць на бласлаўненне гэтага верша, з 1843 года ласка Госпада прыносіць карысць толькі тым, каго Ён асвятчае аднаўленнем Яго святога суботняга адпачынку ў суботу. Гэта дзеянне, звязанае са сведчаннем любові да сваёй «*праўды*», робіць выбраных святымі годнымі гэтай ласкі. Таму ласка не можа быць прысвечана «*ўсім*». Так што сцеражыцеся дрэнных, памылковых перакладаў Бібліі, якія прыводзяць да жахлівага канчатковага расчаравання тых, хто спадзяецца на іх у сваёй няшчасці!

Боскае Аб'яўленне, прадстаўленае ў гэтай працы, пацвердзіла ўрокі, прадказаныя ў гісторыі Быцця, жыццёва важнае значэнне якіх мы змаглі адзначыць. У канцы гэтай працы здаецца карысным нагадаць гэтыя асноўныя ўрокі. Гэта апраўдана, і я таксама хацеў бы адзначыць, што ў нашым сучасным свеце хрысціянская вера масава падаецца ў скажоным выглядзе з-за культавай спадчыны рыма-каталіцтва. Праўда, якую патрабуе Бог, засталася ў простым і лагічным выглядзе, які разумелі першыя апосталы Езуса Хрыста, але гэтая прастата, якую часта ігнаруюць,

становіцца складанай для недасведчаных з-за сваёй меншасці. Сапраўды, каб ідэнтыфікаваць пазнейшых Святых апошніх дзён Ісуса Хрыста і духоўную структуру Адкрыцця, дэкрэт Данііла 8:14 неабходны. Але для ідэнтыфікацыі гэтага дэкрэта неабходна таксама вывучэнне ўсёй кнігі Данііла і расшыфроўка яе прароцтваў. Зразумеўшы гэтыя рэчы, Апакаліпсіс раскрывае нам свае таямніцы. Гэтыя неабходныя даследаванні тлумачаць цяжкасці, з якімі мы сутыкаемся, калі мы спрабуем пераканаць няверуючага чалавека нашага часу на Захадзе, і асабліва ў Францыі.

Езус сказаў, што ніхто не можа прыйсці да Яго, акрамя Айца, які вядзе яго, і таксама сказаў адносна сваіх выбраных, што яны павінны нарадзіцца з вады і Духа. Гэтыя два вучэнні ўзаемадапаўняльна азначаюць, што Бог ведае духоўную прыроду сваіх выбраннікаў сярод усіх сваіх стварэнняў. Такім чынам, кожны з іх будзе рэагаваць у адпаведнасці са сваёй прыродай; таксама тыя, хто мае пазітыўныя забабоны адносна суботы, якую ўжо практыкуюць габрэі, без асаблівых цяжкасцей прымуць прарочыя адкрыцці, якія паказваюць, што яна патрабуецца Богу з 1843 г. Наадварот, тыя, хто мае неспрыяльныя забабоны адносна яе, адпрэчаць усе біблейскія аргументы і ён знойдзе важкія прычыны, каб абгрунтаваць сваю адмову. Разуменне гэтага прынцыпу абараняе нас ад расчаравання ў тых, каму мы прадстаўляем праўду Хрыста. Адкрываючы праўду Божай думкі, прароцтва аддае ўсю сваю моц «вечнаму Евангеллю», якому вучні Езуса павінны «вучыць народы да сканчэння свету».

«Звяры» Апакаліпсісу

Храналагічна і паслядоўна ворагі Бога і яго выбраннікі паўставалі ў вобразе «звяроў».

Першы абазначае імперскі Рым, намаляваны «цмокам з дзесяццю рагамі і сямю галовамі», які носіць дыядэмы» ў Ап. 12:3; «Мікалаіты» ў Ап.2:6; «д'ябал» у Ап.2:10.

Другая датычыцца папскага каталіцкага Рыма, намаляванага «зверам, які падымаецца з мора, з дзесяццю рагамі, дыядэмамі і сямю галовамі» з Ап. 13:1; «трон сатаны» ў Адкр.2:13; «жанчына Езавэль» у Адкр.2:20; «месяц, афарбаваны крывёй» у Адкр.6:12; «месячная трэцяя» «чацвёртай трубы» ў Адкр.8:12; «мора» ў Ап.10:2; «трысціна падобная да жазла» ў Адкр.11:1; «хвост» «цмока» ў Адкр.12:4; «змеі» у Адкр.12:14; і «цмок» у вершах 13, 16 і 17; «Вавілон вялікі» у Адкр.14:8 і 17:5.

Трэцяя накіравана на французскі рэвалюцыйны атэізм, вобраз «звера, які падымаецца з бездані» ў Адкр.11:7; «вялікая смутак» у Адкр.2:22; «чацвёртая труба» ў Адкр.8:12; «вусце, якое паглынае раку», што сімвалізуе каталіцкі народ, у Адкр.12:16. Гэта тычыцца першай формы «другога гора», цытуемага ў Адкр.11:14. Яго другая форма будзе дасягнута «шостаю трубай» з Ап.9:13, згодна з Ап.8:13 пад назвай «другое гора», паміж 7 сакавіка 2021 г. і 2029 г., у рэальным аспекце Свету. Трэцяя вайна скончылася ядзернай вайной. Генацыд чалавека, які абезлюджвае зямлю (бездань), з'яўляецца сувязным звяном, устаноўленым паміж «чацвёртай і шостаю трубай». Дэталі развіцця гэтай вайны выяўляюцца ў Дан.11:40 да 45.

Чацвёрты « звер » абазначае пратэстанцкую веру і каталіцкую веру, яе саюзніка, у апошнім выпрабаванні веры ў зямной гісторыі. Яна « *падымаецца з зямлі* » ў Адкр.13:11; што азначае, што яна сама з'яўляецца выхадцам з каталіцкай веры, якую сімвалізуе « *мора* ». У пераважнай большасці эпоха Рэфармацыі ўсталявала пратэстанцкую рэлігію з рознымі аспектамі, пазначанымі вераадступніцтвам, што сведчыць у працах Жана Кальвіна пра ваяўнічы, жорсткі, жорсткі і пераследуючы характар . Уступленне ў сілу дэкрэта Дан.8:14 асудзіла яго ва ўсім свеце з вясны 1843 года.

Інстытуцыянальная адвентысцкая вера, якая выйшла з пратэстанцкага выпрабавання веры 1843-1844 гадоў, адступіла і вярнулася да статусу пратэстанцкай веры і яе боскага праклёну з восені 1994 года; гэта з-за афіцыйнага адхілення боскага прарочага святла, выяўленага ў гэтай працы з 1991 г. Гэтая духоўная смерць інстытуцыйнай формы прадказана ў Адкр.3:16: « *Я вырву цябе з вуснаў маіх* ».

Перад намі канчатковае выкананне прароцтваў, і вера кожнага будзе выпрабавана. Пан Езус Хрыстус распазнае сярод усіх людзей тых, хто Яму належыць, тых, хто з радасцю і ўдзячнай вернасцю прымае Яго жыццёва важныя адкрыцці, плён Божай любові.

У гадзіну апошняга выбару абраныя будуць вылучацца тым, што яны даведаюцца, чаму падаюць заняпалыя, Боскае Аб'яўленне такім чынам зробіць розніцу паміж збаўленымі і страчанымі, да якіх ад апостальскай эпохі « *Эфес* » у Ап. 2:5, Бог сказаў: « *Дык памятай, адкуль ты выпай* »; і ў 1843 г., у эпоху « *Сарды* », ён таксама сказаў пратэстантам у Ап.3:3: « *памятайце, як вы атрымалі і пачулі; і захавай і пакайся* »; гэта распаўсюджваецца на заняпалых адвентыстаў з 1994 г., якія, хоць і прытрымліваюцца суботы, атрымалі ад Езуса наступнае паведамленне з Адкр. 3:19: « *Я дакараю і караю ўсіх, каго люблю; таму будзьце руслівыя і пакайцеся* ».

Рыхтуючы гэтак прарочае Аб'яўленне, Бог-стварэльнік, які сустракаецца ў асобе Езуса Хрыста, паставіў сабе за мэту дазволіць сваім выбраннікам дакладна вызначыць сваіх ворагаў; справа зроблена і Божая мэта дасягнута. Такім чынам, духоўна ўзбагачаная, яе выбранніца становіцца « *Нявестай, прыгатаванай на вясельную вячэру Ягняці* ». Ён « *апрануў яе ў белы вісон, які з'яўляецца праведнымі справамі святых* » у Адкр.19:7. Вы, хто прачытаў змест гэтай працы, калі ў вас ёсць шанец і дабраславенне быць сярод іх, « *рыхтуйцеся да сустрэчы з вашым Богам* » (Амос 4:12), у Яго праўдзе!

Нягледзячы на тое, што расшыфроўка таямнічых прароцтваў Данііла і Адкрыцця завершана, і час сапраўднага вяртання Хрыста цяпер нам вядомы, гэтак пытанне Езуса Хрыста, цытуемае ў Евангеллі ад Лукі 18:8, пакідае некалькі трывожных сумненняў: « *Кажу вам, ён будзе хутка прынесці ім справядлівасць. Але калі прыйдзе Сын Чалавечы, ці знойдзе веру на зямлі?* ». Бо багацце інтэлектуальнага пазнання праўды не можа кампенсавать слабасці якасці гэтай веры. Чалавецтва, якое сутыкнецца з вяртаннем Езуса Хрыста, развілася ў атмасферы, спрыяльнай для ўсіх форм эгаізму, які

моцна заахвочваецца. Індывідуальны поспех стаў мэтай, якую трэба дасягнуць любой цаной, нават здушыўшы суседа, і гэта на працягу доўгага перыяду міру ва ўсім свеце больш чым за 70 гадоў. Калі мы ведаем, што каштоўнасці неба, прапанаваныя Езусам Хрыстом, знаходзяцца ў абсалютнай супрацьлегласці гэтай норме нашага часу, яго пытанне выглядае трагічна апраўданым, бо яно можа тычыцца людзей, якія лічылі сябе «абранымі», але застануцца толькі для іх няшчасце «званых»; таму што Езус не знайшоў у іх якасці веры, неабходнай, каб быць годнымі Яго ласкі.

Літара забівае, але Дух ажыўляе

Гэты апошні раздзел завяршае расшыфроўку Адкрыцця Апакаліпсісу. Сапраўды, я толькі што прадставіў біблейскія коды, якія дазваляюць ідэнтыфікаваць сімвалы, якія Бог выкарыстоўвае ў сваіх прароцтвах, але хаця іх мэта - раскрыць Яго патрабаванне вяртання суботы з 1843-1844 гг., слова субота не сустракаецца толькі адзін раз у гэтых прароцкіх тэкстах Данііла або Адкрыцці. Гэта заўсёды прапануецца, але дакладна не цытуецца. Прычына таго, што яна не называецца дакладна, заключаецца ў тым, што захаванне суботы з'яўляецца базавай нормай апостальскай хрысціянскай веры, бо кожны можа бачыць, што тэма суботы ніколі не была прадметам спрэчак паміж яўрэямі і першымі апосталамі, вучнямі Ісус Хрыстос. Аднак д'ябал не спыняе нападаў на яго, спачатку падбухторваючы габрэяў «апаганіць» яго, а потым хрысціянаў, прымушаючы яго цалкам «ігнараваць». Каб дасягнуць гэтага выніку, ён натхніў на фальшывыя пераклады арыгінальных тэкстаў, у якіх ён згадваўся. Акрамя таго, гэтае прадстаўленне боскай праўды не было б поўным без асуджэння гэтых адыёзных злачынстваў, ахвярамі якіх з'яўляюцца, перш за ўсё, Бог у Езусе Хрысце, а потым тыя, каму яго адкупільная смерць магла прапанаваць вечнае жыццё.

Я сцвярджаю перад Богам, што ў пісаннях Старога і Новага Запаветаў, гэта значыць ва ўсёй Бібліі, **няма ніводнага** верша, які б вучыў

змяняць статус суботы ў параўнанні з чацвёртай з дзесяці заповедзяў; больш таго, асвячоны Богам, ад пачатку стварэння ім нашага зямнога свету.

З моманту адступніцтва пратэстантаў з-за ўступлення ў сілу дэкрэта Данііла 8:14 вясной 1843 г. і да сённяшняга дня чытанне Бібліі забівае. Я хацеў бы адзначыць, што не Біблія наўмысна забівае, а выкарыстанне яе на аснове памылак перакладу, якія з'яўляюцца ў перакладзе арыгінальных « *габрэйскіх і грэчаскіх* » тэкстаў; але перш за ўсё гэта таксама праблема з-за дрэнных інтэрпрэтацый. Сам Бог пацвярджае гэта ў вобразах у Адкр.9:11: « *Яны мелі над сабой каралём анёла бездани, якога па-габрэйску звалі Абадон, а па-грэцку — Апаліён* ». Я ўзгадваю тут схаванае паведамленне ў гэтым вершы: « *Аббадон і Апаліён* » азначаюць « *па -яўрэйску і па-грэчаску* »: Знішчальнік. « *Анёл бездани* » знішчае веру, выкарыстоўваючы біблейскіх « *двух сведак* » Адкр.11:3.

Акрамя таго, з 1843 года ілжэвернікі зрабілі дзве памылкі ў сваім чытанні гістарычнага сведчання Бібліі. Першы заключаецца ў наданні большага значэння нараджэнню Ісуса Хрыста, чым яго смерці, а другі ўзмацняе гэтую памылку, надаючы большае значэнне яго ўваскрасенню, чым яго смерці. Гэтая падвойная памылка сведчыць супраць іх, таму што дэманстрацыя Божай любові да Яго стварэння грунтуецца ў асноўным на Яго добраахвотным рашэнні аддаць у Хрысце сваё жыццё за адкупленне выбраных. Наданне прыярытэту ўваскрасенню Езуса азначае скажэнне Божага збаўчага плана, і гэта цягне для вінаватага наступствам аддзялення ад Яго і разрыву Яго святога, справядлівага і добрага саюза. Перамога Хрыста абапіраецца на прыняцце Ім смерці, Яго ўваскрасенне з'яўляецца толькі шчаслівым і справядлівым следствам Яго боскай дасканаласці.

Каласянаў 2:16-17: « *Таму хай ніхто вас не асуджае за ежу або пітво, або за свята, або маладзік, або суботы: яны былі ценом будучых рэчаў, але цела ў Хрысце.* »

Гэты верш часта выкарыстоўваецца, каб апраўдаць спыненне практыкі штотыднёвай « *суботы* ». Дзве прычыны асуджаюць гэты выбар. Па-першае, выраз « *суботы* » абазначае « *суботы* », звязаныя са штогадовымі рэлігійнымі « *святамі* », прызначанымі Богам у Лявіт 23. Гэта рухомыя « *суботы* », якія змяшчаюцца ў пачатку, а часам і ў канцы рэлігійных « *святаў* ». Яны выклікаюцца выразам « *не рабі ніякай рабскай працы ў той дзень* ». Яны не маюць ніякага дачынення да *штотыднёвай* « *суботы* », акрамя іх назвы « *шабат* », што азначае « *спыніць, адпачыць* » і якое ўпершыню сустракаецца ў Быц.2:2: « *Бог адпачыў* ». Варта таксама адзначыць, што слова « *шабат* », якое цытуецца ў габрэйскім тэксце чацвёртай заповедзі, не сустракаецца ў перакладзе Л. Сёгонда, які абазначае яго, толькі пад назвай « *дзень адпачынку* » або « *сёмы дзень* ». Аднак ён бярэ свой карань ад дзеяслова, цытуемага ў Быц.2:2: « *адпачынак* » або « *субота* », які дакладна названы ў версіі Бібліі JNDarby.

Другая прычына заключаецца ў наступным: Павел сказаў пра « *святы і суботы* », што яны з'яўляюцца « *ценымі таго, што будзе* », гэта значыць рэчы, якія прадказваюць рэчаіснасць, якая была або будзе. Калі выказаць

здагадку, што « *субота сёмага дня* » закранутая ў гэтым вершы, застаецца « *надыходзячы цень* » да надыходу сёмага тысячагоддзя, якое ў ім прарочыць. Смерць Езуса Хрыста адкрыла сэнс « *сёмага дня шабату* », які прадказвае, дзякуючы Яго перамозе над грахам і смерцю, нябесную « *тысячу гадоў* », на працягу якіх Яго абраныя будуць судзіць паўшых зямных і нябесных мёртвых.

У гэтым вершы « *святы, маладзікі* » і іх « *суботы* » былі звязаны з існаваннем нацыянальнай формы старазапаветнага Ізраіля. Усталяваўшы праз сваю смерць новы завет, Ісус Хрыстос зрабіў гэтыя прарочыя рэчы бескарыснымі; яны павінны былі спыніцца і знікнуць, як « *цень* », які цмянее перад рэальнасцю яго здзейсненага зямнога служэння. У той час як штотыднёвік «Шабаш» чакае надыходу сёмага тысячагоддзя, каб сустрэцца з прарочанай рэальнасцю і страціць сваю карыснасць.

Павел таксама згадвае « *есці і піць* ». Як верны слуга, ён ведае, што Бог казаў пра гэтыя рэчы ў Левіт 11 і Другі закон 14, дзе ён прадпісвае чыстую ежу, дазволенаю, і нячыстую ежу забароненую. Заўвагі Паўла не маюць на мэце аспрэчваць гэтыя боскія пастановы, а толькі чалавечыя меркаванні (*якія ніхто...*), выказаныя на гэтую тэму, якія ён будзе развіваць у Рымлянах 14 і 1 Кар.8, дзе яго думкі праяўляюцца больш выразна. Тэма тычыцца ежы, прынесенай у ахвяру ідалам і ілжывым бажанням. Ён нагадвае выбраным, якія ўтвараюць духоўны Ізраіль Божы, аб іх абавязках у адносінах да Яго, кажучы ў 1 Кар.10:31: « *Ці ясце, ці п'яце, ці што іншае робіце, усё робіце на хвалу Божую* ». Ці праслаўляюць Бога тыя, хто ігнаруе і пагарджае Яго аб'яўленымі пастановамі па гэтых пытаннях?

Гэта Якуб, брат Езуса, які гаворыць ад імя апосталаў **аб абразанні** ў Дзеях 15:19-20-21: « *Таму я лічу, што мы не павінны хваляваць тых з народаў, якія звяртаюцца да Бога, але напісаць ім, каб яны ўстрымліваліся ад бруду ідалаў, і ад распусты, і ад задушанага, і ад крыві; бо ў Майсея са старажытных пакаленняў у кожным горадзе ёсць прапаведнікі яго, якія чытаюцца ў сінагогах **кожную суботу*** ».

Гэтыя вершы, якія часта выкарыстоўваюцца для апраўдання свабоды наверхнутых паганцаў у адносінах да суботы, з'яўляюцца найлепшымі доказам яе практыкі, якой заахвочвалі і якой вучылі апосталы. Сапраўды, Жак лічыць, што няслушна навязваць ім абразанне, і ён абагульняе асноўныя прынцыпы, таму што глыбокае рэлігійнае вучэнне будзе прадстаўлена ім, калі яны будуць наведваць « **кожную суботу** » габрэйскія сінагогі ў сваіх мясцовасцях.

Яшчэ адна падстава, якая выкарыстоўваецца для апраўдання спынення класіфікацыі чыстых і нячыстых прадуктаў: бачанне, дадзенае Пятру ў Дзеях 10. Яго тлумачэнне разгорнута ў Дзеях 11, дзе ён атаясамлівае «нячыстых жывёл» у бачанні з паганскімі «людзьмі», якія прыйшоў маліцца да яго, каб ён пайшоў да рымскага сотніка «Карнэлія». У гэтай візіі Бог малое нячыстую прыроду язычнікаў, якія не служаць Яму і служаць фальшывым богствам. Аднак смерць і ўваскрасенне Езуса Хрыста прыносяць

для іх вялікую перамену, бо дзверы ласкі адчыняюцца перад імі праз веру ў адкупленчую ахвяру Езуса Хрыста. Праз гэта бачанне Бог вучыць Пятра гэтаму новаму. Такім чынам, класіфікацыя чыстых і нячыстых, усталяваная Богам у Левіт 11, застаецца і працягвае дзейнічаць да канца свету. За выключэннем таго, што з 1843 г., з указам Дан.8:14, дыета чалавека прыняла норму першапачатковага « асвячэння », устаноўленага і загаданага ў Быц.1:29: « *І сказаў Бог: вось, Я Я даў усякую расьліну, якая разносіць насеньне, што на паверхні ўсёй зямлі, і кожнае дрэва, на якім ёсць плод дрэва, што прыносіць насеньне; гэта будзе ежа для вас* ».

Езус аддаў сваё жыццё ў фізічных і душэўных катаваннях, каб выратаваць сваіх абраных. Не сумнявайцеся ў вельмі высокім узроўні святасці, якога гэтая палкая смерць патрабуе ў адказ ад таго, каго ён збаўляе. Сапраўды!

Зямны час Ісуса Хрыста

Жамчужына суботы 20 сакавіка 2021 г

З самага пачатку майго служэння я быў перакананы і спяваў, што «Ісус нарадзіўся вясной». У гэты суботні дзень 20 сакавіка 2021 г. вясенняе раўнадзенства вызначылі ў 10.37 на пачатак духоўнай сустрэчы. Затым Дух падштурхнуў мяне да пошуку доказаў таго, што да таго часу было толькі простым перакананнем веры. Яўрэйскі каляндар дазволіў нам змясціць час веснавога раўнадзенства ў годзе - 6 да нашай афіцыйнай хрысціянскай даты нараджэння нашага Збаўцы, на "шабат" 21 сакавіка.

Чаму год – 6?

Таму што наша афіцыйная дата нараджэння Ісуса Хрыста была пабудавана на дзвюх памылках. Толькі ў VI стагоддзі нашай эры каталіцкі манах Дыянісій Малы ўзяўся за стварэнне календара. Пры адсутнасці біблейскіх або гістарычных дэталей, ён змясціў гэтае нараджэнне ў дату смерці цара Ірада, якую ён змясціў у 753 годзе заснавання Рыма. З тых часоў гісторыкі пацвердзілі памылку ў 4 гады ў яго разліку; паводле якога смерць Ірада адносіцца да 749 г. ад заснавання Рыма. Але Ісус нарадзіўся перад

сьмерцю Ірада, і Мэцью 2:16 дае нам дакладнасьць, паводле якой узрост Ісуса складаў « *два гады* » на момант «расправы нявінных», загаданай разгневаным каралём Ірадам, таму што ён пакутаваў і адчуваў прыход смерці, якая адарвала б яго ад асалоды ўлады. Дэталі важныя, таму што ў гэксце ўказваецца " *два гады, у адпаведнасці з датай якіх ён старанна распытваў мудрацоў* ". Да чатырох гадоў папярэдний памылкі дадаецца біблейскі год - 6, або 747 год заснавання Рыма.

Веснавое раўнадзенства года – 6

Прыпадаючы на суботу, у гэтым годзе - 6, Біблія кажа нам, што анёл з'явіўся « *пастухам, якія ахоўвалі свае статкі* ». Субота забараняе гандаль, але не ўтрыманне і догляд за жывёламі; Езус пацвердзіў гэта, кажучы: « *У каго з вас ёсць авечка, якая ўпала ў яму, і ён не прыходзіць і не ратуе яе нават у суботу? ?* ". Такім чынам анёл абвясціў аб нараджэнні « *Пастыра Добрага* », Збаўцы і Правадыра авечак, перш за ўсё пастухам, апекунам і абаронцам авечак. Анёл растлумачыў: « *...бо сёння ў горадзе Давіда нарадзіўся вам Збаўца, якім ёсць Хрыстус Пан* ». Такім чынам, гэтае « *сёння* » было суботнім днём, і абвясчэнне было зроблена ўначы, нараджэнне Езуса адбылося паміж 6 гадзінай вечара, пачаткам суботы, і начной гадзінай, калі анёл абвясціў пастухам. Цяпер мы павінны ўстанавіць дакладны час, калі на цыферблаце часу Ізраіля наступіла веснавое раўнадзенства года - 6. Але гэта пакуль немагчыма, таму што мы не маем ніякіх звестак пра гэты перыяд.

Нараджэнне Езуса ў суботу робіць Божы план збаўлення яркім і цалкам лагічным. Ісус абвясціў сябе «*Сынам Чалавечым*» , « *Уладаром суботы* ». Бо субота часовая, і яе карыснасьць працягваецца да дня яе другога прышэсця, на гэты раз магутнага і слаўнага. Езус надае субоце яе поўнае значэнне, бо Ён прадказвае астатнюю частку сёмага тысячагоддзя, заваяваную толькі для Яго абраных праз перамогу над грахам і смерцю.

У знак свайго ўступлення ў дарослае жыццё, ва ўзросце «дванаццаці гадоў», Езус духоўна звяртаецца да рэлігійных людзей, якіх распытвае пра Месію, абвешчанага ў Святым Пісанні. Разлучаны з бацькамі, якія шукалі яго тры дні, ён засведчыў сваю боскую незалежнасьць і ўсведамленне свайго місіі на карысць зямных людзей.

Затым надыходзіць час яго актыўнага і афіцыйнага зямнога служэння. Вучэнні Данііла 9:27 прадстаўляюць гэта ў форме « *завету* » « *а тыдзень* », які сімвалізуе сем гадоў паміж восенню 26 і восенню 33. Паміж гэтымі дзвюма восенню знаходзіцца ў цэнтры вясна і свята Пасхі 30 года, дзе ў 15 гадзін, "у сярэдзіне велікоднага тыдня, у сераду 3 красавіка 30 г. Ісус Хрыстос спыніў «*ахвяру і прынашэнне*» жывёл паводле *габрэйскага абраду*, *ахвяраваўшы сваё жыццё, каб загладзіць свае грахі*. толькі выбарныя службовыя асобы. У дзень смерці Езусу было 35 гадоў і 13 дзён. Паміраючы, перамогшы над грахам і смерцю, Ісус мог аддаць свой дух Богу, кажучы: « *Збылося* ». Яго перамога над смерцю пазней была пацверджана яго ўваскрасеннем. Такім чынам ён суправаджаў і навучаў сваіх апосталаў і вучняў, пакуль, як яны бачылі, не ўзышоў на неба перад святам Пяцідзсятніцы, паводле сведчання, прыведзенага ў Дзеях 1:1-11. Але анёлы

падрыхтавалі ў гэтай выпадку аб'яву аб сваім слаўнае вяртанне, кажучы: « Мужы Галілейскія, чаму вы тут стаіце, гледзячы ў неба? **Гэты Ісус**, які быў узяты ад вас на неба, **прыйдзе такім жа чынам, як вы бачылі, як Ён узыходзіў на неба.** ». У Пяцідзсятніцу ён пачаў сваё нябеснае служэнне «Святога Духа», якое дазваляе яму дзейнічаць да канца свету адначасова ў духу кожнага са сваіх выбраннікаў, раскіданых па зямлі. Менавіта тады яго імя, прадказанае ў Ісаі 7:14, 8:8 і Матфея 1:23, « *Эмануэль* », што азначае «з намі Бог», набывае нават большае сапраўднае значэнне.

Падрабязнасці, прадстаўленыя ў гэтым дакуменце, з'яўляюцца ўзнагародамі, якія Езус дае сваім выбраннікам у знак удзячнасці за іх праяўленне веры. Вось як дата яго смерці дазваляе нам даведацца і падзяліцца з ім тым, што ён заключыў слаўнае вяртанне, якое ён запланавану на першы дзень вясны 2030 года; гэта значыць праз 2000 гадоў пасля яго ўкрыжавання 3 красавіка 30 года.

Святасць і асвячэнне

Святасць і асвячэнне непадзельныя і ўмовы збаўлення, прапанаваныя Богам у Езусе Хрысце. Павел нагадвае пра гэта ў Габр.12:14: « *Імкніцеся да міру з усімі і да святасці, без якой ніхто не ўбачыць Пана* ».

Гэтую Боскую канцэпцыю « **асвячэння** » трэба добра разумець, таму што яна датычыць «усяго, што належыць Богу» і, як і ўсіх уладальнікаў, нельга пазбавіць яе без наступстваў для тых, хто адважыцца гэта зрабіць. Цяпер няма неабходнасці ідэнтыфікаваць і складаць спіс рэчаў, якія яму належаць; Творца жыцця і ўсяго ў ім, усё належыць яму. Таму ён мае права на жыццё і смерць над усімі сваімі жывымі істотамі. Аднак, пакідаючы кожнаму права жыць з ім ці памерці без яго, яго абраныя далучаюцца да яго свабодным і добраахвотным выбарам належаць яму навечна. Гэта прымірэнне з ім робіць яго выбраннікаў яго ўласнасцю. Тыя, каго ён вітае і прызнае, уваходзяць у яго канцэпцыю **асвячэння**, якая ўжо тычылася ўсіх законаў, якім падпарадкоўваецца жыццё на зямлі. Такім чынам, асвячэнне заключаецца ў згодзе падпарадкоўвацца фізічным і маральным законам, устаноўленым і, такім чынам, ухваленым Богам. Менавіта з гэтай падвойнай

прычыны субота і Дзесяць заповедзяў канкрэтна выражаюць гэтак Божэ асвячэнне, парушэнне якога запатрабуе смерці Месіі Езуса.

Гэтая канцэпцыя асвячэння настолькі фундаментальная, што Бог палічыў патрэбным вызначыць яе з пачатку Бібліі ў Быц.2:3, асвячаючы сёмы дзень. Таму нядзіўна, што гэты лік сем стаў яго «каралеўскай пячаткай» ва ўсёй Бібліі і асабліва ў Адкр.7:2: *« I ўбачыў я іншага анёла, які падымаўся да ўзыходзячага сонца і трымаў пячатку. жывога Бога ; ён закрычаў моцным голасам да чатырох анёлаў, якім было дадзена шкодзіць зямлі і мору, і сказаў : Тыя, хто мае вушы, каб пачуць прапанову тонкага Духа Божэга, заўважылі, што гэтая « **пячатка Бога жывога** » цытуецца ў гэтым раздзеле «7» Адкрыцця.*

У гэты пасхальны і суботні дзень 3 красавіка 2021 г., у гадавіну смерці нашага Збаўцы Ісуса Хрыста, Дух Божы накіраваў мае думкі да габрэйскай святыні Майсея і храма, пабудаванага царом Саламонам у Ерусаліме. Я адзначыў там дэталі, якая моцна пацвярджае тлумачэнне, якое я даў гэтай святыні; а менавіта прароцкую ролю вялікага збаўчага праекта, падрыхтаванага для выбраных, адкупленых Богам.

З 1948 г., усё яшчэ несучы боскае праклён з-за адмовы прызнаць Ісуса Хрыста «Месіяй», пасланым Богам, габрэі вярнулі сабе сваю нацыянальную зямлю. З тых часоў адна ідэя, адна думка апанавала іх: аднавіць Іерусалімскі храм. Нажаль для іх, гэта ніколі не адбудзецца, таму што Бог мае важкую прычыну, каб прадухіліць гэта; яго роля скончылася са смерцю і ўваскрасеннем Ісуса Хрыста. Святасць храма знайшла сваё поўнае выкананне ў душы «Месіі», у яго плоці і духу, дасканалых і незаплямленых. Ісус адкрыў гэты ўрок, калі сказаў у Евангеллі ад Яна 2:14, гаворачы пра сваё цела: *« Разбурыце гэтую святыню, і Я ў тры дні ўзнясу яе ».*

Канец карыснасці храма быў пацверджаны Богам рознымі спосабамі. Па-першае, ён знішчыў яго ў 70 годзе нашай эры рымскімі войскамі Ціта, як было прадказана ў Данііла 9:26. Затым, выгнаўшы габрэяў, ён перадаў месца храма рэлігіі ісламу, якая пабудавала там дзве мячэці; самая старая «Аль-Акса» і Купал Скалы. Такім чынам, Ізраіль не мае ад Бога ні магчымасці, ні дазволу аднавіць свой храм. Таму што гэтая рэканструкцыя сказала б яго прадказаны праект выратавання.

Час існавання Іерусалімскага храма быў выгравіраваны ў форме яго пабудовы. Але каб убачыць больш ясна, мы павінны ўжо разгледзець выяўленыя дэталі гэтага рэлігійнага будынка, нясучага святасць. Адзначым, што храм павінен быў пабудаваць цар Давід, які выказаў жаданне і выбраў Ерусалім для яго прыняцця; Бог згадзіўся. Для гэтага ён упрыгожыў і ўмацаваў гэты старажытны горад, які з часоў Абрагама называўся «Евус». Такім чынам, паміж Давідам і «сынам Давіда», «Месіяй», прайшла «тысяча гадоў». Але Бог не дазволіў яму зрабіць гэта, і ён адкрыў яму прычыну; ён стаў чалавекам крыві, забіўшы свайго вернага слугу «Урыю Хэтэяніна», каб забраць яго жонку «Вірсавію», якая пазней стала маці цара Саламона. Такім чынам, Давід панёс цану сваёй віны, пакараны смерцю свайго першага сына, народжанага ад Вірсавіі, затым, зрабіўшы без загаду Бога лік свайго народа,

ён быў пакараны, і Бог прапанаваў яму выбраць пакаранне паміж тры варыянты. Згодна з 2 Сам.24:15, ён выбраў смяротнасць ад эпідэміі чумы, якая забіла 70 000 ахвяр за тры дні.

У 1 Царстваў 6 мы знаходзім апісанне храма, пабудаванага Саламонам. Ён дае яму назву «дом ЯХВЭХ». Гэты тэрмін «дом» азначае месца ўз'яднання сям'і. Пабудаваны дом прадказвае сям'ю Бога-стваральніка. Ён складаецца з двух сумежных элементаў: святыні і храма.

На зямлі здзяйсняюцца рэлігійныя абрады, якія здзяйсняюцца ў дазволенай для чалавека зоне. Саламон называе гэта: храм. Як працяг Сьвятога Сьвятых, якое ён называе сьвятыняй і ад якога яно аддзелена толькі заслонай, памяшканьне храма мае сорок локцяў у даўжыню, або ўдвай большае за сьвятыню. Такім чынам, храм займае 2/3 усяго дома.

Нягледзячы на тое, што габрэўскі заповіт быў створаны пазней, у часы Майсея, ён цалкам знаходзіцца пад парасонам завету, заключанага паміж Богам і Абрагамам у пачатку трэцяга тысячагоддзя пасля Адама. «Месія з'явіцца яўрэйскаму народу на пачатку пятага тысячагоддзя, праз 2000 гадоў. Аднак час, адведзены Богам зямлі для выбару абраных, складае 6000 гадоў. Такім чынам, мы знаходзім час, прапорцыю 2/3 + 1/3 дому ЯНВЭН. І ў гэтым параўнанні, 2/3 завету Абрагама адпавядае 2/3 дому ЯНВЭН, які заканчваецца на раздзяляльнай заслоне. Гэтая заслона адыгрывае галоўную ролю, паколькі яна азначае пераход ад зямнога да нябеснага; гэта ведаючы, што гэтая змена азначае завяршэнне прарочай ролі зямнога храма. Гэтыя паняцці надаюць раздзяляльнай заслоне значэнне граху, які аддзяляе дасканалы нябеснага Бога ад недасканалы і грэшнага зямнога чалавека з часоў Адама і Евы. Раздзяляльная заслона мае дваісты характар, таму што яна павінна адпавядаць нябеснай дасканаласці і зямной недасканаласці дзвюх злучаных частак. Менавіта тады з'яўляецца роля Месіі, таму што ён выдатна ўвасабляе гэтую характарыстыку. У сваёй боскай дасканаласці Ісус Хрыстос стаў грахом, узяўшы сваіх выбраных на іх месца, каб адкупіць іх і заплаціць смяротную цану.

Гэты аналіз дазваляе нам убачыць у святыні вобраз прарочай паслядоўнасці вялікіх духоўных фаз, адзначаных кожныя 2000 гадоў: 1-я ахвяра, прынесена Адамам - ахвяра, прынесена Абрагамам на гары Морыя, будучая Галгофа - ахвяра Хрыста ля падножжа гары Галгофа – Ахвяра апошніх абраных, якой перашкаджае слаўнае вяртанне Збаўцы Ісуса Хрыста ў Міхаіле.

Для Бога, для якога, паводле 2 Пятра 3:8, « адзін дзень як тысяча гадоў, і тысяча гадоў як адзін дзень » (гл. таксама Псалом 90:4), зямная праграма пабудавана на вобразе тыдзень запар: 2 дні + 2 дні + 2 дні. І за гэтай пераемнасцю адкрываецца вечны « сёмы дзень ».

Змест двух пакояў святога дома надзвычай паказальны.

Святыня або самае святое месца

Два херувіма з распасцёртымі крыламі

Сьвятыня, якая называецца Сьвятое сьвятых, мае 20 локцяў у даўжыню і 20 локцяў у шырыню. Гэта ідэальны квадрат. І вышыня яго таксама 20 локцяў; што робіць яго кубам; патроены вобраз дасканаласці (= $3 : L = l = H$); гэта як апісанне « *новага Ерусаліма, які сыходзіць з нябёсаў ад Бога* » ў Адкр.20. Гэта найсвятэйшае месца забаронена Богам для людзей пад страхам пакарання смерцю. Прычына простая і лагічная; гэта месца можа толькі вітаць Бога, таму што яно сімвалізуе неба і адлюстроўвае нябесны характар Бога. У яго думках знаходзіцца яго план збаўлення, у якім адыгрываюць сваю ролю ўсе сімвалічныя элементы, усталяваныя ў гэтай сьвятыні. Рэчаіснасць знаходзіцца ў Богу ў нябесным вымярэнні, а на зямлі ён дае ілюстрацыю гэтай рэчаіснасці праз сімвалы. Такім чынам я падышоў да тэмы гэтага канкрэтнага адкрыцця гэтай Пасхі 2021. Мы чытаем у 1 Царстваў 6:23 да 27: « *Ён зрабіў у сьвятыні двух херувімаў з дрэва дзікай алівы, дзесяць локцяў вышынёй. Кожнае з двух крылаў аднаго з херувімаў мела на пяць локцяў, а гэта было дзесяць локцяў ад канца аднаго крыла да канца другога. У другога херувіма таксама было дзесяць локцяў. Мера і форма ў абодвух херувімаў былі аднолькавыя. Вышыня кожнага з двух херувімаў была дзесяць локцяў. Саламон паставіў херувімаў у сярэдзіне дома, усярэдзіне. Крылы ў іх былі распасцёртыя: крыло першага дакраналася адной сцяны, а крыло другога дакраналася другой сцяны; а іншыя крылы іх сыходзіліся ў канцы ў сярэдзіне дома* ».

Гэтых херувімаў не было ў скініі Майсея, але, паставіўшы іх у храме Саламона, Бог асвятляе значэнне гэтага найсвятэйшага месца. У напрамку яго шырыні кавалак перасякаюць дзве пары крылаў двух херувімаў, што надае яму нябесны штандар, фактычна недаступны для чалавека, які жыве толькі на зямлі. Я карыстаюся гэтай магчымасцю, каб асудзіць і аднавіць ісціну адносна гэтых херувімаў, якім у паганскім містычным трызненні мастакі, такія як «Мікеланджэла», надалі выгляд крылатых немаўлят, якія граюць на інструментах або страляюць з лука. На небе няма дзяцей. А для Бога, паводле Пс.51:5 або 7: « *Вось я нарадзіўся ў беззаконні, і маці мая зачала мяне ў грэху* », і Рым.3:23: « *Бо ўсе зграшылі і пазбаўлены славы. Бога* », няма такога паняцця, як нявіннае або чыстае дзіця, таму што з Адама чалавек быў народжаны грэшнікам па спадчыне. Усе нябесныя анёлы былі створаны маладымі людзьмі, як і Адам на зямлі. Яны не старэюць і заўсёды застаюцца ранейшымі. Старасць - гэта выключна зямная характарыстыка, наступства граху і смерці, іх апошняя плата, паводле Рым.6:23.

Каўчэг Святога Альянсу

1 Царстваў 8:9: « *У каўчэгу былі толькі дзве каменныя скрыжалі, якія паклаў там Майсей на Харыве, калі Гасподзь заключыў завет з сынамі Ізраілевымі, калі яны выходзілі з зямлі Егіпецкай* ».

Такім чынам, у сьвятыні або ў самым сьвятым месцы ёсць два вялізныя херувімы з распасцёртымі крыламі, сімвалы актыўнага нябеснага характару, але таксама і перш за ўсё **каўчэг завету**, які знаходзіцца ў **цэнтры** пакоя паміж двума вялікімі херувімамі. Таму што для яго хованкі і пабудаваны дом. У парадку, у якім Бог прадстаўляе Майсею рэлігійныя рэчы, якія ён

павінен будзе выканаць, спачатку знойдзены каўчэг завету. Але гэты кантэйнер менш каштоўны, чым яго змесціва: дзве каменныя табліцы, на якіх Бог сваім пальцам выгравіраваў свой ультрасвяты закон з дзесяці заповедзяў. Гэта адлюстраванне яго мыслення, яго норма, яго нязменны характар. У асобным даследаванні (2018-2030, канчатковае чаканне адвентыстаў) я ўжо прадэманстравалі яго прарочы характар для хрысціянскай эры. У святыні мы чытаем патаемныя думкі Бога. Там мы знаходзім элементы, якія спрыяюць і робяць зносіны з Ім магчымымі. Дастаткова сказаць, што грэшнік, які застаецца наўмысным парушальнікам дзесяці заповедзяў, падманвае сябе, калі верыць, што можа прэтэндаваць на сваё выратаванне. Адносіны грунтуюцца выключна на веры ў сімвалічныя рэчаіснасці, знойдзеныя ў гэтым самым святым месцы. У дзесяці заповедзяў Бог абагульняе свой стандарт жыцця, прадпісаны для людзей, створаных паводле Яго вобраза; гэта азначае, што сам Бог шануе і выконвае свае заповедзі. На павазе да гэтых заповедзяў грунтуецца жыццё, дадзенае чалавеку. І іх парушэнне спараджае грэх, які караецца смерцю вінаватага. І з часоў Адама і Евы непаслушэнства паставіла ўсё чалавецтва ў гэты смяротны стан. Таму смерць абрынулася на людзей, як хвароба, ад якой няма лячэння.

Пасада міласэрнасці

У святыні, над вечкам міласэрнасці, сімвалічнай выявай алтара, на якім павінна быць ахвяравана Баранка Божае, два іншыя меншыя анёлы глядзяць на алтар і іх крылы сустракаюцца пасярэдзіне. У гэтай выяве Бог паказвае цікавасць верных анёлаў да плана збаўлення, які грунтуецца на адкупільнай смерці Езуса Хрыста. Бо Езус сышоў з нябёсаў, каб прыняць выгляд чалавечага дзіцяці. Той, хто аддаў сваё жыццё на крыжы Галгофы, быў першым іх нябесным сябрам «Міхаілам», начальнікам анёлаў і бачным нябесным выразам Духа Бога-стваральніка, і анёлы справядліва лічаць сябе «*аслужыцелямі*» Яго абраных.

У Сьвятым Сьвятых каўчэг, накрыты вечкам міласэрнасці, знаходзіцца пад крыламі двух вялікіх і найменшага херувімаў. На гэтым малюнку мы знаходзім ілюстрацыю гэтага верша з Мал.4:2: «*А для вас, якія баяцца імя майго, узыдзе сонца праўды, і ацаленне будзе над крыламі яго; вы выйдзеце і будзеце скакаць, як цяляты ў стайні*». Крыж міласэрнасці, сімвал крыжа, на якім быў укрываваны Езус, сапраўды прынясе аздараўленне ад смяротнай хваробы граху. Ісус памёр, каб вызваліць ад граху, і ўваскрос, каб вызваліць сваіх выбраных са злых рук нераскаяных і непакорлівых грэшнікаў. Парушэнне закона, змешчанага ў каўчэгу, прынесла смерць усім чалавечым стварэнням на зямлі. І толькі для выбраных Богам у Хрысце вечка міласэрнасці, размешчанае над каўчэгам з парушаным законам, прывяло да трыумфу вечнага жыцця, у якое яны ўвойдуць у гадзіну першага ўваскрасення; святых, адкупленых крывёю, пралітай Езусам Хрыстом на гэтым месцы міласэрнасці. Тады іх вылячэнне ад смерці будзе завершана. Згодна Мал.4:2, херувімы з'яўляюцца вобразам нябеснага Духа Бога, якога Адкр.4 пазначае сімвалам «*чатырох жывых*

істот ». Таму што аздараўленне, прымацаванае да вечка міласэрнасці, добра размешчана пад двума цэнтральнымі крыламі двух вялікіх херувімаў.

Гэтак жа, як у штогадовым габрэйскім абрадзе «дня ачышчэння», крывёю казла апырсквалі спераду і вечка міласэрнасці, на ўсходзе гэта было неабходна, каб кроў Ісуса Хрыста сапраўды цякла і па ім. на гэтым жа месцы міласэрнасці. Дзеля гэтага Бог не заклікаў да паслуг чалавека святара. Ён спланаваў і арганізаваў усё загадзя, перанясучы каўчэг і святыя рэчы з Сьвятога Сьвятога і Сьвятога ў часы прарока Ераміі ў пячору, размешчаную пад зямлёй ля падножжа гары Галгофы, пад камяністай зямлёй, шэсьць метраў глыбінёй, крыху ніжэй 50-сантыметровай кубічнай паражніны, выкапанай на паверхні ў скале, у якой рымскія салдаты ўсталявалі крыж, на якім быў укрыжаваны Ісус. Праз доўгі і глыбокі разлом, утвораны землятрусам, згаданым у Бібліі, яго кроў літаральна цякла з левага боку века міласэрнасці, гэта значыць з правага боку ад укрыжаванага Хрыста. Такім чынам, нездарма Матф.27:51 сведчыць пра гэтыя рэчы: « *І вось, заслона ў храме разарвалася надвое, зверху ўніз, зямля затрэслася, скалы разарваліся, ...* ». У 1982 годзе навуковая экспертыза паказала, што засохлая кроў, сабраная Ронам Уайятам, была ненармальна складзена з 23 Х-храмасом і адной Y-храмасомы, боскі стваральнік хацеў пакінуць пасля сябе доказ сваёй боскай прыроды, які дадаецца да яго святой плашчаніцы. выява яго твару і цела выглядае ў негатыве. Такім чынам, парушаны закон, які змяшчаецца ў каўчэгу, атрымаў поўнае выпраўленне, атрымаўшы на сваім алтары кроў, сапраўды чыстую ад усіх грахоў нашага Збаўцы Езуса Хрыста. Бо, адкрываючы гэтыя рэчы Рону Уяту, Бог не імкнуўся задаволіць чалавечую цікаўнасць, але хацеў умацаваць дактрыну асвятчэння сваёй боскасці ў Езусе Хрысце. Таму што, маючы кроў, адрозную ад іншых людзей, ён дае падставу верыць у сваю дасканалую і чыстую прыроду, вольную ад усіх формаў граху. Такім чынам, ён пацвярджае, што прыйшоў, каб увасобіць новага або « *апошняга Адама* », як Павел кажа ў 1 Кар.15:45, таму што, хоць яго бачылі, чулі і забівалі ў целе з плоці, падобным да нашага, ён не меў генетычнай сувязі з чалавечым выглядам. Такая ўвага да дэталей у здзяйсненні яго збаўчага праекта паказвае важнасць, якую Бог надае сімвалам свайго навучання. І мы лепш разумеем, чаму Майсей быў пакараны за тое, што сказаў гэты боскі выратавальны праект, двойчы ўдарыўшы па скале Харыва. Другі раз, згодна з загадам Богам, трэба было толькі пагаварыць з ім, каб набраць вады.

Жазло Майсея, манна, скрутак Майсея

Лічбы 17:10: « *Сказаў Гасподзь Майсею: Вярні посах Аарона перад сведчаннем, каб захоўваўся як знак бунтарскіх сыноў, каб ты спыніў нараканні іх перада Мною і каб яны не кропка смерці* " .

Ехо.16:33-34: « *І сказаў Майсей Аарону: Вазьмі посуд, пакладзі ў яго гомер, поўны манны, і пакладзі перад ЯХВЭ, каб ён захаваўся для нашчадкаў тваіх. Паводле загаду, дадзенага ЯаНВéН Майсею, Аарон паставіў яго перад сьведчаньнем, каб яно захавалася* ».

Другі закон 31:26: « *Взьмі гэтую кнігу закона і пастаў яе каля каўчэга запавету Госпада, Бога твайго, і яна будзе там як сьведка супраць цябе* ».

Грунтуючыся на гэтых вершах, давайце прабачым апосталу Паўлу яго памылку, якая прымусіла яго змясціць гэтыя элементы ў каўчэг, а не побач або перад ім, у Гбр.9:3-4: « *За другой заслонай была частка скініі, якая называецца святая святых, які змяшчае залаты ахвярнік для кадзіла і каўчэг запавету, цалкам пакрыты золатам. Перад каўчэгам стаяў залаты посуд з маннай, жазло Аарона, якое распусцілася, і скрыжалі запавету* ». Таксама і ахвярнік кадзіла быў не ў святыні, а з боку храма перад заслонай. Але элементы, размешчаныя побач з каўчэгам, былі там, каб сведчыць пра цуды, здзейсненыя Богам для свайго габрэйскага народа, які стаў Ізраілем, свабоднай і адказнай нацыяй.

Побач з каўчэгам жазло Майсея і Аарона патрабуе даверу да сапраўдных Божых прарокаў. Згодна з Другі законам 8:3, манна нагадвае выбраным перад Езусам, што « *не хлебам і вадою адным будзе жыць чалавек, але кожным словам, якое выходзіць з вуснаў ЯХВЭХ* ». І гэтае слова таксама прадстаўлена там у выглядзе скруткі, напісанага Майсеем пад дыктоўку Бога. Алтар вечка міласэрнасці над каўчэгам вучыць, што без веры ў добраахвотную ахвяру жыцця Езуса Хрыста сувязь з Богам немагчымая. Гэты комплекс рэчаў складае тэалагічную аснову новага запавету, устаноўленага на чалавечай крыві, пралітай Езусам Хрыстом. І вельмі лагічна, што ў той дзень, калі ў ім Божы праект быў дасягнуты і здзейснены, роля сімвалаў і свята «Йом Кіпур» або «дзень адкуплення», які гэта прадказваў, састарэлі і сталі бескарыснымі. Перад абліччам рэчаіснасці знікаюць цені. Вось чаму храм, у якім здзяйсняліся прарочыя абрады, павінен быў знікнуць і ніколі больш не з'явіцца. Як вучыў Езус, той, хто пакланяецца Богу, павінен пакланяцца яму « *ў духу і праўдзе* », маючы « *свабодны доступ* » да Яго нябеснага Духа праз пасрэдніцтва Езуса Хрыста. І гэтае пакланенне не прывязана ні да аднаго зямнога месца, ні ў Самарыі, ні ў Ерусаліме, а тым больш у Рыме, Санцыяга дэ Кампастэла, Лурдзе ці Мецы.

Нягледзячы на тое, што вера не звязана з зямным месцам, вера дэманструецца справамі, якія Бог загадзя падрыхтаваў для сваіх выбраннікаў, пакуль яны жывуць на зямлі. Сімволіка святыні спынілася на пачатку пятага тысячагоддзя пасля 4000 гадоў граху. І калі б Божы праект будаваўся больш за 4000 гадоў, выбраныя ўвайшлі б у супакой Бога, прадказаны штотыднёвай суботай. Але гэта было не так, бо з часоў Захарыі Бог прарочыў два саюзы. Ён удакладняе другі, кажучы ў Зах.2:11: « *Многія народы будуць далучаны да ЯХВЭХ у той дзень і стануць маім народам; Я буду жыць сярод вас, і вы даведаецеся, што Гасподзь Саваоф паслаў мяне да вас.* » Два альянсы ілюструюцца « *двума аліўкавымі дрэвамі* » ў Зак.4:11 да 14: « *Я адказаў і сказаў яму: Што азначаюць гэтыя дзве аліўкавыя дрэвы, справа ад падсвечніка і злева ад яго?» **Я загаварыў другі раз** і сказаў яму: што азначаюць дзве аліўкавыя галіны, якія каля двух залатых каналаў, з якіх цячэ золата? Ён адказаў мне: ты не ведаеш, што яны азначаюць? Я кажу: **не, мой спадар**. І сказаў ён: гэтыя два памазанцы, якія стаяць перад*

Госпадам усёй зямлі ». Чытаючы гэтыя вершы, я адкрываю для сябе ўзвышаную тонкасць Бога-Створцы, Святога Духа, які натхняе біблейскае слова. Захарыя вымушаны двойчы спытаць, што азначаюць « *дзе аліўкавыя дрэвы* », каб Бог адказаў яму. Гэта таму, што праект чароўнага альянсу будзе перажываць дзе паслядоўныя фазы, але другая фаза выкладаецца на ўроках першай. Іх два, але насамрэч яны толькі адзіны, бо другі — толькі кульмінацыя першага. Сапраўды, чаго варты стары завет без адкупільнай смерці Месіі Езуса? Нічога, нават хвосцік грушы, як сказаў бы манах Марцін Лютэр. І гэта прычына трагедыі, якая і сёння закранае нацыянальных яўрэяў. У гэтых вершах Бог таксама прарочыць, што яны адмовяцца ад новага завету праз адказ, які Захарыя дае на пытанне: « *Вы не ведаеце, што яны азначаюць?*» Я кажу: не, мой спадар. Бо фактычна нацыянальныя габрэі будуць ігнараваць гэты сэнс да моманту апошняга выпрабавання перад вяртаннем Езуса Хрыста, дзе яны навернуцца або пацвердзяць сваю адмову цаной свайго існавання.

Відавочна, хрысціянскае навяртанне паганскіх народаў даказала, што боскі план сапраўды быў здзейснены ў асобе Ісуса Хрыста, і гэта адзіны знак, які Бог усё яшчэ прапануе нацыянальным яўрэям заставацца ў яго святым саюзе. Пацверджаны такім чынам, гэты другі або новы завет павінен быў распаўсюджвацца на апошнюю траціну з 6000 гадоў часу зямнога граху. І толькі сваім апошнім слаўным вяртаннем Ісус Хрыстос адзначыць час завяршэння другога завету; таму што да гэтага вяртання вучэнне, прадказанае сімваламі, застаецца карысным для разумення глабальнага праекта, падрыхтаванага Богам, бо мы абавязаны Яму ведамі пра час Яго слаўнага вяртання: пачатак вясны 2030 г. Такім чынам, у 1844 г., даючы суботу для сваіх абраных Бог чэрпае ўрокі, закладзеныя ў сімвалізме габрэйскай святыні і храма Саламона. Ён асуджае грэх каталіцкай нядзелі, успадкаваны ад імператара Канстанціна з 7 сакавіка 321 г., прапаноўваючы неабходнасць новага «ачышчэння святыні», якое сапраўды раз і назаўсёды здзейснілася ў Езусе Хрысце, укрыжаваным і ўваскрослым. Бог насамрэч чакаў да 1844 г., каб больш выразна асудзіць сваё асуджэнне «Рымскай нядзелі». Таму што яго прыняцце паставіла першапачаткова чыстую хрысціянскую веру пад праклён граху, які разрывае адносіны з Богам у адпаведнасці з паведамленнем, дадзеным у Дан.8:12.

Такім чынам, асвятленне абавязкова прадугледжвае павагу да святой суботы, якая сама па сабе была асвечана Богам з канца першага тыдня стварэння ім зямной сістэмы. Асабліва таму, што яно прадказвае ўваход выбраных у супакой, атрыманы перамогай Езуса, і прысутнічае ў чацвёртай з дзесяці заповедзяў Божых, якія змяшчаюцца ў каўчэгу сведчання ў Сьвятым Святых, у святыні, сімвале Дух нябеснага Бога тройчы святы, святы ў дасканаласці сваіх трох паслядоўных роляў Айца, Сына і Святога Духа. Усе рэчы, якія там знаходзяцца, дарагія сэрцу Бога і павінны быць такімі ж дарагімі ў думках і сэрцах Яго выбраных, Яго дзяцей, людзей у Яго «доме». Такім чынам усталёўваецца і вызначаецца выбар сапраўднай святасці выбраных.

У адрозненне ад закону Майсея, які падвяргаецца адаптацыі да прасоўвання Божага праекта, тое, што выгравіравана на камянях, набывае вечную каштоўнасць да канца свету. І гэта ў выпадку з яго дзесяццю заповедзямі, ні адна з якіх не можа быць зменена і тым больш выдалена, як папскі Рым адважыўся зрабіць для другой з гэтых дзесяці заповедзяў. Д'ябальскі намер падмануць кандыдатаў у вечнасць выяўляецца ў даданні заповедзі, каб захаваць лік дзесяць. Але боская забарона пакланяцца істотам, выявам або выявам сапраўды была знята. Мы можам шкадаваць аб такіх рэчах, але, тым не менш, гэта дазваляе нам выкрыць ілжывую веру. Той, хто не імкнецца зразумець і застаецца павярхоўным, лагічна пакутуе ад наступстваў сваіх паводзін; ён ігнаруе ўмовы свайго суда, пакуль не будзе асуджаны Богам.

Храм або святое месца

Пакінем рэлігійны нябесны аспект, які можна ўбачыць з нябёсаў, каб паглядзець на яго пад тым, што рэлігійная святасць дае яму на зямлі. Мы выяўляем гэта ў элементах, размешчаных у «храмавай» частцы «дома ЯХВЭХ». У сціні часоў Майсея гэты пакой быў палаткай сходу. Ёсць тры з гэтых элементаў, і яны тычацца стала пакладных хлебаў, падсвечніка з сямю трубкамі і сямю лямпамі і алтара кадзіла, які знаходзіцца непасрэдна перад заслонай у сярэдзіне пакоя. Звонку стол з хлебам знаходзіцца злева, на поўначы, а падсвечнік - справа, на поўдні. Гэтыя сімвалы з'яўляюцца сімваламі рэальнасці, якая афармляецца ў жыцці выбраных, адкупленых крывёю, пралітай Езусам Хрыстом. Яны ідэальна ўзаемадапаўняльныя і непадзельныя.

Залаты падсвечнік з сямю лампадамі

Ехо.26:35: *« І пастаў стол звонку заслоны, і падсвечнік насупраць стала, з паўднёвага боку сціні; і накрыў стол з паўночнага боку ».*

У храме ён размешчаны злева, з паўднёвага боку. Сімвалы чытаюцца з цягам часу, з поўдня на поўнач. Падсвечнік адлюстроўвае Дух і святло Бога з пачатку Старога Завету. Святы саюз ужо заснаваны на пасхальнай ахвяры «баранка Божага», які сімвалізуецца і папярэднічае ягням або маладым бараноў, якія прыносяцца ў ахвяру з Адама. У Ап.5:6 да яго прымацаваны сімвалы падсвечніка: *« сем вачэй, якія з'яўляюцца сем духаў Божых, пасланых на ўсёй зямлі »* і *« сем рагоў »*, якія прыпісваюць яму асвятчэнне сілы.

Падсвечнік прызначаны для задавальнення патрэбы ў святле выбраных. Яны атрымліваюць яго ў імя Езуса Хрыста, у якім ёсць асвятчэнне (= 7) боскага святла. Гэта асвятчэнне сімвалізуецца лічбай «сем», якая прысутнічае ў біблейскім Аб'яўленні з самага пачатку стварэння сямідзённага тыдня. У Захарыі Дух прыпісвае *« сем вачэй »* галоўнаму каменю, на якім Зараваэль адбудуе храм Саламона, разбураны вавіланянамі. І ён кажа пра гэтыя *« сем вачэй »*: *« Гэтыя сем — вочы ЯХВЭХ, якія праходзяць праз усю зямлю. »* У Ап.5:6 гэта паведамленне прыпісваецца Ісусу Хрысту, *« Баранку Божаму »*: *« І ўбачыў я ягня пасярод*

трона і чатырох жывых істот і пасярод старэйшын які быў там нібы спалены. **У яго было сем рагоў і сем вачэй, якія з'яўляюцца сем духаў Бога, пасланных на ўсёй зямлі**. Гэты верш рашуча пацвярджае асвячэнне боскасці Месіі Езуса. Вялікі Творца Бог паслаў сябе на зямлю, каб выканаць сваю добраахвотную адкупленчую ахвяру ў Езусе. Дзеянню гэтага боскага Духа я абавязаны тлумачэннямі, прадстаўленымі ў маіх працах. Святло прагрэсіўнае, а веды растуць з часам. Яму мы абавязаны ўсім нашым разуменнем яго прароцкіх слоў.

Алтар духаў

Ахвяруючы сваё фізічнае цела на смерць, у дасканалай норме свайго духу і ўсёй сваёй душы, Езус Хрыстус прыносіць Богу прыемны пах, які габрэйскі абрад сімвалізуе духамі. Хрыстос прадстаўлены ў гэтых водарах, але таксама і ў ролі афіцэра, які прапануе іх.

Непасрэдна перад заслонай, насупраць каўчэга сведчання і яго вечка міласэрнасці, знаходзіцца алтар кадзіла, які даручае служыцелю, першасвятару, яго ролю заступніка за правіны, учыненыя аднымі ягонымі выбраннікамі. Бо Езус не ўзяў на сябе грахі ўсяго свету, але толькі тых са сваіх выбраных, якім даў знакі сваёй удзячнасці. На зямлі першасвятар мае толькі сімвалічнае прарочае значэнне, бо права заступніцтва належыць толькі Хрысту Збавіцелю. Заступніцтва з'яўляецца яе выключным правам, і яно мае « вечны » характар у адпаведнасці з загадам Мелхісэдэка, як гэта дадаткова растлумачана ў Дан.8:11-12: « Яна паднялася да правадыра войска, забрала вечную ~~ахвяру з яго~~, і разбурылі месца яго святаціні. Войска было аздадзена з вечнай ~~ахвярай~~ з-за граху; рог кінуў праўду на зямлю і дасягнуў поспеху ў сваіх пачынаннях »; і ў Яўр.7:23. Выкрэсленыя словы « ~~ахвяра~~ » не прыводзяцца ў арыгінальным габрэйскім тэксце. У гэтым вершы Бог асуджае наступствы панавання рымскага папы. Непасрэдныя адносіны хрысціянства з Езусам адцягваюцца на карысць папскага лідэра; Бог губляе сваіх слуг, якія губляюць свае душы. У сваёй боскай дасканаласці толькі Бог у Хрысце можа ўзаконіць сваё заступніцтва, таму што Ён прапануе ў якасці выкупу за тых, за каго заступаецца, сваю добраахвотную спагадлівую ахвяру, якая нясе прыемны пах для Богага судзі Любоўі і Справядлівасці, якіх ён прадстаўляе адначасова час . Яго заступніцтва не з'яўляецца аўтаматычным; ён выконвае яго ці не, у залежнасці ад таго, заслугоўвае таго, хто просіць, ці не. Заступніцтва Езуса Хрыста абумоўлена Яго спагадай да натуральных цялесных слабасцей Яго выбраных, але ніхто не можа падмануць Яго, Ён судзіць і змагаецца па справядлівасці і праведнасці і прызнае сваіх сапраўдных паклоннікаў і рабоў; якія яго сапраўдныя вучні. У рытуале духі сімвалізуюць прыемны пах Езуса, які, такім чынам, можа ўносіць малітвы сваіх верных святых сваімі асабістымі духамі, прыемнымі Богу. Прынцып падобны на заправу стравы, якую трэба есці. Прарочы вобраз Хрыста-пераможцы, зямнога Першасвятара састарэе і павінен знікнуць разам з храмам, у якім ён здзяйсняе свае рэлігійныя абрады. Прынцып заступніцтва захоўваецца і пасля гэтага, таму што малітвы,

звернутыя да Бога святымі, прадстаўлены ў імя і заслугі Езуса Хрыста, нябеснага заступніка і Бога ў паўнаце адначасова.

Стол пакладных хлебаў

У храме ён размешчаны справа, з паўночнага боку. Хлеб пакладны ўвасабляе духоўнае харчаванне, якое складае жыццё Ісуса Хрыста, сапраўдную нябесную манну, дадзеную выбраным. Ёсць дванаццаць хлебаў, як ёсць дванаццаць плямёнаў у боскім і чалавечым саюзе, які здзяйсняецца ў Езусе Хрысце ў поўным Богу (= 7) і ў поўным Чалавеку (= 5); лік дванаццаць з'яўляецца лікам гэтага саюза паміж Богам і людзьмі, Ісус Хрыстос з'яўляецца дадаткам і ідэальнай мадэллю. Менавіта на ім Бог будзе свае саюзы з 12 патрыярхамі, 12 апосталамі Ісуса, 12 плямёнамі, запячатанымі ў Адкрыцці 7. Згодна з арыентацыяй на поўнач ад «храма», гэтая табліца знаходзіцца збоку ад новага завету і збоку ад вялікага херувіма, які знаходзіцца злева ў святыні.

Плошча

Алтар ахвярапрынашэнняў

У Адкрыцці 11:2 Дух прыпісвае асаблівы лёс «двору» святыні: *« Але вонкавы двор храма пакіньце ў звонку, і не вымярай яго; бо гэта было дадзена народам, і яны будуць таптаць нагамі святы горад сорак два месяцы »*. « Двор » абазначае знешні двор, размешчаны перад уваходам у святое месца або крыты храм. Там мы знаходзім элементы рэлігійнага рытуалу, якія тычацца фізічнага аспекту істот. Па-першае, ёсць алтар ахвярапрынашэнняў, на якім спальваюць прынесеныя у ахвяру жывёл. Пасля прыходу Ісуса Хрыста, які прыйшоў, каб здзейсніць дасканалую ахвяру, гэты рытуал састарэў і скончыўся ў адпаведнасці з прароцтвам Дан.9:27: *« Ён заключыць цвёрды завет з многімі на тыдзень і на палову тыдня. ён спыніць ахвяру і прынашэнне; спусташальнік будзе чыніць самыя мязотныя рэчы, пакуль на спусташальніка не абрынецца спусташэнне і тое, што было вырашана »*. У Гбр.10:6 да 9 гэта пацвярджаецца: *« **Вы не прынялі цэласпалення і ахвяры за грэх** . Тады я сказаў: вось, іду (у скрутку кнігі гаворыцца пра мяне), каб выканаць волю Тваю, Божа. Сказаўшы спачатку: **Ахвяраў і прынашэнняў, якіх ты не хацеў і не прымаў, ні цэласпаленняў, ні ахвяраў за грэх** (якія прыносяцца паводле закону), потым сказаў: вось, іду выканаць волю Тваю. Такім чынам ён адмяняе першае, каб усталяваць другое. Менавіта дзякуючы гэтай волі мы асвятляемся раз і назаўсёды праз ахвяраванне цела Езуса Хрыста »*. Здаецца, што Павел, меркаваны аўтар гэтага паслання да «Габрэяў», напісаў яго пад дыктоўку Ісуса Хрыста; што апраўдвае яго велізарнае святло і яго непараўнальную дакладнасць. Сапраўды, толькі сам Ісус Хрыстос мог сказаць яму: *« (У скрутку кнігі пра мяне) »*. Але верш 8 тэксту Псалма 40 кажа: *« са скруткам кнігі, напісанай для мяне »*. Такім чынам, гэта змяненне можа быць апраўдана гэтым асабістым дзеяннем Хрыста з Паўлам, які заставаўся ізаляваным на працягу трох гадоў у Аравіі, падрыхтаваны і

настаўлены непасрэдна Духам. І я нагадваю, што гэта ўжо было са скруткам, напісаным Майсеем, які напісаў яго пад дыктоўку Бога.

Мора, акварыум абмывання

Другі элемент пляца — памыйніца — праобраз рытуалу хрышчэння. Бог даў яму назву «мора». У чалавечым вопыце мора з'яўляецца сінонімам «смерці». Яно паглынула сваім патопам дапатопных жыхароў і патапіла ўсю кавалерыю фараона, якая гналася за Майсеем і яго габрэйскім народам. У хрышчэнні, абавязкова ў поўным апусканні, стары грэшны чалавек павінен памерці, каб выйсці з вады як новае стварэнне, адкупленае і адроджанае Езусам Хрыстом, які прыпісвае яму сваю дасканалую справядлівасць. Але гэта толькі тэарэтычны прынцып, прымяненне якога будзе залежаць ад характару кандыдата, які прэзентуе сябе. Ці прыходзіць ён, як Езус, падчас хросту, каб выконваць волю Божую? Адказ індывідуальны, і Езус прыпісвае або не прыпісвае сваю праведнасць у залежнасці ад выпадку. Вядома толькі тое, што кожны, хто хоча выконваць яго волю, будзе з радасцю і ўдзячнасцю шанаваць святы Божы закон, парушэнне якога складае грэх. Калі ён павінен памерці ў вадзе хросту, няма гаворкі аб тым, каб ён адрадзіўся ў служэнні Хрысту, хіба што выпадкова з-за цялеснай слабасці чалавека.

Такім чынам, ачышчаны ад сваіх грахоў і апрануўшыся ў прыпісаную яму праведнасць Ісуса Хрыста, як святар старога завету, абраны хрысціянін можа ўвайсці ў святое месца або храм, каб служыць Богу ў Езусе Хрысце. Шлях сапраўднай чароўнай рэлігіі, такім чынам, выяўляецца ў гэтай выяўленчай канструкцыі, таму што гэта толькі сімвалы, рэальнасць з'явіцца ў працах, якія апраўдана выбраныя прынясуць перад людзьмі, анёламі і Богам-стваральнікам.

Божы план, прадказаны ў вобразах

У сваім плане Бог зняў грэх выбраных праз кроў Ісуса Хрыста, прынесеную ў крышку міласэрнасці ў святыні або ў Найсвяцейшым месцы. Атрымаўшы дазвол на выключныя раскопкі на месцы гары Галгофа ў Іерусаліме да 1982 года, медсястра-адвентыст археолаг Рон Уят выявіў, што кроў Ісуса насамрэч цякла па левым баку вечка міласэрнасці, размешчанага ў падземнай пячоры ў шасці метрах ніжэй крыжа распяцця Хрыста; тое, што адбылося ля падножжа гары Галгофы. У святарскім абрадзе святар, размешчаны ў святым месцы, стаіць тварам да вечка міласэрнасці і нябесных рэчаў, усталяваных у Найсвяцейшым месцы, святыні. Таму тое, што злева ад чалавека, тое справа ад Бога. Сапраўды гэтак жа пісьмо на іўрыце робіцца справа налева ад чалавека, прымаючы кірунак з поўначы на поўдзень, такім чынам, злева направа ад Бога. Такім чынам, план двух заветаў напісаны ў чытанні гэтага Найсвяцейшага месца справа ад чалавека налева; ці наадварот для Бога. Старазаветныя габрэі служылі Богу пад сімвалічным вобразам херувіма, размешчаным у святыні справа ад іх. Падчас іх саюза крывёю казла, забітага ў «дзень ачышчэння», акраплялі перад і крышку. Першасвятар акрапіў сем разоў пальцам на ўсход. Праўда, стары альянс быў усходняй часткай яго выратавальнага праекта. Грэшнікі,

якія атрымалі прабачэнне, самі знаходзіліся на Усходзе, у Ерусаліме. У той дзень, калі Ісус праліў сваю кроў, яна ўпала на тое ж месца міласэрнасці, і новы завет, замацаваны на яго крыві і яго справядлівасці, пачаўся пад знакам другога херувіма, які знаходзіцца злева, паўднёвага боку. Такім чынам, у вачах Бога, гэтая прагрэсія была зроблена ад Яго левага да **Яго** « правага », боку Яго дабраслаўлення, як напісана ў Псалмах 110:1: « Давіда. Псалом. Слова Гасподняе Госпаду майму: Сядзі **праваруч Мяне**, пакуль пакладу ворагаў Тваіх у падножжа ног Тваіх . І пацвярджаючы Гбр.7:17, вершы з 4 па 7 удакладняюць: « Яхве прысягнуў і не пакаецца: Ты святар навекі, як Мелхісэдэк. Гасподзь праваруч ад цябе ламае каралёў у дзень гневу Свайго. Ён чыніць суд над народамі: усё поўна трупаў; ён ломіць галовы па ўсёй краіне. Ён п'е з ручая, пакуль ідзе: таму і падымае галаву ». Такім чынам, лагодны, але справядлівы Езус Хрыстус прымушае насмешнікаў і бунтароў заплаціць цану за пагарду да высокага сведчання Яго спагадлівай любові да сваіх адкупленых абраных.

Такім чынам, калі габрэі, уваходзячы ў двор ці храм, становяцца спіной да «ўзыходзячага сонца», якому на працягу многіх часоў пакланяліся язычнікі ў розных месцах на зямлі, Бог хацеў, каб святыня была пабудавана ўздоўж яе на ўсходзе. Заходняя вось. Такім чынам, па сваёй шырыні правая сцяна Святога месца была размешчана на «поўначы», а левая сцяна была на «поўдні».

У Матфея 23:37 Езус даў сабе вобраз « куры, якая ахоўвае сваіх птушанят пад крыламі »: « Ерусалім, Ерусалім, які забіваеш прарокаў і пабіваеш камянямі пасланных да цябе, Колькі разоў Я хацеў зьбярэ дзяцей тваіх, як курыца зьбірае птушанят сваіх пад крылы, а ты не захачеў! ». Вось чаму вучаць распасцёртыя крылы двух херувімаў для кожнага з двух паслядоўных саюзаў. Згодна з Ехо.19:4, Бог параўноўвае сябе з « арлом »: « Вы бачылі, што Я зрабіў Егіпту, і як Я нёс цябе на арліных крылах і прынёс цябе да сябе ». У Ап.12:14 ён удакладняе « вялікага арла »: « І два крылы вялікага арла былі дадзены жанчыне, каб яна паляцела ў пустыню, на месца сваё, дзе яе кормяць некаторы час, час , і палову часу, далёка ад твару змеі . Гэтыя вобразы ілюструюць тую ж рэчаіснасць: Бог абараняе тых, каго любіць, таму што яны любяць яго ў двух паслядоўных саюзах да і пасля Ісуса Хрыста.

Нарэшце, сімвалічна габрэйскі храм прадстаўляў цела Хрыста, цела абраных і ў сукупнасці Нявесту Хрыста, Яго Абранасць, сход выбраных. Па ўсіх гэтых прычынах Бог устанавіў санітарныя правілы дыеты, каб гэтыя розныя формы храма асвятчаліся і паважаліся; 1Кар.6:19: « Хіба вы не ведаеце, што цела вашае — храм Духа Святога, Які ў вас, Якога вы маеце ад Бога, і што вы не свае? »

Золата, нічога, акрамя золата

Трэба таксама адзначыць важнасць гэтага крытэрыю: уся мэбля і посуд, херувімы і самі ўнутраныя сцены выкананы з золата або пакрыты бітым золатам. Характарыстыка золата - яго нязменны характар; гэта адзіная каштоўнасць, якую дае яму Бог. Нядзіўна, што ён зрабіў золата сімвалам дасканалай веры, унікальным і дасканалым узорам якой быў Ісус Хрыстос.

Інтэр'ер храма і святыні адлюстроўвае ўнутраны аспект духа Езуса Хрыста, населенага асвятчэннем, чысціню Святога Духа Божага; яго характар быў нязменным, і гэта было прычынай яго перамогі над грахам і смерцю. Прыклад Езуса прадстаўлены Богам як узор для пераймання для ўсіх Яго выбраных; гэта яго патрабаванне, адзіная ўмова для індывідуальнай і калектыўнай сумяшчальнасці з вечным нябесным жыццём, заробкам і ўзнагародай пераможцаў. Каштоўнасці, якія былі ў Яго, павінны стаць нашымі, мы павінны прыпадабняцца да Яго, як да клонаў, як напісана ў 1 Яна 2, 6: « *Хто кажа, што ў Ім прабывае, павінен так і паступаць, як Ён паступаў* ». Значэнне золата дадзена нам у 1 Пятра 1:7: « *каб выпрабаванне вашай веры, якая даражэйшая за золата, якое гіне (якое, аднак, выпрабоўваецца агнём), прынесла хвалу, славу і гонар, калі з'яўляецца Ісус Хрыстос* ». Бог выпрабоўвае веру сваіх выбраннікаў. Нягледзячы на тое, што золата не змяняецца, яно можа ўтрымліваць сляды нячыстых матэрыялаў, і каб выдаліць іх, яго трэба нагрэць і расплавіць. Затым дзындра або прымешкі падымаюцца на паверхню і могуць быць выдалены. Гэта вобраз вопыту зямнога жыцця адкупленых вучняў, падчас якога Хрыстус выкараняе зло і ачышчае іх, падвяргаючы розным выпрабаванням. І толькі пры ўмове перамогі ў цяжкім выпрабаванні іх вечны лёс у канцы жыцця вырашае вялікі Суддзя Ісус Хрыстос. Гэтая перамога можа быць атрымана толькі пры яго падтрымцы і дапамозе, як ён абвясціў у Яна 15:5-6 і 10-14: « *Я вінаградная лаза, вы галіны. Хто застаецца ўва Мне і ў кім Я застаюся, прыносіць багаты плён, бо без Мяне нічога не можаце зрабіць. Хто не прабывае ўва Мне, той будзе выкінуты вон, як галіна, і засохне; тады мы збіраем галінкі, кідаем іх у агонь, і яны згараюць* ». Патрабуецца паслухмянасць Божым заповедзям: « *Калі будзеце захоўваць Мае заповедзі, застанецца ў Маёй любові, як і Я захаваў заповедзі Айца Майго і застаюся ў Яго любові.* ». Смерць за сяброў становіцца дасканалай кульмінацыйнай нормы сублімаванай любові: « *Гэта Мая заповедзь: любіце адзін аднаго, як Я палюбіў вас* ». Няма большай любові, чым калі хто душу сваю addасць за сяброў сваіх ». Але гэтае прызнанне Езуса ўмоўнае: « ***Вы сябры Мае, калі выконваеце тое, што Я загадваю вам*** ».

У сваю чаргу, падсвечнік з сямю лампадамі быў зроблены з суцэльнага золата. Тады ён мог сімвалізаваць толькі дасканаласць Ісуса Хрыста. Золата, знойдзенае пазней у цэрквах рымска-каталіцкага веравызнання, адлюстроўвае сцвярджэнне яго ілжывай веры. Вось чаму, наадварот, пратэстанцкія храмы былі пазбаўлены ўсіх упрыгожванняў, сціплыя і строгія. У сімваліцы святыні і храма наяўнасць золата сведчыць аб тым, што святыня можа прадстаўляць толькі боскага Ісуса Хрыста. Але ў далейшым, у Эф.5:23-24 напісана, што ён Галава, Галава Царквы, якая з'яўляецца Яго целам: « *бо муж ёсць галава жонкі, як і Хрыстос ёсць галава Касцёла, якая з'яўляецца Яго целам і якой Ён з'яўляецца Збаўцам. Як Касцёл падпарадкоўваецца Хрысту, так і жонкі ва ўсім павінны падпарадкоўвацца сваім мужам.* » Але затым Дух удакладняе: « *Мужы, любіце сваіх жонак, як і Хрыстос палюбіў Касцёл і addаў сябе за яго, **каб асвятчаць яго словам**, пасля ачышчэння праз хрост вадой, **каб зрабіць гэты Касцёл паўстаць*** ».

перад ім слаўна, без плямы, без заганы або чаго-небудзь падобнага, але святым і беззаганным. ". Такім чынам, ясна выражана тое, з чаго складаецца сапраўдная хрысціянская рэлігія. Яго стандарт не толькі тэарэтычны, бо гэта практыка, рэалізаваная ва ўсёй яе рэальнасці. Патрабуецца згода са стандартам яго выяўленага « слова »; што прадугледжвае захаванне заповедзяў і пастановаў Бога і веданне таямніц, адкрытых у яго біблейскіх прароцтвах. Гэты крытэрыі, « *бездакорны* або *бездакорны* » выбраных, узгадваецца і пацвярджаецца ў Ап. 14:5, дзе ён прыпісваецца «адвентысцкім» святым сапраўднага канчатковага вяртання Хрыста. Яны пазначаны сімвалам « 144 000 », запячатаным « пячаткай Бога » ў Адкрыцці 7. Іх вопыт - гэта вопыт ўсяго асвятчэння. Гэта даследаванне паказвае, што скінія, святыня, храм і ўсе іх сімвалы прадказвалі вялікі збаўчы праект Бога. Яны знайшлі сваю мэту і выкананне ў праяве зямнога служэння Ісуса Хрыста, адкрытага людзям. Такім чынам, адносіны, якія выбраннік падтрымлівае з ім, носяць прарочы характар і характар; невуцкі чалавек давярае сябе Богу-стваральніку, які ўсё ведае; які будзе сваю будучыню і адкрывае яе яму.

Даследаванне храма, пабудаванага царом Саламонам, толькі што паказала нам, што мы не павінны блытаць частку «храма», даступную людзям, са «святыняй», прызначанай выключна для нябеснага Бога. У выніку гэтага слова «святыня», ужытае замест слова «святасць» у Дан.8:14, на гэты раз губляе ўсялякую легітымнасць, бо гаворка ідзе пра нябеснае месца, дзе ў 1843 г. не патрэбна ачышчэнне. І наадварот, слова «святасць» тычыцца святых, якія павінны адмовіцца ад практыкі граху на зямлі, каб быць асвятчэннымі або абранымі Богам.

Пасля смерці Ісуса Хрыста заслона, якая аддзяляла «храм» ад «святыні», была разарвана Богам, але толькі малітвы святых атрымалі духоўны доступ да нябеснай святыні, дзе Езус заступаўся за іх. Частка храма павінна была працягваць сваю ролю дома збору выбраных на зямлі. Так было і ў 1843 годзе, прыцып быў адноўлены. «Храм» святых застаецца на зямлі і ў «святыні», толькі нябеснай, заступніцтва Хрыста афіцыйна аднаўляецца на карысць толькі выбраных адвентыстаў. Такім чынам, у новым альянсе больш няма «святыні» на зямлі, дзе знікае яго сімвал. Засталося толькі духоўны «храм» адкупленых абраных.

Адзіным забруджваннем, якое патрабавала ачышчэння, былі грахі людзей на зямлі, бо ні адзін з іх грахоў не апаганіў неба. Толькі прысутнасць д'ябла і яго мяцежных дэманаў маглі зрабіць гэта, таму, перамогшы, у Міхаіле, Ісус Хрыстос выгнаў іх з нябёсаў і скінуў на зямлю граху, дзе яны павінны заставацца да самай смерці.

Пасля абмеркавання сімвалізму святасці трэба зразумець яшчэ адну рэч. Якімі б святымі ні былі гэтыя сімвалы, яны толькі матэрыяльныя рэчы. Сапраўдная святасць знаходзіцца ў жывых, таму Езус Хрыстус быў чымсьці большым, чым храм, які існаваў выключна для таго, каб ахоўваць Закон Божы, вобраз Яго характару і Яго справядлівасць, пакрыўджаную зямным грэшнікам. Гэта толькі для таго, каб служыць падтрымкай для навучання сваіх выбраных, што Бог здзейсніў гэтыя рэчы праз Майсея і яго

супрацоўнікаў. Менавіта для таго, каб пазбегнуць ідалапаклонства, Бог дазволіў чалавеку, свайму слуге, Рону Уяту, знайсці і дакрануцца да каўчэга свайго сведчаньня ў 1982 г. Таму што « *сведчанне Ісуса* », якое « *з'яўляецца духам прароцтва* », значна вышэйшае. для яго і больш карысным, бо ён прыйшоў асабіста, каб адкрыць сэнс збаўчага праекта, падрыхтаванага для яго выбраных, выбраных на зямлі. Рону Уайату дазволілі зняць Дзесяць заповедзяў, вынятых з каўчэга анёламі, але ён адмовіўся захаваць фільм. Гэтыя факты пацвярджаюць, што Бог загадзя ведаў аб сваёй адмове, але гэты выбар абараняе нас ад ідалапаклонства, якое такі запіс мог выклікаць у некаторых з Яго больш уразлівых выбраннікаў. Гэтая рэальнасць была адкрыта нам, каб мы захоўвалі яе ў думках нашых сэрцаў як салодкі прывілей, які даў наш Бог Любаві.

Разлукі Быцця

У той час як вывучэнне гэтай працы адкрыла нам таямніцы, схаваныя ў прароцтвах Данііла і Адкрыцці, цяпер я павінен дапамагчы вам адкрыць прароцтвы, якія былі адкрыты ў кнізе Быцця, слова, якое азначае «пачатак».

Увага!!! Сведчанне, якое мы адзначым у гэтым даследаванні кнігі Быцця, паходзіць непасрэдна з вуснаў Бога, які прадыхтаваў яе слузе Майсею. Няверыць у гэтую гісторыю з'яўляецца найвялікшым абурэннем, якое можна зрабіць непасрэдна Богу, абурэннем, якое канчаткова зачыняе дзверы ў рай, таму што выяўляе поўную адсутнасць « *веры, без якой немагчыма быць мілым Богу* », паводле Габрэям 11:6.

У пралогу да свайго Апакаліпсісу Езус рашуча настойваў на гэтым выразе: « *Я ёсць альфа і амега, пачатак і канец* », які ён зноў цытуе ў канцы свайго Адкрыцця ў Ап.22:13. Мы ўжо адзначалі прарочы характар кнігі Быцця, асабліва ў дачыненні да сямідзённага тыдня, які прадказвае сем тысяч гадоў. Тут я падыходжу да гэтай кнігі Быцця з аспекту тэмы « *аддзялення* », якая яе асабліва характарызуе, як мы ўбачым далей.

Быццё 1

1^{-ы} дзень

Быццё 1:1: « *На пачатку стварыў Бог неба і зямлю* »

паказвае слова « *пачатак* », « *зямля* » сапраўды была створана Богам як цэнтр і аснова новага вымярэння, паралельнага формам нябеснага жыцця, якія яму папярэднічалі. Калі выкарыстоўваць вобраз жывалісца, то для яго гэта стварэнне і ажыццяўленне стварэння новай карціны. Але адзначым ужо, што ад свайго паходжання « *неба і зямля* » **адзеленыя** . « *Нябёсы* » абазначаюць пусты, цёмны і бясконцы міжзоркавы космас; і тады « *зямля* » з'яўляецца ў выглядзе шара, пакрытага вадой. « *Зямля* » не існавала да тыдня стварэння, паколькі яна створана ў пачатку або « *пачатку* » стварэння гэтага канкрэтнага зямнога вымярэння. Ён узнікае з нябыту і прымае форму паводле загаду Бога, каб выканаць ролю, якая стала неабходнай з-за свабоды, якая ляжыць у аснове граху, учыненага ў небе самым першым стварэннем; той, каго Ісая 14:12 называе « *ранішняй зоркай* » і « *сынам світання* », стаў сатаной пасля таго, як ён кінуў выклік уладзе Бога. З тых часоў ён быў лідэрам існуючага нябеснага лагера паўстанцаў і будучага зямнога лагера.

Быц.1:2: « *Зямля была без формы і пустая: цемра была над безданню, і Дух Божы лунаў над водамі* ».

Калі мастак пачынае з нанясення фонавага пласта на палатно, Бог прадстаўляе сітуацыю, якая пераважае ў нябесным ужо створаным жыцці і ў зямным жыцці, якое ён створыць. Такім чынам, ён пазначае словам " *цемра* " ўсё, што не ўваходзіць у яго ўхваленне , што ён будзе называць " *святлом* " у абсалютнай апазіцыі. Давайце заўважым сувязь, якую гэты верш

усталёўвае паміж словам « *цёмра* », заўсёды ў множным ліку, паколькі яго аспекты множныя, і словам « *бездань* », якое абазначае зямлю, на якой няма формы жыцця. Бог выкарыстаў гэты сімвал для абазначэння сваіх ворагаў: «бязбожных» рэвалюцыянераў і вальнадумцаў у Адкр.11:7 і паўстанцаў папскага каталіцызму ў Адкр.17:8. Але непакорлівыя пратэстанты далучыліся да іх у 1843 г., перайшоўшы ў сваю чаргу пад уладу сатаны, «анёла бездані» з Ап. 9:11; да якіх у 1995 г. далучыўся няверны адвентызм.

У вобразе, прапанаваным у гэтым вершы, мы бачым, што « *цёмра* » **аддзяляе** « *дух Божы* » ад « *водаў* », якія будуць сімвалічна прарочыць, у Данііла і Адкрыцці, масы « *народаў, народаў і моў* » пад сімваламі. « *мора* » ў Дан.7:2-3 і Адкр.13:1, і пад словам « *рэкі* » ў Адкр.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Неўзабаве расстанне будзе звязана з першародным « *грэхам* », які здзейснілі Ева і Адам. Як на малюнку, Бог датыкаецца са светам цёмры, звязаным з мяцежнымі анёламі, якія ідуць за сатаной у яго выбары кінуць выклік уладзе Бога.

Быц.1:3: « *Бог сказаў: Хай будзе святло! І святло было*

Бог устанаўлівае свой стандарт « *добра* » паводле свайго ўласнага і суверэннага меркавання. Гэты варыянт « *добра* » звязаны са словам « *святло* » з-за яго слаўнага аспекту, бачнага для ўсіх, таму што дабро не спараджае « *сораму* », які прымушае чалавека хавацца, каб здзяйсняць свае злачынствы. Гэты «сорам» будзе адчуваць Адам пасля граху паводле Быцця 3 у параўнанні з Быц.2:25.

Быц.1:4: « *Бог убачыў, што святло добрае; і аддзяліў Бог святло ад цёмры* ».

Гэта **першы суд**, выказаны Богам. Ён выяўляе свой выбар добра, **выкліканы** словам « *святло* », і асуджэнне зла, **пазначанага** словам « *цёмра* ».

Бог адкрывае нам мэту свайго зямнога стварэння і, такім чынам, канчатковы вынік, якога дасягне яго праект: канчатковае **аддзяленне** тых, хто любіць Яго « *святло* », ад тых, хто аддае перавагу « *цёмры* ». « *Святло і цёмра* » - гэта два выбары, якія сталі магчымымі дзякуючы прынцыпу свабоды, якую Бог хацеў даць усім сваім нябесным і зямным стварэнням. Гэтыя два супрацьлеглыя лагеры ў канчатковым выніку маюць двух лідэраў; Ісус Хрыстос для « *святла* » і сатана для « *цёмры* ». І гэтыя два супрацьлеглыя лагеры, як два полюсы зямлі, таксама будуць мець два розныя абсалютныя мэты; выбраныя будуць жыць вечно ў святле Божым паводле Адкр.21:23; і знішчаныя вяртаннем Хрыста, паўстанцы апынуцца як « *прах* » на спустошанай зямлі, якая зноў стане «*безданню*» Быц.1:2. Уваскрослыя для суда, яны будуць канчаткова знішчаны, знішчаныя ў «*возеры вогненным*» « *другой смерці* » паводле Ап.20:15.

Быццё 1:5: « *Бог назваў святло днём, а цёмру назваў ноччу. І быў вечар, і была раніца: гэта быў дзень першы* ».

Гэты « *першы дзень* » стварэння прысвечаны канчатковаму падзелу двух лагераў, утвораных выбарам « *святла і цёмры* », якія будуць супрацьстаяць адзін аднаму на зямлі да канчатковай перамогі Езуса Хрыста і аднаўлення зямнога. « *Першы дзень* » такім чынам « *пазначаны* »

паўнамоцтвам, якое Бог дае паўстанцам змагацца супраць Яго на працягу «сямі тысяч» гадоў, прадказаных цэлым тыднем. Такім чынам, ён ідэальна падыходзіць для таго, каб стаць знакам , або « *знакам* » фальшывага пакланення Богу, якое сустракаецца на працягу шасці тысячагоддзяў сярод няверных паганскіх або яўрэйскіх народаў, але асабліва ў хрысціянскую эпоху, з моманту прыняцця «дня святых». Непераможнага Сонца» як штотыднёвы дзень адпачынку, уведзены імператарскай уладай Канстанціна I ⁷ сакавіка 321 г. Вось так з гэтай даты цяперашня «хрысціянская» нядзеля стала « *брэндам* » *звера* » пасля рэлігійнай падтрымкі, аказанай яму папскай рымска-каталіцкай верай з 538 г. Відавочна, што «*альфа*» з Кнігі Быцця мела шмат чаго прапанаваць верным слугам Ісуса Хрыста часоў «*амега*». І гэта яшчэ не скончылася.

2-гі дзень

Gen.1:6: « *Сказаў Бог: хай будзе плоць паміж водамі, і хай **аддзяляе яна** ваду ад вады* ».

Тут зноў гаворка ідзе пра **аддзяленне** : « *вада ад вады* ». Дзеянне прарочыць **разлуку** Божых стварэнняў, сімвалам якіх з'яўляюцца « *воды* ». Гэты верш пацвярджае натуральнае **аддзяленне** нябеснага жыцця ад зямнога жыцця, а таксама **аддзяленне** «сыноў Божых» ад «сыноў д'ябла», якія, тым не менш, закліканы сужыць разам да суда, адзначанага смерцю Ісуса Хрыста за мяцежных злых анёлаў і да вяртання ў славе Ісуса Хрыста для зямлян. Гэты **падзел** апраўдае той факт, што чалавек будзе створаны крыху ніжэйшым за нябесных анёлаў, бо нябеснае вымярэнне будзе яму недаступнае. Гісторыя зямлі будзе доўгай сартаваннем да яе канца. Грэх усталяваў беспарадак, і Бог арганізуе гэты беспарадак шляхам выбарчнага сартавання.

Быццё 1:7: « *І стварыў Бог плоць, і **аддзяліў** ваду, якая над плошчаю, ад вады, якая над плошчаю. Так і было* ».

Дадзены вобраз **аддзяляе** зямное жыццё, прарочанае « *водамі, якія ўнізе* », ад нябеснага жыцця, якое « *над прасторам* ».

Быц.1:8: « *Бог назваў прастор нябёсамі. І быў вечар, і была раница: гэта быў другі дзень* ».

Гэта неба пазначае атмасферны слой, які, утвораны з двух газаў (вадароду і кіслароду), якія складаюць ваду, акружае ўсю паверхню зямлі і які натуральным чынам недаступны чалавеку. Бог звязвае гэта з прысутнасцю нябачнага нябеснага жыцця, таму што сам д'ябал атрымае назву « *князь улады паветра* » ў Эф.2:2: «... у якім вы калісьці хадзілі, паводле шлях гэтага свету, паводле **князя ўлады паветра**, духа, які цяпер дзейнічае ў сынах бунту»; стаўленне, якое ён ужо меў у паднябесным свеце.

3-ці дзень

Быц.1:9: « *Сказаў Бог: хай збяруцца воды, якія над небам, у адно месца, і хай з'явіцца суша. Так і было* ».

Да гэтага часу « *вады* » пакрывалі ўсю зямлю, але яны яшчэ не ўтрымлівалі ніякай формы марскога жывёльнага жыцця, якое будзе створана на 5-ы ^{дзень}. Гэтая дакладнасць надасць усю сваю сапраўднасць дзеянню патопу з Кнігі Быцця 6, які зможа распаўсюдзіць форму марскога жыцця жывёл на затопленай зямлі; што потым апраўдае знаходжанне там марскіх выкапняў і ракавін.

Быццё 1:10: « *Бог сушу назваў зямлёй, а водную масу назваў морамі. Бачыў Бог, што гэта добра* ».

Гэты новы падзел **Бог** лічыць « *добрым* », таму што за акіянамі і кантынентамі ён надае гэтым двум тэрмінам « *мора і суша* » ролю двух сімвалаў, якія будуць абазначаць адпаведна каталіцкую хрысціянскую царкву і каталіцкую хрысціянскую пратэстанцкую царкву пад назвай рэфармацкай царквы. Такім чынам, іх **раздзяленне**, якое адбылося паміж 1170 і 1843 гадамі, прызнана Богам « *добрым* ». І яго заахвочванне для сваіх верных слуг у часы Рэфармацыі было выяўлена ў Адкр 2:18 да 29. У гэтых вершах мы знаходзім гэтае важнае ўдакладненне вершаў 24 і 25, якія сведчаць аб выключнай часовай сітуацыі: « *Для вас, усім астатнім у Фіятыры, якія не прымаюць гэтай дактрыны і не спазналі глыбіню сатаны, як яны іх называюць, я кажу вам: я не ўскладаю на вас іншага цяжару; трымай толькі тое, што маеш, пакуль я не прыйду* ». Яшчэ раз, праз гэтую перагрупоўку, Бог наводзіць парадак у беспарадку, створаным мяцежнымі анёльскімі і чалавечымі духамі. Давайце заўважым гэтае іншае вучэнне: « *зямля* » дасць назву ўсёй планеце, таму што « *сухая* » падрыхтавана быць натуральным асяроддзем для жыцця чалавека, для якога Бог стварыў гэтае стварэнне. Паколькі марская паверхня ў чатыры разы большая за паверхню сухой зямлі, планета магла б узяць назву « *мора* », больш заслужаную, але не апраўданую ў боскім праекце. Слова гэтай «прымаўкі»: «*птушкі злятаюцца і птушкі злятаюцца*», сустракаюцца ў гэтых групах. Такім чынам, паміж 1170 і 1843 гадамі, верныя і мірныя пратэстанты былі vyrатаваны справядлівасцю Хрыста, якая была прыпісана ім выключна без падпарадкавання суботняга адпачынку сапраўднага сёмага дня: суботы. І менавіта патрабаванне гэтага адпачынку робіць « *зямлю* » сімвалам ілжывай хрысціянскай веры з 1843 г., паводле Дан.8:14. Доказ гэтага Божага прысуду з'яўляецца ў Адкр. 10:5, бо Ісус ставіць « *ступні свае* » на « *мора і зямлю* », каб раздушыць іх сваім гневам.

Быццё 1:11: « *Тады сказаў Бог: хай зямля прародзіць зеляніну, траву, што сее насенне, і дрэвы плодзья, якія прыносяць плод паводле роду іхняга, з насеннем сваім на зямлі. Так яно і было .* »

Пацвярджаецца прыярытэт, дадзены Богам сушы: па-першае, яна атрымлівае моц « *радзіць* » « *зеляніну, траву, якая прыносіць насенне, плодзья дрэвы, якія даюць плён паводле роду свайго* »; усе рэчы, створаныя спачатку для патрэб чалавека, а ў другую чаргу для зямных і нябесных жывёл, якія будуць яго акружаць. Гэтыя творы зямлі будуць выкарыстоўвацца Богам як сімвалічныя выявы, каб раскрыць свае ўрокі сваім слугам. Чалавек, як і «*дрэва*», прынясе плён, добрыя ці дрэнныя.

Быццё 1:12: « Зямля спарадзіла зеляніну, траву, якая сее насенне паводле роду яе, і дрэвы, якія даюць плады і маюць у сабе насенне паводле роду іхняга. Бачыў Бог, што гэта добра. »

У гэты 3-ці ^{дзень} ніякая віна не забруджвае працу, створаную Богам, прырода дасканалая, лічыцца « *добрай* ». У ідэальнай атмасфернай і зямной чысціні зямля памнажае сваю прадукцыю. Плён прызначаны для істот, якія будуць жыць на зямлі: людзей і жывёл, якія, у сваю чаргу, будуць прыносіць плён у адпаведнасці са сваёй асобай.

Быццё 1:13: « *І быў вечар, і была раніца: быў трэці дзень* ».

4 ^{-ы} дзень

Быццё 1:14: « *Сказаў Бог: Хай будуць сьвяцілы на цьвердзі нябеснай, каб аддзяляць дзень ад ночы; няхай яны будуць знакамі для пазначэння часоў, дзён і гадоў* ».

новае **аддзяленне** : « *дзень ад ночы* ». Да гэтага чацвёртага дня дзённае святло не было атрымана нябесным целам. Падзел дня і ночы ўжо існаваў у віртуальнай форме, створанай Богам. Каб зрабіць сваё стварэнне незалежным ад сваёй прысутнасці, Бог створыць на чацвёрты дзень нябесныя зоркі, якія дазваляць людзям усталёўваць календары на аснове становішча гэтых зорак у міжзоркавым космасе. Такім чынам, з'яўца знакі Задзяку, астралогія раней свайго часу, але без цяперашняга варажбы, якая да яе далучана, гэта значыць астраномія.

Быццё 1:15: « *І няхай яны будуць сьвяціламі на прасторы нябеснай, каб асвятляць зямлю. Так і было* ».

« *Зямля* » павінна быць асветлена як « *дзень* », так і « *ноч* », але « *святло* » « *дня* » павінна перавышаць святло « *ночы* », таму што гэта сімвалічны вобраз Бога праўды, Творцы ўсяго што жыве. І пераемнасць у ордэне « *начны дзень* » прадказвае яго канчатковую перамогу над усімі яго ворагамі, якія таксама з'яўляюцца яго любімымі і бласлаўненымі абранымі. Гэтая роля, якая заключаецца ў « *асвятленні зямлі* », надасць гэтым зоркам сімвалічнае значэнне рэлігійнага дзеяння, якое навучае ісціне або хлусні, прадстаўленым ад імя Бога-творцы.

Быццё 1:16: « *Бог стварыў два вялікія сьвяцілы: святло большае, каб панавала над днём, і сьвяціла меншае, каб панавала над ноччу; ён таксама зрабіў зоркі* ».

Уважліва звярніце ўвагу на гэтую дэталю: называючы « *сонца* » і « *месяц* », « *два вялікія сьвяцілы* », Бог пазначае сонца выразам « *найвялікшае* », у той час як зацьменні пацвярджаюць гэта, два сонечныя і месяцовы дыскі ўяўляюцца нам пад аднолькавым памерам, адно закрываючы другое ўзаемна. Але Бог, які стварыў яго, ведае перад чалавекам, што яго малы выгляд звязаны з яго аддаленасцю ад зямлі, бо сонца ў 400 разоў большае, але ў 400 разоў далей, чым месяц. Гэтай дакладнасцю ён пацвярджае і пацвярджае свой найвышэйшы тытул Бога-творцы. Больш за тое, на

духоўным узроўні ён паказвае сваю непараўнальную «веліч» у параўнанні з малым месяцам, сімвалам ночы і цемры. Прымяненне гэтых сімвалічных роляў будзе датычыцца Ісуса Хрыста, названага «*святлом*» у Евангеллі ад Яна 1:9: «*Гэтае святло было святлом праўдзівым, якое, прыйшоўшы ў свет, прасвятляе кожнага чалавека*». Заўважым, што старажытны саюз плоцкіх габрэяў, пабудаваны на месяцовым календары, быў змешчаны пад знакам «цёмнай» эпохі; гэта да першага і другога прышэсця Хрыста. Падобна таму, як святкаванне «святаяў маладзікоў», час, калі знікаючы месяц становіцца нябачным, прадказвала надыход сонечнай эры Хрыста, якую Мал.4:2 параўноўвае з «*сонцам праўды*»: «*Але для вас, хто баіцца імя Майго, узыдзе сонца праўды, і ацаленне будзе пад крыламі яго; выйдзеце, і будзеце скакаць, як цяляты са стайні ...*». Пасля старога габрэйскага альянсу «*месяц*» стаў сімвалам ілжэхрысціянскай веры, паслядоўна каталіцкай з 321 і 538 гг., потым пратэстанцкай з 1843 г. і... інстытуцыйнай адвентысцкай з 1994 г.

У вершы таксама згадваюцца «*зоркі*». Святло іх слабае, але іх так шмат, што ўсё ж асвятляюць неба зямных начэй. «*Зорка*» такім чынам становіцца сімвалам рэлігійных пасланнікаў, якія застаюцца на месцы або падаюць, як знак «*6-й пячаткі*» з Адкр.6:13, у якім падзенне зорак прыйшло прарочыць абраным 13 лістапада 1833 г. масавае падзенне пратэстантызму ў 1843 годзе. Гэтае падзенне ў той жа час тычылася пасланнікаў Хрыста, атрымальнікаў паслання з «*Сарды*», якім Езус сказаў: «*Вы лічыцеся жывымі і вы Я мёртвы*». Гэта падзенне згадваецца ў Ап.9:1: «*Пяты анёл затрубіў. І я ўбачыў зорку, якая ўпала з неба на зямлю. Яму дадзены ключ ад бездані*». Перад падзеннем пратэстантаў Ап. 8:10 і 11 згадвае каталіцызм, канчаткова асуджаны Богам: «*Трэці анёл затрубіў. І ўпала з неба вялікая зорка, якая палала, як паходня; і ўпала на траціну рэк і на крыніцы водаў*». Верш 11 дае яму назву «*Палын*»: «*Імя гэтай зоркі - Палын; і трэцяя частка вады ператварылася ў палын, і шмат людзей памерла ад водаў, бо яны сталі горкімі*». Справа пацверджана ў Ап. 12:4: «*Хвост Ягоны зацягнуў траціну зорак нябесных і кінуў іх на зямлю. Цмок стаў перад жанчынай, якая збіралася нарадзіць, каб зжэрці яе дзіця, калі яна народзіць*». Затым рэлігійныя пасланнікі стануць ахвярамі пакарання смерцю французскіх рэвалюцыянераў у Адкр. 8:12: «*Чацвёрты анёл затрубіў. І траціна сонца была пабіта, і траціна месяца, і траціна зорак, так што траціна пацямнела, і дзень страціў траціну свайго святла, і ноч таксама*». Мішэнямі вальнадумных рэвалюцыянераў, варожых усім формам рэлігіі, з'яўляюцца таксама, заўсёды часткова (*трэцяе*), «*сонца*» і «*месяц*».

У Быц.15:5 «*зоркі*» сімвалізуюць «*насеньне*», абяцанае Абрагаму: «*І, вывеўшы яго, сказаў: паглядзі на неба і палічы зоркі, калі можаш іх палічыць*». І сказаў яму: *гэта будзе нашчадства тваё*». Увага! Паведамленне паказвае вялікую колькасць, але нічога не кажа пра якасць веры гэтага мноства, у якім Бог знойдзе «*шмат пакліканых, але мала выбраных*» паводле Матфея 22:14. «*Зоркі*» зноў сімвалізуюць абраных у

Дан.12 :3: « Разумныя будуць ззяць, як бляск нябёсаў, **і тыя, што навучаюць многіх праўдзе, будуць ззяць, як зоркі навекі** ».

Быццё 1:17: « Бог змясціў іх на прастор нябесны, каб асвятляць зямлю »

Мы бачым тут па духоўнай прычыне, што Бог настойвае на ролі зорак: « асвятляць зямлю ».

Быццё 1:18: « кіраваць днём і ноччу і **аддзяляць святло ад цемры**. Бачыў Бог, што гэта добра ».

Тут Бог пацвярджае духоўную сімвалічную ролю гэтых зорак, звязваючы « дзень і святло », з аднаго боку, і « ноч і цемру » з другога.

Быццё 1:19: « **І быў вечар, і была раница: быў дзень чацвёрты** ».

Цяпер Зямля можа карыстацца святлом і сонечным цяплом для забеспячэння сваёй урадлівасці і вытворчасці расліннай ежы. Але роля сонца стане важнай толькі пасля граху, які зробіць Ева і Адам. Жыццё да гэтага трагічнага моманту трымаецца на цудатворнай сіле Божай стваральнай сілы. Зямное жыццё арганізавана Богам для таго часу, калі грэх уразіць зямлю з усім сваім праклёнам.

5^{-ы} дзень

Быццё 1:20: « **Сказаў Бог: хай утвораць воды мноства жывых істот, і хай птушкі ляцяць на зямлю на прастор нябесны** ».

У гэты 5-ы ^{дзень} Бог дае « водам » сілу « радзіць у багаці жывых жывёл », такіх шматлікіх і такіх разнастайных, што сучасная навука з цяжкасцю пералічыць іх усіх. На дне бездані ў поўнай цемры мы выяўляем невядомую форму жыцця малюсенькіх флуарэсцэнтных жывёл, якія міргаюць, міргаюць і змяняюць інтэнсіўнасць святла і нават колер. Гэтак жа і прастор неба атрымае ажыўленне палёту « птушак ». Тут з'яўляецца сімвал « крылаў », якія дазваляюць крылатым цялесным жывёлам рухацца па паветры. Сімвал будзе прымацаваны да нябесных духаў, якім ён не патрэбны, таму што яны не падпарадкоўваюцца зямным і нябесным фізічным законам. І ў крылатых відах зямлі Бог прыпісвае сабе вобраз « арла », які падымаецца найбольш высока сярод усіх відаў птушак і лятучых жывёл. « Арал » таксама становіцца сімвалам імперыі, цара Навухаданосара ў Дан.7:4 і Напалеона 1-га ў Адкр.8:13: « **Я глядзеў і пачуў, як арал ляціць пасярэдзіне з неба**, кажучы: гучным голасам: *Гора, гора, гора тым, што жывуць на зямлі, ад іншых гукаў труб трох анёлаў, якія вось-вось затрубіць!* » З'яўленне гэтага імперскага рэжыму прадказвала тры вялікія « няшчасці », якія ўразыць жыхароў заходніх краін пад сімвалам трох апошніх « трубаў » Апа. 9 і 11, з 1843 г., калі ўступіў у сілу ўказ Дан.8:14.

Акрамя « арла », астатнія « птушкі нябесныя » будуць сімвалізаваць нябесных анёлаў, добрых і злых.

Быццё 1:21: « **Бог стварыў вялікую рыбу і ўсялякую жывую істоту, якая рухаецца, якую вада нарадзіла ў вялікай колькасці паводле роду іхняга; ён таксама стварыў кожную крылатую птушку паводле роду яе**. Бачыў Бог, што гэта добра ».

Бог рыхтуе марское жыццё да стану граху, часу, калі самая вялікая рыба будзе рабіць ежу самай маленькай, гэта запраграмаваны лёс і карыснасць іх вялікай колькасці ў кожным відзе. « Крылатыя птушкі » не пазбегнуць гэтага прынцыпу, таму што яны таксама будуць забіваць адзін аднаго дзеля ежы. Але да граху ніводная марская жывёла ці птушка не прычыняе шкоды іншым, жыццё ажыўляе іх усіх, і яны жывуць разам у поўнай гармоніі. Вось чаму Бог лічыць сітуацыю « добрай ». Марскія « жывёлы » і « птушкі » будуць гуляць сімвалічную ролю пасля граху. Смяротныя баі паміж відамі нададуць « мору » значэнне « смерці », якое Бог надае яму ў рытуале абмывання габрэйскіх святароў. Чан, які выкарыстоўваецца для гэтай мэты, атрымае назву « мора » ў памяць аб пераходзе праз « Чырвонае мора », і тое, і іншае з'яўляецца прадвесцем хрысціянскага хрышчэння. Такім чынам, даючы яму назву « звер, які падымаецца з мора » ў Адкр. 13:1, Бог атаясамлівае рымска-каталіцкую рэлігію і манархію, якая яе падтрымлівае, са сходам « мёртвых », якія забіваюць і пажыраюць сваіх суседзяў, як рыба ад « мора ». Сапраўды гэтак жа арлы, ястрабы і ястрабы будуць пажыраць галубоў і галубоў з-за граху Евы і Адама і многіх іншых іх чалавечых нашчадкаў да вяртання ў славе Хрыста.

Быццё 1:22: « *Благаславіў іх Бог, кажучы: пладзіцеся і множцеся, і нападніце воды мораў; і хай птушкі множацца на зямлі .*

Божае благаслаўленне матэрыялізуецца праз памнажэнне, у дадзеным кантэксце марскіх жывёл і птушак, але неўзабаве і людзей. Хрыстовы Касцёл таксама пакліканы памнажаць колькасць сваіх паслядоўнікаў, але тут не хапае Божага благаслаўлення, бо Бог кліча, але не прымушае нікога адгукнуцца на Яго прапанову збаўлення.

Быццё 1:23: « *І быў вечар, і была раніца: быў дзень пяты .*

Звярніце ўвагу, што марское жыццё ствараецца на пяты дзень, такім чынам, адзеленае ад стварэння зямнога жыцця з-за яго духоўнага сімвалізму, які тычыцца першай формы праклятага і адступніцкага хрысціянства; што каталіцкая рэлігія Рыма будзе прадстаўляць з 7 сакавіка 321 г., даты прыняцця фальшывага паганскага дня адпачынку, першага дня і « дня сонца », пасля перайменаванага ў нядзелю, дзень Гасподні. Гэта тлумачэнне пацвярджаецца з'яўленнем рымскага каталіцызму ў 5-м ^{тысячагоддзі} і пратэстантызму, які з'явіўся ў 6-м ^{тысячагоддзі} .

6 -ы дзень

Быццё 1:24: « *Сказаў Бог: няхай зямля спародзіць жывых жывёл паводле роду іх, буйную рагатую жывёлу, паўзуноў і жывёл зямных паводле роду іх. Так і было .*

6-ы ^{дзень} адзначаны стварэннем зямнога жыцця, якое, у сваю чаргу, пасля марскога, « *нараджае жывых жывёл паводле роду іхняга, быдла, паўзуноў і наземных жывёлаў паводле роду іхняга* » . Бог запускае працэс размнажэння ўсіх гэтых жывых істот . Яны будуць распаўсюджвацца па паверхні зямлі.

Быц.1:25: « Бог стварыў звяроў зямных паводле роду іх, быдла паводле роду яго, і ўсіх паўзуноў на зямлі паводле роду іх. Бачыў Бог, што гэта добра ».

Гэты верш пацвярджае дзеянне, загаданае ў папярэднім. Заўважым на гэты раз, што Бог з'яўляецца стваральнікам і кіраўніком гэтага наземнага жывёльнага свету, створанага на зямлі. Як і марскія жывёлы, наземныя жывёлы будуць жыць у згодзе да часу чалавечага граху. Бог лічыць гэта стварэнне жывёл « добрым », у якім створаны сімвалічныя ролі, і ён будзе выкарыстоўваць іх у сваіх прароцкіх пасланнях пасля ўсталявання граху. Сярод рэптылій « змей » будзе адыгрываць галоўную ролю ў якасці носьбіта падбухторвання да граху, які выкарыстоўвае д'ябал. Пасля граху зямныя жывёлы будуць знішчаць віды адзін аднаго супраць відаў. І гэтая агрэсіўнасць апраўдае ў Адкр 13:11 назву « звер, які паўстае з зямлі », якая пазначае пратэстанцкую рэлігію ў яе апошнім статусе, праклятую Богам у кантэксце канчатковага выпрабавання адвентысцкай веры, апраўданай сапраўдным вяртаннем Ісуса Хрыста, запланаваны на вясну 2030 г. Аднак звярніце ўвагу, што пратэстантызм нясе гэтае праклён, якое ігнаруецца мноствам з 1843 г.

Быццё 1:26: « І сказаў Бог: створым чалавека паводле вобраза Нашага, паводле падабенства Нашага, і хай будзе ўладарыць над рыбамі марскімі, і над птушкамі нябеснымі, і над быдлам, і над на ўсёй зямлі і на ўсіх гадах, што поўзаюць на зямлі ».

Кажучы « *Давайце рабіць* », Бог звязвае са сваёй творчай працай верны анёльскі свет, які сведчыць аб Яго дзеянні і акружае Яго поўным энтузіязму. Пад тэмай **падзелу** звярніце ўвагу, што тут, згрупаваныя ў 6-ы ^{дзень}, стварэнне наземных жывёл і чалавека, якія згадваюцца ў гэтым вершы 26, нумар імя Бога, лік, атрыманы шляхам складання чатырох габрэйскіх літар «Ёд». = 10 +, Нё = 5 +, Уав = 6 +, Нё = 5 = 26"; літары, якія складаюць яго імя, транслітараваныя «УаНУёН». Гэты выбар тым больш апраўданы, што Адам, « створаны паводле вобразу Божага », сімвалічна прадстаўляе яго ў зямным стварэнні як вобраз Хрыста. Бог дае яму яго фізічны і псіхічны аспект, гэта значыць здольнасць судзіць паміж добром і злом, што робіць яго адказным. Створаны ў той жа дзень, што і жывёлы, « чалавек » атрымае выбар свайго « падабенства »: Бога або жывёлы, « звера ». Аднак, дазваляючы спакусіць сябе «жывёлай», « змеем », Ева і Адам аддзяляць сябе ад Бога і страцяць сваё « падабенства ». Даючы чалавеку панаванне над « паўзунамі, якія поўзаюць на зямлі », Бог запрашае чалавека панаванне над «змеем» і, такім чынам, не дазваляць яму вучыцца. На жаль для чалавецтва, Ева будзе ізалявана і адзелена ад Адама, калі яе спакусяць і прызнаюць вінаватай у граху непаслушэнства.

Бог давярае чалавеку ўсё сваё зямное стварэнне з жыццямі, якія яно змяшчае і стварае ў морах, на зямлі і ў небе.

Быц.1:27: « Бог стварыў чалавека паводле вобразу Свайго, паводле вобразу Божага стварыў яго, мужчыну і жанчыну стварыў ».

6-ы ^{дзень} доўжыцца, як і іншыя, 24 гадзіны, і здаецца, што творы мужчыны і жанчыны згрупаваны тут з адукацыйнай мэтай абагульнення іх

творчасці. Сапраўды, Быццё 2 разглядае гэта стварэнне чалавека, раскрываючы шмат дзеянняў, якія, верагодна, былі выкананы на працягу некалькіх дзён. Такім чынам, гісторыя гэтага раздзела 1 набывае нарматыўны характар, раскрываючы сімвалічныя каштоўнасці, якія Бог хацеў надаць першым шасці дням тыдня.

Гэты тыдзень мае тым больш сімвалічнае значэнне, што адлюстроўвае збаўчы праект Бога. «Мужчына» сімвалізуе і прадказвае Хрыста, а «жанчына» — «Выбраную Царкву», якая паўстане з яго. Акрамя таго, перад грахам рэальны час не мае значэння, таму што ў стане дасканаласці час не лічыцца і адлік «6000 гадоў» пачнецца ў першую вясну, адзначаную першым грахам чалавека. У ідэальнай рэгулярнасці 12-гадзінныя ночы і 12-гадзінны дзень ідуць адзін за адным бесперапынна. У гэтым вершы Бог падкрэслівае падабенства чалавека, створанага паводле свайго вобразу. Адам не слабы, ён поўны сілы і створаны здольным супрацьстаяць спакусам д'ябла.

Быц.1:28: *« I дабраславіў іх Бог, і сказаў ім Бог: плодзіцеся і множцеся, і напуўняйце зямлю, і валодайце ёю; і пануйце над рыбамі марскімі, і над птушкамі нябеснымі, і над усімі жывымі істотамі, якія рухаюцца па зямлі ».*

Пасланне скіравана Богам да ўсяго чалавецтва, узорам якога з'яўляюцца Адам і Ева. Як і жывёлы, яны, у сваю чаргу, бласлаўляюцца і заахвочваюцца да размнажэння роду, каб памнажаць людзей. Чалавек атрымлівае панаванне над жывёламі ад Бога, што азначае, што ён не павінен дазваляць ім панаваць над сабой з сентыментальнасці і сентыментальнай слабасці. Ён павінен не шкодзіць ім, а жыць з імі ў згодзе. Гэта ў кантэксце, які папярэднічае праклёну граху.

Быц.1:29: *« I сказаў Бог: вось, Я даю вам усякую траву, што сее насенне, якая ёсць на ўсёй зямлі, і кожнае дрэва, якое мае ў сабе плод дрэва, што сее насенне. будзе вашай ежай ».*

У сваім стварэнні раслін Бог выяўляе ўсю сваю дабрыню і шчодрасць, памнажаючы колькасць насення кожнага віду раслін, фруктовых дрэў, збожжавых, траў і гародніны. Бог прапануе чалавеку ўзор дасканалага харчавання, які спрыяе добраму фізічнаму і душэўнаму здароўю, спрыяльнаму для ўсяго арганізма і душы чалавека, нават сёння, як і ў часы Адама. Гэтая тэма была прадстаўлена Богам з 1843 года як патрабаванне да Яго выбраных, і яна набывае яшчэ большае значэнне ў нашы апошнія дні, калі ежа становіцца ахвярай хіміі, угнаенняў, пестыцыдаў і іншых, якія знішчаюць жыццё замест таго, каб яго спрыяць.

Быц.1:30: *« I ўсім зьвярам зямным, і ўсім птушкам нябесным, і ўсяму, што поўзае па зямлі, што мае ў сабе дыханьне жыцця, Я даю ў ежу ўсю зялёную траву. Так і было ».*

Гэты верш прадстаўляе ключ, які апраўдвае магчымасць гэтага гарманічнага жыцця. Усе жывыя істоты - веганы, таму ў іх няма прычын шкодзіць сабе. Пасля граху жывёлы часцей за ўсё будуць нападаць адзін на аднаго дзеля ежы, смерць тады так ці інакш уразіць іх усіх.

Быцц.1:31: « Убачыў Бог усё, што стварыў, і вось, добра вельмі. І быў вечар, і была раніца: быў дзень шосты ».

У канцы 6-га ^{дня} Бог задаволены сваім стварэннем, якое, з улікам прысутнасці чалавека на зямлі, на гэты раз ацэньваецца як « **вельмі добрае** », **у той час як яно было « добрым »** толькі ў канцы 5 ^{-га} дня.

Намер Бога **аддзяліць** першыя 6 дзён тыдня ад 7-га ^{дэманструецца} іх групаваннем у гэтай главе 1 Кнігі Быцця. Такім чынам ён рыхтуе структуру 4-й ^{запаведзі} свайго боскага закону, якую ён прадставіць у свой час габрэям, вызваленым з егіпецкага рабства. З часоў Адама людзі мелі 6 дзён на тыдзень кожны тыдзень, каб займацца сваімі зямнымі справамі. Для Адама ўсё пачыналася добра, але пасля стварэння з яго жанчына, яго « *памочніца* », дадзеная Богам, прынясе грэх у зямное стварэнне, як паказвае Быццё 3. З любові да сваёй жонкі Адам, у сваю чаргу, з'есць забаронены плод, і ўся пара апынецца ўражанай праклёнам граху. У гэтым дзеянні Адам прарочыць Хрыста, які прыйдзе падзяліць і заплаціць замест сябе за віну яго любімай Выбранай Царквы. Яго смерць на крыжы, ля падножжа гары Галгофа, адкупіць учынены грэх і, перамогшы грэх і смерць, Езус Хрыстус атрымае права зрабіць так, каб яго выбраныя карысталіся сваёй дасканалай справядлівасцю. Такім чынам, ён можа прапанаваць ім вечнае жыццё, страчанае пасля Адама і Евы. Выбраныя адначасова ўвойдуць у гэтае вечнае жыццё ў пачатку 7-га ^{тысячагоддзя}, тады і будзе выканана прароцкая роля суботы. Такім чынам, вы можаце зразумець, чаму гэтая тэма адпачынку на 7-ы ^{дзень} прадстаўлена ў раздзеле 2 Кнігі Быцця, **адзеленая** ад першых 6 дзён, згрупаваных разам у раздзеле 1.

Быццё 2

Сёмы дзень

Быццё 2:1: « Так былі завершаны неба і зямля, і ўсё іх войска ».

Першыя шэсць дзён адзеленыя ад « **сёмага** », таму што творчая праца Бога над зямлёй і нябёсамі падыходзіць да канца. Гэта было праўдай для закладкі асноў створанага жыцця ў першы тыдзень, але тым больш, для 7000 гадоў, якія таксама былі прадказаны. Першыя шэсць дзён абвяшчаюць, што Бог будзе працаваць у нягодах супраць лагера д'ябла і яго разбуральных дзеянняў на працягу 6000 гадоў. Яго праца будзе складацца з прыцягнення да сябе выбраных, каб выбраць іх сярод усіх людзей. Ён дасць ім розныя доказы сваёй любові і захавае тых, хто любіць і ўхваляе яго ва ўсіх яго аспектах і ва ўсіх сферах. Бо хто гэтага не зробіць, той далучыцца да праклятага лагера д'ябла. Прыведзенае « *войска* » азначае жывыя сілы двух лагераў, якія будуць супрацьстаяць і змагацца адзін з адным на « *зямлі* » і на « *нябёсах* », дзе іх сімвалізуюць « *зоркі нябесныя* ». І гэтая барацьба за адбор будзе доўжыцца 6000 гадоў.

Gen.2:2: « На сёмы дзень закончыў Бог справу Сваю, якую зрабіў, і адпачыў на сёмы дзень ад усіх спраў Сваіх, якія зрабіў ».

У канцы першага тыдня зямной гісторыі Божы адпачынак дае першы ўрок: Адам і Ева яшчэ не зграшылі; што тлумачыць магчымасць для Бога спазнаць сапраўдны адпачынак. Такім чынам, адпачынак Бога абумоўлены адсутнасцю граху ў Яго стварэнні.

Другі ўрок больш тонкі і схаваны ў прароцкім аспекце гэтага « **сёмага дня** », які з'яўляецца вобразам « **сёмага** » тысячагоддзя вялікага збаўчага праекта, запраграмаванага Богам.

Уступленне ў « **сёмае** » тысячагоддзе, названае « *тысячай гадоў* » у Ап.20:4-6-7, будзе адзначаць завяршэнне выбару выбраных. І для Бога і Яго выбраных захаваны жывымі або ўваскрэслымі, але ўсе праслаўлення, астатняе атрыманае будзе следствам перамогі Бога ў Езусе Хрысце над усімі яго ворагамі. У габрэйскім тэксце дзеяслоў « *адпачываў* » з'яўляецца «шават» ад таго ж караня, што і слова « *шабат* ».

Быццё 2:3: « *Благазлавіў Бог сёмы дзень і асвяціў яго, таму што ў ім ён спачыў ад усёй сваёй працы, якую стварыў, выконваючы яго* ».

Слова шабат не згадваецца, але яго вобраз ужо сустракаецца ў **асвячэнні** « **сёмага дня** ». Таму добра зразумейце прычыну гэтага **асвячэння** Бога. Яна прадказвае момант, калі яе ахвяра ў Езусе Хрысце атрымае апошнюю ўзнагароду: шчасце быць у асяроддзі ўсіх сваіх выбраннікаў, якія ў свой час засведчылі сваю вернасць у мучаніцтве, пакутах, нястачах, часцей за ўсё аж да смерці. І ў пачатку « **сёмага** » тысячагоддзя ўсе яны будуць жывыя і больш не будуць баяцца смерці. Ці можна ўявіць сабе прычыну большага « **адпачынку** » для Бога і Яго вернага лагера? Бог больш не будзе бачыць, як пакутуюць тыя, хто любіць Яго, Яму больш не трэба будзе дзяліць іх пакуты, менавіта гэты « **адпачынак** » Ён святкуе кожны « **сёмы дзень шабату** » нашых вечных тыдняў. Гэты плён яго канчатковай перамогі будзе атрыманы перамогай Езуса Хрыста над грахам і смерцю. Сам у сабе, на зямлі і сярод іншых людзей, ён здзейсніў працу, якая не выклікае даверу: ён узяў на сябе смерць, каб стварыць свой выбраны народ, і субота абвясціла чалавецтву ад Адама, што ён пераможа грэх, каб прапанаваць сваю праведнасць і вечнае жыццё тым, якія любяць і верна яму служаць; тое, што Rev.6:2 абвясчае і пацвярджае: « *Я ўбачыў, і вось, з'явіўся белы конь. Той, хто ехаў на ім, меў лук; яму была дадзена карона, і ён выправіўся пераможцам і перамагаць* ».

Уступленне ў сёмае тысячагоддзе азначае ўваход выбраных у вечнасць Бога, таму ў гэтай боскай гісторыі сёмы дзень не замыкаецца выразам « *быў вечар, была раніца, была ...дзень* ». У сваім Апакаліпсісе, дадзеным Яну, Хрыстус згадае гэтае сёмае тысячагоддзе і адкрые, што яно таксама будзе складацца з « *тысячы гадоў* » паводле Ап. 20:2-4, як і першыя шэсць папярэдніх яму. Гэта будзе час нябеснага суда, падчас якога абраныя павінны будуць судзіць памерлых з праклятага лагера. Такім чынам, памяць пра грэх будзе захоўвацца ў гэтыя апошнія « *тысячы гадоў* » вялікай суботы, якая прарочыць кожныя выхадныя. Толькі апошні суд пакладзе канец думцы аб граху, калі ў канцы сёмага тысячагоддзя ўсе загінулыя будуць знішчаны ў «*возеры вогненным другой смерці* ».

Бог дае тлумачэнні аб сваім зямным стварэнні

Папярэджанне: уведзеныя ў зман людзі сеюць сумнеў, прадстаўляючы гэтую частку Быцця 2 як другое сведчанне, якое супярэчыць гісторыі Быцця 1. Гэтыя людзі не разумелі метаду апавядання, які выкарыстоўваў Бог. Ён прадстаўляе ў Кнізе Быцця 1 усе першыя шэсць дзён свайго стварэння. Затым, з Быцця 2:4, ён вяртаецца, каб даць дадатковыя падрабязнасці па некаторых тэмах, не растлумачаных у Быцці 1.

Быццё 2:4: « *Вось вытокі неба і зямлі, калі яны былі створаны* »

Гэтыя дадатковыя тлумачэнні абсалютна неабходныя, таму што тэма граху павінна атрымаць свае ўласныя тлумачэнні. І, як мы бачылі, гэтая тэма граху паўсюдная ў формах, якія Бог надаў сваім зямным і нябесным дасягненням. Сама пабудова сямідзённага тыдня нясе ў сабе шмат таямніц, якія толькі час адкрые абраным Хрыстовым.

Быццё 2:5: « *Калі Бог стварыў зямлю і неба, яшчэ не было на зямлі ніводнага куста палявога, і ніякай травы на палях яшчэ не было: бо Бог не пасылаў дажджу на зямлю, і не было чалавека, каб апрацоўваць зямлю* .

Звярніце ўвагу на з'яўленне імя « *YaHWéH* », якім Бог назваў сябе па просьбе Майсея ў адпаведнасці з Зыходам 3:14-15. Майсей піша гэтае аб'яўленне пад дыктоўку Бога, якога ён называе « *ЯХВЭХ* ». Боскае адкрыццё тут бярэ сваю гістарычную спасылку на зыход з Егіпта і стварэнне нацыі Ізраіль.

За гэтымі, здавалася б, вельмі лагічнымі дэталямі хаваюцца прадказаныя ідэі. Бог выклікае рост расліннага свету, « *кусты і зёлкі на палях* », да якіх ён дадае « *даждж* » і прысутнасць « *чалавека* », які будзе « *апрацоўваць глебу* ». У 1656 годзе, пасля граху Адама, у Быц.7:11, « *даждж* » «патопу» знішчыць раслінны свет, « *кусты і палявыя травы* », а таксама « *чалавека* » і яго « *ўраджай* » у прычыне узмацнення граху.

Быццё 2:6: « *Але пара паднялася з зямлі і напаіла ўсю паверхню зямлі* ».

Перш чым што-небудзь знішчыць, перад грахам Бог робіць так, каб « *зямля была напоена парай на ўсёй паверхні* ». Дзеянне далікатнае і эфектыўнае і адпавядае бязгрэшнаму, слаўнаму і абсалютна чыстаму жыццю. Пасля граху неба пашле разбуральныя штормы і праліўныя дажджы ў знак свайго праклёну.

Станаўленне чалавека

Быццё 2:7: « *Стварыў Гасподзь Бог чалавека з пылу зямнога і ўдыхнуў у ноздры яго дыханне жыцця, і стаў чалавек жывой істотай* ».

Стварэнне чалавека грунтуецца на новым **аддзяленні** : ад « *праху зямнога* », частка якога бярэцца для стварэння жыцця паводле вобразу Божага. У гэтым дзеянні Бог адкрывае свой план атрымаць і канчаткова выбраць абраных людзей зямнога паходжання, якіх Ён зробіць вечнымі.

Калі Бог стварае яго, чалавек з'яўляецца аб'ектам асаблівай увагі свайго Творцы. Звярніце ўвагу, што ён « *фармуе* » яго з « *праху зямнога* », і гэта адзінае паходжанне прадказвае яго грэх, яго смерць і вяртанне ў стан « *праху* ». Гэта Божае дзеянне можна параўнаць з дзеяннем « *ганчара* », які

фарміруе « гліняны посуд »; вобраз, які Бог будзе патрабаваць у Ер.18:6 і Рым.9:21 . Акрамя таго, жыццё « чалавека » будзе залежаць ад яго « дыху », які Бог удыхае ў яго « **ноздры** ». Такім чынам, гэта сапраўды лёгкае « дыханне », а не дыханне духу, пра што многія думаюць. Усе гэтыя падрабязнасці адкрываюцца, каб нагадаць нам, наколькі крохкім з'яўляецца чалавечае жыццё, працягласць якога залежыць ад Бога. Ён застаецца плёнам пастаяннага цуду, таму што жыццё знаходзіцца толькі ў Богу і толькі ў Ім. Па яго боскай волі « чалавек стаў жывая істота ». Калі жыццё добрага ці злага чалавека падаўжаецца, то толькі таму, што гэта дазваляе Бог. І калі яго спасцігае смерць, усё роўна яго рашэнне застаецца пад пытаннем.

Перад грахом Адам быў створаны дасканалым і нявінным, валодаў магутнай жыццёвай сілай і ўвайшоў у вечнае жыццё, акружаны вечнымі рэчамі. Толькі форма яго тварэння прарочыць яму страшны лёс.

Gen.2:8: « *Тады Бог ЯХВЭ пасадзіў сад у Эдэме, на ўсходнім баку, і ён змясціў там чалавека, якога ён стварыў .»*

Сад - гэта вобраз ідэальнага месца для чалавека, які знаходзіць усе яго чароўныя пажыўныя і візуальныя элементы, сабраныя там; цудоўныя кветкі, якія не вянуць і ніколі не губляюць духаў прыемных пахаў, памножаных да бясконцасці. Гэтая ежа, прапанаваная ў садзе, не будзе жыццё чалавека, якое перад грахам не залежыць ад ежы. Такім чынам, ежа спажываецца чалавекам выключна для яго задавальнення. Дакладнасць « *Бог пасадзіў сад* » сведчыць аб яго любові да свайго стварэння. Ён становіцца садоўнікам, каб прапанаваць чалавеку гэта цудоўнае месца для жыцця.

Слова Эдэм азначае «сад асалод», і, прымаючы Ізраіль за цэнтральны пункт адліку, Бог размяшчае гэты Эдэм на ўсходзе Ізраіля. У гэты цудоўны сад чалавек змешчаны Богам, сваім Стварыцелем, для сваіх «прысмакаў».

Быц.2:9: « *Яхве Бог стварыў, каб раслі з зямлі ўсякія дрэвы, прыемныя на выгляд і добрыя для ежы, і дрэва жыцця пасярод саду , і дрэва пазнання добра і зла* ».

Характарыстыкай саду з'яўляецца наяўнасць пладовых дрэў, якія прапануюць «гатовыя да ўжывання», што складае іх плады з мноствам мяккіх і салодкіх водараў. Усе яны там дзеля выключнага задавальнення Адама, па-ранейшаму адны.

У садзе таксама два дрэвы з дыяметральна супрацьлеглымі характарамі: «*дрэва жыцця* », якое займае цэнтральнае месца, « *пасярод саду* ». Такім чынам сад і яго пышная прапанова цалкам далучаюцца да яго. Каля яго «*дрэва пазнання добра і зла* ». Ужо ў сваім абазначэнні слова « *зло* » прадказвае доступ да граху. Тады мы можам зразумець, што гэтыя два дрэвы з'яўляюцца вобразамі двух лагераў, якія будуць супрацьстаяць адзін аднаму на зямлі граху: лагера Ісуса Хрыста, адлюстраванага ў «*дрэве жыцця* », супраць лагера д'ябла, які, як імя «*дрэва* » паказвае, спазнала або зведала паслядоўна « *добра* » ад яго стварэння да дня, калі « *зло* » прымусіла яго ўступіць у бунт супраць свайго Творцы; тое, што Бог называе «грашыць супраць Яго». Я нагадваю вам, што гэтыя прынцыпы « *добра і зла* » з'яўляюцца двума выбарамі або двума магчымымі надзвычай

супрацьлеглымі плёнамі, якія дае **поўная свабода** « *жывой істоты* ». Калі б першы анёл не зрабіў гэтага, іншыя анёлы ўсё роўна пайшлі б на паўстанне, як гэта ўжо даказаў зямны вопыт чалавечых паводзін.

Ва ўсёй шчодрой ахвяры саду, падрыхтаванага Богам для Адама, ёсць гэтае дрэва « *пазнання добра і зла* », якое павінна выпрабаваць вернасць чалавека. Гэты тэрмін « *веды* » трэба добра разумець, таму што для Бога дзеяслоў « *ведаць* » набывае крайняе значэнне перажывання « *добра ці зла* », якое будзе грунтавацца на актах паслухмянасці або непаслухмянасці. Дрэва ў садзе з'яўляецца толькі матэрыяльнай апорай для выпрабавання паслухмянасці, а яго плод толькі перадае зло, таму што Бог даў яму гэтую ролю, прадстаўляючы гэта як забарону. Грэх не ў садавіне, а ў тым, што ядуць яе, ведаючы, што Бог гэта забараніў.

Быццё 2:10: « *Рака выцякала з Эдэма, каб паліваць сад, і адтуль яна раздзялялася на чатыры рукавы* ».

новае пасланне **падзелу**, гэтак жа як рака, якая выцякае з Эдэма, раздзяляецца на « *чатыры рукавы* », гэты вобраз прадказвае нараджэнне чалавецтва, чые нашчадкі будуць паўсюдна распаўсюджвацца альбо па чатырох баках свету, альбо па чатырох вятрах з нябёсаў па ўсім зямлі. « *Рака* » — сімвал народа, вада — сімвал жыцця людзей. Дзякуючы гэтаму падзелу « *на чатыры рукавы* », рака, якая выцякае з Эдэма, будзе распаўсюджваць сваю ваду жыцця па ўсёй зямлі, і гэтая ідэя прадказвае жаданне Бога распаўсюдзіць свае веды па ўсёй яе паверхні. Яго план будзе выкананы ў адпаведнасці з Gen.10 шляхам падзелу Ноя і трох яго сыноў пасля заканчэння патопу. Гэтыя сведкі патопу будуць перадаваць з пакалення ў пакаленне памяць аб страшнай боскай кары.

Мы не ведаем візуальнага выгляду, які мела зямля да патопу, але да падзелу народаў заселеная зямля павінна была выглядаць як адзіны кантынент, які толькі паліваўся гэтай крыніцай вады, якая выцякала з Эдэмскага саду. Цяперашніх унутраных мораў не было, і яны з'яўляюцца следствам патопу, які на год ахапіў усю зямлю. Да патопу ўвесь кантынент абрашаўся гэтымі чатырма рэкамі, а іх прытокі размяркоўвалі прэсную ваду па ўсёй паверхні сухой зямлі. Падчас паводкі Гібралтарскі праліў і Чырвоная мора разбурыліся, падрыхтаваўшы ўтварэнне Міжземнага мора і Чырвонага мора, у які ўварвалася салёная вада з акіянаў. Ведайце, што на новай зямлі, дзе Бог усталое сваё царства, не будзе мора ў адпаведнасці з Адкр.21:1, як і не будзе смерці. Падзел з'яўляецца следствам граху, і найбольш інтэнсіўная форма яго будзе пакараная разбуральнымі водамі патопу. Чытаючы гэтае паведамленне, толькі ў яго прароцкім аспекце, « *чатыры рукавы* » ракі азначаюць чатыры народа, якія характарызуюць чалавецтва.

Быццё.2:11: « *Імя першага Фісон; гэта тое, што акружае ўсю краіну Хавіла, дзе знаходзяць золата* ».

Назва першай ракі пад назвай Пішон або Фісон азначае: багацце вады. Плошча, дзе быў размешчаны Эдэм, пасаджаны Богам, павінна была быць месцам, дзе бягучыя Тыгр і Еўфрат бяруць пачатак; ад Еўфрата да гары Арарат і ад Тыгра да Таўра. На ўсходзе і ў цэнтры Турцыі ўсё яшчэ знаходзіцца велізарнае возера Ван, якое ўяўляе сабой велізарны запас

прэснай вады. Сваім боскім благаслаўленнем багатая вада спрыяла надзвычайнай урадлівасці саду Божага. Краіна Хавіла, вядомая сваім золатам, была, паводле некаторых меркаванняў, на паўночным усходзе сучаснай Турцыі. Ён распасціраўся да ўзбярэжжа сучаснай Грузіі. Але гэтая інтэрпрэтацыя стварае праблему, таму што, паводле Быцця 10:7, « Гавіла » з'яўляецца « сынам Куша », сам « сын Хама », і ён пазначае Эфіопію, размешчаную на поўдзень ад Егіпта. Гэта прымушае мяне знайсці гэтую краіну «Хавіла» ў Эфіопіі або ў Емене, дзе былі залатыя капальні, якія царыца Савская прапанавала цару Саламону.

Быц.2:12: « Золата гэтай зямлі чыстае; там таксама знойдзены бдэлій і камень анікс .

« Золата » з'яўляецца сімвалам веры і Бога прарочыць для Эфіопіі, чыстай веры. Гэта ўжо будзе адзіная краіна ў свеце, якая захавала рэлігійную спадчыну царыцы Саўскай пасля яе знаходжання ў цара Саламона. Дадамо таксама для яго карысці, што ў сваёй незалежнасці, захаванай на працягу стагоддзяў рэлігійнай цемры, якая характарызавала народы «хрысціянскай» Заходняй Еўропы, эфіопы захоўвалі хрысціянскую веру і яны практыкавалі сапраўдную суботу, атрыманую сустрэчай Саламона. Апостал Філіп ахрысціў першага эфіёпскага хрысціяніна, як паказана ў Дзеях 8:27-39. Яшчэ адна дэталю сведчыць аб дабраславенні гэтага народа: Бог абараніў яго ад ворагаў ваяўнічымі дзеяннямі, якія добраахвотна распачаў і вырашыў вядомы мараплавец Васка да Гама.

Пацвярджаючы чорны колер эфіёпскай скуры, « камень анікс » мае «чорны» колер і складаецца з дыяксіду крэмнія; дадатковае багацце для гэтай краіны; таму што яго выкарыстанне для вытворчасці транзістараў робіць яго асабліва шанаваным сёння.

Быц.2:13: « *Імя другой ракі Гігон; гэта тое, што акружае ўсю зямлю Куш* ».

Давайце забудзем «рэкі» і паставім на іх месца людзей, якія яны сімвалізуюць. Гэты другі народ « акружае зямлю Куш », гэта значыць Эфіопію. Нашчадкі Сіма будуць развівацца ў зямлі Аравіі і аж да Персіі. Яна фактычна акружае тэрыторыю Эфіопіі, таму яе можна сімвалізаваць і называць назвай « рака » « Гіхон ». У нашыя апошнія дні гэтае асяроддзе — «мусульманская» рэлігія Аравіі і Персіі. Такім чынам канфігурацыя пачатку стварэння ўзнаўляецца ў канцы часоў.

Быц.2:14: « *Імя трэцяга Хідэкель; гэта тое, што цячэ на ўсход ад Асірыі. Чацвёртая рака - Еўфрат* ».

« Хідэкель » пазначае «раку тыгра», а народ, які пазначаецца, будзе Індыяй, якую сімвалізуе «бенгальскі тыгр»; Азія і яе ўсходняя цывілізацыя, ілжыва пазначаная як "жоўтая раса", таму прадказана і заклапочана, і яна насамрэч знаходзіцца " на ўсход ад Асірыі ". У Дан.12 Бог выкарыстаў сімвал гэтай « ракі »-людаеда «Тыгр», каб праілюстраваць пакуты адвентыстаў, якія перажылі паміж 1828 і 1873 гадамі з-за шматлікіх духоўных смерцяў, якія яны выклікалі.

Назва « Еўфрат » азначае: кветкавы, пладаносны. У прароцтве аб Апакаліпсісе « Еўфрат » сімвалізуе Заходнюю Еўропу і яе атожылку,

Амерыку і Аўстралію, у якіх Бог паказвае панаванне рымскага папскага рэлігійнага рэжыму, які ён называе разам з горадам «*Вавілон вялікі*». Гэты нашчадак Ноя будзе нашчадкам Яфета, які цягнецца на захад да Грэцыі і Еўропы і на поўнач да Расіі. Еўропа была глебай, дзе хрысціянская вера перажыла ўсе свае добрыя і дрэнныя падзеі пасля нацыянальнага падзення Ізраіля; прыметнікі «*кветкавы, пладавіты*» апраўданыя, і, згодна з прадвесцем, сыноў Ліі, нялюбай жанчыны, будзе больш, чым сыноў Рахілі, жонкі, якую кахаў Якаў.

Прыемна знайсці ў гэтым пасланні напамін пра тое, што, нягледзячы на ўсе канчатковыя рэлігійныя падзелы, гэтыя чатыры тыпы зямных цывілізацый мелі аднаго і таго ж Бога-стваральніка як Айца, каб апраўдаць іх існаванне.

Gen.2:15: «*Яхвэ Бог узяў чалавека і пасяліў яго ў Эдэмскім садзе, каб апрацоўваць яго і захоўваць яго .»*

Бог прапануе Адаму занятак, які складаецца з «*апрацоўкі і догляду*» за садамі. Форма гэтага вырошчвання нам невядомая, але яно вялося без усялякай стомленасці перад грахам. Сапраўды гэтак жа, без якой-небудзь формы агрэсіі ва ўсім стварэнні, яго ахова была спрошчаная да крайнасці. Аднак гэтая роля ахоўніка мела на ўвазе існаванне небяспекі, якая неўзабаве набудзе рэальны і дакладны выгляд: д'ябальскае спакушэнне чалавечай думкі ў гэтым самым садзе.

Быццё 2:16: «*Ягве Бог даў гэты загад чалавеку: можна есці з усіх дрэў у садзе; »*

Мноства пладовых дрэў даступныя Адаму. Бог спаўняе яго больш за яго патрэбы, якія заключаюцца ў задавальненні харчовых жаданняў шляхам змены густаў і водараў. Божая прапанова добрая, але гэта толькі першая частка «*загаду*», які Ён дае Адаму. Другая частка гэтага «*парадку*» ідзе далей.

Быццё 2:17: «*Але ты не еж з дрэва пазнання добра і зла, бо ў той дзень, калі ты з'ясі з яго, ты памрэш .»*

У Божым «*парадку*» гэтая частка вельмі сур'ёзная, таму што прадстаўленая пагроза будзе няўмольна прыменена, як толькі непаслухмянасць, плён граху, будзе завершана і здзейснена. І не забывайце, каб праект паўсюднага ўрэгулявання граху быў здзейснены, Адаму трэба будзе ўпасці. Каб лепш зразумець, што адбудзецца, давайце ўспомнім, што Адам усё яшчэ адзін, калі Бог папярэджвае яго, прадстаўляючы свой «*загад*» не есці з «*дрэва пазнання добра і зла*» або не карміць яго ідэі д'ябла. Акрамя таго, у кантэксце вечнага жыцця Бог павінен быў растлумачыць яму, што азначае «*памерці*». Таму што пагроза ёсць, у гэтым «*ты памрэш*». Такім чынам, Бог прапануе Адаму лес, але забараняе яму адно дрэва. А для кагосьці адна гэтая забарона невыносная, вось тады, як вучыць прыказка, за дрэвам лес хаваецца. Есці з «*дрэва пазнання добра і зла*» азначае: харчавацца навучаннем д'ябла, ужо ажыўленага духам бунту супраць Бога і Яго справядлівасці. Таму што забароненае «*дрэва*», пастаўленае ў садзе, з'яўляецца выявай яго асобы, гэтак жа як «*дрэва жыцця*» з'яўляецца выявай персанажа Ісуса Хрыста.

Быц.2:18: « *Сказаў Гасподзь Бог: Нядобра чалавеку быць аднаму; Я дапамагу яму спадабацца* ».

Бог стварыў зямлю і чалавека, каб выявіць сваю дабрыню і злосць д'ябла. Яго выратавальны праект адкрываецца нам у наступным. Каб зразумець, ведайце, што чалавек выконвае ролю асабіста Бога, які прымушае яго думаць, дзейнічаць і гаварыць так, як думае, дзейнічае і гаворыць ён сам. Гэты першы Адам з'яўляецца прароцкім вобразам Хрыста, якога Павел прадставіць як новага Адама.

Каб выявіць бязбожнасць д'ябла і дабрыню Бога, неабходна, каб Адам зграшыў, каб на зямлі панаваў д'ябал і каб яго злыя справы былі паўсюдна выяўлены. Паняцце пары існуе толькі на зямлі, створанай для граху, таму што дуэт, які ўтварыўся такім чынам, створаны па духоўнай прычыне, якая прадказвае адносіны боскага Хрыста з Яго Абраннікам, які вызначае сваіх выбраннікаў. Выбраная павінна ведаць, што яна адначасова і ахвяра, і бенефіцыяр плана выратавання, задуманага Богам; яна з'яўляецца ахвярай граху, неабходнай Богу, каб Ён канчаткова асудзіў д'ябла, і атрымальнікам Яго збаўчай ласкі, таму што, усведамляючы сваю адказнасць за існаванне граху, Ён сам заплаціць цану за яго грэх у Езусе Хрысце. Такім чынам, спачатку Бог палічыў адзіноту нядобрай, і яго патрэба ў любові была настолькі вялікай, што ён быў гатовы заплаціць дорага цану, каб атрымаць яе. Гэтую кампанію, гэтую сустрэчу тварам да твару, якая дазваляе дзяліцца, Бог называе « *дапамогай* », і мужчына будзе выкарыстоўваць гэты тэрмін, выклікаючы сваю чалавечую асобу. З пункту гледжання дапамогі, яна прымусіць яго ўпасці і ўвядзе яго ў грэх з любові. Але гэтая любоў Адама да Евы ў вобразе любові Хрыста да сваіх абраных знойдзеных грэшнікаў, вартых вечнай смерці.

Быц.2:19: « *Стварыў Гасподзь Бог з зямлі ўсіх зьвяроў палявых і ўсіх птушак нябесных і прывёў іх да чалавека, каб убачыць, як ён іх назаве, і каб кожная жывая істота насіць імя, якое чалавек даў бы гэтай* .

Гэта вышэйшы, хто дае імя таму, што ніжэй за яго. Бог даў сабе сваё імя і, даючы гэтак права Адаму, тым самым пацвярджае панаванне чалавека над усім, што жыве на зямлі. У гэтай першай форме зямнога тварэння віды палявых жывёл і птушак нябесных памяншаюцца, і Бог прыводзіць іх да Адама, гэтак жа, як ён веў іх перад патопам парамі да Ноя.

Быц.2:20: « *І даў чалавек імёны ўсяму быдлу, і птушкам нябесным, і ўсім зьвярам палявым; але для чалавека ён не знайшоў дапамогі, як ён* ". Так званыя дагістарычныя монстры былі створаны пасля граху, каб узмацніць наступствы боскага праклёну, які ўдарыць па ўсёй зямлі, уключаючы мора . *неба* ” і “ *жывёлы палявыя* ” больш самастойныя. Але ў гэтай прэзентацыі ён не знайшоў чалавека, таму што яго яшчэ не існуе.

Быц.2:21: « *Тады Бог ЯХВЭГ навёў на чалавека глыбокі сон, і ён заснуў; ён узяў адно з яго рэбраў і зачыніў плоць на яе месцы* .

Форма, нададзеная гэтай хірургічнай аперацыі, яшчэ больш паказвае выратавальны праект. У Міхала Бог ліквідуе сябе з нябёсаў, пакідае і адлучаецца ад сваіх добрых анёлаў, што з'яўляецца нормай « *глыбокага сну* », у які пагружаны Адам. У Ісуса Хрыста, народжанага ў плоці, бярэцца

боскае рабро, і пасля яго смерці і ўваскрасення, на сваіх дванаццаці апосталах, ён стварае сваю « дапамогу », з якой ён узяў цялесны аспект і свае грахі і каму ён аддае сваё «Святое Дух». Духоўнае значэнне гэтага слова « дапамога » вялікае, таму што яно надае Яго Касцёлу, Яго Абранаму, ролю « дапамогі » ў рэалізацыі плана збаўлення і паўсюднага глабальнага ўрэгулявання граху і лёсу грэшнікаў.

Быцц.2:22: « *Ягвэ Бог стварыў жанчыну з рабра, якое ўзяў у чалавека, і прывёў яе да чалавека* ».

Такім чынам, фармацыя жанчыны прадказвае абранасць Хрыста. Бо менавіта праз прыход у плоці Бог фарміруе сваю верную царкву, ахвяру сваёй цялеснай прыроды. Каб выратаваць выбраных ад плоці, Бог павінен быў прыняць форму ў плоці. А таксама, маючы ў сабе жыццё вечнае, прыйшоў, каб падзяліцца ім са сваімі выбраннікамі.

Быццё 2:23: « *І сказаў чалавек: вось, на гэты раз яна, якая ёсць костка ад касцей маіх і плоць ад плоці маёй! Жанчынай яна будзе называцца, бо ўзятая ад мужчыны* ».

Бог прыйшоў на зямлю, каб прыняць зямныя нормы, каб мець магчымасць сказаць пра сваю Абранніцу тое, што Адам кажа пра сваю жанчыну, якой ён дае імя « жанчына ». На іўрыце гэта больш відавочна, таму што мужчынскае слова мужчына «іш» становіцца «іша» для жаночага слова жанчына. Гэтым дзеяннем ён пацвярджае сваё панаванне над ёй. Але, забраная ў яго, гэтая « жанчына » стане для яго незаменнай, як калі б узятае з яго цела « рабро » захацела вярнуцца да яго і заняць сваё месца. У гэтым унікальным вопыце Адам будзе адчуваць да сваёй жонкі тыя ж пачуцці, якія маці будзе адчуваць да дзіцяці, якое нараджае пасля таго, як выношвае яго ва ўлонні. І гэты вопыт таксама перажывае Бог, бо жывыя істоты, якіх Ён стварае вакол сябе, — гэта дзеці, якія выходзяць з Яго; што робіць яго такой жа маці, як і бацькам.

Быццё 2:24: « *Таму пакіне чалавек бацьку свайго і маці сваю і прылепіцца да жонкі свай, і будуць яны адным целам* ».

У гэтым вершы Бог выказвае свой план для сваіх абраных, якім часта дзевяццацца разрываць цялесныя сямейныя адносіны, каб звязацца з Абраным, дабраславёным Богам. І не забывайце, па-першае, у Езусе Хрысце Міхал пакінуў свой статус нябеснага Айца, каб прыйсці і заваяваць любоў сваіх абраных вучняў на зямлі; гэта ў той ступені, што ён адмовіўся ад выкарыстання сваёй боскай сілы для барацьбы з грахам і д'яблам. Тут мы разумеем, што тэмы **разлукі і камуніі** непадзельныя. На зямлі абраны павінен быць цялесна **адзелены** ад тых, каго любіць, каб увайсці ў духоўную **камунію і стаць «адным» з Хрыстом і ўсімі Яго абранымі, а таксама з Яго вернымі добрымі анёламі.**

Жаданне « рабра » вярнуцца на сваё першапачатковае месца знаходзіць сваё значэнне ў сэксуальным спалучэнні людзей, акце плоці і духу, калі мужчына і жанчына фізічна ўтвараюць адну плоць.

Быццё 2:25: « *Чалавек і жонка яго былі голяы і не саромеліся* ».

Фізічная аголенасць турбуе не ўсіх. Ёсць прыхільнікі натурызму. І на пачатку чалавечай гісторыі фізічная аголенасць не выклікала « сораму ».

З'яўленне « *сораму* » будзе вынікам граху, як калі б спажыванне ежы з «*дрэва пазнання добра і зла* » магло адкрыць чалавечы розум для невядомых дагэтуль эфектаў і ігнараваць. На самай справе плод забароненага дрэва не будзе аўтарам гэтай змены, гэта будзе толькі сродак, таму што той, хто змяняе каштоўнасці рэчаў і сумленне, ёсць Бог, і толькі ён. Менавіта ён абудзіць пачуццё « *сораму* », якое грэшная пара адчуе ў сваёй свядомасці з-за сваёй фізічнай галізны, якая не будзе адказнай; таму што віна будзе маральнай і будзе датычыцца толькі непаслушэнства, рэалізаванага, адзначанага Богам.

Абагульняючы вучэнне Быцця 2, Бог упершыню прадставіў нам асвячэнне адпачынку або суботы сёмага дня, што прадказвае вялікі адпачынак, які будзе дадзены ў сёмым тысячагоддзі як Богу, так і Яго верным выбраннікам. Але гэты адпачынак трэба было выйграць у зямной барацьбе, якую Бог будзе весці супраць граху і д'ябла, уцелаўляючыся ў Езусе Хрысце. Зямны вопыт Адама ілюстраваў гэты план выратавання, створаны Богам. У Хрысце ён стаў цэлам, каб стварыць свайго выбранніка з цела, які ў канчатковым выніку атрымае нябеснае цела, падобнае да анёльскіх.

Быццё 3

адзяленне ад граху

Быццё 3:1: « *Змей быў самым хітрым з усіх палявых звяроў, якіх стварыў Гасподзь Бог. І сказаў ён жанчыне: ці сапраўды Бог сказаў: не ежце ні з аднаго дрэва ў садзе?* »

Бедны « *змея* » меў няшчасце быць выкарыстаны ў якасці медыума самым « *хітрым* » з анёлаў, створаных Богам. Жывёлы, пра якіх паўзуны, такія як « *змея* », не гаварылі; мова была асаблівасцю вобраза Божага, дадзенага чалавеку. Пакажыце дабро, д'ябал прымушае яго гаварыць з жанчынай у той час, калі яна разлучана з мужам. Гэтая ізаляцыя будзе для яго фатальнай, таму што ў прысутнасці Адама д'яблу было б больш цяжка схіліць людзей да непадпарадкавання загаду Бога.

Ісус Хрыстос адкрыў існаванне д'ябла, якога ён пазначае, кажучы ў Евангеллі ад Яна 8:44, што ён « *бацька хлусні і забойца ад пачатку* ». Яго словы накіраваны на тое, каб пахіснуць чалавечую ўпэўненасць і да «так» ці «не», якіх патрабуе Бог, ён дадае «але» або «магчыма», што ліквідуе ўпэўненасць, якая надае моц праўдзе. Загад, дадзены Богам, атрымаў Адам, які потым перадаў яго сваёй жонцы, але яна не пачула голасу Бога, які даў загад. Акрамя таго, яе сумненні спачываюць на мужа, напрыклад: «ці зразумеў ён, што сказаў яму Бог?»

Быццё 3:2: « *Жанчына адказала змею: мы ямо плады з дрэў у садзе* ».

Здаецца, доказы пацвярджаюць словы д'ябла; ён разважае і гаворыць разумна. « *Жанчына* » робіць сваю першую памылку, адказваючы на гаворачую « *змяю* »; што не нармальна. Па-першае, гэта апраўдвае дабрыню Бога, які даў ім магчымасць есці з усіх дрэў, акрамя таго, якое забаронена.

Быццё 3: 3: « *Але пра плады з дрэва, якое пасярод саду, сказаў Бог: не ежце іх і не дакранайцеся да іх, каб не памерці* ».

Перадача Адамам паслання боскага загаду з'яўляецца ў фразе « *каб ты не памёр* ». Гэта не зусім тыя словы, сказаныя Богам, бо Ён сказаў Адаму: « *У той дзень, калі ты з'ясі яго, ты памрэш* ». Аслабленне боскіх слоў будзе спрыяць спажыванню граху. Апраўдваючы сваю паслухмянасць Богу прычынай « *страху* », « *жанчына* » прапануе д'яблу магчымасць пацвердзіць гэты « *страх* », які, паводле яго, неапраўданы.

Быццё 3:4: « *Тады змей сказаў жанчыне: ты не памрэш ;* »

І Галоўны Хлус выяўляецца ў гэтай заяве, якая супярэчыць словам Бога: « *ты не памрэш* ».

Быццё 3:5: « *Але ведае Бог, што ў той дзень, калі вы з'ясеце з яго, адкрыюцца вочы вашыя, і вы будзеце як багі, якія ведаюць дабро і зло* ».

Цяпер ён павінен апраўдаць загад, дадзены Богам, якому ён прыпісвае злую і эгаістычную думку: Бог хоча трымаць вас у нізасці і непаўнавартаснасці. Ён эгаістычна хоча перашкодзіць вам стаць падобнымі на яго. Веданне дабра і зла ён прадстаўляе як перавагу, якую Бог хоча захаваць толькі для сябе. Але калі ёсць карысць у пазнанні дабра, то дзе карысць у пазнанні зла? Дабро і зло з'яўляюцца абсалютнымі супрацьлегласцямі, як дзень і ноч, святло і цемра, і для Бога пазнанне заключаецца ў перажыванні або дзеяннях. У рэчаіснасці Бог ужо даў чалавеку **інтэлектуальнае веданне** дабра і зла, **дазволіўшы** дрэвы ў садзе і **забараніўшы** дрэвы, якія прадстаўляюць «дабро і зло»; таму што ён з'яўляецца сімвалічным вобразам д'ябла, які канкрэтна перажыў паслядоўна « *дабро* », а потым « *зло* », паўстаючы супраць свайго Творцы.

Быццё 3:6: « *Жанчына ўбачыла, што дрэва добрае для ежы і прыемнае на выгляд, і што яно каштоўнае для адкрыцця розуму; узяла пладоў яго і ела; яна таксама дала мужу свайму, які быў з ёю, і ён еў* ».

Словы змеі дзейнічаюць, сумненне знікае, і жанчына ўсё больш і больш пераконваецца, што змяя сказала ёй праўду. Плод здаецца ёй добрым і візуальна прыемным, але перш за ўсё яна лічыць яго « *каштоўным для раскрыцця інтэлекту* ». Д'ябал атрымлівае жаданы вынік, ён толькі што завербаваў прыхільніка свайго бунтарскага стаўлення. А з'еўшы забаронены плод, яна сама становіцца дрэвам пазнання зла. Напоўнены любоўю да сваёй жонкі, з якой ён не гатовы прыняць **разлуку**, Адам аддае перавагу падзяліць яго катастрафічны лёс, таму што ён ведае, што Бог прыме яго смяротную санкцыю. А з'ядаючы забаронены плод па чарзе, уся пара будзе пакутаваць ад тыранічнага панавання д'ябла. Тым не менш, як гэта ні парадаксальна, гэтае гарачае каханне ёсць вобразам таго, што спазнае Хрыстус для сваёй Абранніцы, згаджаючыся памерці за яе. Акрамя таго, Бог можа зразумець Адама.

Быццё 3:7: « *Адкрыліся вочы абодвух, і яны пазналі, што яны голыя, і, сшыўшы фігавае лісце, зрабілі сабе поясы* ».

У гэты момант, калі грэх быў завершаны чалавечай парай, пачаўся зваротны адлік 6000 гадоў, запланаваных Богам. Па-першае, іх свядомасць пераўтворана Богам. Вочы, якія адказвалі за жаданне плёну, « *прыемнага для зроку* », з'яўляюцца ахвярамі новага меркавання аб рэчах. І чаканая перавага ператвараецца ў недахоп, бо яны адчуваюць «сорам» за сваю аголенасць, якая да таго часу не стварала ніякай праблемы ні для іх, ні для Бога. Выяўленая фізічная галізна была толькі плоцкім аспектам духоўнай галізны, у якой апынулася непакорлівая пара. Гэтая духоўная аголенасць пазбавіла іх Божай справядлівасці і дазволу на смерць увайшла ў іх, так што выяўленне іх аголенасці было першым наступствам смерці, дадзенай Богам. Такім чынам, смерць была следствам вопытнага пазнання зла; чаму Павел вучыць, кажучы ў Рым.6:23: « *бо расплата за грэх - смерць* ». Каб прыкрыць сваю галізну, мяцежныя сужэнцы звярнуліся да чалавечай ініцыятывы, якая складалася з « *шыцця фігавых лісця* » для вырабу « *паясоў* ». Гэта дзеянне духоўна адлюстроўвае спробу чалавека да самаапраўдання. « *Пояс* » стане сімвалам « *праўды* » ў Эф.6:14. Такім чынам, « *пояс* », зроблены Адамам з « *фігавага лісця* », з'яўляецца апазіцыяй, сімвалам хлусні, за якой грэшнік хаваецца, каб супакоіць сябе.

Быццё 3:8: « *Тады яны пачулі голас Бога ЯХВЭ, які праходзіў па садзе пад вечар, і мужчына і яго жонка схаваліся ад прысутнасці Бога ЯХВЭ сярод дрэў у садзе* ».

Той, хто шукае ныркі і сэрцы, ведае, што толькі што адбылося і што адпавядае яго выратавальнаму праекту. Гэта толькі першы крок, які дасць д'яблу магчымасць раскрыць свае думкі і сваю злую прыроду. Але ён павінен сустрэцца з гэтым чалавекам, таму што ён мае шмат чаго сказаць яму. Чалавек цяпер не спяшаецца на сустрэчу з Богам, сваім Айцом, сваім Творцам, ад якога цяпер толькі і імкнецца ўцячы, настолькі баіцца пачуць яго папрокі. А дзе схавацца ў гэтым садзе ад Богага позірку? Зноў жа, вера ў тое, што « *дрэвы ў садзе* » могуць схаваць яго ад яго аблічча, сведчыць аб душэўным стане, у які запаў Адам пасля таго, як стаў грэшнікам.

Быц.3:9: « *Але ЯХВЭ Бог паклікаў чалавека і сказаў яму: Дзе ты?* »

Бог выдатна ведае, дзе хаваецца Адам, але задае яму пытанне: « *Дзе ты?* » працягнуць руку дапамогі і прыцягнуць яго да прызнання сваёй віны.

Быц.3:10: « *І сказаў ён: пачуў я голас твой у садзе і спалохаўся, бо я голы, і схаваўся* ».

Адказ Адама сам па сабе з'яўляецца прызнаннем яго непаслухмянасці, і Бог будзе выкарыстоўваць яго словы, каб атрымаць свой спосаб прадставіць вопыт граху.

Быц.3:11: « *І сказаў Бог ЯХВЭХ: Хто сказаў табе, што ты голы? Ты еў з дрэва, з якога я табе забараніў есці?* »

Бог хоча выцягнуць з Адама прызнанне сваёй віны. Ад дэдукцыі да дэдукцыі ён дакладна задае ёй пытанне: « *Ты ела з дрэва, з якога я забараніў табе есці?* ».

Быццё 3:12: « *Чалавек сказаў: жанчына, якую ты паставіў са мною, дала мне з дрэва, і я еў* ».

Хоць і праўда, адказ Адама не слаўны. Ён носіць у сабе знак д'ябла і ўжо не ведае, як адказаць так ці не, але, як сатана, адказвае абыходным шляхам, каб проста не прызнаць сваю велізарную віну. Ён заходзіць так далёка, што нагадвае Богу пра яго ўдзел у гэтым вопыце, паколькі Ён даў яму сваю жонку, першага вінаватага, як ён думае перад сабой. Лепшая частка гісторыі ў тым, што ўсё праўда, і Бог не ведае пра гэта, бо грэх быў неабходным у яго праекце. Але ён памыляецца ў тым, што, беручы прыклад з жанчыны, ён аддаў ёй перавагу на шкоду Богу, і гэта была яго самая вялікая віна. Таму што з самага пачатку патрабаваннем Бога было быць любімым больш за ўсё і ўсіх.

Быц.3:13: « *І сказаў Гасподзь Бог жанчыне: навошта ты гэта зрабіла? Жанчына адказала: «Змей падмануў мяне, і я з'ела яго* ».

Затым Вялікі Суддзя звяртаецца да жанчыны, якую абвінаваціў мужчына, і тут адказ жанчыны зноў адпавядае рэчаіснасці фактаў: « *Змяя спакусіла мяне, і я з'ела яе* ». Такім чынам, яна дазволіла сябе спакусіць, і гэта яе смяротная віна.

Быццё 3:14: « *І сказаў Гасподзь Бог змею: за тое, што ты зрабіў гэта, пракляты будзеш над усім быдлам і над усімі звярамі польнымі ў дні жыцця твайго* ».

На гэты раз Бог не пытаецца ў « змея », чаму ён гэта зрабіў, таму што Бог ведае, што ён быў пасродкам сатаны, д'ябла. Лёс, які Бог надзяляе « змея », датычыцца самога д'ябла. Для « змея » прымяненне было неадкладным, але для д'ябла гэта было толькі прароцтва, якое споўнілася пасля перамогі Ісуса Хрыста над грахам і смерцю. Згодна з Адкр.12:9, першай формай гэтага прымянення было яго выгнанне з Царства Нябеснага, а таксама злых анёлаў з яго лагера. Іх скінулі на зямлю, якую яны ніколі не пакінуць да самай смерці, і на працягу тысячы гадоў, ізаляваны на пустэльнай зямлі, сатана будзе поўзаць у пыле, які вітаў тых, хто загінуў з-за яго і свабоды, з якой ён злоўжываў ёю. На праклятай Богам зямлі яны будуць паводзіць сябе як змеі, адначасова баязлівыя і асцярожныя, таму што пераможаны Езусам Хрыстом і ўцякаюць ад чалавека, які стаў іх ворагам. Яны будуць шкодзіць людзям, схаваным у нябачнасці іх нябесных целаў, сутыкаючы іх адзін з адным.

Быццё 3:15: « *Я пакладу варожасць паміж табою і жанчынай, і паміж семем тваім і семем яе: яна будзе біць цябе ў галаву, а ты будзеш біць яе ў пяту* ».

У дачыненні да « змея » гэты сказ пацвярджае перажытую і назіраную рэальнасць. Яго прымяненне да д'ябла больш тонкае. Варожасць паміж яго бокам і чалавецтвам пацверджана і прызнана. « *Семем жанчыны, якая ламае яму галаву* », будзе Хрыстос і Яго верныя выбраннікі. Яна ў канчатковым выніку знішчыць яго, але перад гэтым дэмані будуць мець вечную магчымасць « *параніць пяту* » « *жанчыны* », Абранай самога Хрыста, якую ўвасабляе, па-першае, гэтая « *пята* ». Бо « *пята* » — гэта

кропка апоры чалавечага цела, як « *краевугольны камень* » — камень, на якім пабудаваны духоўны храм Божы.

Gen.3:16: « *Ён сказаў жанчыне: Я павялічу пакуты вашага дзетараджэння, вы будзеце нараджаць дзяцей з пакутамі, і ваша жаданне будзе да вашага мужа, але ён будзе панаваць над вамі .»*

Перад смерцю жанчына павінна « *пакутаваць падчас цяжарнасці* »; яна будзе " *нараджаць з болем* ", усё гэта літаральна выканана і адзначана. Але і тут варта адзначыць прарочае значэнне вобраза. У Евангеллі ад Іаана 16:21 і Адкрыцці 12 :2 « *жанчына ў пакутах пры родах* » сімвалізуе Царкву Хрыста падчас рымскага імперскага, а потым папскага ганенняў у хрысціянскую эпоху.

Быццё 3:17: « *І сказаў ён таму чалавеку: за тое, што ты паслухаўся голасу сваёй жонкі і еў з дрэва, з якога Я загадаў табе, не еш з яго». За цябе зямля будзе праклятая. Дзякуючы працы ты будзеш карміцца ім ва ўсе дні жыцця твайго "*

Вяртаючыся да чалавека, Бог прадстаўляе яму сапраўднае апісанне яго сітуацыі, якую ён ганебна імкнуўся схваць. Яго віна поўная, і Адам таксама даведаецца, што перш чым вызваліць яго, яго смерці будзе папярэднічаць набор праклёнаў, якія прымусяць некаторых аддаць перавагу смерці жыццю. Праклён зямлі - жудасная рэч, і Адам спазнае гэта на цяжкім шляху.

Быццё 3:18: « *ён будзе вырабляць для вас церні і церні, і вы будзеце есці траву палявую* ».

Лёгкае апрацоўванне Эдэмскага саду знікла, на змену яму прыйшла няспынная барацьба з квакшам, « *шыпнікам, калючкамі* » і пустазеллем, якія множацца ў глебе зямлі. Тым больш, што гэты праклён глебы паскорыць смерць чалавецтва, таму што з навуковым «прагрэсам» чалавек у апошнія дні будзе атручваць сябе, даючы хімічную атруту ў глебу сваіх пасаваў, каб знішчыць пустазелле і насякомых-шкоднікаў. Багатая і лёгкадаступная ежа больш не будзе даступная за межамі саду, з якога ён будзе выгнаны, як і яго любімая жонка Бога.

Быццё 3:19: “ *У поце твару твайго будзеш есці хлеб, пакуль не вернешся ў зямлю, адкуль ты ўзяты; бо ты прах, і ў прах вернешся* ».

Гэты лёс, які выпадае на чалавека, апраўдвае форму, у якой Бог адкрыў сваё стварэнне і сваю фармацыю менавіта з « *праху зямнога* ». Адам за свой і за наш кошт даведаецца, з чаго складаецца смерць, выкліканая Богам. Заўважым, што памерлы чалавек — гэта не што іншае, як « *прах* » і што па-за межамі гэтага « *праху* » не застаецца жывога духа, які выходзіць з гэтага мёртвага цела. Ессл.9 і іншыя цытаты пацвярджаюць гэты смяротны статус.

Быццё 3:20: « *Адам назваў сваю жонку Ева, бо яна была маці ўсіх жывых* ».

Тут зноў Адам адзначае сваё панаванне над « *жанчынай* », даючы ёй імя « *Ева* » або «*Жыццё*»; імя, апраўданае як асноўная рэальнасць чалавечай гісторыі. Мы ўсе з'яўляемся далёкімі нашчадкамі, народжанымі ад Евы,

спакушанай жонкі Адама, праз якую было перададзена праклён смерці і будзем такімі да вяртання ў славе Ісуса Хрыста ранняй вясной 2030 года.

Быц.3:21: « *Яхве Бог зрабіў для Адама і яго жонкі вопратку са скур і апрануў іх у іх* .

Бог не забывае, што грэх зямных сужэнцаў быў часткай Яго збаўчага праекта, які цяпер прыме прадэманстраваную форму. Пасля граху становіцца даступным боскае прабачэнне ў імя Хрыста, які будзе прынесены ў ахвяру і ўкрыжаваны рымскімі салдатамі. У гэтым дзеянні нявінная істота, свабодная ад усялякіх грахоў, пагодзіцца памерці, каб загладзіць замест іх грахі сваіх адзіных верных выбраннікаў. З самага пачатку Бог забіваў нявінных жывёл, каб іх « *шкуру* » пакрылі галізну Адама і Евы. У гэтым дзеянні Ён замяняе « *справядлівасць* », якую ўяўляе чалавек, на тое, што яго план збаўлення прыпісвае яму праз веру. « *Справядлівасць* », якую ўяўляў чалавек, была толькі падманлівай хлуснёй, і замест яе Бог прыпісвае ім « *адзенне* », якое сімвалізуе « *Сваю сапраўдную справядлівасць* », « *пояс Яго праўды* », які заснаваны на добраахвотнай ахвяры Хрыста і ахвяруючы сваё жыццё дзеля адкуплення тых, хто верна любіць яго.

Быц.3:22: « *Яхве Бог сказаў: вось, чалавек стаў, як адзін з нас, дзеля пазнання добра і зла. Давайце цяпер не дадзім яму выцягнуць руку і ўзяць з дрэва жыцця, і з'есці, і жыць вечна* " .

У Міхале Бог звяртаецца да сваіх добрых анёлаў, якія сталі сведкамі драмы, якая толькі што адбылася на зямлі. Ён сказаў ім: « *Вось, чалавек стаў, як адзін з нас, дзеля пазнання добра і зла* ». За дзень да сваёй смерці Ісус Хрыстос выкарыстае той жа выраз у дачыненні да Юды, здрадніка, які павінен быў аддаць яго рэлігійным габрэям, а потым рымлянам на ўкрыжаванне, гэта ў Евангеллі ад Яна 6:70: « *Ісус адказаў ім: Быў ці не я выбраў вас, дванаццаць? І адзін з вас - дэман!* ". « *Мы* » ў гэтым вершы ператвараецца ў « *вы* » з-за рознага кантэксту, але Божы падыход той самы. Фраза « *адзін з нас* » адносіцца да сатаны, які ўсё яшчэ мае свабодны доступ і перамяшчэнне ў нябесным Царстве Божым сярод усіх анёлаў, створаных на пачатку зямнога стварэння.

Неабходнасць таго, каб чалавек не еў з « *дрэва жыцця* », была патрабаваннем праўды, якую Езус засведчыў у сваіх словах, скіраваных да рымскага прэфекта Понція Пілата. « *Дрэва жыцця* » было вобразам Хрыста Адкупіцеля, і з'есці яго азначала накармаць сябе Яго навукай і ўсёй Яго духоўнай асобай, прыняць Яго як замену і асабістага Збаўцу. Гэта была адзіная ўмова, якая магла апраўдаць спажыванне гэтага « *дрэва жыцця* ». Сіла жыцця была не ў дрэве, а ў тым, каго дрэва сімвалізавала: Хрысце. Акрамя таго, гэтае дрэва абумоўлівала вечнае жыццё, і пасля першароднага граху гэтае вечнае жыццё было назаўжды страчана да канчатковага вяртання Бога ў Хрысце і Міхале. « *Дрэва жыцця* » і іншыя дрэвы могуць знікнуць, як і сад Божы.

Быццё 3:23: « *І Бог ЯХВЭ выгнаў яго з Эдэмскага саду, каб ён мог апрацоўваць зямлю, з якой быў узяты* ».

Усё, што застаецца Стварыцелю, гэта выгнаць з цудоўнага саду чалавечую пару, якая ўтварылася ад першага Адама (слова, якое абазначае

чалавечы від: чырвоны = сангвінік), паказала сябе нявартай сваёй непакорлівасцю. А за садам пачнецца для яго пакутлівае жыццё, у аслабленым фізічна і душэўна целе. Вяртанне на зямлю, якая стала цвёрдай і мяцежнай, нагадае людзям аб іх «прахавым» паходжанні.

Быц.3:24: «*Так ён выгнаў Адама; і ён паставіў на ўсход ад Эдэскага саду херувімаў, якія махаюць палымяным мячом, каб ахоўваць шлях да дрэва жыцця*».

Ужо не Адам ахоўвае сад, але анёлы не пускаюць яго ў яго. Сад у рэшце рэшт знікне крыху раней за патоп, які адбыўся ў 1656 годзе пасля граху Евы і Адама.

У гэтым вершы мы маем карыснае тлумачэнне для вызначэння месцазнаходжання Эдэскага саду. Анёлы-ахоўнікі знаходзяцца «на ўсходзе ад саду», які, такім чынам, знаходзіцца на захадзе ад месца, дзе сышлі Адам і Ева. Меркаваная тэрыторыя, прадстаўленая ў пачатку гэтай главы, адпавядае гэтаму ўдакладненню: Адам і Ева адступаюць у зямлю на поўдзень ад гары Арарат, а забаронены сад знаходзіцца ў зоне «багатых вод» Турцыі каля возера Ван. на захад ад іх пазіцыі.

Быццё 4

Разлука смерцю

Гэты раздзел 4 дазволіць нам лепш зразумець, чаму Богу было неабходна прапанаваць сатане і яго мяцежным дэманам дэманстрацыйную лабараторыю, якая паказвае ступень іх бязбожнасці.

На нябёсах бязбожнасць мела межы, таму што нябесныя істоты не мелі ўлады забіваць адно аднаго; бо ўсе яны на імгненне былі несмяротнымі. Такім чынам, гэтая сітуацыя не дазволіла Богу выявіць высокі ўзровень зла і жорсткасці, на якія былі здольныя яго ворагі. Такім чынам, Зямля была створана з мэтай дапусціць смерць у яе самых жорсткіх формах, якія можа сабе ўявіць розум такой істоты, як Сатана.

Такім чынам, гэтая глава 4, змешчаная пад сімвалічным значэннем гэтай лічбы 4, якая з'яўляецца ўніверсальнасцю, успомніць акалічнасці першых смерцяў зямнога чалавецтва; смерць з'яўляецца сваім асаблівым і унікальным універсальным характарам сярод усіх тварэнняў, створаных Богам. Пасля граху Адама і Евы зямное жыццё было «*відовішчам для свету і для анёлаў*», як сказана ў 1 Кар.4:9, натхнёнага і вернага сведкі Паўла, былога Саўла з Тарса, першага ўпаўнаважанага ганіцеля царква Хрыстова.

Быц.4:1: «*Адам ведаў Еву, жонку сваю; яна зачала і нарадзіла Каіна і сказала: Я стварыла чалавека з дапамогай ЯаНВéН.*

У гэтым вершы Бог адкрывае нам значэнне, якое Ён надае дзеяслоўу «*ведаць*», і гэты пункт мае жыццёва важнае значэнне ў прынцыпе

апраўдання верай, як напісана ў Евангеллі ад Яна 17:3: « *Жыццё вечнае ў тым, што **ведаюць** Цябе. , адзіны праўдзiвы Бог, і Таго, каго Ты паслаў, Ісуса Хрыста* . Пазнаць Бога азначае мець з Ім адносіны любові, духоўныя ў дадзеным выпадку, але цялесныя ў выпадку Адама і Евы. Зноў па гэтай мадэлі першай пары, з гэтай цялеснай любові нарадзілася «дзіця»; добра, «дзіця» таксама павінна адрадіцца ў нашых духоўных адносінах любові, перажытых з Богам. Гэта новае нараджэнне дзякуючы сапраўднаму « веданню » Бога выяўляецца ў Ап. 12: 2-5: « *І была яна цяжарная, і крычала ў родах і ў родах. ... Яна нарадзіла сына, які будзе кіраваць усімі народамі жалезным жазлом. І дзіця яе было ўзята да Бога і да трона Ягонага* ». Дзіця, народжанае Богам, павінна ўзнаўляць характар свайго Айца, але гэта не было ў выпадку з першым сынам, народжаным людзьмі.

Імя Каін азначае набыццё. Гэта імя прадказвае яму плоцкі і зямны лёс, супрацьлегласць духоўнага чалавека, якім будзе яго малодшы брат Авель.

Заўважым, што на гэтым пачатку гісторыі чалавецтва маці, якая нараджае, звязвае Бога з гэтым нараджэннем, бо ўсведамляе, што стварэнне гэтага новага жыцця з'яўляецца следствам цуду, здзейсненага вялікім Богам-стваральнікам ЯНВЭН. У нашы апошнія дні гэта ўжо не так ці рэдка.

Быццё 4:2: « *Яна зноў нарадзіла яго брата Авеля. Авель быў пастухом, а Каін быў араты* ».

Авель азначае дыханне. Больш, чым Каін, дзіця Авель прадстаўлены як копія Адама, які першым атрымаў дыханне лёгкіх ад Бога. Фактычна сваёй смерцю, забіты сваім братам, ён прадстаўляе вобраз Езуса Хрыста, сапраўднага Сына Божага, Збаўцы выбраных, якіх Ён выкупіць сваёй крывёю.

Прафесіі двух братоў пацвярджаюць іх супрацьлегласць. Як Хрыстос, « *Авель быў пастухом* », а як зямны няверуючы матэрыяліст, « *Каін быў араты* ». Гэтыя першыя дзеці чалавечай гісторыі абвясчаюць лёс, прадказаны Богам. І яны прыходзяць, каб паведаміць падрабязную інфармацыю аб яго выратавальным праекце.

Быццё 4:3: « *Праз некаторы час Каін прынёс ахвяру ЯХВЭ з пладоў зямлі;* »

Каін ведае, што Бог існуе, і, каб паказаць яму, што ён хоча ўшаноўваць яго, ён прыносіць яму « *ахвяру з пладоў зямлі* », гэта значыць, рэчы, якія былі створаны яго дзейнасцю. У гэтай ролі ён прымае вобраз мноства яўрэйскіх, хрысціянскіх або мусульманскіх рэлігійных людзей, якія падкрэсліваюць свае добрыя справы, не клапацячыся пра тое, каб даведацца і зразумець, што Бог любіць і чакае ад іх. Падарункі маюць значэнне толькі ў тым выпадку, калі іх шануе чалавек, які іх атрымлівае.

Быццё 4:4: « *і Авель, са свайго боку, зрабіў яе адной з першынцаў свайго статка і іх тлушчу. ЯНВЭН прыхільна глядзеў на Авеля і яго ахвяру;* »

Авель пераймае свайму брату і, дзякуючы сваёй прафесіі пастуха, прыносіць Богу ахвяру « *ад першынцаў статку свайго і ад іх тлушчу* ». Гэта падабаецца Богу, таму што Ён бачыць у ахвяры гэтых « **першародных** »

чаканы і прадказаны вобраз уласнай ахвяры ў Езусе Хрысце. У Адкрыцці 1:5 мы чытаем: «... і ад Езуса Хрыста, вернага сведкі, **першынца з мёртвых і князя цароў зямных!**» Таму, хто любіць нас, хто вызваліў нас ад нашых грахоў сваёй крывёю, ...». Бог бачыць свой выратавальны праект у прапанове Авеля і можа знайсці гэта толькі прыемным.

Быццё 4:5: « *але ён не глядзеў прыхільна на Каіна і яго ахвяру. Каін вельмі раззлаваўся, і яго твар апусціўся.* »

У параўнанні з прапановай Авеля, лагічна, што Бог не праявіў бы асаблівай цікавасці да прапановы Каіна, які гэтак жа лагічна можа быць толькі расчараваны і засмучаны. « *Яго твар апусціўся* », але адзначым, што раздражненне прыводзіць яго да « **моцнага раздражнення** », і гэта ненармальна, таму што такая рэакцыя з'яўляецца плёнам расчараванага гонару. Раздражненне і гонар неўзабаве дадуць больш сур'ёзны плён: забойства яго брата Авеля, прадмета яго рэўнасці.

Быццё 4:6: *І сказаў ЯХВЭ Каіну: Чаго ты злуешся і чаму апусціў твар?* »

Толькі Бог ведае, чаму ён аддаў перавагу прапанове Авеля. Каін можа толькі палічыць рэакцыю Бога несправядлівай, але замест таго, каб злавацца, ён павінен прасіць Бога, каб дазволіў яму зразумець прычыну гэтага, відавочна, несправядлівага выбару. Бог цалкам ведае прыроду Каіна, які несвядома адыгрывае для яго ролю злога слугі Мц.24:48-49: « *Але калі ён злы слуга, які кажа ў сабе: Гаспадар мой марудзіць прыйсці, калі ён пачынае біць таварышаў, калі есць і п'е з п'яніцамі, ...* ». Бог задае яму пытанне, на якое ён дасканала ведае адказ, але зноў жа, робячы гэта, ён дае Каіну магчымасць падзяліцца з ім прычынай яго пакут. Каін застанецца без адказу на гэтыя пытанні, таму Бог перасцерагае яго ад зла, якое ахопіць яго.

Быццё 4:7: « *Калі ты робіш добра, ты падымаеш твар; а калі робіш зло, грэх ляжыць ля дзвярэй, і яго жаданні - для цябе, але ты маеш уладу над ім.* »

Пасля таго, як Ева і Адам паелі і набылі статус д'ябла, «пзнаўшы *добра і зло* », ён зноў з'яўляецца, каб падштурхнуць Каіна забіць свайго брата Авеля. Два выбары, « *добра і зло* », перад ім; « *добра* » прымусіць яго змірыцца і прыняць выбар Бога, нават калі ён яго не разумее. Але выбар « *зла* » прымусіць яго зграшыць супраць Бога, прымусіўшы яго парушыць яго шостую заповедзь: « *Не забівай* »; і не, « *не забівай* », як гэта прадставілі перакладчыкі. Божая заповедзь асуджае злачынствы, а не забойства вінаватых злачынцаў, якое Ён зробіў законным, загадаўшы гэта зрабіць, і ў гэтым выпадку прыход Ісуса Хрыста нічога не змяніў у гэтым справядлівым судзе Божым.

Звярніце ўвагу на форму, у якой Бог гаворыць пра « *грэх* », як калі б ён казаў пра жанчыну, у адпаведнасці з якой Ён сказаў Еве ў Быц.3:16: « *жаданні твае будуць да мужа твайго, а ён будзе ўладарыць над вы* ». Для Бога спакуса « *грахом* » падобная да спакусы жанчыны, якая хоча спакусіць свайго мужа, і ён не павінен дазваляць сабе «панаваць» ні ёй, ні ім. Такім чынам Бог даў чалавеку загад не даць спакусіць сябе « *грахом* », які прадстаўляе жанчына.

Быцц.4:8: « *Аднак Каін гаварыў са сваім братам Авелем; але калі яны былі ў полі, Каін напаў на брата свайго Авеля і забіў яго.* »

Нягледзячы на гэта боскае папярэджанне, прырода Каіна прынясе свой плён. Пасля абмену словамі з Абэлем, Каін, забойца ў сваім духу з самага пачатку, як і яго духоўны бацька, д'ябал, « *кінуўся на брата свайго Авеля і забіў яго* ». Гэты вопыт прадказвае лёс чалавецтва, калі брат будзе забіваць брата, часта з-за свецкай ці рэлігійнай рэўнасці, аж да канца свету.

Быцц.4:9: « *Сказаў Гасподзь Каіну: Дзе твой брат Авель? Ён адказаў: не ведаю; няўжо я вартаўнік брата майго?* »

Як ён сказаў Адаму, які хаваўся ад яго: « *Дзе ты?* », Бог сказаў Каіну: " *Дзе твой брат Авель?* », заўсёды даваць яму магчымасць прызнацца ў сваёй віне. Але па-дурному, таму што ён не можа ігнараваць, што Бог ведае, што ён забіў яго, ён нахабна адказвае « *Я не ведаю* », і з неверагоднай нахабствам, ён у сваю чаргу задае Богу пытанне: « *Я апякун майго брата?* »

Быццё 4:10: « *І сказаў Бог: што ты зрабіў? Голас крыві брата твайго кліча з зямлі да мяне* "»

Бог дае яму свой адказ, які азначае: ты не яго захавальнік, таму што ты яго забойца. Бог добра ведае, што ён зрабіў, і прадстаўляе яму гэта ў карціне: « *Голас крыві брата твайго кліча з зямлі да мяне* ». Гэтая выяўленчая формула, якая надае пралітай крыві голас, які ўсклікае да Бога, будзе выкарыстоўвацца ў Аро.6, каб выклікаць у «5-й ^{пячатцы}» крык мучанікаў, забітых папскімі пераследамі каталіцкай рэлігіі: Аро. 6:9-10: « *Калі Ён адчыніў пятую пячатку, я ўбачыў пад ахвярнікам душы тых, што былі забітыя за слова Божыя і за сведчанне, якое яны далі. Яны закрывалі моцным голасам, кажучы: « Дакуль, Настаўнік святы і праўдзiвы, марудзiш з судом і помстай за нашу кроў тым, хто жыве на зямлі?»* ". Такім чынам, несправядліва пралітая кроў патрабуе помсты вінаватаму. Гэта законная помста прыйдзе, але гэта тое, што Бог захоўвае выключна для Сябе. Ён абвясчае ў Друг.32:35: « *Мае помста і адплата, калі спатыкнецца нага іхняя! Бо дзень іх пагібелі блізка, і тое, што чакае іх, не затрымаецца* ». У Іс.61:2 разам з « *годам ласкі* » « *дзень помсты* » ёсць у праграме месіі Ісуса Хрыста: «... ён паслаў мяне...абвясціць год ласкі *УаНВéН*, і *дзень помсты ад Бога нашага*; *суцешыць усіх засмучаных*; ...". Ніхто не мог зразумець, што « *выданне* » гэтага « *года ласкі* » павінна было аддзяляцца ад « *дня помсты* » на 2000 гадоў.

Такім чынам, памерлыя могуць усклікаць толькі ў памяць Бога, памяць якога неабмежаваная.

Злачынства, здзейсненае Каінам, заслугоўвае справядлівага пакарання.

Быццё 4:11: « *Цяпер ты будзеш пракляты зямлёй, якая адкрыла вусны свае прыняць кроў брата твайго з рукі тваёй.* »

Каін будзе пракляты з зямлі і не будзе забіты. Каб апраўдаць гэтую Божую паблажлівасць, мы павінны прызнаць, што гэта першае злачынства не мела прэцэдэнтаў. Каін не ведаў, што значыць забіваць, і менавіта гнеў, які асляпіў усе развагі, прывёў яго да фатальнай жорсткасці. Цяпер, калі яго

брат памёр, чалавецтва ўжо не зможа сказаць, што яно не ведала, што такое смерць. Закон, устаноўлены Богам у Ехо.21:12, тады ўступіць у сілу: « Той, хто ўдарыць чалавека да смерці, будзе пакараны смерцю ».

У гэтым вершы таксама прысутнічае такі выраз: « зямля, якая адкрыла вусны свае, каб прыняць з тваёй рукі кроў брата твайго ». Бог увасабляе зямлю, даючы ёй рот, які ўбірае кроў, пралітую на ёй. Тады гэтыя вусны гавораць з ёю і нагадваюць пра смяротны ўчынак, які яе апаганіў. Гэтая выява будзе разгледжана ў Друг.26:10: « **Зямля адчыніла вусны свае і праглынула іх разам з Карэем, калі тыя, што сабраліся, памерлі, і агонь зжэр дзевяцьдзесят чалавек: яны служылі народу папярэджаньня.** ». Затым гэта будзе ў Rev.12:16: « **І зямля дапамагла жанчыне, і зямля адчыніла вусны свае і праглынула раку, якую цмок выпусціў з пашчы сваёй** ». « Рака » сімвалізуе французскія каталіцкія манархічныя саюзы, чый спецыяльна створаны ваенны корпус «драконаў» пераследаваў вернікаў-пратэстантаў і гнаўся за імі ў горы краіны. Гэты верш мае дваіны сэнс : пратэстанцкі ўзброены супраціў, потым крывавае Французская рэвалюцыя. У абодвух выпадках выраз « зямля адчыніла вусны свае » паказвае, што яна прымае кроў мноства людзей.

Быцц.4:12: « *Калі ты апрацоўваеш зямлю, яна больш не дасць табе свайго багацця. Будзеш вандроўнік і валацуга на зямлі.* »

Пакаранне Каіна абмежавана зямлёй, якую ён першым апаганіў, праліўшы на яе чалавечую кроў; што чалавек, які першапачаткова быў створаны па вобразу Божаму. З моманту граху ён захоўвае свае характарыстыкі ад Бога, але больш не валодае сваёй дасканалай чысцінёй. Дзейнасць чалавека складалася ў асноўным з вытворчасці ежы шляхам апрацоўкі зямлі. Таму Каіну давядзецца шукаць іншыя спосабы пракарміцца.

Gen.4:13: « *Каін сказаў ЯаНВéН: Маё пакаранне занадта вялікае, каб несці .»*

А гэта значыць: у гэтых умовах лепш я пакончу жыццё самагубствам.

Быццё 4:14: “ *Вось, ты сёння выганяеш мяне з гэтай зямлі; Я буду схаваны ад аблічча Твайго, я буду валацугой і валацугой на зямлі, і хто мяне знойдзе, заб'е мяне* ».

Вось ён цяпер вельмі гаваркі і рэзюмуе сваю сытуацыю як смяротны прысуд.

Быццё 4:15: « *Ягвэ сказаў яму: калі б хто забіў Каіна, Каін адпомсціў бы сем разоў. І даў Гасподзь Каіну знак, каб той, хто яго знойдзе, не забіў яго* ».

Вырашыўшы выратаваць жыццё Каіна па ўжо вядомых прычынах, Бог сказаў яму, што за яго смерць будзе аплачана, « адпомшчана » « сем разоў ». Затым ён згадвае « знак », які абароніць яго. У гэтай ступені Бог прадказвае сімвалічнае значэнне лічбы «сем», якая будзе абазначаць суботу і асвячэнне адпачынку, якое, прадказанае ў канцы тыдняў, знойдзе сваё поўнае выкананне ў сёмым тысячагоддзі Яго збаўчага праекта. Субота будзе знакам прыналежнасці да Бога-стваральніка ў Езэк.20:14-20. А ў Езэк.9 на тых, хто належыць Богу, даецца « знак », каб яны не былі забітыя ў гадзіну

Божай кары. Нарэшце, каб пацвердзіць гэты прынцып абароненага падзелу , у Адкрыцці 7 « знак », « пячатка Бога жывога », прыходзіць, каб « *папячатаць лоб* » слуг Божых, і гэта « *пячатка і знак* » яго суботні дзень сёмы.

Быццё 4:16: « *Тады Каін адышоў ад аблічча ЯХВЭ і жыў у зямлі Нод, на ўсход ад Эдэма* ».

Ужо на ўсход ад Эдэма Адам і Ева сышлі пасля таго, як былі выгнаны з саду Божага. Гэтая зямля тут атрымала назву Нод, што азначае: пакута. Такім чынам, жыццё Каіна будзе пазначана душэўнымі і фізічнымі пакутамі, таму што адхіленне ад аблічча Бога пакідае сляды нават у цвёрдым сэрцы Каіна, які ў 13 вершы, баючыся яго, сказаў: « *Я буду схаваны далёка ад прысутнасці Тваёй* ». твар ».

Быццё 4:17: « *Каін пазнаў жонку сваю; яна зачала і нарадзіла Эноха. Потым ён пабудаваў горад і назваў горад у гонар свайго сына Эноха* ».

Каін стане патрыярхам насельніцтва горада, якому ён дае імя свайму першаму сыну: Энох, што азначае: ініцыяваць , настаўляць, практыкаваць і пачаць выкарыстоўваць рэч. Гэтая назва абагульняе ўсё, што азначаюць гэтыя дзеясловы, і яна трапная, таму што Каін і яго нашчадкі адкрываюць тып грамадства без Бога, якое будзе працягвацца да канца свету.

Быццё 4:18: « *Энох спарадзіў Ірада, Ірад спарадзіў Мехуяэля, Мехуяэль спарадзіў Метушаэля, а Метушаэль спарадзіў Ламеха* . »

Гэтая кароткая генеалогія наўмысна спыняецца на персанажы па імені Ламех, дакладнае значэнне якога застаецца невядомым, але слова з гэтага кораня датычыцца інструкцый, такіх як імя Энох, а таксама паняцця сілы.

Быццё 4:19: « *Ламэх узяў дзвюх жонак: імя адной было Ада, а імя другой Цыла* . »

У гэтым Ламэху мы знаходзім першы знак разрыву з Богам, паводле якога « *пакіне чалавек бацьку свайго і маці сваю, каб прыляпіцца да жонкі сваёй, і будуць двое адным целам* » (гл. Быцц. 2, 24). Але ў Ламеха мужчына прывязваецца да дзвюх жанчын, і трое стануць адной плоццю. Відавочна, што аддзяленне ад Бога поўнае.

Быццё 4:20: « *Ада нарадзіла Явала: ён быў бацькам тых, што жыюць у намётах і каля статак* ».

Джабаль з'яўляецца патрыярхам качавых пастухоў, як і сёння некаторыя арабскія народы.

Быццё 4:21: « *Імя брата ягонага Ювал: ён быў бацькам усіх, што іграюць на арфе і дудцы* . »

Джубал быў патрыярхам усіх музыкаў, якія займаюць важнае месца ў цывілізацыях без Бога, нават сёння, дзе культура, веды і мастацтва з'яўляюцца асновай нашых сучасных грамадстваў.

Быццё 4:22: « *Цыла, са свайго боку, нарадзіла Тувала Каіна, які каваў усе інструменты з медзі і жалеза. Сястра Тубал Каіна была Наама* . »

Гэты верш супярэчыць афіцыйным вучэнням гісторыкаў, якія мяркуюць, што бронзавы век папярэднічаў жалезнаму. Па праўдзе кажучы, паводле Бога, першыя людзі ведалі, як каваць жалеза, і, магчыма, з часоў

самога Адама, таму што ў гэксце не гаворыцца пра Тувал-Каіна, што ён быў бацькам тых, хто куе жалеза. Але гэтыя выяўленыя дэталі дадзены нам, каб мы зразумелі, што цывілізацыя існавала з першых людзей. Іх бязбожная культура была не менш вытанчанай, чым наша сёння.

Быццё 4:23: « *Ламэх сказаў сваім жонкам: Ада і Цыла, паслухайце мой голас! Жанчыны Ламеха, пачуйце слова маё! Я забіў чалавека за сваю рану, і юнака за маю рану.* »

Ламех хваліцца двум сваім жонкам, што забіў чалавека, што прычыніла яму боль на судзе Божым. Але з фанабэрыстасцю і здэкам ён дадае, што забіў яшчэ і маладога чалавека, што пагаршае яго справу на Божым судзе і робіць яго сапраўдным «забойцам» і рэцыдывістам.

Быццё 4:24: « *Каін будзе адпомшчаны сем разоў, і Ламех семдзсят сем разоў.* »

Затым ён высмейвае паблажлівасць, якую Бог праявіў да Каіна. Паколькі пасля забойства чалавека, смерць Каіна павінна была быць адпомшчана «сем разоў», то за забойства мужчыны і юнака Ламех будзе адпомшчаны Богам «семдзсят сем разоў». Мы не можам сабе ўявіць такія агідныя выказванні. І Бог хацеў адкрыць чалавецтву, што яго першыя прадстаўнікі другога пакалення, ад Каіна да сёмага, да Ламеха, дасягнулі найвышэйшага ўзроўню бязбожнасці. І гэта яго дэманстрацыя наступстваў разлукі з ім.

Быццё 4:25: « *Адам яшчэ ведаў сваю жонку; і нарадзіла яна сына і дала яму імя: Сэт, бо, казала яна, Бог даў мне іншае семя замест Авеля, якога забіў Каін.* »

Імя Сэт, якое на іўрыце вымаўляецца як "хет", азначае аснову чалавечага цела. Некаторыя перакладаюць гэта як «эквівалент або рэстытуцыя», але я не змог знайсці абгрунтаванне гэтай прапановы на іўрыце. Таму я захоўваю «аснову цела», таму што Сэт стане каранем або асноўнай асновай вернага роду, які Быццё 6 будзе пазначаць выразам « *сыны Божыя* », пакінуўшы «жанчынам» мяцежных нашчадкаў роду Каіна, які падманвае іх, у апазіцыі, назва « *дачкі чалавечыя* ».

У Сэце Бог сее і выходзіць новае « *насенне* », у якім сёмы нашчадак, іншы Энох, даецца ў якасці прыкладу ў Быццё 5:21-24. Ён меў прывілей трапіць на неба жывым, не прайшоўшы праз смерць, пасля 365 гадоў зямнога жыцця, пражытага ў вернасці Богу-творцу. Гэты Энох добра насіў сваё імя, таму што яго «адукацыя» была на славу Божую, у адрозненне ад яго цёзкі, сына Ламеха, сына Каіна. І абодва, Ламех паўстанец і Энох праведны былі «сёмымі» нашчадкамі свайго роду.

Быццё 4:26: « *Быў таксама ў Сіфа сын, і ён назваў яго Энос. Менавіта тады людзі пачалі называць імя УаНВéН.* »

Энош азначае: чалавек, смяротны, бязбожны. Гэтая назва звязана з момантам, калі людзі пачалі называць імя УаНВéН. Тое, што Бог хоча сказаць нам, злучаючы гэтыя дзве рэчы, гэта тое, што чалавек вернага роду ўсвядоміў бязбожнасць сваёй прыроды, якая да таго ж смяротная. І гэта ўсвядомленне прымусіла яго шукаць свайго Творцу, каб ушанаваць яго і верна аказаць яму пакланенне, якое было яму прыемна.

Быццё 5

Раздзяленне праз асвячэнне

У гэтым раздзеле 5 Бог аб'яднаў род, які заставаўся верным Яму. Я прадстаўляю вам падрабязнае вывучэнне толькі першых вершаў, якія дазваляюць нам зразумець прычыну гэтага пераліку, які ахоплівае час паміж Адамам і знакамітым Ноем.

Быццё 5:1: « *Гэта кніга семені Адамавага. Калі Бог стварыў чалавека, Ён стварыў яго на падабенства Бога* ».

Гэты верш усталёўвае стандарт для спісу імёнаў цытуемых людзей. Усё заснавана на гэтым напаміне: « *Калі Бог стварыў чалавека, Ён стварыў яго на падабенства Божае* ». Таму мы павінны разумець, што чалавек, каб увайсці ў гэты спіс, павінен захаваць сваё « *падабенства Бога* ». Такім чынам, мы можам зразумець, чаму такія важныя імёны, як імя Каіна, не ўваходзяць у гэты спіс. Таму што справа не ў фізічным падабенстве, а ў падабенстве характараў, і раздзел 4 толькі што паказаў нам, што Каін і яго нашчадкі.

Быццё 5:2: « *Ён стварыў мужчыну і жанчыну, дабраславіў іх і назваў іх чалавекам, калі яны былі створаны* ».

Тут таксама напамін аб Божым благаслаўленні мужчыны і жанчыны азначае, што імёны, якія будуць цытавацца, былі дабраслаўлены Богам. Настойлівасць іх стварэння Богам падкрэслівае значэнне, якое Ён надае таму, каб быць прызнаным Богам-стваральнікам, які аддзяляе і асвячае сваіх слуг знакам суботы, а астатнія святкуюцца ў сёмы дзень з усіх іх тыдняў. Захаванне Божага благаслаўлення з асвячэннем суботы і падабенствам Яго характару з'яўляюцца ўмовамі, якія патрабуе Бог, каб чалавек заставаўся годным называцца *чалавекам*. Акрамя гэтых пладоў, чалавек, на яго думку, становіцца больш развітай і адукаванай «жывёлай», чым іншыя віды.

Быццё 5:3: « *Адам, маючы сто трыццаць гадоў, спарадзіў сына на сваё падабенства, паводле свайго вобразу, і даў яму імя: Сіф* ».

Відавочна, што паміж Адамам і Сэтам адсутнічаюць два імёны: імя Каіна (які не належыць да вернага роду) і Авеля (які памёр без нашчадкаў). Такім чынам дэманструецца стандарт бласлаўленага адбору. Тое ж самае будзе адносіцца да ўсіх астатніх згаданых імёнаў.

Быццё 5:4: « *Дзён Адамавых пасля нараджэння Сіфа было восемсот гадоў; і ён спарадзіў сыноў і дачок* ».

Мы павінны разумець, што Адам « *спарадзіў сыноў і дачок* » да нараджэння « *Сэта* » і пасля яго, але яны не выяўлялі веры бацькі або веры «Сэта». Яны далучыліся да «людзей-жывёл», якія былі нявернымі і непаважлівымі да жывога Бога. Такім чынам, сярод усіх, хто нарадзіўся ад яго, пасля смерці Абея, « *Сэт* » быў першым, хто вызначыўся сваёй верай і сваёй вернасцю Богу ЯнНВéН, які стварыў і сфармаваў яго зямнога бацьку.

Іншыя пасля яго, застаючыся ананімнымі, магчыма, рушылі ўслед яго прыкладу, але яны застаюцца ананімнымі, таму што спіс выбраных Богам пабудаваны на пераемнасці першых верных людзей кожнага з прадстаўленых нашчадкаў. Гэта тлумачэнне робіць зразумелым і без таго высокі ўзрост, «130 гадоў» для Адама, калі нарадзіўся яго сын «Сэт». І гэты прынцып прымяняецца да кожнага з абраных, прыведзеных у доўгім спісе, які спыняецца на Ноі, таму што тры яго сыны: Сім, Хам і Яфет не будуць выбранымі, не будучы духоўным падабенствам да яго.

Быцц.5:5: « *Усіх дзён, якія жыў Адам, было дзевяцьсот трыццаць гадоў; потым ён памёр* ».

Я іду непасрэдна да сёмага абранага, якога завуць Энох; Энох, характар якога з'яўляецца абсалютнай супрацьлегласцю Эноху, сыну Каіна.

Gen.5:21: « *Энох, маючы шэсцьдзесят пяць гадоў, спарадзіў Мафусаіла .»*

Быццё 5:22: « *Энох, пасля нараджэння Мафусаіла, хадзіў з Богам трыста гадоў; і ён спарадзіў сыноў і дачок* ».

Быццё 5:23: « *Усіх дзён Эноха было трыста шэсцьдзесят пяць гадоў .»*

Быццё 5:24: « *Энох хадзіў з Богам; потым яго не стала, бо Бог забраў яго* ».

Менавіта гэтым канкрэтным выразам са справы Эноха Бог адкрывае нам гэта: дапатоўныя людзі таксама ўзялі свайго «Ілю» на неба, не прайшоўшы праз смерць. Сапраўды, формула гэтага верша адрозніваецца ад усіх астатніх, якія заканчваюцца, што тычыцца жыцця Адама, словамі « *потым ён памёр* ».

Далей ідзе Мэтушалах, чалавек, які пражыў найдаўжэй на Зямлі, 969 гадоў; затым іншы Ламех з гэтага роду, дабраславёны Богам.

Быццё: 5:28: « *Ламэх, маючы сто восемдзесят два гады, спарадзіў сына* »

Быццё: 5:29: « *Ён даў яму імя Ной, кажучы: Ён суцешыць нас ад нашай стомленасці і цяжкай працы рук нашых, ідучы з гэтай зямлі, якую пракляў ЯХВЭ* ».

Каб зразумець сэнс гэтага верша, вы павінны ведаць, што імя Ной азначае: адпачынак. Ламех, вядома, не ўяўляў сабе, наколькі яго словы спраўдзяцца, таму што ён бачыў « *праклятую зямлю* » толькі з пункту гледжання « *нашай стомленасці і пакутлівай працы нашых рук* », сказаў ён. Але ў часы Ноя Бог знішчыць яго з-за бязбожнасці людзей, якія ён нясе, як гэта дазваляе нам зразумець Быццё 6. Тым не менш, Ламех, бацька Ноя, быў выбраннікам, які, як і нешматлікія выбраннікі свайго часу, павінен быў шкадаваць, бачачы, як злосць людзей вакол іх расце.

Быццё 5:30: « *Пасля нараджэння Ноя Ламех жыў пяцьсот дзевяноста пяць гадоў; і ён спарадзіў сыноў і дачок* »

Быццё 5:31: « *Усіх дзён Ламеха было сямсот семдзесят сем гадоў; потым ён памёр* »

Быццё 5:32: « *Ной, пяцьсот гадоў, спарадзіў Сіма, Хама і Яфета* »

Быццё 6

Раздзялення не атрымліваецца

Быцц.6:1: « *Калі людзі пачалі размнажацца на зямлі і нарадзіліся ў іх дочки, »*

Згодна з урокамі, атрыманымі раней, гэта чалавечае мноства з'яўляецца жывёльнай нормай, якая пагарджае Богам, які, такім чынам, мае важкія прычыны адкідаць іх таксама. Спакушэнне Адама ягонай жонкай Евай распаўсюджанае ва ўсім чалавецтве, і гэта нармальна паводле плоці: дзяўчаты спакушаюць мужчын і атрымліваюць ад іх тое, чаго жадаюць.

Gen.6: 2: « *Сыны Божыя ўбачылі, што дочки чалавечыя прыгожыя, і бралі сабе жонак з усіх, каго выбралі »*

Вось дзе ўсё становіцца складана. **Падзел** паміж асвячонымі і нерэлігійнымі няверуючымі з часам знікае. Асвячоныя, якія тут лагічна называюцца « *сынамі Божымі* », падпадаюць пад спакусу « *дачок чалавечых* » або групы «жывёл». Такім чынам шлюбныя саюзы становяцца прычынай краху жаданага і жаданага Богам падзелу . Менавіта гэты незабыўны вопыт пазней прымусяў яго забараніць сынам Ізраіля браць у жонкі іншаземак. Наколькі трэба выконваць гэтую забарону, паказвае патоп, які ў выніку адбудзецца. З кожнага правіла ёсць выключэнні, таму што некаторыя жанчыны бралі праўдзівага Бога з габрэйскім мужам, як Рут. Небяспека заключаецца не ў тым, што жанчына іншаземка, а ў тым, што яна вядзе « *сына Божлага* » да паганскага адступніцтва, прымушаючы яго прыняць традыцыйную паганскую рэлігію яго паходжання. Больш за тое, супрацьлеглае таксама забаронена, таму што жанчына «дачка Бога» падвяргае сябе смяротнай небяспецы, выходзячы замуж за «сына чалавечага», «жывёл» і фальшывай рэлігіі, што яшчэ больш небяспечна для яе. Бо кожная «жанчына» або «дзяўчынка» ёсць «жанчына» толькі падчас свайго жыцця на зямлі, і выбраныя з іх атрымаюць, як і людзі, бясполае нябеснае цела, падобнае да анёлаў Божых. Вечнасць - гэта унісекс і вобраз характару Ісуса Хрыста, ідэальнай боскай мадэлі.

Праблема шлюбу ўсё яшчэ існуе. Бо той, хто ажэніцца з іншаверцам, сведчыць супраць сваёй веры, правільнай ці няправільнай. Акрамя таго, гэтая акцыя дэманструе абыякавасць да рэлігіі і, такім чынам, да самога Бога. Абраныя павінны любіць Бога больш за ўсё, каб быць годнымі выбару. Аднак саюз з іншаземцам яму не падабаецца, абраны чыноўнік, які заключыў яго, становіцца нявартым абрання, а яго вера становіцца саманадзейнай, ілюзія, якая скончыцца жудасным расчараваннем. Засталося зрабіць канчатковы вылік. Калі сужэнства ўсё яшчэ стварае гэтую праблему, гэта таму, што сучаснае чалавечае грамадства знаходзіцца ў такім жа стане амаральнасці, як і ў часы Ноя. Такім чынам, гэта паведамленне прызначана для нашага апошняга часу, калі хлусня дамінуе ў чалавечых розумах, якія становяцца цалкам закрытымі для боскай «праўды».

З-за яго важнасці для нашых «апошніх часоў» Бог прымусіў мяне нарэшце распрацаваць гэта паведамленне, выяўленае ў гэтым апавяданні ў Кнізе Быцця. Таму што вопыт дапатоўных абраных заключаны ў шчаслівым «*пачатку*» і трагічным «*канцы*» ў вераадступніцтве і мярзоце. Тым не менш, гэты вопыт таксама абагульняе апошнюю царкву ў яе інстытуцыйнай форме «адвентыстаў сёмага дня», бласлаўленую афіцыйна і гістарычна ў 1863 г., але духоўна ў 1873 г., у «*Філадэльфіі*», у Адкр.3:7, для яе «*пачатку*», і «*вырваны*» Ісусам Хрыстом у Адкр.3:14, у «*Лаадыкіі*» ў 1994 г., у яго «*канцы*», з-за яго фармальнай прахалоды і з-за яго саюзу з лагерам экуменічны вораг у 1995 г. Такім чынам, час Божага зацвярджэння гэтай хрысціянскай рэлігійнай установы вызначаецца «*пачаткам і канцом*». Але гэтак жа, як габрэйскі завет быў працягнуты дванаццаццю апосталамі, выбранымі Езусам, так працу адвентыстаў працягваю я і ўсе, хто атрымлівае гэтае прарочае сведчанне і прайгравае справы веры, якія Бог першапачаткова дабраславіў у піянерах адвентызму 1843 г. і 1844. Я падкрэсліваю, што Бог дабраславіў матывы іх веры, а не стандарт іх прароцкіх інтэрпрэтацый, які пазней быў пастаўлены пад сумнеў. Практыка суботы, магчыма, становіцца фармальнай і традыцыйнай, рэштата Божага суда больш не дабраслаўляе нічога, акрамя любові да праўды, адзначанай у Яго выбраных, «*ад пачатку да канца*» або, да сапраўднага слаўнага вяртання Хрыста, прызначанага для апошні раз вясной 2030 года.

Прадстаўляючы сябе ў Ап.1:8 як «*альфу і амегу*», Ісус Хрыстос адкрывае нам ключ да разумення структуры і аспекту, у якім Ён адкрывае нам праз усю Біблію, свой «*суд*», які заўсёды заснаваны на назіранні за сітуацыяй «*пачатку*» і таго, што з'яўляецца ў «*канцы*», жыцця, саюза або царквы. Гэты прынцып з'яўляецца ў Дан.5, дзе словы, напісаныя Богам на сцяне, «*пралічаны, пралічаны*», а затым «*узвашаны і падзелены*», азначаюць «*пачатак*» жыцця караля Валтасара і час яго «*канца*». Такім чынам Бог пацвярджае, што Яго суд грунтуецца на пастаянным кантролі над суб'ектам, якога судзяць. Ён быў пад яго назіраннем ад свайго «*пачатку*», або «*альфы*», да свайго «*канца*», яго «*амегі*».

У кнізе Адкрыцця і ў тэмах лістоў, адрасаваных «*сямі Цэрквам*», той самы прынцып фіксуе «*пачатак і канец*» усіх адпаведных «*Цэркваў*». Папершае, мы знаходзім апостальскі Касцёл, слаўны «*пачатак*» якога ўзгадваецца ў пасланні, перададзеным у «*Эфес*», і ў якім яго «*канец*» ставіць яго пад пагрозу адабрання Духа Божага з-за недахопу руплівасці. На шчасце, паведамленне, прамоўленае ў «*Смірне*» перад 303 г., сведчыць, што заклік Хрыста да пакаяння будзе пачуты дзеля хвалы Божай. Затым Рымская папска-каталіцкая царква пачынаецца ў «*Пергаме*» ў 538 годзе і заканчваецца ў «*Тыятыры*», у часы пратэстанцкай Рэфармацыі, але асабліва афіцыйна ў момант смерці папы Пія 6, які знаходзіўся ў турме ў Валенсіі, у маім горадзе, у Францыі, у 1799 г. Затым ідзе выпадак з пратэстанцкай верай, ухваленне якой Богам таксама абмежавана ў часе. Яе «*пачатак*» згадваецца ў «*Тыятыры*», а «*канец*» раскрываецца ў «*Сардах*» у 1843 г. з-за практыкі нядзелі, успадкаванай ад рымскай рэлігіі. Езус не можа быць больш ясным, яго паведамленне «*ты памёр*» не выклікае

блытаніны. І, па-трэцяе, у раздзеле « *Філадэльфія і Лаадыкія* » выпадак інстытуцыйнага адвентызму, які мы бачылі раней, закрывае тэму пасланьняў, адрасаваных « *сямі цэрквам* », і часу эпох, якія яны сімвалізуюць.

Адкрываючы нам сёння, як Ён ацэньваў рэчы, якія ўжо здзейсніліся, і ад « *пачатку* », як Быццё, Бог дае нам ключы, каб зразумець, як Ён ацэньвае факты і цэрквы ў наш час. « *Суд* », які вынікае з нашага даследавання, такім чынам нясе « *пячатку* » Духа сваёй боскасці.

Gen.6:3: « *Тады ЯХВЭГ сказаў: Мой дух не будзе заставацца ў чалавеку вечно, таму што чалавек ёсць цела, і яго дні будуць сто дваццаць гадоў.* »

Менш чым за 10 гадоў да вяртання Хрыста гэта пасланне сёння набывае дзіўную актуальнасць. Дух жыцця, дадзены Богам, « *не будзе заставацца ў чалавеку вечно, бо чалавек ёсць цела, і дзён яго будзе сто дваццаць-дзесяць гадоў* ». На самай справе, гэта было не тое значэнне, якое Бог надаў яго словам. Зразумейце мяне і зразумейце Яго: Бог не адмаўляецца ад свайго шасцітысячагадовага праекту паклікання і выбару выбраных. Яго праблема заключаецца ў велізарнай працягласці жыцця, якую ён аддаў дапатопным людзям, пачынаючы з Адама, які памёр ва ўзросце 930 гадоў, пасля яго іншы Матушкела пражыве 969 гадоў. Калі гэта 930 гадоў вернасці, гэта цяжка і нават прыемна Богу, але калі гэта пыхлівы і агідны Ламех, Бог мяркуе, што вытрымаць яго ў сярэднім 120 гадоў будзе больш чым дастаткова. Гэтую трактоўку пацвярджае гісторыя, бо пасля заканчэння патопу працягласць чалавечага жыцця ў наш час скарацілася ў сярэднім да 80 гадоў.

Быццё 6:4: « *Веліканы былі на зямлі ў тых дні, а таксама пасля таго, як сыны Божыя прыйшлі да дачок чалавечых, і яны нарадзілі ім дзяцей: гэта героі, якія былі вядомыя ў старажытнасці.* »

Мне прыйшлося дадаць з яўрэйскага тэксту дакладнасць « *і таксама* », таму што сэнс паведамлення трансфармуецца. Бог адкрывае нам, што яго першае дапатопае тварэнне было гіганцкага стандарту, сам Адам павінен быў мець вышыню прыблізна 4 ці 5 метраў. Кіраванне зямной паверхняй змяняецца і скарачаецца. Адзін крок гэтых « *гігантаў* » каштаваў пяці нашых, і яму трэба было атрымаць з зямлі ў пяць разоў больш ежы, чым сёння чалавеку. Таму першапачатковая зямля была хутка заселена і заселена ўсёй яе паверхняй. Дакладнасць « *і таксама* » вучыць нас, што гэты стандарт « *гігантаў* » не быў зменены саюзамі асвячоных і адрынутых, « *сыноў Божых* » і « *дачок чалавечых* ». Такім чынам, Ной сам быў гігантам ад 4 да 5 метраў, а таксама яго дзеці і іх жонкі. У часы Майсея гэтыя дапатопныя штандары ўсё яшчэ знаходзіліся ў зямлі Ханаан, і менавіта гэтыя гіганты, «Анакімы», напалохалі габрэйскіх шпіёнаў, пасланых у зямлю.

Быццё 6:5: « *Гасподзь убачыў, што вялікае зло людзей на зямлі, і што ўсе думкі сэрца іх штодня былі толькі да зла.* »

Такое назіранне робіць яго рапэнне зразумелым. Я нагадваю вам, што ён стварыў зямлю і чалавека, каб выявіць гэтую бязбожнасць, схаваную ў думках яго нябесных і зямных стварэнняў. Такім чынам, жаданая

дэманстрацыя была атрымана, бо « ўсе думкі іх сэрцаў кожны дзень былі накіраваны толькі на зло ».

Gen.6:6: « Яхвэ пакаяўся, што стварыў чалавека на зямлі, і засмуціўся ў сэрцы сваім ».

Ведаць загадзя, што адбудзецца, - гэта адно, але адчуваць гэта ў выкананні - іншае. Сутыкнуўшыся з рэчаіснасцю пануючага зла, у святомасці Бога можа на імгненне ўзнікнуць думка аб пакаянні, а дакладней, аб жалі, настолькі вялікае Яго цяжарнае перад абліччам гэтай маральнай катастрофы.

Быццё 6:7: « *І сказаў Гасподзь: Я вынішчу з твару зямлі чалавека, якога Я стварыў, ад чалавека да быдла, і ад паўзуноў, і ад птушак нябесных; бо я раскайваюся ў тым, што зрабіў іх* ».

Непасрэдна перад патопам Бог адзначае трыумф сатаны і яго дэману на зямлі і яе жыхарах. Для яго выпрабаванне было жудасным, але ён атрымаў дэманстрацыю, якую хацеў атрымаць. Засталося толькі знішчыць гэтую першую форму жыцця, у якой людзі жывуць занадта доўга і занадта магутныя ў гіганцкіх памерах. Наземныя жывёлы, блізкія да чалавека, такія як быдла, рэптыліі і нябесныя птушкі, павінны знікнуць разам з імі назаўжды.

Быццё.6:8: « *Але Ной знайшоў ласку у вачах ЯаНWeН* ».

І, паводле Ezé.14, ён быў адзіным, хто знайшоў ласку перад Богам, яго дзеці і іх жонкі не былі вартыя выратавання.

Быццё.6:9: « *Гэта насеньне Ноева. Ной быў **справядлівым і сумленным чалавекам** у свой час; Ной хадзіў з Богам* ».

Бог прызнаў Ноя « *справядлівым і справядлівым* ». І як праведнаму Эноху перад ім, Бог прыпісвае яму « *хаджэнне* » з ім.

Быццё 6:10: « *Ной спарадзіў трох сыноў: Сіма, Хама і Яфета* ».

Ва ўзросце 500 гадоў, паводле Быцця 5:22, « *Ной спарадзіў трох сыноў: Сіма, Хама і Яфета* ». Гэтыя сыны вырастуць, стануць мужчынамі і возьмуць жонак. Такім чынам, Ною будуць дапамагаць і дапамагаць яго сыны, калі яму трэба будзе пабудаваць каўчэг. Паміж момантам іх нараджэння і патопам пройдзе 100 гадоў. Гэта даказвае, што «120 гадоў» у вершы 3 не тычацца часу, адведзенага яму на завяршэнне будаўніцтва.

Быццё 6:11: « *Зямля была сапсаваная перад Богам, зямля была поўная гвалту* ».

Карупцыя не абавязкова гвалтоўная, але калі гвалт яе пазначае і характарызуе, пакуты любячага Бога становяцца моцнымі і невыноснымі. Гэты гвалт, які дасягнуў свайго піку, мае той тып, якім выхваляўся Ламех у Быцц.4:23: « *Я забіў чалавека за рану маю і юнака за рану маю* ».

Быццё.6:12: « *І зірнуў Бог на зямлю, і вось, яна была сапсаваная; бо ўсякая плоць скрывіла дарогу сваю на зямлі* ».

Менш чым праз 10 гадоў Бог зноў паглядзіць на зямлю і знойдзе яе ў такім жа стане, як падчас патопу, « *кожная плоць сапсавала дарогу сваю* ». Але вы павінны разумець, што Бог мае на ўвазе, калі кажа пра карупцыю. Таму што, калі спасылка на гэтае слова - чалавек, адказаў гэтак жа шмат, як і меркаванняў на гэтую тэму. З Богам-Творцам адказ просты і дакладны. Ён

назвае разбэшчанасцю ўсе вычварэнствы, якія мужчына і жанчына ўносяць у парадак і правілы, якія ён усталяваў: у разбэшчанасці мужчына больш не бярэ на сябе ролю мужчыны, а жанчына — яе ролі жанчыны. Выпадак Ламеха, двоежэнца, нашчадка Каіна, з'яўляецца прыкладам, таму што боская норма кажа яму: « *пакіне чалавек бацьку свайго і маці сваю, каб прыляпіцца да жонкі сваёй* ». Знешні выгляд іх будовы цела паказвае ролі мужчыны і жанчыны. Але каб лепш зразумець ролю таго, што дадзена як « *дапамога* » Адаму, нам дае адказ яго сімвалічны вобраз Касцёла Хрыста. Якую « *дапамогу* » Хрысту можа аказаць Касцёл? Яго роля заключаецца ў павелічэнні колькасці выбраных выратаваных і згоды пакутаваць за яго. Тое самае і для жанчыны, дадзенай Адаму. Пазбаўленая мускульнай сілы Адама, яе роля складаецца ў тым, каб нараджаць і выхоўваць сваіх дзяцей, пакуль яны ў сваю чаргу не заснуюць сям'ю, і такім чынам зямля будзе населена, у адпаведнасці з загадам Бога ў Быц.1:28: « *І дабраславіў іх Бог. , і Бог сказаў ім: пладзіцеся і множцеся, і напайце зямлю, і валодайце ёю ; і пануйце над рыбамі марскімі, і над птушкамі нябеснымі, і над усімі жывымі істотамі, якія рухаюцца па зямлі* ». У сваім вычварэнстве сучаснае жыццё адварнула ад гэтай нормы. Канцэнтраванае гарадское жыццё і занятасць у прамысловасці разам стваралі пастаянна ўзрастаючую патрэбу ў грошах. Гэта прымусіла жанчын адмовіцца ад ролі маці і працаваць на заводах або ў крамах. Дрэнна выхаваныя дзеці сталі капрызнымі і патрабавальнымі і прыносяць плён гвалту ў 2021 годзе, і яны цалкам адпавядаюць апісанню, якое даў Павел Цімафею ў 2 Цім.3:1 да 9. Я заклікаю вас знайсці час, каб прачытаць , з усёй увагай, якую яны заслугоўваюць, у поўнай меры, два пасланні, якія ён адрасуе Цімафею, каб знайсці ў гэтых лістах стандарты, устаноўленыя Богам, з самага пачатку, ведаючы, што ён не змяняецца і не зменіцца да свайго вяртання да славы вясной 2030 года.

Быццё 6:13: « *І сказаў Бог Ною: канец усякай плоці прызначаны Мною; бо яны напоўнілі зямлю гвалтам; вось, Я вынішчу іх разам з зямлёю* ».

Калі зло ўсталявалася незваротна, знішчэнне жыхароў зямлі застаецца адзіным, што можа зрабіць Бог. Бог дае ведаць свайму адзінаму зямному сябру пра свой жудасны праект, таму што яго рашэнне было прынята і канчаткова вырашана. Мы павінны адзначыць асаблівы лёс, які Бог надзяляе Эноха, адзінага, хто ўваходзіць у вечнасць, не прайшоўшы праз смерць, і Ноя, адзінага чалавека, прызнанага вартым перажыць знішчальны патап. Бо ў ягоных словах Бог кажа: « *Яны маюць ...* » і « *Я знішчу іх* ». Паколькі Ной заставаўся верным, Божае рашэнне не закранула яго.

Быц.6:14: « *Зрабі сабе каўчэг з хвойнага дрэва; раскладзеш гэты каўчэг на клеткі і пакрыеш яго смалою знутры і звонку* ».

Ной павінен выжыць, і не ён адзін, таму што Бог хоча, каб жыццё яго тварэння працягвалася да канца 6000 гадоў адбору яго праекта. Каб захаваць выбранае жыццё падчас патапу, трэба будзе пабудаваць плавучы каўчэг. Бог дае свае ўказанні Ною. У ім будзе выкарыстоўвацца водатрывалая драўніна іглічных парод, а арка будзе зроблена воданепранікальнай з дапамогай пакрыцця смалой, смалой хвоі або піхты. Ён будзе будаваць клеткі так, каб кожны від жыў асобна, каб пазбегнуць стрэсавых

канфрантацый для жывёл на борце. Знаходжанне ў каўчэгу будзе доўжыцца цэлы год, але кіруе працай Бог, для Якога няма нічога немагчымага.

Быццё 6:15: « *Вось як зробіш: каўчэг будзе трыста локцяў у даўжыню, пяцьдзесят локцяў у шырыню і трыццаць локцяў у вышыню* ».

Калі б « *локаць* » быў памерам гіганта, ён мог бы ў пяць разоў перавышаць габрэйскі, які складаў прыблізна 55 см. Бог адкрыў гэтыя памеры ў стандарце, вядомым габрэям і Майсею, якія атрымалі гэты аповед ад Бога. Такім чынам, пабудаваная арка мела 165 м у даўжыню, 27,5 м у шырыню і 16,5 м у вышыню. Таму арка ў форме прамавугольнай скрынкі мела вялікі памер, але яна была пабудавана людзьмі, чый памер быў блізкі да яе. Таму што мы знаходзім, для яго вышыні, тры паверхі прыкладна пяць метраў для мужчын, якія самі вымяраецца ад 4 да 5 метраў у вышыню.

Быццё 6:16: « *Зрабі **акно** для каўчэга, якое зменшы да **локця** наверх; паставіш **дзверы** з боку каўчэга; і вы пабудуеце ніжні паверх, другі і трэці .* »

Згодна з гэтым апісаннем, адзіныя « *дзверы* » каўчэга размяшчаліся на ўзроўні першага паверха « *з боку каўчэга* ». Каўчэг быў цалкам зачынены, і пад дахам трэцяга ўзроўню, адзінае акно вышынёй і шырынёй 55 см павінна было заставацца зачыненым да канца патопу, паводле Быцця 8:6. Насельнікі каўчэга жылі ў цемры і штучным святле алейных лямпаў на працягу ўсяго патопу.

Быццё 6:17: « *І навяду на зямлю потоп водны, каб знішчыць усякую плоць, якая мае дыханне жыцця пад небам; усё на зямлі загіне* ».

Бог хоча пакінуць разам з гэтым знішчэннем паведамленне папярэджання людзям, якія зноў засяляць зямлю пасля патопу і да вяртання ў славе Ісуса Хрыста ў канцы 6000 гадоў чароўнага праекта. Усё жывое знікне са сваёй дапатопнай нормай. Таму што пасля патопу Бог паступова зменшыць памеры жывых істот, людзей і жывёл, да памераў афрыканскіх пігмеяў.

Быццё 6:18: « *Але Я ўстанаўлю завет Мой з вамі; увайдзеш у каўчэг ты і сыны твае, жонка твая і жонкі сыноў тваіх з табою .* »

Ёсць восем з гэтых тых, хто выжыў пасля будучага патопу, але сем з іх атрымалі выключную карысць ад асаблівага і індыўдуальнага дабраслаўлення Ноя. Доказ з'яўляецца ў Ез.14:19-20, дзе Бог кажа: « *Ці калі Я пашлю пошасць на гэтую зямлю і вылью на яе лютасць Маю праз смяротнасць, каб знішчыць з яе чалавека і жывёлу, і будзе сярод іх **Ной**, Данііл і Ёў, я жыву! кажа Гасподзь Бог, **яны не хацелі ўратаваць ні сыноў, ні дачок, але сваёй праведнасцю ўратавалі б душы свае*** ». Яны будуць карысныя для паўторнага засялення зямлі, але не будучы духоўнага ўзроўню Ноя, яны прыносяць у новы свет сваю недасканаласць, якая не зойме шмат часу, каб прынесці свае дрэнныя плады.

Быццё 6:19: « *З усіх жывых істот, з усякай плоці ўвядзеш у каўчэг па двое з усіх відаў, каб яны засталіся жывымі з табою: будзе адзін мужчынскі пол і адна жанчына* ».

Адна пара на від « *усяго, што жыве* » - проста норма, неабходная для размнажэння, гэта будуць адзіныя выжывальныя з роду наземных жывёл.

Быц.6:20: « З птушак паводле роду іх, і з быдла паводле роду іх, і з усіх паўзуноў зямных паводле роду іх, па двое прыйдуць да цябе, каб ты захаваў іх жыццё ».

У гэтым вершы, у сваім пералічэнні, Бог не згадвае дзікіх жывёл, але яны будуць згаданыя як узятыя на борт каўчэга ў Быц.7:14.

Быц.6:21: « А ты вазьмі ўсю ежу, якую ядуць, і схавай яе пры сабе, каб яна была ежай табе і ім ».

Ежа, неабходная для кармлення васьмі чалавек на працягу года, і ўсе ўзятыя на борт жывёлы павінны былі займаць вялікае месца ў каўчэгу.

Быццё 6:22: « Вось што зрабіў Ной: ён выканаў усё, што загадаў яму Бог ».

Верна і пры падтрымцы Бога Ной і яго сыны выканалі даручанае ім Богам заданне. І тут трэба памятаць, што зямля - гэта адзіны кантынент, абрашаны толькі рэкамі і рэкамі. У раёне гары Арарат, дзе жывуць Ной і яго сыны, ёсць толькі раўніна і няма мора, таму яго сучаснікі бачаць, як Ной будзе пльвучую пабудову пасярод бязморскага кантынента і абразы, якімі яны павінны былі абсыпаць невялікую групу, бласлаўнёную Богам. Але насмешнікі хутка перастануць здэкавацца над выбраннікам і патонуць у водах патапу, у які не хацелі верыць.

Быццё 7

Канчатковае аддзяленне паводкі

Быц.7:1: « Скажаў Гасподзь Ною: Увайдзі ў каўчэг ты і ўвесь дом твой; бо я бачыў цябе **перад** сабою сярод гэтага роду . »

Надыходзіць момант ісціны і адбываецца канчатковае **аддзяленне** стварэння. « Увайшоўшы ў каўчэг », жыццё Ноя і яго сям'і будзе выратавана. Існуе сувязь паміж словам « каўчэг » і « праведнасцю », якую Бог прыпісвае Ною. Гэтая сувязь праходзіць праз будучы « каўчэг сведчання », які будзе святым куфрам, які змяшчае « справядлівасць » Бога, выражаную ў выглядзе дзвюх табліц, на якіх яго пальцам будуць выгравіраваныя яго « **дзесяць заповедзяў** ». У гэтым параўнанні Ной і яго таварышы паказаны роўнымі ў той ступені, у якой усе яны выйграюць ад выратавання пры ўваходзе ў каўчэг, нават калі Ной адзіны, хто варты атаясамлення з гэтым боскім законам, як паказвае боская дакладнасць: " **Я бачыў ты маеш рацыю .** » Такім чынам, Ной цалкам адпавядаў боскаму закону, якому ўжо навучылі яго дапатоўных слуг.

Быц.7:2: « Вазьмі сабе сем пар усіх чыстых жывёл, самца і самку яго; пара жывёл, якія не з'яўляюцца чыстымі, самец і яго самка; »

Мы знаходзімся ў дапатоўным кантэксце, і Бог выклікае адрозненне паміж жывёламі, класіфікаванымі як « чыстыя і нячыстыя ». Такім чынам, гэты стандарт такі ж стары, як стварэнне зямлі, і ў кнізе Лявіт 11 Бог толькі нагадаў гэтыя стандарты, якія ён усталяваў з самага пачатку. Такім чынам, у

Бога, як і ў « суботы », ёсць важкія падставы патрабаваць ад сваіх абраных у нашы дні павагі да таго, што праслаўляе ўсталяваны ім парадак для чалавека. Выбіраючы « сем чыстых пар » для аднаго « нячыстага », Бог паказвае сваю перавагу чысціні, якую пазначае сваёй «пячаткай», лічбай «7» асвячэння часу Яго зямнога праекта.

Быццё 7:3: « сем пар птушак нябесных, мужчынскага і жаночага полу, каб захаваць расу сваю на ўсёй зямлі ».

Дзякуючы вобразу анельскага нябеснага жыцця, « сем пар » « птушак нябесных » таксама захаваны.

Быццё 7:4: « Яшчэ сем дзён, і пашлю дождж на зямлю сорок дзён і сорок начэй, і знішчу з твару зямлі ўсё стварэнне, якое Я стварыў ».

Лічба « сем » (7) дагэтуль згадваецца, абазначаючы « сем дзён », якія **аддзяляюць** момант ўваходу жывёл і людзей у каўчэг ад першых вадаспадаў. Бог выкліча бесперапынны дождж на працягу « 40 дзён і 40 начэй ». Гэтая лічба "40" - гэтая лічба тэсту. Гэта будзе тычыцца « 40 дзён » адпраўкі габрэйскіх шпіёнаў у зямлю Ханаан і « 40 гадоў » жыцця і смерці ў пустыні ў выніку іх адмовы ўвайсці ў зямлю, населеную гігантамі. І прыступаючы да свайго зямнога служэння, Ісус будзе аддадзены ў спакусу д'ябла пасля « 40 дзён і 40 начэй » посту. Таксама будзе « 40 дзён » паміж уваскрасеннем Хрыста і спасланнем Святога Духа ў Пяцідзсятніцу.

Для Бога мэта гэтага праліўнога дажджу - знішчыць « стварэнняў, якіх Ён стварыў ». Такім чынам ён нагадвае, што як Бог-стваральнік, Яму належыць жыццё ўсіх Яго стварэнняў, каб выратаваць іх ці знішчыць. Ён хоча даць будучым пакаленням горкі ўрок, які яны не павінны забываць.

Gen.7:5: « Ной выканаў усё, што загадаў яму ЯХВЭ ».

Верны і паслухмяны, Ной не расчараваў Бога і выканаў усё, што ён яму загадаў.

Быццё 7:6: « Ною было шэсцьсот гадоў, калі на зямлю прыйшоў патап . »

Іншыя падрабязнасці пра час будуць дадзены, але ўжо гэты верш змяшчае патап у 600-м ^{годзе} жыцця Ноя. З моманту нараджэння першынца ў яго 500- ^{годзе} прайшло 100 гадоў.

Быццё 7:7: « І ўвайшоў Ной у каўчэг з сынамі сваімі, жонкай і жонкамі сыноў сваіх, каб выратавацца ад водаў патапу ».

Ад паводкі ўцякуць толькі восем чалавек.

Быццё 7:8: « Паміж жывёламі чыстымі і жывёламі нячыстымі, птушкамі і ўсім, што рухаецца на зямлі, »

Бог сцвярдзальны. Увайдзіце ў каўчэг, пару « ўсё, што рухаецца на зямлі », каб выратавацца. Але якой « зямлі », дапатоўнай ці пасляпатоўнай? Цяперашні час дзеяслова « рухаецца » паказвае на пасляпатоўную зямлю часоў Майсея, да якой Бог звяртаецца ў сваёй гісторыі. Гэтая тонкасць можа апраўдаць адмову і поўнае знішчэнне некаторых жажлівых відаў, непажаданых на адноўленай зямлі, калі яны існавалі да патапу.

Быц.7:9: « ён увайшоў у каўчэг з Ноем, па двое, мужчына і жанчына, як Бог загадаў Ною »

Гэты прынцып датычыцца жывёл, але таксама трох чалавечых пар, утвораных трыма яго сынамі і іх жонкамі, а таксама яго ўласнай пары, якая тычыцца яго і яго жонкі. Божы выбар выбраць толькі пары паказвае нам ролю, якую Бог даручыць ім: размнажацца і размнажацца.

Быццё 7:10: « *Праз сем дзён воды патапу былі на зямлі .»*

Згодна з гэтым удакладненнем, уваход у каўчэг адбыўся ў дзесяты дзень другога месяца 600-га года жыцця Ноя, гэта значыць за 7 дзён да 17-га . паказана ў наступным вершы 11. Менавіта ў гэты дзесяты дзень сам Бог зачыніў « *дзверы* » каўчэга для ўсіх, хто ў ім знаходзіўся, у адпаведнасці з дакладнасцю, прыведзенай у вершы 16 гэтага раздзела 7.

Быццё 7:11: « *На шасцісотым годзе жыцця Ноя, на другім месяцы, на сямнаццаты дзень месяца, у той дзень вырваліся ўсе крыніцы вялікай безданы, і выліліся вароты нябесныя. адкрыты* »

Бог выбраў « *сямнаццаты дзень другога месяца* » 600-га года Ноя, каб « *адчыніць вокны нябесныя* ». Лічба 17 сімвалізуе суд у сваім лічбавым кодзе Бібліі і яе прароцтваў.

Разлік, зроблены паслядоўнасцю абраных Быцця 6, змяшчае патап у 1656 г., з моманту граху Евы і Адама, гэта значыць за 4345 гадоў да вясны 6001 года канца свету, які адбудзецца ў нашага звычайнага календара вясной 2030 г. і за 2345 гадоў да адкупленчай смерці Ісуса Хрыста, якая адбылася 3 красавіка 30 г. па нашым ілжывым і зманлівым чалавечым календары.

Наступнае тлумачэнне будзе адноўлена ў Быц.8:2. Спасылаючыся на дапаўняльную ролю « *крыніц безданы* », у гэтым вершы Бог адкрывае нам, што патап быў выкліканы не толькі дажджом, які ішоў з неба. Ведаючы, што « *бездань* » азначае зямлю, цалкам пакрытую вадой з першага дня стварэння, яе « *крыніцы* » мяркуюць павышэнне ўзроўню вады, выкліканае самім морам. Гэта з'ява ўзнікае ў выніку мадыфікацыі ўзроўню дна акіяна, які, падымаючыся ўверх, павышае ўзровень вады, пакуль не дасягне ўзроўню, які пакрываў усю зямлю ў першы дзень. Менавіта праз апусканне безданы ў акіянаў сухая зямля выйшла з вады на 3-і дзень, і менавіта праз адваротнае дзеянне суша была пакрыта водамі патапу. Дождж, які называюць « *варотамі нябеснымі* », быў толькі карысным, каб паказаць, што пакаранне прыйшло з нябёсаў, ад нябеснага Бога. Пазней гэты вобраз « *нябеснага замка* » возьме на сябе супрацьлеглую ролю дабраслаўленняў, якія паходзяць ад таго ж нябеснага Бога.

Быц.7:12: « *Дождж ішоў на зямлю сорак дзён і сорак начэй* ».

Гэтая з'ява павінна была здзівіць няверуючых грэшнікаў. Тым больш што да гэтай паводкі дажджу не было. Дапатоўная зямля абрашалася і палівалася сваімі ручаямі і рэкамі; таму дождж не спатрэбіўся, яго замяняла ранішняя раса. І гэта тлумачыць, чаму няверуючым было цяжка паверыць у патап, абвешчаны Ноем, як на словах, так і на справе, бо ён пабудаваў каўчэг на сухой зямлі.

Час « *40 дзён і 40 начэй* » прадугледжвае час суда. У сваю чаргу, плоцкі Ізраіль, толькі што выйшаў з Егіпта, будзе выпрабаваны падчас адсутнасці Майсея, якога Бог трымаў з ім у гэты перыяд. У выніку атрымаецца «залатое цяля», расплаўленае па згодзе Аарона, цялеснага брата

Майсея. Затым будуць « 40 дзён і 40 начэй » вывучэння зямлі Ханаанскай, у выніку чаго людзі адмовяцца ўвайсці ў яе з-за гігантаў, якія насыляюць яе. У сваю чаргу, Ісус будзе выпрабаваны на працягу « 40 дзён і 40 начэй », але на гэты раз, хоць і аслаблены гэтым доўгім постаем, ён будзе супрацьстаяць д'яблу, які будзе спакушаць яго і ў выніку пакіне яго, не атрымаўшы перамогі. Для Езуса гэта зрабіла магчымым і законным яго зямное служэнне.

Быццё 7:13: « У той жа дзень Ной, Сім, Хам і Яфет, сыны Ноя, увайшлі ў каўчэг, жонка Ноя і жонкі трох сыноў ягоных з імі :

У гэтым вершы падкрэсліваецца выбар абодвух полаў чалавечых зямных стварэнняў. Кожнага мужчыну суправаджае « памочніца », жанчына, якую называюць « жонкай ». Такім чынам кожная пара прадстаўляе сябе ў вобразе Хрыста і Яго Касцёла, «Яго дапамогі», Яго Абранніка, якога Ён збавіць. Бо сховішча «каўчэга» — гэта першы вобраз збаўлення, які ён адкрые людзям.

Быццё 7:14: « Яны, і ўсе жывёлы паводле роду іх, усякае быдла паводле роду іх, усе паўзуны, што поўзаюць на зямлі паводле роду іх, усе птушкі паводле роду іх, усе маленькія птушкі, усё, што мае крылы .

Націскаючы на слова « від », Бог нагадвае законы сваёй прыроды, якія чалавецтва ў наш апошні час атрымлівае задавальненне ад таго, каб аспрэчваць, парушаць і ставіць пад сумненне жывёл і нават чалавецтва. Не можа быць большага абаронцы чысціні роду, чым ён. І ён патрабуе ад сваіх абраных, каб яны падзялялі яго боскае меркаванне на гэты конт, таму што дасканаласць яго першапачатковага стварэння была ў гэтай чысціні і гэтым абсалютным падзеле відаў.

як царства д'ябла, якога ў Эфес. 2:2.

Быццё 7:15: « Яны ўвайшлі ў каўчэг да Ноя, па двое, з усякай плоці, якая мела дыханне жыцця .»

Кожная пара, абраная Богам, **аддзяляецца** ад сабе падобных, каб жыццё яе працягвалася пасля патопу. У гэтым канчатковым **падзеле** Бог уводзіць у дзеянне прынцып двух шляхоў, якія Ён ставіць перад свабодным выбарам чалавека: шлях дабра вядзе да жыцця, а шлях зла вядзе да смерці.

Быццё 7:16: « І ўвайшлі мужчына і жанчына з усякай плоці, як загадаў Бог Ною. Тады ЯНВЭН зачыніў яму дзверы . »

Мэта размнажэння « віду » пацвярджаецца тут згадкай « *самец і самка* ».

Вось дзеянне, якое надае гэтаму досведу ўсю яго важнасць і яго прароцкі характар канца часу боскай ласкі: « *Тады ЯХВЭХ зачыніў перад ім дзверы* ». Гэта момант, калі лёс жыцця і смерці **разыходзяцца** без магчымых змен. Так будзе і ў 2029 годзе, калі тыя, хто выжыў, зробіць выбар, ушаноўваць Бога і яго сёмы дзень суботы, а менавіта суботу, або ўшаноўваць Рым і яго першы дзень у нядзелю, згодна з прадстаўленым ультыматумам у выглядзе дэкрэта мяцежным чалавецтвам. Тут зноў « *дзверы ласкі* » будуць зачыненыя Богам, « *Той, хто адчыняе, і той, хто зачыняе* », паводле Ап.3:7.

Быццё 7:17: « *Патоп працягваўся на зямлі сорак дзён. Воды павялічыліся і паднялі каўчэг, і ён падняўся над зямлёю* ».

Арка паднятая.

Быцц.7:18: « Вада павялічылася і моцна павялічылася на зямлі, і каўчэг плаваў на паверхні вод ».

Каўчэг плыве.

Быццё 7:19: « Воды павялічваліся ўсё больш і больш, і ўсе высокія горы пад усім небам пакрыліся ».

Сухая глеба знікае паўсюдна пад вадой.

Быццё 7:20: « Воды падняліся на пятнаццаць локцяў над горамі, і яны пакрыліся ».

Самая высокая гара таго часу пакрыта вадой прыкладна на 8 м.

Быццё 7:21: « Усё, што рухаецца па зямлі, загінула, і птушкі, і быдла, і жывёлы, усё, што поўзае па зямлі, і ўсе людзі ».

Усе жывёлы, якія дыхаюць паветрам, тонуць. Дакладнасць адносна птушак тым больш цікавая, што патап з'яўляецца прарочым вобразам апошняга суда, у якім нябесныя істоты, такія як сатана, будуць знішчаны разам з зямнымі істотамі.

Быццё 7:22: « Усё, што мела дыханне, дыханне жыцця ў ноздрах сваіх, і што было на сухой зямлі, памерла ».

Усе жывыя істоты, створаныя як чалавек, жыццё якіх залежыць ад яго дыхання, паміраюць утапленне. Гэта адзіны цень над пакараннем патапу, таму што віна выключна на чалавеку, а дзе-нідзе гібель нявінных жывёл несправядлівая. Але каб цалкам заглушыць мяцежнае чалавецтва, Бог вымушаны знішчыць разам з імі і тых жывёл, якія, як і яны, дыхаюць паветрам зямной атмасферы. Нарэшце, каб зразумець гэтае рашэнне, прыміце да ўвагі, што Бог стварыў зямлю для чалавека, створанага паводле Яго вобразу, а не для жывёлы, створанай, каб акружаць яго, суправаджаць яго і, у выпадку жывёлы, служыць яму.

Быццё 7:23: « Усякае стварэнне, якое было на зямлі, было знішчана, ад чалавека і быдла, і паўзуноў, і птушак нябесных: яны былі знішчаны з зямлі. Застаўся толькі Ной і **тыя**, што былі з ім у каўчэгу ».

Гэты верш пацвярджае розніцу, якую Бог робіць паміж Ноем і яго людзьмі-спадарожнікамі, якія апынуліся ў групе з жывёламі, усе выкліканыя і занепакоеныя тым, "**што** было з ім у каўчэгу ».

Быцц.7:24: « Воды былі вялікія на зямлі сто пяцьдзсят дзён .»

« Сто пяцьдзсят дзён » пачаліся пасля 40 дзён і 40 начэй бесперапыннага дажджу, які выклікаў патап. Дасягнуўшы максімальнай вышыні « 15 локцяў » або прыкладна 8 м над « самымі высокімі гарамі » таго часу, узровень вады заставаўся стабільным на працягу « 150 дзён ». Затым ён будзе паступова змяншацца да жаданага Богам высыхання.

Заўвага : Бог стварыў жыццё ў гіганцкім стандарты, які тычыўся дапатоных людзей і жывёл. Але пасля патапу яго праект накіраваны на прапарцыйнае памяншэнне памераў усіх яго істот, такім чынам, жыцці будуць нараджацца ў пасляпатопавай норме. Увайшоўшы ў Ханаан, габрэйскія шпіёны сведчаць, што на ўласныя вочы бачылі вінаградныя гронкі, такія вялікія, што іх памерам спатрэбілася два чалавекі, каб

перанесці іх. Такім чынам, памяншэнне памеру таксама абавязкова датычыцца дрэў, садавіны і гародніны. Такім чынам, Творца ніколі не перастае тварыць, бо з цягам часу мадыфікуе і прыстасоўвае сваё зямное стварэнне да новых умоў жыцця, якія ўзнікаюць. Ён стварыў чорную пігментацыю скуры людзей, якія жывуць пад уздзеяннем моцнага сонечнага выпраменьвання ў трапічных і экватарыяльных раёнах зямлі, дзе сонечныя прамяні трапляюць на зямлю пад вуглом 90 градусаў. Іншыя колеры скуры больш-менш белыя або бледныя і больш-менш медныя ў залежнасці ад колькасці сонечнага святла. Але асноўны чырвоны колер Адама (Чырвоны) з-за крыві сустракаецца ва ўсіх людзей.

Біблія не паказвае падрабязных назваў жывых дапатоўных відаў жывёл. Бог пакідае гэтую тэму таямнічай, без асаблівага адкрыцця, кожны вольны ў сваім уяўленні. Тым не менш, я высунуў гіпотэзу, што, жадаючы надаць гэтай першай форме зямнога жыцця дасканалы характар, Бог не стварыў у той час дагістарычных монстраў, косці якіх сёння навукоўцы знаходзяць у глебе Зямлі. зямля. Акрамя таго, я выказаў меркаванне, што яны былі створаны Богам пасля патапу, каб узмацніць праклён зямлі для людзей, якія хутка зноў адвернуцца ад яго. Адлучаючыся ад яго, яны страцяць свой розум і вялікія веды, якія Бог даў ад Адама да Ноя. Гэта аж да таго, што ў пэўных месцах на зямлі чалавек апынецца ў дэградаваным стане «пячорнага чалавека», падвергнутага нападам і пагрозам з боку лютых жывёл, якіх у групах ён, тым не менш, зможа знішчыць з дапамогай каштоўнай прыроднай дапамогі. дрэннае надвор'е і спагадлівая добрая воля Бога.

Быццё 8

Імгненнае расстанне жыхароў каўчэга

Быццё 8:1: *« Успомніў Бог Ноя, і ўсіх жывёл і ўсё быдла, якое было з ім у каўчэгу; і навёў Бог вецер на зямлю, і заціхла вада ».*

Будзьце ўпэўненыя, ён ніколі не забываў пра гэта, але гэта праўда, што гэта унікальнае зборышча жыццяў, зняволеных у плавучы каўчэг, надае чалавецтву і відам жывёл настолькі паменшаны выгляд, што яны, здаецца, пакінутыя Богам. Насамрэч, гэтыя жыцці цалкам бяспечныя, таму што Бог сочыць за імі, як за скарбам. Яны - самае каштоўнае: першыя плады, якія зноў засяляюць зямлю і распаўсюджваюцца па яе паверхні.

Быццё 8:2: *« Крыніцы бездані і вокны нябесныя зачыніліся, і дождж больш не ішоў з неба »*

Бог стварае ваду патапу ў адпаведнасці са сваімі патрэбамі. Адкуль яны бяруцца? З нябёсаў, але перадусім ад творчай сілы Бога. Прыняўшы вобраз вартаўніка шлюза, ён адчыніў сімвалічныя нябесныя шлюзы, і надыходзіць час, калі ён іх зноў зачыняе.

Спасылаючыся на дапаўняльную ролю « *крыніц бездані* », у гэтым вершы Бог адкрывае нам, што патап быў выкліканы не толькі дажджом, які ішоў з неба. Ведаючы, што « *бездань* » азначае зямлю, цалкам пакрытую вадой з першага дня стварэння, яе « *крыніцы* » мяркуюць павышэнне ўзроўню вады, выкліканае самім морам. Гэта з'ява ўзнікае ў выніку змены ўзроўню дна акіяна, які, падымаючыся ўверх, павышае ўзровень вады, пакуль не дасягне ўзроўню, які пакрываў усю зямлю ў першы дзень. Менавіта праз апусканне безданяў акіянаў сухая зямля выйшла з вады на 3-і дзень, і менавіта праз адваротнае дзеянне суша была пакрыта водамі патапу. Дождж, які называюць « *варотамі нябеснымі* », быў толькі карысным, каб паказаць, што пакаранне прыйшло з нябёсаў, ад нябеснага Бога. Пазней гэты вобраз « *нябеснага замка* » возьме на сябе супрацьлеглую ролю дабраславенняў, якія паходзяць ад таго ж нябеснага Бога.

Будучы стваральнікам, Бог мог стварыць патап у імгненне вока, па жаданні. Ён, тым не менш, палічыў за лепшае дзейнічаць паступова над ужо створаным тварэннем. Такім чынам ён паказвае чалавецтву, што прырода ў яго руках з'яўляецца магутнай зброяй, магутным сродкам, якім ён маніпулюе, каб прапанаваць сваё блаславенне або сваё праклён у залежнасці ад таго, ідзе яна ў дабро ці зло.

Быццё 8:3: « *Воды адышлі ад зямлі, аддаляючыся і аддаляючыся, і вады паменшалі ў канцы ста пяцідзесяці дзён .»*

Пасля 40 дзён і 40 начэй бесперапыннага дажджу, а затым 150 дзён стабільнасці пры самым высокім узроўні вады, пачынаецца спад. Павольна ўзровень марской бездані апускаецца, але не апускаецца так глыбока, як перад патапам.

Gen.8:4: « *У сёмым месяцы, у семнаццаты дзень месяца, каўчэг спыніўся на гарах Арарат .»*

У канцы пяці месяцаў, да дня, « *сямнаццатага дня сёмага месяца* », каўчэг перастае плыць; ён абапіраецца на самую высокую гару Арарат. Гэтая лічба «сямнаццаць» пацвярджае заканчэнне акта Божага суда. З гэтага ўдакладнення вынікае, што падчас патапу каўчэг не адышоў далёка ад месца, дзе яго пабудаваў Ной і яго сыны. І Бог хацеў, каб гэты доказ патапу заставаўся бачным да канца сьвету, на гэтай самай вяршыні гары Арарат, доступ да якой быў і заставаўся забароненым расейскімі і турэцкімі ўладамі. Але ў абраны ім час Бог спадабаўся зрабіць аэрафотаздымкі, якія пацвердзілі прысутнасць кавалка каўчэга, які трапіў у лёд і снег. Сёння спадарожнікавыя назіранні могуць дакладна пацвердзіць гэтую прысутнасць. Але зямныя ўлады імкнуцца не толькі да праслаўлення Бога-творцы; яны паводзяць сябе як ворагі ў адносінах да яго, і па ўсёй справядлівасці Бог адплачвае ім, наносячы на іх эпідэміі і тэрарыстычныя напады.

Быццё 8:5: « *Вада працягвала змяняцца да дзясятага месяца. На дзiesiąтым месяцы, у першы дзень месяца, з'явіліся вяршыні гор* »

Скарачэнне вады абмежавана, таму што пасля патапу ўзровень вады будзе вышэй, чым у дапатопавай зямлі. Старажытныя даліны застануцца

пагружанымі і прымуць выгляд сучасных унутраных мораў, такіх як Міжземнае мора, Каспійскае мора, Чырвонае мора, Чорнае мора і г.д.

Быццё 8:6: « *Па заканчэнні сарака дзён Ной адчыніў акно, якое зрабіў для каўчэга* ».

Пасля 150 дзён стабільнасці і 40 дзён чакання Ной упершыню адчыняе маленькае акно. Яго невялікі памер, адзін локаць або 55 см, быў апраўданы, бо ён выкарыстоўваўся толькі для вызвалення птушак, якія такім чынам маглі вырвацца з каўчэга жыцця.

Быццё 8:7: « *Ён выпусціў крумкача, і той выйшаў, ішоў і вяртаўся, пакуль не высахла вада на зямлі* ».

Адкрыццё сухой зямлі выклікана ў адпаведнасці з парадкам « *цямры і святла* » або « *ночы і дня* » на пачатку стварэння. Акрамя таго, першаадкрывальнікам быў пасланы **нячысты " крумкач "** з апярэнным "**чорным**", як "*ноч*". Ён дзейнічае свабодна незалежна ў адносінах да Ноя, выбранніка Божага. Такім чынам, гэта сімвалізуе цёмныя рэлігіі, якія будуць дзейнічаць без якіх-небудзь адносін з Богам.

У больш дакладнай форме ён сімвалізуе плоцкі Ізраіль старога завету, да якога Бог неаднаразова пасылаў сваіх прарокаў, напрыклад, прыходы і адыходы крумкача, каб паспрабаваць выратаваць свой народ ад практык граху. Як « *крумкач* », гэты канчаткова адкінуты Богам Ізраіль працягваў сваю гісторыю, **адлучаны** ад Яго.

Быццё 8:8: « *Ён таксама выпусціў голуба, каб убачыць, ці паменшылася вада з твару зямлі* ».

У такім жа парадку на разведку адпраўляецца **чыстая « галубка »** з « **белым** », як **снег, апярэнным**. Знаходзіцца пад знакам « *дня і святла* ». Такім чынам, яна прарочыць новы завет, заснаваны на крыві, пралітай Ісусам Хрыстом.

Быццё 8:9: « *Але голуб не знайшоў месца, каб пакласці нагу сваю, і вярнуўся да яго ў каўчэг, бо на ўсёй зямлі былі воды. Ён працягнуў руку, узяў яго і ўнёс з сабою ў каўчэг* ».

У адрозненне ад незалежнага чорнага « *крумкача* », белы « *галуб* » знаходзіцца ў цесных адносінах з Ноем, які прапануе « *сваю руку, каб узяць яе і ўвесці ў каўчэг* » з ім. Гэта вобраз повязі, якая злучае выбранніка з Богам нябесным. Адноўчы « *голуб* » прызямліцца на Ісуса Хрыста, калі ён паўстане перад Янам Хрысціцелем, каб прыняць ад яго хрост.

Я прапаную вам параўнаць гэтыя дзве біблейскія цытаты; што з гэтага верша: « *Але голуб не знайшоў месца, каб адпачыць падэшве сваёй нагі* » з гэтым вершам з Mat.8:20: « *Ісус адказаў яму: лісы маюць норы, і птушкі нябесныя — гнёзды; а Сын Чалавечы не мае, дзе галаву прыхіліць* »; і гэтыя вершы з Евангелля ад Яна 1:5 і 11, дзе, гаворачы пра Хрыста як увасабленне боскага « *святла* » жыцця, ён кажа: « *Святло свеціць у цямры, і цемра не прыняла яго ... / ...Яна прыйшла да яе народ, і яе народ не прыняў яе* ». Падобна таму, як « *голуб* » вярнуўся да Ноя, дазволіўшы яму ўзяць сябе ў « *руку* », уваскрос, Адкупіцель Ісус Хрыстос узяўся на нябёсы да сваёй боскасці як нябеснага Айца, пакінуўшы пасланьне на зямлі адкуплення сваіх абраных, Яго добрыя навіны, названыя « *Вечным Евангеллем* » у

Адкр.14:6. І ў Ап.1:20: Ён будзе трымаць іх « у сваёй руцэ » ў « сем эпох », прадказаных « сямю Цэрквамі », дзе Ён робіць іх удзельнічаючымі ў боскім асвячэнні Яго « святла », выяўленага « сямю свечнікамі ».

Быццё 8:10: « *І пачакаў ён яшчэ сем дзён, і зноў выпусціў голуба з каўчэга* ».

Гэты дваіны напамін пра « сем дзён » вучыць нас, што для Ноя, як і для нас сёння, жыццё было ўстаноўлена і ўпарадкавана Богам на адзінстве тыдня « сямі дзён », а таксама сімвалічнай еднасці « сямі тысяч » гадоў. свайго вялікага выратавальнага праекта. Гэта настойлівае згадванне гэтай лічбы « сем » дазваляе нам зразумець важнасць, якую ёй надае Бог; што будзе апраўдваць нападзенне д'яблам на яго да вяртання ў славе Хрыста, якое пакладзе канец яго зямному панаванню.

Быццё 8:11: « *Голуб вярнуўся да яго вечарам; і вось, у дзюбе яго адарваны аліўкавы ліст. І даведаўся Ной, што паменшылася вада з зямлі* ».

Пасля доўгіх часоў « цемры », абвешчаных словам « вечар », надзея збаўлення і радасць вызвалення ад граху прыйдуць пад вобразам « аліўкавага дрэва », то старога, то новага саюза. Падобна таму, як Ной праз « аліўкавы ліст » ведаў, што жаданая і чаканая зямля будзе гатова прыняць яго, « сыны Божыя » даведаюцца і зразумеюць, што Валадарства Нябеснае адкрылася ім праз **пасланніка неба** Ісус Хрыстос.

Гэты « аліўкавы ліст » сведчыў Ною, што прарастанне і рост дрэў зноў становіцца магчымым.

Быццё 8:12: « *І чакаў ён яшчэ сем дзён; і ён выпусціў голуба. Але яна так і не вярнулася да яго* ».

Гэты знак стаў вырашальным, бо сведчыў, што « голуб » вырашыў застацца ў прыродзе, якая зноў прапанавала яму ежу.

Падобна таму, як « голуб » знікае пасля таго, як перадаў сваё пасланне надзеі, пасля таго, як аддаў сваё жыццё на зямлі, каб адкупіць сваіх абраных, Езус Хрыстус, « *Князь міру* », пакіне зямлю і сваіх вучняў, пакінуўшы іх свабоднымі і незалежнымі. весці іх жыццё да свайго канчатковага слаўнага вяртання.

Быццё 8:13: « *У шасцісот першым годзе, у першым месяцы, у першы дзень месяца, высахла вада на зямлі. Ной зняў покрыва з каўчэга і ўбачыў, і вось, паверхня зямлі высахла* ».

Высыханне зямлі ўсё яшчэ частковае, але шматспадзеўнае, таму Ной пачынае адкрываць дах каўчэга, каб паглядзець на знешні выгляд каўчэга і, ведаючы, што ён апынуўся на мель на вяршыні гары Арарат, яго бачанне пашырана вельмі далёка і вельмі шырока над гарызонтам. У вопыце патопу каўчэг прымае вобраз інкубацыйнага яйка. Вылупіўшыся, птушаня сам разбівае шкарлупіну, у якую быў заключаны. Ной робіць тое ж самае; ён « *здымае з каўчэга покрыва* », якое больш не будзе карысным для абароны яго ад праліўнога дажджу. Звярніце ўвагу, што Бог не прыходзіць, каб адкрыць дзверы каўчэга, якія Ён сам зачыніў; гэта азначае, што ён не ставіць пад сумнеў і не змяняе стандарт свайго меркавання адносна зямных бунтароў, для якіх дзверы да збаўлення і неба заўсёды будуць зачыненыя.

Быцц.8:14: « У другі месяц, на дваццаць сёмы дзень месяца, зямля была сухая ».

Зямля зноў становіцца прыдатнай для жыцця пасля поўнага зняволення ў каўчэгу на працягу 377 дзён з дня пасадкі і закрыцця дзвярэй Богам.

Быцц.8:15: « Тады Бог прамовіў да Ноя, кажучы: »

Быццё 8:16: « Выйдзі з каўчэга ты і жонка твая, сыны твае і жонкі сыноў тваіх з табою ».

Зноў Бог дае сігнал для выхаду з « каўчэга », Ён, які перад патопам зачынiў адзiнiя « дзверы » для тых, хто ў iм знаходзiўся.

Быццё 8:17: « Выведзі з сабою ўсе жывыя істоты, якія з сабою, і птушак, і быдла, і ўсіх гадаў, што поўзаюць па зямлі; пладзіцеся і размнажайцеся на зямлі .

Сцэна нагадвае сцэну пятага дня тыдня стварэння, але гаворка не ідзе пра новае стварэнне, таму што пасля патопу паўторнае засяленне зямлі з'яўляецца этапам праекта, прадказанага на першыя 6000 гадоў зямной гісторыі. . Бог хацеў, каб гэты этап быў жудасным і адпуджваючым. Ён даў чалавецтву смяротны доказ наступстваў Яго Божага суда. Доказ, які будзе ўзгадвацца ў 2 Пятра 3:5 да 8: « Яны хочуць ігнараваць, на самай справе, што нябёсы калісьці існавалі паводле слова Божага, гэтак жа, як зямля, узятая з вады і ўтвораная з дапамогай вады, і гэтымі рэчамі тагачасны свет загінуў, затоплены вадой, тым жа словам нябёсы і зямля цяперашнія захоўваюцца і захоўваюцца для агню, на дзень суда і згубы бязбожнікі. Але ёсць адна рэч, каханья, якую вы не павiнны забываць, што ў Госпада адзiн дзень падобны да тысячы гадоў, а тысяча гадоў як адзiн дзень ». Прадказаны вогненны потоп скончыцца ў канцы сёмага тысячагоддзя з нагоды Страшнага суда, адкрыццём палаючых крыніц падземнай магмы, якая пакрые ўсю паверхню зямлі. Гэта « возера вогненнае », якое цытуецца ў Адкр.20:14-15, паглыне паверхню зямлі разам з яе нявернымі мяцежнымі жыхарамі, а таксама іх справамі, якія яны хацелі атрымаць прывілей, пагарджаючы праўленай любоўю Бога. І гэтак сёмае тысячагоддзе было прадказана сёмым днём тыдня, гэта паводле вызначэння « адзiн дзень, як тысяча гадоў, і тысяча гадоў, як адзiн дзень ».

Быццё 8:18: « I выйшаў Ной з сынамі сваімі, жонкай і жонкамі сыноў сваіх ».

Пасля вызвалення жывёл з каўчэга па чарзе выходзяць прадстаўнікі новага чалавецтва. Яны знаходзяць сонечнае святло і велізарную і амаль неабмежаваную прастору, якую прапануе ім прырода, пасля 377 дзён і начэй зняволення ў цеснай і цёмнай замкнёнай прасторы.

Быцц.8:19: « Усе жывёлы, усе паўзуны, усе птушкі, усё, што рухаецца па зямлі, паводле роду свайго, выйшлі з каўчэга ».

Выхад каўчэга прадказвае ўваход выбраных у Царства Нябеснае, але ўвойдуць толькі тыя, каго Бог прызнае чыстымі. У часы Ноя гэта яшчэ не так, бо чыстыя і нячыстыя будуць жыць разам, на адной зямлі, змагаючыся адзiн з адным да канца свету.

Быцц.8:20: « *Ной набудаваў алтар ЯХВЭХ; ён узяў усіх чыстых жывёл і ўсіх чыстых птушак і прынёс цэласпаленні на ахвярніку* ».

Ахвяра цэласпалення - гэта акт, якім выбраны Ной выказвае Богу сваю ўдзячнасць. Смерць нявіннай ахвяры, у дадзеным выпадку жывёлы, нагадвае Богу-Стварыцелю аб тым, з дапамогай якога ў Езусе Хрысце Ён прыйдзе адкупіць душы сваіх выбраннікаў. Чыстыя жывёлы вартыя ўвасаблення ахвяры Хрыста, які ўвасабляе дасканалую чысціню ва ўсёй сваёй душы, целе і духу.

Быццё 8:21: « *І адчуў Гасподзь прыемны пах, і сказаў Гасподзь у сэрцы сваім: не буду больш праклінаць зямлю за чалавека, таму што думкі сэрца чалавечага спрадвеку злыя; і я больш не буду біць усё жывое, як я зрабіў* ».

Ахвяра цэласпалення, прынесена Ноем, з'яўляецца сапраўдным актам веры і паслухмянай веры. Таму што, калі ён прыносіць ахвяру Богу, гэта адбываецца ў адказ на абрад ахвярапрынашэння, які ён загадаў яму задоўга да таго, як навучыць гэтаму габрэяў, якія выйшлі з Егіпта. Выраз « *прыемны пах* » датычыцца не боскага нюху, але яго боскага Духа, які шануе як паслухмянасць сваіх верных выбраннікаў, так і прарочае бачанне, якое гэты абрад дае сваёй будучай спагадлівай ахвяры ў Езусе Хрысце.

Да апошняга суда разбуральнага патопу больш не будзе. Вопыт толькі што паказаў, што чалавек ад прыроды і па спадчыне « *злы* » ў плоці, як Ісус сказаў пра сваіх апосталаў у Матфея 7:11: « *Калі вы, будучы злымі, умеце даваць дзецям вашым добрыя дары Наколькі больш Айцец ваш, Які ў нябёсах, дасць добрыя дары тым, хто просіць у Яго* ». Такім чынам, Бог павінен будзе прыручыць гэтую « *злую* » « *жывёлу* », думку, якую падзяляе Павел у 1 Кар.2:14, і, дэманструючы ў Езусе Хрысце моц сваёй любові да іх, некаторыя з тых, каго *назваюць* « *злымі* », стануць верных і паслухмяных людзей.

Быццё 8:22: « *Пакуль будзе зямля, не спыняцца сяўба і жніво, холад і спёка, лета і зіма, дзень і ноч* ».

Гэты восьмы раздзел заканчваецца напамінам аб чаргаванні абсалютных супрацьлегласцей, якія кіруюць умовамі зямнога жыцця з першага дня стварэння, у якім, дзякуючы канстытуцыі « *ночы і дня* », Бог адкрыў зямную барацьбу паміж « *цёмрай* » і « *святло* », якое канчаткова пераможа праз Езуса Хрыста. У гэтым вершы ён пералічвае гэтыя экстрэмальныя змены, якія з'яўляюцца следствам свабоднага выбару, дадзенага гэтым нябесным і зямным стварэнням, якія, такім чынам, вольныя любіць і служыць яму або адхіляць яго да такой ступені, што ненавідзяць яго. Але наступствам гэтай свабоды будзе жыццё для прыхільнікаў добра і смерць і знішчэнне для прыхільнікаў зла, як толькі што прадэманстраваў патоп.

Усе прыведзеныя тэмы нясуць духоўнае пасланне:

« *Сяўба і жніво* »: намякаюць на пачатак евангелізацыі і канец свету; вобразы, узятыя Езусам Хрыстом у яго прыпавесцях, асабліва ў Матфея 13:37 да 39: « *Ён адказаў: хто сее добрае насенне, ёсць Сын Чалавечы; поле*

— свет; добрае семя - сыны царства; кукаль - сыны злага; вораг, які пасеяў, - д'ябал; **жніво - канец свету**; жнеі - гэта анёлы ».

« Холад і смякота »: « **смякота** » цытуецца ў Адкр.7:16: « *Яны больш не будуць ні галадаць, ні смагі, ні сонца, ні ніякая смякота не будуць іх спакутваць.* ». Але зусім наадварот, « холад » таксама з'яўляецца следствам праклёну граху.

« *Лета і зіма* »: гэта два сезоны крайнасці, абодва такія ж непрыемныя, як і іншыя ў сваёй празмернасці.

« *Дзень і ноч* »: Бог цытуе іх у парадку, які яму дае чалавек, таму што ў Яго задуме ў Хрысце надыходзіць час сутак, час закліку ўвайсці ў Яго ласку, але пасля гэтага часу надыходзіць час « *ноч, калі ніхто не можа працаваць* » паводле Яна 9:4, гэта значыць змяніць свой лёс, таму што ён канчаткова вызначаны на жыццё або на смерць з канца часу ласкі.

Быццё 9

Адарванасць ад нормы жыцця

Быц.9:1: « *І дабраславіў Бог Ноя і сыноў ягоных і сказаў ім: пладзіцеся і множцеся, і нападуйце зямлю.* »

Гэта будзе першая роля, якую Бог дае жывым істотам, выбраным і выратаваным каўчэгам, пабудаваным людзьмі: Ною і тром яго сынам.

Быццё 9:2: « *Вы будзеце страхам і жахам для ўсіх звяроў зямных, і для ўсіх птушак нябесных, і для ўсіх істот, што рухаюцца па зямлі, і для ўсіх рыб марскіх: яны вызвалены. у вашыя рукі* ».

Жывёльны свет абавязаны сваім выжываннем чалавеку, таму нават больш, чым да патопу, чалавек зможа дамінаваць над жывёламі. За выключэннем выпадкаў, калі з-за страху або раздражнення жывёла губляе кантроль, як правіла, усе жывёлы баяцца чалавека і спрабуюць уцячы ад яго, калі сутыкаюцца з ім.

Быццё 9:3: « *Усё, што рухаецца і мае жыццё, будзе вам ежай : усё гэта Я дам вам, як зялёную траву* ».

Такая змена дыеты мае некалькі абгрунтаванняў. Не надаючы занадта вялікага значэння прадстаўленаму парадку, па-першае, я спасылаюся на неадкладную адсутнасць расліннай ежы, вычарпанай падчас паводкі, і зямля, пакрытая салёнай вадой, якая становіцца часткова стэрыльнай, толькі паступова адновіць сваю поўную і поўную ўрадлівасць і сваю прадукцыйнасць. Акрамя таго, устанаўленне габрэйскіх абрадаў ахвярапрынашэння запатрабуе ў свой час спажывання мяса ахвяры, прынесенай у ахвяру ў прарочым бачанні Святой Вячэры, дзе будзе з'едзены хлеб як сімвал цела Ісуса Хрыста, і вінаградны сок, выпіты як сімвал яго крыві. Трэцяя прычына, менш прымальная, але не менш праўдзівая, заключаецца ў тым, што Бог хоча скараціць працягласць жыцця чалавека; і спажыванне плоці, якая псуе сябе і прыносіць у чалавечае цела элементы,

разбуральныя для жыцця, будзе асновай поспеху жадання і рашэння. Толькі вопыт вегетарыянскай або веганскай дыеты дае асабістае пацверджанне. Каб падмацаваць гэтую думку, звярніце ўвагу, што Бог не забараняе чалавеку ўжываць **нячыстых жывёл**, нават калі яны шкодныя для яго здароўя.

Быцц.9:4: « *Толькі мяса з душой, з крывёю не ешце* ».

Гэтая забарона застанецца ў сіле ў Старым Запавеце ў адпаведнасці з Лев.17:10-11: « *Калі хто з дому Ізраілевага або прыхадня, які жыве сярод іх, будзе есці любую кроў, Я навярну твар Маё супраць таго, хто есць крыві, і Я вынішчу яго з народу ягонага.* » і ў навінах, паводле Дзеяў 15:19 да 21: « *Таму я лічу, што мы не ствараем цяжкасцяў для тых з язычнікаў, якія навяртаюцца да Бога, але што мы пішам ім Устрымайцеся ад бруду ідалаў, ад распусты, ад задушанага і ад крыві. Бо на працягу многіх пакаленняў Майсей меў людзей у кожным горадзе, якія прапаведавалі яго, бо гэта чыталася кожную суботу ў сінагогах* ».

Бог называе « *душой* » усю істоту, якая складаецца з цела з плоці і духу, які цалкам залежыць ад плоці. У гэтай плоці рухальным органам з'яўляецца мозг, які забяспечваецца самай крывёй, якая ачышчаецца з кожным удыхам кіслародам, які ўсмоктваецца лёгкімі. У жывым стане мозг стварае электрычныя сігналы, якія генеруюць думкі і памяць, і ён кіруе функцыянаваннем усіх іншых органаў цела, якія складаюць фізічнае цела. Ролю «крыві», якая, акрамя таго, паводле генома, унікальная для кожнай жывой душы, нельга ўжываць з меркаванняў здароўя, таму што яна пераносіць адходы і забруджвання, створаныя па ўсім цэле, а таксама з духоўных прычын. Бог абсалютна выключным чынам захаваў для свайго рэлігійнага вучэння прыныцц піцця крыві Хрыста, але толькі ў сімвалізаванай форме вінаграднага соку. Калі жыццё ў крыві, той, хто п'е кроў Хрыста, перабудоўваецца ў Яго святую і дасканалую прыроду ў адпаведнасці з сапраўдным прыныццам, які абвяшчае, што цела складаецца з таго, што яно сілкуе.

Быццё 9:5: « *Ведайце таксама, Я запатрабую крыві душ вашых, Я запатрабую яе ад кожнай жывёлы; і запатрабую душу чалавека ад чалавека, ад чалавека, брата яму* ».

Жыццё - самае важнае для Бога-Творцы, які яго стварыў. Мы павінны прыслухацца да яго, каб усвядоміць абурэнне злачынства ў адносінах да яго, сапраўднага ўладальніка забранага жыцця. Такім чынам, ён адзіны, хто можа ўзаконіць загад аб пазбаўленні жыцця. У папярэднім вершы Бог дазволіў чалавеку адбіраць жывёлу, каб зрабіць яе сваёй ежай, але тут гаворка ідзе пра злачынства, пра забойства, якое канчаткова спыняе чалавечае жыццё. Гэта аддаленае жыццё больш не будзе мець магчымасці наблізіцца да Бога, ані быць сведкамі змены паводзін, калі да таго часу яно не адпавядала яго стандартам збаўлення. Тут Бог закладвае асновы закона адплаты: «вока за вока, зуб за зуб і жыццё за жыццё». Жывёла заплаціць за забойства чалавека ўласнай смерцю, а чалавек тыпу Каіна будзе забіты, калі ён заб'е свайго кроўнага « **брата** » **тыпу Авеля**.

Быцц.9:6: « *Калі хто пралье кроў чалавека, кроў яго пральецца чалавекам; бо Бог стварыў чалавека па вобразу Свайму* ».

Бог не імкнецца павялічваць колькасць смерцяў, таму што, наадварот, дазваляючы пакараць смерцю забойцу, Ён разлічвае на эфект стрымлівання і на тое, што з-за рызыкі найбольшая колькасць людзей навучыцца кантраляваць свае паводзіны, каб не стаць, у сваю чаргу, вартым смерці.

Толькі той, хто ажыўлены сапраўднай і аўтэнтчнай верай, можа зразумець, што азначае « *Бог стварыў чалавека паводле свайго вобразу* ». Асабліва калі чалавецтва становіцца жахлівым і агідным, як гэта адбываецца сёння ў заходнім свеце і паўсюль на зямлі, спакушанай навуковымі ведамі.

Быцц.9:7: « *А вы пладзіцеся і размнажайцеся, раскідайцеся на зямлі і размнажайцеся на ёй* ».

Бог сапраўды жадае гэтага памнажэння, і нездарма колькасць абраных настолькі малая, нават у параўнанні з пакліканымі, якія трапляюць на шляху, што чым большая колькасць Яго стварэнняў, тым больш сярод іх Ён зможа знайсці і выбраць свайго выбранніка; таму што ў адпаведнасці з дакладнасцю, адзначанай у Дан.7:9, прапорцыя складае адзін мільён на дзесяць мільярдаў закліканых, або 1 на 10 000.

Быццё 9:8: « *Бог зноў гаварыў з Ноем і сынамі ягонымі з ім, кажучы:* »

Бог звяртаецца да чатырох мужчын, таму што, даючы панаванне прадстаўніку мужчынскага роду чалавечага роду, яны будуць несці адказнасць за тое, што яны дазволілі зрабіць жанчынам і дзецям, якія знаходзяцца пад іх уладай. Панаванне — гэта знак даверу, прапанаваны Богам людзям, але робіць іх цалкам адказнымі перад Яго тварам і Яго судом.

Быцц.9:9: « *Вось, Я заключаю заповіт Мой з табою і з нашчадкамі тваімі пасля цябе;* »

Для нас сёння важна ўсведамляць, што мы з'яўляемся тым « *насеннем* », з якім Бог заключыў свой « *заповіт* ». Сучаснае жыццё і яго прывабныя вынаходствы нічога не мяняюць у нашым чалавечым паходжанні. Мы спадкаемцы новага пачатку, які Бог даў чалавецтву пасля страшнага патопу. Заповіт, усталяваны з Ноем і трыма яго сынамі, з'яўляецца канкрэтным. Ён абавязвае Бога больш не знішчаць усё чалавецтва водамі патопу. Пасля гэтага наступіць саюз, які Бог усталое з Абрагамам, які будзе выкананы ў двух паслядоўных аспектах, сканцэнтраваных, літаральна ў часе і духоўна, на адкупленчым служэнні Ісуса Хрыста. Гэты альянс будзе прынцыпова індывідуальным, як і статус выратавання, пра які ідзе гаворка. На працягу 16 стагоддзяў, якія будуць папярэднічаць свайму першаму прышэсцю, Бог адкрые свой план збаўлення праз рэлігійныя абрады, прызначаныя габрэйскаму народу. Затым, пасля здзяйснення ў Езусе Хрысце гэтага плана, аб'яўленага ва ўсім святле, яшчэ прыблізна на 16 стагоддзяў нявернасць замяніць вернасць і 1260 гадоў будзе панаваць самая змрочная цемра пад эгідай папства Рамана. З 1170 года, калі Пётр Вальда зноў змог практыкаваць чыстую і верную хрысціянскую веру з захаваннем сапраўднай суботы, пасля яго былі выбраны менш асвечаныя выбарныя чыноўнікі для ўдзелу ў Рэфармацыі, якая пачалася, але не была завершана. Акрамя таго, толькі з 1843 года праз падвойнае выпрабаванне веры Бог змог знайсці сярод піянераў адвентызму верных выбраннікаў. Але ім было яшчэ занадта рана да

канца зразумець таямніцы, адкрытыя ў яго прароцтвах. Знакам яднання з Богам з'яўляецца заўсёды прынясенне і прыняцце Яго святла, таму праца, якую я пішу ад Яго імя, каб прасвятліць Яго выбраных, з'яўляецца « *сведчаннем Езуса* », Яго апошняй формай, знак таго, што яго саюз вельмі рэальны і пацверджаны.

Быццё 9:10: « *з усімі жывымі істотамі, якія з вамі, і з птушкамі, і з быдлам, і з усімі звярамі зямнымі, ці з усімі, што выйшлі з каўчэга, ці з усімі звярамі зямнымі* ».

Хаўрус, прадстаўлены Богам, датычыцца і жывёл, усяго, што жыве і будзе размнажацца на зямлі.

Быццё 9:11: « *Я заключаю завет Мой з вамі: ніякая плоць больш не будзе знішчана водамі патапу, і не будзе больш патапу, каб знішчыць зямлю* ».

Урок, які даў паводка, павінен заставацца унікальным. Бог зараз уступіць у блізкі бой, таму што яго мэта - заваяваць сэрцы сваіх выбраннікаў.

Быццё 9:12: « *І сказаў Бог: вось знак завету, які Я ўстанаўліваю паміж Мною і вамі і паміж кожнай жывой істотай, якая з вамі, ва ўсе пакаленні:* »

Гэты знак, які дае Бог, тычыцца ўсяго жывога, чыстага і нячыстага. Гэта яшчэ не знак прыналежнасці да яго асобы, якой будзе субота сёмага дня. Гэты знак нагадвае жывым істотам аб абавязацельстве ніколі больш не знішчаць іх водамі патапу; гэта яго мяжа.

Быццё 9:13: « *Я паклаў лук мой на аблогі, і гэта будзе знакам завету паміж Мною і зямлёй* »

Навука растлумачыць фізічную прычыну існавання вясёлкі. Гэта паломка светлага спектру сонечнага святла, якое трапляе на тонкія пласты вады ці высокай вільготнасці. Кожны заўважыў, што вясёлка з'яўляецца, калі ідзе дождж і сонца пралівае свае светлавыя прамяні. Факт застаецца фактам, што дождж нагадвае паводку, а сонечнае святло з'яўляецца вобразам значнага, дабратворнага і супакройваючага святла Бога.

Быццё 9:14: « *Калі Я збярэ хмары над зямлёю, лук з'явіцца ў воблаках;* »

Такім чынам, аблогі былі вынайздзены Богам, каб ствараць дождж толькі пасля патапу і адначасова з прынцыпам вясёлкі. Аднак у наш агідны час бязбожныя мужчыны і жанчыны сказілі і апаганілі гэтую тэму вясёлкі, узяўшы на ўзбраенне гэты сімвал боскага альянсу, каб зрабіць яго абрэвіятурай і эмблемай збору сексуальных вычварэнцаў. Бог павінен знайсці ў гэтым важкую прычыну, каб нанесці ўдар гэтаму адыёзнаму і непачціваму чалавецтву ў адносінах да яго і чалавечага роду. Неўзабаве з'явіцца апошнія прыкметы яго гневу, пякучыя, як агонь, і разбуральныя, як смерць.

Быццё 9:15: « *І ўспомню завет Мой паміж Мною і вамі і паміж кожнай жывой істотай усякай плоці, і не будуць больш воды патапам, каб знішчыць усякую плоць* ».

Чытаючы гэтыя словы дабрыні з вуснаў Бога, я вымяраю парадокс, думаючы пра словы, якія Ён можа сказаць сёння з-за чалавечай вычварнасці, якая дасягнула ўзроўню дапатоўных.

Бог стрымае сваё слова, патопу больш не будзе, але для ўсіх паўстанцаў на судны дзень зарэзерваваны вогненны патап; аб чым нагадаў нам апостал Пётр у 2 Пятра 3:7. Але перад гэтым апошнім судом і перад вяртаннем Хрыста прыйдзе ядзерны агонь Трэцяй сусветнай вайны або "6-я труба" з Адкр.9:13 да 21 у выглядзе шматлікіх і злавесных смяротных "грыбоў"., ліквідаваць сховішчы няроўнасці, якімі сталі вялікія гарады планеты Зямля, сталіцы ці не.

Быцц.9:16: « *Лук будзе ў воблаку; і буду глядзець на гэта, каб успомніць вечны завет паміж Богам і ўсякай істотай жывой, і ўсякай плошчю, якая на зямлі* ».

Той час далёкі ад нас і можа пакінуць у новых прадстаўнікоў чалавецтва вялікую надзею пазбегнуць памылак, учыненых дапатоўнымі людзьмі. Але сёння надзея ўжо недазволена, таму што плён дапатоўных з'яўляецца сярод нас паўсюль.

Быццё 9:17: « *І сказаў Бог Ною: вось знак завету, які Я ўстанаўліваю паміж Мною і ўсякай плошчю, якая на зямлі* ».

Бог падкрэслівае характар гэтага завету, які ўсталяваны з «ўсякай плошчю». Гэта альянс, які заўсёды будзе тычыцца чалавецтва ў калектыўным сэнсе.

Быццё 9:18: « *Сыны Ноя, якія выйшлі з каўчэга, былі Сім, Хам і Яфет. Хам быў бацькам Ханаана* ».

Нам даецца ўдакладненне: « *Хам быў бацькам Ханаана* ». Памятайце, што Ной і яго сыны - гэта гіганты, якія засталіся памерам з дапатоўных людзей. Такім чынам, гіганты будуць працягваць размнажацца, у прыватнасці, у зямлі "Ханаан", на якой габрэі, якія пакідаюць Егіпет, адкрыюць іх на сваю бяду, бо страх, выкліканы іх памерам, асудзіць іх на 40 гадоў блукання па пустыні і памерці там.

Быццё 9:19: « *Гэта тры сыны Ноя, і іх нашчадкі засялілі ўсю зямлю* ».

Звярніце ўвагу, што першапачаткова паходжанне ўсіх дапатоўных людзей было адным чалавекам: Адамам. Новае пасляпатоўнае жыццё будзе на трох асобах — Шэме, Хаме і Яфеце. Такім чынам, народы іх нашчадкаў будуць **падзеленыя і падзеленыя**. Кожнае новае нараджэнне будзе звязана са сваім патрыярхам, Сімам, Хамам або Яфетам. Дух падзелу будзе абапірацца на гэтае рознае паходжанне, каб сутыкнуць людзей, прывязаных да традыцый сваіх продкаў, адзін супраць аднаго.

Быцц.9:20: « *Ной пачаў апрацоўваць зямлю і пасадзіў вінаградныя лазы* ».

Гэтая дзейнасць, увогуле, у межах нормы, тым не менш будзе мець сур'ёзныя наступствы. Паколькі ў канцы свайго вырошчвання Ной збірае ўраджай вінаграду, а адціснуты сок акісліўся, ён выпіў алкаголь.

Быццё 9:21: « *Ён выпіў віна і напіўся, і агаліў сябе пасярод намета свайго.* »

Страціўшы кантроль над сваімі дзеяннямі, Ноэ лічыць сябе адзінокім, ён раскрываецца і цалкам распрацаецца.

Быццё 9:22: «Хам, бацька Ханаана, убачыў галізну бацькі свайго і наведаміў аб ім двум братам сваім. »

У той час чалавечы розум быў яшчэ вельмі адчувальны да гэтай галізны, якую выявіў грэшны Адам. І Чам, забаўлены і, напэўна, крыху насмешлівы, мае дрэнную ідэю расказаць пра свой візуальны вопыт двум братам.

Быццё 9:23: « Тады Сім і Яфет узялі плашч і паклалі яго на плечы, і пайшлі назад, і накрылі галізну бацькі свайго; як адварнуліся твары іхнія, дык яны ня бачылі галізны бацькі свайго ».

Прытрымліваючыся ўсіх неабходных мер засцярогі, два браты закрылі голае цела бацькі.

Быццё 9:24: « Калі Ной прачнуўся ад віна, ён пачуў, што зрабіў з ім яго малодшы сын .»

Так што двое братаў павінны былі яго вучыць. І гэты асуджэнне ўсхвалюе Ноя, які адчувае, што яго гонар як Айца парушаны. Ён не добраахвотна ўжываў алкаголь і стаў ахвярай натуральнай рэакцыі вінаграднага соку, які з часам акісляецца, а цукар ператвараецца ў алкаголь.

Быццё 9:25: “ І сказаў ён: пракляты Ханаан! Хай будзе рабом рабоў сваіх братаў! »

Фактычна гэты вопыт службыць толькі падставай для прадказання Бога-стваральніка аб нашчадках сыноў Ноя. Бо сам Ханаан не меў нічога агульнага з дзеяннямі свайго бацькі Хама; таму ён быў невінаваты ў сваёй віне. І Ной пракляў таго, хто нічога не зрабіў. Усталяваная сітуацыя пачынае адкрываць нам прынцып Божлага суда, які з'яўляецца ў другой з дзесяці заповедзяў, прачытаных у Выхад 20:5: *« Не кланяйся ім і не служы ім; бо Я, Гасподзь, Бог твой, Бог зайздросны, Які карае дзяцей да трэцяга і чацьвёртага пакаленьня тых, што ненавідзяць мяне »* . У гэтай відавочнай несправядлівасці заключаецца ўся Божая мудрасць. Таму што, падумаўце, сувязь паміж сынам і бацькам натуральная, і сын заўсёды стане на бок бацькі, калі на яго нападаюць; за рэдкім выключэннем. Калі Бог ударыць бацьку, сын будзе ненавідзец яго і абараняць бацьку. Праклінаючы сына Ханаана, Ной карае Хама, бацьку, заклапочанага поспехам сваіх нашчадкаў. І Ханаан, са свайго боку, будзе несці з сабой наступствы таго, што ён сын Хама. Таму ён выпрабуе трывалую крыўду на Ноя і двух сыноў, якіх ён дабраслаўляе: Сіма і Яфета. Мы ўжо ведаем, што нашчадкі Ханаана будуць знішчаны Богам, каб прапанаваць Ізраілю, свайму народу, які вызваліўся ад егіпецкага рабства (яшчэ адзін сын Хама: Міцраім), сваю нацыянальную тэрыторыю.

Быццё 9:26: І зноў сказаў: Дабраслаўлены ЯХВЭ, Бог Сіма, і няхай Ханаан будзе іх рабом! »

Ной прарочыць сваім сынам план, які Бог мае для кожнага з іх. Такім чынам, нашчадкі Ханаана будуць рабамі ў нашчадкаў Сіма. Чам будзе пашырацца на поўдзень і засяляць афрыканскі кантынент аж да тэрыторыі сучаснага Ізраіля. Сем будзе пашырацца на ўсход і паўднёвы ўсход,

засяляючы цяперашнія арабскія мусульманскія краіны. З Халдэі, сучаснага Ірака, Абрагам выйдзе чыстым семітам. Гісторыя пацвярджае гэта, Афрыка Ханаан сапраўды была рабом арабаў, якія паходзяць ад Сіма.

Быццё 9:27: « *Няхай Бог пашырыць уладанні Яфета, і няхай ён жыве ў намётах Сіма, і няхай Ханаан будзе іх рабом!* »

Яфет будзе пашырацца на поўнач, усход і захад. Доўгі час поўнач будзе дамінаваць над поўднем. Хрысціянаваныя паўночныя краіны атрымаюць тэхнічнае і навуковае развіццё, якое дазволіць ім выкарыстоўваць арабскія краіны поўдня і заняволіць народы Афрыкі, нашчадкаў Ханаана.

Быццё 9:28: « *Ной жыў пасля патопу трыста пяцьдзесят гадоў* ».

На працягу 350 гадоў Ной мог быць сведкам патопа сваім сучаснікам і перасцерагаць іх ад памылак дапатопных людзей.

Быццё 9:29: « *Усіх дзён Ноя было дзевяцьсот пяцьдзесят гадоў; потым ён памёр* ».

У 1656 годзе, у год патопа ад Адама, Ноем было 600 гадоў, таму ён памёр у 2006 годзе ад граху Адама, маючы 950 гадоў. Паводле Быцця 10:25, пры нараджэнні « *Фелека* » ў 1757 годзе « *зямля была падзелена* » Богам з-за вопыту мяцежнага паўстання караля Німрода і яго Вавілонскай вежы. Падзел, або **падзел**, быў наступствам розных моваў, якія Бог даў народам, каб яны **раз'ядналіся** і больш не ўтваралі адзінага блока перад Яго тварам і Яго воляй. Такім чынам, Ной перажыў гэтую падзею, і яму было ў той час 757 гадоў.

Калі Ной памёр, Абрам ужо нарадзіўся (у 1948 годзе, за 2052 гады да смерці Ісуса Хрыста, што знаходзіцца ў 30 годзе нашага агульнага ілжывага календара), але ён знаходзіўся ў Уры, у Халдэі, далей ад Ноя, які жыў на поўначы да Гара Арарат.

Нарадзіўшыся ў 1948 г., калі яго бацьку Тэраку было 70 гадоў, Абрам пакінуў Харан, каб адказаць на загад Бога, ва ўзросце 75 гадоў у 2023 г., гэта значыць праз 17 гадоў пасля смерці Ноя ў 2006 г. Духоўная эстафета альянсу - такім чынам гарантавана і выканана.

Ва ўзросце 100 гадоў, у 2048 годзе, Абрам становіцца бацькам Ісаака. Ён памёр ва ўзросце 175 гадоў у 2123 годзе.

Ва ўзросце 60 гадоў у 2108 годзе Ісаак стаў бацькам двайнят Ісава і Якуба, паводле Быцця 25:26.

Быццё 10

Падзел народаў

Гэты раздзел знаёміць нас з нашчадкамі трох сыноў Ноя. Гэта адкрыццё будзе карысным, таму што ў сваіх прароцтвах Бог заўсёды будзе спасылацца на арыгінальныя назвы адпаведных тэрыторый. Некаторыя з

гэтых назваў лёгка ідэнтыфікаваць як сучасныя, таму што яны захавалі свае асноўныя карані, прыклады: «*Мадай*» для Мідыі, «*Тубал*» для Табольска, «*Мешэх*» для Масквы.

Быццё 10:1: «*Гэта нашчадкі сыноў Ноя, Сіма, Хама і Яфета. Пасля патопу ў іх нарадзіліся сыны.*»

Сыны Яфета

Быццё 10:2: «*Сыны Яфета: Гамер, Магог, Мадай, Яван, Тувал, Мешэх і Цірас.*»

«*Мадай*» - СМІ; «*Яван*», Грэцыя; «*Тубал*», Табольск, «*Мяшэч*», Масква.

Быццё 10:3: «*Сыны Гамера: Ашкеназ, Рыфат і Тагарма.*»

Быццё 10:4: «*Сыны Явана: Елісей, Тарсіс, Кітым і Даданім.*»

«*Тарсіш*» азначае Тарс; «*Кітым*», Кіпр.

Быццё 10:5: «*Імі былі населены астравы народаў наводле іх зямель, наводле іх мовы, наводле іх родаў, наводле іх народаў.*»

Выраз «*астравы нацый*» адносіцца да заходніх краін сучаснай Еўропы і іх вялікіх пашырэнняў, такіх як Амерыка і Аўстралія.

Дакладнасць «*у адпаведнасці з мовай кожнага чалавека*» знойдзе сваё тлумачэнне ў вопыце Вавілонскай вежы, раскрытым у Быцц.11.

Сыны Хама

ген. 10:6: «*Сыны Хама: Куш, Міцраім, Пут і Ханаан.*»

Куш пазначае Эфіопію; «*Міцраім*», Егіпет; «*Путх*», Лівія; і «*Ханаан*», сучасны Ізраіль ці старажытная Палестына.

Быццё 10:7: «*Сыны Куша: Шэва, Хавіла, Саўта, Рэма і Саўтэка. Сыны Рэмы: Сэва і Дэдан.*»

Быццё 10:8: «*Куш таксама спарадзіў Німрода; гэта ён стаў магутным на зямлі.*»

Гэты кароль «*Німрод*» будзе будаўніком «*Вавілонскай вежы*», прычыны падзелу моваў Богам, што падзяляе і ізалюе людзей на народы і нацыі ў адпаведнасці з Быццём 11.

Gen.10:9: «*Ён быў адважным паляўнічым перад ЯХВЭХ; таму сказана: Як Німрод, адважны паляўнічы перад ЯХВЭХ.*»

Быцц.10:10: «*Спачатку ён валадарыў над Вавілонам, Эрэхам, Аккадам і Халнэ ў зямлі Сэнаар.*»

«*Вавілон*» азначае старажытны Вавілон; «*Акад*», старажытная Акадыя і цяперашні горад Багдад; «*Shinear*», Ірак.

Быццё 10:11: «*З гэтай зямлі выйшаў Ашур; ён пабудаваў Нінэвію, Рэхабот-Гір, Калах,*»

«*Асур*» адносіцца да Асірыі. «*Нінэвія*» стала тым, што цяпер называецца Масул.

Быццё 10:12: «*і Рэсен паміж Нінэвіяй і Калахам; гэта вялікі горад.*»

Гэтыя тры гарады былі размешчаны ў сучасным Іраку на поўначы і ўздоўж ракі «Тыгр».

Быццё 10:13: «*Міцраім спарадзіў лудзімаў, анамімаў, лехавімаў, нафтухімаў*»

Быц.10:14: « Патрусімы, Каслухімы, ад якіх паходзяць Філістымляне, і Кафторымы. »

« Філістымляне » пазначаюць цяперашніх палестынцаў, якія ўсё яшчэ ваююць супраць Ізраіля, як і ў старым альянсе. Яны з'яўляюцца сынамі Егіпта, іншага гістарычнага ворага Ізраіля да 1979 года, калі Егіпет заключыў саюз з Ізраілем.

Быц.10:15: « Ханаан спарадзіў Сідона, першынца свайго, і Хэта; »

Быц.10:16: « і Евусэяў, і Амарэяў, і Гіргесэяў, »

« Евус » азначае Ерусалім; « амарэі » былі першымі жыхарамі тэрыторыі, дадзенай Богам Ізраілю. Нягледзячы на тое, што яны заставаліся ў гіганцкай норме, Бог пакараў іх смерцю і знішчыў атрутнымі шэршніямі на вачах свайго народа, каб вызваліць месца.

Быц.10:17: « Хівэі, Аркіты, Сініі »

« Грэх » адносіцца да Кітая.

Быц.10:18: *Арвады, Цэмары, Хаматэі. Потым сем'і Хананэяў рассяліся.* »

Быццё 10:19: « Межы Хананэяў былі ад Сідона, з боку Гераара, да Газы, і з боку Садома, Гаморы, Адмы і Цэваіма, аж да Лешы. »

Гэтыя старажытныя назвы размяжоўваюць зямлю Ізраіля на заходнім баку ад поўначы, дзе знаходзіцца Сідон, на поўдні, дзе да гэтага часу знаходзіцца сучасная Газа, і на ўсходнім баку ад поўдня, у адпаведнасці са стварэннем Садома і Гаморы на месцы «мёртвага мора», на поўнач, дзе знаходзіцца Цэваім.

ген. 10:20: « Гэта сыны Хама паводле родаў іхніх, паводле моваў іхніх, паводле краінаў іхніх, паводле народаў іхніх. »

Сыны Сіма

Быццё 10:21: « Сыны таксама нарадзіліся ў Сіма, бацькі ўсіх сыноў Хевера і брата Яфета старэйшага. »

Быццё 10:22: « Сыны Сіма: Элам, Асур, Арпакшад, Луд і Арам. »

« Элам » абазначае старажытны персідскі народ сучаснага Ірана, а таксама арыяцаў паўночнай Індыі; « Асур », старажытная Асірыя сучаснага Ірака; « Луд », магчыма, Лод у Ізраілі; « Арам », арамеі Сірыі.

Быц.10:23: « Сыны Арамавыя: Уц, Хул, Гетэр і Мааш. »

Быц.10:24: *Арфаксад спарадзіў Шэлаха; Шэлах спарадзіў Хэвэра.* »

Быццё 10:25: « У Хевера нарадзіліся два сыны: імя аднаго Фалек, таму што ў яго дні зямля была падзелена, а імя яго брата Ёктан. »

Мы знаходзім у гэтым вершы дакладнасць: « бо ў яго часы зямля была падзелена ». Яму мы абавязаны магчымасцю датаваць 1757 годам граху Адама **раздзяленне** моў у выніку спробы паўстанцкага аб'яднання шляхам узвядзення Вавілонскай вежы. Такім чынам, гэта час праўлення караля Німрода.

Быццё 10:26: « Ёктан спарадзіў Алмадада, Шэлэфа, Хазармавета, Ераха »

Быц.10:27: « Хадарам, Узал, Дыкла, »

Быц.10:28: « Овал, Авімаэль, Шэва, »

Быцц.10:29: « *Афір, Хавіла і Ёбав. Усе гэтыя сыны Ёктана.* »

Быццё 10:30: « *Яны жылі ад Мешы, на баку Сефара, да гары ўсходняй.* »

Быцц.10:31: « *Гэта сыны Сіма наводле родаў іхніх, наводле моваў іхніх, наводле краінаў іхніх, наводле народаў іхніх.* »

Быцц.10:32: « *Вось сем'і сыноў Ноевых, наводле родаў іхніх, наводле народаў іхніх. І ад іх пайшлі народы, якія разышліся па зямлі пасля паводу.* »

Быццё 11

Падзел па мовах

Быццё 11:1: « *На ўсёй зямлі была адна мова і адны і тыя ж словы.* »

Тут Бог узгадвае лагічны вынік таго, што ўсё чалавецтва паходзіць ад адной пары: Адама і Евы. Такім чынам гутарковая мова перадавалася ўсім нашчадкам.

Быццё 11 :2: « *Калі яны адышлі з усходу, яны знайшлі раўніну ў зямлі Сэнаар і пасяліліся там.* »

На «ўсход» ад краіны «Шынэар» у сучасным Іраку знаходзіўся сучасны Іран. Пакідаючы больш высокія раёны, мужчыны збіраюцца на раўніне, добра напойнай дзвюма вялікімі рэкамі, «Еўфратам і Тыграм» (на іўрыце: Пхрат і Хідэкель) і ўрадлівай. У свой час Лот, пляменнік Абрагама, таксама выбраў гэтае месца, каб пасяліцца там, калі разлучыўся са сваім дзядзькам. Вялікая раўніна спрыяе будаўніцтву вялікага горада, « *Вавілона* », які будзе славіцца да канца свету.

Быцц.11:3: « *Яны казалі адзін аднаму: прыйдзі! Зробім цэглу, і пячэм яе ў агні. І цэгла служыла ім каменем, а бітум — цэментам.* »

Мужчыны, якія сабраліся, ужо не жывуць у намётах, яны адкрываюць для сябе вытворчасць абпаленай цэгля, з якой можна ўзводзіць сталыя жылыя пабудовы. Гэта адкрыццё ляжыць у аснове ўсіх гарадоў. Падчас рабства ў Егіпце вытворчасць гэтай цэгля для пабудовы Рамзеса для фараона стала прычынай пакут габрэяў. Розніца ў тым, што іх цэглу не будуць выпякаць у вогнішчы, а зробленыя з зямлі і саломы, яны будуць сушыцца на пякучым сонцы Егіпта.

Быцц.11:4: « *І зноў казалі: хадзем! Пабудуем сабе горад і вежу, вяршыня якой дасягае нябёсаў, і зробім сабе імя, каб нас не рассялі па ўсёй зямлі.* »

Сыны Ноя і яго нашчадкі жылі раскіданыя па ўсёй зямлі, як качэўнікі, і заўсёды ў намётах, прыстасаваных для іх падарожжаў. У гэтым аб'яўленні Бог нацэльвае момант, калі ўпершыню ў гісторыі чалавецтва людзі вырашаюць пасяліцца на пэўным месцы і ў сталым жылі, ствараючы такім чынам першы аселы народ. І гэтая першая сустрэча прымушае іх аб'яднацца, каб паспрабаваць пазбегнуць **разлукі**, якая спараджае спрэчкі, бойкі і

смерць. Яны навучыліся ад Ноя бязбожнасці і гвалту дапатопных; да такой ступені, што Бог павінен быў іх знішчыць. І каб лепш кантраляваць рызыку паўтарэння тых жа памылак, яны думаюць, што, сабраўшыся ў адным месцы, ім удалася пазбегнуць гэтага гвалту. Прыказка гаворыць: у колькасці сіла. З часоў Вавілона ўсе вялікія кіраўнікі і вялікія панаванні засноўвалі сваю сілу на саюзе і зборы. У папярэднім раздзеле згадваўся кароль Німрод, які быў, відаць, першым лідэрам аб'яднання чалавецтва свайго часу, менавіта таму, што пабудаваў Вавілон і яго вежу.

У гэксце ўдакладняецца: « *вежа, вяршыня якой дакранаецца да неба* ». Гэтая ідэя «дакрануцца да нябёсаў» паказвае на намер далучыцца да Бога на нябёсах, каб паказаць яму, што людзі могуць абысціся без яго і што ў іх ёсць ідэі, якіх трэба пазбягаць і самастойна вырашаць свае праблемы. Гэта не больш і не менш, чым выклік Богу-стваральніку.

Быццё 11:5: « *Яхвэ сышоў паглядзець на горад і вежу, якую будавалі сыны чалавечыя* ».

Гэта толькі вобраз, які паказвае нам, што Бог ведае праект чалавецтва, зноў ажыўленага бунтарскімі думкамі.

Gen.11 :6: “ *І ЯаНВéН сказаў: Вось, яны адзін народ, і ва ўсіх адна мова, і вось што яны распачалі; цяпер нішто не перашкодзіць ім зрабіць усё, што яны задумалі* ».

Сітуацыі вавілонскага часу выклікаюць зайздрасць у сучасных універсалістаў, якія мараць аб такім ідэале: адзіны народ і адзіная мова. І нашым універсалістам, як і тым, каго сабраў Німрод, усё роўна, што Бог думае на гэтую тэму. Аднак у 1747 годзе пасля граху Адама Бог загаварыў і выказаў сваё меркаванне. Як вынікае з яго слоў, ідэя чалавечага праекта яго не радуе і раздражняе. Аднак аб іх паўторным знішчэнні гаворкі не ідзе. Але адзначым, што Бог не аспрэчвае эфектыўнасці падыходу непакорлівага чалавецтва. У яе ёсць толькі адзін недахоп, і гэта для яго: чым больш яны збіраюцца разам, тым больш яны адмаўляюцца ад яго, больш не служаць яму, ці яшчэ горш, служаць ілжывым боствам перад яго тварам.

Быццё.11:7: “ *Хадзі! Спусцімся ўніз і зблытаем іх мову, каб яны больш не чулі мовы адзін аднаго* ».

У Бога ёсць рашэнне: « *давайце зблытаем іх мову, каб яны больш не чулі мовы адзін аднаго* ». Гэтая акцыя накіравана на здзяйсненне боскага цуду. У адно імгненне мужчыны выказваюцца на розных мовах і, больш не разумеючы адзін аднаго, вымушаныя аддаляцца адзін ад аднаго. Патрэбны блок **зламаны** . Раздзяленне мужчын, тэма гэтага даследавання, усё яшчэ існуе, добра выкананая .

Быццё.11:8: « *І расьсеяў іх Гасподзь адтуль на ўсёй зямлі; і яны перасталі будаваць горад* ».

Тыя, хто размаўляе на адной мове, гуртуюцца разам і аддаляюцца ад іншых. Такім чынам, пасля гэтага досведу « *моў* » людзі будуць рассяляцца ў розных месцах, дзе яны заснуюць гарады з камянёў і цэгля. Нацыі ўтворацца, і каб пакараць за іх правіны, Бог зможа супрацьпаставіць іх адзін аднаму. *Спроба Вавілона ўсталяваць усеагульны мір правалілася.*

Быццё 11:9: « Таму іх назвалі Вавілон, таму што там Гасподзь змяшаў мову ўсёй зямлі, і адтуль расьсеяў іх Гасподзь на ўсёй зямлі » .

Імя «Вавілон», якое азначае «змяшанне», заслугоўвае таго, каб быць вядомым, таму што яно сведчыць людзям, як Бог адрэагаваў на іх спробу паўсюднага саюза: « змяшанне моў ». Гэты ўрок меў на мэце папярэдзіць чалавецтва да канца свету, бо Бог хацеў адкрыць гэты вопыт у сваім сведчанні, прадыктаваным Майсею, які такім чынам напісаў першыя кнігі сваёй святой Бібліі, якія мы чытаем і сёння. Такім чынам, Богу не прыйшлося ўжываць гвалт супраць тагачасных паўстанцаў. Але гэта не будзе тое ж самае, у канцы свету, калі, прайграваючы гэты ўсеагульны сход, асуджаны Богам, апошнія паўстанцы, якія выжылі пасля Трэцяй сусветнай вайны, будуць знішчаны слаўным вяртаннем Ісуса Хрыста. Затым яны павінны будуць мець справу з «яго гневам», акрамя таго, прыняўшы рашэнне забіць яго апошніх выбраннікаў, таму што яны застануцца вернымі яго асвячонай субоце з моманту стварэння свету. Урок, дадзены Богам, ніколі не выконваўся чалавецтвам, і па ўсёй зямлі пастаянна ўтвараліся вялікія гарады, пакуль Бог не прымусіў іх знішчыць іншыя народы або буйнамаштабныя смяротныя эпідэміі.

Нашчадкі Шэм

Да Абрагама, бацькі вернікаў, і сучасных монатэістычных рэлігій

Быц.11:10: « Гэта насеньне Сіма. Сім, якому было сто гадоў, нарадзіў Арпакхада праз два гады пасля паводу .

Сын Шэма, Арпакшад, нарадзіўся ў 1658 (1656 + 2)

Быццё 11:11: « Пасля нараджэння Арпакхада Сім жыў пяцьсот гадоў; і ён спарадзіў сыноў і дачок » .

Шэм памёр у 2158 годзе ва ўзросце 600 гадоў (100 + 500)

Быццё 11:12: « Арпакшад, якому было трыццаць пяць гадоў, нарадзіў Шэлаха » .

Сын Арпакшада, Шэлах, нарадзіўся ў 1693 (1658 + 35).

Быццё 11:13: « Пасля нараджэння Шэлаха Арпакшад жыў чатырыста тры гады; і спарадзіў сыноў і дачок » .

Арпакшад памёр у 2096 годзе ва ўзросце 438 гадоў (35 + 403)

Быццё 11:14: « Шэлах, трыццаць гадоў, спарадзіў Хевера » .

Эбер нарадзіўся ў 1723 г. (1693 + 30)

Быц.11:15: « Пасля нараджэння Хэвэра Шэлах жыў чатырыста тры гады; і спарадзіў сыноў і дачок » .

Шэлах памёр у 2126 (1723 + 403) ва ўзросце 433 (30 + 403) гадоў.

Быццё 11:16: « Хэвер, трыццаць чатыры гады, спарадзіў Фалека » .

Пелег нарадзіўся ў 1757 г. (1723 + 34). **У момант яго нараджэння, паводле Быц.10:25, « зямля была падзелена » размоўнымі мовамі, створанымі Богам, каб падзяліць і падзяліць людзей, якія сабраліся ў Вавілоне.**

Быццё 11:17: « Пасля нараджэння Фалека Гевеж жыў чатырыста трыццаць гадоў; і спарадзіў сыноў і дачок » .

Эбер памёр у 2187 (1757 + 430) ва ўзросце 464 (34 + 430)
 Быццё 11:18: « *Фэлек, трыццаці гадоў, спарадзіў Рэху* » .
 Рэху нарадзіўся ў 1787 г. (1757 + 30)
 Быццё 11:19: « *Пасля нараджэння Рэгу Фалек жыў дзвесце дзевяць гадоў; і спарадзіў сыноў і дачок* » .
 Пелег памёр у 1996 годзе (1787 + 209) ва ўзросце 239 гадоў (30 + 209). Адзначае жорсткае скарачэнне жыцця, верагодна, з-за паўстання Вавілонскай вежы, якое адбылося ў яго часы.
 Быццё 11:20: « *Рэху, трыццаць два гады, спарадзіў Серуга* » .
 Серуг нарадзіўся ў 1819 г. (1787 + 32)
 Быццё 11:21: « *Пасля нараджэння Серуха Рэгу жыў дзвесце сем гадоў; і спарадзіў сыноў і дачок* » .
 Рэху памёр у 2096 (1819 + 207) ва ўзросце 239 (32 + 207)
 Быццё 11:22: « *Сэруг, трыццаці гадоў, спарадзіў Нахора* » .
 Нахор нарадзіўся ў 1849 г. (1819 + 30)
 Быццё 11:23: « *Пасля нараджэння Нахора Серух жыў дзвесце гадоў; і спарадзіў сыноў і дачок* » .
 Серуг памёр у 2049 (1849 + 200) ва ўзросце 230 (30 + 200)
 Быццё 11:24: « *Нахор, дваццаць дзевяць гадоў, спарадзіў Тару* » .
 Тэрах нарадзіўся ў 1878 г. (1849 + 29)
 Быццё 11:25: « *Пасля нараджэння Тары Нахор жыў сто дзевятнаццаць гадоў; і спарадзіў сыноў і дачок* » .
 Нахор памёр у 1968 годзе (1849 + 119) ва ўзросце 148 (29 + 119)
 Быццё 11:26: « *Тэра, семдзесят гадоў, спарадзіў Абрама, Нахора і Арана* » .
Абрам нарадзіўся ў 1948 г. (1878 + 70)
Абрам будзе мець свайго першага законнага сына, Ісаака, калі яму споўніцца 100 гадоў, у 2048 годзе , паводле Быцця 21:5: « Абрагаму было сто гадоў, калі нарадзіўся яго сын Ісаак ».
Абрам памрэ ў 2123 годзе ва ўзросце 175 гадоў , паводле Быцця 25:7: « Вось дні гадоў жыцця Аўраамавага: ён жыў сто семдзесят пяць гадоў » .
 Быццё 11:27: « *Гэта нашчадкі Тары. Тара спарадзіў Абрама, Нахора і Арана. Харан спарадзіў Лота* .
 Звярніце ўвагу, што Абрам - старэйшы з трох сыноў Тары. Такім чынам, ён нарадзіўся, калі яго бацьку Тару было 70 гадоў, як паказана ў вершы 26 вышэй.
 Быццё 11:28: « *І памёр Аран у прысутнасці Тары, бацькі свайго, у зямлі свайго нараджэння, у Уры Халдэйскім* » .
 Гэтая смерць тлумачыць, чаму Лот пазней будзе суправаджаць Абрама ў яго падарожжах. Абрам узяў яго пад сваю абарону.
Менавіта ў Уры ў Халдэі нарадзіўся Абрам, і менавіта ў Вавілоне ў Халдэі мяцежны Ізраіль быў адведзены ў палон у часы прарока Ераміі і прарока Данііла.
 Gen.11:29: « *Абрам і Нахор узялі сабе жонак: імя жонкі Абрама Сара, а імя жонкі Нахора Мілка, дачка Харана, бацькі Мілкі і бацькі Іскі* » .

Саюзы гэтага часу вельмі роднасныя: Нахор ажаниўся з Мілкаю, дачкой свайго брата Харана. Гэта было нормай і паслухмянасць абавязку, які меў на мэце захаваць чысціню расы нашчадкаў. У сваю чаргу, Ісаак пашле свайго слугу знайсці жонку для свайго сына Ісаака ў блізкай сям'і Лавана Арамейскага.

Быццё 11:30: « Сара была бясплодная: у яе не было дзяцей » .

Гэтая стэрыльнасць дазволіць Богу-стваральніку выявіць сваю стваральную сілу; гэта зрабіўшы яе здольнай нарадзіць дзіця, калі ёй будзе амаль сто гадоў, як яе мужу Абраму. Гэтая стэрыльнасць была неабходная на прароцкім узроўні, таму што Ісаак прадстаўлены як тып новага Адама, якога Ісус Хрыстос увасобіць у свой час; абодва былі ў свой час « сынамі боскага абяцання ». Такім чынам, заўсёды з-за яго прарочай ролі « сына Божага » ён не будзе сам выбіраць сабе жонку, таму што ў целе Езуса Бог выбірае сваіх апосталаў і вучняў, а менавіта Дух Айца, які ў ім. і хто яго ажыўляе.

Быццё 11:31: « Тэра ўзяў Абрама, сына свайго, і Лота, сына Арана, сына сына свайго, і Сару, сваю нявестку, жонку Абрама, сына свайго. Яны разам пайшлі з Ура Халдэйскага ў зямлю Ханаанскую. Яны прыйшлі ў Харан і пасяліліся там .

Уся сям'я, у тым ліку і Абрам, пасялілася на поўначы краіны, у Чаране. Гэты першы рух вядзе іх бліжэй да месца нараджэння чалавецтва. Яны **аддзяляюцца** ад вялікіх гарадоў, ужо вельмі населеных і ўжо вельмі мяцежных, ад урадлівай і квітнеючай раўніны.

Быццё 11:32: « Дзён Тары было дзвесце пяць гадоў; і памёр Тара ў Харане .

Тэрах, які нарадзіўся ў 1878 годзе, памёр ва ўзросце 205 гадоў у 2083 годзе.

У завяршэнне вывучэння гэтай главы адзначым, што праект па скарачэнні працягласці жыцця да 120 гадоў знаходзіцца на поўным шляху да поспеху. Паміж «600 гадамі» Сіма і «148 гадамі» Нахора або «175 гадамі» Абрагама відавочнае скарачэнне жыцця. Прыкладна праз 4 стагоддзі Майсей пражыве роўна 120 гадоў. Лік, названы Богам, будзе атрыманы як завершаная мадэль.

У вопыце Абрагама Бог паказвае, што Ён сам гатовы зрабіць, каб адкупіць жыццё сваіх выбраннікаў, якіх Ён выбірае з усіх сваіх чалавечых стварэнняў у залежнасці ад таго, ці захоўваюць яны Яго вобраз. У гэтай гістарычнай сцэне Абрагам - гэта Бог у Айцу, Ісаак - Бог у Сыне, а выкананне адбудзецца ў Езусе Хрысце, і на яго добраахвотнай ахвяры народзіцца новы завет.

Быццё 12

Разлука з зямной сям'ёй

Gen.12:1: « *Сказаў Гасподзь Абраму: ідзі з зямлі твайёй, з айчыны твайёй і з дому бацькі твайго ў зямлю, якую Я табе пакажу* ».

Па Божым загадзе Абрам збіраецца пакінуць сваю зямную сям'ю, дом свайго бацькі, і мы павінны бачыць у гэтым парадку духоўнае значэнне, якое Бог надаў у Быц.2:24 сваім словам: « *Таму чалавек павінен пакіне бацьку свайго і маці сваю і прылепіцца да жонкі сваёй, і будуць яны адной плоццю* ». Абрам павінен « *пакінуць бацьку і маці* », каб прыняць духоўную прароцкую ролю Хрыста, для якога важная толькі «*Нявеста* », яго збор выбраных. Цялесныя сувязі з'яўляюцца перашкодай для духоўнага развіцця, якой абраныя павінны пазбягаць, каб мець поспех у стварэнні, у сімвалічным вобразе, « *адной плоці* » з Езусам Хрыстом, Богам-стваральнікам ЯаНВéН.

Быццё 12:2: « *Я зраблю цябе вялікім народам і дабраслаўлю цябе; Я ўзвялічу імя тваё, і ты будзеш крыніцай дабраславеньня* ».

Абрам стане першым з патрыярхаў Бібліі, прызнаным монатэістамі «бацькам вернікаў». Ён таксама ў Бібліі, першы слуга Бога, падрабязнасці жыцця якога будуць прасочвацца і раскрывацца доўга.

Быццё 12:3: « *Я дабраслаўлю тых, хто дабраслаўляе цябе, і праклінае тых, хто цябе праклінае; і дабраслаўляюцца ў табе ўсе роды зямлі* ».

Падарожжы і сустрэчы Абрама будуць доказам гэтага і ўжо ў Егіпце, калі фараон хацеў спаць з Сарай, мяркуючы, што яна была яго сястрой, паводле таго, што Абрам сказаў, каб абараніць сваё жыццё. У бачанні Бог даў яму ведаць, што Сарра была жонкай прарака, і ён ледзь не памёр.

Другая частка гэтага верша, « *усе роды зямлі будуць дабраслаўленыя ў вас* », знойдзе сваё выкананне ў Ісусе Хрысце, сыне Давіда з калена Юды, сыне Ізраіля, сыне Ісаака, сыне Абрама. Менавіта на Абраме Бог пабудуе два паслядоўныя саюзы, якія прадстаўляюць стандарты яго збаўлення. Таму што гэтыя стандарты павінны былі развівацца, каб перайсці ад сімвалічнага тыпу да рэальнага тыпу; у залежнасці ад таго, жыве грэшны чалавек да Хрыста ці пасля яго.

Быццё 12:4: « *Абрам пайшоў, як ЯХВЭ сказаў яму, і Лот пайшоў з ім. Абраму было семдзесят пяць гадоў, калі ён выйшаў з Харана* ».

У свае 75 гадоў Абрам ужо мае вялікі жыццёвы стаж. Мы павінны набыць гэты вопыт, каб слухаць і шукаць Бога; што робіцца пасля выяўлення праклёнаў чалавецтва, адзеленых ад яго. Калі Бог паклікаў яго, гэта таму, што Абрам шукаў яго, таму, калі Бог адкрываецца яму, ён спяшаецца паслухацца яго. І гэта збаўчае паслушэнства будзе пацверджана і нагадана яго сыну Ісааку ў гэтым вершы, які цытуецца ў Быц.26:5: « *таму што Абрагам паслухаўся голасу Майго і захаваў загады Мае, заповедзі Мае, настановы Мае і законы Мае* ». Абрам мог захаваць гэтыя рэчы, толькі калі б Бог прадставіў іх яму. Гэта Божае сведчанне паказвае нам, што многія рэчы, пра якія не згадваецца ў Бібліі, былі выкананы. Біблія дае нам толькі кароткі выклад доўгага існавання чалавечых жыццяў. І жыццё чалавека 175 гадоў, толькі Бог можа сказаць, што яна пражыла хвіліна за

хвілінай, секунда за секундай, але для нас, кароткі выклад істотнага дастаткова.

Такім чынам, Божае благаслаўленне, дадзенае Абраму, абапіраецца на яго паслухмянасць, і ўсё наша вывучэнне Бібліі і яе прароцтваў было б марным, калі б мы не разумелі важнасці гэтай паслухмянасці, таму што Ісус Хрыстос даў нам сваё ў якасці прыкладу, кажучы ў Евангеллі ад Яна 8: 29: « *Той, хто паслаў Мяне, ёсць са Мною; ён не пакінуў мяне аднаго, таму што я заўсёды раблю тое, што яму падабаецца* ». Тое ж самае з кім заўгодна; любячы добрыя адносіны дасягаюцца, робячы « *тое, што падабаецца* » таму, каму вы хочаце дагадзіць. Такім чынам, вера, сапраўдная рэлігія, гэта не складаная рэч, але просты тып адносін, які падабаецца Богу і самому сабе.

У нашы апошнія часы з'яўляецца прыкмета непаслухмянасці дзяцей сваім бацькам і нацыянальным уладам. Бог арганізуе гэтыя рэчы, каб дарослыя, якія мяцежныя, няўдзячныя або абьякавыя да Яго, даведаліся пра тое, што Ён сам перажывае з-за іх бязбожнасці. Такім чынам, дзеянні, створаныя Богам, крычаць значна мацней, чым крыкі і прамовы, каб выказаць Яго справядлівае абурэнне і справядлівыя папрокі.

Быцц.12:5: « *Абрам узяў Сару, жонку сваю, і Лота, сына брата свайго, з усім маёмасцю, якое яны мелі, і слугамі, якіх яны набылі ў Харане. Яны адышлі, каб ісці ў зямлю Ханаанскую, і прыйшлі ў зямлю Ханаанскую* ».

Харан знаходзіцца на паўночны ўсход ад Ханаана. Таму Абрам ідзе з Харана на захад, потым на поўдзень і ўваходзіць у Ханаан.

Быццё 12:6: « *Ішоў Абрам праз зямлю да месца, якое называлася Сіхем, да дубоў Мора. Хананзі былі тады ў зямлі* ».

Ці варта памятаць пра гэта? « *Хананзі* » - гіганты, але што ж тады з самім Абрамам? Бо патоп быў яшчэ зусім блізка, і Абрам цалкам мог быць памерам з волата. Увайшоўшы ў Ханаан, ён не паведамляе аб наяўнасці гэтых волатаў, што лагічна, калі ён сам усё яшчэ знаходзіцца ў гэтай норме. Спускаючыся на поўдзень, Абрам перасякае сучасную Галілею і прыбывае ў сучасную Самарыю, у Сіхем. Гэтая зямля Самарыі будзе месцам евангелізацыі, якое любіў Езус Хрыстус. Там ён знойдзе веру ў «самарянку» і яе сям'ю, да якой упершыню, на іх вялікае здзіўленне, дазволілі ўвайсці габрэю.

Быццё 12:7: « *Ягвэ з'явіўся Абраму і сказаў: Нашчадкам тваім дам Я зямлю гэтую. І Абрам пабудаваў там ахвярнік ЯХВЭ, які з'явіўся яму* ».

Бог спачатку выбраў цяперашнюю Самарыю, каб паказаць сябе Абраму, які асвяціць гэтую сустрэчу, збудаваўшы там алтар, прарочы сімвал крыжа катаванняў Хрыста. Гэты выбар паказвае на сувязь з будучай евангелізацыяй краіны Езусам Хрыстом і яго апосталамі. Менавіта з гэтага месца Бог абвяшчае яму, што дасць гэтую краіну яго нашчадкам. Але якога, габрэя ці хрысціяніна? Нягледзячы на гістарычныя факты на карысць габрэяў, гэтае абяцанне, здаецца, датычыць выбраных Хрыстом для выканання на новай зямлі; бо выбранцы Хрыста таксама, паводле прынцыпу апраўдання праз веру, з'яўляюцца нашчадкамі, абяцаным Абраму.

Быццё 12:8: « *Адтуль ён перайшоў на гару на ўсход ад Вэтыля, і паставіў намёты свае, маючы Вэтыль на захадзе і Гай на ўсходзе. Ён таксама пабудаваў там алтар ЯХВЭХ і заклікаў імя ЯХВЭХ* ».

Спускаючыся на поўдзень, Абрам размясьціўся табарам у гарах паміж Вэтылем і Гаем. Бог вызначае арыентацыю двух гарадоў. Вэтыль азначае «дом Божы», і Абрам размяшчае яго на захадзе, у арыентацыі, якая будзе дадзена скініі і храму Іерусаліма, так што, уваходзячы ў святыню Бога, Яго дом, чыноўнікі паварочваюцца спіной да узыходзячае сонца, якое ўзыходзіць на ўсходзе, усход. На ўсходзе знаходзіцца горад Аї, корань якога азначае: куча каменя, руіны або пагорак і помнік. Бог адкрывае нам свой суд: насупраць уваходу выбраных у дом Божы на ўсходзе толькі руіны і груды камянёў. На гэтым вобразе Абраму былі адкрыты два шляхі да свабоды: на захад, Вэтыль і жыццё, або на ўсход, Гай і смерць. На шчасце, ён ужо выбраў жыццё з ЯнНВéН.

Быццё 12:9: « *Абрам працягваў сваё падарожжа, прасоўваючыся на поўдзень* ».

Звярніце ўвагу, што ў гэтым першым перасячэнні Ханаана Абрам не ідзе да «Евуса», назвы будучага горада Давіда: Іерусаліма, які, такім чынам, цалкам ігнаруецца ім.

Быцц.12:10: « *Быў голад на зямлі; і пайшоў Абрам у Егіпет, каб пажыць там, бо быў вялікі голад у зямлі* ».

У той час, калі Іосіф, сын Якава, Ізраіль, стаў першым візірам Егіпта, менавіта голад прывёў Абрама ў Егіпет. У астатніх вершах гэтай главы апісаны ўражанні, якія ён там перажыў.

Абрам - мірны і нават палахлівы чалавек. Баючыся быць забітым, каб забраць сваю жонку Сараі, якая была вельмі прыгожай, ён вырашыў прадставіць яе як сваю сястру, паўпраўду . З дапамогай гэтай хітрасці фараон дагадзіў яму і накрыў яго дабротамі, якія дадуць яму багацце і ўладу. Атрымаўшы гэта, Бог дзівіць фараона чумамі, і ён даведаецца, што Сара - яго жонка. Затым ён пераследуе Абрама, які пакідае Егіпет багатым і магутным. Гэты вопыт прадказвае знаходжанне габрэяў, якія пасля таго, як былі рабамі Егіпта, пакінуць яго, забраўшы яго золата і багацці. І гэтая ўлада хутка яму вельмі спатрэбіцца.

Быццё 13

Разлука Абрама з Лотам

Вяртаючыся з Егіпта, Абрам, яго сям'я і Лот, яго пляменнік, вярнуліся ў Вэтыль да месца, дзе ён паставіў ахвярнік, каб заклікаць Бога. Пакуль усе яны знаходзяцца ў гэтым месцы паміж Вэтылем і Ай-Бэ, паміж «домам Божым» і «руінамі». Пасля сварак паміж іх слугамі Абрам адлучаецца ад Лота, якому ён дае выбар, у якім накірунку ён жадае рухацца. І Лот скарыстаўся магчымасцю забраць раўніну і яе ўрадлівасць, абяцаючы росквіт. Верш 10 абвясчае: « *Лот падняў вочы свае і ўбачыў усю раўніну*

Ярдана, якая была цалкам напоена вадой. Да таго, як Яхвэ знішчыў Садом і Гамору, яна была аж да Сігора садам Гасподнім, як зямля Егіпецкая . Робачы гэта, ён выбірае «разбурэнне» і адкрые гэта, калі Бог ударыць агнём і серкай гарады гэтай даліны, якія сёння часткова пакрытыя «Мёртвым морам»; пакарання, ад якога ён уцячэ з дзвюма дочкамі, дзякуючы міласэрнасці Бога, які пашле двух анёлаў, каб папярэдзіць яго і прымусіць яго пакінуць Садом, дзе ён будзе жыць. Мы чытаем у вершы 13: « Людзі Садома былі злымі і вялікімі грэшнікамі супраць ЯХВЭ ».

Таму Абрам застаецца побач з Вэтылем, «домам Божым» на гары.

Gen.13:14 да 18: « Яхвэ сказаў Абраму, пасля таго як Лот аддзяліўся ад яго: падымі вочы твае, і адтуль, дзе ты, паглядзі на поўнач і поўдзень, на ўсход і на захад; бо ўсю зямлю, якую ты бачыш, Я дам табе і нашчадкам тваім назаўсёды. **Я зраблю насеньне тваё, як пыл зямны , так што, калі хто можа палічыць пыл зямны , і насеньне тваё будзе палічана. Устань, абыйдзі зямлю ўздоўж і ўпоперак; бо я дам яго табе . Абрам наставіў намёты свае і прыйшоў пасяліцца сярод дубоў Мамрэ, што каля Хэўрона. І ён пабудаваў там алтар ЯХВЭХ ».**

Пакінуўшы выбар Лоту, Абрам атрымлівае долю, якую хоча даць яму Бог, і там зноў аднаўляе свае благаслаўленні і абяцанні. Параўнанне яго « семені » з « прахам зямным », паходжаннем і канцом чалавечай душы, цела і духу, паводле Быц.2:7, будзе пацверджана параўнаннем « зорак нябесных » у Быц. .15: 5.

Быццё 14

Падзел па ўладзе

Чатыры каралі з усходу прыходзяць ваяваць супраць пяці цароў даліны, дзе знаходзіцца Садом, у якой жыве Лот. Пяцёра каралёў збітыя і ўзятыя ў палон, а таксама Лот. Папярэджаны Абрам прыходзіць яму на дапамогу і вызваляе ўсіх палонных закладнікаў. Адзначым цікавасць наступнага верша.

Быц.14:16: “ Ён вярнуў усё багацце; ён таксама вярнуў Лота, брата свайго, з яго маёмасцю, а таксама жанчын і людзей ».

На самай справе Абрам умяшаўся толькі дзеля Лота. Але, расказваючы факты, Бог маскіруе гэтую рэчаіснасць, каб выклікаць папрокі ў адрас Лота, які зрабіў дрэнны выбар жыць у горадзе бязбожнікаў.

Быццё 14:17: « Пасля таго, як Абрам вярнуўся з перамогай ад Кедарламера і ад цароў, якія былі з ім, цар Садома выйшаў насустрэчу яму ў даліну Шаве, якая з'яўляецца далінай караля ».

Пераможцу трэба падзякаваць. Слова “Shavéh” азначае: звычайны; менавіта тое, што спакусіла Лота і паўплывала на яго выбар.

Быццё 14:18: « Мелхісэдэк, кароль Саліма, прынёс хлеб і віно: ён быў святаром Бога Усвышняяга ».

Гэты кароль Салема быў «*святаром Усявышняга Бога*». Яго імя азначае: «мой кароль - справядлівасць». Яго прысутнасць і яго ўмяшанне з'яўляюцца доказам бесперапыннасці пакланення праўдзіваму Богу на зямлі пасля заканчэння патопу, што дагэтуль застаецца вельмі прысутным у думках людзей часоў Абрама. Але гэтыя паклоннікі праўдзівага Бога нічога не ведаюць пра збаўчы праект, які Бог адкрые праз прароцкі досвед Абрама і яго нашчадкаў.

Быцц.14:19: *І дабраславіў Абрама, кажучы: Дабраслаўлены Абрам Богам Усявышнім, Уладаром неба і зямлі!* »

Блаславенне гэтага афіцыйнага прадстаўніка Бога дадаткова пацвярджае благаслаўленне, якое Бог даў непасрэдна Абраму асабіста.

Быцц.14:20: «*Бласлаўлены Бог Усявышні, які аддаў ворагаў тваіх у рукі твае! І даў яму Абрам дзесяціну з усяго* ».

Мелхісэдэк дабраслаўляе Абрама, але стараецца не прыпісаць яму сваю перамогу; ён прыпісвае гэта «*Усявышняму Богу, які аддаў ворагаў у яго рукі*». І мы маем канкрэтны прыклад паслухмянасці Абрама законам Божым, бо ён «*аддаў дзесяціну з усяго*» Мелхісэдэку, чыё імя азначае: «Мой Цар — Справядлівасць». Такім чынам, гэты закон дзесяціны ўжо існаваў з моманту заканчэння патопу на зямлі і, верагодна, нават да «патопу».

Быццё 14:21: «*Кароль Садомы сказаў Абраму: «Дай мне людзей і вазьмі сабе багацце* ».

Цар Садомы абавязаны Абраму, які выратаваў свой народ. Такім чынам, ён хоча плаціць па-царску за сваю службу.

Быццё 14:22: «*Абрам адказаў каралю Садома: Я падымаю руку маю да ЯХВЭ, Бога Усявышняга, Уладара неба і зямлі:* »

Абрам карыстаецца сітуацыяй, каб нагадаць вычварэнскаму каралю пра існаванне «*ЯХВЭХ Найвышэйшага Бога*», унікальнага «*Уладара неба і зямлі*»; што робіць яго адзіным уладальнікам усіх багаццяў, якія кароль атрымлівае праз сваю бязбожнасць.

Быцц.14:23: «*Я не вазьму нічога твайго, ні ніткі, ні шнурка, каб ты не сказаў: я ўзбагаціў Абрама». Нічога для мяне!* »

У такім стаўленні Абрам сведчыць каралю Садомы, што ён прыйшоў на гэтую вайну толькі для таго, каб выратаваць свайго пляменніка Лота. Абрам, як Бог, асуджае гэтага цара, які жыве ў зле, вычварэнстве і гвалце. І ён дае яму зразумець гэта, адмаўляючыся ад свайго недастойна атрыманага багацця.

Быццё 14:24: «*Толькі тое, што з'елі маладыя людзі, і доля людзей, якія ішлі са мной, Анер, Эшкол і Мамрэ: яны возьмуць сваю долю* ».

Але гэты выбар Абрама тычыцца толькі яго, чалавека, слугі Божага, і яго слугі могуць атрымаць сваю долю прапанаванага багацця.

Быццё 15

Разлука паводле завету

Быцц.15:1: « Пасля гэтых падзей было слова Гасподняе Абраму ў бачанні, і ён сказаў: Абрам, не бойся; Я твой шчыт, і ўзнагарода твая будзе вельмі вялікая ».

Абрам - мірны чалавек, які жыве ў жорсткім свеце, таксама ў бачанні Бог, яго сябар YaHWéH, прыходзіць, каб супакоіць яго: « Я твой шчыт, і ўзнагарода твая будзе вельмі вялікай ».

Быцц.15:2: Абрам адказаў: Госпадзе ЯХВЭХ, што ты дасі мне? Еду без дзяцей; і спадкаемца майго дому Эліэзер з Дамаска ».

Доўгі час Абрам пакутаваў ад таго, што не мог быць бацькам з-за бесплодзя Сары, яго законнай жонкі. І ён ведае, што калі ён памрэ, блізка сваяк атрымае ў спадчыну яго маёмасць: « Эліэзер з Дамаска ». Адзначым мімаходзь, колькі гадоў гэтаму гораду « Дамаск » у Сірыі.

Быццё 15:3: « І сказаў Абрам: вось, ты не даў мне нашчадкаў, і народжаны ў доме маім будзе спадчыннікам маім ».

Абрам не разумее абяцанняў, дадзеных сваім нашчадкам, бо іх не мае, будучы бяздзетным.

Быццё 15:4: « Тады было да яго слова Гасподняе: не будзе ён тваім спадчыннікам, але той, хто выйдзе з твайго цела, будзе тваім спадчыннікам ».

Бог кажа яму, што ён сапраўды стане бацькам дзіцяці.

Быцц.15:5: « І, вывеўшы яго, сказаў: паглядзі на неба і палічы зоркі, калі можаш іх палічыць». І сказаў яму: гэта будзе нашчадства тваё ».

З нагоды гэтага бачання, дадзенага Абраму, Бог адкрывае нам сімвалічны ключ да духоўнага значэння, якое Ён надае слову « зорка ». Першапачаткова цытуемая ў Быцц.1:15, « зорка » мае ролю « асвятляць зямлю », і гэта роля ўжо Абрама, якога Бог паклікаў і вылучыў для гэтай мэты, але гэта таксама будзе роля ўсіх вернікаў, запатрабуе сваёй веры і служэння Богу. Звярніце ўвагу, што паводле Дан.12:3 статус « зорак » будзе дадзены абраным пасля іх ўваходу ў вечнасць: « **Разумныя** будуць ззяць, як бляск нябёсаў, і **тыя, што** вучаць праўдзе, - для мноства будзе ззяць, як зоркі, на векі вечныя ». Вобраз «зоркі» проста прыпісваецца ім з прычыны іх выбарнага Богам.

Gen.15:6: « Абрам спадзяваўся на ЯХВЭХ, які палічыў гэта яму ў праведнасць ».

Гэты курс вершаў з'яўляецца афіцыйным элементам вызначэння веры і прынцыпу апраўдання верай. Таму што вера ёсць не што іншае, як прасветлены, апраўданы і годны давер. Давер да Бога з'яўляецца законным толькі ў прасветленым веданні Яго волі і ўсяго, што Яму падабаецца, без чаго ён становіцца нелегітымным. Давер да Бога азначае веру ў тое, што Ён дабраслаўляе толькі тых, хто Яму падпарадкоўваецца, па прыкладзе Абрама і дасканалы прыкладу Ісуса Хрыста.

Гэты Божы суд над Абрамам прадказвае той, які Ён прынясе ўсім тым, хто будзе дзейнічаць, як ён, у такой жа паслухмянасці боскай праўдзе, прапанаванай і запатрабаванай у свой час.

Быццё 15:7: «*Ізноў сказаў яму Гасподзь: **Я Гасподзь, які вывеў цябе з Ура Халдэйскага, каб даць табе гэтую зямлю ў валоданне***».

У якасці прэамбулы да прэзентацыі свайго завету з Абрамам Бог нагадвае Абраму, што вывеў яго з Ура Халдэйскага. Гэтая формула пабудавана на аснове прадстаўлення першай з «дзесяці заповедзяў» Бога, цытаваных у Ехо.20:2: «**Я ЯХВЭГ, Бог твой, які вывеў цябе з зямлі Егіпецкай, з дому няволі**».

Быццё 15:8: *Абрам адказаў: Госпадзе ЯХВЕ, па чым я даведаюся, што буду валодаць ім?*»

Абрам просіць ЯХВЭХ аб знаку.

Быццё 15:9: «*І сказаў яму ЯХВЭ: вазьмі трохгадовую цялушку, трохгадовага казла, трохгадовага барана, галубку і галубку*».

Быццё 15:10: «*Абрам узяў усіх гэтых жывёл, разрэзаў іх пасярэдзіне і паставіў кожную частку адну насупраць другой; але ён не падзяліў птушак*».

Адказ Бога і ўчынак Абрама патрабуюць тлумачэння. Гэтая ахвярная цырымонія заснавана на ідэі абмену, якая тычыцца двух бакоў, якія ўваходзяць у саюз, гэта значыць: давайце падзелімся разам. Жывёлы, разрэзаныя пасярэдзіне, сімвалізуюць цела Хрыста, якое, будучы адзіным, будзе духоўна падзелена паміж Богам і Яго выбраннікамі. Авечкі - гэта вобраз чалавека і Хрыста, але птушкі не маюць гэтага вобразу чалавека, які будзе Хрыстом, пасланым Богам. Вось чаму, як нябесны сімвал, яны з'яўляюцца ў заавеце, але не адсякаюцца. Адкупленне грахоў, зробленае Ісусам, будзе спрыяльным толькі для зямных абраных, а не для нябесных анёлаў.

Быццё 15:11: «*Драпежныя птушкі падалі на трупы; і выгнаў іх Абрам*».

У праекце, прарочаным Богам, толькі трупы бязбожнікаў і мяцежнікаў будуць дастаўлены ў ежу драпежным птушкам пры вяртанні ў славе Хрыста Збаўцы. У апошні час гэты лёс не будзе тычыцца тых, хто заключыў завет з Богам у Хрысце і паводле яго законаў. Таму што трупы жывёл, выстаўленыя такім чынам, маюць вялікую святасць для Бога і для Абрама. Жэст Абрама апраўданы, таму што факты не павінны супярэчыць прароцтву, якое тычыцца будучага і канчатковага лёсу святасці Хрыста.

Быцц.15:12: «*На захадзе сонца глыбокі сон нападў на Абрама; і вось, страх і вялікая цемра агарнулі яго*».

Такі сон не нармальны. Гэта «*глыбокі сон*», *накіталт таго, у які Бог нагрузіў Адама, каб стварыць з аднаго з яго рэбраў жанчыну, сваю «дапамогу»*. У рамках саюза, які ён заключае з Абрамам, Бог адкрые яму прарочае значэнне гэтай «*дапамогі*», якая будзе прадметам любові Бога ў Хрысце. Фактычна толькі з выгляду Бог прымушае яго паміраць, каб увайсці ў сваю вечную прысутнасць, прадчуваючы такім чынам яго ўваход у жыццё вечнае, гэта значыць у жыццё сапраўднае, паводле прынцыпу, што ніхто не можа ўбачыць Бога і жыць.

«*Вялікая цемра*» азначае, што Бог робіць яго сляпым да зямнога жыцця, каб пабудаваць у яго розуме віртуальныя вобразы прароцкага

характару, у тым ліку з'яўленне і прысутнасць самога Бога. Такім чынам, пагружаны ў цемру, Абрам адчувае законны «страх». Акрамя таго, гэта падкрэслівае грозны характар Бога-Створцы, які размаўляе з ім.

Быццё 15:13: «*І сказаў ЯХВЭ Абраму: Ведай, што нашчадкі твае будуць прыхаднямі ў зямлі, якая не будзе іхняй; яны будуць паняволеныя там, і яны будуць прыгнечаны чатырыста гадоў*».

Бог абвясчае Абраму будучыню, лёс, прызначаны для яго нашчадкаў.

«... *вашы нашчадкі будуць прыхаднямі ў зямлі, якая не будзе іх*»: гэта Егіпет.

«... *яны будуць там паняволеныя*»: пры змене новага фараона, які не ведаў Язэпа, габрэя, які стаў вялікім візірам свайго папярэдніка. Гэтае заняволенне будзе здзейснена ў часы Майсея.

«... *і яны будуць прыгнечаны чатырыста гадоў*»: гаворка ідзе не толькі пра егіпецкі прыгнёт, але ў больш шырокім сэнсе пра прыгнёт, які будзе закранаць нашчадкаў Абрама, пакуль яны не атрымаюць уладанні ў Ханаане, іх нацыянальнай зямлі, абяцанай Богам.

Быццё 15:14: «*Але Я буду судзіць народ, якому яны служаць, і тады яны выйдуць з вялікім багаццем*».

Мэтаю нацыі на гэты раз з'яўляецца толькі Егіпет, які яны пакінуць, фактычна забраўшы з сабой усе яго багацці. Звярніце ўвагу, што ў гэтым вершы Бог не прыпісвае Егіпту «прыгнёт», згаданы ў папярэднім вершы. Гэта пацвярджае той факт, што згаданыя «чатырыста гады» адносяцца не толькі да Егіпта.

Быццё 15:15: «*Ты пойдзеш у міры да бацькоў сваіх, будзеш пахаваны ў ішчаслівай старасці*».

Усё будзе так, як сказаў яму Бог. Ён будзе пахаваны ў Хэўроне ў пячоры Махпела на зямлі, набытай Абрамам пры жыцці ў хета.

Быццё 15:16: «*У чацвёртым пакаленні яны вернуцца сюды; бо беззаконьне Амарэяў яшчэ не дасягнула вышыні*».

Сярод гэтых амарэяў хеты маюць добрыя адносіны з Абрамам, якога яны лічаць прадстаўніком вялікага Бога. Таму яны згаджаюцца прадаць яму зямлю пад яго магілу. Але праз «чатыры пакаленні» або «чатырыста гадоў» сітуацыя будзе іншай, і ханаанскія народы дасягнуць парога паўстання, не падтрыманага Богам, і ўсе яны будуць знішчаны, каб пакінуць сваю зямлю габрэям, якія зробіць гэта іх нацыянальная глеба.

Каб лепш зразумець гэты катастрафічны для хананэяў праект, мы павінны памятаць, што Ной пракляў Ханаана, які быў першым сынам яго сына Хама. Такім чынам, абяцаная зямля была населена гэтым нашчадкам Хама, праклятага Ноем і Богам. Іх знішчэнне было толькі пытаннем часу, прызначанага Богам для выканання Яго мэты на зямлі.

Быццё 15:17: «*Калі сонца зайшло, была глыбокая цемра; і вось, гэта была дымячаяся печ, і полымя праходзіла паміж падзеленымі жывёламі*».

У гэтай цырымоніі агонь, распалены людзьмі, забаронены. За тое, што адважыліся парушыць гэты прынцып, два сыны Аарона аднойчы будуць знішчаны Богам. Абрам папрасіў у Бога знак, і ён прыйшоў у выглядзе

нябеснага агню, які прайшоў паміж жывёламі, разрэзанымі на дзве часткі. Вось як Бог сведчыць за сваіх слуг, такіх як прарок Ілля перад прарокамі Ваалаў, падтрыманых іншаземнай царыцай і жонкай караля Ахава па імені Езавэль. Яго алтар патануў у вадзе, агонь, пасланы Богам, знішчыць алтар і ваду, падрыхтаваную Іллэй, але алтар ілжэпрарокаў будзе праігнараваны яго агнём.

Быццё 15:18: « У той дзень заключыў Гасподзь завет з Абрамам і сказаў: нашчадкам тваім Я даю зямлю гэтую ад ракі Егіпецкай да вялікай ракі, ракі Еўфрат, »

Гэты верш пацвярджае, што ў канцы гэтага раздзела 15 яго галоўным прадметам з'яўляецца **саюз, які аддзяляе выбраных ад іншых людзей**, каб яны падзялялі гэты саюз з Богам і служылі яму.

Межы зямлі, абяцанай габрэям, перавышаюць межы, якія нацыя зойме пасля заваявання Ханаана. Але Бог уключае ў сваю прапанову велізарныя пустыні Сірыі і Аравіі, якія злучаюцца з «Еўфратам» на ўсходзе, а таксама пустыню Шур, якая аддзяляе «Егіпет» ад Ізраіля. Паміж гэтымі пустынямі зямля абяцаная набывае выгляд саду Божага.

У прарочым духоўным чытанні «рэкі» сімвалізуюць народы, таму Бог можа прарочыць пра нашчадства Абрама, пра Хрыста, які знойдзе сваіх прыхільнікаў і сваіх выбраннікаў за межамі Ізраіля і Егіпта, на захадзе ў «Еўропе», сімвалізаванай у Адкрыцці 9: 14 пад назвай «вялікая рака Еўфрат».

Быццё 15:19: « зямля Кенэяў, Кенізіяў, Кадманіяў, »

Быццё 15:20: « Хэтэяў, Фэрэзіяў, Рэфаімаў, »

Быццё 15:21: « Амарэяў, і Хананэяў, і Гергесеяў, і Евусеяў ».

У часы Абрама гэтыя імёны абазначаюць сем'і, сабраныя ў гарадах, якія складаюць і засяляюць зямлю Ханаан. Сярод іх Рэфаімы, якія больш за іншых захаваюць гіганцкую норму дапатоных эпох, калі Ісус Навін захопіць тэрыторыю «чатыры накаленні» або «чатырыста гадоў» пазней.

Абрам — патрыярх двух заветаў Божага плану. Яго паходжанне па плоці спародзіць шматлікіх нашчадкаў, якія народзяцца ў абраным Богам, але не абраным ім народзе. У выніку гэты першы саюз, заснаваны на плоці, скажае яго збаўчы праект і блытае яго разуменне, таму што выратаванне будзе абапірацца толькі на акт веры ў двух саюзах. Абраманне цела не выратавала габрэйскага чалавека, нават калі гэтага патрабаваў Бог. Яго паслухмяныя справы дазволілі яму выратавацца, якія выявілі і пацвердзілі яго веру і давер Богу. І гэта тое самае, што абумоўлівае збаўленне ў новым заавеце, у якім вера ў Хрыста ажыўляецца ўчынкамі паслухмянасці зааведзям, пастановам і боскім прынцыпам, адкрытым Богам ва ўсёй Бібліі. У дасканалых адносінах з Богам навучанне літары асвятляецца розумам духа; таму Езус сказаў: «Літара забівае, а Дух ажыўляе».

Быццё 16

Падзел па законнасці

Быц.16:1: « Сара, жонка Абрама, не нараджала яму дзяцей. У яе была служанка Егіпцянка па імені Агар .

Быццё 16:2: « І сказала Сара Абраму: вось, Гасподзь зрабіў мяне бясплоднай; прыйдзі да слугі майго; магчыма, я буду мець дзяцей праз яе. Абрам паслухаўся голасу Сары ».

Gen.16:3: « Такім чынам, Сара, жонка Абрама, узяла Егіпцянку Агар, служанку сваю, і дала яе за жонку Абраму, мужу свайму, пасля таго, як Абрам пражыў дзесяць гадоў у зямлі Ханаанскай ».

Нам лёгка крытыкаваць гэты няўдалы выбар з-за ініцыятывы Сары, але паглядзіце на сітуацыю, якой яна паўстала перад бласлаўленай парай.

яго ўлоння народзіцца дзіця . Але ён не сказаў яму пра Сару, жонку сваю, якая была бясплодная. Акрамя таго, Абрам не звяртаўся да свайго Стваральніка, каб атрымаць падрабязнасці сваіх аб'яваў. Ён чакаў, што Бог загаворыць з ім згодна з Яго суверэннай воляй. І тут мы павінны разумець, што гэта адсутнасць тлумачэнняў было менавіта для таго, каб справакаваць гэтую чалавечую ініцыятыву, з дапамогай якой Бог стварае незаконны адпаведнік з пункту гледжання абяцання благаслаўлення, але карысны, каб размясціць яго перад будучым Ізраілем, пабудаваным на Ісааку, ваяўнічае і пратэстнае спаборніцтва, праціўнік і нават вораг. Бог разумеў, што ў дадатак да двух шляхоў, добра і зла, пастаўленых перад выбарам чалавека, «пернік і кій» неабходныя, як адзін аднаму, каб рухаць «асла наперад». Нараджэнне Ізмаіла, таксама сына Абрама, будзе спрыяць фарміраванню арабскага персаналу да яго апошняй формы ў гісторыі, рэлігійнай, ісламу (падпарадкавання; вышыня для гэтага натуральна і спадчынна мяцежнага народа).

Быц.16:4: « Ён пайшоў да Агары, і яна зачала. Убачыўшы сябе цяжарнай, яна паглядзела на гаспадыню з пагардай .

Такое пагардлівае стаўленне егіпцянке Агар да сваёй гаспадыні і сёння характарызуе арабскія мусульманскія народы. І, робячы гэта, яны не зусім памыляюцца, таму што заходні свет пагардзіў велізарным прывілеем быць евангелістам у імя боскага Хрыста Ісуса. Так што гэтая ілжывая арабская рэлігія працягвае абвясчаць, што Бог вялікі, калі Захад выкрасліў яго з рээстраў сваіх думак.

Вобраз, прадстаўлены ў гэтым вершы, адлюстроўвае дакладную сітуацыю нашага апошняга часу, таму што заходняе хрысціянства, нават скажонае, як Сарай, больш не нараджае сыноў і апускаецца ў духоўную стэрыльнасць цемры. А прыказка гаворыць: у краіне сляпых аднавокія цары.

Быц.16:5: « І сказала Сара Абраму: на табе крыўда, якая была зроблена мне. Я паклаў раба майго на ўлонне тваё; і калі яна ўбачыла, што яна цяжарная, яна паглядзела на мяне з пагардай. Хай Гасподзь будзе суддзёй паміж мною і табою! »

Быццё 16:6: « Абрам сказаў Сары: «Вось, служанка твая ў тваёй уладзе; рабі з ёй, што лічыш патрэбным». Тады Сара абышлася з ёю; і Агар уцякла ад яе ».

Абрам бярэ на сябе адказнасць і не вінаваціць Сараю ў тым, што яна стала натхняльнікам гэтага пазашлюбнага нараджэння. Такім чынам, з самага пачатку законнасць навязвае свой закон аб незаконнасці і пасля гэтага ўрока шлюбы будуць аб'ядноўваць толькі людзей з адной сям'і да Ізраіля будучыні і яго нацыянальнай формы, атрыманай пасля выхаду з Ізраільскага рабства Егіпта.

Gen.16:7: « *Анёл ЯХВЭХ знайшоў яе каля крыніцы вады ў пустыні, каля крыніцы, якая знаходзіцца на шляху ў Шур .»*

Гэты непасрэдны абмен паміж Богам і Агар стаў магчымым толькі дзякуючы бласлаўленаму статусу Абрама. Бог знаходзіць яго ў пустыні Шур, якая стане домам для качэўнікаў-арабаў, якія жывуць у намётах у пастаянных пошуках ежы для сваіх авечак і вярблюдаў. Крыніца вады была сродкам выжывання Агар, і яна сустракае «крыніцу вод жыцця», якая заахвочвае яе прыняць свой статус служанкі і яе пладавіты лёс.

Быц.16:8: « *Ён сказаў: Агар, служанка Сары, адкуль ты прыйшла і куды ідзеш?» Яна адказала: я ўцякаю ад Сары, гаспадыні маёй .*

Агар адказвае на два пытанні: куды ты ідзеш? Адказ: я ўцякаю. Адкуль ты? Адказ: ад Сары, маёй гаспадыні.

Gen.16:9: « *Анёл ЯХВЭХ сказаў ёй: Вярніся да гаспадыні сваёй і ўпакорыся пад яе руку .»*

Вялікі суддзя не пакідае яму выбару, ён загадвае вярнуць і пакора, таму што сапраўдная праблема была выклікана пагардай да яго гаспадыні, якая, акрамя сваёй бясплоднасці, застаецца яго законнай гаспадыняй і яе трэба служыць і паважаць.

Быццё 16:10: « *Анёл ЯХВЭХ сказаў яму: Я памножу твае нашчадкі, і яны будуць такімі шматлікімі, што іх нельга палічыць .»*

YaHWéH падбадзёрвае яго, прапаноўваючы яму «моркву». Ён абяцае яму нашчадкаў, « *такіх шматлікіх, што мы не можам іх злічыць .»* Не памыляйцеся, гэта мноства будзе цялесным, а не духоўным. Бо аракулы Божыя будуць пераносіцца да ўстанаўлення новага завету толькі габрэйскімі нашчадкамі. Але, вядома, любы шчыры араб можа ўступіць у Божы завет , прыняўшы Яго стандарты, запісаныя габрэямі ў Бібліі. І з моманту свайго з'яўлення мусульманскі Каран не адпавядаў гэтаму крытэру. Ён абвінавачвае, крытыкуе і скажае біблейскія ісціны, зацверджаныя Езусам Хрыстом.

Выкарыстоўваючы для Ізмаіла выраз, які ўжо выкарыстоўваўся для Абрама, « *такіх шмат, што іх немагчыма палічыць .»*, мы разумеем, што гаворка ідзе толькі пра чалавечае распаўсюджванне, а не пра выбраных для вечнага жыцця. Параўнанні, прапанаваныя Богам, заўсёды залежаць ад умоваў, якія павінны быць выкананы. Прыклад: « *зоркі нябесныя .»* датычацца любой рэлігійнай дзейнасці, якая заключаецца ў « *асвятленні зямлі .»* Але якое святло? Толькі святло праўды, узаконенае Богам, робіць « *зорку .»* годную « *ззяць вечна .»* на нябёсах, паводле Дан.12:3, таму што яны былі сапраўды « *разумнымі .»* і сапраўды « *вучылі праўдзе .»* паводле Бог.

Gen.16:11: “ *Анёл ЯХВЭХ сказаў яму: вось, ты цяжарная, і народзіш сына, і дасі яму імя Ізмаіл; бо YaHWéH пачуў цябе ў пакутах тваіх .»*

Быццё 16:12: « Ён будзе як дзікі асёл; яго рука будзе супраць усіх, і рука ўсіх будзе супраць яго; і ён будзе жыць насупраць усіх сваіх братоў ».

Бог параўноўвае Ізмаіла і яго арабскіх нашчадкаў з « дзікім аслom », жывёлай, вядомай сваім непакорлівым і ўпартым характарам; і больш за тое, брутальны, бо яго называюць « дзікуном ». Таму ён не дазваляе сябе прыручыць, прыручыць або ўгаварыць. Адным словам, ён не любіць і не дазваляе сябе любіць, і нясе ў генах агрэсіўную спадчыннасць да сваіх братоў і чужых. Гэты прысуд, устаноўлены і аб'яўлены Богам, мае вялікае значэнне ў гэты час канца, каб зразумець карную ролю для Бога рэлігіі ісламу, супраць якой змагалася фальшывае хрысціянства ў часы, калі хрысціянскае « святло » было толькі « цемра ». З моманту свайго вяртання на зямлю продкаў Ізраіль зноў стаў яго мішэнню, як і хрысціянскі Запад, абаронены амерыканскай уладай, якую яны называюць, не памыляючыся, « вялікім сатаной ». Праўда, маленькі « сатана » можа распазнаць « вялікага ».

Нарадзіўшы Ізмаіла, імя, якое азначае « Бог пачуў », дзіця спрэчкі, Бог стварае дадатковы падзел у сям'і Абрама. Гэта дадае да праклёну моваў, створаных у Вавілонскім вопыце. Але калі ён рыхтуе сродкі для пакарання, гэта адбываецца таму, што ён загадзя ведае пра мяцежныя паводзіны людзей у двух яго паслядоўных саюзах да канца свету.

Gen.16:13: « Яна назвала Atta El roi імем ЯнHWéH, які гаварыў з ёй; бо яна сказала: ці бачыла я што-небудзь тут пасля таго, як ён убачыў мяне? »

Імя Atta El Roi азначае: Ты Бог, які бачыць. Але ўжо гэтая ініцыятыва даць імя Богу з'яўляецца абураннем яго перавагі. Астатняя частка гэтага верша, перакладзеная рознымі спосабамі, зводзіцца да гэтай думкі. Агар не можа ў гэта паверыць. Яна, маленькая служанка, была аб'ектам увагі вялікага Бога-творцы, які бачыць лёс і адкрывае яго. Чаго ёй баяцца пасля гэтага вопыту?

Быццё 16:14 Таму гэты калодзеж названы калодзежам караля Лахая; гэта паміж Кадэсам і Барэдам .

Зямныя месцы, дзе Бог аб'явіў Сябе, з'яўляюцца прэстыжнымі, але гонар, які людзі аказваюць ім, часта выкліканы іх духам ідалапаклонства, які не прымірае іх з Ім.

Быццё 16:15 « Агар нарадзіла Абраму сына; і даў Абрам імя Ізмаіл сыну, якога нарадзіла яму Агар ».

Ізмаіл сапраўды з'яўляецца сапраўдным сынам Абрама, і асабліва яго першым дзіцём, да якога ён натуральна прывязваецца. Але ён не сын абяцання, абвешчаны Богам раней. Тым не менш, абранае Богам імя « Ізмаіл », якое дадзена яму, або « Бог пачуў », заснавана на пакутах Агары, перш за ўсё, ахвяры рашэнняў, прынятых яго гаспадыняй і гаспадаром. Але ў другім сэнсе ён таксама заснаваны на памылцы Абрама і Сары, якія на імгненне паверылі, што гэты сын, зачаты ад егіпцянікі Агар, быў пацвярджэннем, « адказам » і здзяйсненнем абвешчання Бога. Памылка будзе мець крывавае наступствы да канца свету.

Бог увайшоў у гульню чалавечага мыслення, і для Яго здзейснілася галоўнае: жыве дзіця спрэчак і канфліктаў .

Gen.16:16: « *Абраму было восемдзсят шэсць гадоў, калі Агар нарадзіла Абраму Ізмаіла* ».

Такім чынам, «Ізмаіл» нарадзіўся ў 2034 (1948 + 86), калі Абраму было 86 гадоў.

Быццё 17

Разлука праз абразаньне: знак у плоці

Gen.17:1: « *Калі Абраму было дзевяноста дзевяць гадоў, Гасподзь зьявіўся Абраму і сказаў яму: Я Бог Усемагутны. Хадзі перад абліччам Маім і будзь беззаганны* ».

У 2047 годзе, ва ўзросце 99 гадоў і Ізмаілу 13, Абрама наведвае ў духу Бог, які ўпершыню прадстаўляе сябе як « *Усемагутны Бог* ». Бог рыхтуе дзеянне, якое раскрые гэты «ўсемагутны» характар. З'яўленне Бога ў асноўным мае вербальны і слыхавы парадак, таму што Яго слава застаецца нябачнай, але падобны вобраз Яго асобы можна ўбачыць, не паміраючы.

Быццё 17:2: « *Я ўстанаўлю завет Мой паміж Мною і табою, і буду памнажаць цябе бясконца* ».

Бог аднаўляе абяцанне яго памнажэння, на гэты раз даючы « *да бясконцасці* », як « *прах зямны* » і « *зоркі нябесныя* », якіх « *ніхто не злічыць* ».

Быццё 17:3: « *Абрам упаў на твар свой; і Бог прамовіў да яго, кажучы :*

Разумеючы, што той, хто гаворыць з ім, — «Усемагутны Бог», Абрам падае ніцма, каб не глядзець на Бога, але слухае яго словы, якія радуюць усю яго душу.

Быцц.17:4: « *Гэта Мой завет, які Я заключаю з вамі. Ты станеш бацькам мноства народаў .* »

Завет, заключаны паміж Богам і Абрамам, быў умацаваны ў той дзень : « *Ты станеш бацькам мноства народаў* ».

Быцц.17:5: « *Ня будзеш ты больш называцца Абрамам; але імя табе будзе Абрагам, бо Я зрабіў цябе бацькам многіх народаў .* »

Змена імя з Абрама на Абрагама мае вырашальнае значэнне, і ў свой час Ісус зробіць тое ж самае, змяніўшы імёны сваіх апосталаў.

Быцц.17:6: « *Я зраблю цябе багата пладавітым, выведу з цябе народы; і цары выйдуць з цябе .* »

Абрам - першы бацька арабскіх народаў у Ізмаіле, у Ісааку ён будзе бацькам габрэяў, сыноў Ізраіля; і ў Мадьяме ён будзе бацькам нашчадкаў Мадьямскіх; дзе Майсей знойдзе сваю жонку Сэпфору, дачку Ётора.

Быццё 17:7: « *Я ўстанаўлю завет Мой паміж Мною і табою і паміж нашчадкамі тваімі пасля цябе ў роды іхнія: гэта будзе завет вечны, што Я буду Богам табе і нашчадкам тваім пасля цябе* ».

Бог тонка выбірае словы свайго завету, якія будуць «вечнымі», але не вечнымі. Гэта азначае, што саюз, заключаны з яго плоцкімі нашчадкамі, будзе мець абмежаваны тэрмін. І гэтая мяжа будзе дасягнута, калі ў сваім першым прышэсці і сваім чалавечым уцелаўленні боскі Хрыстус на сваёй добраахвотнай адкупільнай смерці заснуе аснову новага саюза, які будзе мець вечныя наступствы.

Трэба ўсвядоміць, што на дадзены момант усе першародныя людзі, якія былі названы з самага пачатку, губляюць сваю легітымнасць. Так было з Каінам, першынцам Адама, Ізмаілам, першынцам, але пазашлюбным сынам Абрама, а пасля яго будзе выпадак з Ісавам, першынцам Ісаака. Гэты прынцып няўдачы першынца прадказвае няўдачу габрэйскаму цялеснаму саюзу. Другі завет будзе духоўным і прынясе карысць толькі сапраўды наварнутым язычнікам, нягледзячы на падманлівы выгляд, выкліканы ілжывымі чалавечымі прэтэнзіямі.

Быцц.17:8: « *Я дам табе і тваім нашчадкам пасля цябе зямлю, дзе ты жывеш як прыхадзень, усю зямлю Ханаанскую, у вечнае валоданне, і буду іх Богам.* »

Сапраўды гэтак жа зямля Ханаан будзе перададзена « ў вечнае валоданне » да таго часу, пакуль Бог будзе звязаны сваім заветам. І адмова ад Месіі Ісуса зробіць гэта нулявым, таксама, праз 40 гадоў пасля гэтага бясчынства, нацыя і яе сталіца Ерусалім будуць знішчаны рымскімі салдатамі, а ацалелыя габрэі будуць раскіданы па розных краінах свету. Таму што Бог вызначае ўмову завету: « *Я буду іх Богам* ». Акрамя таго, калі Ісус, пасланы Богам, будзе афіцыйна адхілены нацыяй, Бог зможа разарваць яго саюз з поўнай законнасцю.

Быццё 17:9: « *Бог сказаў Абрагаму: Ты будзеш захоўваць завет Мой, ты і твае нашчадкі пасля цябе ў роды іхнія* » .

Гэты верш круціць шыю ўсім гэтым рэлігійным прэтэнзіям, якія робяць Бога Богам монатэістычных рэлігій, сабраных у экуменічны альянс, нягледзячы на іх несумяшчальныя і супрацьлеглыя вучэнні. Бог звязаны толькі сваімі ўласнымі словамі, якія з'яўляюцца асновай яго завету, свайго роду дамовы, заключанай з тымі, хто падпарадкоўваецца выключна яму. Калі чалавек захоўвае свой завет, ён спраўджвае і пашырае яго. Але чалавек павінен ісці за Богам у яго праекце, які складаецца з двух паслядоўных этапаў ; першае — цялеснае, другое — духоўнае. І гэты ўрывак ад першага да другога выпрабоўвае індыўдуальную веру людзей, і перш за ўсё веру габрэяў. Адмаўляючыся ад Хрыста, габрэйскі народ парушае свой завет з Богам, які адчыняе дзверы для язычнікаў, сярод якіх тыя, хто наварнуўся да Хрыста, былі ўсыноўлены ім і прыпісаны як духоўныя сыны Абрагама. Такім чынам, усе, хто захоўвае яго завет, з'яўляюцца цялеснымі або духоўнымі сынамі або дочкамі Абрагама.

У гэтым вершы мы бачым, што Ізраіль, будучая нацыя з такім імем, бярэ свой пачатак у Абрагаме. Бог вырашае зрабіць сваіх нашчадкаў народам, «адзеленым» для зямной дэманстрацыі. Гаворка ідзе не пра збаўлены народ, але пра стварэнне чалавечага сходу, які прадстаўляе зямных

кандыдатаў для выбару выбраных, збаўленых будучай ласкай Божай, якую атрымае Езус Хрыстус.

Быццё 17:10: « *Гэта заповіт Мой, які вы будзеце захоўваць паміж Мною і паміж нашчадкамі тваімі пасля вас: кожны мужчынскі пол павінен быць абрэзаны* » .

Абраманне з'яўляецца знакам заповіту, заключанага паміж Богам, Абрагамам і яго нашчадкамі, яго цялеснымі нашчадкамі. Яе слабасць - гэта калектыўная форма, якая распаўсюджваецца на ўсіх яе нашчадкаў, ажыўленых верай ці не, паслухмянымі ці не. З іншага боку, у новым альянсе выбар праз веру, падвергнуты выпрабаванню, будзе праходзіць індывідуальна для абраных, якія потым атрымаюць вечнае жыццё, пастаўленае на карту ў гэтым альянсе. Мы павінны дадаць да абразання няшчасны наступства: мусульмане таксама былі абрэзаны з часоў свайго патрыярха Ізмаіла, і яны надаюць гэтаму абразанню духоўную каштоўнасць, якая прымушае іх прэтэндаваць на права на вечнасць. Аднак абразанне мае толькі вечныя, а не вечныя цялесныя наступствы.

Быццё 17:11: « *Вы павінны абрэзаць сябе; і гэта будзе знакам хаўрусу паміж мною і табою* .

Гэта сапраўды знак саюзу з Богам, але яго эфектыўнасць толькі цялесная, і вершы 7, 8 і наступны верш 13 пацвярджаюць яго адзінае « **вечнае** » прымяненне.

Быццё 17:12: « *Калі кожнаму мужчынскаму полу споўніцца восем дзён, у родах вашых, павінен быць абрэзаны кожны мужчынскі пол у вас, ці народжаны ён у доме, ці куплены за грошы ў якога-небудзь сына чужаземца, без прыналежнасці да вашай расы* ' .

Штосьці ўсё яшчэ вельмі дзіўнае, але, нягледзячы на свой вечны характар, гэта, тым не менш, уяўляе сабой прароцтва, якое раскрывае Божы праект на 8-е ^{тысячагоддзе}. Гэтым абумоўлены выбар «васьмі дзён», бо першыя сем дзён сімвалізуюць зямны час выбару абраных шэсць тысяч гадоў і суд сёмага тысячагоддзя. Арганізоўваючы на зямлі цесны саюз з габрэйскім народам і яго першапачатковым зародкам, Абрамам, Бог адкрывае вобраз будучай вечнасці абраных, вызваленых ад цялеснай сексуальнай слабасці, сканцэнтраванай на крайняй плоці, адрэзанай у мужчын. Тады, як выбраныя будуць з усіх паходжаньняў народаў зямлі, але толькі ў Хрысце, у старым заавеце, абразанне павінна быць прыменена нават да іншаземцаў, калі яны хочуць жыць на баку, абраным Богам.

Асноўная ідэя абразання - навучыць таму, што ў вечным царстве Божым людзі больш не будуць размнажацца і цялесныя жаданні больш не будуць магчымыя. Акрамя таго, апостал Павел параўноўвае абразанне цела ў старым заавеце з абразаннем сэрцаў выбраных у новым. У такім ракурсе ён паказвае на чысціню цела і сэрца, якое аддае сябе Хрысту.

Абрэзаць азначае **абрэзаць** , і гэтая ідэя паказвае, што Бог хоча ўсталяваць унікальныя адносіны са сваім стварэннем. У «раўнівым» Богу Ён патрабуе выключнасці і прыярытэту любові сваіх выбраннікаў, якія павінны, калі неабходна, разарваць шкодныя для іх збаўлення чалавечыя адносіны вакол сябе і разарваць сувязі з рэчамі і людзьмі, якія шкодзяць іх адносінам з

яго. Як педагагічны прарокі вобраз, гэты прынцып датычыцца перш за ўсё Яго цялеснага Ізраіля і Яго духоўнага Ізраіля ўсіх часоў, які аб'яўляецца ў Езусе Хрысце ў Яго дасканаласці.

Быц.17:13: « *Той, хто нарадзіўся ў доме і хто куплены за грошы, павінен быць абрэзаны; і будзе завет Мой у цэле вашым заветам вечным* » .

Бог настойвае на гэтай ідэі: законнае дзіця і пазашлюбнае дзіця могуць быць прывязаны да яго, таму што ён такім чынам прарочыць два саюзы свайго збаўчага праекта ... Затым, настойліваць, адзначаная вяртаннем выразу « *набыў, узяў грошы* » прарочыць Езуса Хрыстос, якога мяцежныя рэлігійныя габрэі ацэняць у 30 дынараў. І такім чынам, за 30 дынарыяў, Бог ахвяруе сваё чалавечае жыццё ў якасці адкуплення абраных габрэяў і паганцаў у імя свайго святога саюза. Але ўзгадваецца « *вечны* » характар знака абразання, і дакладнасьць « *у плоці вашай* » пацвярджае яго імгненны характар. Бо гэты завет, які пачынаецца тут, скончыцца, калі Месія з'явіцца, каб « *накласці канец граху* », паводле Дан.7:24.

Быццё 17:14: « *Мужчына неабрэзаны, які не абрэзаны цела, будзе вынішчаны з народа свайго: ён парушыць завет Мой* »

Павага да правілаў, устаноўленых Богам, вельмі строгая і не дапускае выключэнняў, таму што іх парушэнні скажаюць яго прарокі праект, і ён пакажа, не дапусціўшы Майсея ў Ханаан, што гэтая памылка вельмі вялікая. Неабрэзаныя ў плоці не маюць больш права жыць у зямным габрэйскім народзе, чым неабрэзаныя ў сэрцы былі б у будучым вечным нябесным Царстве Божым.

Быццё 17:15: « *Бог сказаў Абрагаму: не называй Сарая, жонку тваю, Сарая; але імя яе будзе Сара* ».

Абрам азначае бацька народа, а Абрагам азначае бацька мноства. Сапраўды гэтак жа Сара азначае высакародная, а Сара азначае прынцэса.

Абрам ужо з'яўляецца бацькам Ізмаіла, але змена яго імя Абрагам апраўдана множаннем яго нашчадкаў у Ісааку, сыне, якога Бог аб'явіць яму, а не ў Ізмаіле. Па той жа прычыне, бясплодная Сара будзе пладзіць і нараджаць мноства праз Ісаака, і яе імя стане Сарра.

Быц.17:16: « *Я дабраслаўлю яе і дам табе ад яе сына; Я дабраслаўлю яго, і будуць народы; ад яе пойдучь цары народаў* ».

Абрам ходзіць з Богам, але яго штодзённае жыццё зямное і грунтуецца на зямных прыродных умовах, а не на боскіх цудах. Таксама ў сваёй думцы ён надае Божым словам сэнс дабраславення праз тое, што Сара атрымала сына праз сваю служанку Агар.

Быццё 17:17: « *Абрагам упаў ніцма; ён засмяўся і сказаў у сэрцы сваім: ці народзіцца сын ад стогадовага чалавека? і ці нарадзіла б Сара дзевяноста гадоў?* »

Разумеючы, што Бог можа сказаць, што Сара стане здольнай нараджаць дзяцей, нават калі яна бясплодная і ўжо мае 99 гадоў, ён засмяўся ў сваім сэрцы. Сітуацыя настолькі наймаверная на зямным чалавечым узроўні, што гэты рэфлекс яго думкі здаецца натуральным. І надае сэнс сваім думкам.

Быцц.17:18: « *І сказаў Абрагам Богу: О! хай жыве Ізмаіл перад абліччам Тваім!* »

Відавочна, што Абрагам разважае цялесна і што ён разумее сваё памнажэнне толькі праз Ізмаіла, сына, які ўжо нарадзіўся і яму было 13 гадоў.

Быцц.17:19: « *Сказаў Бог: Сарра, жонка твая, народзіць табе сына; і дасі яму імя Ісаак. Я ўстанаўлю завет Мой з ім, як завет вечны для нашчадкаў яго пасля яго* ».

Ведаючы думкі Абрагама, Бог дакарае яго і аднаўляе абвестку, не пакідаючы ні найменшага шанцу на памылку ў інтэрпрэтацыі.

Сумневы, выказаныя Абрагамам наконт цудоўнага нараджэння Ісаака, прадказваюць сумнеў і нявер'е, якія чалавецтва праявіць да Ісуса Хрыста. І сумненне прыме форму афіцыйнага непрыняцця з боку цялесных нашчадкаў Абрагама.

БЫЦЦЁ 17:20 *Пра Ізмаіла я пачуў цябе. Вось, Я дабраслаўлю яго, і зраблю яго плодным, і вельмі памножу яго; ён спародзіць дванаццаць князёў, і Я зраблю ад яго вялікі народ* ».

Ізмаіл азначае, што Бог пачуў, таксама, у гэтым умяшанні, Бог паранейшаму апраўдвае імя, якое ён даў яму. Бог зробіць яго плённым, ён памножыцца і ўтвораць вялікую арабскую нацыю, якая складаецца з «дванаццаці князёў». Гэты лік 12 падобны на 12 сыноў Якуба з яго святога альянсу, спадчыннікам якога стануць 12 апосталаў Ісуса Хрыста, але падобны не азначае ідэнтычны, таму што ён пацвярджае боскую дапамогу, але не збаўчы саюз адносна яго праекта вечнага жыцця. Акрамя таго, Ізмаіл і яго нашчадкі будуць ваража ставіцца да ўсіх тых, хто ўваходзіць у святы саюз Бога, паслядоўна габрэяў, а потым хрысціян. Гэтая шкодная роля будзе санкцыянаваць пазашлюбнае нараджэнне аднолькава пазашлюбнымі працэсамі, якія ўяўляюць бясплодная маці і празмерна самазадаволены бацька. Вось чаму цялесныя сыны Абрагама будуць несці такое ж праклён і ў канчатковым рахунку пацярпяць тое ж самае адхіленне ад Бога.

Пазнаўшы Бога і яго каштоўнасці, нашчадкі Ізмаіла могуць выбраць жыццё паводле яго правілаў аж да ўваходжання ў яўрэйскі саюз, але гэты выбар застанецца індывідуальным, як вечнае выратаванне, якое будзе прапанавана абраным. Сапраўды гэтак жа, як і іншым людзям любога паходжання, ім будзе прапанавана збаўленне ў Хрысце і шлях у вечнасць будзе адкрыты для іх, але толькі на паслухмяным стандарты Хрыста Збаўцы, укрыжаванага, памерлага і ўваскрослага.

Быццё 17:21: « *Я ўстанаўлю завет Мой з Ісаакам, якога народзіць табе Сарра ў гэты час у наступным годзе* ».

Ісмаілу было 13 гадоў на момант гэтага бачання, згодна з вершам 27, таму яму будзе 14 гадоў, калі народзіцца Ісаак. Але Бог настойвае на гэтым: яго завет будзе заключаны з Ісаакам, а не з Ізмаілам. І народзіцца ён ад Сары.

Быццё 17:22: « *Калі ён скончыў гаварыць з ім, Бог узвысіў сябе над Абрагамам* ».

З'яўленні Бога рэдкія і выключныя, і гэта тлумачыць, чаму людзі не прывыкаюць да Божага цуду і чаму, як і ў Абрагама, іх разважанні застаюцца абумоўленымі натуральнымі законамі зямнога жыцця. Яго паведамленне дастаўлена, Бог адыходзіць.

Быцц.17:23: *« Абрагам узяў Ізмаіла, сына свайго, і ўсіх, хто нарадзіўся ў доме ягоным, і ўсіх, каго ён купіў за грошы, усіх мужчынскага полу з дому Абрагама; і абрэзаў іх у той жа дзень, паводле загаду, які даў яму Бог ».*

Загад, дадзены Богам, неадкладна выконваецца. Яго паслухмянасць апраўдвае яго завет з Богам. Гэты магутны гаспадар старажытнасці набываў слуг, а статус раба існаваў і не аспрэчваўся. Фактычна тое, што паставіць тэму пад сумнеў, - гэта прымяненне гвалту і дрэннае абыходжанне са слугамі. **Статус раба - таксама статус усіх адкупленых Езусам Хрыстом, нават сёння .**

Быццё 17:24: *« Абрагаму было дзевяноста дзевяць гадоў, калі ён быў абрэзаны ».*

Гэта ўдакладненне нагадвае нам, што Бог патрабуе ад людзей, незалежна ад узросту, паслухмянасці; ад малога да старэйшага.

Быццё 17:25: *« Ісмаілу, сыну ягонаму, было трынаццаць гадоў, калі ён быў абрэзаны ».*

Такім чынам, ён будзе на 14 гадоў старэйшы за свайго брата Ісаака, што забяспечыць яму магчымасць прычыніць рэальную шкоду свайму малодшаму брату, сыну законнай жонкі.

Быццё 17:26: *« У той жа дзень быў абрэзаны Абрагам, а таксама Ізмаіл, яго сын » .*

Бог нагадвае аб законнасці Ізмаіла ў адносінах да Абрагама, які з'яўляецца яго бацькам. Іх агульнае абразаньне такое ж памылковае, як і заявы іх нашчадкаў, якія сьцьвярджаюць, што паходзяць ад аднаго Бога. Таму што, каб прэтэндаваць на Бога, недастаткова мець аднаго і таго ж цялеснага бацькі продкаў. І калі няверуючыя габрэі сьвярджаюць, што гэта сувязь з Богам з-за іх бацькі Абрагама, Ісус адмовіцца ад гэтага аргументу і прыпісвае ім д'ябла, сатану, бацьку хлусні і забойцу з самага пачатку. Тое, што Ісус сказаў мяцежным габрэям свайго часу, гэтак жа адносіцца і да нашых арабскіх і мусульманскіх прэтэнзій.

Быццё 17:27: *« І ўсе мужчыны яго дома, ці народжаныя ў яго доме, ці набытыя за грошы ад чужынцаў, былі абрэзаны з ім ».*

Пасля гэтай мадэлі паслухмянасці мы ўбачым, што няшчасці габрэяў, якія пакідаюць Егіпет, заўсёды будуць зыходзіць з іх недаацэнкі гэтай паслухмянасці, якой Бог патрабуе абсалютна ва ўсе часы і да канца свету.

Быццё 18

Разлука варожых братоў

Gen.18 :1 : *«Ягве з'явіўся яму сярод дубоў Мамрэ, калі ён сядзеў каля дзвярэй свайго намёта ў спякоту дня ».*

Быц.18:2: « *І падняў ён вочы свае і ўбачыў, і вось, тры чалавекі стаяць каля яго. Ubачыўшы іх, ён выбег насустрач ад уваходу ў свой намёт і пакланіўся да зямлі* ».

Абрагам стогадовы чалавек, ён ведае, што ўжо стары, але падтрымлівае добрую фізічную форму, бо « *бяжыць насустрач* » наведвальнікам. Ці можа ён прызнаць іх нябеснымі пасланцамі, паколькі ён « *падае перад імі на зямлю* ». Але тое, што ён бачыць, — гэта «трое чалавек», і мы можам заўважыць у яго рэакцыі пачуццё спантаннай гасціннасці, якое з'яўляецца плёнам яго натуральнага любячага характару.

Быц.18:3: « *І сказаў: «Госпадзе, калі я здабыў ласку ў вачах Тваіх, дык не прайдзі міма раба Твайго* ».

Называнне наведвальніка «спадаром» было вынікам вялікай пакоры Абрагама, і зноў жа няма доказаў таго, што ён думаў, што звяртаецца да Бога. Таму што гэты візіт Бога ў поўным чалавечым абліччы з'яўляецца выключным, таму што нават Майсей не будзе ўпаўнаважаны бачыць « *славу* » аблічча Бога ў адпаведнасці з Ехо.33:20 да 23: « *УНВёН кажэ: Вы не зможаце каб убачыць мой твар, бо чалавек не можа бачыць мяне і жыць. Гасподзь сказаў: Вось месца каля Маяне; вы будзеце стаяць на скале. Калі міне слава Мая, Я пакладу цябе ў глыбіню скалы і буду закрываць цябе рукою Маёй, пакуль не перайду. І калі я павярну руку, ты ўбачыш мяне ззаду, але твару майго не будзе відаць* ». Калі бачанне «славы» Бога забаронена, Ён не забараняе сабе прымаць чалавечы выгляд, каб наблізіцца да сваіх стварэнняў. Бог робіць гэта, каб наведцаў Абрагама, свайго сябра, і ён будзе рабіць гэта зноў у вобразе Ісуса Хрыста ад яго эмбрыянальнага зачатця і да сваёй адкупільнай смерці.

Быццё 18:4: « *Няхай хто прынясе трохі вады, каб абмыць вам ногі; і адпачывай пад гэтым дрэвам* ».

Верш 1 даў зразумець, што гарача, і пот ног пакрыта зямлістым пылам апраўдвае мыццё ног наведвальнікам. Ім зроблена прыемная прапанова. І гэтая ўвага - заслуга Абрагама.

Быц.18:5: « *Я пайду і вазьму кавалак хлеба, каб умацаваць тваё сэрца; пасля чаго вы працягнеце сваё падарожжа; таму што ты праходзіў міма слугі твайго. Яны адказалі: рабі, як ты сказаў* ».

Тут мы бачым, што Абрагам не ідэнтыфікаваў гэтых наведвальнікаў як нябесных істот. Таму ўвага, якую ён праяўляе да іх, з'яўляецца сведчаннем яго прыродных чалавечых якасцей. Ён сціплы, любячы, далікатны, шчодры, карысны і гасцінны; рэчы, якія любяць яго ў Бога. У гэтым чалавечым аспекце Бог ухваляе і прымае ўсе яго прапановы.

Gen.18:6: « *Абрагам хутка пайшоў у свой намёт да Сарры і сказаў: Хутчэй, тры меры пшанічнай мукі, замясі і зрабі пірагі* ».

Ежа карысная для цялеснага цела, і, убачыўшы перад сабой тры целы з плоці, Абрагам прыгатаваў ежу, каб аднавіць фізічныя сілы наведвальнікаў.

Быц.18:7: « *І пабег Абрагам да свайго статку, і ўзяў ласкавае і добрае цяля, і аддаў яго слуге, які паспяшаўся прыгатаваць яго* ».

Выбар далікатнага цяля яшчэ больш паказвае яго шчодрасць і прыродную добразычлівасць; яго задавальненне дагадзіць бліжняму. Для дасягнення гэтага выніку ён прапануе сваім наведвальнікам лепшае.

Быццё 18:8: « *І ўзяў яшчэ трохі вярышкоў і малака з прыгатаваным цялём і паставіў перад імі. Сам ён стаяў каля іх, пад дрэвам. І яны елі* ».

Гэтыя апетытныя стравы падаюцца міма незнаёмцам, людзям, якіх ён не ведае, але да якіх ён ставіцца як да членаў сваёй сям'і. Увасабленне наведвальнікаў вельмі рэальнае, бо яны ядуць ежу, зробленую для чалавека.

Быццё 18:9: « *І сказалі яму: дзе Сарра, жонка твая? Ён адказаў: яна там, у намёце* .

Калі выпрабаванне гаспадара завяршылася на славу Бога і яго ўласную, наведвальнікі раскрываюць сваю сапраўдную прыроду, называючы імя яго жонкі «Сара», якое Бог дараваў яму ў папярэднім бачанні.

Быццё 18:10: « *Адзін з іх сказаў: Я вярнуся да цябе ў гэты ж час; і вось, у Сарры, жонкі тваёй, будзе сын. Сара слухала ля ўваходу ў палатку, якая была ззаду яго* .

Заўважым, што ў вонкавым выглядзе трох наведвальнікаў няма нічога, што б ідэнтыфікавала ЯГВЭ з двух анёлаў, якія яго суправаджаюць. Нябеснае жыццё праяўляецца тут і выяўляе эгалітарны сэнс, які там пануе.

У той час як адзін з трох наведвальнікаў абвясчае аб хуткім нараджэнні Сары, яна прыслухоўваецца ад уваходу ў палатку да таго, што гавораць, і тэкст удакладняе, хто « *стаяў за ім* »; гэта значыць, што ён яе не бачыў і па-чалавечы не мог ведаць аб яе прысутнасці. Але яны не былі мужчынамі.

Быццё 18:11: « *Абрагам і Сарра былі старыя і ў сталым узросце, і Сарра ўжо не магла спадзявацца мець дзяцей* ».

Верш вызначае нармальныя чалавечыя ўмовы, агульныя для ўсяго чалавецтва.

Быццё 18:12: « *І яна засмяялася ў сабе , кажучы: цяпер, калі я састарэла, ці буду я яшчэ жадаць? Мой лорд таксама стары* ».

Яшчэ раз звярніце ўвагу на дакладнасць: « *Яна смяялася ў сабе* »; так што ніхто не чуў яго смеху, акрамя Бога жывога, Які даследуе думкі і сэрцы.

Быццё 18:13: « *Яхвэ сказаў Абрагаму: чаму ж Сарра засмяялася, кажучы: «Няўжо я сапраўды буду мець дзіця, хоць я і старая?»* »

Бог карыстаецца магчымасцю, каб адкрыць сваю боскую ідэнтычнасць, што апраўдвае згадку пра ЯХВЭХ, таму што менавіта ён размаўляе з Абрагамам у гэтым чалавечым выглядзе. Толькі Бог можа ведаць схаваныя думкі Сары, і цяпер Абрагам ведае, што Бог размаўляе з ім.

Быццё 18:14: « *Ці ёсць што-небудзь дзіўнае з боку ЯаНWeН? У прызначаны час я вярнуся да вас, у гэты ж час; і ў Сарры будзе сын* ».

Бог становіцца аўтарытарным і аднаўляе сваё прадказанне выразна ў імя ЯаНWeН сваёй боскасці.

Быццё 18:15: « *Сарра хлусіла, кажучы, што я не смяялася. Бо баялася. Але ён сказаў: наадварот, вы смяліся* ».

« Сара хлусіла », — гаворыцца ў тэксце, таму што Бог пачуў яе таемную думку, але з яе вуснаў не пачуўся смех; так што гэта была толькі маленькая хлусня Богу, але не чалавеку. І калі Бог дакарае яе, гэта таму, што яна не прызнае, што Бог мае кантроль над яе думкамі. Яна дае доказы, заходзячы так далёка, што хлусіць яму. Вось чаму ён настойвае, кажучы: « *Наадварот (гэта ілжыва), вы смяліся* ». Не будзем забывацца, што чалавекам, благаслаўлёным Богам, з'яўляецца Абрагам, а не Сарра, яго законная жонка, якая карыстаецца толькі благаслаўленнем свайго мужа. Яго ідэі ўжо прывялі да праклёну нараджэння Ізмаіла, будучага спадчыннага ворага і канкурэнта Ізраіля; гэта праўда, каб выканаць боскі праект.

Быццё 18:16: « *І гэтыя людзі ўсталі, каб ісці, і паглядзелі ў бок Садома. Абрагам пайшоў з імі, каб суправаджаць іх* .

Насычаныя, накормленыя і аднавіўшы Абрагаму і Сарры будучае нараджэнне законнага сына Ісаака, нябесныя наведвальнікі адкрываюць Абрагаму, што іх візіт на зямлю таксама мае на ўвазе іншую місію: яна тычыцца Садома.

Быц.18:17: « *Тады ЯХВЭГ сказаў: Ці ж мне хаваць ад Абрагама, што я збіраюся зрабіць?...* »

Тут мы маем дакладнае прымяненне гэтага верша з Амоса 3:7: « *Бо Гасподзь, ЯнHWéH, нічога не робіць, не адкрыўшы таямніцы Сваёй слугам Сваім прарокам* ».

Быццё 18:18: « *Абрагам стане вялікім і моцным народам, і ў ім дабраславяцца ўсе народы зямлі* ».

З-за звычайнай страты сэнсу прыслоўя « *канешне* », нагадаю, што яно азначае: пэўным і абсалютным чынам. Перш чым адкрыць свой разбуральны праект, Бог спяшаецца запэўніць Абрагама ў яго ўласным статусе перад яго тварам і аднаўляе дабраславенні, якія ён дасць яму. Бог пачынае гаварыць пра Абрагама ў трэцяй асобе, каб узвесці яго да рангу вялікага гістарычнага персанажа чалавецтва. Дзейнічаючы такім чынам, ён паказвае сваім плоцкім і духоўным нашчадкам узор, які ён дабраслаўляе і які ён узгадвае і вызначае ў наступным вершы.

Быццё 18:19: « *Бо Я выбраў яго, каб ён загадаў сваім сынам і свайму дому пасля сябе трымацца шляху Гасподняга ў праўдзе і праўдзе;*

Тое, што Бог апісвае ў гэтым вершы, робіць усю розніцу з Садомам, які Ён знішчыць. Да канца свету яго абраныя будуць такімі, як гэтае апісанне: захаванне шляху ЯХВЭХ складаецца з практыкі праўды і справядлівасці; сапраўдная праведнасць і справядлівасць, якія Бог пабудуе на тэкстах законаў, каб навучыць свой народ Ізраіль. Павага да гэтых рэчаў будзе ўмовай, каб Бог паважаў свае абяцанні дабраславенняў.

Быц.18:20: « *І сказаў ЯХВЭГ: крык супраць Садома і Гаморы ўзмацняецца, і грэх іх вялікі* ».

Бог выносіць гэты прысуд супраць Садома і Гаморы, гарадоў цароў, якім Абрагам прыйшоў на дапамогу, калі на іх напалі. Але менавіта ў Садаме вырашыў пасяліцца яго пляменнік Лот са сваёй сям'ёй і слугамі. Ведаючы сувязь Абрагама са сваім пляменнікам, Бог памнажае формы ўвагі да старога, каб абвясціць яму свае намеры. І для гэтага ён паніжае сябе да

ўзроўню чалавека, каб як мага больш ачалавечыць сябе, каб паставіць сябе на ўзровень чалавечых разважанняў Абрагама, слугі свайго.

Быцц.18:21: « *Таму я схаджу і пагляджу, ці цалкам яны дзейнічалі паводле наведамлення, якое дайшло да мяне; а калі не, я буду ведаць* ».

Гэтыя словы кантрастуюць з веданнем думак Сары, бо Бог не можа ігнараваць узровень амаральнасці, дасягнуты ў гэтых двух гарадах раўніны, і іх багаты росквіт. Гэтая рэакцыя паказвае, наколькі ён клапаціцца, каб яго верны слуга прыняў справядлівы прысуд яго суда.

Быццё 18:22: « *І пайшлі людзі гэтыя і пайшлі ў Садоху. Але Абрагам усё яшчэ стаяў у прысутнасці ЯаНВéН* .

Тут раздзяленне наведвальнікаў дазваляе Абрагаму ідэнтыфікаваць сярод іх жывога Бога, ЯаНВéН, які прысутнічае з ім у простым чалавечым абліччы, што спрыяе абмену словамі. Абрагам асмялеў да моманту ўступлення з Богам у нейкую здзелку, каб атрымаць выратаванне двух гарадоў, у адным з якіх жыве яго дарагі пляменнік Лот.

Быццё 18:23: « *Абрагам падышоў і сказаў: «Няўжо і ты знішчыш праведніка з бязбожнікам?»* »

Пытанне, зададзенае Абрагамам, апраўдана, таму што ў сваіх калектыўных дзеяннях справядлівасці чалавецтва прычыняе смерць нявінных ахвяр, што называецца пабочнай шкодай. Але калі чалавецтва не можа адрозніць, Бог можа. І ён дасць доказ гэтага Абрагаму і нам, якія чытаюць яго біблейскае сведчанне.

Быццё 18:24: « *Можна быць, пяцьдзсят праведнікаў пасярод горада: ці знішчыш іх і не прабачыш гораду з-за пяцідзсяці праведнікаў, якія ў ім?»* »

У сваёй пяшчотнай і любячай душы Абрагам поўны ілюзіі, і ён уяўляе, што ў гэтых двух гарадах можна знайсці прынамсі 50 праведнікаў, і ён заклікае гэтых 50 магчымых праведнікаў, каб атрымаць ад Бога ласку двух гарадоў у само імя Яго дасканалай справядлівасці, якая не можа ўдарыць невінаватага з вінаватым.

Быццё 18:25: « *Каб забіць праведніка разам з бязбожнікам, каб праведніку было як з бязбожнікам, далёка ад гэтага! Далёка ад вас! Няўжо Той, Хто судзіць усю зямлю, не чыніць справядлівасці?»* »

Такім чынам, Абрагам думае вырашыць праблему, нагадваючы Богу аб тым, што Ён не можа зрабіць, не адмаўляючыся ад сваёй асобы, якая так прывязаная да пачуцця дасканалай справядлівасці.

Быцц.18:26: « *І сказаў ЯХВЭХ: Калі я знайду пяцьдзсят праведнікаў у Садоху пасярод горада, я дарую ўсяму гораду дзеля іх* .»

З цярднем і дабрынёй ЯХВЭХ дазволіў Абрагаму гаварыць і ў сваім адказе ён даказаў сваю рацыю: дзеля 50 праведнікаў гарады не будуць знішчаны.

Быццё 18:27: « *Абрагам адказаў і сказаў: вось, я адважыўся гаварыць з Госпадам, я, які ёсць пыл і попел* ».

Гэта думка пра « *прах і попел* », што пасля разбурэння двух гарадоў у даліне застануцца бязбожнікі? Тым не менш, Абрагам вызнае, што сам ён не што іншае, як « *прах і попел* ».

Быццё 18:28: «*Можна, не ханіць пяці з пяцідзесяці праведнікаў: за пяць знішчыць увесь горад?»* І сказаў Гасподзь: *не знішчу яго, калі знайду там сорок пяць праведнікаў*.

Смеласць Абрагама прымусяць яго працягваць гандаль, кожны раз памяншаючы колькасць магчымых абраных, і ён спыніцца ў вершы 32 на колькасці дзесяці праведнікаў. І кожны раз Бог дасць сваю ласку з-за ліку, прапанаванага Абрагамам.

Быццё 18:29: «*Абрагам працягваў размаўляць з ім, і сказаў: Можна, там будзе сорок праведнікаў*. І сказаў Гасподзь: *Я нічога не зраблю дзеля гэтых сарака*.

Быццё 18:30: *Абрагам сказаў: «Няхай не гневаецца Гасподзь, і я буду гаварыць»*. *Можна, праведнікаў там будзе трыццаць*. І сказаў Гасподзь: *Я нічога не зраблю, калі знайду там трыццаць праведнікаў*.

Быццё 18:31: *Абрагам сказаў: вось, я адважыўся гаварыць з Госпадам*. *Можна, праведнікаў там будзе дваццаць*. І сказаў Гасподзь: *не знішчу яго дзеля гэтых дваццаці*.

Быццё 18:32: «*Абрагам сказаў: няхай не гневаецца Гасподзь, і я не буду гаварыць больш, чым у гэты раз*. *Магчыма, там будзе дзесяць праведнікаў*. І сказаў Гасподзь: *не знішчу яго дзеля гэтых дзесяці праведнікаў*.

Тут заканчваецца гандаль Абрагама, які разумее, што існуе мяжа, за якой яго настойлівасць будзе неразумнай. Ён спыняецца на лічбе дзесяці праведнікаў. Ён аптымістычна верыць, што такая колькасць праведнікаў павінна быць знойдзена ў гэтых двух карумпаваных гарадах, нават калі лічыць толькі Лота і яго сваякоў.

Быццё 18:33: «*Яхвэ пайшоў, калі скончыў гаварыць з Абрагамам*. *І вярнуўся Абрагам у сваё жытло*».

Заканчваецца зямная сустрэча двух сяброў, аднаго — нябеснага і ўсемагутнага Бога, а другога — чалавека, пылу зямнога, і кожны вяртаецца да сваіх заняткаў. Абрагам да свайго жытла і ЯХВЭХ да Садома і Гаморы, на якія ўпадзе яго знішчальны суд.

У размове з Богам Абрагам выявіў свой характар, які адпавядае вобразу Бога, імкнучыся бачыць праўдзівую справядлівасць, якая здзяйсняецца, надаючы жыццю яго вялікую каштоўную каштоўнасць. Вось чаму гандаль яго слугі мог толькі цешыць і цешыць сэрца Бога, які цалкам падзяляе яго пачуцці.

Быццё 19

Разлука ў экстраным выпадку

Быццё 19 :1: «*Два анёлы прыйшлі ў Садом вечарам; і Лот сядзеў каля брамы Садамскай*. *Калі Лот убачыў іх, ён устаў насустрач ім і ўпаў тварам на зямлю*».

Мы бачым у такіх паводзінах добры ўплыў Абрагама на яго пляменніка Лота, паколькі ён праяўляе такую ж уважлівасць да

наведвальнікаў. І робіць гэта з тым большай увагай, што яму вядомы дрэнныя норавы жыхароў горада Садома, у якім ён пасяліўся жыць.

Быццё 19:2: *« І сказаў ён: вось, гаспадары мае, увайдзіце ў дом раба вашага і заначуйце там; мыць ногі; рана ўстанеш і працягнеш дарогу. Не, адказалі, будзем начаваць на вуліцы ».*

Лот лічыць сваім абавязкам вітаць людзей, якія праходзяць праз яго дом, каб абараніць іх ад бессаромных і злосных дзеянняў карумпаваных жыхароў. Мы знаходзім тая ж самыя вітальныя словы, якія Абрам сказаў сваім тром наведвальнікам. Лот сапраўды праведны чалавек, які не дазволіў сапсаваць сябе сваім сужыццем з вычварнымі істотамі гэтага горада. Два анёлы прыйшлі, каб знішчыць горад, але перш чым знішчыць яго, яны хочуць збіць з панталыку бязбожнасць жыхароў, злавіўшы іх на месцы дзеянняў, актыўна дэманструючы сваю бязбожнасць. І каб атрымаць такі вынік, ім дастаткова начаваць на вуліцы, каб на іх напалі садаміты.

Быццё 19:3: *« Але Лот так угаворваў іх, што яны прыйшлі да яго і ўвайшлі ў яго дом. Ён даў ім пачастунак і сьпёк праснакоў. І яны елі ».*

Таму Лоту ўдаецца пераканаць іх, і яны прымаюць яго гасціннасць; што ўсё яшчэ дае яму магчымасць прадэманстраваць сваю шчодрасць, як Абрагам рабіў перад ім. Вопыт вучыць іх адкрываць прыгожую душу Лота, праведніка сярод несправядлівых.

Быццё 19:4: *« Яны яшчэ не пайшлі спаць, як жыхары горада, людзі Садома, акружылі дом, ад дзяцей да старых; усё насельніцтва прыбегла ».*

Дэманстрацыя бязбожнасці жыхароў пераўзыходзіць чаканні двух анёлаў, бо яны прыходзяць шукаць іх нават у дом, дзе іх прыняў Лот. Звярніце ўвагу на ступень заразнасці гэтай бязбожнасці: *« ад дзяцей да старых »*. Такім чынам, суд ЯаНВéН цалкам апраўданы.

Быццё 19:5: *“ І паклікалі Лота і сказалі яму: дзе тыя людзі, што прыйшлі да цябе гэтай ноччу? Выведзі іх да нас, каб мы пазналі іх ».*

Наіўныя людзі могуць быць ашуканы намерамі садамітаў, бо гэта просьба не аб знаёмстве, а аб пазнанні ў біблейскім разуменні тэрміна прыкладу «Адам спазнаў жонку сваю, і яна нарадзіла сына». Такім чынам, разбэшчанаць гэтых людзей поўная і невылечная.

Быццё 19:6: *« Лот выйшаў да іх у дзверы дому і зачыніў за сабою дзверы ».*

Адважны Лот, які сам спяшаецца насустрач агідным істотам і клапоціцца пра тое, каб зачыніць за сабой дзверы свайго дома, каб абараніць наведвальнікаў.

Быццё 19:7: *“ І сказаў ён: Браты мае, не рабеце зла; »*

Добры чалавек заклікае злога не рабіць зла. Ён называе іх «братамі», таму што яны такія ж людзі, як і ён, і захаваў у сабе надзею выратаваць некаторых з іх ад смерці, да якой скіроўваюць іх паводзіны.

Быццё 19:8: *« Вось, у мяне дзве дачкі, якія ніколі не ведалі чалавека; Я выведу іх да цябе на вуліцу, а ты рабі з імі, што хочаш. Толькі нічога не рабі гэтым людзям, бо яны прыйшлі ў цень даху майго ».*

Для Лота паводзіны садамітаў дасягнулі вышынь, якіх ніколі раней не дасягалі ў гэтым вопыце. І каб абараніць сваіх двух наведвальнікаў, ён прыходзіць, каб прапанаваць на іх месца дзвюх яшчэ нявінніц.

Быц.19:9: « *Яны казалі: адыходзь! Яны зноў казалі: гэты прыйшоў, як чужынец, і хоча быць суддзёй! Што ж, мы табе зробім горш за іх. Ё моцна націснуўшы на Лота, яны выйшлі наперад, каб выламаць дзверы* ».

Словы Лота не супакойваюць зграю, і гэтыя жахлівыя істоты, маўляў, рыхтуюцца зрабіць яму горш, чым ім. Затым яны спрабуюць выламаць дзверы.

Быц.19:10: « *І тыя людзі працягнулі рукі свае, і ўвялі Лота да сябе ў дом, і зачынілі дзверы* ».

Калі сам мужны Лот знаходзіцца ў небяспецы, анёлы ўмешваюцца і прыводзяць Лота ў дом.

Быццё 19:11: « *І асляпілі тых, хто быў каля дзвярэй дома, ад малага да вялікага, так што яны дарэмна стараліся знайсці дзверы* ».

Звонку самыя блізкія ўзбуджаныя людзі асьлеплены; таму жыхары дома абаронены.

Быц.19:12: « *Сказалі людзі Лоту: каго ў цябе яшчэ тут?» Зяці, сыны і дочкі, і ўсё, што ў вас у горадзе, **выведзіце з гэтага месца*** ».

Лот знайшоў ласку ў вачах анёлаў і Бога, які паслаў іх. Каб яго жыццё было выратавана, ён павінен « **выбрацца** ». » горада і даліны раўніны, таму што анёлы знішчаць жыхароў гэтай даліны, якая стане зонай руін, як горад Аї. Ахвяраванне анёлаў распаўсюджваецца на ўсё, што належыць яму ў жывых чалавечых стварэннях.

У гэтай тэме падзелу боскі загад « **выйсці** » з'яўляецца пастаянным. Таму што ён заклікае сваіх стварэнняў **аддзяліць сябе** ад зла ва ўсіх яго формах, такіх як ілжэхрысціянскія цэрквы. У Адкр.18:4 ён загадвае сваім абраным « **выйсці** ». » « *Вавілона вялікага* », які тычыцца, па-першае, каталіцкай рэлігіі, а па-другое, шматформеннай пратэстанцкай рэлігіі, пад уплывам якой яны заставаліся дагэтуль. І, як і ў выпадку з Лотам, іх жыццё будзе выратавана, толькі калі неадкладна выканаць Божы загад. Таму што, як толькі будзе абвешчаны закон, які зробіць няздольны адпачынак у першы дзень абавязковым, скончыцца час ласкі. І тады будзе позна мяняць сваё меркаванне і пазіцыю да гэтай праблемы.

Тут я звяртаю вашу ўвагу на небяспеку, якую ўяўляе адкладанне прыняцця неабходнага рашэння на потым. Наша жыццё нетрывалае, мы можам памерці праз хваробу, няшчасны выпадак або напад, рэчы, якія могуць здарыцца, калі Бог не ацэніць нашу павольнасць у рэагаванні, і ў гэтым выпадку канец часу калектыўнай ласкі губляе ўсялякае значэнне. , бо той, хто памірае раней за яе, памірае ў сваёй несправядлівасці і сваім асуджэнні Богам. Усведамляючы гэтую праблему, Павел кажа ў Гбр.3:7-8: « *Сёння, калі пачуеце голас Ягоны, не рабеце жорсткімі сэрцаў вашых, як падчас бунту...* ». Такім чынам, заўсёды ёсць неабходнасць адказаць на прапанову Бога, і Павел прытрымліваецца гэтага меркавання ў адпаведнасці з Гбр.4:1: « *Дык будзем жа баяцца, што хто-небудзь з вас, пакуль дзейнічае абяцанне ўвайсці ў супакой Ягоны здаецца, не спазніўся* ».

Gen.19:13: « *Бо мы знішчым гэтае месца, таму што крык супраць яго жыхароў вялікі перад ЯХВЭХ. ЯаНВéН паслаў нас знішчыць яго* ».

На гэты раз час сыходзіць, анёлы паведамляюць Лоту пра прычыну іх прысутнасці ў яго доме. Горад павінен быць хутка знішчаны па рашэнні ЯаНВéН.

Быццё 19:14: *Лот выйшаў і сказаў зяцям сваім, якія забралі яго дачок: устаньце, сказаў ён, ідзіце з гэтага месца; бо ЯаНВéН разбурыць горад. Але ў вачах зяцяў ён быццам жартуе* ».

Зяці Лота, вядома, не былі на ўзроўні бязбожнасці іншых садамітаў, але для выратавання важная толькі вера. І ясна, што ў іх гэтага не было. Перакананні цесця іх не цікавілі, і раптоўная думка, што Бог ЯаНВéН гатовы знішчыць горад, была для іх проста неверагоднай.

Быццё 19:15: « *Анёлы з самага світання заклікалі Лота, кажучы: устань, вазьмі жонку тваю і дзвюх дачок тваіх, якія тут, каб не загінуць табе ў руінах горада* ».

Знішчэнне Садома выклікае душэўныя **разлукі**, якія выяўляюць веру і адсутнасць веры. Дочкам Лота трэба выбраць: пайсці за бацькам або за мужам.

Быц.19:16: “ *І калі ён марудзіў, людзі ўзялі яго за руку, яго, яго жонку і дзвюх дачок, таму што ЯХВЭ пашкадаваў яго; Забралі яго і пакінулі за горадам* .

У гэтым дзеянні Бог паказвае нам « *таўро, узятае з агню* ». Яшчэ раз Бог ратуе для праведнага Лота разам з ім дзвюх яго дачок і жонку. Такім чынам, вырваная з горада, яны апынаюцца на вуліцы, свабодныя і жывыя.

Быццё 19:17: « *Калі ён вывеў іх, адзін з іх сказаў: «Ратуй душу сваю; не азірайся ззаду і не спыняйся на ўсёй раўніне; уцякай на гару, каб не загінуць* ».

Выратаванне будзе ў гары, выбар застаецца за Абрагамам. Такім чынам, Лот можа зразумець і пашкадаваць аб сваёй памылцы, выбраўшы раўніну і яе росквіт. Яго жыццё пад пагрозай, і яму трэба паспяшацца, калі ён хоча быць у бяспецы, калі агонь Божы абрыне даліну. Яму загадваюць не азірацца. Загад трэба зразумець у прамым і пераносным сэнсе. Будучыня і жыццё наперадзе тых, хто выжыў у Садаме, таму што за імі неўзабаве не застанецца нічога, акрамя распаленых руін, запаленых сернымі камянямі, кінутымі з неба.

Быц.19:18: *Лот сказаў ім: О! не, Госпадзе!* »

Загад, аддадзены анёлам, жахае Лота.

Быц.19:19: « *Вось, я знайшоў ласку ў вачах Тваіх, і Ты паказаў мне вялікую міласэрнасць Тваю, захаваўшы жыццё маё; але я не магу ўцячы на гару, пакуль мяне не напаткае бяда, і я загіну* ».

Лот ведае гэты край, дзе ён жыве, і ён ведае, што, каб дабрацца да гары, яму спатрэбіцца шмат часу. Вось чаму ён моліць анёла і прапануе яму іншае рашэнне.

Быццё 19:20: « *Вось, гэты горад досыць блізка, каб я мог у ім схаватца, і ён малы. О! што я магу туды ўцячы,... ці не мала?.. і каб душа мая жыла!* »

У канцы даліны Цоар, слова, якое азначае малы. Яна перажыла трагедыю даліны, каб служыць прытулкам для Лота і яго сям'і.

Быццё 19:21: « *І сказаў яму: вось, я таксама даю табе гэтую ласку, і не знішчу горад, пра які ты кажаш* ».

Прысутнасць гэтага горада па-ранейшаму сведчыць аб гэтым драматычным эпізодзе, які закрануў гарады ў даліне раўніны, дзе знаходзіліся два гарады Садом і Гамора.

Быццё 19:22: « *Спяшайцеся і схавайцеся там, бо Я нічога не магу зрабіць, пакуль вы не прыедзеце туды. Вось чаму гэтаму гораду было дадзена імя Цоар* ».

Цяпер анёл залежыць ад яго згоды і будзе чакаць, пакуль Лот увойдзе ў Цоар, каб ударыць па даліне.

Быццё 19:23: « *Сонца ўзыходзіла над зямлёй, калі Лот увайшоў у Цоар* ».

Для садамітаў новы дзень, здавалася, быў абвешчаны пад цудоўным узыходам сонца; дзень як любы іншы...

Gen.19:24: « *Тады ЯХВЭ праліў з нябёсаў серку і агонь на Садом і Гамору ад ЯХВЭ* ».

Гэта цудоўнае боскае дзеянне атрымала моцнае сведчанне дзякуючы адкрыццям адвентысцкага археолага Рона Уата. Ён вызначыў месца горада Гамора, жытло якога прылягала адно да аднаго да заходняга схілу гары, якая аблямоўвае гэтую даліну. Грунт гэтага месца зроблены з серных камянёў, якія пры ўздзеянні агню гараць і сёння. Такім чынам, боскі цуд цалкам пацверджаны і варты веры выбраных.

Насуперак таму, што часта думалі і гаварылі, Бог заклікаў не ядзерную энергію, каб знішчыць гэтую даліну, а камяні з серы і чыстай серы, чысціня якой ацэньваецца ў 90%, што, на думку спецыялістаў, з'яўляецца выключным. Неба не носіць серных хмар, таму я магу сказаць, што гэтае разбурэнне - справа рук Бога-творцы. Ён можа стварыць любую матэрыю ў адпаведнасці са сваімі патрэбамі, бо ён стварыў зямлю, неба і ўсё, што ў іх ёсць.

Быццё 19:25: « *Ён знішчыў гарады тыя, і ўсю раўніну, і ўсіх жыхароў гарадоў, і расліны зямлі* ».

Што можа выжыць у месцы, падвергнутым дажджу камянёў палымянай серы? Нічога, акрамя камянёў і серных камянёў, усё яшчэ прысутных.

Быццё 19:26: « *Жонка Лота азірнула, і стала саляным слупом* ».

Гэты погляд жонкі Лота паказвае шкадаванне і захаваную цікавасць да гэтага праклятага месца. Такі стан душы не падабаецца Богу, і Ён паказвае гэта, ператвараючы сваё цела ў саляны слуп, вобраз абсалютнай духоўнай бясплоднасці .

Gen.19:27: « *Абрагам устаў рана раніцай, каб пайсці да месца, дзе ён стаяў у прысутнасці ЯНВЭН* .»

Не ведаючы аб драме, якая адбылася, Абрагам прыходзіць да дуба Мамрэ, дзе ён вітаў сваіх трох наведвальнікаў.

Быц.19:28: « *І ён паглядзеў на Садом і Гамору, і на ўсю тэрыторыю раўніны; і вось, ён убачыў дым, які падымаўся з зямлі, як дым з печы* ».

Гара - выдатная абсерваторыя. Са сваёй вышыні Абрагам дамінуе ў рэгіёне і ведае, дзе знаходзіцца даліна Садома і Гаморы. Калі на зямлі ўсё яшчэ знаходзіцца жароўня з напальваннем, над ёй падымаецца едкі дым, выкліканы серай і спажываннем усіх матэрыялаў, сабраных у горадзе чалавекам. Месца асуджана на стэрыльнасць да канца свету. Там мы знаходзім толькі камяні, камяні, серныя камяні і соль, шмат солі, якая спрыяе стэрыльнасці глебы.

Быц.19:29: « *Калі Бог знішчаў гарады раўніны, Ён успомніў пра Абрагама; і ён прымусіў Лота выратавацца ад катастрофы, у выніку якой ён разбурыў гарады, у якіх Лот пасяліўся* ».

Гэта тлумачэнне важна, таму што яно паказвае нам, што Бог выратаваў Лота толькі для таго, каб дагадзіць Абрагаму, свайму вернаму слуге. Таму ён не пераставаў папракаць яго за тое, што ён выбраў квітнеючую даліну і яе разбэшчаныя гарады. І гэта пацвярджае, што ён сапраўды быў выратаваны ад лёсу, вядомага Садома як «таўро, выхопленое з агню» або, вельмі дакладна.

Быццё 19:30: « *Лот выйшаў з Цоара ў вышыню і пасяліўся на гары з дзвюма дочкамі сваімі, таму што баяўся заставацца ў Цоары. Ён жыў у пячоры, ён і дзве яго дачкі* .

Неабходнасць **расстання** цяпер становіцца зразумелай для Лота. І менавіта ён вырашае не заставацца ў Зоары, які, хоць і «маленькі», таксама быў населены людзьмі, якія былі разбэшчаныя і грэшныя перад Богам. У сваю чаргу ён ідзе на гару і, далёкі ад усялякага камфорту, жыве са сваімі дзвюма дочкамі ў пячоры, натуральным надзейным прытулку, прапанаваным стварэннем Бога.

Быц.19:31: « *Старэйшы сказаў малодшаму: бацька наш стары; і няма чалавека ў краіне, каб прыйсці да нас, паводле звычаю ўсіх краін* ».

Нічога скандальнага ў ініцыятывах дзвюх дачок Лота няма. Іх матывацыя апраўданая і ўхвалена Богам, таму што яны дзейнічаюць з мэтай даць нашчадства свайму бацьку. Без гэтай матывацыі ініцыятыва была б інцэстуальнай.

Быццё 19:32: « *Хадзеце, напоім бацьку нашага віном і спам з ім, каб мы захавалі род бацькі нашага* ».

Быц.19:33: « *І напалі бацьку свайго віном у тую ноч; а старэйшая пайшла спаць з бацькам сваім: ён не заўважыў ні калі яна легла, ні калі ўстала* ».

Быц.19 :34: « *На наступны дзень старэйшы сказаў малодшаму: вось, я спаў мінулую ноч з бацькам маім; давайце зноў напоім яго віном гэтай ноччу і пойдзем спаць з ім, каб мы захавалі род нашага бацькі* ».

Быц.19:35: « *У тую ноч зноў напалі бацьку свайго віном; а малодшая пайшла з ім спаць: ён не заўважыў ні калі яна легла, ні калі ўстала* ».

Поўная непрытомнасць Лота ў гэтым дзеянні надае падыходу вобраз штучнага апладнення жывёл і людзей у наш апошні час. Тут няма ні

найменшага пошуку задавальнення, і гэта не больш шакуе, чым спалучэнне братаў і сясцёр на пачатку чалавецтва.

Быццё 19:36: «*Дзве дачкі Лота зацяжарылі ад свайго бацькі*».

Мы заўважаем у гэтых дзвюх дачок Лота выключныя якасці самаахвярнасці на карысць гонару бацькі. Як незамужнія маці, яны будуць выхоўваць сваё дзіця ў адзіноце, афіцыйна без бацькі, і такім чынам адмаўляюцца ад мужа, сужэнца, спадарожніка.

Быццё 19:37: «*Першая нарадзіла сына і дала яму імя Мааў: ён бацька Маавіцянаў да сённяшняга дня*».

Быццё 19:38: «*Малодшая таксама нарадзіла сына, і ён назваў яго Бэн Амі: ён з'яўляецца бацькам Аманіцянаў да сённяшняга дня*».

У прароцтве Данііла 11:41 мы знаходзім згадку пра нашчадкаў двух сыноў: «*Ён увойдзе ў найпрыгажэйшую зямлю, і многія загінуць; але Эдом, Мааў і правадыры сыноў Амонавых будуць уратаваны ад яго рук*». Такім чынам, цялесная і духоўная сувязь злучыць гэтых нашчадкаў з Ізраілем, заснаваным на Абрагаме, карані габрэйскага народа пасля Хэбера. Але гэтыя агульныя карані будуць распальваць сваркі і настройваць гэтых нашчадкаў супраць народа Ізраіля. У Сафоніі 2:8 і 9 Бог прадказвае катастрофу для Маава і дзяцей Амона: «*Я чуў ганары Маава і знявагі сыноў Амона, калі яны ганілі мой народ і нахабна паўсталі супраць яго межаў. Вось чаму я жывы! кажэ Гасподзь Саваоф, Бог Ізраілеў, Мааў будзе, як Садом, і сыны Амонавыя, як Гамора, месца, пакрытае цернямі, капальні солі, пустыня вечная; астатні народ мой абрабуе іх, астатні народ мой завалодае імі*».

Гэта сведчыць аб тым, што Божае благаслаўленне было толькі на Абрагаме і што яго не падзялілі яго браты, народжаныя ад аднаго бацькі Тары. Калі Лот змог атрымаць карысць з прыкладу Абрагама, гэтага не будзе ў выпадку з яго нашчадкамі, народжанымі ад дзвюх яго дачок.

Быццё 20

Падзел па статусе прарока Божага

Аднаўляючы вопыт з фараонам, пра які паведамляецца ў Кнізе Быцця 12, Абрагам прадстаўляе сваю жонку Сарру як сваю сястру Авімелеху, цару Герара (сучасная Палестына каля Газы). Зноў жа , рэакцыя Бога, які карае яго, прымушае яго даведацца, што муж Сары - яго прарок. Такім чынам моц і страх Абрагама распаўсюдзіліся па ўсім рэгіёне.

Быццё 21

Падзел законнага і нелегітымнага

Разлука праз ахвяру таго, што мы **любім**

Быцц.21:1: « *І наведаў Гасподзь Сарру, як казаў, і зрабіў Гасподзь Сарры, як казаў.* »

У гэтым наведванні Бог спыняе доўгае бясплоддзе Сарры.

Быццё 21:2: « *І зачала Сарра і нарадзіла Абрагаму сына ў старасці яго, у прызначаны час, пра які сказаў яму Бог.* »

Ісаія 55:11 пацвярджае гэта: « *Так і са словам маім, якое выходзіць з вуснаў маіх: яно не вяртаецца да мяне пустым, не выканаўшы волі маёй і не выканаўшы планаў маіх* »; абяцанне, дадзенае Абрагаму, выконваецца, таму верш апраўданы. Гэты сын прыходзіць у свет пасля таго, як Бог абвясчае аб яго нараджэнні. Біблія прадстаўляе яго як «сына абяцання», што робіць Ісаака прароцкім тыпам месіянскага «Сына Божага»: Ісуса.

Быцц.21:3: « *І назваў Абрагам сына свайго, які нарадзіўся ў яго, якога нарадзіла яму Сарра, Ісаак.* »

Імя Ісаак азначае: ён смяецца. І Абрагам, і Сарра засмяліся, калі пачулі, што Бог абвясціў іх будучага сына. Калі смех радасці пазітыўны, то гэта не так з насмешлівым смехам. Фактычна, абодва сужэнцы аднолькава рэагавалі на тое, што сталі ахвярамі чалавечых забабонаў. Таму што яны смяліся пры думцы пра чалавечую рэакцыю навакольных. Пасля патопу працягласць жыцця значна скарацілася, і для людзей узрост 100 гадоў азначае глыбокую старасць; той, дзе мы мала чакаем ад жыцця. Але ўзрост нічога не значыць у кантэксце адносін з Богам-Стварыцелем, які ўсяму ўсталёўвае межы. І Абрагам адкрывае гэта на сваім вопыце і атрымлівае праз Бога багацце, гонар і бацькоўства, на гэты раз законнае.

Быцц.21:4: « *І абрэзаў Абрагам Ісаака, сына свайго, калі яму было восем дзён, як загадаў яму Бог.* »

У сваю чаргу, законнаму сыну робяць абразаньне. Запаведзь Божая выконваецца.

Быцц.21:5: « *Абрагаму было сто гадоў, калі нарадзіўся яму Ісаак, сын ягоны.* »

Рэч адметная, але не па дапатоўных мерках.

Быццё 21:6: « *І сказала Сарра: Бог даў мне прычыну смяцця; хто пачуе, той будзе смяцця са мною.* »

Сара лічыць сітуацыю смешнай, таму што яна чалавек і ахвяра чалавечых забабонаў. Але гэта жаданне смяцця таксама адлюстроўвае нечаканую радасць. Як і яе муж Абрагам, яна атрымлівае магчымасць нарадзіць у узросце, калі гэта ўжо немагчыма ўявіць з пункту гледжання чалавечай нармальнасці.

Быцц.21 :7: « *І яна сказала: хто б сказаў Абрагаму, што Сарра будзе карміць сыноў?» Бо я нарадзіла яму сына ў яго старасці.* »

Рэч сапраўды выключная і цалкам цудадзейная. Гледзячы на гэтыя словы Сарры на прароцкім узроўні, мы можам убачыць у Ісааку сына, які прарочыць новы завет у Хрысце, у той час як Ізмаіл прарочыць сына першага завету. Праз сваю адмову ад Езуса Хрыста гэты натуральны сын, народжаны паводле цела праз знак абразаньня, будзе адкінуты Богам на карысць сына-хрысціяніна, выбранага праз веру. Як і Ісаак, Хрыстос,

заснавальнік новага завету, народзіцца цудоўным чынам, каб адкрыць і прадставіць Бога ў чалавечым выглядзе. У адрозненне ад гэтага, Ізмаіл задуманы выключна на цялесных асновах і выключна чалавечым разуменні.

Быццё 21:8: « *І вырасла дзіця і было аднята ад грудзей; і зладзіў Абрагам вялікі пачастунак у той дзень, калі Ісаак быў адняты ад грудзей.* »

Дзіця на грудным гадаванні стане падлеткам, і перад айцом Абрагамам адкрываецца поўная абяцанняў і шчасця будучыня, якую ён радасна святкуе.

Быццё 21:9: « *І ўбачыла Сарра сына Агары Егіпцяні, якога яна нарадзіла Абрагаму, які смяяўся; і сказала Абрагаму :*

Відавочна, што смех займае вялікае месца ў жыцці бласлаўленай пары. Варожасць і рэўнасць Ізмаіла да Ісаака, законнага сына, прымушае яго смяцца, здэкавацца з яго. Для Сары дасягнута мяжа выноснага: пасля здэкаў маці наступае здек сына; гэта занадта.

Быццё 21:10: « **Выгані гэтую служанку і сына яе; бо сын гэтай служанкі не атрымае спадчыны з маім сынам, з Ісаакам.** »

Мы можам зразумець раздражненне Сары, але глядзіце са мной вышэй. Сара прарочыць нявартасць першага саюза, які не атрымае ў спадчыну з выбранымі новы, заснаваны на веры ў справядлівасць Хрыста Езуса.

Быццё 21:11: « *І гэта было вельмі дрэнна ў вачах Абрагама з-за яго сына.* »

Абрагам не рэагуе так, як Сара, таму што яго пачуцці падзяляюць яго два сыны. Нараджэнне Ісаака не адмяняе 14 гадоў прыхільнасці, якія звязваюць яго з Ізмаілам.

Быццё 21:12: *І сказаў Бог Абрагаму: няхай не будзе благога ў вачах тваіх з-за дзіцяці і з-за рабыні твай. Ва ўсім, што сказала табе Сарра, слухайся голасу яе: бо ў Ісааку ты будзеш названы семем.* »

У гэтым пасланні Бог рыхтуе Абрагама прыняць адчужэнне Ізмаіла, свайго старэйшага сына. Гэты падзел знаходзіцца ў прароцкім праекце Бога; бо ён прарочыць правал старога Майсеевага завету. Як суцяшэнне, у Ісааку, Ён памножыць яго нашчадкаў. І выкананне гэтага Боскага слова будзе адбывацца праз усталяванне новага завету, дзе « абраныя » будуць « *накліканы* » пасланнем вечнага Евангелля Бога ў Езусе Хрысце.

Такім чынам, як ні парадаксальна, Ісаак будзе патрыярхам старога завету, і перш за ўсё ў Якубе, яго сыне, паводле плоці і знаку абразання, Ізраіль Божы будзе ўсталяваны на сваіх асновах. Але парадокс у тым, што гэты ж Ісаак толькі прарочыць урокі адносна новага завету ў Хрысце.

Быццё 21:13: « *І сына рабыні Я выведу народам, бо ён твой семя.* »

Ізмаіл — патрыярх многіх народаў Блізкага Ўсходу. Пакуль Хрыстос не з'явіўся для свайго зямнога выратавальнага служэння, духоўная законнасць належала выключна нашчадкам гэтых двух сыноў Абрагама. Заходні свет жыў у розных формах паганства, ігнаруючы існаванне вялікага Бога-стваральніка.

Быццё 21:14: « *І ўстаў Абрагам рана раницай, і ўзяў хлеба і мях з вадою, і даў гэта Агары, паклаўшы на яе плячо, і ён аддаў ёй дзіця, і адпусціў яе. І пайшла яна і блукала па пустыні Вірсавіі. »*

Божае ўмяшанне супакоіла Абрагама. Ён ведае, што сам Бог будзе назіраць за Агар і Ізмаілам, і ён згаджаецца **аддзяліцца** ад іх, таму што ён спадзяецца, што Бог будзе абараняць і накіроўваць іх. Бо ён сам быў абаронены і кіраваны дагэтуль Ім.

Быццё 21:15: « *І калі скончылася вада ў мяху, яна кінула дзіця пад адзін з кустоў »*

У пустыні Беэр-Шэвы вада, якая выносіцца, хутка расходзецца, і без вады Агар бачыць толькі смерць як канчатковы вынік сваёй няшчаснай сітуацыі.

Быцц.21:16: “ *пайшоў і сеў насупраць, у межах дасяжнасці лука; бо яна сказала: няхай я не ўбачу, як памрэ дзіця. І яна села насупраць, і падняла голас свой і заплакала. »*

У гэтай экстрэмальнай сітуацыі Агар другі раз пралівае слёзы перад абліччам Бога.

Быццё 21:17: « *І пачуў Бог голас дзіцяці, і анёл Божы паклікаў Агар з неба і сказаў ёй: Што з табой, Агар? Не бойся, бо пачуў Бог голас дзіцяці, дзе яно ёсць. »*

І ў другі раз Бог умешваецца і гаворыць з ёй, каб супакоіць яе.

Быцц.21:18: « *Устань, вазьмі дзіця і вазьмі яго на рукі; бо Я зраблю з яго вялікі народ. »*

Я нагадваю вам, дзіця Ізмаіл - гэта падлетак ад 15 да 17 гадоў, але ён, тым не менш, дзіця, падпарадкаваны сваёй маці Агары, і ў іх двое больш няма вады для піцця. Бог жадае, каб яна падтрымлівала сына, таму што для яго чакае магутны лёс.

Быцц.21:19: “ *І адкрыў Бог ёй вочы, і яна ўбачыла калодзеж вады; і яна пайшла, напоўніла мях вадой і напайла дзіця. »*

Вынікам цуду ці не, гэты калодзеж вады з'яўляецца ў патрэбны момант, каб даць Агар і яе сыну смак жыцця. І яны абавязаны сваім жыццём магутнаму Творцу, які адкрывае або закрывае бачанне і інтэлект рэчаў.

Быцц.21:20: « *І Бог быў з дзіцем, і яно вырасла, і жылося ў пустыні, і стала стральцом з лука. »*

Такім чынам, пустыня не была пустой, бо Ізмаіл паляваў на жывёл, якіх ён забіваў сваім лукам, каб паесці.

Быцц.21:21: “ *І жыў ён у пустыні Фаран; і маці ягоная ўзяла яму жонку зь зямлі Егіпецкай. »*

Такім чынам, сувязь паміж ізмаільцамі і егіпцянамі ўмацуецца, і з часам суперніцтва Ізмаіла з Ісаакам узрасце да такой ступені, што зробіць іх пастаяннымі натуральнымі ворагамі.

Быццё 21:22: “ *І было ў той час, што Авімэлэх і Пікол, ваеначальнік ягонага войска, сказалі Абрагаму, кажучы: Бог з вамі ва ўсім, што вы робіце. »*

Перажыванне, выкліканае прадстаўленнем Сарры як яго сястры, рэчы, апісаныя ў Быцц.20, навучылі Авімелеха, што Абрагам быў прарокам Божым. Яго цяпер баяцца і баяцца.

Быццё 21:23: « *А цяпер прысягні мне тут Богам, што не будзеш абыходзіцца са мной ілжыва, ні з маімі дзецьмі, ні з маімі ўнукамі, згодна з дабрынёй, якую я праявіў да цябе, ты будзеш дзейнічаць са мной і да краіны, у якой вы засталіся.* »

Авімелех больш не хоча быць ахвярай хітрыкаў Абрагама і хоча атрымаць ад яго цвёрдыя і рашучыя абавязацельствы па мірным саюзе.

Быцц.21:24: *І сказаў Абрагам: прысягаю.* »

Абрагам не мае дрэнных намераў у дачыненні да Авімелеха, і таму ён можа пагадзіцца на гэты пакт.

Быцц.21:25: « *І Абрагам дакараў Авімэлэха за калодзеж вады, які слугі Авімэлэха захапілі гвалтам.* »

Быццё 21:26: *І сказаў Авімэлэх: Я не ведаю, хто зрабіў гэта, і ты не папярэджваў мяне аб гэтым, і я толькі сёння пачуў пра гэта.* »

Быцц.21:27: « *І ўзяў Абрагам дробнае і буйное быдла і аддаў іх Авімэлэху, і заключылі абодва завет.* »

Быцц.21:28: « *І адлучыў Абрагам сем маладых авечак ад статку;* »

Выбар «сямі авечак», зроблены Абрагамам, сведчыць аб яго сувязі з Богам-Стварыцелем, якога ён такім чынам хоча далучыць да сваёй працы. Абрагам пасяліўся ў чужой краіне, але хоча, каб плён яго працы заставаўся яго ўласнасцю.

Быцц.21:29: « *І сказаў Авімэлэх Абрагаму: што гэта за сем маладых авечак, якіх ты аддзяліў?* »

Быццё 21:30: « *І сказаў ён: ты возьмеш гэтых сем маладых авечак з рукі маёй у сведчанне мне, што я выкапаў гэты калодзеж.* »

Быццё 21:31: « *Таму яны назвалі тое месца Вірсавія, таму што яны абодва прысягнулі там.* »

Калодзеж, пра які ідзе спрэчка, атрымаў назву ад слова “шэба”, якое з’яўляецца каранем лічбы “сем” на іўрыце і якое мы знаходзім у слове “шабат”, якое абазначае сёмы дзень, нашу суботу, асвечаную Богам падчас штотыднёвага адпачынку. ад пачатку свайго зямнога стварэння. Каб захаваць памяць аб гэтым саюзе, калодзеж празвалі «калодзежам сямі».

Быцц.21:32: « *І заключылі яны завет у Вірсавіі. І ўстаў Авімэлэх і Пікол, начальнік ягонага войска, і вярнуліся ў зямлю Філістымлян.* »

Быцц.21:33: « *І пасадзіў Абрагам тамарыкс у Вірсавіі; і там заклікаў імя Госпада, Бога вечнага.* »

Быцц.21:34: « *І жыў Абрагам доўгі час у зямлі Філістымскай.* »

Бог арганізаваў умовы міру і спакою для свайго слугі.

Быццё 22

Расстанне бацькі і адзінага сына прынеслі ў ахвяру

Гэты раздзел 22 прадстаўляе прароцкую тэму Хрыста, прынесенага ў ахвяру Богам як Айцом. Ён адлюстроўвае прынцып выратавання, падрыхтаваны таемна Богам з самага пачатку яго рашэння стварыць свабодных, разумных і аўтаномных асобнікаў насупраць сябе. Гэтая ахвяра будзе цаной, якую трэба заплаціць, каб атрымаць зваротную любоў ад яго стварэнняў. Абранымі будуць тыя, хто адказаў на чаканні Бога поўнай свабодай выбару.

Быццё 22:1: *« Пасля гэтага Бог выпрабаваў Абрагама і сказаў яму: Абрагаме! І ён адказаў: вось я! »*

Абрагам вельмі паслухмяны Богу, але як далёка можа зайсці гэтая паслухмянасць? Бог ужо ведае адказ, але Абрагам павінен пакінуць пасля сябе, як сведчанне для ўсіх выбраных, канкрэтны доказ сваёй узорнай паслухмянасці, якая робіць яго такім вартым любові свайго Бога, што робіць яго Патрыярхам, чые нашчадкі будуць узвышаны нараджэнне Ісуса Хрыста.

Быццё 22:2: *« Бог сказаў: вазьмі сына твайго, адзінага сына твайго, якога ты любіш, Ісаака; ідзі ў зямлю Морыя і прынясі яго там у ахвяру цэласпалення на адной з гор, пра якія Я раскажу табе. »*

Бог наўмысна цісне на тое, што баліць, да мяжы невыноснага для гэтага старога, якому больш за сто гадоў. Бог цудоўным чынам даў яму радасць нараджэння сына ў яго і Сары, яго законнай жонкі. Таксама ён схвае ад навакольных неверагодную просьбу Бога: *« Адзінага сына прынясі ў ахвяру »*. І станоўчы адказ Абрагама будзе мець вечныя наступствы для ўсяго чалавецтва. Бо пасля таго, як Абрагам згадзіўся ахвяраваць свайго сына, сам Бог больш не зможа адмовіцца ад свайго збаўчага праекта; калі б ён мог падумаць адмовіцца ад гэтага.

Адзначым цікаvasць дакладнасці: *“ на адной з гор, якую я табе скажу ”*. Гэта дакладнае месца запраграмавана для прыняцця крыві Хрыста.

Быццё 22:3: *« Абрагам устаў рана раніцай, асядлаў свайго асла і ўзяў з сабой двух слуг і свайго сына Ісаака. Ён накалоў дроў на цэласпаленне і пайшоў ісці да месца, якое сказаў яму Бог. »*

Абрагам вырашыў падпарадкавацца гэтаму лішку і са смерцю ў душы арганізаваў падрыхтоўку крывавай цырымоніі, загаданай Богам.

Быццё 22:4: *« На трэці дзень Абрагам падняў вочы свае і ўбачыў тое месца здалёк. »*

Краіна Морыя знаходзіцца ў трох днях хады ад месца, дзе ён жыў.

Быццё 22:5: *І сказаў Абрагам слугам сваім: заставайцеся тут з аслам; Я з маладым пойдзем так далёка пакланіцца, а мы вернемся да вас. »*

Страшнае дзеянне, якое ён збіраецца здзейсніць, не мае патрэбы ў сведках. Ён таму адлучаецца ад двух сваіх слуг, якім давядзецца чакаць яго вяртання.

Быццё 22 :6: *« Абрагам узяў дровы для цэласпалення і нагрузіў іх на свайго сына Ісаака, а агонь і нож нёс у руцэ сваёй. І ішлі абодва разам . »*

У гэтай прарочай сцэне, як Хрысту трэба будзе несці цяжкі «пацібулум», да якога будуць прыбітыя яго запясці, Ісаак нагружаны дрывамі, якія, запаленыя, паглынуць яго ахвярнае цела.

Быцц.22:7: « *І сказаў Ісаак Абрагаму, бацьку свайму: бацька мой! А той адказаў: Вось я, сыне мой! Ісаак адказаў: вось агонь і дровы; а дзе ягня на цэласпаленне?* »

Ісаак быў сведкам шматлікіх рэлігійных ахвярапрынашэнняў, і ён мае рацыю, калі быў здзіўлены адсутнасцю жывёлы, якую трэба было прынесці ў ахвяру.

Быцц.22:8: *Абрагам сказаў: «Сыне мой, Бог дасць сабе ягня на цэласпаленне». І ішлі абодва разам.* »

Гэты адказ Абрагама быў непасрэдна натхнёны Богам, таму што ён цудоўна прадказвае велізарную ахвяру, якую прынясе Бог, ахвяруючы сябе на ўкрыжаванне ў чалавечым целе, забяспечваючы такім чынам патрэбу выбраных грэшнікаў у эфектыўным і справядлівым Збаўцы ў Боскай дасканаласці. Але Абрагам не бачыць гэтай збаўчай будучыні, гэтай ролі Хрыста Збаўцы, якую прадказаў жывёла, прынесеная ў ахвяру ЯГВЕ, усемагутнаму Богу-стваральніку. Для яго гэты адказ проста дазваляе выйграць час, бо ён з жахам глядзіць на злчынства, якое яму давядзецца здзейсніць.

Быццё 22:9: « *Калі яны прыйшлі на месца, якое сказаў яму Бог, Абрагам паставіў там ахвярнік і расклаў дровы. І звязаў Ісаака, сына свайго, і паклаў яго на ахвярнік наверх дроў.* »

На жаль для Абрагама перад алтаром, ужо няма ніякага спосабу схаваць ад Ісаака, што менавіта ён будзе авечкай ахвяры. Калі айцец Абрагам паказаў сябе ўзвышаным у гэтым незвычайным прыняцці, паслухмяныя паводзіны Ісаака з'яўляюцца адлюстраваннем таго, якім быў бы Ісус Хрыстос у свой час: узвышаным у сваёй паслухмянасці і самаахвярнасці.

Быцц.22:10: « *Тады Абрагам працягнуў руку і ўзяў нож, каб забіць сына свайго.* »

Звярніце ўвагу, што, каб адрэагаваць, Бог чакае да самага апошняга канца выпрабавання, каб даць сведчанне аб сапраўднай каштоўнасці і сапраўднасці сваіх выбраннікаў. « *Нож у руцэ* »; засталася толькі зарэзаць Ісаака, як многіх авечак, ужо прынесеных у ахвяру.

Быццё 22:11: « *Тады анёл ЯХВЭГ паклікаў яго з нябёсаў і сказаў: Абрагам! Абрагам! І ён адказаў: вось я!* »

Дэманстрацыя паслухмянай веры Абрагама зроблена і дасканала выканана. Бог паклаў канец пакутам старога чалавека і яго сына, які варты яго і яго любові.

Звярніце ўвагу, кожны раз, калі яго кліча Бог ці яго сын, Абрагам заўсёды адказвае: « *Вось я* ». Гэты спантанны адказ, які вынікае з яго, сведчыць аб яго шчодрасці і адкрытасці ў адносінах да бліжняга. Акрамя таго, гэта кантрастуе з пазіцыяй Адама, які трапіў у сітуацыю граху і схаваўся ад Бога, аж да таго, што Бог быў вымушаны сказаць яму: « *Дзе ты?* ».

Быццё 22:12: *І сказаў анёл: не працягвай рукі тваёй на дзіця і не рабі яму нічога; бо цяпер я ведаю, што ты баішся Бога і не пашкадаваў ад мяне свайго адзінага сына.* »

З дэманстрацыяй сваёй вернай і паслухмянай веры, Абрагам можа быць у вачах усіх і да канца свету, як узор праўдзівай веры, Бог, да прыходу Хрыста, які ўцэлавіцца ператварыцца ў боскую дасканаласць. Менавіта ў гэтай мадэлі бездакорнай паслухмянасці Абрагам становіцца духоўным айцом сапраўдных вернікаў, выратаваных пралітай крывёй Езуса Хрыста. У гэтым вопыце Абрагам толькі што сыграў ролю Бога Айца, які прынясе ў сапраўдную і смяротную ахвяру свайго адзінага сына па імі Ісус з Назарэта.

Быццё 22:13: *« Абрагам падняў вочы свае і ўбачыў ззаду барана, які трымаўся ў кустах за рогі; і пайшоў Абрагам, узяў барана і прынёс яго на ўзласпаленне замест сына свайго.* »

У гэты момант Абрагам можа зразумець, што яго адказ Ісааку: « *Сыне мой, Бог дасць сабе ягня на ўзласпаленне* », быў натхнёны Богам, таму што «ягня», насамрэч, «малады баран», сапраўды «*прадугледжаны*» Богам і прапанаваны ім. Звярніце ўвагу, што жывёлы, прынесеныя ў ахвяру ЯаНВéН, заўсёды з'яўляюцца мужчынамі з-за адказнасці і панавання, дадзенага чалавеку, Адаму мужчынскага полу. Хрыстос-Збаўца таксама будзе мужчынскага полу.

Gen.22:14: *« Аўраам назваў гэтае месца ЯаНВéН Jireh. Вось чаму сёння сказана: На гары ЯХВЭХ яго ўбачаць.* »

Імя «*YahwéH Jireh*» азначае: ЯаНВéН будзе відаць. Прыняцце гэтага імя з'яўляецца сапраўдным прароцтвам, якое абвясчае, што ў краіне Морыя вялікі нябачны Бог, які выклікае страх і трапятанне, будзе заўважаны ў менш грозным чалавечым абліччы, каб прынесці і атрымаць выратаванне выбраных. І паходжанне гэтага прызначэння, прынесена Ісаака ў ахвяру, пацвярджае зямное служэнне «*Баранка Божыя, які бярэ на сябе грахі свету*». Ведаючы Божую зацікаўленасць у Яго павазе да тыпаў і мадэляў, якія прайграваюцца і паўтараюцца, цалкам верагодна і амаль упэўнена, што Абрагам прынёс сваю ахвяру менавіта на тым месцы, дзе праз 19 стагоддзяў Езус збіраўся быць укрываваны, ля падножжа гары Галгофы, за Ерусалімам, горад, толькі на час, святы.

Быццё 22:15: *« Анёл ЯХВЭХ другі раз паклікаў Абрагама з нябёсаў, »*

Гэта жудаснае выпрабаванне стане апошнім, што давядзецца прайсці Абрагаму. Бог знайшоў у ім годнага ўзору патрыярха паслухмянай веры і паказаў яму гэта.

Gen.22:16: *“ і сказаў: Сабою клянуся, словам ЯХВЭХ! За тое, што ты зрабіў гэта і не пашкадаваў сына твайго, адзінага твайго » ,*

Бог падкрэслівае гэтыя словы «*твой адзінародны сын*», таму што яны прадказваюць Яго будучую ахвяру ў Езусе Хрысце паводле Яна 3:16: «*Так палюбіў Бог свет, што аддаў Сына Свайго Адзінароднага, каб кожны, хто верыць у Яго, не загінуць, але мець жыццё вечнае*».

Быццё 22:17: *« Я дабраслаўлю цябе і памножу нашчадкаў тваіх, як зоркі на небе і як пясок на беразе мора; і авалодаюць нашчадкі твае брамай ворагаў сваіх.* »

Увага ! Благаслаўленне Абрагама не перадаецца ў спадчыну, яно толькі для яго, і кожны мужчына ці жанчына з яго нашчадкаў павінны, у сваю чаргу, заслужыць Божае благаслаўленне. Бо Бог абяцае яму шматлікае нашчадства, але сярод гэтага нашчадства толькі выбраныя, якія будуць дзейнічаць з такой жа вернасцю і паслухмянасцю, будуць дабраслаўлены Богам. Тады вы можаце вымераць усё духоўнае невуцтва габрэяў, якія з гонарам заяўлялі, што яны сыны Абрагама і, такім чынам, сыны, якія заслужылі спадчыну яго дабраслаўленьняў. Ісус зняпраўдзіў іх, паказаўшы ім камяні і сказаўшы, што з гэтых камянёў Бог можа даць Абрагаму нашчадкаў. І ён лічыў іх бацькам не Абрагама, а д'ябла.

Падчас заваявання зямлі Ханаанскай Ісус Навін завалодае брамай сваіх ворагаў, першай з якіх упаў горад Ерыхон. Нарэшце, разам з Богам, выбраныя святыя будуць валодаць дзвярыма да апошняга ворага: « *Вавілон Вялікі* », паводле розных вучэнняў, адкрытых у Апакаліпсісе Ісуса Хрыста.

Быцц.22:18: “ **Благаслаўлены будуць усе народы зямлі ў нашчадках тваіх, бо ты паслухаўся голасу Майго.** »

Сапраўды, гэта « *ўсе народы зямлі* », таму што прапанова збаўлення ў Хрысце прапануецца ўсім людзям, любога паходжання і ўсіх народаў. Але гэтыя народы таксама абавязаны Абрагаму тым, што змаглі адкрыць боскія аракулы, адкрытыя габрэйскаму народу, які выйшаў з зямлі Егіпта. Выратаванне ў Хрысце атрымана падвойным благаслаўленнем Абрагама і яго нашчадкаў, прадстаўленых габрэйскім народам і Езусам з Назарэта, Езусам Хрыстом.

Пажадана выразна адзначыць у гэтым вершы бласлаўленне і яго прычыну: паслухмянасць, ухваленую Богам.

Быццё 22:19: « *Калі Абрагам вярнуўся да сваіх слуг, яны ўсталі і пайшлі разам у Вірсавію; бо Абрагам жыў у Вірсавіі.* »

Быццё 22:20: « *Пасля гэтых падзей данеслі Абрагаму, кажучы: вось, і Мілка нарадзіла сыноў Нахору, брату твайму:* »

Наступныя вершы закліканы падрыхтаваць сувязь з « *Рэбэкай* », якая стане ідэальнай жонкай, выбранай Богам для вернага і пакорлівага Ісаака. Яна будзе ўзятая з сям'і Абрагама ў нашчадках яго брата Нахора.

Быцц.22:21: « *Уц, першынец ягоны, Буз, брат яго Кемуіл, бацька Арама* »,

Быццё 22:22: « *Кесед, Хазо, Пілдаш, Джыдлаф і Бэтуэль.* »

Быццё 22:23: « *Ватуэль спарадзіў Рэбэку . Вось восем сыноў, якіх нарадзіла Мілка Нахору, брату Абрагама .* »

Быццё 22:24: « *Яго наложніца, якую звалі Рэўма, таксама нарадзіла Тэваха, Гахама, Тахаша і Мааху.* ”.

Выкананне абяцанняў, дадзеных Абрагаму

Быццё 23 распавядае пра смерць і пахаванне Сарры, яго жонкі, у Хэўроне, у пячоры Махпела. Абрагам завалодаў месцам пахавання на зямлі Ханаана, чакаючы, што праз 400 гадоў Бог аддасць усю зямлю яго нашчадкам.

Затым, у Gen.24, Абрагам усё яшчэ захоўвае ролю Бога. Каб застацца **асобным** ад мясцовых паганскіх народаў, ён пашле свайго слугу ў далёкае месца, да сваёй бліжэйшай сям'і, знайсці жонку для свайго сына Ісаака, і яны дазваляць Богу выбраць за іх. Такім жа чынам Бог абярэ выбраных, якія будуць складаць нявесту Хрыста, Сына Божага. У гэтым выбары чалавек не мае дачынення, бо ініцыятыва і суд належаць Богу. Божы выбар дасканалы, бездакорны і эфектыўны, як Рэбэка, выбраная жонка, любячая, разумная і прыгожая з выгляду, а перш за ўсё духоўная і верная; жамчужына, якую павінны шукаць усе духоўныя людзі, якія хочуць узяць жонку.

Якаў і Ісаў

Пазней, паводле Быцця 25, Рэбэка першапачаткова бясплодная, як Сара, жонка Абрама перад ёй. Гэтая агульная стэрыльнасць звязана з тым, што дзве жанчыны будуць несці бласлаўленае нашчадства Хрысту, якое само будзе сфарміравана Богам ва ўлонні маладой нявінніцы Марыі. Такім чынам, радавод Божага збаўчага праекта пазначаны Яго цудоўным дзеяннем. Пакутуючы ад гэтага натуральнага бясплоддзя, Рэбэка звяртаецца да ЯаНWÉН і атрымлівае ад яго двух блізнят, якія змагаюцца ў яе ўлонні. Занепакоеная, яна распытвае Бога пра гэта: « *І ЯХВЭХ сказаў ёй : Два народы ва ўлонні твайм, і два народы выйдуць з улоння твайго; адзін з гэтых людзей будзе мацнейшы за другога, і большы будзе надпарадкоўвацца меншаму .* » Яна нараджае двух блізнят. З-за яго інтэнсіўнай валасатасці і таго, што ён быў цалкам « чырвоным », адсюль і назва « Эдом », дадзеная яго нашчадкам, старэйшаму завуць « Ісаў », імя, якое азначае «валасаты». Малодшага клічуць « Якаў », гэтае імя азначае «Ашуканец». Ужо два імёны прадказваюць іх лёсы. «Вэлю» прадасць сваё першародства малодшаму за

сакавітую страву « ру » або чырвоную сачавіцу. Ён прадае гэта права першародства, таму што недаацэньвае яго справядлівы кошт. Наадварот, духоўны «Ашуканец» прагне гэтага тытула, які не толькі ганаровы, бо да яго прывязана Божае благаслаўленне. «Ашуканец» з'яўляецца тыпам тых жорсткіх людзей, якія любой цаной хочуць прымусіць Валадарства Нябеснае завалодаць ім, і менавіта з ім на ўвазе, што Ісус гаварыў на гэтую тэму. І бачачы гэты кіпучы запал, сэрца Бога вельмі ўзрадавалася. Акрамя таго, тым горш для «Валасатага» і тым лепш для «Ашуканца», таму што менавіта ён стане «Ізраілем» па рашэнні Бога. Не памыляйцеся, Якуб не звычайны ашуканец і выдатны чалавек, таму што няма іншага біблейскага прыкладу яго рашучасці атрымаць Божае благаслаўленне, і толькі для дасягнення гэтай мэты ён «падманвае». Такім чынам, мы ўсе можам пераймаць яго, і вернае неба будзе рада. Са свайго боку, Ісаў будзе мець у якасці нашчадкаў народ « Эдома », імя, якое азначае « чырвоны », з тым жа коранем і значэннем, што і Адам, гэты народ будзе праціўнікам Ізраіля, як было абвешчана ў боскім прароцтве.

Удакладняю, што колер «чырвоны» пазначае грэх толькі ў прароцкіх вобразах збаўчага праекта, аб'яўленага Богам, і гэты крытэрыі датычыцца толькі акцэраў яго спектакляў, такіх як «Ісаў». У змрочныя часы Сярэднявечча рыжавалосых дзяцей, якіх лічылі злымі, забівалі. Вось чаму, я зазначу, чырвоны колер не робіць звычайнага чалавека больш грэшным, чым брунэт або бландзін, таму што грэшнік вызначаецца па дрэнных учынках яго веры. Таму толькі ў сімвалічным значэнні «чырвоны», колер чалавечай крыві, з'яўляецца сімвалам граху, паводле Ісаі 1:18: « *Прыйдзіце і судзімся! кажэ ЯаНВéН. Калі грахі твае, як пунсовае, будуць белыя, як снег; калі яны чырвоныя, як пурпур, яны стануць, як поўсць.* » Падобным чынам, у сваім Апакаліпсісе, сваім Адкрыцці, Езус звязвае чырвоны колер з чалавечымі прыладамі, якія служаць, несвядома ці не, д'яблу, сатане, першаму грэшніку жыцця, створанаму Богам; прыклады: « чырвоны конь » з Адкр.6:4, « чырвоны або вогненна-чырвоны цмок » з Адкр.12:3 і « пунсовы звер » з Адкр.17:3.

Цяпер, калі ён мае гэта права першародства, Якаў, у сваю чаргу, будзе перажываць жыццёвы вопыт, які прадказвае Божыя планы, як наступнік Абрагама.

Ён пакінуў сваю сям'ю, баючыся гневу свайго брата Ісава, з паважнай прычынай, паводле Быц.27:24, таму што ён вырашыў забіць яго, пасля таго, як адцягнуў блаславенне свайго паміраючага бацькі, "падмануты" зрушыць з розуму сваю жонку Рэбэку. У гэтым выкраданні два імёны двайнят паказваюць іх важнасць. Таму што «Тэмпер» выкарыстаў валасатую скуру, каб падмануць Ісаака, які аслеп, выдаючы сябе такім чынам за свайго натуральнага «валасатага» старэйшага брата. Духоўныя людзі падтрымліваюць адзін аднаго, і Рэбэка была больш падобная на Якава, чым на Ісава. У гэтым дзеянні Бог супярэчыць чалавечаму і цялеснаму выбару Ісаака, які аддаў перавагу Ісаву, паляўнічаму, які прынёс яму дзічыну, якую ён ацаніў. І Бог даруе першародства таму, хто найбольш варты гэтага: Якубу Ашуканцу.

Прыбыўшы да Лавана, свайго арамейскага дзядзькі, брата Рэбэкі, каб працаваць на яго, Якаў улюбляецца ў Рахіль, самую малодшую, але самую прыгожую з дачок Лавана. Чаго ён не ведае, так гэта таго, што ў яго рэальным жыцці Бог прымушае яго гуляць прароцкую ролю, якая павінна прарочыць яго выратавальны праект. Акрамя таго, пасля «сямі гадоў» працы, каб атрымаць сваю каханую Рахіль, Лаван навязвае яму сваю старэйшую дачку «Лію» і аддае яе яму за жонку. Каб атрымаць і ажаніцца з Рэйчэл, яму давядзецца працаваць «яшчэ сем гадоў» на дзядзьку. У гэтым вопыце «Якаў» прарочыць, што Бог павінен будзе перажыць у сваім збаўчым праекце. Бо і ён заключыць першы саюз не ў адпаведнасці з жаданнем свайго сэрца, таму што вопыт плоцкага і народнага Ізраіля не будзе адзначаны поспехам і славай, якіх заслугоўвае яго дабрыйня. Пераемнасць «суддзяў» і «каралёў» заўсёды заканчваецца дрэнна, нягледзячы на некалькі рэдкіх выключэнняў. І жаданую жонку, вартую яго любові, ён атрымае толькі ў другім саюзе пасля таго, як прадэманструе сваю любоў і адкрые свой план збаўлення ў служэнні Ісуса Хрыста; Яго вучэнне, Яго смерць і Яго ўваскрасенне. Звярніце ўвагу, што чалавечыя і боскія перавагі цалкам памянліся месцамі. Каханай Якава з'яўляецца бесплодная Рахіль, а Божай - пладавітая Лія. Даючы Якаву спачатку Лію ў якасці жонкі, Бог прымушае свайго прарока перажыць расчараванне, якое яны абодва выпрабуюць у сваім першым саюзе. У гэтым вопыце Бог абвясчае, што яго першы саюз будзе жудасным правалам. І адмова ад Месіі Езуса яго нашчадкамі пацвердзіла гэтае прарочае паведамленне. Лія, якая не была каханай, абранай жаніхом, - гэта вобраз, які прадказвае выбранніка новага саюза, які, паганскага паходжання, жыў доўгі час у няведанні аб існаванні адзінага Бога-Створцы. Аднак пладавіты характар Ліі прадказаў заповіт, які прынясе шмат плёну на славу Божую. І Ісаія 54:1 пацвярджае, кажучы: «*Радуйся, няплодная, што больш не нараджаеш! Няхай ваша радасць і ваша радасць выбухнуць, вы, у каго ўжо няма болю! Бо сыноў пакінутай будзе больш, чым сыноў замужняй, кажа Гасподзь*». Тут пакінуты прарочыць праз Лію новы заповіт, а жанаты праз Рахіль стары габрэйскі заповіт.

Якуб становіцца Ізраілем

Пакінуўшы багатага і квітнеючага Лавана, Якаў і тыя, хто яму належыць, вяртаюцца да свайго брата Ісава, справядлівага і помслівага гневу якога ён баіцца. Адночы ноччу да яго з'яўляецца Бог, і яны змагаюцца адзін з адным да світання. Нарэшце Бог раніць яго ў сцягню і кажа яму, што з гэтага часу ён будзе называцца «Ізраіль», таму што ён выйшаў пераможцам, змагаючыся з Богам і людзьмі. У гэтым вопыце Бог хацеў адлюстравць вобраз змагарнай душы Якуба ў яго змаганні веры. Названы Богам Ізраілем, ён атрымлівае тое, чаго адчайна жадаў і шукаў: сваё благаслаўленне ад Бога. Бласлаўленне Абрагама ў Ісааку, такім чынам, аформілася праз канстытуцыю цялеснага Ізраіля, які, заснаваны на Якубе, які стаў Ізраілем, неўзабаве стане страшнай нацыяй пасля выхаду з рабства Егіпта. Ласка Божая падрыхтавала Ісава, і два браты апынуліся ў міры і радасці.

Са сваімі дзвюма жонкамі і двума слугамі Якаў апынуўся бацькам 12 хлопчыкаў і толькі адной дзяўчынкі. Спачатку стэрыльная, як Сара і Рэбэка, але ідалапаклонніца, Рахіль нараджае ад Бога дваіх дзяцей: Язэпа старэйшага і Веньяміна малодшага. Яна памерла, нараджаючы другое дзіця. Такім чынам яна прарочыць канец старога завету, які спыніцца з усталяваннем новага, заснаванага на адкупільнай крыві Ісуса Хрыста. Але ў другім прымяненні гэтыя смяротныя абставіны прадказваюць канчатковы лёс яго абраных, якія будуць выратаваны дзякуючы яго шчасліваму ўмяшанню, калі ён вернецца ў сваім слаўным боскім аспекце ў Міхале Ісусе Хрысце. Гэта змяненне сітуацыі апошніх абраных прадказана зменай імя дзіцяці, якое паміраючая маці назвала «*Бэн-Оні*» або «сын смутку майго», перайменаванае Якубам, бацькам, «*Веньямін*» альбо «правы сын» (правы бок), альбо дабраславёны сын. У пацвярджэнне, у Матфея 25:33, Ісус Хрыстос паставіць «*авечак справа ад сябе, а казлоў — леваруч*». Гэтае імя «*Веньямін*» было абранае Богам выключна для яго прароцкага праекту, таму для нас, таму што для Якуба яно мела мала значэння; і для Бога ідалапаклонніцкая Рахіль не заслугоўвала кваліфікатара «*права*». Гэтыя рэчы, якія тычацца канца свету, развіты ў тлумачэннях Адкр.7:8.

Выдатны Язэп

У гісторыі Ізраіля роля, якую Бог даў Язэпу, прывядзе яго да панавання над сваімі братамі, якія, раздражнёныя яго духоўным панаваннем, прадаюць яго арабскім гандлярам. У Егіпце яго шанавалі за сумленнасць і вернасць, але жонка гаспадара хацела абразіць яго, аказаўшы яму супраціў, Іосіф апынуўся ў турме. Там, тлумачачы сны, падзеі прывядуць яго да вышэйшага рангу, ніжэйшага за фараона: першага візіра. Гэта ўзвышэнне заснавана на яго прароцкім дары, як і для Данііла пасля яго. Гэты дар прымусіў яго па вартасці ацаніць фараона, які даверыў яму Егіпет. Падчас голаду браты Якава адправяцца ў Егіпет, і там Язэп прымірыцца са сваімі бязбожнымі братамі. Якуб і Веньямін далучацца да іх, і так габрэі пасяляюцца ў Егіпце ў рэгіёне Гесэн.

Зыход і верны Майсей

Паняволеныя, габрэі знойдуць у Майсеі, габрэйскім дзіцяці, чыё імя азначае «выратаваны з водаў» Ніла, выхаваным і ўсыноўленым дачкой фараона, вызваліцеля, падрыхтаванага Богам.

У той час як умовы іх рабства ўзмацняюцца і ўзмацняюцца, каб абараніць габрэя, Майсей забівае егіпцяніна, і той уцякае з Егіпта. Яго падарожжа вядзе ў Мадьям, у Саудаўскай Аравіі, дзе жывуць нашчадкі Абрагама і Кетура, яго другая жонка, выйшла замуж пасля смерці Сары. Ажаніўшыся праз 40 гадоў на Цыфоры, старэйшай дачцэ свайго цесця Ётра, Майсей сустрэў Бога, калі пасвіў свае статкі да гары Харэб. Творца паўстае перад ім у выглядзе распаленага куста, які гарыць, але не згарае. Ён

адкрывае яму свой план адносна Ізраіля і адпраўляе яго ў Егіпет, каб накіроўваць выхад свайго народа.

Дзесяць пошасцяў будуць неабходныя, каб прымусіць фараона адпусціць сваіх каштоўных рабоў на волю. Але менавіта дзесятае набудзе вялікае прарочае значэнне. Бо Бог забіў усіх першынцаў Егіпта, людзей і жывёл. І ў гэты ж дзень габрэі святкавалі першую ў сваёй гісторыі Пасху. Пасха прарочыла смерць Месіі Езуса, « *першароднага* » і чыстага і беззаганнага « *Баранка Божлага* », *прывесенага ў ахвяру, як « ягня »*, заколатае ў дзень зыходу з Егіпта. Пасля ахвяры Ісаака, якую Бог запатрабаваў ад Абрагама, Пасха зыходу з Егіпта з'яўляецца другім прароцкім паведамленнем аб смерці Месіі (Памазаніка) Ісуса, або, пагрэчаску, Ісуса Хрыста. Зыход з Егіпта быў здзейснены ў 14-ы ^{дзень} першага месяца года, прыкладна ў 15-м ^{стагоддзі} да нашай эры, прыкладна праз 2500 гадоў пасля граху Евы і Адама. Гэтыя лічбы пацвярджаюць час «400 гадоў» « *чатырох пакаленняў* », дадзеных Богам амарэям, жыхарам зямлі Ханаанскай.

Гонар і мяцежны дух фараона знікнуць разам з яго войскам у водах «Чырвонага мора», якое, такім чынам, знаходзіць сваё значэнне, таму што яно зачыняецца перад імі пасля таго, як адкрылася, каб дазволіць габрэям увайсці на зямлю Саудаўскай Аравіі праз паўднёвы край Егіпецкага паўвострава. Пазбягаючы Мадыяма, Бог вядзе свой народ праз пустыню да гары Сінай, дзе прадставіць ім свой закон «дзесяці заповедзяў». Перад адзіным праўдзівым Богам Ізраіль стаў вучоным народам, які павінен быць падвергнуты выпрабаванню. З гэтай мэтай Майсея выклікаюць да яго на гару Сінай, і Бог трымае яго там 40 дзён і начэй. Ён дае яму дзве табліцы закона, выгравіраваныя яго боскім пальцам. У лагеры габрэйскага народа працяглая адсутнасць Майсея спрыяе мяцежным духам, якія аказваюць ціск на Аарона і ў канчатковым выніку прымушаюць яго прыняць адліўку і фармоўку « *залатога цяля* ». Ужо толькі гэты досвед падсумоўвае паводзіны непакорлівых людзей усіх часоў адносна Бога. Іх адмова падпарадкоўвацца яго ўладзе прымушае іх аддаваць перавагу сумнявацца ў яго існаванні. І шматразовыя Божыя кары нічога не мяняюць. Пасля гэтых 40 дзён і начэй выпрабаванняў страх перад волатамі Ханаана асудзіць людзей на 40 гадоў блукання па пустыні, і толькі з гэтага выпрабаванага пакалення Ісус Навін і Халеб змогуць увайсці ў зямлю абяцаную, прапанаваную Богам. каля 2540 г. з моманту граху Адама.

Галоўныя героі гісторыі Быцця з'яўляюцца акцёрамі ў пастаноўцы, арганізаванай Богам-стваральнікам. Кожны з іх перадае, з прароцкай мэтай ці не, урок, і гэтую ідэю відовішча пацвердзіў апостал Павел, які сказаў у 1 Кар.4:9: « *Бо, як мне здаецца, Бог стварыў нас , апосталы, апошнія з людзей, пэўным чынам асуджаныя на смерць, бо мы былі відовішчам для свету, для анёлаў і для людзей .* » З таго часу пасланнік Гасподні Элен Г. Уайт напісала сваю знакамітую кнігу пад назвай «Трагедыя стагоддзяў». Такім чынам, ідэя « *відовішча* » пацвярджаецца, але пасля «зорак, зорак» святой кнігі надыходзіць чарга кожнага з нас гуляць сваю ўласную ролю,

ведаючы, што навучаныя іх вопытам, мы ускладнены на абавязак пераймаць іх добрыя справы, не паўтараючы іх памылак. Для нас, як і для Данііла (Мой суддзя — Бог), Бог застаецца «нашым Суддзёй», спагадлівым, вядома, але «Суддзёй», які ні для каго не робіць выключэння.

Вопыт яўрэйскага нацыянальнага Ізраіля катастрафічны, але не больш, чым вопыт хрысціянскай веры нашай эпохі, якая заканчваецца паўсюдным адступніцтвам. Мы не павінны здзіўляцца гэтаму падабенству, таму што Ізраіль старога завету быў толькі мікракосмам, узорам людзей, якія насыляюць усю зямлю. Вось чаму сапраўдная вера была такой жа рэдкасцю, як і ў новым заавеце, заснаваным на Збаўцы і «*Верным сведцы*» Езусе Хрысце.

3 Бібліі ўвогуле

Уся Біблія, прадыктаваная, а потым натхнёная Богам сваім слугам-людзям, змяшчае прарочыя ўрокі; ад Быцця да Адкрыцця. Выбраныя Богам акцёры прадстаўляюцца нам такімі, якімі яны ёсць у сваёй сапраўднай прыродзе. Але каб пабудаваць прарочыя пасланні ў гэтым вечным спектаклі, Бог-стваральнік становіцца Арганізатарам падзей. Пасля выхаду з Егіпта Бог дае Ізраілю свабодны аспект свайго нябеснага закона на працягу 300 гадоў, час «суддзяў», які заканчваецца каля 2840 г. І ў гэтай свабодзе, вяртанне да граху, абавязвае Бога пакараць свой народ «сем часоў», якіх ён нарэшце перадаў філістымлянам, іх заканадаўчым ворагам. І «сем разоў» падымае «вызваліцеляў». У Бібліі сказана, што ў тых часы «*кожны рабіў, што хацеў*». І гэты час поўнай свабоды быў неабходны, каб выявіўся той плён, які прынёс кожны чалавек. Тое самае і ў наш «*канец часоў*». Гэтыя трыста гадоў свабоды, адзначаныя пастаянным вяртаннем габрэяў да граху, Бог запрашае нас параўнаць іх з трымастамі гадамі жыцця праведнага Эноха, якога Ён прадстаўляе нам як узорны ўзор сваіх выбраннікаў, кажучы: «*Энох хадзіў з Богам трыста гадоў, потым яго не стала, таму што Бог забраў яго*»; з ім, увайшоўшы першым у сваю вечнасць, як пасля яго Майсей і Ілля, а таксама святыя, уваскрэслыя пасля смерці Езуса, перад усімі іншымі выбранымі, у тым ліку апосталамі Езуса Хрыста; усе яны будуць трансмутаваныя або ўваскрэснуты ў апошні дзень.

Пасля «суддзяў» надыйшоў час каралёў, і тут зноў Бог дае сваім першым двум акцёрам прароцкую ролю, якая пацвярджае вестку аб прагрэсаванні зла да канчатковага добра, гэта значыць ад ночы, або цемры, да святла. Вось як гэтыя два чалавекі, Саўл і Давід, прарочылі агульны праект плана збаўлення, падрыхтаванага для зямных абраных, гэта значыць дзве фазы або два паслядоўныя святыя саюзы. Вазьміце гэта са мной, Давід становіцца каралём толькі пасля смерці цара Саўла, гэтак жа як смерць старога вечнага завету дазваляе Хрысту ўсталяваць свой новы завет, сваё валадарства і вечнае панаванне.

Я ўжо згадваў гэтую тэму, але нагадваю вам, што зямныя манархіі не маюць боскай легітымнасці, таму што габрэі прасілі Бога мець караля, «*як і іншыя зямныя народы*», яны, «язычнікі». Гэта азначае, што мадэль гэтых

каралёў - гэта тып сатанінскіх каштоўнасцяў, а не боскіх. Наколькі для Бога кароль лагодны, пакорны сэрцам, поўны самаахвярнасці і спагады, робячы сябе слугою ўсіх, настолькі д'ябал суровы, ганарлівы, эгаістычны і пагардлівы, і патрабуе каб абслугоўвацца ўсімі. Несправядліва пакрыўджаны тым, што яго народ адрывае, Бог задаволіў яго просьбу і за яго няшчасце даў яму караля паводле стандартаў д'ябла і ўсіх яго несправядлівасцей. З гэтага часу для яго народа Ізраіля, **але толькі для яго аднаго**, каралеўская ўлада атрымала сваю боскую легітымнасць.

Вусная або пісьмовая гаворка - гэта сродак абмену паміж двума асобнымі людзьмі. Біблія з'яўляецца словам Божым у тым сэнсе, што каб перадаць свае ўрокі сваім зямным стварэнням, Бог сабраў сведчанні, прадиктаваныя або натхнёныя сваім слугам; сведчанні, адсартаваныя, адабраныя і згрупаваныя ім з цягам часу. Мы не павінны здзіўляцца, калі адзначаем недасканаласць справядлівасці, усталяванай на зямлі, таму што, адлучаны ад Бога, людзі могуць усталяваць сваю справядлівасць толькі на літары закону. Цяпер Бог кажа нам праз Езуса, што « *літара забівае, а дух ажыўляе* », гэтая літара. Такім чынам, Святое Пісанне Бібліі можа быць толькі « *сведкам* », як паказана ў Адкр. 11:3, але ні ў якім разе не «суддзёй». Прызнаючы, што літара закону не можа вынесці справядлівы суд, Бог адкрывае праўду, якая грунтуецца выключна на боскай прыродзе Яго асобы. Ён адзін можа вынесці справядлівы прысуд, таму што яго здольнасць аналізаваць таемныя думкі розумаў сваіх стварэнняў дазваляе яму ведаць матывацыі тых, каго ён судзіць, тое, што схавана і ігнаруецца іншымі істотамі. Такім чынам, Біблія дае толькі аснову для сведчанняў, якія выкарыстоўваюцца для суда. На працягу « *тысячы гадоў* » нябеснага суда выбраныя святыя атрымаюць доступ да матывацый душ, якія будуць асуджаныя. Такім чынам, разам з Езусам Хрыстом яны змогуць вынесці дасканалы суд, неабходны, паколькі канчатковы вердыкт вызначае працягласць часу пакут, перанесеных падчас другой смерці. Гэтае веданне сапраўднай матывацыі вінаватага дазваляе нам лепш зразумець міласэрнасць Бога да Каіна, першага зямнога забойцы. Згодна з адзіным пісьмовым сведчаннем, прадстаўленым у Бібліі, Каін быў падштурхнуты да рэўнасці Божым выбарам дабраславіць ахвяру Авеля і пагарджаць ахвярай Каіна, не ведаючы прычыны гэтай розніцы, якая была духоўнай і паранейшаму ігнаравалася. Так ідуць справы, жыццё складаецца з незлічоных параметраў і ўмоў, якія толькі Бог можа вызначыць і судзіць з поўным веданнем фактаў. Тым не менш, Біблія застаецца для людзей, адзінай кнігай, якая літаральна прадстаўляе асновы закону, які ацэньвае іх учынкi, чакаючы, пакуль іх таемныя думкі адкрываюцца выбраным святым на нябёсах. Аднак роля ліста - асуджаць ці судзіць дзеянне. Вось чаму ў сваім Аб'яўленні Езус нагадвае людзям пра важнасць іх « *справаў* » і рэдка гаворыць пра іх веру. У Пасланні Якава 2:17 апостал Якуб нагадаў, што « *без учынкаў вера мёртвая* », таксама пацвярджаючы гэтае меркаванне, Езус гаворыць толькі пра добрыя ці злыя « *справы* », спароджаныя верай. І як спароджаныя верай, гэтыя творы з'яўляюцца выключна тымі, якім Біблія вучыць паводле Божых

законаў. Добрыя ўчынкі, якія шануе Каталіцкі Касцёл, не ўлічваюцца, бо гэта творы гуманістычнага характару і натхнення.

У час канца Біблія цалкам пагарджаецца, а чалавечае грамадства прадстаўляе глабалізаваны таямнічы і хлуслівы выгляд. Менавіта тады слова « праўда », якое характарызуе Святую Біблію, слова Бога жывога, а ў больш шырокім сэнсе, яе глабальны універсальны праект, набывае сваё поўнае значэнне. Таму што пагарда гэтай унікальнай « ісцінай » прымушае чалавецтва будаваць сябе на хлусні ва ўсіх сферах адносін, свецкай, рэлігійнай, палітычнай і эканамічнай.

Гэты артыкул быў напісаны ў суботу 14 жніўня 2021 г., заўтра, 15 жніўня, на вялікіх сходах ахвяры, падманутыя ілжывай рэлігіяй, аддадуць даніну павагі самай паспяховай сатанінскай містыфікацыі ў яго кар'еры, бо ён выкарыстаў « змяя » як медыя ў “ Эдэме ”: яе з’яўленне пад вобразам “Багародзіцы”. Сапраўдная ўжо не была нявінніцай, бо пасля Езуса яна нарадзіла сыноў і дачок; браты і сёстры Ісуса. Але хлусня цяжка памірае і супрацьстаіць нават лепшым біблейскім аргументам. Нягледзячы ні на што, пасля гэтага 15 жніўня на гэтае бязмежжа застанецца толькі восем урачыстасцей, каб раздражніць Бога і абудзіць Яго справядлівы гнеў, які абрынецца на галовы вінаватых . Звярніце ўвагу, што ў гэтым з’яўленні дзеці былі выбраны для пацверджання сапраўднасці бачання «Дзевы». Яны такія невінаватыя, як людзі кажучы і прыкідваюцца? Народжаныя грэшнікамі, ім памылкова прыпісваюць невінаватасць, але таму мы не можам абвінаваціць іх у саўдзеце. Бачанне, якое атрымалі гэтыя дзеці, было вельмі рэальным, але д’ябал таксама з’яўляецца вельмі сапраўдным мяцежным духам, і Ісус Хрыстос прысвяціў яму шмат сваіх слоў, каб папярэдзіць аб ім сваіх слуг. Гісторыя сведчыць аб яго зманлівай спакуслівай сіле, якая вядзе сваіх спакушаных і падманутых ахвяр да « другой смерці ». Пакланенне д’яблу ва ўсёй папскай і рымска-каталіцкай царкве асуджаецца Богам у гэтым вершы з Адкр. 13:4: « **І пакланіліся цмоку, таму што ён даў уладу зверу ; пакланіліся зверу, кажучы: хто падобны да зьвера і хто можа змагацца зь ім?** ». У рэчаіснасці, толькі пасля заканчэння гэтага « пакланення » « зверу » , які стрымлівае і пераследуе сапраўдных абраных святых Езуса Хрыста, гэтае пакланенне пачынаецца ў перыяд талерантнасці, якую навязалі яму спакуслівымі сродкамі з’яўленняў д’ябальскай “дзевы”; « жанчына » замест « змеі » пасля таго, як « змяя » спакусіла « жанчыну », якая спакусіла яе мужа. Прынцып застаецца тым жа, і ён па-ранейшаму эфектыўны.

Час апошняга выбару

Гэта вывучэнне боскіх аб’яўленняў заканчваецца аналізам кнігі Быцця, якая адкрыла нам, кім з’яўляецца Бог ва ўсіх аспектах яго характару. Мы толькі што бачылі, як ён рашуча патрабуе ад сваіх стварэнняў паслухмянасці, падвяргаючы Абрама незвычайнаму выпрабаванню веры, калі яму было амаль сто гадоў; таму гэта боскае патрабаванне больш не трэба дэманстраваць.

У момант апошняга выбару, прапанаванага Богам з вясны 1843 г., а дакладней запатрабаванага з 22 кастрычніка 1844 г., Бог патрабуе захавання суботы як доказ любові, якую аказваюць да Яго сапраўдныя абраныя святыя. Універсальная духоўная сітуацыя, такім чынам, прадстаўлена ў выглядзе адзінага пытання, якое адрасавана выключна ўсім членам рэлігійных, хрысціянскіх арганізацый.

Пытанне, якое забівае або прымушае жыць вечна

Ці ўпаўнаважаны імператар, кароль ці папа мяняць словы, сказаныя і напісаныя Богам, або пад яго дыктоўку, як гэта рабіў Майсей?

Прадугледзеўшы ўсё, нават гэтае пытанне, Езус загадзя адказаў, кажучы ў Мц.5,17-18: « *Не думайце, што Я прыйшоў адмяніць закон або праракаў; Я прыйшоў не адмяніць, але выканаць. Бо сапраўды кажу вам: пакуль не міне неба і зямля, ні адна ёта, ніводная рыска ў законе не знікне, пакуль усё не споўніцца* . » Той жа Ісус таксама абвясціў, што яго словы, якія ён сказаў, будуць судзіць нас у Евангеллі ад Яна 12:47 да 49: « *Калі хто слухае Маіх слоў і не захоўвае іх, не Я суджу яго; бо Я прыйшоў не судзіць свет, але збавіць свет. Хто адмаўляецца ад мяне і не прымае слоў маіх, той мае суддзю; слова, якое Я сказаў, будзе судзіць яго ў апошні дзень* . Бо я не казаў ад сябе; але Айцец, Які паслаў Мяне, Сам прадпісаў Мне, што Я павінен гаварыць і абвясчаць. »

Гэта Божая канцэпцыя яго закону. Але Дан.7:25 паказаў, што **намер « змяніць »** гэта павінна было з'явіцца ў хрысціянскую эпоху, кажучы пра рымска-каталіцкае папства: « *Ён будзе гаварыць словы супраць Усявышняга, ён будзе прыгнятаць святых Усявышняга*. -**Высокі, і ён будзе спадзявацца змяніць часы і закон** ; і сьвятыя будуць аддадзеныя ў рукі яго на час, і часы, і палову часу. » Абурэнне, якое спыніцца і якое ён будзе ведаць, як справядліва пакараць у адпаведнасці з вершам 26, які ідзе далей: « *Тады прыйдзе суд, і ягонае валадарства будзе аднята ад яго, якое будзе знішчана і знішчана назаўжды*. » Гэтыя « часы » або прарочыя гады абвясчаюць аб яго пераследным кіраванні, якое працягвалася 1260 гадоў, з 538 па 1798 год.

Гэты « **прысуд** » выконваецца ў некалькі этапаў.

Першы этап - падрыхтоўчы; гэта праца па **падзелу** і асвятленню «адвентысцкай» веры, устаноўленай Богам з вясны 1843 г. Адвентызм **адзелены** ад каталіцкай і пратэстанцкай рэлігій. У Адкрыцці гэтая фаза тычыцца эпох « *Сарды, Філадэльфіі і Лаадыйкі* » ў Адкрыцці 3:1-7-14.

Другі этап выканальны: « *мы пазбавім яго панавання* ». Гэта слаўнае вяртанне Ісуса Хрыста, якое чакаецца вясной 2030 г. Абраныя адвентысты ўваходзяць у вечнасць, **адзеленыя** ад нягодных католікаў, пратэстантаў і адвентыстаў, якія паміраюць на зямлі. Дзеянне адбываецца ў канцы « *Лаадыйскай* » эры Адкр.3:14.

Трэці этап - гэта суд над памерлымі, які праводзіцца абранымі, якія ўвайшлі ў нябеснае Валадарства Божае. Ахвяры сталі судзьдзямі і асобна **судзяць** жыццё кожнага з паўстанцаў і выносяць канчатковы прысуд, прапарцыянальны іх віне. Гэтыя прысуды вызначаюць працягласць часу «

мучэнняў», якія выкліча дзеянне іх «*другой смерці*». У Адкрыцці гэтая тэма з'яўляецца прадметам Rev.4; 11:18 і 20:4; гэта з Дан.7:9-10.

Па-чацвёртае, у канцы сёмага тысячагоддзя, у вялікую суботу для Бога і Яго выбраннікаў у Хрысце, надыходзіць выканаўчая фаза прысудаў, вынесеных Хрыстом і Яго выбраннікамі. У краіне граху, дзе яны ўваскрэснуць, асуджаныя паўстанцы знішчаны " *назаўжды* " " *агнём другая смерць* ". У Адкрыцці гэты выканаўчы прысуд або «апошні суд» з'яўляецца тэмай Адкр.20:11-15.

У момант апошняга выбару дзве непрамірымья рэлігійныя канцэпцыі **разыходзяцца** канчаткова, таму што яны надзвычай супрацьлеглыя адна адной. Абраннікі Хрыста чуюць Яго голас і прыстасоўваюцца да Яго патрабаванняў у той час, калі Ён прамаўляе да іх і кліча іх. У іншым становішчы знаходзяцца хрысціяне, якія прытрымліваюцца шматвяковых рэлігійных традыцый, быццам ісціна была пытаннем часу, а не розуму, разважанняў і сведчанняў. Гэтыя людзі не разумелі, што такое « *новы завет* », які прадстаўляе прарок Ерамія ў Ер.31:31-34: « *Вось, настаюць дні, кажэ ЯГВЭ, калі Я зраблю з домам Ізраіля і домам Юды. новы завет, ня падобны на той завет, які Я заключыў з бацькамі іхнімі ў той дзень, калі Я ўзяў іх за руку, каб вывесці іх зь зямлі Егіпецкай, завет, які яны парушылі, хаця Я быў іхнім гаспадар, кажэ ЯГВЭ. Але вось завет, які Я заключу з домам Ізраілевым пасля тых дзён, кажэ Гасподзь: закон Мой укладу ў іх, напішу яго на сэрцах іхніх ; і буду ім Богам, а яны будуць Маім народамі. Ён ужо ня будзе вучыць ні бліжняга, ні брата свайго, кажучы: Пазнай ЯХВХ! Бо кожны будзе ведаць Мяне, ад малага да вялікага, кажэ Гасподзь; **Бо Я дарую беззаконьне іхняе, і грэх іхні больш не памятаю** . » Як Бог можа « *пісаць у сэрцы* » чалавека любоў да яго святага закону, тое, чаго норма старога завету не змагла дасягнуць? Адказ на гэтае пытанне і адзіная розніца паміж двума альянсамі заключаецца ў аспекце дэманстрацыі боскай любові, здзейсненай адкупільнай смерцю замены Ісуса Хрыста, у якім ён увасобіўся і аб'явіўся. Аднак смерць Ісуса не спыніла паслухмянасць, а наадварот, дала выбраным падставы быць яшчэ больш паслухмянымі Богу, здольнаму так моцна любіць. І калі ён заваёўвае сэрца чалавека, мэта, якую шукае Бог, дасягаецца; ён атрымлівае абранага, годнага і годнага падзяліцца з ім вечнасцю.*

Апошняя паведамленне, якое Бог прадставіў вам у гэтай працы, - гэта тэма **падзелу** . Гэта жыццёва важны момант, які робіць розніцу паміж выбранымі і пакліканымі. У сваёй звычайнай прыродзе чалавек не любіць, каб яго турбавалі ў яго звычках і ўяўленнях аб рэчах. Аднак гэтае хваляванне робіцца неабходным, бо чалавек, які звыкся з усталяванай хлуснёй, каб стаць яе выбраннікам, павінен быць вырваны з каранёў і адцягнуты, каб прыстасавацца да праўды, якую паказвае яму Бог. Менавіта тады становіцца неабходным аддзяленне ад тых, каго Бог не ўхваляе . Абраны павінен прадэманстраваць сваю здольнасць канкрэтна аспрэчваць

свае ідэі, свае звычкі і свае плоцкія сувязі з істотамі, чым лёсам ніколі не будзе вечнае жыццё.

Для выбарных службовых асоб рэлігійны прыярытэт вертыкальны; мэта складаецца ў тым, каб стварыць трывалую сувязь з Богам-стварыцелем, нават калі гэта на шкоду чалавечым адносінам. Для паўшых рэлігія гарызантальная; яны аддаюць перавагу сувязі з іншымі людзьмі, нават калі гэта на шкоду Богу.

Адвентызм сёмага дня: адзяленне, імя, гісторыя

Апошнія абраныя хрысціянскай веры збіраюцца разам духоўна, каб утварыць Ізраіль з «12 плямёнаў» Адкрыцці 7. Іх выбар быў зроблены праз серыю выпрабаванняў веры, заснаваных на цікавасці, праяўленай да прарочага слова, якое абвясчае ў Дан.8:14 дату 1843. Гэта павінна было адзначыць аднаўленне Богам хрысціянства, пакуль не было прадстаўлена каталіцкай верай. з 538 г. і пратэстанцкай верай у выніку Рэфармацыі з 1170 г. Верш Дан.8:14 быў вытлумачаны як абвясчэнне хвалебнага вяртання Хрыста, Яго прышэсця што стала прычынай яго «чакання», на лаціне «adventus», адсюль адвентысцкая назва, якую даў досвед і яго паслядоўнікам паміж 1843 і 1844 гг. Відавочна, што гэтае пасланне не гаварыла пра суботу, але толькі знешне, таму што вяртанне Хрыстос будзе адзначаць уваход у сёмае тысячагоддзе, гэта значыць у вялікую суботу, прадказаная кожны тыдзень, суботай сёмага дня: суботы габрэяў. Не ведаючы гэтай сувязі, першыя адвентысты не выявілі важнасці, якую Бог надае субоце, толькі пасля гэтага часу выпрабаванняў. І калі яны зразумелі гэта, піянеры цвёрда вучылі праўдзе аб шабаце, запамненай у назве створанай царквы, «сёмага дня». Але з цягам часу спадкаемцы працы перасталі надаваць субоце тое значэнне, якое надае ёй Бог, прыпісваючы яе патрабавальнасць да часу вяртання Ісуса Хрыста, а не да даты 1843 г., пазначанай у прароцтве Данііла. Адтэрміноўка выканання такога фундаментальнага Божлага патрабавання была памылкай, наступствам якой стала адмова Богам у 1994 г. ад арганізацыі і яе членаў, якіх ён перадаў у паўстанцкі лагер, ужо асуджаны ім з 1843 г. Гэты сумны вопыт і гэтая няўдача апошняга чыноўніка інстытут хрысціянскай веры сведчыць аб гэтай няздольнасці ілжывага хрысціянства прыняць **раз'яднанне чалавечых путаў**. Гаворка ідзе аб адсутнасці любові да Божай праўды і, такім чынам, да самога Бога, і гэта галоўны ўрок з гісторыі хрысціянскай веры, які я магу вам растлумачыць, навучыць і перасцерагчы ў імя Усемагутнага Бога. , УаНВéН-Міхаіл-Ісус Хрыстос.

Нарэшце, па-ранейшаму ў гэтай жа тэме, таму што гэта каштавала мне пакутлівага духоўнага разлукі, я нагадваю вам гэты верш з Матфея 10:37 і, таму што вершы, якія яму папярэднічаюць, ясна падсумоўваюць раздзяляльны характар сапраўднай хрысціянскай веры. , я згадваю іх усіх з верша 34 па верш 38:

« Не думайце, што Я прыйшоў прынесці мір на зямлю; Я прыйшоў не мір прынесці, але меч. Бо Я прыйшоў раздзяліць паміж чалавекам і бацькам яго, паміж дачкою і маці яе, паміж нявесткай і свякрухай яе; і ворагі

чалавеку будуць хатнія ягонья. *Хто любіць бацьку свайго або маці больш за мяне , той не варты мяне , і хто любіць сына свайго або дачку сваю больш за мяне , той не варты мяне ; Хто не бярэ крыжа свайго і не ідзе за Мною, той Мяне не варты.* » Гэты верш 37 апраўдвае дабраславенне Абрагама; ён сведчыў, што любіць Бога больш, чым свайго цялеснага сына. І калі нагадаць брату-адвентысту пра яго абавязак, працытаваўшы яму гэты верш, нашы шляхі разышліся, і я атрымаў асаблівае благаслаўленне ад Бога. Затым гэты «брат» назваў мяне фанатыкам, і пасля гэтага досведу ён пайшоў традыцыйным адвентысцкім шляхам. Той, хто пазнаёміў мяне з адвентызмам і перавагамі вегетарыянства, пазней памёр ад хваробы Альсеймера, а я ўсё яшчэ ў добрым здароўі, жывы і актыўны ў служэнні майму Богу ва ўзросце 77 гадоў і не звяртаюся ні да лекараў, ні да лекаў. Уся слава Богу-стваральніку і яго каштоўным парадам. Сапраўды!

Каб абагульніць гісторыю адвентызму, мы павінны памятаць наступныя факты. Пад гэтым «адвентысцкім» імем Бог аб'ядноўвае сваіх апошніх святых пасля доўгага панавання каталіцкай веры, якая **рэлігійна ўзаконіла няззелю, заснаваную Канстанцінам I 7 сакавіка 321 г.** пад паганскай назвай «дзень няскоранага сонца». раннія адвентысты былі пратэстантамі або католікамі, якія аддана шанавалі спадчынную хрысціянскую няззелю. Такім чынам, яны былі абраны Богам па іх паводзінах, якія радаваліся вяртанню Ісуса Хрыста, якое было абвешчана ім паслядоўна вясной 1843 г. і 22 кастрычніка 1844 г. Толькі пасля гэтага выбару святло суботы дало ім прадстаўлены. Таксама іх інтэрпрэтацыі прароцтваў Данііла і Адкрыцця ўтрымлівалі велізарныя памылкі, якія я выпраўляю ў гэтай працы. Не ведаючы пра суботу, піянеры пабудавалі тэорыю так звананага «следчага» суда , якую яны ніколі не змаглі паставіць пад сумнеў; нават пасля таго, як ім было дадзена святло ў суботу. Для тых, хто не ведае, я нагадваю, што паводле гэтай тэорыі, з 1843, потым з 1844 года, на нябёсах Езус разглядае кнігі сведчанняў, каб выбраць сваіх апошніх выбраннікаў, якія павінны быць выратаваны. Аднак дакладнае вызначэнне няззелнага граху надало дакладнае значэнне пасланню Дан.8:14, нават у яго дрэнна перакладзенай форме « **ачышчэння святыні** ». І гэты кепскі пераклад выклікаў невырашальныя спрэчкі, таму што гэты выраз перш за ўсё тычыўся спаўнення праз адкупленчую смерць Езуса Хрыста паводле Гбр.9:23: « *Такім чынам, гэта было неабходна, бо вобразы таго, што ў нябёсах, павінны быць ачышчаны такім чынам, ці самі нябесныя рэчы былі ачышчаны больш выдатнымі ахвярамі, чым гэтыя . Бо Хрыстос увайшоў не ў рукатворную **святыню** , пераймаючы сапраўдную, але ў самое неба, каб цяпер з'явіцца за нас перад абліччам Божым* ». Такім чынам, усё, што павінна было быць ачышчана ў небе, было ачышчана смерцю Езуса Хрыста: таму следчы суд ужо не мае ніякага лагічнага значэння. Пасля смерці і ўваскрасення Ісуса ніякі грэх або грэшнік не ўвойдзе ў неба, каб зноў яго апаганіць, таму што Ісус ачысціў сваю нябёсную тэрыторыю, выгнаўшы сатану і яго анёлаў на зямлю, у адпаведнасці з Адкр.12:7 у 12 і асабліва ў вершы 9: « *І скінуты быў цмок вялікі, змей старажытны, які*

называецца д'яблам і сатаной, які зводзіць усю зямлю, **скінуты на зямлю**, і анёлы яго скінуты з ім. »

Другая памылка афіцыйнага адвентызму таксама паўстала з першапачатковага няведання ролі суботы, і яна набыла вялікае значэнне значна пазней. Адвентысты памылкова засяродзілі сваю ўвагу на часе апошняга, канчатковага выпрабавання веры, якое ў рэчаіснасці будзе тычыцца толькі тых, хто яшчэ будзе жывы ў момант сапраўднага вяртання Езуса Хрыста. У прыватнасці, яны памылкова думалі, што нядзеля стане « **знакам звера** » толькі ў час гэтага апошняга выпрабавання, і гэта тлумачыць пошук сяброўства з практыкуючымі Богам праклятай нядзелі ад самага яе паходжання. Доказам, які я прыводжу, з'яўляецца існаванне «сямі труб» з Адкр. 8, 9 і 11, першыя шэсць з якіх папярэджваюць пасля 321 года, на працягу ўсёй хрысціянскай эры, людзей аб іх практыцы граху асуджанай нядзелі праз Бог. Што Дан.8:12 ужо раскрыў, кажучы: « *Войска было аддадзена з вечнай ~~ахвярай~~ з-за граху* ; *рог кінуў праўду на зямлю і дасягнуў поспеху ў сваіх пачыненнях.* » Гэты « **грэх** » ужо быў, практыка нядзелі, успадкаваная цывільна ад Канстанціна I ³ 321 г. і апраўданая рэлігійна папскім Рымам з 538 г., « **знак звера** », цытуецца ў Ап.13:15; 14:9-11; 16:2. У 1995 годзе, пасля дэманстрацыі адмовы ад прароцкага святла, якое я прапаноўваў паміж 1982 і 1991 гадамі, афіцыйны адвентызм дапусціў сур'ёзную памылку, заключыўшы саюз з абвешчанымі і адкрытымі ворагамі Бога. Прыклад шматлікіх папрокаў, якія Бог адрасаваў старажытнаму Ізраілю за яго саюз з Егіптам, сімвалічны вобраз тыповага граху, у гэтым дзеянні цалкам ігнаруецца; што робіць грэх адвентыстаў яшчэ большым.

Фактычна, усвядоміўшы ролю суботы і важнасць, якую яна надае тытулу Бога-Творцы, адвентысты павінны былі выразна вызначыць сваіх рэлігійных ворагаў і пазбягаць любога братэрскага саюза з імі. Таму што **суботні шабат** з'яўляецца « *пячаткай Бога жывога* » Адкр.7:2, каралеўскі знак Бога-стваральніка, яго праціўніка, **нядзеля**, можа быць толькі « *знакам звера* » Адкр.13:15. .

Я нагадваю тут, што прычын падзення афіцыйнага інстытуцыйнага адвентызму шмат, але галоўная і найбольш сур'ёзная - адмова праліць святло на сапраўдны пераклад Данііла 8:14 і пагарда да зусім новага тлумачэння Данііла 12, урок якога заключаецца ў тым, каб падкрэсліць боскую законнасць адвентызму 7-га ^{дня}. Затым наступае віна ў тым, што яны не паклалі надзею на вяртанне Ісуса Хрыста, абвешчанае ў 1994 годзе; як піянеры працы забілі ў 1843 і 1844 гг.

Галоўныя суды божыя

Стварэнне зямлі і нябёсаў завершана, на шосты дзень Бог пасяляе чалавека на зямлі. І менавіта з-за непаслухмянасці чалавецтва, а значыць, і граху, Бог паслядоўна, на працягу яго сямітысячагадовай гісторыі, будзе падвяргаць яго шматлікім судам. З кожным з гэтых меркаванняў змены ўносяцца і ўспрымаюцца канкрэтным і бачным чынам. Празмернасці, за

якімі вядзе чалавецтва, патрабуюць гэтага боскага ўмяшання, якое мае на мэце вярнуць яго на шлях праўды, ухвалены яго суверэнным судом.

Суды Старога Запавету .

1-ы суд: Бог асуджае грэх, учынены Евай і Адамам, якія праклятыя і выгнаныя з « *Эдэмскага саду* ».

2-гі суд: Бог знішчае мяцежнае чалавецтва водамі сусветнага « *патоу* ».

3-ці суд: Бог **раздзяляе** людзей рознымі мовамі пасля іх узняцця з « *Вавілонскай вежы* » .

4-ы суд: Бог заключае ^{саюз} з Абрамам, які затым становіцца Абрагамам. У гэты час Бог знішчае **Садом** і Гамору, гарады, дзе практыкуецца надзвычайны грэх; адыёзныя і агідныя « *веды* ».

5-ы суд: Бог вызваляе Ізраіль з егіпецкага рабства, Ізраіль становіцца свабоднай і незалежнай нацыяй, якой Бог прадстаўляе свае законы.

6-ы прысуд: На працягу 300 гадоў, пад яго кіраўніцтвам і праз дзеянне 7 суддзяў-вызваліцеляў, Бог вызваляе Ізраіль, у які ўварваліся яго ворагі з-за граху.

7-ы прысуд: Па просьбе народа і за яго праклён Бог замяняецца ^{зямнымі} царамі і іх доўгімі дынастыямі (царамі Юдэі і царамі Ізраіля).

8-ы суд: Ізраіль дэпартаваны ў Вавілон .

9-ы суд: Ізраіль адхіляе ^{боскага} «Месію» Ісуса - Канец старога запавету. Новы завет пачынаецца на дасканалай дактрынальнай аснове.

10-ы суд: нацыянальная ^{дзяржава} Ізраіль была знішчана рымлянамі ў 70 годзе.

Суды Новага Запавету .

Яны згадваюцца ў Адкрыцці « *сямя трубамі* ».

1-ы суд : варварскія ўварванні пасля 321 г. паміж 395 і 538 гг.

2-е рашэнне: усталяванне пануючага папскага рэлігійнага рэжыму ў 538 г.

3-ці прысуд: Рэлігійныя войны: яны супрацьпастаўляюць католікаў пратэстанцкім рэфарматарам, якіх Бог не ўхваляе: « *кывадушнікам* » Дан.11:34.

4-ы суд: Французскі рэвалюцыйны атэізм зрынае манархію і кладзе канец рымска-каталіцкаму дэспатызму .

5-ы ^{суд} : 1843-1844 і 1994 гг.

– Пачатак: Дэкрэт Дан.8:14 уступае ў сілу – ён патрабуе завяршэння працы, распачатай Рэфармацыяй з часоў Пятра Вальда, ідэальнага прыкладу, з 1170 г. Пратэстанцкая вера падае, і адвентызм нараджаецца пераможна: Рэлігійны практыка рымскай нядзелі асуджаецца, а практыка суботняга шабату апраўдана і запатрабавана Богам у Езусе Хрысце з 1843 г. Такім чынам праца рэфармы завершана і завершана.

– Канец: « *вырваная* » Езусам, яна памерла інстытуцыйна ў 1994 г., у адпаведнасці з пасланнем, накіраваным да « *Лаадыкіі* ». Божы суд пачаўся з таго, што Яго дом прайшоў фатальнае выпрабаванне прароцкай веры.

Неўхвалены, былы абраны чыноўнік далучыўся да лагера каталіцкіх і пратэстанцкіх паўстанцаў.

6-ы суд: «*6-я труба*» *здзяйсняецца* ў форме Трэцяй сусветнай вайны, на гэты раз ядзернай, апісанай у Дан.11:40 да 45. Тыя, хто выжыў, арганізуюць канчатковы ўсеагульны ўрад і аднаўляюць астатнюю частку першага абавязковага дня праз указ. У выніку адпачынак у сёмы дзень шабату, суботу, быў забаронены, спачатку забаронены пад страхам сацыяльных санкцый, а потым, нарэшце, новым указам караўся смерцю.

7-ы суд: перад часам сямі апошніх бедстваў, апісаных у Адкрыцці 16, вясной 2030 г., слаўнае вяртанне Хрыста паклала канец прысутнасці чалавечай зямной цывілізацыі. Чалавецтва вынішчана. Толькі сатана застанеца вязнем на спустошанай зямлі, «бездані» Ап. 20, на «*тысячу гадоў*».

8-ы суд: узяты на неба Езусам Хрыстом, яго абраныя працягваюць судзіць бязбожных мёртвых. Гэта рашэнне, якое цытуецца ў Адкр.11:18.

9-ы суд: Страшны суд і бязбожныя мёртвыя ўваскрасаюць, каб пакутаваць ад стандарту «*другой смерці*» з-за «*возера вогненнага*», якое пакрывае зямлю і знішчае з імі ўсе сляды ўчынкаў граху.

10-ы суд: Апаганеная зямля і неба абнаўляюцца і праслаўляюцца. Сардэчна запрашаем выбраных у новае, вечнае Валадарства Бога!

Боскі ад А да Я, ад Алефа да Тава, ад альфы да Амегі

Біблія не мае нічога агульнага з іншымі кнігамі, напісанымі людзьмі, за выключэннем павярхоўнага візуальнага выгляду. Таму што на самой справе мы бачым толькі яго паверхню, якую мы чытаем у адпаведнасці з канвенцыямі напісання, характэрнымі для іўрыту і грэцкай мовы, на якіх нам былі перададзены арыгінальныя тэксты. Але ў сваім напісанні Бібліі Майсей выкарыстаў архаічны іўрыт, літары алфавіту якога адрозніваліся ад сучасных літар, яны былі заменены літарай на літару падчас выгнання ў Вавілон, не выклікаючы праблем. Але літары былі злепленыя без інтэрвалаў паміж словамі, што не спрыяла іх чытанню. Але за гэтым недахопам хаваецца перавага ўтварэння розных слоў у залежнасці ад выбару літары, абранай для іх пачатку. Гэта магчыма і было прадэманстравана, што даказвае, што Біблія сапраўды далёка за межамі магчымасцяў чалавечага ўяўлення і дасягненняў. Толькі думка і памяць неабмежаванага Бога-творцы могуць задумаць такую працу. Таму што гэта назіранне за шматразовым чытаннем Бібліі паказвае, што кожнае слова, якое там з'яўляецца, было выбрана і натхнёна Богам для розных аўтараў яго кніг на працягу доўгага часу да апошняй, яго Аб'яўлення або Апакаліпсісу.

Каля 1890 г. рускі матэматык Іван Панін прадэманстравваў існаванне лікавых фігур у розных аспектах пабудовы біблейскіх тэкстаў. Таму што іўрыт і грэцкую мову аб'ядноўвае тое, што літары іх алфавітаў таксама выкарыстоўваюцца як лічбы і лічбы. Дэманстрацыі Івана Паніна значна пагоршылі віну людзей, якія не ўспрымаюць Біблію Божую сур'ёзна. Таму што, калі гэтыя адкрыцці не ўплываюць на тое, каб зрабіць людзей здольнымі любіць Бога, яны, тым не менш, пазбаўляюць законнасці веры ў яго існаванне. Іван Панін прадэманстравваў, як лік «сем» паўсюдна

прысутнічаў на працягу ўсяго пабудовы Бібліі, асабліва ў самым першым яе вершы, у Быц.1:1. Прадэманстраваўшы, што сёмы дзень суботы з'яўляецца «*пячаткай Бога жывога*» з Адкр. 7:2, гэтая праца толькі пацвярджае доказы, адкрытыя гэтым бліскучым матэматыкам, які прапанаваў патрабавальным навукоўцам, як свайго часу, так і нашага, бяспрэчныя навуковыя доказы.

З часоў Івана Паніна сучасная вылічальная тэхніка прааналізавала 304 805 знакаў літар, якія складаюць Святое Пісанне адзінага старажытнага альянсу, і праграмнае забеспячэнне прапануе незлічоную колькасць розных чытанняў, размяшчаючы кожную літару на велізарнай шахматнай дошцы, магчымасці выраўноўвання якой пачынаюцца з адной гарызантальнай лініі. 304805 літар, пакуль нарэшце не атрымаецца адна вертыкальная лінія з гэтых 304805 літар; і паміж гэтымі двума крайнімі выраўноўваннямі ўсе незлічоныя прамежковыя камбінацыі. Мы выяўляем паведамленні, якія тычацца зямнога свету, яго міжнародных падзей і імёнаў старажытных і сучасных людзей, і магчымасці велізарныя, таму што адзіны імператыў - захоўваць аднолькавы прабел (ад 1 да n...) паміж кожнай літарай утвораных слоў. У дадатак да гарызантальнага і вертыкальнага выраўноўвання існуе мноства нахільных выраўноўванняў, зверху ўніз і знізу ўверх, справа налева і злева направа.

Таму, бяручы вобраз акіяна, я пацвярджаю, што нашы веды пра Біблію знаходзяцца на ўзроўні яго паверхні. Тое, што было схавана, адкрыецца абраным падчас вечнасці, у якую яны ўвойдуць. І Бог усё роўна будзе здзіўляць сваіх каханых сваёй велізарнай, неабмежаванай сілай.

Гэтыя ашаламляльныя праявы, на жаль, не ў стане змяніць сэрцы людзей, каб яны палюбілі Бога «*ўсім сэрцам сваім, усёй душой сваёй, усёй сілай сваёй, усім розумам сваім*» (Друг 6:5; Матф. 22:37); па яго справядлівай просьбе. Зямны вопыт пацвердзіў гэта, папрокі, папрокі і пакаранні не змяняюць людзей, таму Божы збаўчы праект ад пачатку свабоднага жыцця грунтуецца на гэтым вершы: «*Любоў дасканалае праганяе страх*» (1 Ян 4:18).). Выбар выбраных заснаваны на іх дэманстрацыі дасканалай любові да Бога, свайго Нябеснага Айца. У гэтай «*дасканалай любові*» больш няма патрэбы ні ў законе, ні ў заповедзях, і першым, хто зразумеў гэта, быў стары Энох, які праявіў Богу сваю любоў, «*ідучы з ім*», стараючыся нічога не спадабацца. Таму што падпарадкоўвацца - значыць любіць, а любіць - гэта падпарадкоўвацца з мэтай даставіць задавальненне і радасць каханаму чалавеку. У сваёй боскай дасканаласці Езус, у сваю чаргу, прыйшоў, каб пацвердзіць гэты ўрок «*сапраўднай*» любові пасля першых чалавечых узораў, Абрагама, Майсея, Іллі, Данііла, Ёва і многіх іншых, імёны якіх ведае толькі Бог.

Дэфармацыі з-за часу

Няма на зямлі ніводнай мовы, якая б не зведала эвалюцыі і трансфармацыі, выкліканых вычварным духам чалавецтва. І ў гэтым пытанні іўрыт не пазбег гэтага чалавечага вычварэнства, так што яўрэйскі тэкст, які мы лічым арыгінальным, ужо з'яўляецца нічым іншым, як арыгіналам твораў Майсея ў

часткова скажоным стане. Я абавязаны гэтым адкрыццём працы Івана Паніна і таму факту, што ў версіі тэксту на іўрыще, якую ён выкарыстаў у 1890 г., у Быц.1:1, ён алічбаваў слова Бог з яўрэйскім тэрмінам «элагім». На іўрыще «элагім» - гэта множны лік ад «элоха», што азначае бог у адзіночным ліку. Існуе трэцяя форма: «Él». Ён выкарыстоўваецца для сувязі слова Бог з імёнамі: Данііл; Самуіл; Вэтыль; і г.д... Гэтыя тэрміны, якія абазначаюць сапраўднага Бога, у нашых перакладах пішуцца з вялікай літары, каб пазначыць розніцу паміж сапраўдным Богам і фальшывымі язычніцкімі багамі людзей.

Біблія слухна і настойліва падкрэслівае той факт, што Бог «адзіны», што робіць яго «элоха», адзіным сапраўдным «элоха». Вось чаму, прыпісваючы сабе слова «элагім» у множным ліку ў Кнізе Быцця 1 і ў іншых месцах, Бог пасылае нам паведамленне, у якім Ён справядліва сцвярджае, што з'яўляецца Айцом мноства жыццяў, якія існуюць да стварэння нашай зямной сістэмы. або вымярэнне, і ўсіх жыццяў, якія з'яўца на зямлі. Гэтыя ўжо створаныя нябесныя жыцці былі ўжо падзелены грахам, які з'явіўся ў яго першым вольным стварэнні. Абазначаючы сябе словам «элагім», Бог-творца сцвярджае сваю ўладу над усім, што жыве і народжана ад Яго. Менавіта ў гэтай якасці ён пазней зможа ў Езусе Хрысце ўзяць на сябе грахі мноства сваіх абраных і выратаваць толькі сваёй адкупільнай смерцю мноства чалавечых жыццяў. Такім чынам, слова «элагім» у множным ліку абазначае Бога ў яго стваральнай сіле ўсяго жывога. Гэты тэрмін таксама прадказвае шматлікія ролі, якія Ён будзе адыгрываць у сваім праекце збаўлення, у якім ён ужо галоўным чынам і паслядоўна з'яўляецца «*Айцом, Сынам і Святым Духам*», які будзе дзейнічаць пасля хросту, каб ачышчаць і асвятляць жыццё сваіх выбраных. Гэты множны лік таксама тычыцца розных імёнаў, якія будзе насіць Бог: Міхал для сваіх анёлаў; Езус Хрыстус для выбраных людзей, купленых Яго крывёю.

У якасці прыкладу скажэнняў, выкліканых чалавечым вычварэнствам, я прывяду дзеяслоў «благаславіць», выражаны на іўрыще каранем «brq» і чый выбар выкарыстаных галосных у канчатковым выніку будзе перакладзены як «благаслаўленне» або «праклён». Гэта вычварэнскае скажэнне скажае сэнс пасланьня пра Ёва, якому яго жонка насамрэч кажа «*благаславі Бога і памры*», а не «*праклённі-Бога і памры*», як прапануюць перакладчыкі. Іншы прыклад падступнай вычварэнскай змены, у французскай мове выраз «безумоўна», які першапачаткова азначае пэўны і абсалютны, набыў у чалавечым мысленні значэнне «магчыма», цалкам супрацьлеглае. І гэты апошні прыклад заслугоўвае прывядзення, таму што ён набудзе важнасць і будзе мець сур'ёзныя наступствы. У слоўніку “*petit Larousse*” я заўважыў змену адносна вызначэння слова “*нядзеля*”. Уведзены як першы дзень тыдня ў версіі 1980 года, ён стаў сёмым днём у версіі наступнага года. Таму дзеці Бога праўды павінны асцерагацца эвалюцыйных канвенцый, устаноўленых людзьмі, таму што са свайго боку, у адрозненне ад іх, вялікі Творца Бог не мяняецца і яго каштоўнасці не мяняюцца, як і парадак рэчаў і час, які Ён устанавіў ад заснавання свету.

Вычварныя справы чалавецтва пазначылі нават габрэйскі тэкст Бібліі, дзе галосныя несправядліва прызначаны без наступстваў для збаўлення, але каб абараніць яго афіцыйную версію, Бог падрыхтаваў лікавы метада, сродак ідэнтыфікацыі сапраўднага тэксту ад фальшывага . Гэта дазволіць нам праверыць і адзначыць існаванне шматлікіх лікавых лічбаў, якія адназначна характарызуюць аўтэнтычную біблейскую версію, як на іўрыще, так і на грэчаскай мове, знакі якой не змяняліся з II стагоддзя да н.э.

Дух аднаўляе праўду аб апраўданні праз веру (сваёй верай)

Я толькі што згадаў пра скажэнні біблейскага тэксту; рэчы з-за шматлікіх перакладчыкаў арыгінальных твораў. Каб прасвятліць свой народ апошняга часу, Дух праўды аднаўляе іх праўду, накіроўваючы розумы сваіх абраных да тэкстаў, у якіх яшчэ застаюцца значныя скажэнні. Гэта тое, што толькі што было дасягнута ў гэты шабаш 4 верасня 2021 г., і я даў яму назву «крыштальны шабаш». Я пакінуў выбар тэмы для вывучэння сястры з Руанды, з якой мы дзелімся ходам нашых субот у Інтэрнэце. Яна прапанавала «апраўданне верай». Даследаванне прынесла нам некалькі сапраўды важных адкрыццяў, якія робяць наша разуменне гэтай тэмы вельмі ясным.

У Бібліі, у 1 Пятра 1:7, Дух сімвалізуе веру ачышчаным золатам: « што выпрабаванне вашай веры, якое даражэйшае за золата, якое гіне, хоць і выпрабаванае агнём, прывядзе да хвалы, славы і пашаны, калі Ісус Хрыстос з'яўляецца ». Ужо з гэтага параўнання мы разумеем, што вера, сапраўдная вера, надзвычай рэдкая рэч; каменьчыкі сустракаюцца ўсюды, чаго нельга сказаць пра золата.

Затым, ад верша да верша, мы спачатку захавалі, што: « без веры немагчыма дагадзіць Богу », паводле Гбр.11:6: « А без веры немагчыма дагадзіць Яму; бо той, хто прыходзіць да Бога, павінен верыць, што Бог ёсць і што Ён узнагароджвае тых, хто Яго шукае. » З верай звязаны два вучэнні: вера ў яе існаванне, а таксама ўпэўненасць у тым, што яна шчыра благаслаўляе « тых, хто яе шукае », што з'яўляецца важнай дэтאלлю, у якой яе немагчыма падмануць. І паколькі мэта веры — быць Яму прыемным, абраны адкажа на любоў Бога выкананнем усіх Яго пастановаў і заповедзяў, якія Ён прадстаўляе ў імя сваёй любові да сваіх стварэнняў. Плён гэтай сувязі любові, якая, як магніт, аб'ядноўвае тых, хто любіць адзін аднаго і Бога ў Хрысце, прадстаўлены нам у знакамітым вучэнні, цытуемым у 1 Кар.13, якое апісвае сапраўдную любоў, даспадобу Богу. Пасля гэтага прачытання я падумаў пра не менш знакамітае паведамленне, дадзенае ў Авбакум 2:4: «... праведнік будзе жыць вераю сваёй ». Але ў гэтым вершы пераклад, прапанаваны Луі Сэгондам, кажа нам: « Вось, душа ягоная надзьмулася, яна няверная ў ім; а праведнік вераю сваёй будзе жыць. » Доўгі час гэты верш ставіў для мяне праблему, якую я не спрабаваў вырашыць. Як можа чалавек, « надзьмуты » гонарам, быць асуджаны Богам « праведным »? Той, хто, паводле Пр.3:34, Якава 4:6 і 1 Пятра 5:5, « працівіцца ганарыстым, а пакорлівым дае ласку »? Рашэнне з'явілася ў тым, што ў

габрэйскім тэксце было знойдзена слова " *няверуючы* " замест слова " *набраклы* ", якое цытуецца ў Segond, і са здзіўленнем мы знайшлі ў "каталіцкай" версіі Вігуру добры і такі лагічны пераклад, які робіць цалкам зразумелым паведамленне ад Духа. Бо, па сутнасці, Дух натхняе Авакума паведамленнем у стылі, які ўжо натхніў цар Саламон у форме яго прыказак, у якіх ён ставіць у апазіцыю параметры абсалютных супрацьлегласцей; тут, у Авакума, « *нявер'е* » і « *вера* ». І паводле Вігуру і лацінскай асновы Вульгаты яго перакладу, верш абвяшчае: « *Вось, той, хто з'яўляецца няверуючым, не мае (правільнай) душы ў ім; а праведнік будзе жыць вераю сваёй* . » Прыпісваючы абедзве часткі верша адной тэме, Луі Сэгон скажае пасланне Духа, і яго чытачы не могуць зразумець сапраўднае пасланне, дадзенае Богам. Калі рэч была выпраўлена, цяпер мы даведаемся, як Авакум дакладна апісвае суды над «адвентыстамі» 1843-1844, 1994 гадоў і апошняю дату, якая датычыцца сапраўднага канчатковага вяртання Хрыста, вясну 2030 года. Сапраўды, гэта нядаўняе новае святло які фіксуе вяртанне Хрыста на 2030 г., дазваляе нам лепш зразумець і пацвердзіць паслядоўны вопыт адвентыстаў, які ўжо пацверджаны ў Адкр.10:6-7, выразам: « *не будзе больш марудзіць ... але таямніца Божая будзе выканана* ». Для гэтай дэманстрацыі я бяру тэкст Авакума 2 з яго пачатку, перамяжоўваючы тлумачальныя каментарыі.

Версія L.Segond, змененая мною

Верш 1: « *Я буду на пасту сваім і буду стаяць на вежы; Я буду назіраць, што скажа мне ЯаНWeH, і што я адкажу ў сваёй аргументацыі.* »

Звярніце ўвагу на стаўленне «чакання» прарока, якое будзе характарызаваць судовы працэс над адвентыстамі, Дух кажа нам у паведамленні Дан.12:12: « *Шчаслівы той, хто чакае да 1335 дзён* ». Каб ясна зразумець, сэнс гэтага « *аргументу* » даецца нам у папярэднім раздзеле, дзе праблема, узятая Авакумам, заключаецца ў падаўжэнні росквіту бязбожных на зямлі: « *Ці спустошыць ён сетку сваю дзеля гэтага, і забі- ці заўсёды народы, не шкадуючы?* » (Авак 1:17). У гэтым разважанні і гэтым пытанні Авакум адлюстроўвае паводзіны ўсіх людзей, якія робяць тое ж самае назіранне да канца свету. Акрамя таго, Бог прадставіць свой адказ, па- прароцку падказаўшы тэму вяртання Езуса Хрыста, якое канчаткова пакладзе канец панаванню злых, пагардлівых, няверуючых, няверных і непакорлівых.

Верш 2: « *Гаварыў са мною Яхве і сказаў: напішы прароцтва: выгравіруй яго на скрыжальных, каб яго можна было чытаць усім.* »

Паміж 1831 і 1844 гадамі Уільям Мілер прадставіў табліцы, якія абагульняюць яго аб'явы, якія прадказвалі вяртанне Ісуса Хрыста спачатку вясной 1843 года, потым восенню 1844 года. Паміж 1982 і 1994 гадамі я таксама прапаноўваў і дагэтуль прапаноўваю адвентыстам і іншым людзям, на чатырох табліцах, кароткі змест новых прароцкіх агнёў, натхнёных Госпадам Праўды для нашага « *канца часу* ». Калі сапраўдныя наступствы, звязаныя з гэтым выпрабаваннем 1994 г., былі зразумелыя толькі пасля пазначанага часу, як гэта было ў 1844 г., то дата і яе вылічэнне да сённяшняга дня пацвярджаюцца Духам Бога живога.

Верш 3: « *Бо гэта прароцтва, час якога ўжо прызначаны, »*

Гэты прызначаны Богам час быў аб'яўлены з 2018 г. Арыентуючыся на дату вяртання Ісуса Хрыста, гэты прызначаны час - вясна 2030 г.

« Яна ідзе да свайго канца, і яна не будзе хлусіць; »

Вяртанне пераможнага Хрыста здзейсніцца ў свой час, і прароцтва, якое абвясчае гэта, « *не схлусіць* ». Ісус Хрыстос абавязкова вернецца вясной 2030 года.

« Калі зацягваецца, чакайце, бо гэта адбудзецца, гэта абавязкова адбудзецца. »

Калі дата была ўстаноўлена Богам, для яго сапраўднае вяртанне Хрыста будзе здзейснена ў гэты прызначаны час, які ён адзін ведаў да 2018 г. Прапанаваная затрымка, « *калі яна затрымліваецца* », можа, такім чынам, датычыцца толькі людзей, таму што Бог пакідае за сабой права выкарыстоўваць ілжывыя аб'явы аб вяртанні Ісуса Хрыста, якія дазваляць яму перажыць, паслядоўна, у 1843, 1844, 1994 і да нашага апошняга часу, веры хрысціян, якія сцвярджаюць, што ён выратаваны, што дазваляе яму выбіраць сваіх абраных службовых асоб. Гэтыя ілжывыя чаканні аб'явы аб вяртанні Ісуса Хрыста выкарыстоўваюцца Богам, каб аддзяліць да канца свету « пшаніцу ад мякіны, авечак ад казлоў », верных ад няверных, « веруючых ад няверуючых ». », выбраннік загінуўшых.

Верш пацвярджае параметр *адвентыскага «чакання»*, які застаецца апісальным элементам апошніх святых, вылучаных і запячатаных практыкай сапраўднага сёмага дня суботы з восені 1844 г., канца другога адвентыскага выпрабавання. У гэтым вершы Дух падкрэслівае паняцце **пэўнасці**, якое характарызуе вяртанне Хрыста Пераможцы, Вызваліцеля і мсціўца.

Версія Vigouroux

Верш 4: « *Вось, хто няверуючы, ня мае ў сабе чыстай душы; а праведнік будзе жыць вераю свайёй. »*

Гэта пасланне раскрывае прысуд, які Бог выконвае над людзьмі, якія падвяргаюцца чатырма выпрабаванням адвентыстамі, звязанымі з датамі 1843, 1844, 1994 і 2030 гг. Божы прысуд рэзкі ў кожную з эпох. Праз прароцкае абвясчэнне Бог выкрывае « *кывадушнікаў* » хрысціян, якія *выяўляюць сваю « няверуючую »* прыроду, пагарджаючы прароцкімі аб'явамі сваіх выбраных пасланнікаў або сваіх прарокаў. У адрозненне ад гэтага, выбраныя праслаўляюць Бога, прымаючы Яго прарочыя пасланні і падпарадкоўваючыся новым указанням, якія яны раскрываюць. Гэтая паслухмянасць, прызнаная Богам « *прыемнай* », у той жа час прызнана годнай захавання праведнасці, прыпісанай імя Ісуса Хрыста.

Толькі гэтая паслухмяная вера «з любові» да Бога лічыцца вартай уваходу ў будучую вечнасць. Толькі той, каго кроў Хрыста ачышчае ад грахоў, збаўляецца *свайёй* верай ". Паколькі адказ веры з'яўляецца асабістым, вось чаму Езус звяртаецца са сваімі пасланніямі асобна да сваіх выбраных, напрыклад: Мц.24:13: « *Але той, хто вытрымае да канца, будзе захаваны* .» Вера можа стаць калектыўнай, калі адпавядае адзінаму стандарту. Але, будзьце асцярожныя! Чалавечыя сцвярджэнні ўводзяць у зман, таму што толькі Езус вырашае, хто будзе выратаваны, а хто згублены ў адпаведнасці з

Яго меркаваннем аб веры, якую дэманструюць кандыдаты, якія жадаюць трапіць на неба.

Падводзячы вынік, у гэтых вершах Авакума Дух выяўляе і пацвярджае цесную і **непарыўную сувязь** « веры » і « справаў », якія яна спараджае; штосьці ўжо ўзнятае апосталам Якубам (Як.2:17: « *Так і з вераю: калі яна не мае ўчынкаў, яна сама ў сабе мёртвая* »); гэта значыць, што з самага пачатку евангелізацыі тэма веры няправільна разумелася і інтэрпрэтавалася. Некаторыя, як сёння, надавалі гэтаму толькі аспект веры, ігнаруючы сведчанні твораў, якія надаюць яму каштоўнасць і жыццё. Паводзіны людзей, якім Бог абвясчае аб вяртанні Езуса Хрыста, выяўляюць сапраўдную прыроду іх веры. І ў той час, калі Бог пралівае сваё вялікае святло на сваіх апошніх слуг, больш няма апраўдання для тых, хто не разумее новых патрабаванняў, устаноўленых Богам з 1843 г. Выратаванне ласкай працягваецца, але з гэтай даты толькі прыносіць карысць выбраным Езусам Хрыстом праз сведчанне рэальнай любові, якую яны аказваюць да Яго. Спачатку субота была знакам гэтага Божага благаслаўлення, але з 1844 года яна ніколі не была само па сабе дастаткова, таму што любоў да Яго прарочай праўды, аб'яўленай паміж 1843 і да 2030 гг., таксама заўсёды патрабавалася Богу. Фактычна, новае святло, атрыманае з 2018 г., мае цесную сувязь з сёмым днём суботы, які стаў прарочым вобразам сёмага тысячагоддзя, якое пачнецца з вяртаннем Ісуса Хрыста вясной 2030 г. З 2018 г. «апраўданне па вера» прыносіць плён і прыносіць карысць пакліканым, якія становяцца абранымі, выяўляючы сваю любоў да Бога і ўсіх Яго старых і новых святла, адкрытых у імя Езуса Хрыста, як вучыць Мц 13:52: *І сказаў ім: « Таму кожны кніжнік, які ведае пра Валадарства Нябеснае, падобны да гаспадара дома, які выносіць са скарбніцы сваёй новае і старое »*. Кожны, хто любіць Бога, можа толькі любіць адкрываць яго праекты і яго сакрэты, якія доўгі час заставаліся схаванымі і ігнараваліся людзьмі.

Авакум і першае прышэсце Месіі

Гэтае прароцтва таксама споўнілася для яўрэйскага нацыянальнага Ізраіля, якому яно абвясціла аб першым прыходзе Месіі. Час гэтага прыходу быў вызначаны і абвешчаны ў Дан.9:25. А ключ да яе разліку быў знойдзены ў кнізе Ездры, у раздзеле 7. Аказваецца, яўрэі ставілі кнігу Данііла сярод гістарычных кніг, і яна папярэднічала кнізе Ездры. Але такім чынам яго прарочая роля змяншалася і стала менш бачнай для чытача. Ісус быў першым прарокам, які звярнуў увагу сваіх апосталаў і вучняў на прароцтвы Данііла.

Абвешчаная затрымка, « *калі марудзіць, пачакай* », таксама споўнілася, таму што габрэі чакалі месію, які быў помсьнікам і вызваліцелем ад рымлян, абапіраючыся на Ісаю 61, дзе Дух кажа пра Хрыста ў вершы 1 : « *Дух Гасподні, ЯаНВéН, на мне, бо ЯаНВéН намазаў мяне несці добрую вестку бедным; Ён паслаў мяне аздараўляць зламаных сэрцам, абвясчаць палонным свабоду і вязням вызваленне; "* У вершы 2 Дух удакладняе: « *Абвясціць год ласкі ад ЯХВЭХ і дзень помсты ад Бога нашага ; Суцешыць усіх засмучаных; "* Габрэі не ведалі, што паміж « *годам ласкі* » і « *днем помсты* »

» павінна было прайсці яшчэ 2000 гадоў, каб прывесці людзей да вяртання Хрыста Пераможцы, Вызваліцеля і Мсціўца, паводле Ісаі 61:2. Гэты ўрок выразна бачны ў сведчанні, прыведзеным у Евангеллі ад Лукі 4:16-21: «*Ён пайшоў у Назарэт, дзе быў выхаваны, і, паводле свайго звычаю, увайшоў у сінагогу ў дзень суботні. Ён устаў, каб прачытаць, і яму далі кнігу прарока Ісаі. Разгарнуўшы яго, знайшоў месца, дзе было напісана: Дух Гасподні на Мне, бо Ён намазаў Мяне абвяшчаць добрую вестку ўбогім; Ён паслаў мяне аздараўляць зламаных сэрцам, абвяшчаць палонным вызваленне і сляпым вяртанне зроку, вызваляць прыгнечаных, абвяшчаць год ласкі Пана. Потым згарнуў кнігу, аддаў слуге і сеў.*» Спыніўшы тут чытанне, ён пацвердзіў, што яго першае прышэсце датычылася толькі гэтага «*года ласкі*», абвешчанага прарокам Ісаяй. Верш 21 працягваецца, кажучы: «*Усе, хто быў у сінагозе, глядзелі на Яго. Тады Ён пачаў гаварыць ім: Сёньня споўнілася Пісаньне, якое вы толькі што чулі.*» Праігнараваны і непрачытаны «*дзень помсты*» **быў прызначаны Богам на вясну 2030 года, на Яго другое прышэсце, на гэты раз, ва ўсёй Яго боскай моцы. Але перад гэтым вяртаннем**, як мы толькі што бачылі

, прароцтва Авакума павінна было выканацца праз « адтэрміноўку » праз працэсы над «адвентыстамі» ў 1843-1844 і 1994 гг.

Канчатковае прысвячэнне

Паглядзі праўдзе ў вочы

Вясной 2021 года, пачаткам боскага года, багатае, але ілжыва хрысціянскае заходняе чалавецтва толькі што прадэманстравала сваё жаданне захаваць жыццё пажылых людзей, нават цаной разрухі нацыянальнай эканомікі. Вось чаму Бог даставіць яго да Трэцяй сусветнай вайны, якая забярэ мноства жыццяў людзей усіх узростаў, ведаючы, што няма лекаў або вакцыны ад гэтага другога Бога пакарання. Перад намі, праз 8 гадоў, будзе 6000 год стварэння зямлі, канец якога будзе адзначаны вяртаннем Ісуса Хрыста. Трыумфальна і пераможна, ён прывядзе сваіх адкупленых, сваіх жывых выбраннікаў і тых, каго ўваскрасіць, у сваё царства нябеснае і знішчыць усё чалавечае жыццё на зямлі, на якой пакіне аднаго, ізаляванага ў цемры, мяцежнага анёла ад пачатку, Сатана, д'ябал.

Для прыняцця гэтай праграмы важная вера ў прынцып 6000 гадоў. Дакладныя разлікі з лічбаў, прыведзеных у Бібліі, былі немагчымыя з-за «невывразнасці» адносна даты нараджэння Абрагама (адна дата для трох сыноў Тары: Быццё 11:26). Але паслядоўнасць чалавечых пакаленняў ад Адама да вяртання Хрыста пацвярджае набліжэнне гэтай лічбы 6000. Адаючы нашу веру гэтай круглай, дакладнай лічбе, мы прыпісваем гэты выбар «разумнай» істоце, гэта значыць Бог-стваральнік, крыніца ўсяго розуму і жыцця. У адпаведнасці з прынцыпам «суботы», цытуемым у яго чацвёртай запаведзі, Бог даў чалавеку «шэсць дзён» і шэсць тысяч гадоў, каб зрабіць усю сваю працу, але сёмы дзень і сёмае тысячагоддзе з'яўляюцца «асвячонамі» часамі адпачынку (уст асобна) для Бога і Яго выбраных.

Змест гэтай працы прадэманстраванай, што вера, прыемная Богу, будуюцца « разумнымі або мудрымі » паводзінамі Яго выбраных, якія карыстаюцца ўсім, што Бог кажа, прарочыць або думае (гл. Данііл 12:3: « *І мудрыя будуць ззяць, як бляск прасторы, і тыя, хто вучыў праведнасці мноства, як зоркі, дзейнічаючы такім чынам, яны апраўдваюць выбар Бога, каб яны атрымалі карысць ад Яго збаўчай справядлівасці, праўленай у " Ісус Хрыстос.*

У завяршэнне гэтай працы, непасрэдна перад будучай драмай, я хацеў бы прысвяціць, у сваю чаргу, усім сапраўдным дзецям Божым, якія прачытаюць яе і прымуць яе з верай і радасцю, гэты верш з Яна 16:33, які была прысвечана дзвюма рознымі крыніцамі з нагоды майго хросту 14 чэрвеня 1980 г.; адзін на маім пасведчанні аб хрышчэнні з навучальнай установы, другі на прадмове да кнігі «Ісус Хрыстос», якую прапанаваў мне з гэтай нагоды мой тагачасны таварыш па службе, амаль да таго ўзросту, калі Езус прынёс сваё жыццё ў ахвяру : « *Гэта Я сказаў вам, каб вы мелі ўва Мне мір. Вы будзеце мець пакуты ў свеце; але будзьце мужнымі, я перамог свет* ».

Самуіл, бласлаўлены слуга Езуса Хрыста, «Сапраўды»!

Апошні званок

Калі я пішу гэтае пасланне, напрыканцы 2021 года ў свеце ўсё яшчэ пануе прыкметны і шанаваны ўсеагульны рэлігійны мір. Аднак, абапіраючыся на свае веды пра расшыфраваныя прарочыя адкрыцці, падрыхтаваныя Богам, я без найменшага сумневу сцвярджаю, што жудасная сусветная вайна рыхтуецца і на шляху да завяршэння ў бліжэйшыя 3-5 гадоў. Прадстаўляючы гэта пад сімвалічнай назвай « *шостая труба* » ў Адкрыцці 9, Дух нагадвае нам, што ўжо прыйшло пяць жудасных караў, каб пакараць адмову ад вернасці святой субоце і іншым яе пастановам, якія не выконваюцца з 7 сакавіка 321 г. пакаранні несмяротнага Бога ахапілі 1600 гадоў чалавечай гісторыі, арганізаваныя па боскай рэлігійнай праграме. Яго шостае пакаранне прыходзіць, каб апошні раз папярэдзіць хрысціянства, вінаватае ў нявернасці яму. Па-за Богам і Яго збаўчым праектам чалавечасе жыццё не мае сэнсу. Вось чаму « *трубы* », якія маюць паступовы характар, паказаныя па аналогіі ў Лявіт 26, забойчая інтэнсіўнасць « *шостага* » дасягне вяршыні жахаў, якіх чалавецтва даўно баялася і баялася. « *Шостая труба* » тычыцца канчатковай сусветнай вайны, якая знішчыць мноства людзей, « *траціну людзей* » паводле Адкр.9:15. І гэтая прапорцыя можа быць літаральна дасягнута ў вайне, дзе 200 000 000 узброеных, падрыхтаваных і экіпіраваных прафесійных байцоў будуць супрацьстаяць адзін аднаму, у адпаведнасці з дакладнасцю, прыведзенай у Адкр.9:16: « *Колькасць вершнікаў у войску была два мірыяды мірыядаў: Я чуў іх колькасць* »; гэта значыць, 2 x 10000 x 10000. Перад гэтым апошнім канфліктам, у 20-м ^{стагоддзі}, дзве сусветныя вайны 1914-1918 і 1939-1945 гадоў былі прадвеснікамі вялікага пакарання, якое прыйдзе да канца часу свабодных і незалежных нацый. Бог не прадугледзеў гарадоў-сховішчаў для сваіх абраных, але ён пакінуў нам дастаткова дакладныя ўказанні, каб мы маглі ўцякаць з раёнаў, на якія ў першую чаргу накіраваны яго боскі гнеў. Ён будзе кіраваць ударамі, якія павінны наносіць людзі, пакліканыя для гэтай задачы. Але ніхто з іх не будзе адным з яго выбраннікаў. Няверуючыя паўстанцы або няверуючыя, раскіданыя па ўсёй зямлі, будуць прыладамі і ахвярамі яго боскага гневу. Другая сусветная вайна вялася паміж заходнімі народамі, чые рэлігіі былі хрысціянскімі і канкуруючымі. Але ў будучым Трэцім матывы сутыкненняў будуць па сутнасці рэлігійнымі, сутыкнуўшы адна з адной канкуруючыя рэлігіі, якія ніколі не былі дактрынальна сумяшчальнымі адна з адной. Толькі мір і гандаль дазволілі расці гэтай ілюзіі. Але ў час, абраны Богам, згодна з Адкр.7:2-3, дэманічная ўніверсальнасць, якой валодаюць анёлы Божыя, будзе вызвалена, каб « *нанесці шкоду зямлі і мору* » або, як расшыфроўваюцца сімвалы, « *шкоды* » (« *пратэстантаў і католікаў*»), няверных Ісусу Хрысту. Вельмі лагічна, што няверная хрысціянская вера з'яўляецца галоўнай мэтай гневу справядлівага Суддзі Езуса Хрыста; гэтак жа, як і ў Старым Запавеце, Ізраіль быў пакараны за сваю пастаянную нявернасць аж

да свайго нацыянальнага знішчэння ў 70 годзе. Паралельна з гэтай « шостай трубой », прароцтва Дан.11:40 да 45, пацвярджае, спасылаючыся на « *трох каралёў* ». », уплыў трох рэлігій монатэізму: еўрапейскага каталіцызму, арабскага і паўночнаафрыканскага ісламу і рускага праваслаўя. Канфлікт скончыўся пераломам сітуацыі з-за ўмяшання амерыканскага пратэстантызму, не названага каралём, але прапанаванага як традыцыйнага патэнцыйнага ворага Расіі. Ліквідацыя канкуруючых дзяржаў адкрывае доступ да яго апошняга панавання пад назвай « *звер, які паўстае з зямлі* », апісаны ў Адкр.13:11. Удакладнім, што ў гэтым апошнім кантэксце амерыканскія пратэстанты сталі меншасцю, а рымска-каталікі - большасцю, дзякуючы паслядоўнай іспанамоўнай іміграцыі. У 2022 годзе яе прэзідэнт ірландскага паходжання сам з'яўляецца католікам, як і забіты прэзідэнт Джон Кенэдзі.

У Адкр.18:4, у Усемагутным Богу, Ісус Хрыстос загадвае ўсім, хто верыць і спадзяецца на Яго, Яго абраным, « *выйсці з Вавілона Вялікага* ». Ідэнтыфікаваны з доказамі ў гэтай працы для Папскай Рымска-Каталіцкай Царквы, « *Вавілон* » асуджаны і асуджаны з-за « *яго грахоў* ». Праз гістарычную спадчыну « *сваіх грахоў* » віна каталіцтва распаўсюджваецца на пратэстантаў і праваслаўных, якія сваёй рэлігійнай практыкай апраўдваюць нядзельны адпачынак, атрыманы ў спадчыну ад Рыма. Выхад з Вавілона прадугледжвае адмову ад « *сваіх грахоў* », найбольш важныя з якіх, таму што Бог робіць іх ідэнтыфікацыйным « *знакам* »: штотыднёвы дзень адпачынку, першы дзень тыдня боскага парадку, рымская нядзеля.

У гэтым пасланні, улічваючы тэрміновасць часу, я заклікаю сыноў і дачок Бога пакінуць паўночную зону Францыі з цэнтрам у яе сталіцы, Парыжы. Таму што неўзабаве ён будзе ўражаны гневамі Божым, пакутуючы ад « *агню з неба* », на гэты раз ядзернага, як горад « *Садом* », з якім ён параўноўвае яго ў сваім Адкрыцці ў Ап. 11:8. Ён таксама называе яго назвай « *Егіпет* », сімвалічным вобразам « *грэху* », з-за мяцежнага стаўлення да яго нерэлігійнай прыхільнасці, якая супрацьстаіць Богу, як фараон у гістарычным апісанні зыходу габрэйскага народа. У ваеннай сітуацыі, з перарэзанымі і забароненымі дарогамі, немагчыма будзе пакінуць мэтавую зону і пазбегнуць смяротнай трагедыі.

Самуэль, слуга Бога жывога Ісуса Хрыста

Тым, хто жадае спачатку даведацца пра тое, што прадстаўлена ў канцы гэтай працы, будзе цяжка зразумець, чаму я так перакананы ў незваротнасці немінучага знішчэння Францыі і Еўропы. Але тыя, хто прачытаў яго, ад пачатку да канца, збяруць у працэсе чытання доказы, якія пастаянна назапашваюцца, каб у канчатковым выніку падзяліць непахіснае перакананне, што Дух Божы мае убудаваны ўва мне і ва ўсіх, хто належыць яму; па праўдзе. ЯМУ належыць уся СЛАВА.

Дрэнныя сюрпрызы будуць толькі ад тых, хто ўпарта адмаўляецца прызнаць яго непараўнальную моц, самую шматлікую, і яго здольнасць кіраваць усім паводле свайго плана да яго дасканалага выканання.

Я заканчваю гэтую працу, але натхненне, якое Езус працягвае даваць мне, адзначаецца і пастаянна запісваецца ў выглядзе паведамленняў, прадстаўленых у працы « **Нябесная манна апошніх адвентыстаў** ».